

Giới thiệu Thần Long Cửu Chuyển

Truyện Thần Long Cửu Chuyển thuộc thể loại kiếm hiệp của tác giả Trần Thanh Vân mang nhiều mùi vị khác nhau được khắc họa trong từng nhân vật trong truyện.

Mọi nhân vật giang hồ đều ít lắm một lần xưng tụng kiếm pháp của Võ Đang Tiên Kiếm. Do mọi người đều nói thế nên không ai dám nghĩ đến chuyện kiểm chứng thử nghiệm hoặc không một ai dám nghĩ hoặc về điều mà mọi người đã tự xưng, tự hô

Dù mọi người vẫn đồng ý là rất ít khi Tùng Hạc lão đạo trưởng Võ Đang Tiên Kiếm phải động nộ đến mức phải động thủ. Tuy vậy, mọi nhân vật giang hồ, vẫn cứ tiếp tục truyền tụng về Võ Đang Tiên Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Biến cố ở Thạch Cúc đảo

Vào thời Tống triều sự thái bình thịnh trị, mưa thuận gió hòa đang ngự trị trên toàn cõi Trung Nguyên. Có minh quân, có trung thần thì trăm họ được sống trong cảnh bình an viên mãn là việc đương nhiên.

Nếu nội trị đã thế thì việc ngoại trị, việc cõi bờ luôn được yên tĩnh không một lần xảy ra chuyện can qua cũng là điều phải mà thôi. Đông, Tây, Nam, Bắc, các hướng vây quanh Trung Nguyên gồm các bộ tộc, các rợ, những man di đều thuần phục Tống triều, tự nguyện xưng là thần tử của đảng Thiên tử - con trời đang ngự trị một cách vững vàng tại Kinh thành.

Tiền kho, thóc lúa ở bất kỳ một tổng nào thành nào cũng đều dư dật dưới thời thịnh trị này.

Thiên thời là thế, địa lợi là thế, thì nhân hòa là điều không cần phải diễn giải. Người mua, kẻ bán nhất nhất đều vui lòng thỏa dạ, vì không phải là sanh ý của mọi người đều được như nguyện sao?

Ngày đi đường không sợ cướp bóc, tối ngủ trong nhà không cần đóng cửa cài then vì không sợ trộm đạo!

Một năm mười hai thời, hai mươi bốn tiết, vào thời thịnh trị này, người nào dù lam lũ vất vả mấy đi chăng nữa cũng thừa thời gian để được nhà cư, nhàn tản, nhàn du! Và những kẻ được nhà rồi vào thời này phải nói đến bọn văn nhân, tử sĩ, hàn sĩ...

Khắp mọi nơi trên toàn cõi Trung Nguyên này, kể cả những nơi sơn cùng thủy tận đều có dấu chân của bọn văn nhân này, nói như thế để mọi người khỏi phải lấy làm ngạc nhiên khi ở bất kỳ một cao lâu nào, từ điểm nào cũng có mặt bọn văn nhân!

Thi và tửu luôn đi đôi với nhau, nếu không phải vậy thì làm sao Lý Bạch được xưng tụng là Thi tiên, Tửu tiên?

Tửu có nhập thì thi mới xuất, và một khi thi hứng đã tràn trề thì tửu hứng đã dâng cao thì bất kỳ một chỗ trống nào, chỗ phẳng nào dù chỉ bé bằng một bàn tay cũng được bọn văn nhân tận dụng. Không phải họ tận dụng tất cả những chỗ đó để ngồi hay để nằm. Ngồi và nằm làm sao được khi đã nói là bọn văn nhân cũng tận dụng luôn những chỗ bé tí bằng bàn tay? Mà bọn họ đã tận dụng mọi nơi mọi chỗ như thế để đề thơ!

Kiểu lưu tự này thì mỗi người, mỗi văn nhân có những kiểu ghi khác nhau, người thì ghi bằng mực xạ, kẻ thì dùng chu sa, kẻ khác thì dùng những vật nhọn và sắc để khắc vào Thơ thì cũng đủ loại, vịnh cảnh, vịnh người, đề nguyệt, đề phong, đủ cả!!

Và chỗ ghi thư danh thi cũng lắm vẻ!

Người thì nhún nhường hoặc không đề danh hoặc ghi cho có là Vô danh thi, kẻ thì muốn lưu danh muôn thuở nên đã ghi đầy đủ danh tánh có khi lại kèm theo danh hiệu, tước hiệu ngoại hiệu...

Đi đến đâu cũng thấy bọn văn nhân đề thơ lưu tự! Đi đến đâu cũng thấy rằng mình không phải là người đầu tiên đặt chân tới đây. Tuy thế, mọi người hầu như không chấp nhất điều này, bọn văn nhân cuồng chữ này, vì là thời thái bình kia mà.

Ai muốn làm gì mặc ai, miễn không phạm vào vương pháp là được. Đó mới thực sự được xem là thái bình.

Bọn giang hồ võ lâm ở Trung Nguyên cũng thế, võ lâm Trung Nguyên cũng đang hưởng cảnh thanh bình.

Nói rằng võ lâm Trung Nguyên đang sống trong thời cực thịnh cũng không ngoa. Nói như thế chỉ vì hầu như tất cả mọi môn phái, bang phái giang hồ, mọi chi, mọi lưu của từng môn bang phái đều dư dật thời gian và thừa mứa tài trí để phát huy nền võ học của mỗi môn trong bang phái.

Đáng kể nhất là các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Côn Luân, và nhất đại bang là Cái bang.

Thiếu Lâm phái là nguồn gốc võ học Trung Nguyên hiện đang thịnh danh nhờ Thiếu Lâm thánh tăng với Phật danh là Hư Không thánh tăng. Công phu tạo chi của Hư Không thánh tăng cơ hồ đã đạt đến bậc thánh.

Võ Đang thì có Võ Đang Tiên Kiếm. Mọi nhân vật giang hồ đều ít lắm một lần xưng tụng kiếm pháp của Võ Đang Tiên Kiếm là: mỗi khi động thủ - điều mà rất ít khi xảy ra - thì Tùng Hạc lão đạo trưởng chỉ cần vận khí là thanh Tùng Hạc kiếm của ngài sẽ tự bay khỏi vỏ, vượt đoạn đường mười trượng xa trong một cái chớp mắt và địch thủ của Tùng Hạc lão đạo trưởng chỉ còn nước nhắm mắt xuôi tay trông chờ vào lượng tử bi của Tùng Hạc lão đạo trưởng Võ Đang Tiên Kiếm. Do mọi người đều nói thế nên không ai dám nghĩ đến chuyện kiếm chứng thử nghiệm, hoặc không một ai dám nghĩ hoặc về điều mà mọi người đã đồng ý là thế cả. Dù mọi người vẫn đồng ý là rất ít khi Tùng Hạc lão đạo trưởng Võ Đang Tiên Kiếm phải động nộ đến mức phải động thủ. Tuy vậy mọi nhân vật giang hồ, vẫn cứ tiếp tục truyền tụng về Võ Đang Tiên Kiếm.

Phái Không Động tuy là phái sanh sau đẻ muộn so với hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang nhưng cũng có một nhân vật đặc biệt thành danh trên khắp miền Đại Nam Mạc Bắc, khiến cho võ lâm Trung Nguyên phải kính nể một phép trước phái Không Động. Nhân vật đó là Tà lão thần quyền, hay còn được mọi người kêu tôn là Không Động Thần Quyền. Tà lão tính đến nay cũng đã hơn lục tuần mà vẫn còn tự xưng là hậu sinh khi nói đến Thánh tăng, Tiên kiếm. So với Thiếu Lâm thánh tăng và Võ Đang Tiên Kiếm thì Tà lão là hậu sinh nên không bao giờ Tà lão dám xưng danh xưng tánh với hai vị đó. Ngược lại, Tà lão thần quyền lại là trưởng bối của Chương môn Không Động phái và là hàng sư tôn chỉ cao chỉ đại của mọi nhân vật võ lâm đương đại nên không một ai dám hỗn hào gọi tên hủ của Tà lão! Và... dù ai đó có cao ngạo đến đâu đi chăng nữa có muốn kêu đích danh Tà lão thần quyền ra thì cũng chẳng biết đâu mà kêu. Do đó, mọi người đều lấy làm hài lòng với cách gọi Tà lão thần quyền, hay gọi tôn lên một chút lấy lòng thì gọi là Không Động Thần Quyền.

Chuyện của phái Côn Luân thì để sau hãy nói tuy rằng phái Côn Luân nằm vào nhóm các môn phái hữu danh của võ lâm Trung Nguyên.

Còn bây giờ hãy nói đến nhất đại bang của Trung Nguyên là Cái bang hay Khất Cái bang.

Cái bang được thành lập thành bang hồi nào không ai biết được, duy có một điều mà mọi người ai ai cũng công nhận đó là ở bất kỳ chỗ nào hễ có người ở thì phải có bọn Khất Cái.

Chỗ đông dân cư thì đương nhiên nhiều Khất Cái, chỗ thưa dân hơn thì bọn Khất Cái ít hơn. Nói ra điều này để thấy rằng từ muôn đời hễ có người thì phải có Khất Cái.

Có nghĩa là nghề ăn xin, ăn mày đã có từ lâu lắm rồi, và dĩ nhiên là bọn Khất Cái phải tụ họp lại, phải cấu kết thành từng nhóm nhỏ hay hơn để bảo vệ nhau, để bình vực nhau mỗi khi có chuyện gì đó đụng chạm đến quyền lợi của chúng.

Và vào một lúc xa xưa nào đó, có lẽ vào những lúc quyền lợi của bọn Khất Cái bị động chạm mạnh nên đã có đôi lần bọn Khất Cái họp lại thành một bang. Họp lại với nhau để che chở cho nhau, sau khi quyền lợi đã được bảo vệ xong, đã được minh định xong thì bọn Khất Cái lại ai nấy về vị trí cũ.

Nhưng rồi cũng có lần nào đó, khi chẳng những quyền lợi của Cái bang động chạm mà quyền lợi của võ lâm Trung Nguyên cũng bị uy hiếp thì Cái bang đã ra đời, thành một đại bang cái nhân số đông đảo, có địa bàn rộng khắp đề sát cánh với các môn phái võ lâm Trung Nguyên với mọi nhân vật giang hồ cùng chung nhau bảo vệ quyền lợi chung.

Từ đó trở đi Cái bang có tổ chức hẳn hoi, có Bang chủ để điều động, để ra lệnh, để dẫn dắt bang chúng.

Và ngay bây giờ, Cái bang đang ở trong thời cực thịnh với Cổ bang chủ Loạn Pháp Đà Cầu Cổ Khả Lạc.

Do từ muôn đời đã có Khất Cái, mà Khất Cái thì muôn đời có hai vật trong thân bất di bất dịch là bị và gây nên Đà Cầu bông là cái không thể thiếu đối với bọn Khất Cái. Đã có Đà cầu bông thì đương nhiên bọn Khất Cái phải sử dụng gây Đà Cầu bông thành thực, tuy rằng mỗi người tùy nghi sử dụng cây gây của mình không cần thành thanh pháp. Nhưng nói thì nói vậy chứ thật ra từ lâu lắm rồi mỗi một nhóm nhỏ Khất Cái cũng có người gom góp lại các thể Đà cầu hay nhất để sắp xếp lại thành những thể võ hay hầu truyền lại cho người đời sau. Và mỗi khi có dịp quy tụ lại, lúc chưa kết hợp lại thành Cái bang thì các tay đầu nhóm thường hay ngồi lại với nhau quanh một bầu rượu để khoe khoang với nhau, để biểu diễn cho nhau xem những thể Đà cầu của nhóm mình! Và rồi cũng có kẻ góp nhặt tất cả lại, thể là Đà Cầu bông pháp đã hình thành! Và cho đến tận bây giờ, khi nói Cái bang đang ở trong thời cực thịnh thì điều này có nghĩa là chính Cổ bang chủ đã vận dụng nhiều tâm trí, nhiều sức lực để phát huy đến độ chói cái tinh xảo, cái biến ảo của Đà Cầu bông pháp để biến thành Loạn Pháp Đà Cầu hữu danh hư thực! Điều này hầu như mọi nhân vật giang hồ võ lâm đều đã ít nhất một lần chứng thực.

Vì con người của Cổ bang chủ là con người hiệp nghĩa, như tôn chỉ của Cái bang là hành hiệp trọng nghĩa, nên Cổ bang chủ luôn có dịp vung gây tương trợ. Do đã chứng kiến tận mắt nên không ai là không biết Đà Cầu bông pháp của Cổ bang chủ đúng là loạn pháp. Đối thủ nào của Cổ bang chủ sau khi tâm phục khẩu phục đều nói rằng Đà Cầu bông pháp của Cổ bang chủ chẳng những loạn pháp, loạn chuông mà còn làm cho kẻ thù phải loạn khẩu, loạn quyền, loạn luân cả cước bộ.

Để tóm tắt lại, ai cũng lẽ lười lác đầu khi bảo nhỏ cho nhau nghe, “thật là vô phước cho kẻ nào đụng phải Loạn Pháp Đà Cầu!”.

Bây giờ, mới nói đến phái Côn Luân! Côn Luân phái là một phái nhỏ so với các phái của võ lâm Trung Nguyên nhưng lại là một phái lớn ở vùng giáp Tây Vực.

Do là một môn phái nhỏ, lại ở xa các phái khác tại Trung Nguyên, nên điều kiện để môn nhân Côn Luân phái học hỏi võ công của người võ lâm thuộc các phái là rất ít, thiếu vắng điều kiện này nên võ học Côn Luân phái không có gì đáng kể. Nhưng lý do để nhắc đến Côn Luân phái vào lúc này, không thể không nhắc đến chỉ là vì Minh chủ đương nhiệm võ lâm Trung Nguyên là một nhân vật thuộc Côn Luân phái.

Sao lạ vậy? Đã nói võ học của phái Côn Luân là không đáng kể vậy tại sao vị Minh chủ võ lâm hiện nay lại là người Côn Luân?

Không một ai trên giang hồ trả lời được nghi vấn này! Họ chỉ còn cách chấp nhận một biệt lệ này kèm theo đó là những ước đoán. Mà đâu phải họ chấp nhận một cách khiên cưỡng, nhất nhất mọi người đều tâm phục khẩu phục, nhất hồ bá ứng trước đức độ và chân tại thực học của La minh chủ.

Võ công của La minh chủ đúng là xuất xứ tại Côn Luân, chẳng những xuất phát ở đó lại không có một chút nào lai tạp, đó là võ công đích truyền của Côn Luân phái, điều này ai cũng công nhận.

Thế nhưng, trước La minh chủ và sau La minh chủ, không một môn nhân nào của Côn Luân phái nào có được công phu như La minh chủ. Cũng là quyền đó, chiêu đó, thân pháp đó nhưng một khi do đích tay La minh chủ sử dụng thì không ai đối chọi nổi. Điều này không lạ vì La minh chủ ra quyền ra chiêu và sử dụng thân pháp quá nhanh. Nhanh đến mức không tưởng, nhanh đến độ dù là Chiêu môn nhân Côn Luân phái đương thời đã biết trước là La minh chủ sẽ sử dụng chiêu đó, thức đó nhưng vẫn không thể nào ngăn đón được.

Biết đề làm gì khi cái biết vừa chỉ mạnh nha trong tâm thức thì quyền của La minh chủ đã ập tới, chiêu của La minh chủ đã ập vào thân? Vậy là vô phương đón đỡ hoặc né tránh.

Cuối cùng, khi mọi người bàn đến võ học của La minh chủ đều lấy làm kinh sợ và bàn với nhau đặt một danh xưng cho La minh chủ là Tốc Khoái quyền. Đã Khoái có nghĩa là nhanh, quá nhanh, lại còn thêm vào chữ “Tốc” nữa, vậy thì gọi là gì đây? Cực nhanh? Nhanh vô địch? Điều này thì mạnh ai người nấy suy tưởng, miễn bàn! Chỉ biết là... ngoài La minh chủ ra, vô tiền khoáng hậu, không một nhân vật nào có thể nhanh bằng, sánh bằng.

May nhờ là La minh chủ là người đức độ cao ngang cái Tốc Khoái nên chưa từng có bất kỳ một nhân vật nào phải bị chết dưới tay La minh chủ cả. Những lúc bất đắc dĩ, những khi họa hoàn lâm bất buộc La minh chủ ra tay thì chỉ cần một chiêu thôi là La minh chủ đã tước bỏ khả năng đối kháng của đối phương. Không bị tước đoạt binh khí thì cũng bị La minh chủ uy hiếp và khống chế huyết đạo. Thúc thủ lần thứ nhất, La minh chủ gọi là cảnh cáo, lần thứ hai thúc thủ, La minh chủ cũng tạm bỏ qua, đến lần thứ ba tái phạm, La minh chủ bèn nhẹ nhàng phế bỏ võ công. Vậy là xong, vậy là hết đời một gian tặc mà không phải đổ một giọt máu nào.

Như vậy thì làm sao mọi người không tuân phục răm rắp hiệu lệnh do La minh chủ có tên rất gọn là La Thái ban ra?

Do võ học đạt đến trình độ cỡ đó nên mọi người cũng miễn bàn luận về trình độ nội công của La minh chủ! Những khi bất buộc phải nói về mức độ thâm hậu của La minh chủ về nội công thì mọi người chỉ biết bảo nhau :

“Chắc là phải cao thâm! Dù sao, La minh chủ không cần nội công cao thâm cũng đã quá đủ để xưng là vô địch cái thế rồi!”.

Nhưng nếu mọi người miễn bàn luận vấn đề này thì mọi người lại bàn đến khía cạnh khác, liên quan đến La minh chủ. Đó là vì đâu mà La minh chủ lại có thể xuất thủ nhanh khác người như vậy?

Thế nhưng, sau những trận đấu khốc tâm đêm, sau những lời phiếm bản lúc trà dư tửu hậu, dù mọi người đã hao tổn nhiều ý lực và trí lực vẫn không sao giải đáp được nghi vấn này.

Vì rõ ràng lối xuất thủ nhanh vô thượng của La minh chủ không thể nào có được qua những phương pháp khổ luyện của phái Côn Luân được. Nếu là thế thì sao các vị tiền nhân của La minh chủ trong Côn Luân phái và cái vị đồng môn của La minh chủ và những tay hậu sinh đệ tử của Côn Luân phái không có ai đạt được một nửa sở học của La minh chủ? Điều mà mọi nghi vấn cũng chính là điều mà những môn nhân đệ tử Côn Luân phái hiện nay cũng đang nghi vấn! Bản thân người Côn Luân phái nghi vấn là vậy nhưng họ vẫn ...

(... tập này scan thiếu, từ trang 26, 27 tới thẳng trang 30, 31)

... nhiệm này? Không ai đáp được và cũng không sao tìm được người đầu tiên đã phao ngôn như vậy! Bí quá, mọi người lại đặt thêm giả thuyết nữa chồng vào giả thuyết trên. Đó là có một nhân vật giang hồ nào đó đã nhập bầy, sống chung với loài Bạch viên tại Hiệp Viên trũng. Nhân vật đó là người như mọi người nhưng vì sống chung với loài Bạch viên nên tự nhận mình là Viên. Và vì là người nên người đó không thể tạo cho mình một bộ lông hoặc tạo cho mình một lớp da trắng như tuyết, trắng giống như lông của bầy Bạch viên, nên không thể nhầm lẫn vào Bạch viên, nên không còn cách nào khác phải nhận mình là Huỳnh viên.

Huỳnh viên lão tổ cảm mến La Thái, thương La Thái và nể phục sự khổ luyện hết mình của La Thái nên đã xuất hiện truyền thụ bí pháp Tốc Khoái cho La Thái, để đến ngày hôm nay La Thái đã và đang là La minh chủ.

Truyền thuyết vẫn chỉ là truyền thuyết. La minh chủ hiện nay đâu có nghe lọt tai những truyền thuyết này cũng chỉ mỉm cười. La minh chủ không xác nhận cũng không phủ nhận. Ai nghĩ sao mặc ai. Cảnh thanh bình đang diễn ra trên giang hồ kia mà!

Và đã không ít người võ mộng, khi họ tự lẫn mò đến Côn Luân phái, tìm hết mọi chỗ ở núi Côn Luân để chỉ phát hiện được Hiệp Viên trũng chỉ là một khoảng lư băng nhỏ, không quá mười trượng vuông. Và tại Hiệp Viên trũng đó có một bầy Bạch viên đông đến những sáu con. Và trong sáu con Bạch Viên thuộc một gia đình đó không tìm được bất kỳ một con nào có bộ lông mà không mang một màu trắng như tuyết cả. Vậy, Huỳnh Viên lão tổ, nếu có đang ở đâu? Hay là đã chết rồi? Và nếu đã chết thì Huỳnh Viên lão tổ có lưu lại di thư tuyệt học gì không? Lưu lại ở đâu? Bằng hình thức nào? Hay Huỳnh Viên lão tổ chỉ là con vượn già, quá đỗi già nên đã rụng tro bụi bộ lông mới bị gán cho là Huỳnh Viên? Và vì là vượn nên Huỳnh Viên lão tổ không biết chữ, không biết viết, do đó không thể nào lưu tự lại được?

Vậy là hết! Truyền thuyết về xuất xứ võ học của La minh chủ chỉ là truyền thuyết, còn Tốc Khoái quyền của La minh chủ vẫn là võ công cái thế, vạn nhân bất địch! La minh chủ vẫn là La minh chủ của võ lâm Trung Nguyên.

Võ lâm Trung Nguyên vẫn đang sống trong cảnh thanh bình. Võ học của võ lâm Trung Nguyên vẫn đang ở thời kỳ cực thịnh Thánh tăng, Tiên kiếm, Thần quyền, Loạn pháp và Tốc khoái vẫn là đầu đề cho mọi người chuyện phiếm, vẫn là cái gương sáng cho mọi người noi theo đó mà gắng sức luyện tập

công phu!

Nhưng nhân vô thập toàn! Một cảnh quang tuyệt mỹ đến bậc nào đi nữa vẫn không sao tránh khỏi khiếm khuyết.

Ở một góc nhỏ nằm ngoài rìa Trung Nguyên nhưng vẫn thuộc Trung Nguyên đang xảy ra một biến cố nhỏ. Chỉ là một biến cố nhỏ nhưng lại có tác dụng như khi ta ném một hòn sỏi vào mặt hồ rộng lớn đang tĩnh lặng. Mặt nước dần dần xao động. Thoạt đầu là xao động tại chỗ hòn sỏi nhỏ và vào mặt nước, nhưng sau đó đã lan rộng ra, loang dần xa, và loang ra khắp mặt hồ.

So với mặt hồ dù rộng lớn đến đâu, nhưng nếu có người đứng quan sát thì chậm lắm không đầy một khắc mặt hồ sẽ bị xao động toàn bộ. Còn võ lâm Trung Nguyên thì sự xao động đó diễn ra chậm hơn, ngấm ngấm hơn. Nhưng đến khi mọi người đều hiểu ra và phát giác thì như là vô phương cứu chữa.

Đó là chuyện về sau. Bây giờ xin thuật lại biến cố nhỏ đã xảy ra đó.

... Thạch Cúc đảo là một quần thể nhỏ gồm năm đảo cụm lại lần lượt có tên là Tọa đảo, Tiền đảo, Hậu đảo, Tả đảo và Hữu đảo! Năm đảo này cụm lại thành một quần thể có hình dạng gần giống hoa cúc nên được mọi người đi qua đặt cho một tên chung là Thạch Cúc đảo (đóa hoa cúc bằng đá).

Tọa đảo không lớn hơn bốn đảo còn lại, nhưng vì nằm ở vị trí trung tâm nên được gọi là Chính đảo hay Tọa đảo.

Có người còn ví vị thế của Thạch Cúc đảo như là Cửu Cung Liên Hoàn đảo, được sắp theo hình Linh Quy mà đầu và đuôi đã ngụp sâu vào lòng biển, chỉ còn lại cái thân, hai chân trước và hai chân sau của con Linh Quy.

Nhưng những dân cư tại bản đảo đã từng trổ tại lặn sâu hạp kỹ (gọi là Thủy tánh hay thủy công), họ vẫn không sao tìm được Thủ và Vĩ của Hải Linh Quy hay Thạch Quy đầu cả.

Có kẻ còn bảo đáng lý phải gọi Thạch Cúc đảo là Ngũ Hành đảo mới đúng, vì sự sắp xếp ngẫu nhiên của tạo hóa nên Thạch Cúc đảo có đúng năm hòn đảo, và lại còn nằm ở vị trí như Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Nhưng, nếu cho là vậy thì lượng nước mênh mông bao phủ quanh Ngũ Hành đảo sẽ phải được gọi là gì? Còn giải thích làm sao khi dù là Kim, là Mộc, là Thủy hay Hỏa, Thổ thì tất cả đều được cấu tạo từ những viên đá, những khối đá nằm đầy rẫy trên Thạch Cúc đảo?

Vậy thì Thạch Cúc đảo vẫn là Thạch Cúc đảo, bất chấp nó là Cửu Cung hay Ngũ hành gì mặc kệ!

Vì Thạch Cúc đảo là thuộc Trung Nguyên nên triều đình nhà Tống vẫn cất đặt tại đây một vị quan trấn nhậm. Có quan ắt phải có quân và lý đương nhiên là phải có bầu đoàn thể tử. Lượng người này dù ít nhưng vẫn làm cho nếp sống của những cư dân bản đảo có phần khởi sắc. Họ chèo thuyền đánh cá, đánh đối lấy thực phẩm và sắm mọi vật dụng như một người bình thường sống ở những nơi bình thường tại mọi miền của Trung Nguyên.

Có dân lành thì ắt có đạo tặc, mà hề có đạo tặc thì phải có các nhân vật giang hồ chuyên trừ gian diệt bạo, hành hiệp trọng nghĩa!

Nổi cộm và xuyên suốt khắp năm đảo của Thạch Cúc đảo là Lam Y môn. Và Môn chủ của Lam Y môn là nhân vật thần bí nhất của Thạch Cúc đảo.

Bằng vào công phu quán tuyệt Lam Y môn Môn chủ có những hành vi xuất thần nhập hóa, không có nơi nào mà không có sự hiện diện của Môn chủ, bất kể đó là tư dinh của quan trấn nhậm của triều đình!

Tuy thế, tuy thần bí là thế nhưng Môn chủ Lam Y môn chưa một lần làm điều sai quấy nên Lam Y môn vẫn được kể là thần dân của thiên tử, là thần tử của Thiên triều, và là phần tử của võ lâm Trung Nguyên.

Trụ sở nhất định của môn nhân Lam Y môn ở đâu thì điều này chỉ có người trong bọn họ với nhau mới biết. Và nơi trú ngụ của Môn chủ Lam Y môn còn bí mật hơn. Duy chỉ có Môn chủ và Thập nhị đệ tử của Môn chủ mới biết.

Do bí mật như thế nên vào sáng hôm đó, tại nơi trú ngụ của Môn chủ đã xảy ra một biến cố mà sau này đã dẫn đến tình hình rối loạn tại võ lâm Trung Nguyên mà không một người nào biết đến.

Sáng hôm đó, vào đầu giờ Thìn, Hà Tứ Cô là nữ đệ tử lớn nhất trong năm nữ đệ tử của Môn chủ Lam Y môn, định vào Tịnh phòng để vấn an sự phụ, thì bất gặp Thạch Đại Kha, nam đệ tử lớn nhất trong các người đệ tử nam của Môn chủ Lam Y môn từ Tịnh phòng bước ra.

Vừa gặp Hà Tứ Cô, Thạch Đại Kha liền thấp giọng bảo :

- Tử muội, hãy theo ta ra sảnh đường.
- Nhưng muội còn chưa vấn an sự phụ mà.

Xạ ánh nhìn nghiêm khắc về phía Hà Tứ Cô, Thạch Đại Kha nghiêm giọng ra lệnh :

- Tử muội còn định cãi lời ta sao? Còn không mau đi à?

Tiếng nói của vị Thạch Đại Kha tuy cổ tình phát ra thật nhỏ nhưng Hà Tứ Cô tin rằng sự phụ vẫn nghe, vì từ chỗ này đến chỗ sự phụ ngồi tịnh đầu có xa xôi gì, chỉ độ năm trượng chứ mấy? Thế mà Hà Tứ Cô không thấy sự phụ lên tiếng quở trách vì lẽ Thạch Đại Kha không cho Hà Tứ Cô vào vấn an sự phụ mọi ngày. Điều này có nghĩa là Thạch Đại Kha đã hành động với sự đồng ý của sự phụ, và nếu thế thì Hà Tứ Cô không dám trái lệnh. Không những thế mà thôi, mà Thạch Đại Kha lại còn là đại đệ tử, đại sư huynh của Tứ Cô kia mà! Không cần sự đồng ý của sự phụ, Thạch Đại Kha cũng thừa sức bắt

các vị sư đệ, sư muội phải tuân lệnh.

Do đó, sau khi mệnh lệnh ngắn gọn của Thạch Đại Kha, Hà Tứ Cô liền xoay người, bước nhanh về phía sảnh phòng gần đó.

Sảnh đường vừa là chỗ hội họp mỗi khi Lam Y môn có việc cần và vừa là nơi thao luyện võ nghệ y bát do đích thân Môn chủ Lam Y môn chỉ dạy. Do là một nơi như vậy, nơi luôn có bất kỳ một chuyện gì xảy ra, vui có, buồn có, nghiêm trọng có, bồn chồn có, nên Hà Tứ Cô không sao đoán được Thạch Đại Kha kêu nàng đến sảnh đường có ý gì?

Dù sao, nàng cũng đoán được phần nào, và nghĩ rằng không phải là chuyện nghiêm trọng, bằng không, Thạch Đại Kha đâu có nhìn nàng bằng cái nhìn nghiêm khắc và nói bằng giọng nói không cho cãi lại.

Do đó, Hà Tứ Cô hồ nghi, thầm ức đoán lung tung :

- “Chẳng lẽ sau bao lần ta từ chối, hôm nay một lần nữa Thạch Đại Kha lại ngỏ lời cầu hôn? Vô lý! Nếu Thạch Đại Kha muốn cầu hôn đi nữa thì phải tạo khung cảnh khác để nói mới đúng, chứ đâu lại là sảnh đường? Hay là Thạch Đại Kha đã trình tâu với sư phụ về ý định này và đã được sư phụ đồng ý nên Thạch Đại Kha định cầu hôn bằng cách ra lệnh cho ta đây? Điều này càng vô lý hơn, vì không lẽ Thạch Đại Kha lại mất hết thể diện đến nỗi phải nhờ sư phụ can thiệp vào chuyện của riêng mình? Huống chi ta đã nhiều lần nói thẳng với Thạch Đại Kha là ta quyết không lập gia đình mà!... Mà... mà không đúng, ta đã không còn là xử nữ nữa! Ta đã là phụ nhân rồi, một phụ nhân lãnh loạn mất nét đến độ không biết mặt mũi phu quân mình là ai! Bây giờ thì... ta hoàn toàn bất xứng với Thạch Đại Kha! Ta sẽ nói gì nếu Thạch Đại Kha cầu hôn với ta thêm một lần nữa? Giọt máu của kẻ vô tình đó đang lớn dần trong bụng ta, liệu ta còn biết ăn nói sao đây với mọi người? Hay là... Thạch Đại Kha đã phát giác được bào thai trong bụng ta, phen này...”

Hà Tứ Cô lo sợ trong lòng nên đi lên phía trước, còn Thạch Đại Kha thì đứng phía sau chừng một trượng. Hà Tứ Cô vừa len lén cúi đầu nhìn vào phần bên ngoài bụng nàng, xem xem liệu có ai phát hiện ra bụng nào đang to dần ra không?

Từ khi đó cho đến lúc vào đến sảnh đường, Hà Tứ Cô không ngớt nom nớp lo sợ.

Bước vào sảnh đường trong tâm trạng đó nên Hà Tứ Cô thấy gian sảnh đường hôm nay sao rộng quá, lạnh lẽo quá và rùng rợn quá.

Nhìn giá binh khí để dài hai bên sảnh đường, có đủ loại thập bát binh khí mọi khi sao mà thân quen, còn hôm nay Hà Tứ Cô càng nhìn càng thấy sợ.

Công phu võ học của Hà Tứ Cô đương nhiên có hạng tại Thạch Cúc đảo này. Tuy còn sút kém tam vị sư huynh và hai người sư đệ dưới quyền, nhưng Hà Tứ Cô tin vào lời sư phụ nói thì công phu nàng không kém gì những nhân vật vào hàng đại đệ tử của các môn phái khác lừng danh trên giang hồ. Suy đó cũng đủ biết đóm lược của Hà Tứ Cô đâu có kém, vậy mà hôm nay Hà Tứ Cô nghe có cảm giác là lạ, khác thường, không khác nào một thường nhân sức trời gà không chặt.

Boong... Boong... Boong!

Ba tiếng động ngân vang từ chiếc khánh treo ở đầu sảnh phát ra làm Hà Tứ Cô giật mình, nàng vừa lo sợ hơn, vừa hồ nghi thêm

Vì không phải Thạch Đại Kha vừa dùng chỉ công gõ vào khánh ba tiếng để báo hiệu lệnh gọi các sư đệ, sư muội dưới quyền Thạch Đại Kha tập trung tại sảnh đường hay sao?

Vậy thì đúng là có việc nghiêm trọng thật sự rồi! Nhưng nếu đã thế tại sao Thạch Đại Kha lại không dùng tiếng khánh để gọi Hà Tứ Cô đến đây như những huynh đệ đồng môn? Sao lại triệu tập nàng bằng cách khác? Còn triệu tập những người còn lại bằng cách khác nữa? Vậy đúng là việc liên quan đến bản thân Hà Tứ Cô thật rồi! Mà là việc gì đây?

Vút... Vút... Vút!

Kỷ luật nghiêm minh của Lam Y môn đã được những người đệ tử tuân thủ nghiêm ngặt, ba tiếng khánh còn đang âm vang đó thì trước sau mười bóng người đã lần lượt xuất hiện.

Và người đến đầu tiên là Tăng Nhị Kha, đưa mắt nhìn qua trong khi chờ đợi các sư đệ, sư muội đến đông đủ, Tăng Nhị Kha đã hiểu được phần nào.

Do đó, khi năm vị sư đệ và bốn vị sư muội vừa hiện thân đông đủ thì Tăng Nhị Kha đã cung tay khom người vừa thi lễ với vị Thạch đại ca, nhưng không thi lễ với Hà Tứ Cô, tuy rằng nàng đứng ngay trước mặt Thạch Đại Kha, cùng đứng đối diện với những bóng người vừa xuất hiện và Tăng Nhị Kha lên tiếng :

- Chúng sư đệ, sư muội xin ra mắt Đại Kha! Xin Đại Kha ân tứ ban huấn lệnh.

Uy quyền của một vị Đại Kha thật là đáng nể, vị Đại Kha họ Thạch liền lạnh lùng gạt đầu vừa cao giọng hỏi :

- Chư đệ và chư muội có ngạc nhiên lắm không khi ta phát khánh lệnh?

- Không có đâu Đại Kha, theo giáo huấn của ân sư, chúng sư đệ, sư muội luôn tuân thủ mọi huấn lệnh của Đại Kha.

Vị nhị sư đệ họ Tăng đã thay mặt cho mười người đệ muội còn lại để nói lên đúng với tâm trạng của bất kỳ một ai là môn nhân đệ tử của Lam Y môn.

Lam Y môn có thể nói là một môn phái có vẻ thần bí nhất đối với võ lâm Trung Nguyên. Không những vị Môn chủ đã thần bí này mặt này ra sao? Hình

dáng thế nào? Võ công cao sâu ra sao? Mà những hành sự của Lam Y môn cũng thần bí nốt.

Chưa từng có một môn nhân nào của Lam Y môn nào xuất đầu lộ diện trên giang hồ, nói về đất Trung Nguyên mệnh mông rộng lớn, nên hầu hết các nhân vật giang hồ không thể nào biết được lộ số cùng xuất xứ võ học của Lam Y môn cả.

Môn chủ Lam Y môn kiên trì với ý định là giữ rịt toàn bộ môn nhân Lam Y môn trên Thạch Cúc đảo, và chỉ giới hạn trong phạm vi đó.

Do vậy, dù cho các bậc tiền bối và những vị thuộc hàng Nhất môn chi chủ của võ lâm Trung Nguyên có biết về Lam Y môn thì chỉ biết rằng Lam Y môn là một môn phái quá nhỏ! Không những đã quá nhỏ mà Lam Y môn lại đặt trụ sở tại một nơi quá xa Trung Nguyên, nên không ai thêm bận tâm tới để làm gì.

Tuy vậy, tuy không được các môn phái trên giang hồ xem trọng, nhưng không vì thế mà nội qui của Lam Y môn lại thiếu sự nghiêm ngặt, có khi còn nghiêm ngặt hơn nhiều so với phái Thiếu Lâm với đủ các điều giới luật.

Sự nghiêm ngặt của môn quy Lam Y môn còn thể hiện ở sự tuân phục hết lòng hết dạ của những sư đệ, sư muội đối với vị Đại Kha, tuy rằng họ là đồng môn sư huynh đệ với nhau.

Bởi đó, sau khi nghe nhị sư đệ họ Tăng đáp xong, Thạch Đại Kha càng thêm mãn nguyện hơn khi liếc nhanh vào bóng dáng kiều diễm của Hà Tứ Cô đang đứng ngay trước mặt hắn, đoạn cực kỳ nghiêm trọng thốt :

- Hôm nay ta thay mặt cho sư phụ với cương vị là Môn chủ Lam Y môn...

Nói đến đây, Thạch Đại Kha dừng lại, đưa mắt dò xét mười tên đệ muội dưới quyền để xem họ có phản ứng gì hay không khi hắn nói là hắn đang ở cương vị Môn chủ Lam Y môn, một cương vị mà trước đây chỉ một ngày vẫn thuộc về ân sư của họ.

Một lần nữa những vị đệ muội vẫn tỏ ra tuân giữ môn quy, họ nào dám bất tuân thượng lệnh là kháng lệnh...

- ... để thanh lý môn hộ!

Vị Thạch Đại Kha nói thêm cho tròn câu và đã nhận được nhiều biến động trên gương mặt của bọn đệ muội.

Bọn đệ muội mười người luôn cả Hà Tứ Cô nữa là mười một, làm sao không thất sắc khi nghe Thạch Đại Kha bảo là thanh lý môn hộ? Và không cần vị Thạch Đại Kha nêu đích danh là sẽ xử lý ai thì họ cũng thừa biết là Hà Tứ Cô rồi! Và vì biết như thế nên họ lại càng thất sắc hơn.

Đối với Thập nhị đệ tử của Môn chủ Lam Y môn thì Hà Tứ Cô có thể nói là ái đồ của Môn chủ, chẳng những thế Hà Tứ Cô lại còn là Tứ muội, Tứ sư tỷ của bọn họ với hết lòng kính yêu, thương mến, không phải là trong những lúc luận đàm Hà Tứ Cô luôn ở cương vị trung gian, trung gian để can gián và hòa giải mọi bất hòa xảy ra giữa huynh đệ muội bọn họ đấy sao? Tuy chỉ đứng ở hàng thứ tư trong mười hai người đệ tử, nhưng thường là lời của Hà Tứ Cô phát ra được mọi người xem trọng! Hà Tứ Cô luôn là đệ tử gương mẫu của toàn thể môn nhân đệ tử Lam Y môn. Vậy tại sao lại có chuyện thanh lý môn hộ ở đây? Hà Tứ Cô đã phạm lỗi tày đình gì? Vào lúc nào? Sao không một ai trong bọn họ hay biết hoặc thấy bất kỳ một biểu hiện nào cả vậy?

Mường tượng như đoán biết được ý nghĩ trong đầu bọn đệ muội nên vị Thạch Đại Kha hất đầu về phía Hà Tứ Cô đang đứng đầu cúi gằm xuống, hắn vẫn nghiêm giọng bảo :

- Tứ muội, chắc muội cũng đã biết ai trong chúng ta là người bị đem ra xét xử và thanh lý rồi, vậy Tứ muội nói đi, Tứ muội có làm lỗi gì nghiêm trọng không? Tứ muội có đúng là đã vi phạm cấm điều của bản môn không?

Bọn huynh đệ muội của Hà Tứ Cô cứng người lại chờ xem Hà Tứ Cô sẽ đối đáp ra sao trước lời buộc tội mà như không buộc tội của Thạch Đại Kha. Để rồi bọn họ cơ hồ như không còn tin ở thính giác của họ nữa, không còn tin vào bất kỳ một ai nữa trong số huynh đệ của họ khi họ nghe Hà Tứ Cô đồng đặc nói :

- Chư huynh, chư đệ và chư muội! Đúng là Hà Tứ Cô đã vi phạm vào cấm điều của bản môn, Hà Tứ Cô này đã phụ lòng tin cậy của ân sư, của Môn chủ. Vậy Hà Tứ Cô này xin được tự xử lấy...

- Hà Thạch Cúc, vậy là ngươi đã quên hết môn quy thật rồi! Điều nào trong môn quy cho phép ngươi tự xử? Còn nữa, ngươi lại chứng tỏ là ngươi đã bất tuân thượng lệnh. Ta đã không nói rồi sao, kể từ bây giờ ta là Môn chủ chính thức của Lam Y môn...

- Còn sư phụ? Không riêng gì Hà Tứ Cô này mà cả mọi người đây nào có ai được nghe sư phụ nói gì về điều này đâu?

- Keng...

Vị Thạch Đại Kha nhất mực lạnh lùng móc từ bọc áo và ném ra đất một thanh Lam Chủy lệnh, là tín vật duy nhất của Lam Y môn Môn chủ!

Thấy lệnh như thấy người, vị nhị sư đệ họ Tăng cũng cong người lướt tới bằng một thân pháp thập phần biến ảo, tà áo không lung lay, vị Tăng nhị đệ đã khom người xuống và nâng Thạch Lam Chủy lệnh lên bằng cả hai tay. Đoạn vừa đưa lại cho Thạch Đại Kha, vị Tăng sư đệ vừa nói bằng giọng kính cẩn :

- Xin Môn chủ thu hồi lệnh phù!

Vườn tã thủ giữ lại Lam Chủy lệnh mà họ Tăng vừa trao lại, vị Thạch Đại Kha không màng đến họ Tăng nữa mà vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng yêu

kiều của Hà Thạch Cúc lúc này đang là tội nhân. Hắn bảo chừng như muốn tỏ nỗi niềm cảm thông :

- Tứ muội, biết rằng bọn chúng ta đều chung một hoàn cảnh. Tất cả chúng ta đều là những đứa trẻ côi cút bơ vơ không người quyền thuộc. Bọn chúng ta đều sanh ra và lớn lên tại Thạch Cúc đảo này, thân sinh của chúng ta đều bỏ mình giữa đại dương bao la. Bọn chúng ta được sư phụ cưu mang nuôi dưỡng, tình thâm giữa chúng ta không khác nào tình cốt nhục thủ túc. Biết rằng Tứ muội là ái đồ của sư phụ vì người đã lấy tên đảo này đặt cho muội, cũng như ta là đại đệ tử nên người đã ân tứ ban cho ta họ Thạch. Dẫu biết rằng là thế nhưng “luật bất vi thân”, Tứ muội không thể nào tự xử được đâu! Được rồi, ta không là Môn chủ của Tứ muội vì một lẽ đơn giản, Tứ muội không còn là môn nhân đệ tử của Lam Y môn nữa. Vậy... Hà Thạch Cúc, người hãy nghe phán quyết của sư phụ đây: giao cho Thạch Kiện Toàn phế bỏ toàn bộ võ công của Hà Thạch cúc và đẩy y thị xuống ghềnh Giải Oan làm mồi cho kinh ngư.

Thạch Kiện Toàn không thèm bận tâm đến sắc mặt toàn thể mọi người đang biến sắc một lượt nữa khi nghe hắn nhắc tiếp với Hà Tứ Cô, như muốn bày tỏ nỗi lòng thương xót của hắn vậy! Hắn nói :

- Hà Tứ Cô, không, Hà muội... dẫu rằng trước đây Hà muội chấp nhận lời thỉnh cầu của họ Thạch này, dẫu Hà muội đồng ý lời cầu hôn của ta, hoặc ngay lúc này Hà muội có đổi ý đi chăng nữa, ta cũng không sao dám cãi lời phán quyết của sư phụ lão nhân gia được! Vậy... Hà muội còn có lời gì muốn nói, muốn trở lại cho bọn ta không? Hà muội có muốn gì nữa không?

Về đau đớn lộ rõ trên gương mặt Hà Tứ Cô, nhưng nàng cố gượng đề nén xuống khi nhìn thấy chúng huynh đệ còn lại đều đang ngơ ngác và đau buồn! Hà Tứ Cô biết bọn họ còn chưa rõ nàng đã phạm tội gì tày đình đến nỗi Môn chủ Lam Y môn quyết định như thế? Còn đau buồn thì rõ ràng là chuyện đương nhiên vì từ nay họ sẽ mất nàng vĩnh viễn. Nhưng nàng quyết không thể để bọn họ nghi kỵ nàng, nghĩ xấu, nghĩ sai về nàng, dẫu nàng sẽ phải chết. Chấp nhận cái chết mà sư phụ đã phán quyết không một lời biện minh. Do đó Hà Tứ Cô bèn lên tiếng :

- Thạch Đại Kha, muội... họ Hà này có thể nói ra lỗi lầm của mình để mọi người nghe được không?

- Không được, đây là ý tứ của sư phụ, lão nhân gia cho đây là hành vi làm điểm nhục gia môn nên chỉ trừ khi Hà muội không nhận tội thì ta bắt buộc phải phơi bày, còn ngược lại, như tình thế từ này tới giờ muội không bị oan uổng thì tốt hơn muội đừng nhắc đến việc này! Thế muội không già biệt mọi người ư?

Nghe đến từ “điểm nhục gia môn”, Hà Tứ Cô muốn tự vận đi cho rồi, vì trái với ý muốn của nàng, thế là bọn người đồng môn tha hồ nghĩ xấu về nàng mà nàng không sao giải bày được! Chỉ có chết mới mong chấm dứt tình trạng này... nàng quyết định chọn ghềnh Giải Oan làm nơi giải thoát thay cho những lời nàng định biện minh là nàng đúng là có phần nào bị oan uổng, do đó nàng chỉ nói gọn :

- Muội xin già biệt ân sư và mọi người. Thạch Đại Kha hành sự đi.

- Hà muội cứ thông thả, ta tin rằng muội không trốn tránh đâu, vậy chúng ta cứ đến ghềnh Giải Oan đã.

Đoạn vị Thạch Đại Kha liền quay người đi trước rời khỏi sảnh đường. Hắn tin rằng Hà Thạch Cúc sẽ theo chân, và hắn cũng tin rằng bọn đệ muội sẽ không theo chân Hà Thạch Cúc, sẽ không tiễn biệt Hà Thạch Cúc đến nơi an nghỉ cuối cùng và không phải hắn đã nói là phán quyết của sư phụ rồi sao? Sư phụ chỉ trao trọng trách này cho mỗi mình hắn thôi mà!

Đúng như hắn nghĩ, chỉ có hai bóng người lao đi vùn vụt giữa làn hơi nước mờ mờ từ mặt đại dương bao quanh tỏa ra đi về phía Hậu đảo!

Là năm đảo riêng biệt, những tường khoảng cách giữa đảo này đến đảo kia là xa lắm, nhưng không phải thế, những người cư ngụ trên Thạch Cúc đảo biết rằng có những chỗ họ có thể nhảy trên đầu các tảng đá cách nhau độ hai trượng hơn để đưa họ từ đảo này sang đến đảo kia mà không cần thuyền bè gì cả!

Do có lợi thế như vậy về mặt địa hình nên môn nhân Lam Y môn dễ dàng phát hiện bất kỳ nhân vật nào xâm nhập lên Thạch Cúc đảo. Và cũng bởi vì thế Thạch Đại Kha càng yên tâm hơn khi suốt chặng đường dài đi đến Hậu đảo hắn không phát hiện ra bất kỳ ai đi theo chân hắn ngoài Hà Thạch Cúc.

... Ghềnh Giải Oan nằm ở cuối Hậu đảo, nó là chốn hiểm địa vô lường mà thiên nhiên dành sẵn cho những ai tìm đến để được siêu thoát! Và phần nhiều những người chọn lối siêu thoát là những người lâm vào bước đường cùng, hay nói đúng hơn là họ không còn cách nào khác ngoài cái chết. Họ chọn cái chết để được minh oan nếu đúng là họ bị oan. Hoặc họ đồng ý chết là giải pháp để họ được giải thoát nếu đúng họ có tội! Giải thoát và minh oan là mục đích của nhiều người chết tại đây, từ đó phát sinh ra danh tự ghềnh Giải Oan.

... Ghềnh Giải Oan là một phần đá tự nhiên biến mất hẳn ở phần cuối của Hậu đảo. Nó không như phần lớn những vị trí khác của Thạch Cúc đảo. Thay vì thấp dần, thấp dần chạm vào mặt biển thì ghềnh Giải Oan cao hơn mặt biển độ hai mươi trượng, từ trên ghềnh Giải Oan nhìn xuống chỉ thấy mặt biển đen ngòm, phần chân của ghềnh Giải Oan thì lại hõm vào do sóng dữ đánh liên tục vào ghềnh đá tự bao đời nay! Phần chìm xuống mặt biển thì... cũng sâu hun hút, không biết đến đâu là đáy. Do đó chỗ nước sâu như thế này là nơi tụ tập của những loài kinh ngư hung dữ. Không những thế tại ghềnh Giải Oan này lâu lâu lại có người bị ném xuống, gieo người xuống, tùy theo họ muốn giải thoát hay muốn minh oan - nên bọn kinh ngư lại càng lấy làm khoái chí khi có nguồn thực phẩm cho chúng xâu xé và sinh sống!

Càng hợp tình hợp lý hơn khi ngay phía trên ghềnh lại có sẵn một cái động đá thiên nhiên, được dân bản địa gọi là động Khốc Biệt (Khốc: khóc, Biệt: vĩnh biệt). Động Khốc Biệt là nơi mà người sắp chết thường tá túc ở đó chỉ để than khóc khi họ bị oan uổng, hoặc để chia tay vĩnh viễn với người thân lần cuối lúc họ bị xử quyết.

... Khi đặt chân đến ghềnh Giải Oan, vị Thạch Đại Kha có tên là Thạch Kiện Toàn bước ngay vào động Khốc Biệt.

Hành động bất thường này của Thạch Kiện Toàn khiến cho Hà Thạch Cúc không sao hiểu được ý nghĩ của hắn! Vì người cần phải vào động Khốc Biệt

nếu muốn thì phải là Hà Thạch Cúc mới đúng, chứ đâu phải là Thạch Kiện Toàn.

Tuy vậy Hà Thạch Cúc vẫn theo chân Thạch Kiện Toàn tiến vào động Khốc Biệt.

Vừa bước vào động Hà Thạch Cúc ngỡ ngàng khi thấy trên nền động có sắp sẵn một mâm thức ăn. Có chén, có đĩa, có com, có canh, có cả rượu nữa. Tất cả đều được tính toán sẵn, kể cả hai cái chén, hai đôi đĩa và hai chung để rót rượu.

- Thế là thế nào, Thạch Đại Kha?

Không đáp vội, Thạch Kiện Toàn ngồi ngay xuống nền động, một phía của mâm com, hướng mặt ra cửa động. Sau đó Thạch Kiện Toàn mới nói bằng giọng buồn buồn :

- Vậy... Hà muội không muốn nâng ly cùng ta lần sau cuối ư?

Không lưỡng lự, không muốn lưỡng lự, Hà Thạch Cúc vẫn đứng khi đáp lại :

- Được rồi, Thạch Đại Kha rót rượu đi!

Đưa tay cầm lấy bầu rượu, Thạch Kiện Toàn không vội rót, chỉ đưa tay còn lại xòe ra, mời Hà Thạch Cúc, hần nói với nụ cười gượng gạo :

- Thì Hà muội cứ ngồi xuống đi đã! Ta không gấp thì tại sao Hà muội lại gấp rút kia chứ? Muội không muốn cùng ta tâm tình một lần chót sao?

Nhún vai ra vẻ bất cần, Hà Tứ Cô ngồi ngay xuống :

- Còn gì nữa để mà tâm tình hờ Đại Kha? Không phải muội là người sắp chết đó ư?

- Không đúng, muội tuy là người sắp chết nhưng muội chưa chết, muội không muốn tâm tình cùng ta nhưng ta lại muốn muội hiểu lòng ta! Muội có đồng ý cho ta nói không nào?

Nhìn thấy Hà Thạch Cúc lẳng lặng suy nghĩ và lẳng lặng gật đầu, Thạch Kiện Toàn bèn rót rượu ra đầy hai chung, đoạn nâng chung rượu lên ngang mày, Thạch Kiện Toàn thúc giục :

- Được rồi, vậy muội hãy cùng ta uống chung rượu này rồi ta nói.

Khi biết mình không sao tránh khỏi cái chết, Hà Thạch Cúc cứ đứng đưng như không, Thạch Kiện Toàn bảo nâng uống thì nâng cứ uống, Thạch Kiện Toàn muốn nâng nghe thì nâng cứ nghe. Nghe để rồi quên đi tất cả! Không quên cũng không được.

Thạch Kiện Toàn liền hỏi :

- Vì là sự phụ ngăn cấm, nên ta không cho Hà muội nhắc đến lỗi lầm của Hà muội cho bọn họ nghe, còn riêng ta, thì ta muốn nghe, muốn hiểu. Vậy Hà muội hãy nói đi, hãy trút hết ra đi cho thanh thản nỗi lòng, Hà muội đồng ý không?

Không biết đây có phải là lời nói thật lòng hay không, có phải đây là ân huệ cuối cùng dành cho tử tội hay không, nhưng Hà Thạch Cúc vẫn nghe bàng hoàng cả người. Nàng nhìn chăm chăm vào Thạch Kiện Toàn với cái nhìn hàm ý biết ơn. Đoạn không một lời mào đầu, Hà Tứ Cô vẫn tất kể lại chuyện đã xảy ra cho nàng vào một đêm giông tố. Giông tố trên mặt đại dương, giông tố ngay trên bề mặt Thạch Cúc đảo và giông tố ngay trong phòng của nàng. Nàng nói :

- ... Vào một đêm tối trời, ba tháng trước đây đến lượt muội đi tuần phòng, trời thì giông bão, mưa cứ như trút nước, muội không muốn đi ra ngoài trời bão chút nào nhưng không đi không được, vì muội nghe có tiếng cầu cứu vang lên trong đêm tối, ngay trên mặt biển gần với Thạch Cúc đảo, biết là có người mắc nạn do thuyền bị đắm trong đêm giông bão, muội không đành lòng bèn lao vào bóng đêm hầu kịp thời cứu cấp...

- Chuyện này ta biết rồi! Không phải ngay sáng hôm sau muội đã tường trình lại cho sự phụ và bọn ta biết hay sao? Ta biết ngay trong đêm đó muội cứu được hai người, nhưng một người thì do quá kiệt sức, nên đã chết ngay trong đêm đó, còn một người thì sáng hôm sau đã không một lời từ giả, trốn đi mất biệt. Nhưng lần đó, sự phụ lão nhân gia đâu có bắt tội bất cần của Hà muội. Hà muội không muốn nói cho ta nghe về lỗi lầm của Hà muội hay sao?

Hà Tứ Cô đã muốn thật vắn tắt, thuật lại cho ngắn gọn mà xem chừng Thạch Kiện Toàn còn muốn nàng nói gọn hơn nữa, muốn nàng thuật ngay vào chính đề sớm chừng nào tốt chừng ấy hơn, đã vậy nàng liền đáp nhanh :

- Thì lỗi lầm của muội đã xảy ra ngay đêm đó!

- Ngay đêm đó? Điều gì đã xảy ra? Sao trước đây Hà muội không chịu nói ra?

- Muội không thể nói vì không có bằng chứng, ai có thể tin lời muội? Và lại, muội đã nín lặng vì nghĩ rằng sau đó sẽ không xảy ra hệ quả gì, ai ngờ...

- Vậy thì muội hãy nói ra đi, ta đang nôn nóng đây. Quả thật Hà Tứ Cô nhìn thấy rõ ràng là Thạch Kiện Toàn đang nôn nóng thật, nôn nóng đến độ máu dồn hết cả lên mặt họ Thạch, nàng gằm đầu xuống và nói :

- Đêm đó, sau khi đã cứu hai người bị nạn xong, muội về lại phòng mình để thay đổi y phục vì nó đã bị ướt hết cả rồi, muội còn định sau đó sẽ mang

rượu đến cho hai người bị nạn dùng để họ được ấm lại, nhưng phần vì do muối vội nên không kịp cài then cửa, và có lẽ một phần do muối bị mệt mỏi quá cho nên... muối vừa cởi hết y phục xong thì muối thấy hai mắt díp cả lại, muối chỉ kịp thối đèn cho tắt hẳn rồi buông mình vào giường, muối đã ngủ như chết không còn biết trời đất gì cả! Đến khi thức dậy, muối thấy trong người khác lạ, bây giờ đã là chuyện qua rồi nên muối nói cho Đại Kha nghe mà không thấy ngại ngùng gì cả, Đại Kha dùng nghĩ muối có tư tưởng xằng bậy! Sáng hôm đó, sau khi thấy người có vẻ khác lạ, muối lại cho rằng đây là do muối đã quá mệt mỏi mà có cảm giác như thế. Nhưng sau đó, sau khi muối và chú huynh đệ phát hiện người bị nạn còn lại đã trốn mất, muối hồ nghi, nên đã vội về lại phòng để tìm kiếm một lần nữa xem muối có mất mát gì không. Và không lâu là gì, muối đã dựa vào dấu vết còn lại trên giường muối mới biết là muối đã bị mất đi... muối không còn là xử nữ nữa. Nhưng là ai đã gây ra cho muối thì muối không sao khẳng định được. Đại Kha có tin lời muối nói không?

Vẫn cúi gằm đầu xuống, Hà Thạch Cúc nghe có tiếng nuốt nước bọt khá rõ từ người đối diện vang lên, rồi có tiếng Thạch Kiệt Toàn nói :

- Vậy là quá rõ rồi còn gì, Hà muối có lỗi khi Hà muối không chịu để phòng, không cài then cửa! Có lẽ là tên còn sống đó đã theo chân muối, hẳn đã nhìn thấy... nhìn thấy lúc muối, lúc muối... và hẳn đã lạm dụng hại đời muối! Và sau đó hẳn trốn biệt!

- Không phải thế đâu, Đại Kha. Muối e rằng không có khả năng đó, vì muối tin chắc rằng người đó đã hoàn toàn kiệt lực, trừ khi hẳn có ý đồ và hẳn đã già vờ là kiệt lực, muối không biết.

Nói xong, Hà Thạch Cúc ngẩng đầu lên nhìn Thạch Kiệt Toàn với định ý là xem xét xem Đại Kha có tin lời nàng nói không khi nàng đã bảo là nàng không biết việc gì đã xảy ra cho nàng. Không biết ai là thủ phạm hái hoa. Nhưng nàng phải vội trốn ánh mắt kỳ lạ của Thạch Kiệt Toàn đang nhìn chăm chăm vào nàng. Hà Thạch Cúc lại cúi đầu xuống

- Té ra nguyên thủy mọi việc là đây. Hóa ra chỉ vì lỗi lầm này của Hà muối mà hôm nay muối phải chịu như thế này. Hà muối, đúng là Hà muối có lỗi, nhưng chưa phải là tội chết, đúng là ta nghĩ vậy đó!

- Đại Kha nghĩ thế ư? Đúng là Đại Kha nghĩ là muối không đáng chết thật sao?

Không cảm được niềm vui đang trào dâng trong lòng Hà Thạch Cúc mắt hẳn về ngại ngùng và nàng ngước lên nhìn và chờ đợi Thạch Kiệt Toàn khẳng định lại cho nàng nghe!

Và Thạch Kiệt Toàn khẳng định thật, hẳn nói rõ ràng :

- Đúng là ta nghĩ thế, nhưng Hà muối ơi, làm sao ta dám bất tuân lệnh của sư phụ? Hà muối cũng như ta chắc cũng biết rằng một lời sư phụ nói ra là lời phán quyết sau cùng hay sao?

Hà Thạch Cúc thất vọng, cúi đầu, che giấu tiếng thở dài chán nản, nhưng sau đó nàng lại nghe khấp khởi mừng vì Thạch Kiệt Toàn lại nói :

- Nhưng... ta có ý định như thế này, không biết Hà muối có đồng ý không?

- Ý định gì, Đại Kha? Đại Kha định giúp muối đến nói lại với...

- Không, không phải như thế đâu, muối đã biết ý tứ của sư phụ rồi kia mà, việc mà ta định nói tuy có hơi khó nghe, nhưng lại là dịp duy nhất để muối có thể tránh khỏi cái chết, muối có chịu nghe ta nói hết không?

- Là việc gì Đại Kha? Dù việc khó đến đâu, miễn muối còn giữ được sanh mạng này thì muối không ngại gì nghe theo. Đại Kha cứ nói đi, muối xin nghe đây.

Được Hà Thạch Cúc mở lời như thế, nhưng có lẽ là việc khó nói thực nên Thạch Kiệt Toàn lúng túng một lúc mới ngắc ngứ nói ra :

- E hèm... Hà muối... tâm ý của ta đối với muối thế nào Hà muối cũng đã rõ.! Ta thật lòng thương muối... tiếc rằng giữa chúng ta... đã không sao kết thành phối ngẫu...

- Đại Kha...!

- Muối cứ để ta nói, cứ nghe ta nói hết đã. Do ta thương muối, nên... nên ta, ta đã sắp xếp như thế này. Muối nhìn đây cũng đủ biết ta đã sắp đặt như thế nào cho muối. Mâm cơm này và... một chiếc thuyền nhỏ ở dưới kia. Ngay dưới chân ghềnh Giải Oan! Tất cả là của muối, dành sẵn cho muối một con đường sống. Đương nhiên là ta sẽ ưu ái dành lại cho muối một phần chân lực, để muối có thể... có thể làm theo ý ta và để muối có đủ năng lực trong đường thoát chạy, muối có đồng tình trong việc ta đã sắp xếp không? Muối có tin ta không?

- Thế Đại Kha muốn muối làm việc gì cho Đại Kha?

Trong mơ hồ, Hà Tứ Cô có phần nào đoán được ý định của Thạch Kiệt Toàn, nhưng nàng hoàn toàn bất ngờ khi nghe Thạch Kiệt Toàn nói lên một việc khác, khác hẳn so với ý nghĩ của nàng. Hẳn nóng bỏng bảo nàng :

- Hà muối... Hà muối hãy chịu ta một phen, được không?

Té ra là việc đó, Hà Thạch Cúc không ngờ Thạch Kiệt Toàn muốn chính cái điều đó. Nàng không ngờ nàng phải đem chính bản thân ra để làm điều kiện trao đổi. Nhưng như thế cũng được, nàng cần phải sống, sống để tìm ra được hung phạm. Nàng cần phải rửa nhục, rửa nhục cho bằng được để hy vọng có ngày nàng có thể trở về hầu hạ bên gối ân sư, đáp lại công lao dưỡng dục của ân sư! Đời nàng kể như đã bỏ đi, vậy còn luyến tiếc gì nữa đối với...

một người hèn hạ như Thạch Kiện Toàn!

Nàng dứt khoát bảo :

- Được, muội tin ở Đại Kha, muội sẵn sàng chiều ý Đại Kha, Đại Kha ra tay đi, Đại Kha hành sự đi!

Vừa nói Hà Thạch Cúc vừa đứng lại đồng thời nhắm tịt mắt lại như buông xuôi tất cả, chỉ một ý định quyết sống còn, quyết tâm rửa nhục là sợi dây duy nhất giữ nàng đứng lại đây. Bỗng không nàng đã lao ra ngoài động Khốc Biệt để tự ném mình xuống ghềnh Giải Oan rồi!

Hự!

Tiếng rít của chi phong từ phía Thạch Kiện Toàn phóng tới điểm vào phế huyệt của Hà Thạch Cúc khiến nàng không kiềm được tiếng kêu đau đớn khi công lực của nàng bị phế bỏ. Còn sau đó, với thính giác gần như một thường nhân Hà Thạch Cúc chỉ nghe được những tiếng thở ồ ồ của Thạch Kiện Toàn khi hắn lần mở khóa động đào.

Dù là một cư dân sống ở vùng hải đảo xa xôi với Trung Nguyên, nhưng Hà Thạch Cúc vẫn là một khuê nữ. Do đó, dù vội đến đâu đi chăng nữa, Thạch Kiện Toàn phải mất một lúc lâu mới cời được y phục của nàng.

Hắn trầm trở và rín rít những tiếng gì trong cuống họng, Hà Thạch Cúc không màng nghe khi hắn diu nàng đi vào phía trong thêm một quãng nữa.

Nền đá lạnh nhưng toàn thân hắn lại như phát nhiệt. Hà Thạch Cúc do đã định nhắm mắt đưa chân nên toàn thân nàng cũng lạnh trơ ra không khác nào đá. Chỉ đến khi con giông tố một lần nữa sắp phủ chụp lấy đời nàng thì Hà Thạch Cúc bỗng giật mình đánh thót một cái khi tả thủ của nàng quờ đụng phải một nốt ruồi to bằng hạt đậu nằm ngang huyệt Ngọc Châm của hắn.

“Là hắn!”.

Dù đã bảo rằng đêm đó, đêm giông bão đó Hà Thạch Cúc không còn nhớ gì, không còn biết chút gì, nhưng những giác quan tinh nhạy của con nhà võ vẫn còn ghi lại một đặc điểm của tên trộm hái hoa. Đặc điểm này nàng sẽ không bao giờ nhớ đến nếu không có sự đụng chạm như thế này gọi lại trong tiềm thức của Hà Thạch Cúc.

Nàng mở bừng mắt ra nhìn vào gương mặt mãn nguyện và nụ cười đánh ác của hắn đang cách nàng độ thước mộc, nàng bật thốt lên :

- Là ngươi, việc đêm đó là ngươi, ta giết ngươi!

Huyệt Ngọc Châm là một tử huyệt nằm ngay giữa hai bờ vai, nối ruồi mọc ngay đó nếu hắn không tự cời y phục thì không có bất kỳ ai quan sát phát hiện được.

Tiếng kêu kinh hoàng và lời định tội đầy căm phẫn của Hà Thạch Cúc đã làm cho Thạch Kiện Toàn sững sốt. Nhưng do công phu của Hà Thạch Cúc đã bị phế bỏ hết chín phần và thân thủ của hắn lại quá nhanh nhẹn nên hắn đã kịp thoát ra trước khi Hà Thạch Cúc vận hết sức tàn bám vào huyệt Ngọc Châm của hắn.

Hắn lượn người ra xa và định thần nhìn lại Hà Thạch Cúc, hắn không thể nào ngờ được việc làm kín đáo hết sức của hắn lại bị Thạch Cúc phát hiện. Nhưng nàng đã phát hiện bằng cách nào hắn không sao biết được, chỉ biết là hành động vừa rồi của hắn đã tự cáo giác tội lỗi của hắn thì hắn chỉ còn cách sát nhân diệt khẩu mà thôi. Hắn không thể lưu lại mạng sống cho Hà Tử Cô để rồi chính nàng hủy hoại đi tiền đồ của hắn.

Hắn lạng thân lại nơi hắn để y phục. Hắn chớp nhanh thanh Lam Chủy lệnh ném về phía Hà Tử Cô khi thấy nàng đang lồm cồm bò dậy!

Và khi thanh Lam Chủy lệnh vừa thoát ra khỏi tay hắn thì hắn mới nghĩ ra, mới nhớ tới một điều, và hắn thấy hối tiếc. Hắn tiếc vì hắn đã phạm một vụ vật của trời đất, hắn nhớ ra là nàng bây giờ đã gần như một phế nhân rồi còn gì nữa. Nếu hắn dừng quá hốt hoảng, thần hồn nát thần tính, thì hắn đã dễ dàng chế ngự nàng, dễ dàng chiếm đoạt nàng, rồi sau đó sanh mạng của nàng nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn muốn giết nàng lúc nào mà chẳng được, nhưng bây giờ đã là quá muộn rồi.

Vút...

Phập...

Trên vóc ngọc thân ngà đang lồ lộ của Hà Thạch Cúc đã cắm vào ngọn Lam Chủy lệnh, lệnh phù tối cao của Môn chủ Lam Y môn, như là Tử lệnh.

Nhưng Hà Thạch Cúc không chết ngay như hắn tưởng, với một phần chân lực còn lại nàng đã kịp nâng người lên cao thêm một chút để sau cùng nàng hứng chịu ngọn Lam Chủy lệnh vào ngực nhưng chệch khỏi yếu huyệt độ một thôn.

Một tay nàng chop giữ phần chuôi của thanh Lam Chủy lệnh, còn lại một tay thì nàng run run chỉ vào hắn, với bao uất khí trong người nàng lạnh lạnh kêu lên :

- Sư phụ...

Hồn bất phụ thể, gã họ Thạch quay đầu nhìn lại phía sau xem có phải là Hà Thạch Cúc đã nhìn thấy sư phụ của hắn đã đến đây hay không!

Không thấy ai cả, nhưng hắn vẫn nơm nớp lo sợ nên hắn vẫn tòng ngồng như trẻ sơ sinh tiến lần ra phía ngoài động Khốc Biệt

Và không biết hắn đã nhìn thấy điều gì nhưng hắn đã lộ vẻ kinh hoàng đến độ không nói được thành lời, hắn học tốc lao vào trong, chụp vội lấy y phục của hắn cầm trên tay, rồi phi thân vọt ra ngay.

Còn lại Hà Thạch Cúc, nàng thấy cử chỉ và gương mặt thất thần của hắn, nàng không nghĩ là sư phụ đến đây thật, vừa rồi nàng đã vọt miệng kêu lên như thế là chỉ muốn hăm dọa hắn thôi, không ngờ hắn lại sợ mà bỏ chạy như thế.

Bây giờ, dù nàng muốn quay về đầu cáo với sư phụ thì e rằng không sao làm được. Với sức lực hiện thời nàng không thể từ Hậu đảo quay về Tọa đảo được. Dù không mạng về thương chí mạng trên người thì nàng cũng thể thể trở về Tọa đảo mà thoát được sự ám hại của hắn.

Hắn sẽ không đòi nào buông tha nàng. Rồi đây, hắn sẽ trở lại đây cùng với sư phụ, hắn sẽ tâu hót với sư phụ là nàng đã kháng lại lệnh của sư phụ, nàng sẽ không thể biện minh được, huống chi, với vết thương này, liệu nàng có qua được hôm nay không? Nói gì đến việc đổi chất và tố cáo ngược lại hắn? Có khi nàng đã chết lạnh người trong cơ thể lỏng lẻo này khiến cho tiếng nhờ nhờ sẽ còn đeo đẳng mãi, mà nàng không sao gột rửa được

Không, bằng mọi giá nàng phải sống, phải thoát được nơi này, có thoát được, có sống được mới mong đến một ngày nàng rửa được nhục, gột được vết nhơ.

Nhớ đến chiếc thuyền nhỏ mà tên ác tặc đã nói đang neo dưới chân ghềnh Giải Oan, Hà Tứ Cô cố cắn răng nhịn đau, nàng trỗi dậy tiến đến chỗ y phục của nàng, nàng khoác vội lên người che kín thân thể và che kín luôn ngọn Lam Chủy lệnh. Nàng lững thững bước đi ra ngoài động Khốc Biệt. Nàng gieo người xuống phía dưới ghềnh Giải Oan, tuy rằng không phải để tìm chết mà là để tìm đường thoát.

Nhưng ngay lúc toàn thân còn đang lơ lửng trong khoảng không thì Hà Tứ Cô biết rằng mình khó mà thoát chết, chỉ vì một lẽ đơn giản là không có một chiếc thuyền nhỏ nào ở dưới chân ghềnh cả, hắn đã dối gạt nàng, hắn quyết lòng giết chết nàng dù nàng có làm theo ý hắn hay không

Hắn là tên đại gian, đại ác, gã họ Thạch...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Máu loang Diệp Lạc miếu

Chỉ mới vào đầu canh một thôi, thế mà những nhân vật giang hồ đi lại trên sơn đạo dẫn vào Lữ Lương sơn đã phải hờm hờm sẵn trên tay những món binh khí tủy thân rồi.

Đã qua lâu lắm rồi cảnh thanh bình hoan lạc trên võ lâm Trung Nguyên, dù ai ai cũng biết rằng mọi chuyện xảy ra chỉ mới có mười năm lại đây.

Đầu tiên là cái chết đột ngột không thể nào lý giải được của La minh chủ, tiếp theo sau là làn sóng phân rẽ khích bác lẫn nhau giữa các môn phái. Dù đã được vị Phó minh chủ đương nhiệm là Từ Kính Nhân hết lòng phân giải khuyên ngăn nhưng làn sóng tranh chấp lẫn nhau giữa các môn phái vẫn ngầm phát triển.

Tình hình đêm nay còn nghiêm trọng hơn khi hầu hết các lộ số giang hồ đều đổ dồn về Lữ Lương sơn để tranh giành nhau Diệp Lạc kinh.

Diệp Lạc kinh là bí kíp của tiền nhân nào lưu lại, điều này không ai biết. Hình dáng của Diệp Lạc kinh ra sao, không ai rõ. Đến độ từ nguồn thông tin nào mà hầu như là cùng một lúc toàn thể nhân vật trên giang hồ biết được nơi tọa lạc của Diệp Lạc kinh tại Lữ Lương sơn cũng không ai biết.

Nhưng đã là bí kíp võ học thì hấp lực của nó không phải là không có. Phàm là người giang hồ ai lại không muốn võ công bản thân được tinh tiến? Huống chi sự tranh chấp giữa các môn phái đang xảy ra ngày càng trầm trọng thì bảo sao mọi người không đổ xô đến đây hòng chiếm đoạt bằng được bí kíp võ học cho môn phái mình, cho bang phái của mình hay cho chính bản thân họ?

Do đó, không khí càng lúc càng khẩn trương hơn khi họ bắt đầu tiến sâu dần vào Lữ Lương sơn.

Hơn một dặm đường dẫn lên Diệp Lạc miếu nằm ở lưng chừng núi, nơi mà theo truyền thuyết có chứa Diệp Lạc kinh. Chốc chốc lại nghe tiếng binh khí chạm nhau nảy lửa và tiếng la hét khùng khiếp. Đó là bọn người thuộc đủ các môn phái động thủ với nhau với ý đồ càng ít người đi đến đích, cơ hội chiếm đoạt bí kíp về tay họ càng nhiều hơn. Cũng có khi không phải vì thế mà chỉ vì một lời tranh cãi nào đó khiến hai bên phật lòng nhau.

Trong số hơn trăm con người đó có một nhân vật mà võ công chỉ vào hạng ba trên giang hồ cũng đơn thương độc mã len lỏi lên Diệp Lạc miếu. Nhân vật đó hồ như chỉ là hạng vô danh tiểu tốt nhưng lại có danh hiệu rất kêu là Nhất Kiếm Suru Hồn Cửu Dĩ Đào.

Có lẽ do tự tin ở bản lĩnh của mình hay do Cửu Dĩ Đào nghĩ rằng sẽ không ai làm gì nếu họ Cửu không động chạm gì đến ai được cả nên Cửu Dĩ Đào vừa phiêu thân lạng qua lạng lại giữa bọn người đang động thủ với thanh trường kiếm vẫn còn cắm trên lưng, ló khỏi vai chừng một thước, ung dung đi lần lên.

Dù thế Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào cũng biết rằng mình thương dễ tránh còn ám tiễn thì khó phòng nên lúc nào Cừu Dĩ Đào cũng vận sẵn chân lực trong người lên, thỉnh lực và mục lực được Cừu Dĩ Đào vận dụng lên đến độ chói. Để khi nào có bất kỳ một bóng người nào thấp thoáng qua khước mắt hay có bất kỳ một tiếng động nào có vẻ khả nghi thì Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào liền dừng chân lại, giả vờ như kẻ bàng quan đứng mục chỉ vui chân đi đến đây thôi, ngoài ra không có ý định nào khác như là tranh giành bí kíp, tranh chấp tiếng tăm, tranh hơi hơn kém!

Và cũng nhờ chỉ làm đến thế thôi nên Cừu Dĩ Đào vẫn còn nguyên vẹn đến bây giờ, không một lần bạt kiếm, không một lần động thủ để rồi phải... bôn đảo!

Nhưng chuyện bôn đảo là chuyện mà họ Cừu kiên quyết sẽ không cho nó xảy ra. Biết khả năng bản thân không bằng người thì chẳng thà tránh đi chuyện giao thủ. Bằng ngược lại, đã cố tránh mà không được thì họ Cừu quyết thà chết chứ không bỏ chạy lấy thân. Vì họ Cừu được thân sinh đặt cho danh tánh là Cừu Dĩ Đào kia mà.

Do đó, khi đến gần cuối canh hai thì Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào đã có mặt tại Diệp Lạc miếu.

Dưới ánh trăng khi mờ khi tỏ, Cừu Dĩ Đào cố công tìm đến đây đi nữa cũng không sao tìm được ba chữ Diệp Lạc miếu nằm đâu đó trên cổng tam quan vẫn còn sừng sững trơ gan cùng tuế nguyệt.

Một vòng người đứng thành hình vòng cung ngay trước cổng tam quan ước độ khoảng ba mươi người, ngay trước mặt họ đã có đến năm xác chết nằm sóng soài trên vũng máu. Và khoảng lư bằng còn lại ngoài phạm vi các thầy người chỉ thấy toàn là lá. Lá của cây Bồ đề trồng ở giữa sân, ngay phía sau cổng tam quan chừng hai trượng và cách Diệp Lạc miếu cũng khoảng hai trượng.

Từng lớp lá vàng rơi rụng đầy khoảng trống và chốc chốc lại còn rơi xuống nữa khiến mọi người đều hiểu danh tự Diệp Lạc miếu là do đó mà có.

Nhưng nếu nghĩ là vậy thì... Không lẽ ngôi Diệp Lạc miếu này không có người trụ trì ư? Vì nếu có người trụ trì thì chẳng lẽ họ lại để lá rơi đầy sân mà không quét dọn gì sao?

Như vậy thì không đúng, và đã nghĩ là không đúng thì danh tự của ngôi miếu này là gì? Không ai biết được!

Có lẽ là do lâu lắm không có được ba trượng thì đã phải thất kinh chừng người lại. Vì đã có nhiều tiếng quát vang lên và một tiếng hét kinh khiếp cất lên rồi nhỏ dần và... im bặt. Chén chân về phía trước để nhìn cho rõ thì Cừu Dĩ Đào đếm được tất thảy là sáu thầy người. Vậy là thêm một nhân vật nữa đã tự tìm lấy cái chết khi định xông vào tìm kiếm Diệp Lạc kinh.

Vận hết mục lực đưa lên, Cừu Dĩ Đào nhìn rõ trong lòng bàn tay hữu của người vừa chết có nắm một chiếc lá Bồ đề khô. Và trên chiếc lá giữa màu vàng bọt, Cừu Dĩ Đào nhìn thấy có những chấm đen li ti. Những chấm đen đó dễ khiến mọi người lúc đó thoát nhìn vào ngỡ là kinh văn. Chẳng trách nhân vật đó vừa nhìn thấy đã quên cả nguy hiểm để nhảy vào và chớp lấy. Nhưng theo nhận định của Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào thì những chấm đen nhỏ đó chỉ là những sợi gân lá còn lại mà chiếc lá Bồ đề sắp nhũn tạo nên, chứ nó không là kinh văn gì cả.

Qua sự việc này, Cừu Dĩ Đào càng tin chắc rằng Diệp Lạc kinh nếu có chắc chắn được cất giữ ở bên trong Diệp Lạc miếu chứ không thể khác được. Thế là Cừu Dĩ Đào lại lùi ra tiếp tục dịch chuyển thân hình về mé hữu.

Đến chỗ cuối cùng của vòng người hình cánh cung thì Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào thấy bên kia đều có địa hình giống nhau, nghĩa là Diệp Lạc miếu được người xưa xây cất trên bờ một hồ sâu, không sao ước đoán được.

Nhưng theo một nhận định nữa của Cừu Dĩ Đào thì mười phần đến chín có khả năng Diệp Lạc kinh được cất dưới hồ sâu đó

Thế là Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào bèn đứng yên đó, vận dụng hết tâm trí hy vọng tìm được kẻ nào đó trong thiên phương bách kế để lên xuống hồ sâu, hầu thám thỉnh thực hư.

Còn đang suy tính thì Cừu Dĩ Đào nghe có một giọng nói chột cất lên, lúc này trời đã vào canh ba rồi.

- Chư vị bằng hữu! Tại hạ là Hoàng Cao Sơn người của Côn Luân phái...

Tức thì có tiếng nói chen ngang :

- Cầm mẹ cái miệng lại đi! Bọn Côn Luân thối các nguoi có gì hay mà lên tiếng!

Ngay lập tức có nhiều giọng nói đồng loạt vang lên :

- Bọn Không Động các nguoi mới chính là bọn thối!

- Im đi! Để xem họ Hoàng nói gì nào?

- Sủa gì mà sủa lắm thế! Ai mà thèm để ý vào mắt cái bọn Không Động!

- Bọn Côn Luân thối...

- Bọn Không Động thối...

- ...

Mỗi người mỗi phách, không ai nhìn ai! Cuộc tranh hơi tranh tiếng này ắt sẽ còn kéo dài nữa nếu không có người với nội lực hùng hậu chọt lên tiếng cật ngang :

- Câm ngay! Hừ! Các người có biết bây giờ là canh ba rồi không? Các người còn định đứng lại đây đến bao giờ nữa chứ? Tên họ Hoàng kia người có cao kiến gì thì cứ nói, sau đó sẽ liệu sau! Nói đi!

Vòng người lập tức im phăng phắc, nhưng chỉ là tĩnh khẩu thôi chứ không thể tĩnh thân, tĩnh ý! Họ vẫn len lén dịch người xoay ngang xoay ngược để nhìn xem người vừa lên tiếng phát thoại với trung khí mạnh mẽ thế là nhân vật nào?

Và một khi họ đã nhận diện ra được nhân vật này, tất cả đều tỏ vẻ kinh cung chi diệu. Vì nhân vật đó đã thành danh trên giang hồ không ai mà không biết, chỉ cần nghe đến danh xưng Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn thì không ai lại không e dè!

Hóa ra đêm nay không những có mặt bọn người tự xưng là Bạch Đạo lại còn có những kẻ thuộc Hắc đạo nữa. Chính Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn là một người thuộc hàng cao thủ của phe Hắc đạo.

Mười sáu năm trước, lúc thịnh danh của La minh chủ còn vang rền khắp bốn bể thì những kẻ như Tề Côn hầu như phải mai danh ẩn tích nếu không muốn chuốc nhục bại phải bị phế bỏ võ công vào tay La minh chủ. Còn bây giờ, sau khi La minh chủ đột tử được mười năm, thì bọn người như Tề Côn bắt đầu rục rịch xuất hiện, thoát tiên còn xuất hiện lẻ tẻ, nhưng khi tình thế trên giang hồ ngày càng xáo trộn do phân tranh với nhau thì bọn chúng lại xuất hiện ồ ạt hơn.

Chúng xuất hiện công khai hơn, như trường hợp đêm nay là bằng chứng cụ thể minh xác nhất.

Tuy mọi người có phần nào e dè trước sự xuất hiện của Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn, nhưng không vì thế mà Tề Côn dám làm ẩu. Thử Tề Côn xông đại vào bên trong thử xem sẽ biết đá biết vàng ngay. Bởi thế Tề Côn đâu có dại gì mà xông vào đem thân nhục thể làm bia cho mọi người tập kích, dẫu có lấy được Diệp Lạc kinh thì cũng phải xuống Không Từ thành mà thôi!

Do đó Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn chỉ dám phô trương nội lực để bắt mọi người thôi ngay cái trò đầu võ miệng mà để chờ nghe xem Hoàng Cao Sơn có cao kiến gì khả dĩ thì hành được không trong tình thế khẩn trương này.

Được một người như Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn ủng hộ, Hoàng Cao Sơn cũng không lấy gì làm cao hãnh lắm nhưng dù sao đây cũng là một dịp để được giải bày, nên Hoàng Cao Sơn liền tranh thủ nói :

- Chư vị bằng hữu vô lâm! Cao kiến thì tại hạ không dám nhận, nhưng theo thiên ý của tại hạ thì... Lạc Diệp kinh gì đó nếu có thì phải được đặt để đâu đó trong ngôi miếu kia, chứ không thể nào nằm lẫn giữa muôn ngàn chiếc lá như thế này! Nếu chư vị bằng hữu vô lâm tin ở lời tại hạ thì tại hạ xin được trình bày một ý thô thiển sau đây...

- Đúng lắm! Hoàng bằng hữu nói phải lắm! Vậy chúng ta phải làm gì nào, xin Hoàng bằng hữu chỉ giáo cho!

Mọi người gần như nhao nhao lên, nói những ý tương trợ, nên Hoàng Cao Sơn càng thích chí hơn, Hoàng Cao Sơn bước lên phía trước vòng người một bước, đoạn xoay người lại theo cung cách mà Hoàng Cao Sơn thường thấy La minh chủ đồng môn sư thúc dùng đến mỗi khi nói chuyện với số đông nhân vật vô lâm.

Nghĩ là Hoàng Cao Sơn vòng tay lại, thủ lễ giáp một vòng, đoạn sang sang nói tiếp :

- Muốn khẳng định được điều này thì ngay bây giờ tất cả chúng ta hãy chỉ định ra một hoặc hai nhân vật. Hai nhân vật này sẽ xông vào trong miếu để tìm kiếm thử xem liệu có thấy Lạc Diệp kinh hay không?

- Không được!

- Sao lại là hai mà không là ba, là bốn hay là năm người?

- Thế nếu tìm được mà hai người này lại giấu đi nói là không có thì biết phải làm sao đây?

- Tại sao chúng ta không xông vào một lúc? Ai có phúc phận thì tìm được? Và ai tìm được thì người đó là chủ sở hữu của Diệp Lạc kinh...

- Cứ cho là tìm được đi, vậy sau đó thì chia nhau làm sao đây? Hoàng bằng hữu nói thử xem?

Chừng như đã liệu định trước là sẽ có những câu chống đối này, nên Hoàng Cao Sơn vẫn giữ nguyên dáng vẻ trầm tĩnh, đứng phong độ giữa người thuộc võ lâm chính phái, đợi cho tiếng náo nhiệt loi dần đi vì những người vừa gây nhiệt náo đó đã nhìn thấy thái độ vững như bàn thạch của Hoàng Cao Sơn nên họ biết rằng họ Hoàng đã có ý định sẵn, do đó họ phải kiềm lòng lại chờ nghe xem nhân vật thuộc Côn Luân phái sẽ nói thế nào?

Hoàng Cao Sơn bèn nói tiếp như muốn đề tỉnh mọi người :

- Chư vị bằng hữu, đúng là tại hạ cũng không biết giải quyết thế nào trong trường hợp mà chư vị nêu ra nếu chư vị không tin nhau, luôn nghi kỵ lẫn nhau. Duy có một điều không hiểu chư vị có nhìn ra không? Đó là chư vị sẽ phải làm gì nếu ở đây không có Diệp Lạc kinh gì hết?

Toàn trường rộng hơn hai mươi trượng vuông kể cả ngôi Diệp Lạc miếu nhỏ bé cũ kỹ với nhân số lúc này lên đến gần bốn mươi người đều lặng im như tờ, mặc dù tất cả vừa xôn xao đó khi nghe Hoàng Cao Sơn bảo là không có hướng giải quyết nào sau đó nếu phát hiện được Diệp Lạc kinh.

Lúc này tất cả đều suy nghĩ đến vấn đề mấu chốt mà họ Hoàng thay mặt cho phái Côn Luân vừa nói ra...

Biết lời nói của mình đã có tác dụng, họ Hoàng bèn phân tích rạch ròi hơn :

- Chư vị thử nhớ lại xem là ai đã nói với chư vị rằng ở đây có Diệp Lạc kinh? Chư vị có ngạc nhiên không khi không hẹn mà đồng thời chúng ta có mặt ở chỗ này? Chư vị có cho rằng đây là kiếp vận của võ lâm không nếu mọi người trong chúng ta hàm hồ đấu đá nhau để tranh giành một vật không hề có? Tại hạ đã có linh cảm về việc này, bây giờ tại hạ còn thấu triệt hơn nữa. Vậy tại sao chúng ta không cử ai đó đầy đủ tín cẩn để giao phó việc kiểm chứng này? Nếu chư vị cho lời tại hạ nói là không đúng thì cứ tự tiện, chư vị cứ xông vào, ủa nhau xông vào bằng thích. Còn phái Côn Luân tại hạ xin đứng vòng ngoài, miễn cho sự tranh giành này.

Mọi người cùng nhau chiêm nghiệm những lý lẽ mà Hoàng Cao Sơn vừa đưa ra, họ càng chiêm nghiệm thì càng thấy rằng những lời của họ Hoàng quả là hữu lý. Và càng hữu lý hơn khi họ nghe Hoàng Cao Sơn bảo rằng phái Côn Luân của y sẽ đứng vòng ngoài, không đặt chân vào vũng nước xoáy, điều này, có nghĩa là, theo họ nghiệm ra, phái Côn Luân sẽ để mặc tình cho mọi người xâu xé và tranh giành, còn họ, bọn Côn Luân thối tha sẽ ở thế “Bàng Duật tướng tri, ngư ông đắc lợi”.

Vỡ lẽ được điều này, không ai bảo ai mà trong thâm tâm mọi người ngấm ngấm tán đồng phương thức do họ Hoàng đề ra. Họ không dại gì mà không ở thế Tọa sơn quan hổ đấu như bọn Côn Luân quyết!

Và cũng tự trong thâm tâm, chỉ biểu lộ qua những trông mắt đảo lên lộn xuống của mọi người, họ bắt đầu dò xét lẫn nhau, tìm hiểu lẫn nhau để xem họ nên chọn nhân vật nào đây để giao phó trọng trách này? Nhân vật nào đủ cho tất cả mọi người tín nhiệm đây?

Cứ để mặc cho mọi người tại đây chiêm nghiệm dò xét, chọn mặt gửi vàng, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào vẫn tiếp tục vận dụng chút trí khôn linh mẫn của mình để mưu tìm phương cách đoạt Diệp Lạc chân kinh hầu thỏa mãn tham vọng ấu trĩ của bản thân

Sau cùng, đến lúc mà Cừu Dĩ Đào định bỏ cuộc, thì một dịp may đã đến với Cừu Dĩ Đào. Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào cực kỳ cao hứng khi thấy vòng người đang đứng lặng đó bỗng xôn xao nhộn nhịp hẳn lên vì có một nhân vật đang đưa bước chân chen lấn vào vòng người. Vừa chen lấn nhân vật này vừa lên tiếng rồn rảng,

Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào không bỏ lỡ dịp may hiếm có, nhân cơ hội đó vòng người đang náo động vừa lùi hẳn về phía sau, chệch hẳn về phía hữu, vừa đồng tai lên nghe xem nhân vật đó nói gì?

Cừu Dĩ Đào nghe nhân vật đó bảo :

- Bản nhân xin gánh lấy trọng trách này!

Liền ngay sau đó có nhiều tiếng cười khà ỏ và châm chọc nổi lên :

- Hó hó hó... ở đâu ra một cô nương có nhan sắc hoa nhường nguyệt then cỡ quý Dạ Xoa thế này vậy? Hó hó hó...

- Ha ha ha! Xú cô nương ơi, cô nương có phu quân chưa vậy? Sao cô nương không ở nhà mà hầu hạ phu quân? Cô nương không sợ đấng phu quân của cô nương lên nhà đi tìm thể thiếp khác hay sao? Ha ha ha...

- Này, này! Thị tì đó là ai vậy? Bộ à ta không hiểu rằng chúng ta cần một nhân vật đầy đủ uy tín hay sao? Bộ dạng của ả có uy tín gì với ai mà chen chân chen mồm vào đây vậy kia?

Cừu Dĩ Đào không nhìn thấy gì nên không biết nhan sắc của cô ả ra sao mà có người lại chê là Quý Dạ Xoa? Nhưng Cừu Dĩ Đào biết chắc chắn ả ta không đẹp gì cho cam, và điều thứ hai mà Cừu Dĩ Đào biết chắc nữa, đó là ả nọ ắt phải nổi xung lên khi nghe những lời chối tai từ cửa miệng của những tay bại hoại đó phát ra.

Đúng là như vậy, vì Cừu Dĩ Đào nghe có một tiếng gió rít và... một vật trắng trắng bé nhỏ bỗng xuất hiện ngay trên cổng Tam quan.

Phập!

Vật đó vừa xuất hiện thì thần tình của mọi người đều ngẩn ngơ, tất cả đều sững sờ nhìn vào vật trắng đó không một ai lên tiếng nữa.

Họ không lên tiếng vì mọi người hầu như đã biết vật đó là vật gì rồi. Hoặc nếu không nghe biết đến vật đó như bản thân Cừu Dĩ Đào chẳng hạn, thì chỉ cần người đứng kê bên phụ nữ một câu ngắn gọn thì người ấy sẽ hiểu ra và tất nhiên là phải kiêng dè.

Không phải thế hay sao, vì chính bản thân Cừu Dĩ Đào chỉ cần nghe loáng thoáng có hai chữ thôi mà đã nghe rụng rời tay chân rồi còn gì.

Và Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào có dự cảm tình thế hôm nay càng lúc càng nguy kịch. Nguy kịch đến nỗi nếu Cừu Dĩ Đào không khéo léo ắt sẽ mất mạng như chơi.

Vì vật trắng đó chính là tiêu ký của một nhân vật giang hồ vào hàng thượng đẳng trên giang hồ cách đây bốn mươi năm dư. Nhân vật này nửa tà nửa chính, không bao giờ giết người vô tội nhưng hễ ai mà nhân vật này cho là có tội thì bất kể là Bạch đạo hay Hắc đạo, tà hay chính gì bất cần, nhân vật đó

cũng hạ thủ ngay. Và thường thì mỗi khi nhân vật đó hạ thủ thì đối phương hết sống tức khắc.

Đó chính là Bạch Phướng Khô Lâu Ký. Và chủ nhân của nó là Bạch Phát bà bà (trước đây Bà bà là Bạch Phát Xú Cô, nhưng sau đó, khi La minh chủ chính thức đảm nhận chức vụ Minh chủ thì Bạch Phướng Xú Cô liền ẩn tích giang hồ, chỉ để lại vài lời cho La minh chủ đại ý nói: “Đã có La minh chủ giữ gìn giang hồ rồi, nên Bạch Phướng Khô Lâu Ký không cần xuất hiện nữa”) Và phần thụ danh thay vì Bạch Phát Xú Cô, lại ghi là Bạch Phát bà bà. Lúc đó mọi người không ai hiểu lý do việc tự đổi danh xưng này, nhưng bây giờ họ đều hiểu. Thì ra Bạch Phướng Khô Lâu Ký không phải là biệt tích hắc giang hồ, và vào thời điểm tái xuất hiện đó mọi người sẽ gọi chủ nhân của Bạch Phướng Khô Lâu Ký là gì nếu không gọi là Bạch Phát bà bà? Điều này cũng có nghĩa là vị cô nương vừa xuất hiện hoặc là hậu nhân hoặc là truyền nhân của Bạch Phát bà bà rồi). Không cần phải nói, Cửu Di Đào tin rằng những tên bại hoại giang hồ rồi đây sẽ phải khốn khổ bởi Bạch Phướng Khô Lâu Ký, nhất là những kẻ độc mồm độc miệng, phát ngôn bừa bãi, không trông trước trông sau vừa mới rồi.

Rồi Nhất Kiếm Suru Hồn Cửu Di Đào nghe có tiếng Hoàng Cao Sơn cất lên :

- Cô nương đây là... Cô nương là gì của chủ nhân Bạch Phướng?

- Là gì cũng được! Các hạ xem thử xem Bạch Phướng Khô Lâu Ký đó là thật hay giả vậy? Bản nhân liệu có đủ tín nhiệm để nhận trọng trách này hay không? Hay là cần chứng nghiệm võ công? Nào!

Giọng nói cô ả đúng là rõ ràng khó nghe. Thanh đã thế thì sắc ắt phải tệ, tuy nhiên, uy lực của Bạch Phướng Khô Lâu Ký không phải là không còn, dù đã vắng mặt trên giang hồ những bốn mươi năm, cho nên Hoàng Cao Sơn đã khéo léo chống chế :

- Việc chứng nghiệm võ công thì... theo tại hạ chắc là không cần đâu. Vì không lẽ cô nương lại dám lờ thiên hạ bằng thủ đoạn thô thiển này? Và lại, nếu phải ẩn chứng võ học tại đây thì hóa ra tại hạ lại mâu thuẫn với lời nói của tại hạ khi nãy sau? Tuy vậy, tuy tại hạ tín nhiệm ở cô nương, nhưng còn mọi người ở đây thì sao? Nếu tất cả đều tín nhiệm ở cô nương, thì tại hạ không còn lý do gì để nói cả.

Rốt cuộc, Nhất Kiếm Suru Hồn Cửu Di Đào cũng đã tụt người xuống cái hố sâu ngay phía sau Diệp Lạc miếu một cách an toàn và bí mật.

Trong khi Cửu Di Đào tìm đường leo xuống sâu hơn nữa (không biết phải xuống sâu đến độ nào đây?) thì Cửu Di Đào đã phải sững sờ khi nghe tân chủ nhân của Bạch Phướng Khô Lâu Ký lên tiếng :

- Bản nhân nói thế thôi, chứ bản nhân không giành quyền đó cho bản nhân đâu. Đây là bản nhân chỉ muốn cảnh cáo sơ thôi, nếu nhân vật nào có được chỉ định và muốn giờ trò thì đừng trách bản nhân đã không nói trước. Còn bây giờ bản nhân muốn đề cử một người đây, có được không?

- Xin cô nương cứ nói, nếu nhân vật mà cô nương chỉ định được mọi người tín nhiệm thì...

Hoàng Cao Sơn vừa nói được đến đây thì Cửu Di Đào đã nghe vị cô nương nọ ngắt ngang lời để nói :

- Bất tất phải lắm lời, người mà bản nhân đề cử không ai khác hơn là các hạ, các hạ nghĩ sao?

Nghe đến đây, Cửu Di Đào liền nghe tất cả mọi người đang đứng trên lư bằng đều nhón nháo tán đồng.

Nhân đó Cửu Di Đào tiến sâu xuống hơn được một trượng nữa, và Cửu Di Đào ngay tức khắc phát hiện được một chỗ hõm sâu vào vách đá cheo leo dưới chân Diệp Lạc miếu, chỗ hõm sâu đó là do thiên nhiên tạo thành chứ không phải do con người tạo nên vì Cửu Di Đào mò mẫm bằng tay đều cảm nhận được vách đá trong hõm đó đều liên tron không có dấu hiệu đục đẽo. Tuy vậy, Cửu Di Đào cũng tạm dừng chân ở đó, Cửu Di Đào hy vọng tìm được điều khác lạ nào đó đang ẩn giấu trong chỗ hõm này.

Cũng trong lúc này, Cửu Di Đào nghe mọi tiếng động ở bên trên im bất, điều này có nghĩa là tất cả bọn họ đều đồng ý với giải pháp mà vị cô nương nọ đề xướng. Không phải họ đồng ý vì tín nhiệm gì ở người Côn Luân là Hoàng Cao Sơn mà là họ tín nhiệm ở Bạch Phướng Khô Lâu Ký thì đúng hơn. Thử hỏi, Hoàng Cao Sơn có ba đầu sáu tay gì mà dám qua mặt chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký? Có họa là họ Hoàng quả tham, tham đến mờ mắt, mờ cả lý trí nên mới dám ghẹo vào người thừa kế Bạch Phướng Khô Lâu Ký. Điều này chắc hẳn là sẽ không bao giờ xảy ra.

Tuy nhiên, Nhất Kiếm Suru Hồn Cửu Di Đào vẫn băn khoăn ở mỗi một điểm, liệu khi họ Hoàng báo tin là có Diệp Lạc kinh thì tình thế lúc bấy giờ sẽ ra sao? Hoặc trong trường hợp ngược lại nghĩ là khi họ Hoàng báo là không có Diệp Lạc kinh thì bọn họ liệu có tin không? Tin thì dễ rồi, còn nếu như tất cả đều không tin thì... cuộc xô xát ắt sẽ phải diễn ra mặc cho họ Hoàng can ngăn, mặc cho uy lực của Bạch Phướng Khô Lâu Ký đang hiện diện ở đó.

Nghe đến đây Nhất Kiếm Suru Hồn Cửu Di Đào mới biết là mình đại, đã lỡ leo xuống đây rồi thì dù trên đó có hay không có Diệp Lạc kinh thì Cửu Di Đào cũng phải ẩn thân dưới này, đợi cho đến khi mọi người tàn sát với nhau xong thì Cửu Di Đào mới được quyền leo lên. Có nghĩa là nếu ở trên quá thực có có Diệp Lạc kinh thì Cửu Di Đào hoàn toàn không có cơ hội để tranh đoạt.

Ôi! Thiên số! Khốn khổ thay cho sự linh mãnh của Nhất Kiếm Suru Hồn Cửu Di Đào đã tự dụ mình vào hoàn cảnh này.

Thế là Cửu Di Đào bèn ngồi lý tại chỗ hõm đó ngưng thần dồn hết mọi thính lực lên để nghe ngóng kết quả ở bên trên cái đã, sau đó sẽ tính tiếp.

Tâm tự trầm lắng, Cửu Di Đào ở bên dưới cùng chung một tâm trạng với bọn người bên trên. Tất cả đều im lặng và chờ đợi. Sự chờ đợi làm thời gian như kéo dài hơn. Và tất cả đều bồn chồn lo lắng khi thấy đã quá lâu rồi mà vẫn không thấy Hoàng Cao Sơn xuất hiện, mặc dù lúc này vẫn còn là canh ba, vẫn chưa hết canh ba.

Khốn khổ nhất trong tất cả mọi người tại đương trường là Cửu Di Đào, người ta chờ đợi vì người ta còn có hy vọng, còn Cửu Di Đào thì không.

Chưa hết! Dưới này đã tối như hũ nút thế mà vàng trắng đang tỏ trên kia lại lần lần chui vào một đám mây dày đặc, khiến cho Cừu Dĩ Đào đã căng hết mực lực ra mà vẫn không nhìn được gì.

Bỗng... sự im lặng đang tồn tại đột nhiên bị một tiếng kêu lớn vang lên phá vỡ.

Đó là âm thanh của Hoàng Cao Sơn, môn nhân của Côn Luân phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ẩn nấu vô tình chiếm được Diệp Lạc kinh

- Đây rồi! Diệp Lạc kinh đây rồi!

Vừa nghe được âm thanh này, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào giậm chân thỉnh thỉnh như vừa giẫm phải rắn.

Sự ồn ào nổi lên ở bên trên cùng một lúc với sự thất vọng nổi lên trong lòng Cừu Dĩ Đào.

Do giận dữ, do lo giẫm chân thỉnh thỉnh nên Cừu Dĩ Đào không biết bên trên đã xảy ra những cuộc đối thoại gì sau khi họ Hoàng phát hiện được Diệp Lạc kinh.

Chỉ đến khi có tiếng khí giới chạm nhau chát chúa và tiếng la hét vang lên dậy cả đất trời thì Cừu Dĩ Đào mới bình tâm lại.

Cừu Dĩ Đào trầm nghĩ :

“Chưa hẳn ta đang ở đây là họa, và có những người ở bên trên chưa hẳn là có phúc hơn ta, ngờ rằng mọi người sẽ có những giải pháp êm đẹp để giải quyết Diệp Lạc kinh không ngờ lại diễn ra những trận quyết tử như thế. Có khi ngư ông đắc lợi chính là ta đây. Rõ ràng là thiên số đã định sẵn. Hay lắm! Phen này có khả năng đường tử của ta là Cừu Thạch được một phen mở mày mở mặt với thiên hạ, nếu ta được hoàng thiên ngó lại ban cho Diệp Lạc kinh”.

Nghĩ thế nên Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào đã bình tâm lại càng càng bình tâm hơn. Cừu Dĩ Đào lắng tai nghe tiếng xô xát càng lúc càng rõ lên nhiều hơn. Và hầu như mọi chỗ ở trên lầu bằng đều có người giao đấu. Chốc chốc, Cừu Dĩ Đào lại nghe có người kêu rằng :

- Huynh đệ đâu! Mau mau bảo vệ cho Hoàng sư huynh mau! Cố bảo vệ Diệp Lạc kinh.

- Chạy đâu cho khỏi, hử? Hãy đưa Diệp Lạc kinh đây!

- Ái chà! Gớm nhỉ? Bọn Võ Đang lại còn có đòn đánh trộm nữa à?

- Mau mau dừng tay! Úy! Cô nương kia, sao không bảo mọi người đình thủ lại? Thế cô nương không định tranh đoạt Diệp Lạc kinh sao? Cô nương không thấy gã họ Hoàng giờ trò đó sao? Cô nương không phải đã lên tiếng cảnh cáo trước rồi đó sao?

- Việc gì bản nhân phải làm thế? Bản nhân đâu có thấy gã họ Hoàng giờ trò gì đâu? Là tại họ đấy chứ? Họ Hoàng vừa mới kêu lên thì họ đã ào ào lên như thiếu thân lao vào lửa vậy! Cứ để mặc họ tranh giành nhau, đúng là lũ bại hoại đáng chết cả!

Nghe đến đây, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào đã hiểu phần nào sự việc. Hóa ra vì lo sợ họ Hoàng nuốt trọn Diệp Lạc kinh nên đã có nhiều người xông can lên làm ầu. Và vì sự liều lĩnh này nên trường nào nhiệt này mới phát sinh ra như vậy. Vậy là Hoàng Cao Sơn không có lỗi gì cả, chẳng trách nào vị cô nương kia - chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký đã không chịu ra tay trừng trị

Và bây giờ, sự tình đã diễn ra đến thế thì dù có Bạch Phướng bà bà đích thân xuất hiện tại đây thì cũng không sao giải quyết xuê. May ra thì chỉ có những nhân vật vào hạng thượng đỉnh như Phó minh chủ Từ Kinh Nhân, như Hư Không thánh tăng, Tùng Hạc Tiên Kiếm, Không Động Thần Quyền hoặc giả là Loạn Pháp Đả Cầu Cô Khả Lạc thì mới có cơ cứu vãn nổi tình thế này. Chứ nếu không là những nhân vật này, thay vào đó là các nhân vật chưởng giáo các môn bang phái khác thì cũng phải chịu bó tay thôi.

Trong tình thế này, ai khôn thì cố giữ mình đừng để sa chân vào vũng nước xoáy mới có hy vọng. Ngược lại, thì dù bất kỳ là ai đi chăng nữa hễ cầm giữ được Diệp Lạc kinh trên tay sẽ biến thành bia cho mọi người nhắm vào. Và như thế thì cái chết như đã nắm chắc trên tay không sao tránh khỏi.

Đúng là thế! Ngay lúc đó đã có một bóng người lao ầm ầm vượt qua chỗ ẩn thân của Cừu Dĩ Đào rồi mất hút vào khoảng không vô tận không thấy tăm hơi đâu cả. Kể cả tiếng phản âm từ đáy vực vọng lên Cừu Dĩ Đào cũng không sao nghe được.

Do tối mịt nên Cừu Dĩ Đào không biết kẻ vừa đẩy rơi xuống đó là ai, nhưng qua tiếng kêu thất thanh ở bên trên đưa xuống thì Cừu Dĩ Đào thừa khả năng để biết.

Tiếng kêu bên trên đã thất thanh hô lên :

- Hoàng sư huynh! Trời! Hoàng sư huynh bị hại rồi! Giết! Giết hết bọn chúng để báo thù cho Hoàng sư huynh!

Lần trong tiếng la thất thanh vẫn là tiếng chuông kinh, tiếng quyền phong và kể cả tiếng ám khí được ném ra.

- Chết! Cho mi chết!

- Đờ này!

- Hự! Được! Xem kiếm đây!

Choang! Choang! Choang!

- Chạy đâu? Mau để lại Diệp Lạc kinh!

- Đùng hòng! Đờ này!

- Ha ha ha... chạy đâu cho thoát!

Bùng! Bùng! Bùng!

- Teen kia! Buông bí kíp xuống!

Ầm!

Thế là trường nhiệt nào càng lúc càng sôi động, Diệp Lạc kinh không biết hình thù ra sao, nhưng đã thay đổi chủ nhân liên liền. Không một nhân vật nào cầm giữ được Diệp Lạc kinh đến hai cái chớp mắt.

Tiếp theo sau Hoàng Cao Sơn táng thất trong hố sâu muôn trượng là nhiều người nữa.

Có người đã chết trước khi bị đẩy rơi xuống vực, có người còn sống hẳn hoi nhưng do sây tay sênh chân nên đành vùi thân nơi vực sâu thẳm. Những người còn sống khi bị rơi xuống còn làm cho bầu không khí đang kinh khiếp thêm kinh khiếp bằng những tiếng kêu man dại và rùng rợn của họ. Tiếng kêu kéo dài mãi, tiếng kêu của người này nối tiếp tiếng kêu của người khác vọng lại thành một chuỗi tiếng thất thanh, nghe hoàn toàn giống như tất cả mọi người đang ở tại địa ngục a tỳ vậy.

Không phải nói, Nhất Kiếm Sư Hồn Cừ Dĩ Đào càng lúc càng khiếp đảm hơn. Chỗ ẩn thân của Cừ Dĩ Đào chỉ cách bên trên chừng trượng rưỡi, vì thế, dù bên trên lúc đầu sôi lửa bỏng, tiếng động vang lên khắp cả góc trời, nhưng lúc này Cừ Dĩ Đào hoàn toàn nín lặng không dám ngo ngoe, ngo ngậy. Cừ Dĩ Đào bết bết, bết bết và gần như bết bết cả thính giác, thế mà Cừ Dĩ Đào vẫn không thấy hết sợ. Vẫn không thể tách mình ra khỏi hoàn cảnh bên ngoài. Muốn định thần quên đi bản ngã trong trường hợp này phải là người có nội công tối thượng kia, phải là bậc đại thành có định lực cao, nội công phải đạt mức lô hỏa thuần thanh thì mới có hy vọng, chứ còn Nhất Kiếm Sư Hồn Cừ Dĩ Đào chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, công phu võ học chỉ vào loại sơ đẳng, tuy có thể trên bậc tiểu sư xoàng xoàng nhưng Cừ Dĩ Đào cũng chỉ là một hạt cát bé nhỏ trong sa mạc bao la vô tận.

Do không thể tách mình ra khỏi hoàn cảnh ngoại lại, nên Cừ Dĩ Đào tuy bết bết, nhưng vẫn nghe tiếng gió xao động khi có người rơi sượt qua chỗ ẩn thân, những thầy ma và những con người sống này hầu như là rớt ngay bên mình Cừ Dĩ Đào, đến nỗi Cừ Dĩ Đào muốn thì có thể chỉ cần với tay ra là có thể lôi giữ họ lại ngay lập tức.

Nhưng lôi giữ họ lại để làm gì khi chỗ hõm này không thể chứa được quá hai người? Không lẽ cứu một người còn bao nhiêu sanh mạng khác thì thôi sao? Tốt hơn hết là không cứu ai cả. Để chỗ ẩn thân càng kín đáo, càng tốt cho sinh mạng của Cừ Dĩ Đào hơn.

Số người rơi xuống càng lúc càng nhiều, Cừ Dĩ Đào khó có thể đếm được chính xác, mười người? Hay mười lăm? Có khi lại là hai mươi người thì đúng hơn.

Nhưng người ở đâu ra đông vậy? Nếu đã đến hai mươi người rơi xuống thì tại sao ở bên trên tiếng xô xát nghe vẫn nhiều như lúc đầu? Hay chỉ mới có năm, ba người rơi xuống thôi?

Điều này Cừ Dĩ Đào không thể biết vì không thể đếm. Cho nên Cừ Dĩ Đào không màng lo nghĩ đến điều này nữa. Điều mà Cừ Dĩ Đào quan tâm nhất vào lúc này là chừng nào cái đám bên trên thôi không giao đầu nữa? Nghĩa là chừng nào Cừ Dĩ Đào có thể thoát thân được? Canh tư hay canh năm? Hay là phải kéo dài hết ngày mai, ngày kia?

Điều này Cừ Dĩ Đào cũng không biết chắc, do không biết chắc nên tốt hơn là Cừ Dĩ Đào cứ ẩn thân cho kỹ, chuẩn bị tinh thần trong trường hợp phải ẩn thân lâu hơn dự định.

Để giết thời gian, Cừ Dĩ Đào thử lắng nghe và nhận định thử xem ở bên trên đang còn hiện diện bao nhiêu người, và là tùy thuộc bang phái nào hoặc lộ số nào trên giang hồ?

Nhưng sau một lúc lâu nghe ngóng, Cừ Dĩ Đào buồn lòng vì Cừ Dĩ Đào với kiến văn thô lậu và kém cỏi, Cừ Dĩ Đào không thể nào phân biệt được

chiêu kiếm nào là Đạt Ma kiếm, là Thái Cực kiếm, Lương Nghi kiếm, Kim Long kiếm hay Trường Xà kiếm pháp. Đó là những kiếm pháp thành danh trên giang hồ mà nếu là người nào khác có kiến văn uyên bác hơn, họ có thể nghe được theo kiếm phong mà đoán định được. Riêng với Cừu Dĩ Đào với hỏa hầu kém cỏi trong Hỏa Phong kiếm pháp được Cừu Dĩ Đào tự xưng là Nhất Kiếm Suru Hồn thì không thể được vậy.

Đó là nói về kiếm pháp là lãnh vực sở trường của Cừu Dĩ Đào mà còn như vậy, nói gì đến quyền pháp và chưởng pháp.

Quyền pháp thì Cừu Dĩ Đào có thể vanh vách các loại quyền pháp trừ danh. Đại để như Lôi Công quyền là quyền pháp trấn sơn của phái Không Động mà Tạ lão đã khổ luyện đến thập thành, đến mức được xưng tụng là Tạ lão thần quyền. Còn nữa, nào là La Hán quyền, Thái Cực quyền là những quyền phép khét tiếng đã được giang hồ truyền tụng.

Nhưng Cừu Dĩ Đào chỉ có thể kể ra bằng lời mà thôi, chứ làm sao Cừu Dĩ Đào có thể thấy mặt gọi tên, dù cho Cừu Dĩ Đào có tận mục sở thị đi chăng nữa cũng vậy.

Chưởng pháp cũng thế, Cừu Dĩ Đào biết có đến năm loại chưởng pháp mà sức công phá có thể nói là vô thượng. Nhưng biết chỉ để biết mà thôi, chứ bản thân Cừu Dĩ Đào đã được chứng kiến ắt Cừu Dĩ Đào không còn sống đến bây giờ. Là họa hay là phúc, Cừu Dĩ Đào không biết. Nhưng rõ ràng là Cừu Dĩ Đào còn quá kém cỏi, quá thua thiệt so với hàng ngàn người võ lâm giang hồ.

Nhưng dù sao, cũng có một điều khiến cho Cừu Dĩ Đào tìm được niềm an ủi, đó là bây giờ Cừu Dĩ Đào vẫn còn sống và có khả năng là người duy nhất còn sống sót đêm nay ở tại đây. Cừu Dĩ Đào hy vọng rằng sẽ được sống để sau này có thể kể cho mọi người nghe về diễn biến kinh hồn của đêm nay. Trong đó nói cộm lên một nghi vấn mà Cừu Dĩ Đào vừa nghĩ ra là tại sao vào một đêm như thế này, trong dịp tranh đoạt một bí kíp võ học hãn thế thế này mà không hề có sự hiện diện của những tay đại cao thủ? Họ không nghe thông tin về Diệp Lạc kinh sao? Hay là trong sự việc này có ẩn chứa một ẩn tình nào đó mà họ đã biết trước, đã đoán biết được?

Nếu đã là thế thì Diệp Lạc kinh là việc có thật hay chỉ là một cái mồi giả nhằm phục vụ cho một âm mưu nào đó cực kỳ nguy hiểm cho mọi người?

Dù là giả, như Cừu Dĩ Đào vừa nghĩ, nhưng Cừu Dĩ Đào cũng phải bàng hoàng đến độ nổi gai đầy người khi nghe ở bên trên có tiếng kêu thất thanh của nhiều người cùng kêu lên :

- Ôi! Mau chộp hẩn lại! Hẩn đang rơi xuống vực kia kìa! Mau mau! Diệp Lạc kinh đang ở trong tay hẩn đó.

Người nào đó đang rơi xuống còn sống hay đã chết Cừu Dĩ Đào bất cần. Bây giờ mới tới lượt Cừu Dĩ Đào ra tay đây. Hay có thể nói là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Thiên ý đã định sẵn, Cừu Dĩ Đào không cần tranh đoạt cũng vẫn có thể chiếm lấy Diệp Lạc kinh như thường, miễn là Cừu Dĩ Đào có phúc phần.

Đúng là Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào đã đến thời may mắn

Vù!

Soạt!

Phịch!

Tiếng gió xao động khi bóng người đó bay xuống, không có một âm thanh nào khác kèm theo, vậy là hẩn hết sống.

Cừu Dĩ Đào chỉ cần nhắm hướng gió, đưa tay ra là đã chộp được đúng ngay thất lưng của hẩn, chỉ cần một cái lòi nhẹ là hẩn đã nằm ngay ngẩn trong hõm đá kề bên Cừu Dĩ Đào không sai chạy

Thật nhẹ nhàng và thật nhanh, Cừu Dĩ Đào gỡ được từ tay hẩn một bọc vải có tẩm dầu rồi Cừu Dĩ Đào xô hẩn một cái, thế là hẩn tiếp tục con đường đi của hẩn như lúc mới rồi.

Nếu ở bên trên có ai đó tiếc nuôi Diệp Lạc kinh mà khom người nhìn xuống thì cũng không sao nhìn thấy gì trong bóng tối âm u. Còn nếu lắng tai để nghe thì người đó hoặc những người đó sẽ chỉ nghe thân người này vẫn tiếp tục rơi như không hề có lần gián đoạn ngắn nào cả.

Đúng như Cừu Dĩ Đào vừa nghĩ, ở bên trên có tiếng kêu của nhiều người lần lượt kêu lên :

- Thôi rồi! Vậy còn gì là Diệp Lạc kinh!

- Sao lại không còn? Cứ leo xuống dưới tìm thì làm sao lại không tìm được?

- Ngốc! Vực sâu đến ngàn trượng, bộ dạng của người mà leo xuống đó được sao?

- Người nói ai ngốc? Cứ có đóm lược thì đừng nói là sâu đến ngàn trượng, dù là sâu hơn nữa ta vẫn dám leo xuống, có sao đâu!

- Đây! Thì người cứ leo xuống đi, hay người muốn ta giúp người một tay?

- Giúp ta? Người làm thế nào mà giúp ta được chứ? Người có phương thế à?

- Cần gì phương thế? Chỉ cần một phát là người sẽ xuống tới đó ngay kia mà!

- Ngươi...

- Ha ha ha...

- Thôi, nhị vị huynh đài đừng có mà đùa nữa được không? Chân kinh một khi đã rơi xuống đó thì không sao thu hồi lại được đâu!

- Sao lại thu hồi không được? Ngươi ngại nguy hiểm à?

- Không phải, là tại hạ muốn nói rằng dù nhị vị huynh đài có xuống được đáy vực thì Diệp Lạc kinh chỉ còn là đồng nát vụn mà thôi, vì nó còn được làm bằng lá cây mà, chứ đâu phải bằng lụa hay bằng giấy gì đâu mà vẫn còn nguyên vẹn sau khi rơi xuống vực. Tại hạ nghĩ rằng thật là không đáng để leo xuống tận dưới đáy vực.

- Nói chí lý lắm! Diệp Lạc kinh đã nát bấy rồi chúng ta còn xuống đó làm gì, có khi đã nát bấy khi chúng ta tranh giành này giờ rồi

Nghe đến đây, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào phập phồng lo sợ, e rằng Diệp Lạc kinh đến tay thì cũng là vô dụng thôi, nên Cừu Dĩ Đào len lén nấn bóp nhẹ nhẹ bọc vải dầu mà Cừu Dĩ Đào đã nhét khá sâu vào bọc áo.

Đoạn Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào thấy tỉnh hồn lại ngay, bằng cảm xúc trên mười đầu ngón tay, Cừu Dĩ Đào cảm nhận được Diệp Lạc kinh vẫn còn nguyên vẹn. Thế là tốt lắm rồi! Rồi đây Nhất Kiếm Suru Hồn sẽ đúng là Nhất Kiếm Suru Hồn và đường tử của Cừu Dĩ Đào là Cừu Thạch sẽ giương danh thiên hạ

Mãi mừng vui nên Cừu Dĩ Đào không biết là bọn bên trên bỏ đi từ lúc nào, không gian ở bên trên và ở ngay chỗ ẩn thân của Cừu Dĩ Đào hoàn toàn im lặng, im đến độ Cừu Dĩ Đào ngỡ rằng đây là giấc chiêm bao mà thôi, chứ không phải là sự thật.

Bóp nhẹ tay một lần nữa, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào mới tin được những việc đã xảy ra đúng là sự thực, không phải mộng mị gì cả.

Có lẽ do số của Cừu Dĩ Đào còn may mắn, vì có chút ít ngờ vực nên Cừu Dĩ Đào vẫn còn nguyên vị tại chỗ cũ, nên việc Cừu Dĩ Đào vô tình chiếm được Diệp Lạc kinh không bị một ai phát hiện, nhất là đối với một nhân vật thần bí vừa mới đến.

Thân thủ của nhân vật thần bí này quả là bất phàm. Đúng là “Lai vô ảnh khứ vô hình”.

Chỉ khi nhân vật thần bí này phát lên một tràng cười dài đầy bí hiểm thì Cừu Dĩ Đào mới biết rằng bên trên vẫn còn có người hiện diện, không phải bọn họ đi hết như Cừu Dĩ Đào đã tưởng

Cố nén nhịn cái thở phào nhẹ nhõm, Cừu Dĩ Đào lại tiếp tục ngưng thần bế khí, Cừu Dĩ Đào e rằng không khéo che giấu hình tích thì Diệp Lạc kinh vừa mới vào tay sẽ bị kẻ khác chiếm đoạt mất, có khi sanh mạng cũng không còn nữa là đằng khác.

- Ha... ha... ha

Tràng cười của nhân vật bên trên càng lúc càng lớn và càng có vẻ rùng rợn hiểm độc hơn. Không những thế, với nội lực phổ vào tràng cười, Cừu Dĩ Đào tin rằng nhân vật đó là nhân vật chỉ vừa mới xuất hiện thôi. Bằng không nếu ngay từ đầu đã có sự hiện diện của nhân vật này thì làm gì đến phần Hoàng Cao Sơn lên giọng kẻ cả, làm gì đến lượt Bạch Phướng Khô Lâu Ký uy hiếp mọi người.

Hoặc giả nhân vật này đã xuất hiện ngay từ lúc đầu, nhưng cũng như Cừu Dĩ Đào, nhân vật này chỉ muốn ở bên ngoài quan chiến và hưởng lợi mà thôi. Nhưng nếu thế thì vô lý, nhân vật này sao lại cười thích thú như thế khi Diệp Lạc kinh không còn nữa?

Vậy thì không phải như Cừu Dĩ Đào ước đoán là nhân vật này muốn ở thế hưởng lợi về phần bí kíp rồi. Mà có thể là hưởng lợi về một số vấn đề khác, quan trọng hơn nhiều Diệp Lạc kinh. Nhưng đó là vấn đề gì?

Nghĩ mãi mà không sao lý giải được. Cừu Dĩ Đào thấy đầu óc bỗng trở nên mù mờ. Nhưng mù mờ đến mức nào đi nữa thì Cừu Dĩ Đào cũng mang máng có một linh cảm xấu. Nhưng xấu như thế nào thì Cừu Dĩ Đào không sao biết được. Có thể nhân vật đó đã phát hiện được Cừu Dĩ Đào chăng?

Lo sợ, Cừu Dĩ Đào càng nép mình sâu hơn, khua hắt vào chỗ lõm. Mặc dù tràng cười của nhân vật nọ đã tắt hẳn rồi. Và có khả năng là nhân vật đó đã bỏ đi rồi không chừng, nhưng đoán là đoán vậy, Cừu Dĩ Đào vẫn cứ tiếp tục ẩn thân, ẩn thân cho đến khi trời sáng hẳn.

Đã sáng bạch rồi, thế mà Cừu Dĩ Đào vẫn chưa dám lộ diện. Cừu Dĩ Đào e sợ bọn giang hồ còn quanh quẩn đâu đó ở dưới chân núi thì sao?

Đến chánh ngo, Cừu Dĩ Đào vẫn kiên trì ẩn thân tiếp tục.

“Tốt hơn hết là chờ đến khi trời tối hẳn rồi ta hãy lên!”.

Nghĩ thế, nên Cừu Dĩ Đào đành chịu đói, chịu khát cho đến khi bóng đêm đổ ập xuống.

Thế là xong, Cừu Dĩ Đào an tâm khi bám lần vào vách đá leo lên

Đúng là không có ai là người sống ở tại Diệp Lạc miếu này nữa, chỉ còn lại độ mười cái thây ma mà thôi.

Không chút trù trì, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào quăng mình vào bóng đêm, nương theo bóng đêm ly khai hắc Lữ Lương sơn Diệp Lạc miếu vẫn tiếp tục là Diệp Lạc miếu với từng chiếc lá lác đác rơi khi có cơn gió nhẹ đưa về...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mưu sâu chước độc , Kinh quỷ khiếp thần

Vào một buổi sáng nọ, tại một bình đài nhỏ nằm lưng chừng một ngọn núi nhỏ có tên là Tiểu Thiên sơn, cùng với vầng dương đang ló dạng thì một tay thiếu niên vũ dũng cũng đã thức dậy.

Việc đầu tiên cần phải làm mà tay thiếu niên vũ dũng nọ thường vẫn làm trong sáu năm qua là chạy đến góc trong cùng của bình đài để bái lạy trước một nắm đất nhỏ. Sau khi nói lảm thảm gì đó trong miệng một lúc lâu, tay thiếu niên vũ dũng nọ liền đứng dậy, tiện tay vén lại cho gọn tà áo dài. Đoạn hét lên một tiếng lớn, tay thiếu niên bắt đầu vung tay múa chân theo từng thế từng thức quyền phát một

Quyền pháp càng về sau thì thân thủ của tay thiếu niên nọ càng trầm trọng hơn. Cũng như những giọt mồ hôi đang rịn trên khuôn mặt non tơ của chàng thiếu niên càng lúc càng lớn và nhiều hơn.

Đến cuối cùng, khi chấm dứt quyền pháp, tay thiếu niên đã tung mình bay ngược về phía sau, cùng lúc với động tác xoay người thì song quyền của tay thiếu niên ấy lần lượt tung ra nhanh như thoi đưa vào vách đá chắn lối phía sau bình đài.

- A!

Bình! Bình!

Công phu dùng cánh tay nhọc thế võ như thổi sơn vào vách đá, gây lên hai tiếng chấn động ầm ầm, những tường làm cho tay thiếu niên nọ hài lòng mãn nguyện, nào ngờ tay thiếu niên đó chỉ xuất xoa lắc đầu, biểu thị ý không được hài lòng khi nhìn vào vách đá, chỗ song quyền vừa chạm vào, vẫn phẳng lì không có vết tích gì cả.

Tuy không được hài lòng, nhưng không vì thế mà tay thiếu niên vũ dũng nọ đình hoãn việc khổ luyện.

Lần này tay thiếu niên đó lại dùng hữu thủ với năm ngón tay xếp lại thẳng và nhọn như cương đao để bắt đầu sử những chiêu kiếm pháp

Soạt! Soạt!

Vèo!

Vù!

Phập!

Hết phạt ngang lại thích tới, xong lại chém sả xuống vào khoảng không. Đoạn lách ngang không cho tay chạm đất, tay thiếu niên nọ khéo léo đâm ngấp bàn tay vào bó nửa được dựng ở một góc bình đài thay cho hình nhân.

Vẫn lác đác khi thấy đầu năm ngón tay không xuyên thấu bó nửa được bện chặt bằng dây thừng, tay thiếu niên vũ dũng lại rút tay về, tiếp tục sử ra những chiêu thức khác.

Cứ thế, tay thiếu niên vũ dũng dường như không biết mệt, vẫn tiếp tục vừa sử kiếm vô hình, vừa xoay tròn quanh bó nửa để đâm ngấp bàn tay vào bó nửa với khí thế dũng mãnh, y như là giao đấu với địch nhân thực thụ vậy.

Mãi đến khi mặt trời đã lên cao, chiếu xuống từng luồng ánh sáng gay gắt, tay thiếu niên nọ mới nghỉ tay.

Vừa xoay người lại định đi xuống khỏi bình đài, tay thiếu niên đó mới phát hiện có người đang đứng giữa bình đài. Người đó vẫn không lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn không chớp mắt vào thiếu niên nọ.

Thấy thế, tay thiếu niên bèn la lên một tiếng, đoạn phóng người như bay đến người nọ, lộ vẻ mừng rỡ khôn xiết :

- Đường phụ đã về! A! Đường phụ đã về rồi!

Người nọ - tuổi độ tứ tuần hoặc nhiều hơn một ít, trên đầu vai hữu lộ lên một cái chuỗi kiếm có cột một dải lụa màu xanh còn mới - cứ để cho tay thiếu niên nọ vừa cầm tay vừa lác lác cho thỏa dạ vui mừng. Sau đó, vẫn im lặng, người đó xô nhẹ tay thiếu niên ra, rồi bước thẳng đến góc trong của bình đài. Dừng chân ngay trước nắm đất nhỏ, người đó đứng ngay người và nói :

- Hà muội! Đại huynh đã về đây rồi. Đại huynh đã hoàn thành sứ mệnh rồi. Chí nguyện bình sinh của Hà muội và của huynh đã có cơ thực hiện rồi. Thạch nhi của Hà muội rồi đây sẽ báo được thù. Cừu gia của huynh rồi đây sẽ được giương danh thiên hạ. Sao Hà muội không cố sống nữa với đại huynh, với Thạch nhi để nhìn thấy ngày hôm nay? Hà muội xem này! Hà muội xem Cừu Dĩ Đào này đem cái gì về cho Hà muội, cho Thạch nhi đây? Đây là bí kíp võ học Diệp Lạc kinh đây! Hà muội có nghe Cừu Dĩ Đào ta nói gì không? Hà muội thiên tại chi linh hãy phù hộ cho Thạch nhi để Thạch nhi báo cừu cho Hà muội. Hà muội có nghe ta nói không? Hà muội!

Tay thiếu niên nọ không hiểu từ lúc nào đã quỳ ngay bên cạnh người trung niên có tên là Cừu Dĩ Đào. Và lệ từ khóe mắt của tay thiếu niên đã từ lâu tuôn ra giọt vắn giọt dài theo lời độc thoại của vị trung niên.

Không! Không phải là độc thoại. Vì chính vị trung niên đang muốn nói với bộ hài cốt được vùi trong lòng đất thì đúng hơn.

Dứt lời thoại, vị trung niên quay sang nói với tay thiếu niên vũ dũng nọ :

- Thôi được rồi Thạch nhi, con hãy dập đầu tạ mẫu thân con đi. Rồi theo ta về thảo lư, ta sẽ thuật lại mọi việc cho con nghe.

Y lời, tay thiếu niên có tên gọi là Thạch nhi bái lạy vong linh tiên mẫu, rồi với cái vẻ mặt buồn buồn, Thạch nhi theo chân Cừu Dĩ Đào

Tiếng là thảo lư nhưng thật ra là ngôi nhà khá rộng, khá tinh tươm. Mái bằng lá được bện bằng dây rừng, còn vách thì bằng đất nện. Cửa lớn cửa nhỏ thì bằng phen tre kết lại, vật dụng trong nhà thì hầu như không thiếu bất kỳ một món nào như những ngôi nhà khác. Đơn sơ, mộc mạc nhưng lại sạch sẽ khiến cho người lạ khi nhìn vào sẽ ngỡ rằng trong căn nhà này không thể thiếu vắng nữ chủ nhân.

Nhưng sự thật lại không phải thế, không hề có bất kỳ một nữ nhân nào hiện diện ở đây. Kể từ khi vị nữ nhân duy nhất đã khuất núi đến nay đã được sáu năm.

Chính vị trung niên có tên là Cừu Dĩ Đào đã nói lên điều này :

- Thạch nhi! Sáu năm qua, từ khi mẫu thân con lìa đời, ta nhận con làm dưỡng tử, ta không lúc nào nguôi được nỗi buồn, buồn nhất là việc ta không thể nào chỉ dạy con một thân võ học cao thâm để con có thể rửa hận cho mẫu thân con. Là nghĩa phụ như ta quá là hổ thẹn với thân mẫu con, càng hổ thẹn hơn khi thân là đại huynh kết nghĩa của thân mẫu con mà không thể báo thù cho nghĩa muội ta được. Thù nhân là ai, mẫu thân con không nói cho ta biết, nhưng ta cũng thừa hiểu là mẫu thân con lo sợ cho ta, sợ rằng ta nóng lòng rồi sẽ làm càn dẫn đến cái chết cho ta, nên mẫu thân con không nói. Nhưng kể từ hôm nay, ngay từ lúc ta lấy được Diệp Lạc kinh vào tay, ta tin rằng với võ công ta luyện được, ta sẽ tự tay báo thù cho mẫu thân con. Bằng như ta không làm được, không tìm được kẻ thù trong những ngày còn lại của ta thì sẽ đến lượt con. Thạch nhi! Con xem đây, đây là bí kíp Diệp Lạc kinh mà trời xanh đã thương tưởng ban tặng cho chúng ta.

Vừa nói Cừu Dĩ Đào vừa đặt bọc vải tẩm dầu lên bàn, ngay chính giữa hai người.

Phàm ai cũng thế, khi bắt được vật gì trân quý thì thường có hai cách để biểu lộ sự vui mừng. Đại đa số thì đã vội sấm soi, ngắm nhìn, sờ tận tay thấy tận mắt, có như thế họ mới nấn nguyện hả lòng. Số ít người còn lại do điềm tĩnh hơn, thì cứ từ từ mà tận hưởng niềm vui. Có như thế, theo số người này họ mới thấm thía được niềm vui một cách trọn vẹn, Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào là loại người thứ hai và tay thiếu niên tên là Thạch nhi do được sự giáo dưỡng của họ Cừu nên cũng có thái độ tương tự.

Thạch nhi vẫn nhìn trân trối vào gói vải tẩm dầu đặt gần đó và lắng tai nghe dưỡng phụ thuật lại mọi chuyện.

Hóa ra, theo lời Cừu Dĩ Đào thuật thì theo lệ thường cứ sáu tháng thì Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào xuất sơn một lần, thời hạ dài ngắn không chừng. Có khi thì mười ngày, cũng có lúc Cừu Dĩ Đào vắng mặt đến cả tháng. Lần xuất sơn này, ngoài việc mua sắm lương thực, Cừu Dĩ Đào còn muốn tìm cho dưỡng tử mình một thanh trường kiếm để luyện tập. Nhưng không ngờ chỉ vì có ý tưởng này, Cừu Dĩ Đào phải đi quá xuống phía Nam một chút thì Cừu Dĩ Đào lại bắt được thông tin về Diệp Lạc chân kinh. Phần thì hiếu kỳ, phần thì cầu may, Nhất Kiếm Suru Hồn bèn đi luôn đến Lữ Lương sơn. Và may mắn làm sao, Cừu Dĩ Đào lại chiếm được chân kinh bí kíp.

Suốt chặng đường dài từ Lữ Lương sơn về Tiểu Thiên sơn, Nhất Kiếm Suru Hồn với bao nỗi lo toan đã đem đi ngày nghỉ, đồng thời không lúc nào dám nảy ra ý mở bọc vải tẩm dầu ra xem thử qua Diệp Lạc kinh.

Cùng với nỗi lo này, Cừu Dĩ Đào cũng không sao ngăn được tâm trí mình khi cứ nghĩ đến tiếng cười quái đản vào đêm nọ tại Diệp Lạc miếu sau khi bọn giang hồ đã bỏ đi hết.

Với bao nỗi lo toan đó, nên đến ngày hôm nay tính ra đã hơn một tháng, Cừu Dĩ Đào mới về đến đây và đã quên mất việc phải tìm cho Thạch nhi một thanh trường kiếm như đã định trước.

Vừa nghe dưỡng phụ thuật lại xong, Thạch nhi bèn nói ngay theo ý nghĩ non nớt của nó :

- Dưỡng phụ à! Đây đúng là có âm mưu gì đó rồi dưỡng phụ ạ!

- Thì ta cũng nghĩ thế, nhưng là âm mưu gì mới được? Phải chi việc Diệp Lạc kinh là không có thật thì ta còn có thể hiểu được, đằng này, rõ ràng là có Diệp Lạc kinh kia mà, biết bao người đã bỏ mạng vì Diệp Lạc kinh này vào đêm đó con có biết không, Thạch nhi?

- Hài nhi không biết là âm mưu gì, nhưng hài nhi có thể nói đây là trò ném đá giấu tay, giống hệt như kế nhất tiễn xạ song điêu vậy đó. Không chừng đâu là một âm mưu cực kỳ hiểm độc lắm thì phải.

- Hiểm độc ư? Ta biết con thừa hưởng được của mẫu tuân con sự mình mẫn hiểm có, nhưng sao ta không nghĩ ra cái trò gì hiểm độc vậy cả? Liệu có làm không, Thạch nhi!

Dường như Thạch nhi rất tự tin vào nhận định của nó nên nó bằng giọng quả quyết :

- Một là người đó muốn lập một cái bẫy khiến quần hùng xâu xé nhau, còn người đó thì cười cợt sự ngu ngốc và tham lam của mọi người. Không phải hài nhi muốn nói đến đường phụ đâu. Vì gặp phải trường hợp như đường phụ, chắc hài nhi cũng làm vậy thôi. Và lại, đường phụ đã khôn khéo tránh được hiểm nguy rồi còn gì.

- Ủa! Thì ta đâu có trách gì hài nhi. Và lại, đúng là ta đã khôn ngoan thực sự, nếu không thì ta đâu có diễm phúc này. Rồi! Cứ cho đây là cái bẫy của ai đó đi, nhưng không lẽ nhân vật đó đành không bỏ một chân kinh bí kíp như thế này sao? Vấn đề này thì con luận làm sao đây?

Vẫn không một chút khó khăn, Thạch nhi giải thích :

- Nếu mà bẫy này do hài nhi liệu tính thì điều chắc chắn mà hài nhi phải làm là sẽ không buông bỏ chân kinh đâu.

- Thế nhưng Diệp Lạc kinh đích thực đang ở đây, đang ở trong tay chúng ta đây, con nói sao nào?

- Không chắc đã là Diệp Lạc kinh thật. Có khi chỉ là vài chiếc lá Bồ đề khô họ bỏ vào đó giả làm chân kinh vậy thôi.

- Ta không tin đâu. Thạch nhi, đừng làm ta lo chứ. Được rồi! Để ta xem thử xem, có khi là con đoán đúng, ầu cũng là bài học cho ta vậy. Nói xong Thạch nhi hồi hộp nhìn Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào mở lần bọc vải tẩm dầu và lôi ra một xấp lá Bồ đề còn tương đã ngả sang màu vàng úa. Và đúng là trên mặt chiếc lá đầu tiên có xăm lên một hàng chữ khá to: Diệp Lạc Chân Kinh

- Ha ha ha! Vậy thì cái gì đây? Có đúng là Diệp Lạc... Úy! Sao lạ vậy? Thạch nhi, mau tránh ra nào!

Soạt! Phập!

Thạch nhi nhìn được rõ ràng, nó thấy đường phụ nó rút soạt thanh trường kiếm trên vai hữu xuống bằng tay tả, và cũng bằng tay tả, đường phụ nó tự chém đứt cánh tay hữu ngay khuỷu tay.

Đoạn tay đó với bàn tay còn nắm chặt cuộn lá Bồ đề độ chừng mười lá rơi ngay xuống nền đất đánh thịch. Và ngay trước mắt nó và đường phụ, đoạn tay dần dần rỉ ra toàn máu đen bầm, đồng thời còn bốc lên một màn khói màu lam nhạt, khói lam bốc lên thì ít nhưng mùi hôi thối lại tỏa ra khắp nhà, khiến cho Thạch nhi và Cừu Dĩ Đào ngửi vào bất buồn nôn.

Và chỉ trong chớp mắt, đoạn tay đã tiêu hết thịt lẫn da, còn trơ lại xương trắng hếu. Ngũ chi cũng thế, cũng còn là những đốt xương đang nắm giữ Diệp Lạc kinh. Trông mà phát khiếp đến kinh hãi

- Độc!

- Diệp Lạc kinh bị tẩm độc!

Cả hai đồng thời kêu lên như thế. Tiếng kêu của Thạch nhi thì như ngạc nhiên, như vừa vỡ lẽ ra một điều gì đó, mà đến bây giờ nó mới hiểu, còn tiếng kêu của Cừu Dĩ Đào thì tràn đầy nỗi uất hận cho kẻ nào đã quá thâm độc ngoài chỗ tưởng tượng của bản thân Cừu Dĩ Đào.

Cừu Dĩ Đào miệng méo xệch lại, nói thêm cho rõ :

- Thạch nhi! Xem ra đây đúng là mưu chước hiểm độc thật, người nào bày ra trò này xem ra còn tàn độc, còn tỏ ra thâm hiểm hơn con nghĩ nhiều. Hà! Vô độc bất trượng phu! Ta... ta quả là vô dụng, vô dụng và bất tài nữa.

Nhìn khuôn mặt của đường phụ là Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào mà Thạch nhi bất sợ. Trên khuôn mặt đó ngoài biểu hiện buồn chán, tuyệt vọng và phần uất ra, Thạch nhi còn nhìn thấy một vẻ nào đó quái đản lắm. Thạch nhi thấy rõ ràng còn có một vết đen. Không lẽ đường phụ đã tự đoạn tay một cách cấp tốc như thế mà chất kịch độc vẫn không ngăn chặn nổi sao? Thạch nhi bèn lên tiếng :

- Đường phụ! Đường như chất độc vẫn còn...

- Đúng vậy! Vì thế nên ta mới bảo là vô độc bất trượng phu. Thạch nhi! Số mạng ta thế là hết. Trách nhiệm của ta đối với con mà ta đã hứa với mẫu thân con thế là hỏng rồi. Con đừng quá bi thương như vậy, ta còn mấy lời muốn nói với con đây, con hãy nhớ cho kỹ.

- Đường phụ đừng nói nữa, đường phụ mau mau ngồi xuống và vận công trục độc đi. Mau đi đường phụ.

- Thạch nhi! Điều con nói đó chỉ đúng với những chất độc bình thường, chỉ đúng với những ai có nội công vào hàng thượng đỉnh kia. Chứ còn bản lĩnh của ta thì... Ha ha ha... bản lĩnh của ta thì chỉ là đom đóm so sánh với vầng nguyệt, thì làm sao có thể tự vận công bức độc được? Bởi thế ta mới bảo là ta vô dụng, ta bất tài. Không xong rồi, Thạch nhi! Con, con hãy nghe... hãy nghe đường phụ nói đây...

Lúc này hầu hết cả gương mặt của Cừu Dĩ Đào đã xạm đen hẳn lại, không còn chút nào hồng hào và quắc thước của Nhất Kiếm Suru Hồn nữa.

Thất kinh tám đóm, Thạch nhi dù tâm linh mẫn tiệp đến đâu cũng không sao nghĩ được cách nào khác để cứu mạng cho đường phụ. Cứu thế nào được

mà cứu khi chính nó...

(Mất một trang)

- Này. Con... con hãy nhớ cho kỹ... cho kỹ nha Thạch nhi!

Dù không nhìn thấy Thạch nhi gật đầu hay có phản ứng gì, nhưng với chút lý trí sáng suốt còn lại Cừu Dĩ Đào tin chắc rằng Cừu Thạch dưỡng tử của ông sẽ tuân giữ đúng những lời dặn dò cuối cùng này. Cũng như lời khuyên bảo kế tiếp của ông, Cừu Dĩ Đào nắc lên một tiếng rồi cố nói thêm cho hết :

- Ừ! Thạch nhi! Con hãy ly khai... ly khai nơi này. Hãy... hãy cố công khổ luyện, hãy cố tìm cho được... cho được minh sư. Bản lĩnh của ta kém cỏi, nên sở học ta truyền... truyền cho con không là gì cả. Trong khi con còn phải... phải báo thù cho... cho mẫu thân con và báo thù... cho... cho... cho ta nữa

Không còn duy trì được nữa, thân hình vô hồn của Nhất Kiếm Sư Hồn Cừu Dĩ Đào như một thân cây bị phạt ngang đã gãy gập xuống, đổ ụp xuống nằm gập đôi lại trên nền nhà, từng mảng da thịt lần lần mủn ra, tiêu đi, khiến cho bộ y phục vốn đang phồng lên bởi thân người của Cừu Dĩ Đào bây giờ xẹp xuống, bẹp gí xuống dính sát vào khung xương cốt trông rất thảm hại.

Dù thương xót dưỡng phụ rất nhiều, dù đang trong tâm trạng cực kỳ bi phẫn nhưng Cừu Thạch nào dám nhào đến ôm chầm lấy thi thể dưỡng phụ. Không phải vì sợ chết mà Cừu Thạch không làm việc đó, mà chỉ vì Cừu Thạch không được quyền chết vào lúc này, Cừu Thạch còn trọng trách trên vai, mỗi thù cần phải báo phải gột rửa

Đau thương lắm thì Cừu Thạch chỉ còn cách ôm mặt la hét lên kinh hoàng căm hận, Cừu Thạch chỉ được quyền khóc, chỉ được quyền nói hết những gì chất chứa trong lòng, nói trong phẫn nộ, nói trong giận dữ, đầy nuôi tiếc :

- Dưỡng phụ! Sao dưỡng phụ lại bỏ hài nhi đi như thế này? Sao dưỡng phụ không cố sống với hài nhi? Sao dưỡng phụ không chờ đến ngày hài nhi đến ân đức của dưỡng phụ? Hài nhi còn thay mặt mẫu thân mà đến đáp lại nghĩa cử cao đẹp của dưỡng phụ kia mà? Dưỡng phụ! Dưỡng phụ nhắm mắt rồi mà dưỡng phụ vẫn không biết lòng kính yêu của mẫu thân hài nhi đối với dưỡng phụ. Dưỡng phụ đâu biết rằng chỉ vì mẫu thân hài nhi cảm thấy bất xứng nên đã không dám chấp thuận sự bảo bọc của dưỡng phụ trong nghĩa phu thê. Nhưng trong thâm tâm mẫu thân đã luôn xem dưỡng phụ là phu quân, vẫn tự xem là thê tử của dưỡng phụ. Hài nhi cũng vậy, hài nhi luôn nghĩ rằng dưỡng phụ không chỉ là dưỡng phụ mà còn thâm trọng hơn thế nhiều. Kẻ thù hãm hại mẫu thân là ai? Dưỡng phụ biết không? Hắn chính là đồng môn sư huynh của mẫu thân hài nhi. Hắn đã táng tận lương tâm, mất hết thiên tính và nhân tính khi cưỡng hiếp và cố tình giết hại mẫu thân hài nhi. Hắn là thú chứ không phải là con người nữa. Lam Y môn! Hắn bây giờ là Môn chủ Lam Y môn. Vì hận hắn, vì không muốn phản bội sư tổ nên mẫu thân hài nhi không dám thổ lộ cho dưỡng phụ biết điều này, không dám truyền thụ lại cho hài nhi công phu võ học của Lam Y môn, dù rằng công phu võ học đó cao thâm hơn sở học một đời của dưỡng phụ. Hài nhi đã hứa với mẫu thân vào hồi thờ cuối cùng của mẫu thân là hài nhi không được làm hại gì đến Lam Y môn ngoại trừ một mình hắn. Cũng như hài nhi đã hứa là sẽ không thổ lộ điều này cho dưỡng phụ biết. Nhưng lúc này, lời hứa đó đã không còn giá trị nữa rồi. Dưỡng phụ ơi, dưỡng phụ tha thứ cho hài nhi, hài nhi đành bất tuân ý định của dưỡng phụ thôi. Hài nhi sẽ phải đáp ứng lời trăng trối cuối cùng của mẫu thân. Mẫu thân muốn được táng chung một huyết với dưỡng phụ. Để kiếp sau, mẫu thân và dưỡng phụ sẽ là phu thê của nhau, phu thê vĩnh viễn! Không phải dưỡng phụ từng mong muốn điều này sao? Dưỡng phụ...

Bi thương lắm rồi cũng phải đến lúc nguôi. Trời đã sắp tối một cách nhanh chóng. Thi thể của Cừu Dĩ Đào không còn gì nữa ngoài bộ cốt khô.

Không dám trì trệ, vì Cừu Thạch sợ rằng chỉ chậm trễ một chút đến khi an táng cho dưỡng phụ thì đến một lóng xương cũng không còn. Mức độ hủy hoại của chất kịch độc này có thể đạt được đến điều này lắm chứ chẳng thể không.

Việc đầu tiên cần làm là Cừu Thạch lao ra ngoài tìm hai nhánh củi khô dùng như đôi đũa. Đoạn Cừu Thạch gấp từng đốt xương, từng đoạn xương nguyên là của dưỡng phụ bỏ gọn vào trong y phục của dưỡng phụ. Xong đâu đó, Cừu Thạch lưỡng lự trước khi lưu lại Diệp Lạc kinh giả để làm bằng. Rồi vẫn bằng hai nhánh cây khô, Cừu Thạch mang nguyên bọc hài cốt lên bình đại.

Không dám sử dụng trường kiếm của dưỡng phụ e chất kịch độc đã bám vào thân kiếm, Cừu Thạch lấy từ trong người ra một thanh chủy thủ nhỏ ánh lên màu lam... Đó chính là Lam Chủy lệnh, khi xưa mẫu thân của Cừu Thạch đã bị hại bằng thanh Lam Chủy lệnh này và cũng đã chống chọi với kinh ngư dưới ghềnh Giải Oan bằng thanh Lam Chủy lệnh này. Cừu Thạch dùng thanh Lam Chủy lệnh là phương tiện để quật mộ mẫu thân, để an táng dưỡng phụ và mẫu thân chung một huyết. Táng luôn thanh trường kiếm đã theo bên mình dưỡng phụ hằng ấy năm trời.

An táng xong thì trời đã vào canh ba. Trời đang lặng gió, tiếng rì rào của cơn trùng rì rả vang lên. Sau đó, gió đang lặng vụt xuất hiện, tiếng cơn trùng đang rì rả chợt im đi khi Cừu Thạch dùng lửa thiêu hủy căn nhà, chôn nướng nấu suốt mười mấy năm trường của ba người thân cận nhau là Nhất Kiếm Sư Hồn Cừu Dĩ Đào, của Hà Thạch Cúc và của Cừu Thạch đứa con vô sinh hữu dưỡng của Cừu Dĩ Đào và là đứa con hữu sinh vô dưỡng của Hà Thạch Cúc.

Nhìn ngọn lửa ngày càng bốc cao, Cừu Thạch một lá nữa ngấp ngừng nửa muốn quẳng Diệp Lạc kinh vào thiêu hủy đi, nửa muốn lưu lại để làm bằng có tổ giác một âm mưu hiểm độc của ai đó.

Cuối cùng Cừu Thạch vẫn quyết định lưu nó lại.

Vẫn bằng nhánh củi rừng, Cừu Thạch lợi dụng ánh sáng lửa chạy thành ngọn để xem xét kỹ lại chân kinh Diệp Lạc.

Đúng là chân kinh giả, được ngụy tạo thành bí kíp hồng phúc vụ âm mưu hiểm ác của kẻ tàn độc. Xấp lá Bồ đề gồm mười hai lá, ngoài lá trên cùng có xăm hàng chữ Diệp Lạc kinh thì những chiếc lá bên trong đều có xăm hai chữ "Xóa tử" (đỏ ngọc). Càng xem càng phẫn uất, Cừu Thạch những muốn phá hủy đi cho rồi, nhưng với quyết tâm sắt đá, Cừu Thạch cố dần lòng nóng giận, đặt Diệp Lạc kinh giả vào bọc vải tẩm dầu như cũ.

Thò tay để rút bó lá Bồ đề từ bọc vải tẩm dầu ra hay để nhét vào thì rất dễ, nhưng khi chỉ dùng hai nhánh cây khô để cắt vào thì quả là gian nan. Chỉ cần

sơ ý một tí, chỉ cần khẽ chạm tay vào lá Bồ đề thì ngay tức khắc sẽ “Ô hô! Ai tai!” ngay.

Cập rập một lúc, không hiểu một sự tình cớ nào đó mà Cừu Thạch làm rơi từ trong bọc vải tẩm dầu ra một tờ hoa tiên nhỏ được xếp lại rất gọn.

Hồ nghi, Cừu Thạch dùng hai nhánh cây khô, một chặn một mở để trải rộng tờ hoa tiên ra. Và cuối cùng, Cừu Thạch đã đọc được những hàng chữ không đầu không đuôi, gần như vô nghĩa vậy. Những chữ đó là :

“Cừu chuyên! Hồng môn qua tá cần... tiền khảm thối hậu khôn... Trung cung đập hữu chấn... tiền tam hậu tứ... tá nhất hữu nhị...”.

Và ở cuối cùng có ai đó, bằng nét chữ khác hẳn những nét chữ trên đã phê vào thêm hai chữ Xọa tử (đồ ngốc).

Cừu Thạch cau mày lại, lẩm nhẩm lại những câu chữ trên, để cuối cùng Cừu Thạch cũng phải công nhận rằng ai đã để lại những hàng chữ này đúng là xọa tử.

Xọa tử! Đúng rồi! Kẻ nào đã bày ra âm mưu hiểm độc này đã vô tình để lẫn vào đây mảnh hoa tiên này, chỉ là vô tình thôi. Và biết đâu, nhờ sự vô tình ngẫu nhiên này mà Cừu Thạch có khả năng khám phá được thủ phạm trong vụ âm mưu này.

Nhắm lại một lần nữa những câu chữ vô nghĩa, Cừu Thạch hất mảnh hoa tiên vào đồng lửa, hủy đi chứng cứ tố giác có nguy cơ trở thành phản tác dụng nếu để cho thủ phạm biết được việc này mà đề phòng.

Cố lại một lần nữa để nhét bó lá Bồ đề vào bọc vải tẩm dầu, Cừu Thạch e ngại thử chạm khẽ vào bọc vải một cái, không sao! Nhờ vào lớp dầu tẩm, chất kịch độc đã không còn nguy hiểm nữa. Yên tâm, Cừu Thạch cất vào bọc áo.

Nhìn lại mình, Cừu Thạch chỉ còn một thân trơ trọi, chỉ có duy nhất một bộ y phục dính da, chỉ có duy nhất thanh Lam Chủy lệnh làm vật tùy thân mà chưa chắc gì Cừu Thạch dám đem ra sử dụng. Với vài nén bạc trong người... Cừu Thạch không biết nên đi về đâu, phải đi về đâu bây giờ?

Nhưng, dầu sao cũng phải ra đi, đã đến lúc phải ly khai chốn đau thương này rồi. Dù là Cừu Thạch phải đi về phương trời vô định.

Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hội diện Bạch Phướng Khô Lâu Ký

Vào một buổi sáng, trong tiết trời ẩm áp, chen chân giữa dòng người lũ lượt kéo nhau đi vào thành Giang Nam (thành này là một thành phố nhỏ ở ngay cửa ngõ đi vào miền Giang Nam rộng lớn và trù phú. Do là địa đầu của Giang Nam nên dân cư bản địa gọi tên thành này là thành Giang Nam hầu báo cho khách thập phương biết rằng, hễ đã đặt chân đến đây, đến thành này kể như là đã được đến Giang Nam rồi) là một hiệp khách thiếu niên.

Là hiệp khách vì thiếu niên này đang vận một bộ võ phục tuyền một màu đen tang tóc, vắt trên vai một thanh trường kiếm đã bị han rỉ vài chỗ, đầu kia của thanh trường kiếm cũng được quấn gọn, nhỏ cũng bằng vải đen. Đầu tóc được búi gọn, cuộn lại thật chặt bằng một dây vải cũng màu đen. Gọi chàng là hắc y hiệp khách thì mới đúng nghĩa. Với vẻ ngoài lạ đời đó, thanh kiếm kỳ quái đó, Hắc y hiệp khách cố giữ khuôn mặt non tơ thật trầm tĩnh mỗi khi bắt gặp cái nhìn khó chịu và chòng chọc của người đi đường xạ vào.

Và càng khó chịu hơn khi có người chẳng những nhìn mà còn nói lời châm chích :

- Xem thằng oắt con đó kia, tài cán bao nhiêu mà dám vắt kiếm đi nghênh ngang thế kia. Hừ! Trông thật chường mắt!
- Ha ha ha! Ngươi không có mắt sao? Thanh kiếm cùn đó mà võ nghệ gì? Có chăng là hấn ta đang định đem kiếm đi bán thì có. Ha ha ha...
- Bán? Ai mua thanh kiếm rỉ đó mà hấn bán? Giết kiến còn không được thì họa là có điên mới có người mua.
- Hà... hà... hà... không điên đâu, thanh kiếm đó vẫn còn chỗ diệu dụng đấy chứ.
- Diệu dụng gì mà diệu dụng, hay là ngươi đã nhìn được đó là kiếm báu? Vô lý! Ngươi đó mà có kiếm báu sao?
- Ha ha ha! Báu đâu mà báu, là ta muốn nói là nếu đem thanh kiếm đó làm dao cùn thì cũng diệu dụng. Ha ha ha...
- Ha ha ha... hữu lý, hữu lý!

Cứ thế đám khách nhân giang hồ đó gồm một bọn ba tên, lưng cũng mang trường kiếm, vừa đi ngay phía sau hắc y hiệp khách vừa cọt nhả châm chọc, rõ là bọn chúng muốn kiếm chuyện gây hấn rồi. Nhưng bọn chúng dần dần cụt hứng khi thấy đã châm chọc đến thế mà tay họ vẫn như để ngoài tai, vẫn không nổi giận, không phản ứng gì.

Đường như không muốn bỏ dịp vui này là vui vẻ với bọn chúng, nên bọn chúng không nhanh không chậm vẫn tiếp tục đi theo hắc y hiệp khách họ.

Việc đang diễn tiến không hiểu Hắc y hiệp khách biết hay không mà tay hiệp khách Hắc y đó vẫn cứ điềm tĩnh dần bước.

Ở phía sau, bọn ba tên vẫn lải nhải châm chọc :

- Oát con này chắc không nghe bọn mình nói gì đâu, có lẽ hắn bị điếc rồi.
- Không những điếc mà có lẽ hắn cũng câm nữa.
- Ha ha ha... Lung Á hắc y đại hiệp! Ha ha ha...
- Lung đại hiệp, Á đại hiệp! Hay lắm! Danh hiệu này cũng oai đấy chứ, Ha ha ha...

Tay hắc y hiệp khách dường có nghe đi chăng nữa vẫn cứ một mực điềm tĩnh, giả tảng như không hay, không biết, cứ tiếp tục đi.

Nhưng bọn ở phía sau vẫn không chịu buông tha, cứ tiếp tục chọc ghẹo.

Tay Hắc y hiệp khách chừng như không chịu nổi nữa, đã phải dừng chân lại.

Bọn ở phía sau hí hửng, ngỡ rằng đã đến lúc sôi nổi hào hứng rồi

Nhưng không phải thế, tay Hắc y hiệp khách một là không dám gây sự, hai là muốn tránh xa bọn người này bèn tạt ngang bước thẳng vào một túp điểm nhỏ bên đường. Vào giờ này, chỉ mới là giờ thìn mà tay Hắc y hiệp khách đặt chân vào túp điểm đúng là tẻo teo căng ngổng. Nhưng chỉ còn mỗi cách thế và Hắc y hiệp khách cũng biết thế, nên hy vọng rằng bọn kia sẽ không theo chân trừ phi bọn chúng cố tình gây hấn, cố tình làm một điều kỳ cục là bước vào túp điểm vào giờ này như Hắc y hiệp khách.

Quả là như vậy, đúng là bọn kia cố tình muốn kiếm chuyện thật, khiến cho tay quản lý và mấy tên tử bảo trong túp điểm hết sức kinh ngạc.

Hai tên tử bảo cố kiềm nén sự kinh ngạc mà chạy ra, lăng xăng lau bàn lau ghế và rồi rít hỏi :

- Khách nhân dùng gì?
- Mời ngồi! Mời ngồi! Khách nhân muốn dùng điểm tâm à?

Không hiểu tay Hắc y hiệp khách có đúng là lung á như bọn kia đã nhận định hay không, chỉ lẳng lặng gật đầu, hàm ý tán đồng với lời gợi ý dùng điểm tâm của tên tử bảo.

Còn ba tên họ bắt buộc phải lên tiếng vì tên tử bảo thứ hai đã hỏi xem bọn chúng muốn dùng gì kia mà. Một tên trong bọn bèn nói :

- Có món nào điểm tâm được thì mang lại đây cho bọn ta. Còn đứng đó hỏi cái gì, Đi!

Là tử bảo thì làm gì dám đụng chạm với bọn giang hồ được, nên tên tử bảo họ đã phải cúi đầu vâng dạ trước tính khí thất thường của ba tên đó.

Đúng là tính khí thất thường thật, vì một tên trong bọn đã quay lại đầu đề cũ lúc này.

Hắn bảo đồng bọn :

- Ê! Hay là tên tiểu tử đó điếc thật?
- Điếc sao mà điếc? Người không thấy tên tiểu tử đó nghe được tên tử bảo nói đó sao?
- Vậy là hắn khinh thường bọn mình, hắn không xem Hoa Sơn phái chúng ta ra gì hết. Các người tính sao đây? Có nên dạy cho hắn ta bài học không hử?
- Thôi! Bỏ đi! Nhìn kia! Có đối tượng khác để làm trò rồi kia.
- Đâu? Đối tượng nào khác đâu?
- Đó, không phải có người đang bước vào đó sao? Nhìn xem xem, xem có giống không?

Cả ba tên đồng quay nhìn ra cửa, tay Hắc y hiệp khách đúng là không có điếc cũng đã nghe và cũng quay đầu nhìn ra.

Một giai nhân có vóc dáng đẹp tuyệt trần đang từ từ bước vào túp điểm, nhưng gương mặt của giai nhân đó thì đúng là không thể nào xấu hơn được. Thân thì thân ngọc, vóc thì vóc ngà, mảnh mai như tơ liễu, mà nhan sắc thì không khác nào xú quý. Quá xấu, xấu không thể tưởng, thảo nào tên họ vừa hỏi đồng bọn xem giai nhân có giống không? Là ý hắn muốn hỏi có giống ác quỷ không đấy mà!

Hai tên kia vừa nhìn thấy nhan sắc này, bèn khả ố cười lên trên cột :

- Hó! Hó! Hó...

- Hí! Hí! Hí... Xú cô nương! Xú cô nương từ động tiên nào lạc bước lên dương trần vậy? Hí hí hí... hay là xú cô nương muốn tìm cho mình một đấng phu quân? Đây, đây! Tại hạ xin tự nguyện là ông tơ bà nguyệt dẫn tiến quý cô nương một vị lang quân xứng đôi nhé. Hí hí hí...

- Phải rồi! Hay lắm, một đằng là xú cô nương, một bên là... Ha ha ha... một bên là Lung Á đại hiệp, quả là xứng đôi, đúng là trai tài gái sắc...

- Câm ngay, Bọn ngươi đứng là phường bại hoại, thối tha! Ai động chạm gì các ngươi mà bọn ngươi lắm mồm thế? Ngươi ta tuy là quý diện nhưng lại có nhân tâm, còn bọn ngươi thì ngược lại, bọn ngươi có nhân diện nhưng lại chứa đầy quỷ tâm. Ta hận không thể giết hết những hạng người như bọn ngươi.

Hóa ra là Hắc y đại hiệp khách không lung, không á, không điếc, không câm. Hắc y hiệp khách đã không chịu nổi thái độ vô sỉ này của bọn chúng. Chẳng tha bọn chúng chằm chọc Hắc y hiệp khách thì Hắc y hiệp khách còn cố chịu được, nhưng đây lại là chồng ghẹo một nữ nhân chân yếu tay mềm, vô phương thế tự vệ. Do đó, Hắc y hiệp khách đã vỗ mạnh vào cái bàn cất ngang những lời khó nghe của bọn chúng lại còn mắng như tát nước vào bọn chúng nữa khiến cho bọn chúng ba tên đỏ mặt phừng phừng lên vì thẹn và vì giận nhưng đứng như lờ Hắc y đại hiệp vừa nói, dù có muốn giết bọn này không sao thực hiện được vì... lực bất tòng tâm!

Hiểu được điều này, hiểu được sự yếu thế của tên tiểu tử lão xược, ba tên nọ rùng rùng đứng lên. Cả ba đều chạy đến vây kín quanh tay Hắc y hiệp khách lại.

Một tên nhanh tay đã vỗ ra một quyền vào chính diện của Hắc y hiệp khách :

- Cho ngươi chết này!

Vù! Bình!

Dù sao, Hắc y hiệp khách cũng không hổ là người trong giới giang hồ khi dám vác trên vai thanh trường kiếm. Hắc y hiệp khách vội vàng khoa tay, gạt quyền của tên nọ ra, đồng thời đáp lễ lại tên nọ một quyền! Nhưng tên nọ đâu dễ gì chịu ở thế hạ phong. Khi thấy hữu quyền bị cái khoa tay của đối phương gạt đi, hần bèn tổng nhanh tả quyền, chọi thẳng vào hữu quyền của Hắc y hiệp khách đang lao đến. Hai quyền chạm vào nhau kêu lên một tiếng rõ to. Và sự thắng bại lập tức được minh định.

Tên nọ thì vẫn đứng yên một chỗ, thân hình bất động, còn Hắc y hiệp khách thì bị đẩy lùi ra sau. Bị vấp vào chiếc ghế ngay sau lưng nên tay Hắc y hiệp khách liền ngã ngửa ra, chồng bốn vó lên trời.

Àm! Xoảng...

Hai tên còn lại, một tên thì tung cước đá bay chiếc bàn làm thức ăn bên trên bay văng tứ tung, còn một tên thì lao nhanh thanh trường kiếm mà hần đã kịp thời rút ra, dù bọn chúng đông nhân số hơn, đâm vào người Hắc y hiệp khách.

Vút...

May nhờ cái ngã ngửa bất ngờ nên Hắc y hiệp khách đã tránh được mũi kiếm của tên võ sĩ nọ trong gang tấc!

Nhưng kiếm pháp Hoa Sơn đâu chỉ có thế. Tên nọ thấy đối phương may mà tránh thoát, hần bèn gầm lên một tiếng, đồng thời kéo thanh trường kiếm xuống phía dưới, định chỉ một nhát lia ngang là sẽ tiện đứt hạ thân đối phương.

- Chết này!

Vút... Vút...

Những tưởng Hắc y hiệp khách chịu thúc thủ, nào ngờ sẵn hai chân đang đưa lên cao, Hắc y hiệp khách cong vút lên trên đầu, nhượng cho trường kiếm của tên kia chém hụt vào khoảng không, rồi nhanh như chớp giật, Hắc y hiệp khách búng hai chân mạnh về phía trước, với sức đẩy của song thủ, thân hình Hắc y hiệp khách lập tức đứng ngay dậy ngay khi trường kiếm của tên kia lướt qua. Nhân đà, Hắc y hiệp khách vỗ vào Đan Điền của tên nọ một quyền cực mạnh.

Đã nói về quyền pháp ắt phải nói đến quyền phong, phải nói nội lực. Chỉ cần quan sát cú chạm quyền ngay lúc đầu tên nọ đã biết ngay cân lượng của Hắc y hiệp khách. Do đó hần đã không một chút nao núng khi cố tình vận khí về Đan Điền, chịu cho quyền phong của Hắc y hiệp khách chạm mạnh vào.

Bùng...

Đối phương thì bình chân như vại, còn Hắc y hiệp khách lại có cảm giác là cánh tay đã không còn là của mình nữa. Hữu thủ rất bóng lên sau khi chạm vào luồng nội kinh được đối phương đưa xuống Đan Điền, còn các khớp xương thì như rã rời ra, đau không thể tưởng.

Còn chưa hết, còn đang nhăn mày nhăn mặt vì đau thì Hắc y hiệp khách thấy thân hình chợt như hóa đá vì trường kiếm của đối phương đang lao nhanh như chớp vào ngay tâm thất của bản thân.

- Thế là hết đời rồi Cừu Thạch ơi!

- A!

- Ái! Cái gì vậy?

- Hự! Ôi chào!

Cừu Thạch, Hắc y hiệp khách chính là Cừu Thạch đang trên đường xuôi Nam do biết rằng đời mình đến đây đã tận nên nhắm tịt mắt lại không dám chứng kiến thanh trường kiếm oan nghiệt kia đâm vào người. Và Cừu Thạch không kiềm được tiếng hét kinh hoàng vì không những đang bị trường kiếm phía trước uy hiếp sanh mạng mà thôi, ở phía sau, Cừu Thạch cũng đã kịp phát hiện có tiếng kinh phong xô đến. Thế là tiền hậu gì cũng bị giáp công làm sao Cừu Thạch lại không kinh hoàng.

Thế nhưng tiếng hét vừa phát ra khỏi miệng thì Cừu Thạch đã nghe liền một lúc hai tiếng la hoảng nữa. Mà chủ nhân của hai tiếng la đó không ai khác chính là hai tên đang công vào Cừu Thạch

Quá đổi bất ngờ, Cừu Thạch liền hé mắt nhìn thì thấy tên đứng trước mặt mày nhăn nhó, trường kiếm vẫn còn cầm trên tay, nhưng lại buông rũ xuống, còn tại hồ khẩu tay cầm kiếm của hắn thì đang phấp phới một dải vải trắng nhỏ dài độ hai thốn

Liếc nhìn lại phía sau Cừu Thạch phát hiện ra có đến ba người. Hai người thì là đồng bọn với tên cầm kiếm đứng trước mặt Cừu Thạch. Hai tên này thì một đang dùng tay chụp lấy bờ vai hữu của hắn, vì bờ vai hữu của hắn ngay huyết Kiên Tĩnh cũng đang phấp phới dải vải trắng giống như trường hợp tên cầm kiếm, còn tên kia thì mặt mày xám ngoét, vừa liếc nhìn đồng bọn trong phút chốc đã bị người hạ thủ, vừa len lén nhìn người thứ ba là một nữ nhân đang đứng im ngay trước mặt hắn

Nữ nhân này, theo hướng nhìn của Cừu Thạch là nhìn nghiêng, nhưng Cừu Thạch cũng dễ dàng đoán được nữ nhân nọ chính là người mà bọn chúng vừa trêu chọc là Xú cô nương

Hóa ra nữ nhân đó không phải là hạng chân yếu tay mềm như Cừu Thạch nghĩ, trái lại, bản lĩnh Trích Diệp Phi Hoa của cô nàng vào bậc này còn cao hơn Cừu Thạch không biết bao lần mà nói. Vậy mà do Cừu Thạch là hạng ech ngồi đáy giếng đã vội vàng ra tay nghĩa hiệp, chút nữa là đã chuốc họa vào thân rồi

Ngượng chín người vì bị hổ, thẹn đỏ mặt vì bản thân là nam nhi đại trượng phu thế mà bản lĩnh không ra gì so với nữ nhân nên Cừu Thạch lách người sang một bên, nhặt lấy thanh kiếm rì và tay nải, không nói một lời, bỏ đi một mạch!

Vừa đặt chân đến ngưỡng cửa, Cừu Thạch có hơi khựng người lại một chút khi nghe một trong ba tên nọ lên tiếng áp ứng hỏi nữ nhân kia :

- Cô nương đây là... là... là Bạch Phướng chủ... chủ nhân?

Cừu Thạch càng thấy rung động tâm can hơn khi nghe giọng nói khó nghe của nữ nhân kia đáp lại :

- Phải, tội xúc phạm đến bản nhân các ngươi có biết sẽ bị xử như thế nào không?

Trong thâm tâm, Cừu Thạch hiểu được ngay đây là Xú cô nương mà dưỡng phụ đã nói đến khi người cùng bọn giang hồ có mặt tại Diệp Lạc miếu Lữ Lương sơn để tranh đoạt Diệp Lạc kinh. Và vì Cừu Thạch đã nghe dưỡng phụ nhắc đến tuyệt kỹ và bản tánh ghét kẻ ác như kẻ thù của chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký nên Cừu Thạch không còn lý do nào để lưu lại nữa. Bọn bại hoại kia thế nào cũng bị trừng phạt không sao tránh khỏi. Cừu Thạch còn có việc phải làm, có chủ đích để đi nên không thể lưu lại ở đây xem hết tấn tuồng này

Thế là tay nải treo trên kiếm, trường kiếm vác trên vai, Cừu Thạch xầm xầm bước đi

Được ước chừng năm dặm đường thì Cừu Thạch bỗng thấy có người đứng chắn lối đi, ngược nhìn lên, Cừu Thạch kinh ngạc kêu lên một tiếng :

- Là cô...

Ngừng ngang tiếng kêu vì Cừu Thạch thấy đối phương không có một biểu hiện gì là vui mừng hay biết ơn sau những hành động mới rồi của Cừu Thạch, ngoài cái gườm gườm xạ vào người Cừu Thạch

Do không hiểu ý tứ của đối phương, nên Cừu Thạch bèn lên tiếng :

- Ra cô nương là chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký, hân hạnh! Bọn bại hoại nọ chắc cô nương đã xử trí xong

Nửa như chào mà như không chào, nửa như hỏi mà như không hỏi. Thế mà Cừu Thạch nói xong vẫn thấy thần sắc đối phương vẫn không thay đổi. Ngoài trừ việc đối phương đã chịu lên tiếng :

- Nghe ngươi nói thì hay lắm, nào là Xú diện Nhân tâm, thế nhưng ngươi cũng không dám tiếp cận ta. Tại sao vậy? Miệng ngươi nói một đằng mà lòng ngươi thì nghĩ một nẻo ư?

- Tiếp cận? Cô nương nói gì tại hạ không hiểu? Ai nói một đằng nghĩ một nẻo chứ?

- Vậy sao khi ngươi được ta giải vây xong, không nói một lời cảm tạ đã bỏ đi? Còn nữa, khi ngươi nghe thấy ta là chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký

thì người lại còn bỏ đi nhanh hơn hử? Không phải là người không muốn tiếp cận ta là vì ta là Xú diện hay sao?

Sắc mặt đã khó coi, thanh đã khó nghe, vậy mà lời lẽ của cô nàng xem ra còn khó nghe hơn gấp bội. Cừu Thạch như muốn dờ khóc dờ cười khi nghe cô nàng hỏi thật trớ trêu nghịch nhĩ. Cừu Thạch phải kiềm lòng lắm mới không phá cười lên và đáp :

- Lời cô nương trách thoát nghe thì hữu lý lắm, nhưng tại hạ xin hỏi cô nương mấy điều. Thứ nhất, vì ai mà tại hạ phải ra tay, đến nỗi biết mình không bằng người, biết rằng sẽ phải chuốc họa vào thân mà tại hạ cũng phải ra tay? Thứ hai, thân phận cô nương là thế, võ công cô nương là thế mà bảo tại hạ phải tiếp cận cô nương là sao? Cô nương không thấy là cô nương đã dụ tại hạ vào tình thế khó xử đó sao? Tiên trách kỷ hậu trách nhân. Cô nương nên nhớ cho điều này, còn nữa. Thứ ba là... Mà thôi, ngôn xuất bất tận ý. Tại hạ không nói chắc cô nương cũng tự hiểu. Cáo từ!

- Đứng lại, Hử! Không lượng sức mình, hậu hoạn tự gánh lấy, còn bảo là vì ta, còn quay ngược lại trách cứ ta! Điều thứ ba người muốn nói là điều gì? Người hãy mau nói mau, không được trách bản thân ta hạ thủ không dung tình

Vừa lách người sang một bên định tiếp tục đi thì Cừu Thạch đã phải quay ngoắt người lại, đối diện với cô nàng, không chút sợ sệt dù cho cô nàng đã lên tiếng hăm dọa, Cừu Thạch trầm tĩnh hỏi lại :

- Cô nương thật lòng muốn nghe?

- Người cứ nói, nếu người không muốn chết!

- Ha... ha... ha...

- Câm ngay! Tại sao người lại cười? Hay là người đã chán sống rồi?

- Hử! Vậy mà tại hạ lại nghe người trong gang hồ đồn rằng chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký tuy có ra tay rất tàn độc nhưng không hề giết người vô tội. Hóa ra lại không phải là như vậy! Hử!

- Sao lại không phải chứ?

- Tại hạ đã phạm tội gì với cô nương? Hay là cô nương ý vào bản lĩnh hơn người, muốn gán ghép tội cho ai cũng được?

- Thì người...

- Tại hạ sao? Nước sông nước giếng đâu chạm nhau. Đường tại hạ đi, tại hạ đi. Tại hạ đừng phạm gì với cô nương mà hở mồm ra là cô nương đòi giết chứ? Tại hạ nói không đúng sao?

- Được, mồm mép của người cũng khá lắm, đóm lược cũng khá lắm. Nhưng... dù sao, người có gan sao không nói luôn điều thứ ba cho ta nghe xem sao?

- Nói chứ! Nếu cô nương muốn nghe. Tại hạ đường đường là nam tử hán, đầu đội trời chân đạp đất, điều mình cho là đúng tại sao lại không dám nói cơ chứ? Nghe đây, điều tại hạ muốn nói là... ước mong sao cô nương tuy là Xú diện nhưng đừng có Quỷ tâm là được rồi! Bằng không...

- Người...

- ... Bằng không cô nương có khi còn tệ hơn bọn người nhân diện quỷ tâm kia! Cáo biệt!

Bước đi được mười trượng hơn Cừu Thạch mới nghe hú hồn, như người vừa vượt qua được Quỷ môn quan vậy! Rõ ràng là Cừu Thạch đã quá liều lĩnh, gan dạ đến mức xem trời bằng vung. Nếu như vị cô nương nọ không vì quá sùng sờ, không vì đuối lý khi nghe những lời nói xuất ngôn như phá thạch của Cừu Thạch thì có lẽ tính mạng của Cừu Thạch kể như là xong!

Thoát lần này, Cừu Thạch thề hứa với lòng, Cừu Thạch sẽ không ngu dại như thế nữa. Chọc cho một người phải nổi xung lên thì có khi họ sẽ không còn nghĩ gì đến đạo lý nữa. Đến lúc đó, dù cho Cừu Thạch có trung ra thật nhiều đạo lý đi chăng nữa thì cũng bằng thừa mà thôi. Một lần này thôi là quá đủ rồi!

Soạt!

- Dừng lại đã nào!

Vậy là, tướng đã thoát nhưng mà không phải. Một lần nữa sanh mạng của Cừu Thạch đang trong tình thế chỉ mảnh treo chuông!

Bậm gan Cừu Thạch lên tiếng hỏi khi nhìn thấy vị cô nương nọ đã lao đến và đứng chắn ngang đường :

- Cô nương còn điều gì muốn chỉ giáo?

- Đóm lược lắm! To gan lắm! Lần thứ nhất trong đời, ta mới thấy có người đứng trước mặt ta nói lên như vậy!

- Cô nương thứ cho! Trung ngôn nghịch nhĩ!

- Ngươi không sợ ta à?
- Sợ cũng chết, không sợ cũng chết, nếu cô nương cứ làm, bất chấp đạo lý!
- Ngươi không khinh ta?
- Tại sao lại khinh, khi cô nương là người có nhân tâm?
- Ngươi không ghét ta sao?
- Tại sao lại ghét?
- Vì ta là... Xú nữ?
- Hừ! Cô nương nói sai rồi! Đành rằng phạm những ai có sắc diện đẹp dễ thường làm cho mọi người thương mến. Và đã là người thì ai mà lại không chuộng cái đẹp. Nhưng tại hạ thì khác, tại hạ nghĩ khác.
- Vậy ngươi có chịu kết bạn với ta không?
- Không!
- Ngươi...
- Khoan đã! Cô nương hãy chờ nghe tại hạ giải thích đã!
- Giải thích đi! Nếu ngươi nói không thông thì...
- Cô nương lại hăm dọa nữa rồi! Há cô nương không biết rằng tại hạ vốn là người không thích bị hăm dọa hay sao?
- ...
- Cô nương... nghe đây! Phạm những ai muốn kết bạn thì phải có những cái chung. Còn giữa cô nương và tại hạ không có cái gì chung cả. Mục đích thì đương nhiên khác nhau, hoàn toàn riêng biệt. Cô nương là nữ, tại hạ là nam. Khác nhau! Cô nương có võ công cao cường, tại hạ quá kém cỏi. Khác nhau! Vậy đó! Còn nếu giữa những người không có điểm nào chung lại muốn kết bạn với nhau tất có ý đồ, có mưu cầu một điều gì đó có lợi cho mình. Cô nương kết bạn với tại hạ thì cô nương hoàn toàn bất lợi vì tại hạ không có cái gì để cô nương lợi dụng. Vật trên quý thì không có, võ công thì thua sút so với cô nương, xuất thân thì hèn kém. Ngược lại, được kết bạn với cô nương, tại hạ có muôn vạn điều lợi, nhưng tại hạ không có ý lợi dụng ai, không thích cầu cạnh ai. Nên xin cô nương đừng giận khi tại hạ bảo tại hạ không muốn kết bạn với cô nương!
- Nhưng chính đây là ta tự nguyện kia mà!
- Cũng vậy! Cầu cạnh hay được giúp đỡ thì cũng như nhau. Tại hạ vẫn kiên quyết từ chối!
- Vậy theo ngươi thì chừng nào ngươi mới dám kết bạn cùng ta?
- Khi nào giữa hai chúng ta có một điểm nào đó chung, hoặc giả tại hạ có võ công cao bằng hoặc hơn cô nương thì lúc đó tại hạ mới dám nghĩ đến điều này.
- Sao lại cao hơn? Nhỡ khi do ta lại bảo là ta không muốn cầu cạnh ngươi nên không thèm kết bạn cùng ngươi thì ngươi nghĩ sao?
- Nữ hơn nam là điều khó coi. Còn nam hơn nữ đó là chuyện thường tình
- Được! Lý lẽ hay lắm! Để xem lúc đó ngươi có giữ lời không cho biết, kéo lại trách ta là...
- Cô nương lại hăm dọa...
- Ta quên! Và lại ta đã quen miệng mất rồi, vì không phải người khác có cách đối xử như ngươi đâu! Nè! Ngươi tên là gì vậy? Còn danh tánh của ta là là Khả Mỹ Dung! Ngươi xem, giữa danh tánh và sắc diện của ta có tức cười không, có thấy chênh lệch quá đáng không?
- Không! Dung ở đây là chỉ về tấm lòng, chứ không phải là chỉ sắc diện bên ngoài. Khả Mỹ Dung, cái tên mới hay lắm sao, có ý nghĩa lắm. Nếu cô nương giữ đúng như lời tại hạ vừa nói lúc này thì đúng là cô nương có tấm lòng Khả Mỹ Dung! Được rồi, dù sao tại hạ cũng biết tên của cô nương, vậy thì tại hạ xin đáp lễ lại... Cừu Thạch là đơn tánh, đơn tánh của tại hạ. Cô nương thấy thế nào?
- Cừu Thạch? Có họ Cừu ư?
- Có chứ! Dưỡng phụ của tại hạ là Cừu Dĩ Đào kia mà!
- Dưỡng phụ? Thế còn phụ thân ngươi đâu? Sao không mang họ của đấng sinh ra mình? Là vậy?

- Gia gia của tại hạ là... vô danh. Tiên mẫu đã bảo thế thì tại hạ đành biết thế.

- Tiên mẫu, hóa ra người...

- Phải! Tại hạ đã nói rồi, xuất thân tại hạ hèn kém lắm! Cáo biệt!

Dường như không chịu nổi những câu hỏi liên tu bất tận của Khả Mỹ Dung và không muốn nàng gọi lại cái chết bi thương của mẫu thân và dưỡng phụ nên Cừu Thạch đã một lần nữa lách người bước đi

Lần này Khả Mỹ Dung không ngăn cản. Nàng ta chỉ kêu lên hỏi với theo Cừu Thạch :

- Ê! Người định đi đâu vậy?

- Kim Lăng!

Kim Lăng là một vùng phụ cận của Giang Nam, nằm chênh về phía Bắc, không cần hỏi thêm Khả Mỹ Dung cũng đã hiểu Cừu Thạch tại sao lại đi về đó rồi!

Vì chỉ độ mười lăm ngày nữa thì một cuộc thịnh hội võ lâm sẽ được diễn ra tại Kim Lăng. Và thịnh hội lần này nếu diễn ra tốt đẹp thì hiện tình võ lâm Trung Nguyên sẽ trở lại thời kỳ thanh bình trước đây dưới thời La minh chủ. Bằng ngược lại, những phân tranh giữa các môn phái với nhau, giữa hai phe Hắc đạo và Bạch đạo sẽ lại tiếp diễn với tình hình mỗi lúc mỗi gay gắt hơn, nguy hiểm hơn.

Đó là thịnh hội để chọn cho võ lâm Trung Nguyên một Minh chủ

Đứng nhìn theo bóng dáng của Cừu Thạch, Khả Mỹ Dung nhướn miệng cười thần bí, đoạn nàng vút bổng người lên cao, phi thân đuổi theo chàng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Về Giang Nam dự cơn thịnh hội

Giang Nam đất rộng người đông, cảnh trù phú với muôn người tấp nập càng thêm phần nỡ quan hơn. Dọc hai bên đường quan đạo với cảnh sinh hoạt muôn hình vạn trạng càng thêm lôi cuốn lòng người khách thập phương lần đầu đến Giang Nam!

Bởi vì ai ai cũng thế, cho nên Cừu Thạch không thể khác được.

Chàng thiếu niên với bộ võ phục đen tuyền không làm người qua đường thêm chúm mắt, có chăng chỉ là một nét chấm phá tăng vào cảnh quan muôn hình vạn trạng của đất Giang Nam mà thôi.

Điều chúm mắt mà Cừu Thạch gây khó chịu cho khách giang hồ là chàng không giắt trường kiếm vào vai như mọi người. Không xách trường kiếm ở tay như những kiếm khách khác mà ở đây chàng lại vác lên vai. Đã vác trên vai thế mà còn đeo ở sau thân kiếm một tay nải nữa. Vậy, đối với Cừu Thạch, như mọi người khó chịu thâm nghĩ, thì chàng mang theo kiếm để làm gì? Để phòng thân ư? Vô lý! Vương vù tay nải thế kia thì mỗi khi gặp chuyện xung đột liệu chàng trở tay kịp không? Liệu chàng có đủ bản lĩnh bạt kiếm đúng lúc không?

Còn nếu không phải mang kiếm để phòng thân thì chàng giữ kiếm để làm gì? Để trang sức cho ra vẻ ta đây thì chàng ta có khả năng tự chuốc họa vào thân, tự mua cái họa vào người. Và đã là hạng người như thế thì chàng ta một là điên hai là ngốc! Có điên mới làm bộ làm tịch, có ngốc mới vác kiếm đi ngông nghênh như thế.

Do đó, với những người đại lượng sao khi đã luận xong liền chép miệng cho qua! Còn đối với những người có bụng dạ hẹp hòi thì họ sẽ ngấm ngấm để ý, ngấm ngấm khó chịu, và ngấm ngấm tìm cách phá cho bỏ ghét!

Điều này, do lịch duyệt kém, Cừu Thạch không hề biết việc vác kiếm của chàng đã gây khó chịu cho người khác, và sẽ gây cho chàng những khó chịu khác.

Bởi không biết nên Cừu Thạch cứ thẳng đường mà đi, cho đến khi việc khó chịu đầu tiên kéo đến với Cừu Thạch.

Đang đi thì Cừu Thạch đã nhìn thấy từ xa một tên tiểu khất cái vừa đi vừa nốc rượu. Bộ dạng của tên tiểu khất cái này không khác nào những tên khất cái khác hoặc trong Cái bang, hoặc không thì bọn chúng đều có vẻ ngoài rách rưới, cẩu bẩn. Duy có một điều ở trên tay tiểu khất cái làm cho Cừu Thạch thấy chúm mắt, đó là hắn ta mới vào giờ này mà đã say túy lúy. Hắn nghênh ngang đi xiêu bên này té bên kia ngay giữa lòng đường.

Khách bộ hành tấp nập là vậy, nhưng ai nấy đều giữ dáng vẻ ung dung, thần thơi. Thế mà lại đụng phải tên đệ tử lưu linh này, hắn xiêu bên Đông không ngại trở bước đi của người này thì cũng đụng phải người khác! Đến khi hắn vẹo vẹo về phía Tây thì hiện trạng này lại tái diễn. Đã nói là hầu hết khách bộ hành đều cố giữ vẻ ung dung cho nên hầu hết bọn họ đều cố tránh bước nhượng đường cho tên tiểu khất cái.

Cứ thế nên tên tiểu khất cái càng lúc càng làm hơn. Hắc cứ đi như thế trên đường chỉ có mỗi mình hắc. Noi theo mọi người, tránh sự không hay xảy đến, Cừu Thạch bèn khoa chân bước chéo sang một bên.

Ác hại thay! Tên tiểu khất cái rõ ràng đã đặt chân xuống cách Cừu Thạch ít nhất cũng hai bước, vậy mà bỗng chốc hắc lại lao đảo xiêu xiêu người đi. Hắc chấp choạng, chấp chới, rồi để giữ lại thăng bằng, hắc bèn bỏ bộ sang một bước rồi một bước nữa về phía Cừu Thạch.

Thế chẳng đáng dừng, Cừu Thạch không thể ngang nhiên phóng vọt lên cao để tránh sự đụng chạm giữa chón đông người như thế này, còn nếu lui thì cũng không kịp. Do đó, Cừu Thạch bèn trụ người trên một chân, xoay người sang bên tả một cái thật nhanh. Như thế, chỉ cần Cừu Thạch ung dung bước đi thì ắt hẳn sẽ không có việc gì? Nhưng việc xảy ra không như dự định của Cừu Thạch. Vì khi Cừu Thạch trụ chân xoay người thì mũi kiếm đang nằm ngang trên vai đã nhanh như chớp chiếu ngay mặt tên tiểu khất cái, gần ngay Thái Dương huyệt. Là vì tên tiểu khất cái thấp hơn Cừu Thạch cho nên mũi kiếm của chàng mới thích ngay vào đó.

Việc xảy ra đúng là Cừu Thạch không hay biết, nhưng do những người bộ hành đi gần đó, đã trong thấy rõ ràng nên họ liền tri hô lên! Cừu Thạch phát hiện được, bèn vội vàng dùng tay hữu đang cầm ngay đốc kiếm kéo mạnh về phía trước một cái để tránh gây thương tích cho gã kia.

Động tác này của Cừu Thạch tuy giải quyết được việc này nhưng lại dẫn đến việc bất ngờ khác, đó là Cừu Thạch đã quên tay nải đang treo trên thân kiếm. Do đó, khi Cừu Thạch kéo trường kiếm về phía trước thì tay nải liền rơi xuống! Nhanh như chớp giật, tên tiểu khất cái bèn chụp lấy tay nải của chàng, rồi bằng thân pháp như ma mị hắc đã lùi đi mất.

Đuổi theo thì không được, vì không lẽ giữa chón đông người lại phải giờ thân pháp ra hay sao? Có khi chỉ làm gây thêm náo động cho thường nhân tại đây.

Cũng may là trong tay nải không có vật gì đáng giá, nên Cừu Thạch bậm bụng bỏ đi. Nhưng Cừu Thạch cũng đã trông thấy nhiều người, có lẽ cũng là những nhân vật giang hồ đang khinh khinh nhìn chàng, cho chàng là kẻ chỉ mang kiếm để làm dáng thể thôi, chứ thật ra thì chàng là người vô dụng.

Cho là không đáng để bận tâm, Cừu Thạch vẫn vác kiếm trên vai tiếp tục cuộc hành trình. Vì Cừu Thạch không thể xách kiếm trên tay vì như thế mọi người lại ngỡ rằng chàng đang lăm lăm trường kiếm để chuẩn bị chiến đấu với ai đó, còn như nếu Cừu Thạch muốn giắt trường kiếm trên lưng như mọi người thì lại không có vỏ kiếm, không lẽ lại cột chặt trường kiếm vào lưng? Làm như thế chẳng hóa ra có mang kiếm cũng như không hay sao?

Động thái này của Cừu Thạch đã làm cho một số kẻ tiểu nhân thấy chướng mắt!

Và thế là khi Cừu Thạch bước đi đến một chỗ vắng gần đó là một cánh rừng thưa thì đã nghe có người phát vào vai một cái, giật mình Cừu Thạch không kịp lên tiếng hỏi hoặc ngoái đầu xem có việc gì xảy ra thì Mệnh Môn huyệt của chàng chợt nghe nhói lên một cái, kế tiếp trường kiếm đã rời tay.

Vù!

Một bóng người lướt qua người Cừu Thạch, chạy băng băng vào cánh rừng, đôi mắt nhìn theo, Cừu Thạch trông thấy trên tay người đó đang lăm lăm cầm giữ trường kiếm của chàng. Động nộ, Cừu Thạch liền chạy đuổi theo bên gót!

Người ở phía trước chừng như muốn dẫn dụ Cừu Thạch cho nên người đó chạy không nhanh mà cũng không chậm, cố ý cho chàng kịp chạy theo.

Tuy vẫn biết rằng người trên giang hồ thường bảo “gặp rừng thì dừng vào” nhưng Cừu Thạch phần thì thấy đối phương chỉ có một người, phần thì nghĩ đó chỉ là cánh rừng thưa nên không có gì phải sợ, nên Cừu Thạch nhất quyết đuổi theo, không bỏ cuộc.

Đối với Cừu Thạch, chàng và kẻ kia không thù địch với nhau, vì chàng vừa mới đặt chân vào giang hồ, nào đã có gây thù chuốc oán gì với ai đâu? Hơn nữa, dẫu sao Cừu Thạch cũng quyết phải thu hồi lại thanh trường kiếm. Tuy thanh kiếm đó không phải là kiếm báu, cũng không phải là vật tổ truyền, nhưng Cừu Thạch không thể không bước chân vào giang hồ mà không có kiếm. Chỉ vì sở học của chàng chủ yếu là nhờ ở Hỏa Phong kiếm pháp do đường phụ truyền thụ, ngoài ra chàng không còn một sở cậ nào khác về quyền cũng như chiêu pháp là hai môn công phu đòi hỏi phải có nội công sâu dày, điều mà chính đường phụ chàng còn chưa đạt được, nói gì đến chàng chỉ là một thiếu niên mới mười sáu tuổi đời. Huống chi thanh trường kiếm đó chàng đã phải dốc hết số bạc trong túi để mua với mục đích phòng thân, Cừu Thạch không bỏ cuộc cũng phải.

Nhìn thái độ của người kia, khi hắc đã tiến sâu vào rừng độ hai mươi trượng đã đình bộ, đứng yên một chỗ như chờ đợi chàng, Cừu Thạch đã biết ngay là người đó muốn gây hấn với chàng.

Đảo mắt một vòng, Cừu Thạch thấy an tâm hơn khi rõ ràng trong mười mấy trượng quanh đây chỉ có mỗi mình hắc và chàng thôi.

Vừa dừng chân cách lưng người đó chừng ba trượng, Cừu Thạch bèn lên tiếng :

- Huynh đài! Trường kiếm trên tay huynh đài là của tại hạ. Vậy xin huynh đài hoàn lại cho.

Người kia vẫn xoay lưng lại, bằng giọng khinh khinh người đó hỏi cộc lốc :

- Ngươi biết sử dụng kiếm?

- Thì cũng như huynh đài thôi!

- Sao cũng như ta?

- Thì huynh đài không có kiếm giắt trên lưng đó sao?
- Chỉ như thế mà ngươi cho rằng ta giống ngươi sao? Hừ! Vậy ngươi nói ta nghe xem nào, tiểu tử, kiếm dùng để làm gì?
- Huynh đài hỏi lạ, ai lại không biết trong thập bát binh khí, trường kiếm là binh khí đứng hàng đầu trong các loại đoản khí! Đương nhiên là con nhà võ, là nhân vật giang hồ thì kiếm là khí giới để hộ thân? Không đúng thế sao? Còn như huynh đài đeo kiếm để làm gì?
- Hừ, hỏi hay lắm mà đáp nghe cũng hay lắm! Nhưng ta lại không nghĩ vậy, kiếm của ngươi dùng để khoa trương huê dạng, còn kiếm của ta dùng để giết người.
- Giết người, mà giết ai?
- Giết ngươi!
- Giết tại hạ? Sao vậy? Tại hạ có thù oán gì với huynh đài sao?
- Ngươi như ngươi mà được là thù nhân của ta sao? Ngươi đã quá tự cao rồi đấy!
- Tại sao huynh đài muốn giết tại hạ?
- Chỉ vì ngươi đã làm ô danh những người cầm kiếm!
- Sao lại làm ô danh? Tại hạ đã làm gì mà huynh đài lại cho là tại hạ làm ô danh?
- Không phải thế sao? Ngươi tự xưng là người sử kiếm thế mà thanh kiếm của ngươi lại là thanh kiếm cùn, qua đó cũng đủ biết hoặc là ngươi không biết sử kiếm hoặc chỉ mới tập tành võ vẽ. Như thế mà ngươi lại bảo là không làm ô danh cho giới kiếm sĩ được sao?
- Sao huynh đài lại cho là tại hạ chỉ mới tập tành qua kiếm pháp?
- Nói như vậy có nghĩa là ngươi biết nhiều về kiếm pháp? Ngươi sử kiếm thuần thục?
- Điều này không liên quan gì đến huynh đài cả.
- Sao lại không liên quan? Liên quan nhiều đấy chứ!
- Liên quan làm sao?
- Này nhé, nếu ngươi chứng minh được cho ta biết là ngươi sử được kiếm pháp thì ta chấp nhận cho ngươi mang kiếm, bằng ngược lại thì...
- Ngược lại thì sao?
- Một là ta hủy kiếm của ngươi, hai là... có thể ta sẽ hủy ngươi luôn, tùy theo thái độ của ngươi!
- Thái độ nào của tại hạ mà huynh đài cho rằng sẽ hủy luôn tại hạ?

Đến lúc này người đó mới xoay mặt lại!

Nhìn gương mặt của người này không ai có thể ngờ đó là một kẻ thích gây sự. Mặt mày đoan chính, tuổi trạc tam tuần, mày râu nhẵn nhụi, đôi mắt quắc lên sáng ngời. Chỉ có nụ cười của nhân vật này đang nhếch lên ngạo mạn mới giúp cho Cừu Thạch nhận định được đó là kẻ háo thắng, háo danh, tự cao tự đại mà thôi!

Người đó vẫn nhếch môi ngạo mạn đáp :

- Nếu ngươi đồng ý ấn chứng kiếm pháp cùng ta thì dù cho ngươi có bại dưới tay ta, ta sẽ chỉ hủy kiếm mà thôi, ngược lại, nếu ngươi co đầu thụt cổ như rùa thì không những ta hủy kiếm mà tính mạng ngươi sẽ cùng chung số phận với kiếm. Ngươi định sao?
- Nghe những lời này thì cho dù là tượng Phật trên bàn thờ cũng phải nhảy xuống nói chi là Cừu Thạch! Chàng nộ khí xung thiên lên, bảo :
- Được! Tại hạ đồng ý ấn chứng với các hạ.
  - Khá lắm! Gan dạ lắm, tiểu tử! Ngươi dám đấu kiếm với ta là Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt thì đúng là kẻ có đom đóm. Trả lại kiếm cho ngươi đó.

Nói xong Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt bèn hất nhẹ tả thủ một cái, trường kiếm theo tay Du Bất Hoạt bay xia mũi nhọn về phía Cừu Thạch thật là hung hiểm và cái cách ném kiếm Du Bất Hoạt thật là độc ác.

Nếu Cừu Thạch vì sợ không dám đưa tay ra chụp kiếm mà phải huy đầu né tránh thì chẳng khác nào làm trò cười cho Du Bất Hoạt. Còn ngược lại nếu

vì sĩ diện mà năng lực không đủ, Cừu Thạch chộp không đúng vào đốc kiếm, chộp nhầm lưỡi kiếm thì càng xấu hơn. Do đó qua thử thách này Du Bất Hoạt vừa nhằm mục đích uy hiếp chàng, vừa lượng được tài sức của chàng để liệu mà định đoạt.

Cũng may, qua nhiều năm khổ luyện, tuy Cừu Thạch chưa đạt được trình độ cao thủ vào đệ nhị hoặc đệ tam cấp, nhưng cũng tìm được phương cách để giải quyết, không đến nỗi phải bêu xấu.

Dùng kinh lực vô hình để hãm đà bay của kiếm rồi nhẹ nhàng chộp lấy đốc kiếm thì Cừu Thạch không đủ năng lực thực hiện. Nghiêng đầu nhường cho trường kiếm bay qua rồi nhanh tay giữ kiếm thì e rằng sẽ ở thế hạ phong nếu ngay lúc đó định thủ ra tay. Cừu Thạch không làm điều này. Chàng chờ cho mũi kiếm còn cách gương mặt chàng độ ba tấc, đoạn chàng khoa tả thủ vỗ vào thân kiếm theo bề rộng một cái, ngay tức khắc mũi kiếm bị cái vỗ này liền chuyển hướng, đồng thời đốc kiếm cũng chuyển hướng đập ngay vào người chàng, không chậm trễ, Cừu Thạch vuron hữu thủ giữ ngang đốc kiếm và cứ để thanh kiếm nằm ngang trước mặt như thế, Cừu Thạch trầm giọng xuống bảo :

- Mời!

Qua thủ pháp của Cừu Thạch, Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt không thể nào biết được trình độ võ công nông sâu của chàng. Nhưng vẫn tự cao, hấn gật đầu khen một tiếng :

- Khá lắm, người xuất thân môn phái nào, sư phụ là ai? Nói thử nghe xem, không chừng giữa ta và trưởng bối của người có qua lại thâm tình, ta có thể châm chước cho người được phần nào chăng?

- Chớ rườm rà! Đã là đại trượng phu thì chỉ có động khẩu chứ không động thủ, và nếu đã là đồng thủ tranh hơn kém nhau qua thủ pháp chớ không ở môi miệng và ân tình! Xuất kiếm đi!

- Giỏi cho đại trượng phu. Người ra tay đi, già không hiệp trẻ, ta nhường cho người tam chiêu đó.

- Bất tất phải nhường, đã là người khiêu chiến thì các hạ cứ việc ra tay!

- Đúng là nghệ con không biết sợ cộp! Đừng trách ta nếu ta không giáo huấn tiểu tử người một phen. Đờ đây!

Không chỉ giáo huấn mà dường như Du Bất Hoạt còn muốn cho Cừu Thạch vô phương hoàn thủ. Do đó, vừa nói xong thì Du Bất Hoạt đã xuất liền một lúc ba chiêu kiếm liên hoàn: thượng, trung, hạ cùng một lúc xô đến Cừu Thạch.

Lần đầu tiên giao kiếm cùng người đáng lý ra Cừu Thạch phải luống cuống khi trông thấy không biết cơ man nào là kiếm ảnh xô đến uy hiếp toàn thân. Nhưng phần thì đã động nộ, phần thì quyết không để đối phương xem thường nên Cừu Thạch bất chấp kiếm ảnh trùng trùng, chàng nghiêng rặng tận lực sử một kiếm duy nhất trong Hóa Phong kiếm pháp hất xuyên qua màn kiếm ảnh của đối phương như một lần sáng bạc chiếu ngay vào tâm thất của Du Bất Hoạt.

Sự liều lĩnh của Cừu Thạch vô tình đã phát sinh tác dụng. Du Bất Hoạt do chưa rõ xuất xứ và trình độ của Cừu Thạch nên ba chiêu liên hoàn kiếm nọ mà hấn vừa đánh ra chỉ mang tính chất dò xét hơn là tấn công. Do đó, ba chiêu đó hầu hết chỉ là hư chiêu mà thôi, còn thực chiêu tức là chiêu sát thủ thì Du Bất Hoạt còn để đó, chờ xem phản ứng của Cừu Thạch ra sao rồi sẽ liệu cách đối phó.

Không ngờ trong lúc vô tình, Cừu Thạch đã ứng dụng đúng nguyên lý võ học dùng thực thắng hư. Đã là hư thì nếu người lâm vào hoàn cảnh đó cứ mừng tượng như là không có, cứ xem như là không có gì hết thì không cần phải đối phó với nó, nó cũng tự tan đi. Nhưng chỉ trong một sát na nào đó thôi, bằng không, đối phương sẽ kịp biến hư thành thực thì không cần nói cũng đủ đoán được kết quả ra sao rồi.

Cừu Thạch không biết tí gì về nguyên lý này, nhưng chàng lại đang ở trong hoàn cảnh phải liều. Mặc kệ cho kiếm ảnh vậy kín tường chừng không có kẻ hở. Cừu Thạch vẫn mặc nhiên xuất chiêu lại đánh ra đúng lúc nên kẻ bị luống cuống bấy giờ không còn là Cừu Thạch nữa. Kẻ đó chính là Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt.

Rút kiếm về để gạt chiêu kiếm của Cừu Thạch thì được rồi, nhưng Du Bất Hoạt đâu đủ can đảm làm điều đó, nhờ Cừu Thạch biến chiêu thì sao? Không lẽ thanh danh là Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm mà chỉ mới có một chiêu đã bị đối thủ miệng còn hôi sữa gây kiếm thương sao? Chẳng thà lấy thối làm tiến, nhường chiêu này để gầy lại chiêu khác thì sẽ dễ dàng hơn và chắc chắn hơn!

Nghĩ thế nào thì Du Bất Hoạt làm theo y như vậy!

Màn kiếm trùng trùng vụt tan biến vào hư không khi Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt thu kiếm về, tràn người sang bên tả, thích nhẹ kiếm vào Khí Hải huyệt của Cừu Thạch lúc đó đã lơ đã.

Ra chiêu này vô hình chung Du Bất Hoạt đã tự bỏ sở trường mà chọn lấy sở đoản, Du Bất Hoạt thành danh, như hấn tự xưng là Liên hoàn vạn thủ thì rõ ràng là sở trường của hấn là huê dạng, là trong muôn ngàn cái hư sẽ có một thực. Đẳng này hấn chỉ thích có một chiêu, thì đây hấn là thực chiêu. Và dù sao đó hấn có biến chiêu đi nữa thì chiêu đó cũng chỉ là thực chiêu. Không ai uy hiếp được đối phương bằng một hư chiêu, rồi tiếp hư chiêu đó lại vẫn là hư chiêu.

Điều này Cừu Thạch cũng không biết, hay nói đúng ra là chàng không cần biết. Cứ thấy chiêu thì chàng chiết chiêu, và trong lúc chiết chiêu đó, nếu có thời cơ, thì chàng sẽ giành thế thượng phong, thế tiên cơ để công địch, hãm địch vào thế thủ, thế kẹt!

Choang! Choang!

Hai lần kiếm chạm kiếm, do tỷ lệ của Cừu Thạch kém hơn và nội công yếu hơn nên hồ khẩu tay cầm kiếm của chàng bị tê rần, mím môi, mím lợi Cừu Thạch cắn răng giữ chặt trường kiếm ra chiều “Cuồng phong vương hỏa” trong Hỏa Phong kiếm pháp chém tất ngang vào giữa thân người đối phương một cái.

- Ha... ha... ha... Tài cán cờ này mà đòi so kiếm với ta được sao tiểu tử? Xem này!

Đúng là chiêu kiếm của Cừu Thạch vừa sử ra rất dễ đối phó, nếu đối phương có võ công có kiếm pháp trội hơn, họ chỉ cần dựng đứng trường kiếm lên dọc theo thân thì sẽ vô hiệu hóa ngay chiêu kiếm đó. Chẳng trách Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm phải bật cười lên tự mãn. Y như rằng Du Bất Hoạt dựng kiếm lên ngay lập tức chặn đứng ngay chiêu kiếm sơ đẳng của Cừu Thạch.

Choang.. Keng!

Hồ khẩu rung động mạnh, trường kiếm trong tay Cừu Thạch không chịu nổi cái chạm này, phải rơi xuống đất liền ngay lúc đó!

Không chút động dung, thần sắc không đổi. Cừu Thạch đạp bộ tiến lên hai bước, năm ngón tay của hữu thủ xếp thẳng vào nhau nhọn như mũi lao. Cừu Thạch xia mạnh vào huyết Phúc Kết của Du Bất Hoạt giống như bao lần luyện tập trước đây khi còn ở Tiểu Thiên sơn, Cừu Thạch đã từng xia tay vào bó nữa vậy!

Đòn này của Cừu Thạch khá bất ngờ nhưng không đủ làm cho Du Bất Hoạt phải lúng túng. Bất ngờ là vì sau khi rơi kiếm Cừu Thạch đã dùng hữu thủ thay cho kiếm. Còn không lúng túng là vì Du Bất Hoạt chỉ còn khom người và hóp bụng lại thì kể như chiêu của Cừu Thạch sẽ bị rơi vào khoảng không ngay, sẽ vô tác dụng ngay!

Nhưng sau đó, đã xảy ra một điều mà Du Bất Hoạt có nằm mơ cũng không sao ngờ được. Đó là khi Du Bất Hoạt hóp bụng, khom người thì tay kiếm của Du Bất Hoạt vô tình nằm ngay trước mặt Cừu Thạch

Không bỏ lỡ thời cơ, khi Cừu Thạch biết rằng dù chàng có vuron người ra dài thêm nữa, vuron tay dài ra nữa thì chàng cũng không sao chạm được chéo áo của đối phương. Do đó chàng rút tay về, chém mạnh vào hồ khẩu tay của Du Bất Hoạt một cái như thế Trảm long thủ. Ngay lập tức tay kiếm của Du Bất Hoạt lỏng ra, Cừu Thạch nhân đà đã đoạt lấy trường kiếm của Du Bất Hoạt, khiến cho Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt trong lúc bất phòng bị mất ngay kiếm vào tay Cừu Thạch.

Du Bất Hoạt sững sờ, nhìn lom lom vào Cừu Thạch lúc này đã nhảy lùi ra, đứng cách Du Bất Hoạt độ nửa trượng, mắt tóe lửa.

Du Bất Hoạt giận dữ hỏi :

- Đây là kiếm pháp của người đó sao, tiểu tử?

Ăn miếng trả miếng Cừu Thạch đáp lại :

- Còn các hạ! Tại hạ và các hạ so nhau về kiếm pháp hay so về tỷ lệ? Nội công của tại hạ kém, điều này tại hạ công nhận. Nhưng không vì thế mà bảo kiếm pháp tại hạ thua kém kiếm pháp các hạ được.

- Ai bảo trong kiếm pháp không cần có nội lực cao cường nào?

- Không phải là không có, cần phải có chứ? Nhưng ở đây là do các hạ đã bảo muốn ẩn chứng kiếm pháp của tại hạ kia mà!

- Ngụy biện! Ngươi đừng có giờ trò biện bạch ra đối với ta, ta giết ngươi!

- Khoan, bây giờ các hạ hãy nói đi đã! Giữa tại hạ và các hạ lúc mới rồi là ai đã ở thế hạ phong, ai đã bại trận nào? Tại hạ vì tỷ lệ kém nên bị rơi kiếm, còn các hạ do kém trí nên bị tại hạ đoạt kiếm. Vậy thì ai hơn ai?

- Điều này ta không cần phải biết đến! Ta muốn giết ngươi là cứ giết, cứ gì có kiếm hay không!

- Vậy thì tại hạ dù chết cũng không phục.

- Sao lại không phục? Ai cần ngươi phải phục?

- Vì so về kiếm pháp thì... tại hạ không cần nói rằng tại hạ thắng. Nhưng đủ để chứng tỏ cho các hạ biết rằng tại hạ thừa năng lực để cầm kiếm. Còn như bây giờ, các hạ giết tại hạ đi chẳng nữa thì chỉ vì công phu của tại hạ kém hơn vậy thôi. Chứ không thể nói là kiếm pháp của tại hạ kém. Tại hạ có chết cũng không phục.

Cừu Thạch vừa dứt lời thì từ xa đã nghe tiếng người nói xen vào :

- Du huynh bắt tất phải nghe miệng lưỡi thằng lời con đó. Nếu Du huynh sợ giết hấn bị bắn tay thì hãy nhường phần cho bọn ta vậy Nhìn về hướng phát thoại, Cừu Thạch thấy ba gã hôm trước đã chòng ghẹo và chạm mặt với chàng tại một túp diêm ở thành Giang Nam. Ba gã đó hôm nay đều dùng một dây vải đen che khuất đi con mắt phía bên tả.

Nhìn bộ dạng của bọn chúng Cừu Thạch biết ngay đây là kiệt tác do Khả Mỹ Dung lưu lại để trừng phạt bọn chúng, do đã xúc phạm đến chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký, và hôm nay bọn chúng đến đây, nói những lời này ra là ý muốn khích nộ Du Bất Hoạt, hầu giết Cừu Thạch đi cho hả giận của bọn

chúng. Bằng như Du Bất Hoạt không nỡ dang tay hạ thủ thì như bọn chúng vừa nói, bọn chúng sẵn sàng lãnh việc làm đó!

Nào ngờ, Du Bất Hoạt cảm thấy bất bình vì có người xen vào việc của hắn. Đồng thời hắn còn căm hận hơn khi biết rằng, việc hắn bị Cừu Thạch đoạt kiếm ngay trên tay hắn là kẻ đã thành danh trên giang hồ đã bị ba gã này tận mục sở thị rồi! Vậy thì còn gì thể diện của Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt nữa?

Du Bất Hoạt căm tức nói :

- Ta không giết hẳn được sao mà phải mượn tay bọn Hoa Sơn các ngươi? Hừ! Hoa Sơn thì mặc Hoa Sơn chứ! Đâu có gì hay hơn Vô cực phái của ta nào?

Mục đích chỉ là muốn khích nộ Du Bất Hoạt nên khi thấy đã đạt mục đích thì một trong ba gã Hoa Sơn liền tỏ ra nhân nhượng :

- Không dám! Không dám! Thịnh danh của Du huynh đã vang rền như sấm động bên tai, bọn này đâu dám so bì với Du huynh! Có điều...

- Có điều gì nào?

Du Bất Hoạt những tưởng bọn phái Hoa Sơn ý có lợi thế là đông người nên định thốt lời hạ nhục hắn, nên hắn đã sùng sộ hỏi lại tên vừa nói.

Tên nọ vội khoa tay lia lịa hàm ý bảo Du Bất Hoạt đừng có động nộ với bọn chúng. Hắn bảo nhanh :

- Là tại hạ muốn nói chừng như tên tiểu tử này có liên quan đến...

- Liên quan đến ai?

Du Bất Hoạt có vẻ chần chừ khi hỏi thế.

Tên kia cười cười nói :

- Không biết có đúng không, nhưng chừng như tên này có liên quan đến chủ nhân Bạch Phướng...

- Bạch Phướng Khô Lâu Ký à? Vô lý, sao ta lại nghe nói chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký bây giờ là một Xú a đầu nào đó kia mà! Bọn ngươi có lầm không?

- Lầm sao mà lầm? Du huynh xem đây thì biết!

Tên đó đưa tay chỉ lên con mắt bên tả đã được bịt chặt, hắn nói tiếp :

- Bọn này đã bị chính con Xú a đầu đó vì bệnh tên tiểu tử này đã gây ra thế này đây! Du huynh thấy sao?

- Mặc kệ! Hắn là hắn! Xú a đầu là Xú a đầu! Ta không động chạm gì đến Xú a đầu cả. Ta chỉ biết tên tiểu tử này thôi! Thì thử hỏi Xú a đầu làm sao bắt tội được ta?

Vút... Phập!

Một tiếng rít gió vang lên đột ngột và một mảnh vải trắng nhỏ được đánh vào một mũi phi tiêu nhỏ đã cắm phập xuống đất ngay giữa đường trường

- Bạch Phướng Khô Lâu Ký!

Du Bất Hoạt và ba tên thuộc hạ Hoa Sơn phái như đồng một lúc kêu lên như thế khi nhìn thấy mảnh vải trắng xuất hiện.

Rồi liền theo đó khi tiếng kêu thất thanh của cả bốn tên còn vang lên chưa dứt, thì đã có thêm một người nữa xuất hiện.

Đó chính là Khả Mỹ Dung, tân chủ nhân của Bạch Phướng Khô Lâu Ký, một sát tinh của những tên giang hồ bại hoại.

Vừa xuất hiện, Khả Mỹ Dung liền hướng cái mặt xấu xa sang Cừu Thạch mà nói :

- Ta không can thiệp vào việc của ngươi đâu! Nhưng ai bảo bọn chúng dám gọi ta là Xú a đầu! Ta nói thế có đúng không?

Câu hỏi cuối cùng của Khả Mỹ Dung, Cừu Thạch không hiểu là nàng muốn hỏi chàng hay hỏi bốn tên kia? Là nàng đã nói đúng khi bảo là không can thiệp vào việc của chàng? Hay là hỏi bốn tên kia đã gọi nàng là Xú a đầu là việc có thật hay không?

Do đó, Cừu Thạch không biết là nên đáp hay không đáp.

Giữa tình thế lúc này, Cừu Thạch không thể làm gì khác ngoài việc vắt thanh trường kiếm của Du Bất Hoạt xuống, tiến đến nhặt thanh kiếm gì của chàng lên, và lùi lại xa năm trượng, đoạn đứng yên để nhìn.

Thấy thái độ này của chàng Khả Mỹ Dung thoáng chau mày khiến cho gương mặt nàng đã xấu lại còn xấu hơn. Đoạn Khả Mỹ Dung lên tiếng hỏi ba tên

Hoa Sơn trước :

- Thế nào? Do ta nghe lầm hay là bọn người vô tội?

Tên vừa lúc này đã liền miệng gọi Xú a đầu bèn sợ sệt cúi gầm đầu xuống, lùi lại hai bước. Còn hai tên kia lên tiếng chống chế :

- Cô nương à! Là do huynh đệ của bọn này lỡ lời thôi, xin cô nương thứ cho vậy!

- Không được! Ta đã có nói trước rồi. Hễ còn tái phạm thì đừng có trách ta. Hai người không có tội thì đi đi, không phải cầu khẩn thay cho ai cả. Đi!

Hai tên đệ tử Hoa Sơn phách vì lo lắng cho sự an nguy của đồng bọn nên đã quên sự an nguy của bản thân, khi chúng không bước đi theo lệnh của chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký mà lại nói rằng :

- Nhưng mà thưa cô nương, tất cả chỉ vì cô mà thôi!

- Sao lại là vì bản thân? Nói! Nếu các người không giải thích được câu này thì các người đừng hòng bỏ đi được!

Cừu Thạch đã đối thoại với Khả Mỹ Dung một lúc lâu nên biết rằng hễ khi nào nàng xưng là “bản thân” thì cơn thịnh nộ của nàng đã dâng lên cao rồi. Do đó, chàng ngấm ngầm lo sợ cho hai tên Hoa Sơn nọ. Không khéo phen này bọn chúng sẽ biến thành Thông manh đại hiệp mất.

Ấy vậy mà không! Vì một trong hai tên đã giải thích rất chí lý khi hắn nói :

- Thì chỉ vì do bọn này không tỏ tường đại tánh cũng như tôn danh của cô nương. Vậy thử hỏi, mỗi khi đề cập đến cô nương bọn này biết phải gọi như thế nào đây?

- Thì các người cứ gọi ta là... mà thôi! Người nói cũng có lý phần nào, không lẽ cứ “chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký” mà các người lập đi lập lại suốt sao? Được rồi! Ta họ Khả, thôi, các người đi đi, nhớ lần sau khéo giữ mồm giữ miệng đó nhé!

Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt nghe Khả Mỹ Dung chỉ nói cho ba tên Hoa Sơn kia được đi thôi, còn hắn thì không, hắn đâm hoảng, nhắc khéo Khả Mỹ Dung :

- Khả cô nương, còn tại hạ thì sao?

- Phần người thì bản thân đã có cách xử trí rồi!

- Sao lạ vậy? Sao bọn kia cũng gọi cô nương là... cũng gọi như tại hạ, mà kẻ thì cô nương bắt tội, người thì không? Tại sao vậy?

Chỉ một chút nữa là Du Bất Hoạt đã nói lỡ lời, sẽ rước họa vào thân ngay tức khắc, nhưng hắn kịp nhìn thấy đôi mắt của Khả Mỹ Dung long lên sòng sọc xạ vào hắn nên đã kịp dừng lại đúng lúc.

Cừu Thạch nghe Du Bất Hoạt nói thế thì chính chàng cũng lấy làm ngạc nhiên, không hiểu Khả Mỹ Dung định giờ trò gì đây mà bọn kia thì được tha, còn riêng Du Bất Hoạt thì nàng lại bảo là đã có cách xử trí khác.

Nhưng liền sau đó Cừu Thạch và bản thân Du Bất Hoạt cũng vỡ lẽ khi nghe Khả Mỹ Dung trầm giọng xuống bảo :

- Cũng như người thôi, ta nhận thấy người không đủ tư cách để mang kiếm. Vậy thì một là người bị ta hủy kiếm nếu kiếm pháp người không hơn được ta, hai là hủy luôn tánh mạng sâu bọ của người nếu người chưa chịu đánh đã bỏ chạy, người định lẽ nào?

Đúng là gây ông đập lưng ông! Du Bất Hoạt thì dở khóc dở cười, còn Cừu Thạch thì ngấm ngầm tức bực vì rõ ràng là Khả Mỹ Dung đã luôn bám lấy chàng, do đó chuyện giữa chàng và Du Bất Hoạt ta đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Phần thì bực vì lẽ này, phần khác nữa thì Cừu Thạch thấy rõ ràng là Khả Mỹ Dung đã can thiệp vào việc của chàng, đã phải làm việc này vì chàng, Cừu Thạch bèn lên tiếng...

Nhưng Cừu Thạch chưa kịp nói thì Du Bất Hoạt có phần đã hiểu nguyên do khiến cho cô nàng họ Khả phải nói thế, nên hắn đã lên tiếng trước Cừu Thạch, nhún nhường nói :

- Võ công của tại hạ chỉ là ánh sáng so với đom đóm, làm sao dám so bì với cô nương ví như vàng Nguyệt! Được rồi, tại hạ xin rút lại lời đã nói với... tiểu ca đây. Đúng là kiếm pháp của tiểu ca đây có thể xếp ngang hàng... ờ không! Là kiếm pháp tại hạ kém hơn. Đúng là kém hơn thật, vậy tiểu ca có bằng lòng không?

Dù chỉ nhìn ở đằng sau của Khả Mỹ Dung nhưng Cừu Thạch cũng thừa biết là nàng ta đã lờ mất uy hiếp tên Du Bất Hoạt khiến hắn phải hai lần sửa lại lời mà hắn định nói, hắn muốn nói. Do đó, khi nghe Du Bất Hoạt hướng về chàng mà hỏi thế, chàng bèn đứng hắng và lên tiếng :

- Khả cô nương!

Nhanh hơn Cừu Thạch, Khả Mỹ Dung đã nói với Du Bất Hoạt kèm theo cái phẩy tay :

- Đó là tự miệng người nói ra theo ý nghĩ của người, chứ không phải ta ép uống, phải thế không?

- Phải, phải, là tại hạ công tâm mà nói thế, đúng là cô nương không ép buộc gì tại hạ!

- Khả cô nương...

Mặc cho Cừu Thạch kêu, Khả Mỹ Dung đã hạ lệnh cho Du Bất Hoạt :

- Vậy còn chờ gì nữa mà ngươi không đi đi? Việc ngày hôm nay ngươi đã nói những gì ngươi nhớ lấy đó nhé. Ta đi đây!

Âm vang những chữ cuối cùng còn vang tại đương trường, thế mà Khả Mỹ Dung đã không còn thấy tăm dạng đâu cả. Nơi này chỉ còn lại Du Bất Hoạt và Cừu Thạch cùng với thanh kiếm đang nằm dưới đất lấp lánh phản chiếu ánh dương quang mà thôi. Liên Hoàn vạn thủ kiếm Du Bất Hoạt tuy vẫn thừa tình khôn để biết rằng vị cô nương họ Khả vẫn còn lẩn khuất đâu đây để xem xem hắn có dám giở thủ đoạn gì không? Nên hắn không dám thốt một lời nào tỏ ra bất mãn, đến nhìn Cừu Thạch hắn cũng không dám vì sợ không kìm được sự giận dữ thì sẽ khốn đốn với cô nàng. Hắn chỉ biết cúi gằm đầu, bước lên, nhặt lấy kiếm đeo vào vai, rồi cứ thế mà bỏ đi...

- Khả cô nương! Khả cô nương!...

Còn lại một mình Cừu Thạch trong cánh rừng thưa, Cừu Thạch cũng có đồng ý nghĩ với Du Bất Hoạt nên đã kêu mấy tiếng, hy vọng được gặp lại Khả Mỹ Dung để... mắng cho nàng vài câu!

Không ngờ... đã lâu mà không nghe một âm thanh hồi đáp nào của Khả Mỹ Dung cả, chỉ có một âm thanh duy nhất mà Cừu Thạch không chờ đợi đã vang lên mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thần Long: kiến vĩ bất kiến thủ

- Nha đầu đó đã bỏ đi rồi! Làm gì mà ngươi rồi rít lên như vậy?

Giật mình vì bất ngờ, Cừu Thạch quay người hướng về phía có tiếng quát thoại vang lên thật nhanh để chỉ thấy một lão trượng đầu tóc bạc phơ nhưng lại rối lòa xòa đang nằm ngất ngưỡng cạnh gốc cây lớn. Đầu của lão trượng này đang gối lên một cái tay nai trông rất giống tay nai của Cừu Thạch bị tên tiểu khất cái đoạt chạy lúc sáng. Còn cạnh thân của lão thì được đặt một cây gậy có hình thù quái dị, nửa như Xà hình, nửa như Long hình, nhưng có lẽ do thời gian sử dụng quá lâu nên cây gậy đã lên nước bóng láng.

Nhìn hình dáng cây gậy này nếu Cừu Thạch có kiến văn phong phú ắt hẳn đã hiểu lão trượng đang nằm đó là nhân vật thế nào rồi!

Nhưng vì do không biết nên Cừu Thạch chỉ khề gật đầu vào nói :

- Là lão trượng vừa mới nói?

Lão nọ vẫn quắc mắt nhìn Cừu Thạch chăm chăm, cất giọng khàn khàn đáp lại :

- Ở đây chỉ có ta và ngươi, nếu không phải ngươi nói thì là ta nói? Không lẽ lại có người thứ ba hay ma quỷ nói mà ngươi hỏi như vậy?

Kiểu này Cừu Thạch biết ngay chàng đã đụng phải nhân vật khó chơi, chuyên bắt bẻ từng chuyện nhỏ nhặt một. Tuy vậy, không phải vì khó chơi mà Cừu Thạch phải e dè, khi chàng khẳng định cái tay nai kia đích thị là của chàng. Do vậy, chàng cố gắng giữ vẻ ôn hòa khi tiếp tục lên tiếng :

- Văn bối là kẻ hậu sinh...

- Hậu sinh rồi thì sao? Ý ngươi muốn nói nếu như ta ngang hàng với ngươi thì ngươi đã trị tội ta vì ta nói thế phải không?

Đúng là khó chơi thiệt, nhưng vẫn một mực điềm tĩnh, Cừu Thạch lại nói :

- Không phải văn bối muốn nói vậy, xin lão trượng chớ hiểu lầm!

- Vậy là ngươi bảo tao lầm! Ý ngươi bảo là ta già nên ta lắm cảm, phải không?

- Lão trượng đừng nghĩ quấy cho văn bối! Là văn bối muốn lão trượng lượng thứ cho văn bối...

- Ai bắt tội bắt lỗi gì ngươi mà ngươi phải tạ lỗi chứ?

Đối thoại, được đến đây Cừu Thạch đã học được một bài học về cách đối xử với lão này. Cứ mặc cho lão nói, còn chàng cứ nói theo ý của chàng. Chắc chắn lão sẽ nghe ra. Vì thế Cừu Thạch vẫn tiếp tục nói không màng đáp lại câu hỏi của lão.

- Vì vẫn bối mới bước chân vào giang hồ, nên...
- Mới bước vô thì sao? Không lẽ cứ bảo rằng mình là người mới bước vô giang hồ nên muốn nói gì thì nói sao?
- ... Phần thì vẫn bối có kiến văn ấu trĩ...
- Ấu trĩ thì mặc ngươi! Ngươi không thể đem cái ấu trĩ ra mà chống chế được đâu!
- ... Do đó vẫn bối không biết lão trượng là ai?
- Biết hay không biết thì can gì đến ta mà ngươi phải nói thế?
- ... Vì thế vẫn bối không thể giữ trọn lễ khi diện kiến với lão trượng được!
- Bắt tất phải giữ lễ. Bắt tất phải diện kiến. Giữa ta và ngươi không đụng chạm gì nhau. Ta là ta, ngươi là ngươi. Tiền ngươi ngươi xài, rượu ta ta uống. Không ai dùng lẫn gì của ai? Vậy bắt tất phải diện kiến!
- Vậy cái tay nải kia là của vẫn bối, lão trượng nhặt được thì hãy cho vẫn bối xin lại.
- Cái gì? Ngươi nói sao? Cái tay nải này là của ngươi à? Ai bảo thế?

Vừa nói lão vừa phốc mình nhảy lên, tay xách tay nải lão vung vẩy trước mắt, chừng như phấn uất khi nghe Cừ Thạch bảo rằng cái tay nải trên tay lão lại không là của lão!

Động tác nhảy phốc lên của lão và thái độ vung vẩy của lão thật là nhanh nhẹn và mạnh mẽ, trái ngược hẳn với tuổi tác độ thất tuần của lão, khiến cho Cừ Thạch kinh ngạc!

Nhưng chàng kinh ngạc không lâu khi phát hiện ra ở sau lưng lão có đến chín cái túi được may bằng đủ loại vải màu, khác hẳn với y phục bằng lụa thượng hạng của lão.

Đoán biết được chàng đang hội diện với nhân vật nào rồi. Nhưng do chàng đã lỡ nói là không biết nên Cừ Thạch vẫn giữ nguyên thái độ nãy giờ, và nói :

- Vẫn bối nào dám bảo tay nải kia là của vẫn bối đó. Nếu không tin thì vẫn bối có thể kể ra vanh vách mọi món đồ trong tay nải cho lão trượng nghe thử? Lão trượng dám cuộc không?

- Ngươi...

Không hiểu có phải vì giận quá hay không, mà lão chỉ thốt được một tiếng rồi cầm bật. Lão thôi không vung vẩy tay nải nữa, trái lại lão đứng yên lờ lờ nhìn Cừ Thạch một lúc thật lâu...

Đáp lại, Cừ Thạch cũng nhìn vào mắt lão, không cao ngạo, cũng không tỏ vẻ sợ sệt chàng nhìn bằng ánh mắt đoan chính và có phần nào ngưỡng mộ.

Không ngưỡng mộ mà được sao khi Cừ Thạch đã biết lão đây là Bang chủ Cái bang Loạn Pháp Đả Cầu của Cổ bang chủ thì đã danh lừng vũ nội rồi. Cừ Thạch ngưỡng mộ là phải!

Nhìn đã lâu mà vẫn không thấy Cừ Thạch khiếp sợ, Cổ bang chủ bèn vùng cười lên :

- Ha... ha... ha!

Tràng cười của Cổ bang chủ uy lực thật là khủng khiếp. Lá trên những cây rừng tức thì bị xao động mạnh hơn. Mạnh đến độ đã có vài chiếc lá còn tươi xanh lác đác rơi xuống. Một vài lá, rồi đến nhiều lá! Một lúc sau là đã rơi thật nhiều trông chẳng khác nào Mãn Thiên Hoa Vũ vậy!

Với nội lực cỡ đó thì Cừ Thạch đương nhiên là chịu không nổi rồi. Tuy nhiên dù ở khốe miệng của Cừ Thạch đã rỉ ra một giòng máu nhỏ, dù cho Cừ Thạch đã phải ngồi phệt xuống, dù cho thân sắc của Cừ Thạch đã tái xanh nhưng cặp mắt của Cừ Thạch vẫn mở lớn, vẫn tiếp tục đoan chính nhìn vào Cổ bang chủ và vẫn tiếp tục ngưỡng mộ lão.

Thấy trước sau vẫn không làm Cừ Thạch động dung, Cổ bang chủ bèn thôi cười, đổi lại, lão lên tiếng khen chàng một câu :

- Khí khái lắm đó, tiểu tử! Đáng mặt nam nhi lắm! Vậy mà ta cứ ngỡ ngươi chỉ biết núp bóng quần hồng mà thôi chứ. Đây! Tay nải của ngươi đây, một tên bang đồ của ta đã vì muốn bốn cột mà lấy của ngươi, sau đó tiểu nha đầu kia đã hạ lệnh cho hần phải trả lại cho ngươi. Hần không phục đã báo lên đầu mục, đầu mục biết ta ở gần đây, nên trình lại với ta. Ta đem nó đến đây, nếu ngươi là người quân tử, ta sẽ trả lại, bằng không phải vậy, ngươi không biết tự dựa vào bản thân ngươi, chỉ biết núp sau bóng nữ nhân thì ta đã lấy mạng ngươi và trị con nha đầu kia một mẻ rồi. Sau đó ta sẽ gặp mẹ bà bà Bạch Phát kia sau! Nhưng qua diễn biến của sự việc, ta biết ngươi không phải là hạng người như vậy nên ta mới hiện thân. Sao? Ngươi còn muốn nói gì nữa không?

- Lão... trượng...

Có lẽ do nội tạng của Cừu Thạch đã bị tổn thương sau tràng cười đầy trung khí của Cổ bang chủ nên Cừu Thạch phát âm khá nhỏ và khó khăn.

Bất buộc Loạn Pháp Đả Cầu phải bước lại gần hơn, Cổ bang chủ hỏi lại :

- Ngươi muốn nói gì?
- Lão trượng có... có tham dự... thịnh hội Kim Lăng... không?
- Có! Thế nào? Sao ngươi lại hỏi điều đó?
- Chẳng nào... thịnh hội được... bắt đầu?
- Mười ngày nữa! Chính ngo! Có vấn đề gì không?
- Theo lão trượng thì... ai sẽ được chọn làm Minh chủ?
- Làm sao ta biết được mà ngươi hỏi? Có thể là ta, có thể là Thánh tăng hoặc Tiên kiếm? Hoặc có thể là một nhân vật nào đó không biết chừng, có vấn đề gì à?
- Có!
- Quan trọng lắm không?
- Quan trọng!
- Liên quan tới kiếp vận... võ lâm. Văn bối... muốn cáo giác... một âm mưu hiểm độc!
- Là âm mưu gì?
- Là...
- Đây tiểu tử! Ngươi đừng làm ta sốt ruột chứ. Sao ngươi không nói tiếp?
- Câu chuyện... dài lắm! Văn bối... không sao nói... được.

Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ phần thì nôn nóng muốn biết, phần thì có hơi ân hận vì do lão mà Cừu Thạch bị tổn thương chân khí. Lão hiểu rằng do Cừu Thạch đuối sức do nội tạng bị chấn thương mà chưa kịp chữa trị nên chàng không thể nói ra cho lão nghe một câu chuyện dài, liên quan đến âm mưu nào đó, kinh thiên động địa ảnh hưởng đến kiếp vận võ lâm Trung Nguyên... nên lão vội vàng bảo Cừu Thạch rằng :

- Được rồi! Ngươi hãy vận công điều tức đi! Để ta tiếp trợ ngươi một tay.

Vừa nói xong, khi thấy Cừu Thạch nhắm nghiền mắt lại, Cổ bang chủ bèn ấn ngay tả thủ vào Mệnh Môn huyệt của chàng và khẽ thúc chân lực sang.

Vô hình chung, Cừu Thạch nhân họa lại đắc phúc. Khi không Cừu Thạch được một nhân vật có công lực vào hàng thượng thừa trút sang cho một ít chân lực ngang bằng với công phu tu vi mười năm.

Không đầy một nén nhang, chân lực trong nội thể của Cừu Thạch điều hòa. Trong người không những được thoải mái mà còn cảm thấy sáng khoái hơn là lúc chưa bị tổn thương nữa. Thở ra một hơi dài Cừu Thạch đứng dậy, hướng về Cổ bang chủ, thì một lễ, đoạn nói :

- Đa tạ lão trượng đã tiếp trợ một tay!

Vẫn không thay đổi nét mặt, dù vừa bị hao đi mười năm công phu tu vi. Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ phẩy tay hỏi :

- Không cần đa lễ, tiểu tử! Công lực yếu ớt như ngươi sao lại vội chen chân vào giang hồ? Ngươi không biết rằng chốn giang hồ đầy hung hiểm sao? Ta thấy ngươi gân cốt cũng khá, vậy sư thừa là ai vậy tiểu tử?

Không thể không đáp khi Cừu Thạch vừa mới nhận của người ta một ít chân lực hữu dụng, nên Cừu Thạch bèn lễ mạo đáp :

- Văn bối là Cừu Thạch! Vô môn, vô phái. Chỉ có đường phụ truyền thọ cho một ít sở học, tiếc rằng đường phụ đã khuất núi, nên văn bối không thể không lưu lạc giang hồ!

- Đường phụ ngươi là ai vậy?

- Lão trượng lượng thứ cho! Người đã mất nên văn bối không tiện nêu danh. Huống chi, văn bối tài cán không được bao nhiêu, nói ra e làm cho người đã chết không được an lòng!

- Cũng được! Đó là điều úy kỵ thì ta không cần phải hỏi nữa. Vậy ngươi nói hiện giờ ngươi không thuộc môn phái nào hết, không thúc, không bá, không

cả huynh đệ đồng môn?

- Đúng vậy!

- Vậy ngươi có muốn học võ công không?

- Sao lão trượng lại hỏi vậy? Đã là nhân vật võ lâm thì ai lại không muốn công phu ngày càng tinh tiến? Đương nhiên là vẫn bói muốn học rồi!

- Vậy sao ngươi không cầu xin ta?

- Cầu xin ở... lão trượng ư? Lão trượng muốn thu vẫn bói làm đệ tử ư?

- Là ngươi muốn cầu xin ta nhận ngươi làm đệ tử chứ! Sao lại nói là ta muốn thu nhận ngươi?

- Vẫn bói không muốn cầu xin ai, một khi vẫn bói chưa hiểu được năng lực của người đó!

- Ha... ha... ha! Quái lạ, tiểu tử ngươi là người quái lạ nhất mà ta mới gặp lần đầu! Nói đi, theo ngươi thì một người có năng lực cỡ nào ngươi... mới chịu nhận người ta làm sư phụ? Ha... ha... ha...

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ cười lên một cách khoái trá. Không khoái trá làm sao được khi lão mới lần đầu gặp một người như Cừu Thạch là người chọn làm sư phụ, chứ không phải sư phụ chọn đệ tử!

Thoạt nghe lão cười, Cừu Thạch đã lo sợ. Sợ rằng tình trạng như lúc này sẽ xảy ra. Nhưng, lần này không phải thế, lần này lão chỉ cười bình thường như một người bình thường cười mà thôi. Trong đó, lão không vận dụng một chút nội lực nào cả. Do đó, Cừu Thạch hoàn toàn yên tâm.

Đợi lão cười dứt, Cừu Thạch mới đáp :

- Phải là người có võ công cao hơn hẳn chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký kia!

- Thế ngươi bảo ta là ai? Theo ngươi thì công phu của ta không bằng con nha đầu đó sao? Ngươi không nghe ta đòi trừng trị con nha đầu hồi nãy à?

- Không phải vậy, người mà vẫn bói muốn nói chính là chủ nhân đời trước kia. Là Bạch Phát bà bà kia, chứ không phải là Khả cô nương.

- Tại sao vậy? Sao lại có sự chọn lựa này? Không phải là ngươi muốn đùa với ta sao?

- Lão trượng đừng giận. Vẫn bói nào dám đùa cợt, nhất là với bậc trưởng thượng cao niên. Chỉ vì lão trượng nghĩ xem, truyền nhân của Bạch Phát bà bà là Khả cô nương đã có công phu cỡ đó, vậy nếu vẫn bói muốn có võ công cao hơn thì phải bái một người có võ công cỡ nào mới được chứ? Vẫn bói muốn bản thân mình phải có võ công cao hơn hẳn vị Khả cô nương kia, vẫn bói mới hài lòng.

- Thế ra là ngươi chỉ muốn hơn thua với tiểu a đầu đó thôi sao?

Nghiêm mặt, chính dung, Cừu Thạch đáp một cách cả quyết :

- Bước đầu hãy là như thế đã. Việc vẫn bói cần làm còn nhiều, đầu phải chỉ có bao nhiêu công phu đó là đủ. Biển học vốn mênh mông, biết bao nhiêu là đủ!

- Khá lắm, ngươi ắt còn tiến xa nếu ngươi không tự mãn. Nhưng mà này, nói như ngươi vừa nói thì ngươi định đi đâu tìm danh sư? Ngươi đã nhắm vào ai chưa?

Lúng túng đến đỏ mặt, Cừu Thạch thú thật :

- Vẫn bói vẫn biết rằng danh sư chẳng phải cầu mà được? Có khi còn nhờ ở phúc phận của vẫn bói nữa. Hơn nữa, kỳ nhân dị sĩ trên đời này vẫn bói cũng biết rằng không thiếu, nhưng vẫn bói ấu trĩ nên không biết ai cả, do đó vẫn bói không thể nào đáp cho lão trượng biết là vẫn bói định tìm ai được?

- Thôi! Bỏ qua chuyện đó đi! Vậy là giữa ta và ngươi rõ ràng là không có duyên phận rồi.

- Xin lão trượng lượng thứ!

- Bất tất phải để tâm. Bây giờ ngươi nói đi, âm mưu gì ngươi muốn cáo giác với quần hùng chứ?

Cừu Thạch nhăn mặt tỏ vẻ khó khăn...

Thấy thế, Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ bèn hỏi :

- Sao vậy? Ngươi không muốn nói hay là không có gì để nói?

Không đáp lời Cổ bang chủ ngay, Cừu Thạch ra dáng bắn khoăn ngẩng đầu lên ngắm bầu trời xanh vô tận qua kẽ những tán lá của cánh rừng thưa một hồi lâu, chốc chốc lại thở ra một nhọc.

Sau một lúc nói chuyện với Cừu Thạch, vô hình chung Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ sanh lòng cảm mến chàng. Do đó, chính về lương lự bất quyết của Cừu Thạch, Cổ bang chủ thấy đúng là đã có một âm mưu gì đó như lời Cừu Thạch đã nói! Không những thế, đây có lẽ là âm mưu trọng đại, quan hệ lớn đến vận mệnh võ lâm Trung Nguyên nên Cừu Thạch phải đoán như vậy. Vì thế, Cổ bang chủ thấy đúng là đã có một âm mưu gì đó như lời Cừu Thạch đã nói. Không những thế, đây có lẽ là âm mưu trọng đại, quan hệ lớn đến vận mệnh võ lâm Trung Nguyên nên Cừu Thạch phải đoán như vậy, vì thế Cổ bang chủ không lên tiếng thúc hỏi chàng để tự nhiên, nếu chàng muốn thổ lộ ắt chàng phải nói thôi.

Quả nhiên, ngay sau đó Cừu Thạch bèn thổ lộ mọi sự cho Cổ bang chủ nghe. Vì theo chàng nghĩ :

Loạn Pháp Đả Cầu Cổ Khả Lạc từ lâu vốn nổi danh là nhân vật trọng nghĩa nếu Cổ bang chủ biết được việc này có khi Cổ bang chủ có cách để đề tình quân hùng hơn là do chàng chỉ là vô danh tiểu tốt nói ra.

Cừu Thạch nhất nhất theo đúng lời thuật của đường phụ mà nói lại cho Cổ bang chủ nghe về Diệp Lạc kinh tại Diệp Lạc miếu... Duy chỉ có nội dung của mảnh hoa tiên là Cừu Thạch không dám nói ra. Không phải là chàng không tin ở Cổ bang chủ, nhưng biết đâu chừng tai vách mạch rừng. Huống hồ cổ nhân có nói: tin người thì nên tin, nhưng phòng người thì không thể không phòng. Và lại, nếu muốn dò xét để phát hiện kẻ chủ mưu trong âm mưu hiểm độc này, với lực lượng của hàng ngũ những người chính nghĩa thì chỉ cần có Diệp Lạc kinh giả có tầm độc này đã là quá đủ!

Và dù không đạt được mục đích là phát hiện kẻ chủ mưu tàn độc thì ít nhất cũng là để cảnh tỉnh mọi người!

Nghe xong Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ bèn đáp, vẻ khẩn trương :

- Chuyện xảy ra tại Diệp Lạc miếu ở Lữ Lương sơn thì ta có biết. Và ta cùng một số đồng đạo võ lâm cũng biết rằng đây chỉ là lời đồn đại thất thiệt thôi! Nhưng biết thì biết vậy, chứ ta làm sao có thể nào ngăn cản mọi người vì tham lam, mà tìm đến Diệp Lạc miếu? Và sau đó ta cũng nghe là trường huyết sát đã xảy ra. Khiến cho nhiều người thiệt mạng, và ta cũng nghe biết kết quả là Diệp Lạc kinh đã rơi vào hồ sâu ngàn trượng, kẻ như không còn nữa. Không ngờ bây giờ nghe người ta nói, ta mới vỡ lẽ ra rằng đây đúng là một âm mưu. Thế nhưng để cáo giác được điều này ắt là người còn giữ Diệp Lạc kinh đây chứ.

- Văn bối có mang theo người đây!

- Nói sao? Người mang trong người à? Sao người lại bảo là chân kinh bị tẩm độc?

- Sau khi đường phụ bị thảm tử vì chất kịch độc này văn bối vì muốn lưu lại để làm bằng chứng nên đã cho Diệp Lạc kinh giả vào trong bọc vải tẩm dầu như cũ. Nhờ đó mà văn bối mới không bị chất kịch độc làm hại. Đây, lão trượng cứ xem!

- Khoan, còn một điều này nữa người có nhận ra không?

- Điều gì thưa lão trượng?

- Vì ta thấy lời người có vẻ chân thật nên ta tạm tin người. Thế nhưng nếu có ai đó bảo rằng đường phụ người không hề chết, Diệp Lạc kinh mà đường phụ người chiếm được không phải là kinh giả, thì người bảo sao nào?

- Theo ý lão trượng thì...

- Đúng đấy! Nếu đặt vấn đề như thế đó, thì liệu người ta có tin rằng đây không phải là âm mưu của người và đường phụ của người? Người thấy chưa? Người ta sẽ bảo là hiện giờ đường phụ của người đang nấp lánh đâu đó để luyện công theo Diệp Lạc kinh thật. Còn người thì giả là cáo giác âm mưu để lừa gạt mọi người, lại còn tẩm vào đây một chất tuyệt độc để âm mưu hãm hại quần hùng một khi họ cầm và xem xét bí kíp giả?

Không ngờ lại nảy sinh ra tình thế này. Cừu Thạch đỏ mặt vì tức giận. Nhưng nghĩ lại, chàng biết là Cổ bang chủ do có hảo ý với chàng nên nêu ra cho chàng thấy điều này! Không phải thế sao, lòng giả thành chân là kẻ mà ai ai cũng biết kia mà?

Do đó Cừu Thạch bèn khẳng định lại :

- Nói như vậy, thì tại sao văn bối lại báo cho lão trượng biết là trong quyển kinh giả này có tẩm chất độc? Còn việc âm thầm luyện công thì còn gì kín đáo bằng văn bối và đường phụ cứ âm thầm luyện công, cần gì phải tri hô lên để “lạy ông tôi ở bụi này” kia chứ? Nhưng nói như lão trượng cũng đúng. Vậy thì thôi đi, văn bối không cáo giác làm gì, và cũng không cần lưu lại vật ác hại này làm chi!

Nói xong, Cừu Thạch bèn nâng cao bọc vải tẩm dầu lên, định quật xuống đất để hủy đi.

Nhưng Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ bèn đưa tay ngăn lại và nói :

- Khoan đã, người hành động mà không chịu suy xét gì cả. Việc hủy kinh này nếu không phải là ta, mà là người khác thì họ sẽ tin ngay rằng đúng người là kẻ có mưu đồ! Còn nữa, cho rằng người thật tâm đi, thì người phải đối phó làm sao nếu chất kịch độc được tẩm trong này lan đi khắp nơi? Có khi đi hại cho dân lành vô tội nữa!

Cừu Thạch một phen nữa lại lúng túng :

- Vậy thì văn bối biết làm sao bây giờ?

- Đề ta suy nghĩ đã!

Nói xong Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ ra chiều suy nghĩ, Cừu Thạch cũng thế...

Chợt Cừu Thạch nhớ lại ý định ban đầu của mình, chàng bèn lên tiếng :

- Hay là như thế này, lão trượng!

- Sao! Ngươi có ý gì?

- Cũng không có gì lạ, vì đây vốn là ý định ban đầu của văn bối, đó là hãy chờ cho thịnh hội ở Kim Lăng ngã ngũ, xem xem nhân vật nào được làm Minh chủ, sau đó đích thân văn bối sẽ đến nói với nhân vật đó. Vì không lẽ lão trượng tin được ở văn bối mà nhân vật đó lại không tin sao? Lão trượng thấy sao?

- Cũng được! Nhưng ta e có một điều!

- Là điều gì, lão trượng?

- Bàn đến việc Minh chủ lúc này là sớm quá!

- Sao lại sớm quá?

- Trời chẳng chịu đất, đất chẳng dung trời. Việc chọn Minh chủ xem rằng rất khó khăn, ta xem rằng tình trạng như thế này, võ lâm cũng không có chuyển biến gì mới đâu! Mà thôi, đề đến đây hẩn hay, còn Diệp Lạc kinh này, ngươi cứ tạm thời lưu giữ lại đi!

Tuy Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ nói thế, nhưng Cừu Thạch vẫn còn đầy đủ tin tưởng vào thịnh hội Kim Lăng này sẽ có kết quả tốt đẹp, nên Cừu Thạch vững lòng, nhét bọc vải tẩm dầu vào lại trong bọc đó.

Bỗng nhiên Cổ bang chủ lên tiếng hỏi :

- Mà này! Trong đó không có ghi gì sao? Là trong bí kíp giả đó.

Cừu Thạch liền tỏ ra căm giận khi lên tiếng đáp lại :

- Thà không có gì thì hay hơn!

- Là sao?

- Lão trượng chưa nhìn qua nên lão trượng chưa phát tiết đó thôi! Trên mỗi chiếc lá đều được lưu tự và đó chính là Xọa tử!

- Xọa tử? Hẩn mẩn ai vậy?

- Hẩn nào, lão trượng?

Không đáp lời Cừu Thạch, Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ dần dần đỏ mặt tía tai, râu tóc cơ hồ dựng đứng lên cả, điều này chứng tỏ rằng Cổ bang chủ đã quá dỗi giận dữ. Một lúc sau, từ trong miệng Cổ bang chủ bật ra một tiếng gầm dữ dội :

- Hừm! Cổ Khả Lạc ta mà không làm rõ được chuyện này thì chẳng đáng là Bang chủ một đại bang! Hừ! Tức chết được!

Là do chính miệng Cổ bang chủ đã tự nói ra thân phận, Cừu Thạch lấy làm mừng cho đây là dịp tốt để diện kiến Thần Long. Do đó, Cừu Thạch giả vờ như bất ngờ, miệng thì la lên :

- Bang chủ? Đại tánh của lão trượng là Cổ? Vậy hóa ra lão trượng đây là...

- Phải! Đúng là ngươi mới bước chân vào giang hồ thật. Chứ không ai là không biết cây gậy này của ta, luôn ở bên ta như hình với bóng cả.

- Văn bối khấu đầu, bái kiến Cổ bang chủ lão nhân gia. Được diện kiến với Cổ bang chủ trong bước đầu lưu lạc giang hồ văn bối đúng là người có phúc lớn.

- Chớ đa lễ. Phải nói rằng gặp được một người như ngươi, tuổi trẻ mà chí lớn, biết lo nghĩ tới thịnh suy của giang hồ, ta đây mới là người may mắn. Đứng lên đi! Ha... Ha... Hiếm có, hiếm có thật! Thôi được rồi! Để xem ngươi có phúc phận gì không nhé. Bây giờ thế này vậy, ta sẽ truyền thọ cho ngươi một pho chương pháp...

- Không được! Không được đâu lão trượng.

- Sao lại không được chứ?

- Danh không chính thì ngôn không thuận! Giữa lão trượng và văn bối không có danh phận gì thì làm sao văn bối lại dám thọ nhận sự chỉ giáo của lão

trượng được?

- Cái gì danh không chính với ngôn không thuận? Thứ nhất, đây là lễ diện kiến ta dành cho ngươi! Thứ hai, ý ta muốn là trời muốn! Ngươi không biết rằng ta chưa từng gặp một người nào dám cãi lệnh ta hay sao? Còn nữa! Điều thứ ba là, nếu ngươi bảo rằng không dám thọ nhận quà tặng của ta vì không có danh phận thì ngươi hãy trả lại đây cho ta!

- Trả cái gì cho lão trượng?

- Chân lực mà ta đã trút sang cho ngươi đó!

Trả làm sao được mà trả, khi công phu nội lực bản thể của Cừu Thạch không là gì so với Cổ bang chủ? Bởi vì phạm là con nhà võ, đã biết qua tâm pháp nội công thì ai ai cũng rõ một điều này, đó là người trút công lực bản thân sang người khác phải có nội lực cao hơn, có như thế mới đủ lực để thúc đẩy chân lực chạy sang người kia. Trong vài trường hợp hãn hữu, khi người kém lại muốn nhường chân lực của mình sang bên người có công lực mạnh hơn thì phải có sự bằng lòng tiếp nhận của người nhận. Và ở trường hợp này, không còn là thúc kinh nữa, mà phải gọi là hấp kinh. Vừa hấp vừa dẫn. Bằng không có sự thỏa thuận này, người nhận không muốn nhận thì người cho vô phương đủ lực đẩy nội kinh bản thể sang qua. Đó là trường hợp của Cừu Thạch ngay lúc này vậy!

Biết là không xong, Cừu Thạch lấy làm khó nghĩ...

Càng miễn Cừu Thạch hơn do lòng khẳng khái của chàng, nên Cổ bang chủ trấn an chàng :

- Ngươi cứ yên tâm đi, ta đã có nói là tùy theo phúc phận của ngươi kia mà. Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, một là đây không phải là công phu tuyệt học của bản bang, do đó ngươi bất tất phải quan ngại vấn đề ta có vi phạm bang quy hay không. Hai là, đây là pho chương pháp gồm năm chiêu, do ta đem sở học một đời nghiền ngẫm mười lăm năm dư mới tạo ra. Uy lực thế nào, công dụng ra sao ta chưa rõ. Nên ta sẵn sàng trao cho ngươi mà không cần định rõ danh phận gì hết. Còn việc thứ ba thì lại dính líu đến phúc phận của ngươi. Đó là ta sẽ đọc qua khẩu quyết đúng một lần, sau đó ta sẽ diễn cho ngươi xem đúng một lần. Tùy ở mức độ miễn tiếp của ngươi bao nhiêu mà ngươi lĩnh hội được chừng nào hay chừng ấy! Vậy là ngươi không phải băn khoăn gì cả, được chưa?

Cừu Thạch nghe xong, biết rằng Cổ bang chủ là nhân vật đứng trên cả ngàn người thì lời nói của Cổ bang chủ luôn luôn là Nhất ngôn như phát thạch, không thể không nghe. Một khi ý của Cổ bang chủ đã quyết, thì Cừu Thạch hết đường chạy chối! Huống chi đây là hảo ý của người? Vì thế Cừu Thạch bèn bái tạ :

- Không tiếp nhận sự tài bồi thì hóa ra vẫn bối là kẻ “hạ mục vô nhân”. Đa tạ sự thành toàn của lão trượng. Văn bối đã sẵn sàng.

Một lần nữa, bằng thái độ nhất mực kính kiêu này của Cừu Thạch, Cổ bang chủ lấy làm mãn ý, biết rằng tâm lực của lão sẽ không rơi vào tay vô tài bại hoại. Có khi pho chương pháp đó qua tay Cừu Thạch thì sẽ được lưu danh thiên cổ nữa là đằng khác. Cổ bang chủ bèn trầm giọng xuống bảo :

- Chú ý! Tên của pho chương pháp là Thiên Địa Ngũ Hợp chương. Thoát thai từ câu chữ “Thiên địa giao thái” trong Dịch Kinh! Chính tâm là Thiên, bộ pháp vững vàng là Địa. Đó là điều cốt yếu mà ngươi phải nhập tâm nếu muốn lĩnh hội được trọn vẹn, muốn uy lực của chương pháp được phát huy trọn vẹn. Còn đây là khẩu quyết.

Không nhanh không chậm, bằng giọng nhỏ mà đều, Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ truyền lại khẩu quyết cho Cừu Thạch nghe qua một lần.

Đúng một lần như Cổ bang chủ đã nói trước đó, phần Cừu Thạch thì từ khi nãy ra quyết tâm tiếp nhận hảo ý của Cổ bang chủ, rồi sau đó lại nghe Cổ bang chủ xướng danh và nói qua về điều cốt yếu cần nhập tâm của pho chương pháp, thì Cừu Thạch nhận định ngay Cổ bang chủ đúng thật là bậc chính nhân quân tử. Đã ngưỡng mộ uy danh của vị nhất Bang chủ, thì bây giờ Cừu Thạch lại càng thêm kính phục hơn. Do đó, Cừu Thạch bèn nhất tâm nhất ý lắng nghe Cổ bang chủ truyền thọ khẩu quyết. Đối với Cừu Thạch lúc này thì Cừu Thạch dễ dàng quên đi ngoại cảnh, không để hoàn cảnh ngoại lai chi phối tâm ý chàng. Vì thế, có thể nói là Cừu Thạch mười phần đã nhớ được gần mười phần khẩu quyết của Thiên Địa Ngũ Hợp chương.

Sau khi đọc qua một lượt khẩu quyết, nhìn thấy vẻ bừng sáng trên gương mặt và trong đôi mắt của Cừu Thạch, Cổ bang chủ biết rằng chàng đã không phụ lòng kỳ vọng của lão, bất giác lão thay đổi ý định, lão hỏi bằng giọng quan tâm :

- Sao hả hài tử? Liệu ngươi nhớ được mấy phần?

Cừu Thạch xúc động chân tình vì được nghe từ miệng Cổ bang chủ gọi chàng là “hài tử”, chàng đáp :

- Lão gia, đa tạ lão gia quan hoài, hài nhi đã tiếp nhận đủ.

Chừng như không tin vào điều mà lão vừa nghe, nhưng tạm thời để đó, Cổ bang chủ chỉ gật đầu và nói :

- Bây giờ đến phần thực hành, xem này.

Thiên Địa Ngũ Hợp chương tiếng là năm chiêu, nhưng mỗi chiêu tới năm biến. Do đó Thiên Địa Ngũ Hợp chương vị chi “ngũ ngũ nhị thập ngũ” chiêu tất cả. Điều quan trọng mà Cừu Thạch vừa nhìn đã nhận ra ngay, đó là chỉ có năm bộ vị căn bản cho năm chiêu chính, còn những chiêu biến hóa còn lại thì tùy tâm tùy ý mà biến, tùy theo phương vị đối phương mà ra chiêu Đông, Bắc, Tây, Nam gì cũng được. Do vậy và cũng có lẽ là do Cổ bang chủ có ý định thử nghiệm xem liệu lời của Cừu Thạch bảo là tiếp nhận đủ là đúng hay sai, nên chỉ có chiêu chính thức đầu tiên của năm chiêu là Cổ bang chủ sử ra chậm chạp. Còn những chiêu biến hóa thì Cổ bang chủ lại tận lực đánh ra, do đó, nó nhanh không thể tả. Từ ngoài nhìn vào, nếu Cừu Thạch không nắm được bộ vị căn bản của năm chiêu chính thì kẻ như Cừu Thạch xem mà không xem, nhìn mà không nhìn, học mà như không học.

Bằng cách diễn như thế, nên không bao lâu Thiên Địa Ngũ Hợp chương đã được Cổ bang chủ diễn xong.

Tâm bình khí hòa, mặt không đổi sắc, Cổ bang chủ hướng về Cừ Thạch mà bảo :

- Người có thể tiếp thu được không? Được mấy phần? Liệu người có thể diễn lại được không?

Mắt Cừ Thạch nhìn ngay vào Cổ bang chủ mà như không nhìn, chàng không đáp, chỉ đứng nguyên vị như lúc đầu để chiêm nghiệm. Biết rằng đây là giai đoạn cần thiết cho Cừ Thạch nhớ và so sánh giữa khẩu quyết và hình thức, nên Cổ bang chủ nghe bồi hồi trong lòng, khi thấy được thái độ này của Cừ Thạch. Thế là Cổ bang chủ cũng đứng yên và chờ đợi, để xem liệu Cừ Thạch có khả năng vào bậc nào, đồng thời qua việc này Cổ bang chủ mới khẳng định được liệu Cừ Thạch có phải là đóa kỳ hoa của võ lâm hay không?

Kể suy tư, người thì chờ đợi, do đó thời gian chỉ đủ tàn một nén nhang mà Cổ bang chủ lại cảm thấy dài đằng đặc. Chỉ đến khi Cừ Thạch nhoèn miệng cười thì Cổ bang chủ mới nghe nhẹ nhõm.

Không đợi Cổ bang chủ hỏi thúc, Cừ Thạch đã lên tiếng :

- Lão gia! Hải nhi xin được bêu xấu đây.

Thật là kỳ lạ, Cổ bang chủ không thể tin vào mắt lão khi thấy Cừ Thạch diễn lại toàn bộ Thiên Địa Ngũ Hợp chương không một lần sai sót, tuy rằng có đôi lần Cừ Thạch hơi lúng khựng lúc đáp bộ, nhưng đạt được như Cừ Thạch sau khi chỉ xem có một lần thôi thì Cổ bang chủ đã ngỡ ngàng lắm rồi.

Khen thì không dám khen, chỉ sợ Cừ Thạch sinh lòng cao ngạo, nhưng cảnh tỉnh Cừ Thạch thì lão không thể không cảnh tỉnh, lão nói bằng giọng nghiêm nghị :

- Hải tử nên nhớ một điều, không cứ gì Thiên Địa Ngũ Hợp chương, mà bất kỳ công phu nào khác cũng vậy, luôn phải giữ được chính tâm mới mong đạt được đến mức đại thành.

Mà chính tâm là gì nếu hải tử không phải là chính nhân quân tử. Vậy nhé! Cứ kiên trì khổ luyện đi, hẹn mười ngày nữa tại Kim Lăng nhé. Ta đi đây, hải tử bảo trọng.

- Đa tạ lão gia! Hải nhi luôn nhớ lời giáo huấn của lão gia.

Cừ Thạch nói chưa dứt câu thì bóng dáng của Loạn Pháp Đả Cầu Cổ Khả Lạc đã không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừ Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp lại Mỹ Dung được giải nguy

Nhắc lại việc Cừ Thạch, sau khi Cổ bang chủ Cái bang đã bỏ đi, còn lại một mình Cừ Thạch, Cừ Thạch bèn tìm một cây cao có tàng lá xum xuê dày đặc để ẩn thân, vì chàng còn phải chiêm nghiệm lại tất cả những gì chàng đã lãnh hội được qua Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ truyền thọ.

Cổ bang chủ đâu biết rằng lúc diễn lại pho Thiên Địa Ngũ Hợp chương cho lão xem, những lần Cừ Thạch phải lúng khựng không vì chàng quên đi bộ vị, không thể nào quên được nếu năm bộ vị căn bản cả năm chiêu chính đã được Cừ Thạch đã dự dự bất quyết khi nửa muốn diễn lại y theo bộ vị của Cổ bang chủ là người đã sáng tại ra pho chương này, nửa thì Cừ Thạch muốn đáp bộ theo phương vị Cừ chuyển mà Cừ Thạch đã nhắm đến thuộc lòng từ mảnh hoa tiên vô tình nằm lẫn trong Diệp Lạc kinh trước đây.

Bây giờ còn lại mỗi một mình Cừ Thạch nên Cừ Thạch muốn chiêm nghiệm lại tất cả, biết đâu những câu rời rạc, thiếu sót trong mảnh hoa tiên nọ có danh xưng là Cừ Chuyển lại giúp cho chàng lãnh hội thêm một điều gì đó thì sao?

Điều này không thể đoán trước được, nếu Cừ Thạch không thử qua.

Ngày dần đi, chiều tối dần xuống.

Trăng mọc rồi trăng tàn.

Rừng thức rồi lại ngủ.

Cừ Thạch suy tư rồi lại suy tư...

Thế là xong ngày thứ nhất là ngày Cừ Thạch được hội diện với bậc kỳ nhân đương đương đại là Loạn Pháp Đả Cầu Cổ Khả Lạc.

Ngày thứ hai vẫn không gì thay đổi nếu không tính đến hai lần Cừu Thạch bỏ đi tìm thức ăn quấy quạ cho xong.

Mãi đến trưa ngày thứ ba, Cừu Thạch mới đem những suy tư của chàng về những Hồng môn qua tã càn... tiền khám thối hậu khôn... trung cung đập hữu chân... và những “tiền tam hậu tử”, “tả nhất hữu nhĩ” diễn lại một lần bằng pho Thiên Địa Ngũ Hợp chương.

Diễn xong một lượt rồi hai lượt do thiếu bóng dáng của một đối phương để ấn chứng, nên Cừu Thạch không hiểu uy lực của pho Thiên Địa Ngũ Hợp chương lần này tăng lên hay giảm xuống so với lần trước diễn y như lời truyền thụ của Cổ bang chủ?

Sau một lúc ưu tư, Cừu Thạch bèn đem những bộ vị đó phối hợp với Hóa Phong kiếm pháp mà đường phụ là Nhất Kiếm Suru Hồn Cừu Dĩ Đào chỉ dạy ra diễn thử.

Mãi đến lần này, Cừu Thạch mới khắp khỏi mừng khi biết rằng uy lực của kiếm pháp đã tăng lên nhiều lần so với trước. Điều này thì có thể là do nội lực bản thể của Cừu Thạch được tăng tiến mà thành, nhưng Cừu Thạch cũng vẫn an tâm khi rõ ràng chàng thấy kiếm pháp đã tăng thêm nhiều biến ảo. Sự biến ảo đó nếu không do bộ vị Cừu Chuyển thì còn do cái gì nữa?

Như vậy có nghĩa là Cừu Chuyển chính là một bộ pháp, mà bộ pháp này thật sự tỏ ra kiến hiệu đối với chương pháp. Chỉ tiếc là bộ pháp Cừu Chuyển không được đầy đủ, không đầu không đuôi, nên Cừu Thạch khó lòng đạt được mức đại thành.

Mừng thì có mừng, tiếc thì có tiếc, nhưng Cừu Thạch không thể không lo lắng, lo lắng vì nếu đây là bộ pháp thần diệu thì liệu chủ nhân của mảnh hoa tiên tức là kẻ chủ mưu trong âm mưu hiểm độc nọ có thể nhìn qua bộ vị của Cừu Thạch mà nhận biết hay không? Hay là nhân vật đó nếu đã có trong tay toàn bộ bộ pháp Cừu Chuyển thì võ công của y có phải là vô địch không? Tình thế của võ lâm Trung Nguyên rồi sẽ ra sao nếu tay đại gian đại ác đó có võ công tuyệt cao có bộ pháp thần diệu này? Và tại sao y lại cố tình để tờ hoa tiên vào đây? Cố tình hay vô tình?

Nghĩ nhiều đâm ra rối rắm, nhưng Cừu Thạch vẫn nghĩ được một điều là tại sao chàng không tận dụng phần thiếu sót nhỏ trong bộ pháp Cừu Chuyển mà để tìm và vạch mặt kẻ chủ mưu? Bởi vì kẻ nào nhìn ra được bộ pháp này, ắt kẻ đó là chủ nhân của mảnh hoa tiên, và chắc chắn là kẻ chủ mưu đại gian đại ác.

Cho là điều hay, nên Cừu Thạch lòng bảo lòng cứ mặc nhiên sử dụng bộ pháp Cừu Chuyển không e dè gì cả.

Rời bỏ cánh rừng thưa sau gần ba ngày ẩn thân, Cừu Thạch tiến thêm về Giang Nam. Bấy giờ đã là giờ Dậu.

Đường vào thành người qua kẻ lại tấp nập, cho nên Cừu Thạch không hề biết rằng ngay lúc chàng đi lại trên đường quan đạo là đã có người thâm lén theo dõi chàng.

Và kẻ đó cũng không sao ngờ được rằng chính hắn đang bị một người khác để mắt đến.

Nhập gia tùy tục, nhập giang tùy khúc. Hơn nữa để tránh những chuyện rắc rối xảy ra, Cừu Thạch đã dùng tay nài để cột chặt thanh kiếm rì của chàng vào lưng, mặc cho mọi người nhìn thấy bảo rằng chàng chỉ mang kiếm ra cho có vẻ là người giang hồ mà thôi.

An Lạc tửu điểm là chỗ duy nhất Cừu Thạch hỏi tìm được chỗ trọ, khi ngày thịnh hội Kim Lăng đã gần kề.

Nguyên tửu điểm là nơi chỉ phục vụ vấn đề ẩm thực cho mọi người, tuy vẫn có chỗ cho người nghỉ lưng nhưng chỉ là nghỉ chốc lát trong buổi trưa thôi. Thế mà tay quản lý An Lạc tửu điểm lại nghĩ khác, hắn đã nghĩ :

“Sao không lợi dụng dịp may hiếm có này để hút bạc? Khi có nhiều người hỏi tìm chỗ ngụ mà không đâu còn chỗ trống chứ?”.

Và nhờ thế, Cừu Thạch mới có cái may hơn nhiều người.

Thịnh hội võ lâm là cơ hội để mọi nhân vật giang hồ ra mắt, hướng chỉ đây lại là thịnh hội để chọn võ lâm Minh chủ? Do đó, tại Giang Nam và Kim Lăng lúc này đã trở thành nơi “ngọa long tàng hổ” và cũng trở thành miếng mồi béo bở cho những tay trộm đạo.

Không chút lo nghĩ đến điều này, vì không có lịch duyệt phong phú nên đêm đó, Cừu Thạch đã hờ hênh để thanh kiếm rì và tay nài ở xa giường nằm của chàng.

Canh ba điểm

Cừu Thạch mơ màng nghe có tiếng động trong phòng, nhưng không sao mở mắt được, đến độ chàng muốn kêu lên mà cũng không thể nào kêu lên thành tiếng nổi.

Một lúc thật lâu, Cừu Thạch chợt bừng tỉnh do những dòng nước lạnh ngắt rơi đầy mặt.

Cừu Thạch bật kêu lên :

- Có đạo chích!

Ngồi bật dậy ngay liền đó, Cừu Thạch càng ngỡ ngàng hơn khi thấy ngay trước mặt chàng là Khả Mỹ Dung. Chàng kinh ngạc hỏi :

- Là cô nương? Sao cô nương lại vào đây?

Đôi mắt sáng như sao của Khả Mỹ Dung nhìn chàng hàm ý trách móc, không biết là nàng muốn trách điều gì? Đoạn Khả Mỹ Dung vừa đưa tay chỉ vừa hỏi chàng :

- Vậy nếu ta không vào đây liệu ngươi có còn sống hay sao?

Nhìn theo hướng tay của Khả Mỹ Dung, Cừ Thạch thất sắc khi nhìn thấy một thân người mặt y phục dạ hành, bịt kín mặt bằng một vuông lụa đang nằm chèo queo tại góc phòng. Còn nữa, chiếc tay nải của chàng đặt trên bàn đã bị mở tung ra, còn thanh kiếm rì thì lại đang nằm kề bên tên đạo chích đó.

Cừ Thạch vỡ lẽ hỏi :

- Hóa ra là do cô nương đã kịp thời phát hiện tên đạo chích đó à? Nhưng sao cô nương bảo là tánh mạng tại hạ sẽ không còn? Chúng chi là đạo chích chứ nào phải là tên đạo tặc giết người cướp của đâu?

Khả Mỹ Dung liền nói :

- Ngươi xem lại y phục của ngươi xem!

Cừ Thạch kinh nghi, cúi đầu kiểm lại y phục. Đoạn chàng hoảng sợ khi thấy có một vết rạch nhỏ ngay trên vùng tâm thất của chàng, chàng lại hỏi :

- Hắn muốn giết tại hạ? Tại sao vậy?

- Còn nữa, ngươi xem lại xem trong người ngươi còn có vật gì trân quý bị mất không?

Thoạt nghe Khả Mỹ Dung bảo vậy, Cừ Thạch đã định đáp là làm gì chàng có vật trân quý mà bị mất, nhưng chợt nhớ lại học vài tấm dầu. Chàng bèn cho tay vào bọc áo để tìm lại.

Không còn nữa, chàng hoảng hốt kêu lên :

- Nó đâu rồi? Cái bọc vải của tại hạ?

Bây giờ Khả Mỹ Dung mới nâng hữu thủ lên mà từ đầu cho đến lúc này Cừ Thạch thấy nàng vẫn để sau lưng. Vừa nhìn thấy, Cừ Thạch vừa kêu lên, vừa đưa tay chớp lấy :

- Đúng rồi! Hãy hoàn lại cho tại hạ.

Nhưng Khả Mỹ Dung đã rút tay lại khiến cho Cừ Thạch chớp vào khoảng không. Nàng hỏi :

- Đây là vật gì? Ngươi có thể nói cho ta biết là vật quý gì không?

Cừ Thạch lắc đầu quây quật đáp :

- Không được đâu! Tại hạ không nói dối cô nương đâu.

Khả Mỹ Dung bèn nói :

- Mạng thì chút nữa đã không còn, nói gì đến vật ngoại thân. Thử hỏi, nếu ta không xuất hiện kịp thời thì bây giờ vật này có còn thuộc về ngươi nữa không mà ngươi giấu?

- Ân cứu tử của cô nương quên thì tại hạ không bao giờ quên, còn vật đó là vật gì, tại hạ khó có thể cho cô nương biết được.

Là nữ nhân thì muôn đời vẫn là nữ nhân, bất kể là già, trẻ, xấu, đẹp, nhất nhất nữ nhân nào cũng có tánh tò mò. Càng không nói thì họ lại càng háo hức muốn tìm hiểu hơn. Là chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký cũng thế, Khả Mỹ Dung không chịu được điều này, nên nàng đành nói càn, định làm càn :

- Vật này bây giờ đang ở trong tay ta, ta cứ xem qua là biết ngay chứ gì?

Miệng còn nói thì tay nàng đã lần mở bọc vải tấm dầu ra, làm cho Cừ Thạch thất kinh, lo sợ cho sanh mạng của Khả Mỹ Dung, Cừ Thạch hét hải kêu lên :

- Đừng! Đừng có chạm vào!

Cừ Thạch vừa kêu, vừa búng người dậy, lạng đến gần Khả Mỹ Dung chớp ngay vào tay nàng.

Như đã nói, sở học của Khả Mỹ Dung vốn được chân truyền của Bạch Phướng bà bà, nên nàng đâu dễ dàng gì để cho Cừ Thạch chớp được. Nàng chỉ cần khẽ dịch thân thì đã tránh được ngũ chỉ của Cừ Thạch, đã thế nàng còn nói :

- Này! Ngươi quên là nam nữ thụ thụ bất tương thân sao? Ta chỉ xem qua thôi, chứ đâu có lấy mất đâu mà ngươi lo sợ thế?

Nàng càng làm giả, thì Cừu Thạch càng kiên quyết hơn. Chàng ním môi ním lợi quyết truy đuổi và ngăn cản nàng Xem đây là trò chơi thú vị, một tay thì Khả Mỹ Dung cầm bọc vải, tay kia vẫn tiếp tục mở ra, còn hai chân thì thoăn thoắt tiến đồng lùi tây, đảo nam ngoặc bắc không cho Cừu Thạch đến gần.

Thế mới biết công phu tu vi cao thâm hơn thì thân pháp cũng huyền ảo hơn. Cừu Thạch thấy nàng lui thì chàng tiến, thấy nàng lạng sang tả thì chàng cũng lạng sang mé hữu (là mé tả của Khả Mỹ Dung, vì hai người cứ mặt đầu mặt mà giành giật bọc vải tẩm dầu). Đuổi một lúc, Cừu Thạch nhận thấy rằng chàng luôn ở thế bị động, di chuyển theo ý nàng, và vì công phu kém hơn nên là di chuyển luôn sau nàng một mức. Đó là may cho Cừu Thạch vì phạm vi căn phòng thì nhỏ, phần thì Khả Mỹ Dung chưa thi thố hết khả năng nên Cừu Thạch có cảm tưởng là chàng chỉ thua nàng có một phần mà thôi. Trong binh pháp và trong nguyên lý võ học có câu “Tiên hạ thủ vi cường”! Nghĩ thế, Cừu Thạch phần thì sợ càng kéo dài càng bất lợi cho tánh mạng của nàng, phần thì quyết dành lại thế chủ động, nên khi thấy nàng dịch sang bên tả, thì chàng bèn theo bộ pháp Cừu Chuyển là “Tả nhất hữu nhị” lấy phía tả của nàng làm mé tả của chàng, nghĩa là Cừu Thạch đảo ngược lại đầu trên thành “hữu nhất, tả nhị” (lý do như đã nói). Không ngờ làm cản mà phát sinh kiến hiệu. Chàng vừa lùi sang bên tả của chàng được bước thứ nhất, thì Khả Mỹ Dung do thấy Cừu Thạch đuổi bám nàng lúc này nên đã dịch bộ vừa lùi ra sau, vừa bước sang bên hữu của nàng. Nghĩa là ngay lúc này, Cừu Thạch và Khả Mỹ Dung đứng ở vị thế đối diện nhau và cách nhau đúng tầm tay với. Không chút trì hoãn, Cừu Thạch dịch tiếp sang bên tả một bước nữa cho đủ số bước trong câu “hữu nhất, tả nhị” rồi ngay ở bước dịch chuyển này Cừu Thạch kể như đã đảo bộ theo câu “Hồng môn qua tả cần” để chàng tiến lại cung khảm và thối lại cung khôn. Tức khắc ngay khi Cừu Thạch đập vào phương vị khôn cung thì Khả Mỹ Dung đã đứng ngang hàng với chàng và ngay bên tay hữu của chàng. Thuận tay, Cừu Thạch chộp ngay vào uỷen mạch của nàng bên hữu thủ là tay mà nàng đang cầm giữ bọc vải tẩm dầu.

Không ngờ trước việc này, Khả Mỹ Dung suýt nữa đã nhũn người ra do sự động chạm với Cừu Thạch. Nhưng chỉ một thoáng thôi, Khả Mỹ Dung do hùng tâm dâng lên mạnh hơn tính khí thường tình của nữ nhân. Nàng cho rằng Cừu Thạch chộp được tay nàng là do may mắn, chứ nàng không tin là một người như nàng lại thất cơ trước anh chàng công phu non kém là Cừu Thạch. Nàng bèn dùng tả thủ đưa qua chộp lấy bọc vải tẩm dầu đưa lên cao để Cừu Thạch cũng đang tho tay tả sang không với tới được.

Một người thì ưỡn ngực đưa tay lên thật cao, còn một người thì ghi uỷen mạch tay còn lại của người đó xuống, đồng thời cũng cố với tay kia ra khỏi đầu để tranh nhau bọc vải tẩm dầu.

Đúng ra, Cừu Thạch chỉ cần vận chút lực bóp vào uỷen mạch của cô nàng họ Khả thì toàn thân của nàng sẽ bị thoát lực ngay, việc đoạt lại bọc vải chỉ là việc làm dễ như trở bàn tay mà thôi, nhưng Cừu Thạch nào dám.

Khả Mỹ Dung cũng thế, khi Cừu Thạch không dám vận lực làm thế, thì chỉ cần một cái vung tay thôi là nàng đâu còn bị Cừu Thạch kèm chế nữa, nhưng nàng cũng không dám (hay là không muốn) làm.

Do đó, cứ như thế mà cả hai duy trì được một lúc, nửa giằng co mà nửa như không giằng co vậy.

Sắc diện của Khả Mỹ Dung đành là xấu xí, nhưng dù sao nàng cũng là xử nữ, đứng kề cận bên nàng Cừu Thạch nghe toàn thân như ngáy ngất bởi cái mùi hương thoang thoảng từ người nàng đưa sang, hương chi, đôi gò bông đào ấy đang ở ngay trước mặt Cừu Thạch.

Phần Cừu Thạch thì đang ở trong tâm trạng như thế đó, còn tâm trạng của Khả Mỹ Dung ra sao thì chàng không biết. Chàng chỉ biết là Khả Mỹ Dung đang phập phồng thở đang đuổi sức dần... Đến độ chàng đã hạ dần tả thủ xuống không muốn giành giật bọc vải tẩm dầu với nàng nữa, mà tả thủ của nàng cũng đã không còn đủ lực để nâng cao lên được nữa.

Phần thì sợ nàng ta giận, phần thì không muốn giấu nàng, nên Cừu Thạch đành phải chấm dứt tình trạng này bằng câu :

- Trong bọc vải nàng cầm đó là một vật đã được tẩm một chất kịch độc, nàng không nên đụng tay vào.

Nói vừa xong Cừu Thạch bèn buông tay nàng ra và bước lùi lại. Nhìn thấy trong đôi mắt của Khả Mỹ Dung có vẻ không tin, Cừu Thạch bèn giải thích :

- Chắc nàng còn nhớ chuyện đã xảy ra tại Diệp Lạc miếu ở Lữ Lương sơn chứ?

- Nhớ! Cừu huynh cũng đã có mặt ở đó ư?

- Không! Mà là đường phụ, thế khi mọi người tranh giành Diệp Lạc kinh, nàng có nhìn rõ không? Xem có giống cái bọc vải nàng đang cầm trên tay đó không?

Nhìn lại, sau một lúc ngơ ngơ, nàng bèn gật đầu :

- Cũng giống lắm, vậy ở trong này là...

Cừu Thạch cũng gật đầu và nói thêm cho rõ :

- Khi đường phụ tình cờ lấy được vật này, cũng vào đêm đó, thì bên trong ra sao tại hạ giữ nguyên như vậy. Đó là bí kíp giả, lại còn bị ai đó tẩm độc chất vào. Đường phụ do không muốn để lộ nên mãi khi về đến nhà người mới mở ra xem, ngay trước mặt tại hạ, cuối cùng may mắn đâu không thấy, chỉ biết là đại họa đã giáng xuống.

- Thế đường phụ của Cừu huynh ra sao rồi?

- Không đầy một tuần rưỡi, da thịt đều bị tiêu hủy, chết mà không nhắm mắt.

- Sao lại không nhắm mắt?

- Vì bên trong thay vì ghi kinh vẫn lại ghi xóa tử.

- Xóa tử ư? Tàn độc đến thế ư?

Cừu Thạch gật đầu, đoạn bảo Khả Mỹ Dung :

- Nàng cứ xem qua thì biết, miễn là đừng chạm tay vào những vậy bên trong là được rồi.

Tin thì Khả Mỹ Dung đã tin nhưng thấy thì nàng cũng muốn được thấy, nữ nhân mà. Do đó nàng dùng cây que để khêu tìm đèn, trước hết nàng khêu tìm đèn cho cháy sáng hơn, tỏ hơn, đoạn nàng bằng thái độ kính cung chỉ điều dùng cây que mở bọc vải tẩm dầu ra.

Khi miệng bọc vải đã được mở, một tay nàng dùng cây que để hé miệng rộng ra, còn một tay thì nàng vận kinh bằng công phu thượng thừa nàng cách không hút cuộn lá Bò đề bên trong bọc vải ra dần dần.

Chứng kiến công phu này của Khả Mỹ Dung, Cừu Thạch thập phần thán phục và ngấm ngấm hổ thẹn. Vì thân là nam nhi lại thua kém một nữ nhân đến thế.

Không sai với lời mà Cừu Thạch vừa nói, Khả Mỹ Dung sau khi nhìn thấy hàng chữ Diệp Lạc chân kinh, kế tiếp là một loạt chữ Xóa tử mỗi lá mỗi có, nàng tin rằng việc dưỡng phụ của Cừu Thạch thâm tử là việc thật, do đó, việc chân kinh giả là việc thật. Điều này có nghĩa là mọi người đã lầm bởi một mưu gian của ai đó.

Không cần suy nghĩ lâu, Khả Mỹ Dung đã nói :

- Hóa ra vì việc này mà Cừu huynh phải xuất sơn sớm, khi công phu chưa thành tựu?

Cừu Thạch gật đầu xác nhận.

- Cừu huynh muốn báo thù cho dưỡng phụ ư?

Cừu Thạch lại gật đầu.

- Cừu huynh cố ý lưu vật này để làm bằng chứng ư?

Gật đầu.

- Có phải vì sợ đánh động cho kẻ chủ mưu mà Cừu huynh không muốn cho ta xem qua vật này phải không?

Lại gật đầu.

- Nhưng bây giờ Cừu huynh đã nói với ta rồi.

Gật đầu.

- Cừu huynh tin tưởng ở ta đến thế sao?

Lại gật đầu

- Được! Cừu huynh đã tin ta đến thế thì ta sẽ không để cho Cừu huynh phải thất vọng.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là ta sẽ vì Cừu huynh quyết khám phá ra cho được âm mưu này.

- Nàng sẽ làm sao trong khi nàng chỉ đơn thân độc lực?

- Dễ lắm! Bắt đầu từ hần!

Vừa nói Khả Mỹ Dung vừa đưa tay chỉ tên đạo chích đang nằm trong góc phòng.

Cừu Thạch kinh ngạc :

- Sao lại từ hần? Hần không phải đạo chích sao?

Khả Mỹ Dung đáp :

- Hần đúng là đạo chích, nhưng là đạo chích bất đắc dĩ.

- Sao lạ vậy?

Khả Mỹ Dung nháy mắt, bảo Cừ Thạch :

- Thì Cừ huynh hãy nhìn lại hấn cho kỹ đi, thử xem Cừ huynh có thông minh như biểu hiện bên ngoài không?

Nàng hỏi chàng mà như gián tiếp khen ngợi chàng. Nàng khen mà ra vẻ không khen, nhưng Cừ Thạch vẫn không hiểu điều này. Bất giác Cừ Thạch ngậm ngậm tiếc cho nàng không được tài sắc vẹn toàn, nếu không..

Cừ Thạch vội vàng gạt bỏ những ý tưởng này qua một bên, chàng tập trung quan sát gã nọ để xem có điều gì mà chàng chưa phát hiện. Trong khi, có lẽ do nàng đã chứng kiến hành động của gã nên đã phát hiện từ trước.

Nhìn một lúc vẫn không thấy gì lạ, Cừ Thạch vừa định lên tiếng đáp là không biết, thì chàng đã nhìn thấy tay nải của chàng đã bị mở toang ra do bị lực lợi tìm kiếm. Bất giác chàng sinh nghi.

Chàng nhìn lại Khả Mỹ Dung thấy Khả Mỹ Dung đang bằng ánh mắt khuyến khích chàng, chàng bèn quan sát lại tên đó một lần nữa. Lần này Cừ Thạch mới chú ý đến đôi tay của gã kia.

Gã kia vận đồ dạ hành, mặt mũi che kín, đến đôi tay cũng được che kín. Hồ nghi, Cừ Thạch tiến lại gần hơn để nhìn cho rõ, chàng thấy rằng đôi tay của gã được bao bọc lại bằng vải tẩm dầu, điều này có nghĩa là gã đã đề phòng sẵn, gã sợ bị trúng độc

Và như thế tức là gã đã biết gã muốn tìm vật gì ở phòng này, gã đã biết vật trong bọc vải tẩm dầu có chất kịch độc, thảo nào Khả Mỹ Dung chẳng gọi đó là tên đạo chích bất đắc dĩ? Vì vốn dĩ gã không phải đạo chích.

Cừ Thạch bèn gật đầu xác nhận câu nói của Khả Mỹ Dung, chàng nói :

- Nàng nói đúng, hấn không phải đạo chích, hấn hoặc là kẻ chủ mưu, hoặc là thuộc hạ của người đó, hấn đến đây là hấn muốn chỉ có mỗi vật này. Đúng là từ hấn ta sẽ tìm thấy kẻ chủ mưu, hay lắm!

Lấy làm thích chí, Khả Mỹ Dung vươn tay, dùng cách không chỉ lực giải huyết cho tên nọ, hấn bèn choàng tỉnh dậy, đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh, và khi thấy Cừ Thạch đang sóng vai cùng một cô nàng có gương mặt xấu xí, hấn bèn hoảng hốt, dợm chân định chạy đi.

Vút!

Từ ngón tay chỉ của Khả Mỹ Dung, một luồng lực đạo mãnh như sợi chỉ lao đến trúng vào huyết Định Thân của gã nọ. Kế tiếp, Cừ Thạch bước tới như như bọc vải tẩm dầu mà Khả Mỹ Dung đã gói lại như cũ sau khi đặt Diệp Lạc chân kinh giả vào trong, trong lúc Cừ Thạch quan sát gã lúc này. Cừ Thạch hỏi gã :

- Vật ngươi muốn tìm là vật này?

Hấn gật đầu :

- Ngươi đã biết trước là trong này có chất độc à? Làm sao ngươi biết?

Hấn lắc đầu không đáp :

Cừ Thạch lại hỏi :

- Ngươi bảo là ngươi không biết, vậy tại sao ngươi phải bao kín hai tay bằng vải tẩm dầu chứ?

Hấn vẫn không đáp.

Cừ Thạch thoáng giận, định quát lên, thì đã nghe Khả Mỹ Dung lên tiếng nhắc nhở :

- Cừ huynh hãy giải khai Á huyết cho hấn. Ta quên bém đi mất.

Thảo nào...

Cừ Thạch bèn giải Á huyết cho hấn. Vừa giải xong, Cừ Thạch bèn lặp lại :

- Nói đi! Có phải ngươi đã biết trước vật trong bọc vải này có độc chất phải không?

Gã kia cứ đảo tròn tròn mắt đang hiển hiện lên sự khiếp sợ rõ ràng, và dưới tấm vải che mặt của hấn, Cừ Thạch và Khả Mỹ Dung thấy đôi môi của hấn đang cử động, chừng như muốn hỏi, muốn đáp lại nhưng có lẽ do không dám nói, nên vẫn không có một âm thanh nào phát ra từ môi hấn cả.

Cho rằng tinh thần hấn đang bị dao động, tâm trạng đang hoang mang giữa cái sống và cái chết. Hấn có lẽ đang chọn lựa hoặc là nói ngay ở đây, ngay lúc này thì vẫn giữ được sinh mạng, nhưng sau đó ắt sẽ bị trừng phạt ngay sau đó. Hoặc giả nếu sợ bị xử trí sau này của đồng bọn mà hấn câm lặng, ngay bây giờ thì chắc chắn là Cừ Thạch và Khả Mỹ Dung không tha cho hấn.

Cho là vậy, nên Khả Mỹ Dung bèn lên tiếng, nửa hăm dọa, nửa dụ dỗ. Nàng trầm giọng khi nói :

- Có lẽ ngươi đã biết bản nhân đây là chủ nhân của Bạch Phướng Khô Lôu Ký. Vậy ắt ngươi đã rõ, bản nhân sẽ xử trí ra sao nếu ngươi không chịu cung khai rồi chứ? Ngược lại, nếu như ngươi chịu cung khai, thì không những bản nhân sẽ buông tha ngươi, ngược lại còn ban thưởng cho ngươi hậu đãi nữa. Ngươi khỏi phải hành nghề đạo chích mà vẫn sống một cuộc sống ung dung tự tại nữa. Nói đi nào!

Không nói còn khá, khi Khả Mỹ Dung đã nói xong thì cả hai người, Cừ Thạch và nàng ta đều nhìn thấy rõ cặp mắt của hắc bổng dừng đứng lại, không đảo tròn nữa, và lạc thần hẳn đi. Cùng ngay lúc đó, tuy toàn thân hắc bổng bất động là vậy, do huyết Định Thân của hắc bổng đang bị Khả Mỹ Dung cầm chế, thể mà cơ thể hắc bổng lại run lên bần bật. Run được vài lượt, toàn thân của hắc bổng lại bất động như trước.

Không! Không phải bất động, mà thân người của hắc bổng từ từ oằn xuống, rồi gãy gập xuống, và đổ úp xuống nền phòng, nằm gập lại làm đôi, mặt úp sát xuống xương ống chân giống như người không có cột sống vậy. Hiện trạng này gọi cho Cừ Thạch nhớ lại cái chết thảm của dưỡng phụ hôm nào ở Tiểu Thiên Sơn.

Vỡ lẽ ra, Cừ Thạch nắm tay Khả Mỹ Dung lôi nàng nhảy lùi lại, miệng thì kêu lên thất thanh :

- Độc được!

Dù sao thì Khả Mỹ Dung cũng vẫn là xử nữ như mọi nữ nhân khác, cho nên nàng vẫn cảm thấy bàng hoàng trước sự việc xảy ra, một việc quá đột ngột ngoài trí tưởng tượng của nàng. Chẳng thà tự tay nàng giết hắc bổng hoặc hắc bổng ngã ra chết do tay Cừ Thạch hạ thủ thì nàng cũng không giật mình như bây giờ. Còn đằng này, có ai làm gì hắc bổng, vậy tại sao hắc bổng lại bị như thế này, mà theo tiếng kêu của Cừ Thạch thì đây là hiện tượng chết vì độc? Độc nào? Ai đã hạ thủ? Tại sao?

Ngay trước mắt Cừ Thạch, gã nọ đang dần dần biến dạng, hết khuôn như dưỡng phụ trước đây vậy. Có nghĩa là y phục của hắc bổng từ từ xẹp xuống, một màn lam vù bốc lên có mùi tanh tươi đến buồn nôn, điều này chứng tỏ chất độc đã đoạt mạng hắc bổng hoàn toàn giống với độc được có sẵn trong Diệp Lạc chân kinh giả. Và như thế thì đúng là tên này là bộ thuộc của kẻ chủ mưu, cùng phe với tên đại gian đại ác đã lập bẫy lừa quần hùng vào cuộc xô xát đẫm máu tại Diệp Lạc miếu Lữ Lương sơn.

Còn nữa, theo diễn tiến của sự việc xảy ra, thì quyền Diệp Lạc chân kinh giả đang được Cừ Thạch giữ để làm bằng chứng đã bị kẻ chủ mưu biết được, mà người duy nhất biết được điều này trước đêm nay không ai khác ngoài Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ.

Cừ Thạch chợt nghe khắp người lạnh lên. Chàng đã định nói ra nhận định này cho Khả Mỹ Dung nghe, nhưng sau khi nghĩ lại chàng bèn thôi, không nói nữa. Vì chàng nhớ ra không phải sự xuất hiện của Khả Mỹ Dung tại đây là tình cờ, có khả năng là nàng ngầm ngầm theo dõi chàng như nàng đã từng làm như vậy mấy ngày trước, nên mới kịp xuất hiện giải vây cho chàng khi chàng bị gã Liên hoàn vạn thủ kiếm Du Bất Hoạt uy hiếp. Không phải là Cừ Thạch nghi ngờ gì Khả Mỹ Dung. Vì nếu đúng là Khả Mỹ Dung là người chung phe với chúng, thì việc gì nàng phải xuất hiện tại đây, hôm nay? Chính sự xuất hiện của nàng đã ngăn trở hành động của tên kia kia mà. Và chính nàng đã không giữ được bình tĩnh trước cái chết vì độc của hắc bổng.

Nhưng Cừ Thạch vẫn không thể nói ra vì chàng e rằng bọn kia đang nấp đâu đây để dò xét động tĩnh cả hai. Nếu chàng nói hớ ra định ý này cho Khả Mỹ Dung biết thì một là Khả Mỹ Dung sẽ gặp hiểm cảnh, và hai là bọn kia sẽ vì thế mà co đầu rút cổ, khiến cho Cừ Thạch khó lòng phát hiện được bọn chúng.

Còn như vì sao mà bọn kia biết được việc Cừ Thạch đang lưu giữ Diệp Lạc chân kinh giả thì chàng thấy khó giải thích. Nhưng nhất quyết là không thể do chàng được, mà phải là do Cổ bang chủ đã nói ra, hoặc tình cờ, hoặc cố ý. Điều này muốn biết thì chàng chỉ còn cách chờ gặp lại Cổ bang chủ là sẽ rõ.

Khả Mỹ Dung đã lại hôn được một lúc lâu, nhưng nàng vẫn yên lặng mặc cho Cừ Thạch cứ nhìn, cứ suy tính và cứ nắm tay nàng trong tay chàng.

Nàng không thể lên tiếng vì chính nàng cũng đang bấn loạn tâm tư, nàng không bấn loạn tâm tư vì cái chết của gã nọ, mà chỉ là vì cái đụng chạm thân thể của cả hai.

Còn đang trong tâm trạng đó, thì Khả Mỹ Dung bỗng giật mình vì những cử chỉ đột ngột của Cừ Thạch.

Khi không Cừ Thạch lại buông tay nàng ra, rồi tiện tay Cừ Thạch quạt tắt đèn dầu lạc, chưa hết Cừ Thạch còn tiến sát lại người Khả Mỹ Dung nữa.

Khả Mỹ Dung nghe trống ngực khua lên rộn rã, ngỡ Cừ Thạch có ý xấu, muốn làm điều bất chính. Nhưng nàng bỗng thở ra một hơi dài khi nghe tiếng thì thào của Cừ Thạch vang lên sát tai nàng. Chàng nói :

- Nàng hãy lắng nghe xem, hình như bên ngoài có người thì phải?

Nghe thế, Khả Mỹ Dung bèn định thần và vận dụng thánh lực lên để nghe ngóng :

- Đúng là có người, nhưng không phải ở bên ngoài mà là trên mái nhà. Cừ huynh ở đây để ta thám thính thử xem.

Vút!

Bằng một thân pháp ảo diệu, vừa nhẹ nhàng, vừa thần tốc, nói vừa xong thì Khả Mỹ Dung đã bay biến đi mất.

Lại một phen nữa Cừu Thạch ngấm ngấm thân phục võ công của Khả Mỹ Dung, cũng như tự hổ thẹn cho chàng, uống thân nam tử hán đường đường một đấng nam nhi mà...

Còn lại một mình, Cừu Thạch sau một lúc suy tính xong, cũng tung người bỏ đi, không chờ Khả Mỹ Dung nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Diệt Lạc chân kinh gây xáo trộn

Suốt sáu ngày liền, Cừu Thạch từ Giang Nam tiến về Kim Lăng toàn là băng rừng vượt núi, không một lần nào dám hiện thân chỗ đông người. Phần thì ngại Khả Mỹ Dung theo đuổi thì chuyện hôm nọ tại An Lạc tửu điểm chàng không thể không giải thích nguyên nhân chàng bỏ đi trước, không chờ nàng quay lại. Mà đã thế thì chàng bắt buộc phải nói đến nhận định của chàng về vấn đề Diệt Lạc chân kinh cho nàng nghe, điều này thì chàng không muốn. Chàng không thể vì việc riêng của chàng mà tạo hiểm cảnh cho Khả Mỹ Dung được. Phần thì Cừu Thạch ngại bọn người kia mà chàng chưa rõ là ai biết chàng sẽ đến Kim Lăng, có khả năng bọn chúng sẽ theo dấu, sẽ gây rối cho chàng, không cho chàng tìm Cô bang chủ. Có khả năng chúng còn đoạt mạng chàng nữa là khác. Cho nên Cừu Thạch mới chọn đường sơn đạo để tiến về Kim Lăng.

Trong lúc đi đường, Cừu Thạch đã hết sức dè dặt, đề phòng trước mỗi tiếng động nào mà chàng nghe được. Vì thế phải mất sáu ngày Cừu Thạch mới đến được Kim Lăng. Không những vì dè dặt không mà thôi, chàng lại còn cố tình trùng trình trên đường đi, vừa đi chàng vừa ôn luyện lại võ công, nhất là Thiên Địa Ngũ Hợp chương và một phần nhỏ của Cừu Chuyển mà chàng coi là bộ pháp. Vì tinh thần cầu tiến, cũng có vì mặc cảm thua kém Khả Mỹ Dung, nên trong sáu ngày võ công của Cừu Thạch đã tăng tiến được một phần.

Với công lực này, Cừu Thạch tin rằng chàng có thể tiến vào Kim Lăng ngay lúc nào để kịp đến chính Ngọ thì chàng đã có mặt tại cuộc thịnh hội võ lâm mà không gặp nguy hiểm gì.

Nói thì nói vậy, nhưng đến khi Cừu Thạch trông thấy có đến hai ba trăm người chen lấn nhau, đứng lố nhố tại khoảng đất bằng dựa vào chân một ngọn núi, thì Cừu Thạch đâm ra lo sợ. Vì giữa bao nhiêu người đó, Cừu Thạch nào biết ai là người ngay, ai thuộc kẻ gian? Có khi chỉ vì một sự thiếu thận trọng nào đó, trước khi gặp Cô bang chủ của Cái bang thì chàng đã bị hại rồi.

Ngập ngừng một lúc, Cừu Thạch bèn nảy ra một ý, chàng nghĩ là có thể Loạn Pháp Đà Cầu Cô bang chủ đang ở tít bên trong, nếu chàng muốn chen qua đám người đó để gặp được Cô bang chủ thì chẳng khác nào đội đá vá trời. Chỉ còn một cách bán tin cho Cô bang chủ biết mà thôi.

Do đó, Cừu Thạch nhặt một mẩu than nhỏ mà ai đó đã qua đêm ở đây đã đốt lửa sưởi, còn vắt lung tung gần đó, chàng thảo vài chữ vào một mảnh vải được chàng xé ra từ tay nải.

“Cô lão nhân gia! Hải nhi là Cừu Thạch có việc cần bẩm báo ngay!”.

Đoạn chàng tiến lại từ sau lưng đám đông, vỗ vào vai một tên khất cái có đeo ba túi ở lưng chiếc áo rách bươm.

Tên khất cái vừa quay lại, thì Cừu Thạch đã đưa mảnh vải cho hắn xem, đoạn bảo nhỏ :

- Nhân huynh có thể đưa tin này cho Cô bang chủ được không?

Hắn xem qua mảnh vải, lại ngược lên dò xét Cừu Thạch.

Biết Cừu Thạch là kẻ lạ mặt, hắn chưa từng quen, chưa từng nhìn thấy, nhưng nét mặt của Cừu Thạch thì sáng ngời chính khí, còn nội dung mảnh vải thì lại rõ ràng, không mập mờ ý đồ xấu xa nào, nên hắn liền đáp ứng :

- Tiểu huynh đệ là Cừu Thạch?

Sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của Cừu Thạch, hắn bảo :

- Được! Tiểu huynh đệ cứ đứng yên đây chờ ta quay lại nhé!

Cừu Thạch những tưởng hắn sẽ đi lâu lắm, vì còn phải chen qua vòng người đông nghẹt kia mà, nhưng không ngờ, hắn đã quay lại ngay sau đó.

Nhìn thấy hắn Cừu Thạch trông chờ hắn lên tiếng, hoặc là không cho chàng gặp, hoặc là tự thân dẫn chàng tiến vào. Nhưng không phải thế, hắn chỉ nói thế này :

- Tiểu huynh đệ chờ một lát đã, ta đã truyền tin của của tiểu huynh đệ cho thượng cấp rồi.

Cừu Thạch chợt hiểu, hóa ra là như vậy, bằng không, không lẽ hắn vừa đi vào vừa quay lại lại nhanh đến thế sao? Như thế mới biết là Cái bang có qui

của trong tổ chức và sắp xếp nhân sự.

- Thế nào, nhân huynh? Việc chọn Minh chủ đã tiến hành chưa? Kết quả như thế nào?

Dù còn chưa biết rõ Cừu Thạch là ai, nhưng việc Cừu Thạch muốn gặp đích thân Bang chủ đã khiến cho tên khất cái có phần e dè. Do đó, hắn đáp bằng cái nhún vai, và nói bằng giọng khinh khỉnh :

- Có lẽ sẽ không có việc đó xảy ra, vì thể tiểu huynh đệ đừng có trông chờ kết quả.

- Sao lạ vậy?

- Ta không biết. Nhưng theo những gì ta nghe được thì là thế này đây. Thánh Tăng và Thiếu Lâm không có ai đến. Võ Đang Tiên Kiếm cũng không! Trên võ lâm bây giờ, nếu thiếu vắng bọn đầu trọc và bọn lỗ mũi trâu thì kể như đại sự bất thành. Huống chi Thánh Tăng và Tiên Kiếm lại là bậc kỳ nhân đương đại! Còn lại chỉ là Phó minh chủ họ Từ, Cô bang chủ tệt bang, Thần Quyền Tạ lão và bọn Chưởng môn các phái kia thì đâu có thể định đoạt được điều gì!

- Tại sao hai vị kia không đến? Và nếu đã thế thì sao thịnh hội võ lâm vẫn cứ tiến hành?

- Chuyện tại sao họ không đến thì không ai hiểu được, trừ chính họ! Còn thịnh hội võ lâm vẫn tiến hành vì... không lẽ bao nhiêu người đây kéo đến mà chịu đi về ư? Hơn nữa, nếu không giải quyết được điều này thì nhân đây cứ giải quyết các vấn đề khác, cũng được vậy?

- Là vấn đề gì vậy Nhân huynh?

- Giải quyết các tranh chấp giữa các phái. Nội bấy nhiêu đó thôi cũng đã đủ nhức đầu rồi còn gì.

Gã khất cái vừa nói đến đây thì từ bên trong có tiếng của nhân vật nào đó lờng lờng vang ra!

Nội lực của nhân vật này thật là kinh hồn. Với bao nhiêu người hiện diện tại đây, trên một phạm vi rộng là vậy thế mà từng âm thanh của người đó nói lên tất cả đều nghe rõ ràng.

Cừu Thạch nghe nhân vật đó nói :

- Chư vị võ lâm đồng đạo! Theo lời Cô bang chủ vừa nói mà tại hạ vừa nghe, hóa ra có một âm mưu đang diễn ra nhằm làm xáo động giang hồ, khiến cho một số người trong võ lâm đã vì thế mà tàn sát lẫn nhau!

Đám đông tức thì nhốn nháo lên, nhiều người đã lên tiếng nhao nhao lên hỏi :

- Là âm mưu gì vậy?

- Âm mưu đó xảy ra lúc nào? Ở đâu?

- Ai là kẻ tạo ra âm mưu đó? Xin Phó minh chủ hãy nói rõ hơn!

Còn Cừu Thạch thì thầm kêu trong lòng trách Cô bang chủ sao chưa gì đã vội nói ra? Làm như vậy Cô bang chủ không sợ rằng “đã thảo kinh xà” hay sao?

Cừu Thạch lại nghe nhân vật đó nói tiếp, mà bây giờ Cừu Thạch đã biết đó là Từ Kinh Nhân, Phó minh chủ. Và Từ Kinh Nhân không nói gì khác ngoài việc ý y theo lời Cừu Thạch đã kể cho Cô bang chủ nghe mà nói lại. Thuật xong Từ Kinh Nhân lại nói :

- Hiện giờ quyền Diệt Lạc chân kinh giả có tấm chất kịch độc đang được một thiếu niên anh hùng là Cừu Thạch lưu giữ, nào! Mời Cừu thiếu hiệp đến đây cho!

Chẳngặng đừng, Cừu Thạch bèn lách người tiến vào. Hơn nữa, chàng không muốn đi cũng không được nữa rồi vì tên Khất cái nọ đã biết chàng là Cừu Thạch, đã đoán được tin khẩn mà chàng muốn báo cho Cô bang chủ chính là tin đó, hắn không kịp tìm hiểu xem nguyên nhân gì mà Cô bang chủ biết được nội tình khi mà Cô bang chủ còn chưa gặp mặt Cừu Thạch? Hắn đã đưa tay vệt lấy lối đi, miệng thì kêu lên :

- Cừu Thạch là vị tiểu huynh đệ này đây! Nhượng lối, nhượng lối cho!

Cừu Thạch bước đi theo, sau tên khất cái khai lộ phía trước mà trong lòng thấy rồi râm.

Mặc cho hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào chàng, Cừu Thạch vẫn miên man suy nghĩ, cuối cùng Cừu Thạch tin rằng sự việc diễn tiến như thế không chừng lại hay.

Phía trong cùng sát ngay chân vách núi, ngòi quay quanh một thạch bàn gồm mười nhân vật tuổi từ tứ tuần trở lên đang xạ những ánh mắt nhìn vào Cừu Thạch. Trong đó, có ba nhân vật ngồi quay mặt về phía Cừu Thạch mà một trong số đó là Cô bang chủ. Còn hai nhân vật kia một thì uy nghi quắc thước dù tuổi đã đến thất thập cổ lai hi. Nhân vật còn lại thì râu hùm, hàm én, mắt long lên sáng quắc, huyết Thái Dương nhô cao, lưỡng quyền lõ lõ, hai đuôi mắt đã nhăn nheo dù cho nhân vật này đang độ tuổi trung niên (nghĩa là khoảng tứ tuần).

Cừu Thạch hít một hơi chân khí định lên tiếng vấn an và làm lễ diện kiến thì Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ đã chỉ chàng và nói một cách trịnh trọng :

- Tiểu kha đó chính là Cừu Thạch! Còn đây là Tà lão, Từ phó minh chủ và Thất vị chương môn nhân các phái Côn Luân, Hoa Sơn, Nga My, Trường Bạch, Không Động, Vô Cực và Thái Sơn

Cừu Thạch vòng tay lại thì lễ khắp một lượt đoạn há miệng ra định nói thì một lần nữa Từ Kinh Nhân Phó minh chủ lên tiếng :

- Vật đó đâu?

Cừu Thạch đành nén lại ý muốn thuật lại mọi việc cho các vị nhất môn chi chủ tỏ tường, lấy bọc vải tẩm dầu từ trong bọc áo ra nâng trên hai tay

Vút!

Một luồng hấp lực từ tả thủ của Từ Kinh Nhân thoát ra, hướng về Cừu Thạch và bọc vải tẩm dầu trên tay chàng chợt thoát đi, bay là là về phía trước. Và sau cùng bọc vải tẩm dầu dừng lại rơi nhẹ nhàng vào tay Từ Kinh Nhân.

Cừu Thạch sợ Từ phó minh chủ sơ suất dễ gây nguy hiểm đến tính mạng nếu Từ Kinh Nhân chạm tay vào Diệp Lạc chân kinh giả nên chàng lại há miệng ra định lên tiếng nhắc nhở thì Từ Kinh Nhân một lần nữa đã lên tiếng trước :

- Tiểu tử ngươi đã bảo là trong này có độc?

Cừu Thạch bèn gật đầu, ngầm phục Từ phó minh chủ đã dày kinh nghiệm và cẩn trọng khi hỏi như thế!

Và sau đó Từ Kinh Nhân bằng một thủ pháp còn siêu tuyệt hơn Khả Mỹ Dung khi phát tay vải lướt trên bọc vải tẩm dầu.

Soạt... soạt... soạt!

Lớp vải tẩm dầu bao bọc bên ngoài Diệp Lạc chân kinh giả tuân tụt theo những cái phát tay của Từ Kinh Nhân mà rách toang ra, làm cho Diệp Lạc chân kinh giả lộ hẳn ra ngoài, phía dưới cuộn lá Bồ đề vẫn còn một lớp vải tẩm dầu nên chất kịch độc trên quyển bí kíp giả không hề chạm vào lòng bàn tay của Từ phó minh chủ

Hàng chữ Diệp Lạc chân kinh đập ngay vào mắt mọi người quanh đó.

Ngoại trừ Tà lão Thần Quyền, Từ phó minh chủ và Cổ bang chủ, bảy vị Chương môn nhân còn lại đều nhìn hau háu vào tả thủ của Từ Kinh Nhân không chớp mắt, tuy bọn họ đã được báo trước rằng đây chỉ là bí kíp giả!

Sau đó, vẫn bằng cái phát tay, Từ Kinh Nhân lần lượt cách không lật giở từng chiếc lá Bồ đề!

Đúng như những gì Cừu Thạch đã có nói với Cổ bang chủ, những chữ Xóa Từ lần lượt hiện ra, Cừu Thạch chờ xem phản ứng của các vị nhất môn chi chủ.

Như để xác nhận việc này, Từ Kinh Nhân đã hướng về quần hùng mà nói :

- Đúng là Chân kinh Diệp Lạc giả, chư vị hãy xem đây.

Nói xong Từ phó minh chủ đã nâng trên tay và đưa lên cao cuộn lá Bồ đề để mọi người cùng nhìn thấy chữ Xóa Từ mà cuộn lá không hề rơi xuống.

Những nhân vật giang hồ đứng gần đó nhìn được chữ này và nhận ra thủ pháp cao tuyệt này của Từ Kinh Nhân, bèn xuýt xoa kêu lên :

- Ô! Đúng là bí kíp giả.

- Xem kia! Xem Từ lão gia dùng thủ pháp Lăng không nhiếp vật kia! Công phu thật hãn thế.

- Nhân vật nào đã ngụy tạo vật này thế không biết?

- Từ lão gia đáng mặt làm Minh chủ vô lâm

- Đúng đây là âm mưu rồi! Cứ giao việc này cho Từ phó minh chủ giải quyết, lo gì không tìm được kẻ chủ mưu?

- Hừ! Tên tiểu tử họ Cừu đó chắc chắn không chỉ biết biết có bao nhiêu đó đâu! Tại sao không lục vấn hẩn chứ? Không chừng hẩn dụng kẻ khổ nhục đây?

- Cái gì là khổ nhục kẻ? Cái kiểu vừa ăn cướp vừa la làng này phải gọi là Kim thuyền thoát xác đây!

- Không cần phải bàn cãi nữa, cứ giao chức vụ Minh chủ cho Từ lão gia, rồi để lão gia tra khảo Cừu tiểu tử thì sẽ ra manh mối thôi!

Những nhân vật giang hồ đứng ở hàng đầu sau khi nói ra những nhận định của họ về bí kíp giả và thủ pháp Lăng không thượng thừa của Từ Kinh Nhân, thì những nhân vật ở hàng sau đã nhón nháo nói lên định ý mà họ đã nghĩ ra. Mỗi người nói mỗi phách, nhưng tựu chung thì họ có hai nhận định :

Một là Từ Kinh Nhân đáng mặt là Minh chủ vô lâm, hai là hầu như tất cả mọi người đều nghĩ rằng Cừu Thạch có liên quan ít nhiều đến âm mưu này, đúng như tiên liệu của Cổ bang chủ đã nói cho chàng nghe khi trước và hoàn toàn ngược lại với những suy nghĩ lạc quan của chàng lúc mới rồi khiến cho Cái bang lo sợ ném cái nhìn cầu viện về Cổ bang chủ.

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ cũng đang tỏ ra tức giận khi nghe rõ những ngữ điệu này. Lão ta vừa hé miệng ra định nói thì Từ Kinh Nhân đã tỏ ra quang minh lỗi lạc khi nói :

- Âm mưu này do Cổ bang chủ nêu ra, ắt là do Cổ bang chủ đã tự thân phát hiện, vậy theo Cổ bang chủ thì chúng ta phải liệu lý việc này ra sao đây?

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ nhất thời hết lên :

- Không phải do lão ăn mày này phát hiện, mà chính là tiểu kha họ Cừu đã nhìn ra âm mưu này và đã nói cho lão ăn mày nghe. Không phải lão đã nói rồi sao?

Từ Kinh Nhân gật đầu như xác nhận là Cổ bang chủ đã có nói trước, nhưng lại nói :

- Vậy ý của Cổ bang chủ như thế nào? Không lẽ Cổ bang chủ lại không nhìn ra hành động ném đá giấu tay của Cừu tiểu tử mà chur vị đồng đạo đây đã nhìn ra sao? Lai lịch và thân thế của Cừu tiểu tử này như thế nào? Cổ bang chủ có tỏ tường chăng?

Cổ bang chủ liền lên tiếng khẳng định :

- Lai lịch của vị tiểu ca này thì lão không tỏ tường lắm, nhưng lão có thể cam đoan rằng tiểu kha họ Cừu này không phải là hạng người như thế!

Lập tức từ phía sau đã có nhiều tiếng xôn xao vọng lên :

- Sao lạ thế nhỉ? Không rõ lai lịch, thân thế thì mơ hồ, vậy sao lão khất cái dám quả quyết là tiểu tử họ Cừu không là kẻ gian?

- Hay là trong chuyện này còn có ảnh tình gì khác?

- Ảnh tình gì? Có khi Cổ bang chủ đã biết rõ âm mưu này từ trước không biết chừng!

- Cũng không chừng lão có dính líu vào âm mưu này nữa là!

Càng nghe Cừu Thạch càng biến sắc, còn Cổ Khả Lạc Bang chủ của Cái bang thì râu tóc đã dựng đứng lên, lão nộ khí xung thiên rồi!

Vậy mà Từ Kinh Nhân vẫn làm ra vẻ chính nhân quân tử khi lên tiếng nói trước khi Cổ bang chủ kịp phát tác :

- Chur vị đồng đạo xin đừng vội quyết đoán liều như thế! Họ Từ này tin rằng chỉ là trong lúc nhất thời mà Cổ bang chủ bị tiểu tử kia mê hoặc thế thôi! Chứ bao lâu nay Cổ bang chủ luôn hành sự quang minh lỗi lạc, ắt không có vấn đề Cổ bang chủ liên quan đến âm mưu này đâu.

- Họ Từ kia! Là ta có hảo ý muốn đề tỉnh mọi người trước sự thật hiển nhiên này. Ngươi chưa phải là Minh chủ thì ngay lúc này ngươi đâu có quyền bảo ta thế này thế nọ. Việc thằng bé kia nói ra, là sự thật. Ta có thể đem tánh mạng của ta ra để cam đoan cho sự ngay thật của hấn. Ngươi tin thì tốt, còn như không tin mặc ngươi. Chúng ta đi đây!

- Cổ bang chủ! Họ Từ này đã không nói là Cổ bang chủ không dính líu vào âm mưu này rồi đó sao? Nếu Cổ bang chủ vì quá nóng giận mà phản ứng như thế thì e rằng quần hùng sẽ kết tội Cổ bang chủ đấy!

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ lúc này đã đứng dậy định lên tiếng lới Cái bang bỏ đi, thì đã phải đỏ mặt tía tai quay phát lại, Cổ bang chủ nhìn trừng trừng vào Từ Kinh Nhân một lúc, đoạn nói lớn :

- Ở đây ta không tin là Tà lão và những vị Chương môn đồng ý với nhận định của họ Từ ngươi. Ngươi đừng có đem quần hùng ra dọa ta, đừng hòng đe dọa được Cái bang của họ Cổ này!

Trong khi Tà lão thần quyền và bảy vị Chương môn nhân chưa biết phải đứng về phía nào, chưa biết phải bênh vực ai trong hai người thì Từ Kinh Nhân đã cười rộ lên và nói như khiêu khích Cổ bang chủ :

- Ha... ha... ha... Hành động này của Cổ bang chủ họ Từ ta không tin là toàn thể bang chúng Cái bang đồng tình. Và lại, xét ra việc này không liên quan gì Cổ bang chủ cả! Vậy Cổ bang chủ muốn đi đâu thì cứ đi, còn tiểu tử này thì họ Từ đành lưu lại

- Ngươi dám! Để ta đem họ Cừu đi xem ngươi làm gì được ta cho biết. Đệ tử Cái bang đâu! Lui!

Nói xong Cổ bang chủ đã lướt ngay đến bên cạnh Cừu Thạch chộp vào cổ tay chàng và lôi đi.

Từ Kinh Nhân lập tức quát lên :

- Đi đâu! Hãy lưu tiểu tử đó lại đây đã!

Vừa quát Từ Kinh Nhân vừa nâng tà thủ lên và hất cuộn lá Bồ đề vào lưng Cửu Thạch bằng thủ pháp mạnh không thể tả.

Vù...

Cổ bang chủ không hổ là Bang chủ một đại bang đã xoay nửa người lại. Và khi nhận ra vật mà Từ Kinh Nhân ném tới chính là bí kíp giả đã tẩm chất kịch độc, Cổ bang chủ liền hét lên một tiếng kinh hồn :

- Hay cho họ Từ!

Vừa hét, Cổ bang chủ đã dựng đứng hữu thủ lên, xô ra một luồng lực đạo cực mạnh, đẩy cuộn lá Bồ đề bay xéo sang một bên, tức thì cuộn lá liền bung rời ra và bay đi tứ tán.

Một số thì bay về phía các vị Chương môn và Tà lão thần quyền, còn một số thì hướng về phía quần hùng mà bay tới. Cổ bang chủ còn gầm lên :

- Sao họ Từ ngơoi dám làm điều này? Hay là ngơoi định sát nhân diệt khẩu đây... hử?

Họ Từ cũng không vừa gì đã kêu lên liền ngay sau đó :

- Ta sát nhân diệt khẩu hay ngơoi muốn hãm hại quần hùng chứ?

Không phải nói, để đối phó với những lá Bồ đề có tẩm chất kịch độc thì Tà lão và những vị Chương môn nhân có thừa năng lực. Bọn họ chỉ cần một cái khoa tay, một cái nhún chân là đủ để không bị chạm vào người. Còn quần hùng thì đứng san sát vào nhau, kẻ có võ công cao, người thì thấp kém, do đó, mạnh ai nấy nhanh chân nhảy tránh hoặc xô kinh đẩy những chiếc lá mạng đầu ắn của Từ thần bay đi, hướng về phía khác.

Toàn thể quần hùng hơn hai trăm người lập tức nhốn nháo như bầy ong vỡ tổ. Những tiếng thét vang lên, những cánh tay nâng lên, những luồng kinh lực thì nhau phóng ra và những chiếc lá Bồ đề như những con thuyền nan đang gặp những con sóng dữ đập vùi. Chúng hết hạ xuống rồi lại bay lên, lạng hết bên này đến đảo sang bên kia, tùy theo gặp những luồng lực đạo mạnh hay là yếu ở phía này hay ở phía bên kia. Đứng là Diệp Lạc!

Thấy tình hình như vậy, đúng là đã gây cho quần hùng nổi kinh hoàng nên Cổ bang chủ hét nhỏ vào tai Cửu Thạch :

- Đi đi! Chạy nhanh lên!

Rồi Cổ bang chủ vút người như bay về phía quần hùng dùng thân pháp thượng thặng lảng không bay trên đầu mọi người, tiến về phía những chiếc lá đang bay loạn như lá mùa thu gặp cơn gió mạnh.

Cùng một lúc với Cổ bang chủ, Từ Kinh Nhân và Tà lão thần quyền đã khinh thân nhào đến với cùng chung một mục đích.

Khi thấy Cổ bang chủ cũng làm một động tác như vậy, Từ Kinh Nhân vội liếc mắt tìm kiếm Cửu Thạch ở chỗ cũ, và không còn nhìn thấy Cửu Thạch đâu, Từ Kinh Nhân liền lớn tiếng kêu lên :

- Đùng cho tiểu tử họ Cửu đào thoát. Mau bắt hẩn lại.

Lập tức ngay sau tiếng kêu cảnh tỉnh của Từ Kinh Nhân, mọi người nhất tề thêm một lượt xông vào, họ vừa đảo mắt xem chừng bên trên để phòng những chiếc lá sắc mùi tử khí bay đến chạm vào người họ, vừa nhìn quanh họ xem Cửu Thạch đang lẩn ở đâu. Không ai bảo ai tất cả đều quyết tâm làm theo lời Từ Kinh Nhân là không cho chàng dễ bề trốn thoát.

Đúng như lời Từ Kinh Nhân đã nói lúc nãy, bọn người Cái bang hầu như đã phân hóa làm hai. Một số thì nghĩ Cổ bang chủ nói đúng nên họ không quan tâm tìm kiếm Cửu Thạch. Số còn lại thì lại chia làm hai phe có hai ý kiến khác nhau. Một ít thì vẫn tin ở Cổ bang chủ nhưng họ nghi ngờ Cửu Thạch, một ít thì hầu như tin rằng Cổ bang chủ quá có phần sai khi lên tiếng bênh vực Cửu Thạch là một tên tiểu tử có thân thế lai lịch mơ hồ, rõ ràng là có liên quan đến âm mưu tàn độc nọ. Do đó, hết chín phần trong quần hùng đều đổ xô tìm kiếm Cửu Thạch.

Vì vậy, dù cho Cửu Thạch có võ công cao tuyệt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào thoát ra mà không bị quần hùng phát hiện. Ngay lúc đó đã có tiếng người cáo giác :

- Tiểu tử đó đang ở đây! Hẩn đang ở hướng này này! Chặn bắt hẩn lại!

- Chạy đi đâu, tiểu tử? Đùng hòng thoát thân!

- Khôn hồn thì đứng lại, nếu ngơoi không muốn bỏ mạng.

Thần tình mười phần khiếp đảm, Cửu Thạch có nằm mơ cũng không ngờ đời chàng lại lâm vào tuyệt lộ khi mới dần bước vào giang hồ như thế này!

Là con sâu cái kiến mà còn muốn sống thay, huống chi là Cửu Thạch trên vai còn mang nặng mối huyết thù. Nhưng đứng lại như họ bảo thì Cửu Thạch không tin đó là thượng sách. Còn như phản kháng lại thì cái chết đến còn mau hơn! Lâm vào hiểm cảnh, dù Cửu Thạch có tâm trí mẫn tiệp đến đâu cũng không thể cấp thời nghĩ ra được. Ngoài mỗi việc làm theo bản năng nghĩa là chàng phải xuất thủ ngăn chặn những đòn tập kích từ các phía xông vào, thì Cửu Thạch không còn biết phải làm sao nữa!

Cũng may là sở học của Cửu Thạch bây giờ đã cao hơn lúc trước, Cửu Thạch còn có Thiên Địa Ngũ Hợp chương do Cổ bang chủ truyền thụ trong khi

chàng không may may dám dùng đến khí giới. Cho nên Cửu Thạch vẫn còn tạm thời chống đỡ được hết lớp sóng kinh này đến lớp sóng kinh kia nhằm vào chàng mà đánh tới Nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ! Song quyền không địch lại tứ thủ. Hành vi phản kháng của Cửu Thạch làm mọi người điên tiết lên.

Đã có nhiều người tức giận la lên :

- Tiểu tạp chủng này quả là bướng bỉnh. Giết hẳn đi cho rồi!

- Đúng rồi! Giết hẳn đi! Bất cứ kẻ nào bênh che hẳn thì tự nhận là cùng một phe, một giộc cả! Giết! Giết!

- Giết! Giết!

Thiên Địa Ngũ Hợp chường với nhiều bộ vị khác nhau vẫn không đủ năng lực chặn đứng cơn giận đang sôi trào của mọi người đang hăng máu. Cửu Thạch sinh giận, nộ khí bốc lên sát khí dâng lên. Cửu Thạch chộp tay vào đốc kiếm định rút ra bất chấp tai nạn sẽ vì thế mà đứt rơi tung ra đó. Đến mạng còn chưa chắc đã giữ được, Cửu Thạch tâm trí đâu mà lo đến vật ngoại thân chỉ là vài món đồ vật không đáng giá? Thì kịp thời tai của Cửu Thạch đã nghe có tiếng quát bảo :

- Đứng tiểu tử! Ngươi đừng dại rút kiếm ra mà chọc tức mọi người! Nhảy lên nào!

Cửu Thạch đâu còn đủ năng lực để nhìn lên xem Cổ bang chủ đang ở phương vị nào mà bảo chàng nhảy lên. Nhưng mặc kệ! Đã bảo nhảy thì Cửu Thạch cứ nhảy rồi ra sao thì ra.

Nghĩ thế Cửu Thạch bèn tận lực xô ra một chưởng, đoạn nhún mình nhảy vọt lên!

Thân hình vừa bốc cao được một trượng thì Cửu Thạch lại nghe tiếng một người khác quát tướng lên lồng lộng :

- Cổ lão đừng có quá quắt thế. Hãy buông tay ra nào!

Cửu Thạch đang ở trên cao, tầm nhìn không còn hạn chế nữa nên chàng bèn hướng mắt nhìn về phía có tiếng phát thoại. Chàng thấy Cổ bang chủ đang lơng không bay như chớp về phía chàng, tả thủ thì vươn ra định chộp tay chàng dễ như quạ sói gà sói chàng chạy thoát đi. Còn đằng sau Cổ bang chủ là Từ Kinh Nhân cũng đang lơng không phi thân đến. Lão vẩy tả thủ về phía Cổ bang chủ còn hữu thủ thì kích về phía Cửu Thạch một kích. Ý đồ của Từ Kinh Nhân thế là đã rõ, lão muốn Cổ bang chủ thôi ngay ý định tiếp cứu Cửu Thạch bằng cách buộc Cổ bang chủ phải đối chiêu cùng lão, đồng thời một kích kia của Từ Kinh Nhân thì lại quyết xô Cửu Thạch rơi xuống lại vòng vây của quần hùng!

Mãi đến lúc này Cửu Thạch mới mục kích được thần công tuyệt thế của Cổ bang chủ không thua kém gì Từ Kinh Nhân, chẳng trách việc chọn họ Từ làm Minh chủ đang gặp nhiều ý kiến bất đồng! Vì võ công của họ Từ chưa phải là cái thế.

Cổ bang chủ toàn thân không chạm đất thế mà lão đã dễ dàng quấy người một cái, đầu dưới chân trên thoát được chiêu công của Từ Kinh Nhân lao vào. Còn nữa! Song thủ của Cổ bang chủ đã nhất tề vươn ra, một thì chọi lại một kích của Từ Kinh Nhân nhằm vào Cửu Thạch, còn một thì vẫn chộp được vào tay Cửu Thạch.

Vừa chộp giữ Cửu Thạch xong Cổ bang chủ đã hét lên cực lớn :

- Lên!

Theo tiếng hét toàn thân của Cửu Thạch đã bốc lên cao, kịp lúc thoát được một lúc những tám, chín luồng lực đạo do quần hùng ở phía dưới đẩy lên nhằm ngăn chặn Cửu Thạch!

Hú vía! Cửu Thạch chưa kịp mừng đã nghe thân hình chàng lung lay ngay lúc có tiếng chấn kinh vang lên :

Bình!

Đó là tiếng chạm chưởng của Cổ, Từ hai đại cao thủ đương thời! Và dư kinh đã làm cho thân hình Cửu Thạch lắc lư, chao đảo...

Và đang lúc thân hình của Cửu Thạch còn đang chao đảo lắc lư đó, Cửu Thạch đã nghe như cùng một lúc có nhiều tiếng hét vang ra, trong đó, sát bên tai chàng là tiếng dặn dò của Cổ bang chủ :

- Đi nào! Cẩn trọng nhé!

Những tiếng hét kia tập nập vọng tới khiến Cửu Thạch không nghe được trọn câu nhắn nhủ của Cổ bang chủ, đó là những tiếng hét của Từ Kinh Nhân...

- Hay cho Cổ lão! Dám tiếp tay cho tiểu tử trêu chọc quần hùng!

... Là tiếng hét của Tà lão thần quyền :

- Cổ bang chủ sao lại làm thế? Không sợ quần hùng đàm tiếu sao?

... Là tiếng quát trả của Cổ bang chủ :

- Đến Tà lão mà cũng không tin ở tư cách của lão ăn mày sao?

... Là tiếng quát tháo giận dữ của Từ Kinh Nhân :

- Coi chừng Cừu tiểu tử đào thoát. Giỏi cho lão ăn mày mê muội nông nổi...

Còn nhiều nữa, nhưng Cừu Thạch do đang bay đi vùn vụt sau cú ném đi của Cổ bang chủ nên đã không nghe được nữa.

Tiếng gió rít sạt qua tai và tiếng kinh phong đánh trượt bên người khi thân hình Cừu Thạch vẫn tiếp tục lao đi nhanh như tên bắn, khiến cho Cừu Thạch nhớ lại và thân phục sự nhanh nhạy của Cổ bang chủ.

Nguyên Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ đã nhân cơ hội dư kinh còn đó sau khi cùng Từ Kinh Nhân chạm chưởng khiến cho thân hình Cừu Thạch lắc lư, nếu không phải nhờ tay Cổ bang chủ giữ lại thì Cừu Thạch đã bay bắn đi rồi, nhưng Cổ bang chủ đã lợi dụng dịp may đó để kịp thời ném Cừu Thạch bay đi về hướng đã định. Cổ bang chủ chỉ cần dùng một lực đạo nhỏ, cộng với dư kinh còn có tác dụng, thế là thân hình của Cừu Thạch chẳng khác nào trường tiễn rời cương cung bay đi vùn vụt. Vô hình chung, chính Từ Kinh Nhân đã có phần nào có công giúp Cừu Thạch bay vượt khỏi vòng người vây chặt. Vì thế Từ Kinh Nhân do thua trí Cổ bang chủ nên lão họ Từ đã chẳng thét lên be be, và gầm lên giận dữ, cảnh tình quần hùng quyết không buông tha Cừu Thạch.

Người bay là đà trên cao, Cừu Thạch nhìn thấy đoàn người bên dưới rần rần chạy đuổi.

Cừu Thạch những muốn trảm người xuống, chạm vào đỉnh đầu hay bờ vai của bọn người bên dưới để tăng thêm tốc độ hòng thoát thân mau hơn, nhưng chàng không dám. Vì chỉ cần một sơ suất nhỏ, hoặc do công phu không bằng người thì ngay lúc Cừu Thạch trảm người xuống là sẽ bị bọn họ tóm được ngay. Và như thế là Cừu Thạch đã phụ công khó của Cổ bang chủ rồi.

Phần thì tiếc nuối, phần vì hận cho bản lĩnh non kém nên Cừu Thạch không màng nhìn đến bọn người ở dưới nữa, chẳng cứ mặc kệ, muốn ra sao thì ra, đến khi nào đà bay đã mất, bắt buộc phải hạ thân xuống thì đến lúc đó Cừu Thạch mới liệu định tiếp.

Do không để ý đến bên dưới nên Cừu Thạch đâu biết rằng đoàn người đang rần rần đuổi theo bỗng như đụng phải một bức tường vô hình chắn ngang khiến cho họ không sao tiến thêm được nữa.

Bức tường này tuy vô hình nhưng lại cực kỳ hung hiểm khiến cho gần mấy mươi nhân vật giang hồ không ai bảo ai, đồng loạt dừng ngay tắp lự.

Tuy vậy, trong đám gần mười tên, phần thì thấy Cừu Thạch đang dần dần rơi xuống, chỉ cách chỗ họ chừng độ mười trượng, họ đâm tiếc rẻ, phần thì ý lại vào số đông, nên họ nhất cả sự kiêng dè khi gặp bức tường chắn ngang vô hình này. Thế là bọn họ hè nhau tiếp tục lao đi. Bỏ qua uy lực đương nhiên có của bức tường chắn, họ quyết lòng không buông tha Cừu Thạch. Tha làm sao được mà tha mà ngay khi lúc Cừu Thạch đã chạm chân vào đất, đang loạng choạng giữ lấy thăng bằng và đang tiếp tục bỏ chạy?

Và vì hăng máu, họ đã quên đi sự đe dọa đương nhiên có của... Bạch Phướng Khô Lâu Ký! Một tiêu ký không ai lại không biết của một nhân vật cực kỳ hung hiểm là Bạch Phát bà bà đã có từ bốn mươi năm qua.

Một người đuổi theo, cả bọn đuổi theo.

Một người chạy vượt qua Bạch Phướng Khô Lâu Ký đang phản phất bay trong gió trên mặt đất dẫn theo cả toán gần mười người chạy vượt qua luôn.

Xoẹt!

Phập!

Một lá Bạch Phướng Khô Lâu Ký nữa đã cắm ngay vào mặt đất trước chân bọn cao thủ gần mười người nọ khiến cho họ một lần nữa chững lại. Rồi họ nghĩ, đã vượt được một lần, thì thêm một lần nữa cũng chẳng sao, huống hồ họ lại gồm những mười người kia mà! Không sợ, bọn họ lại lao đi. Và lại Cừu Thạch chỉ cần chạy thêm một đôi nữa là đến được cánh rừng kia rồi. Nếu để Cừu Thạch chạy lọt vào đó thì sau đó muốn tìm được chàng chẳng khác nào mò kim đáy biển. Điều này khích lệ điều kia, người kia đưa mắt khích lệ người nọ, vì thế họ mới gan dạ đến độ đó.

- Đáng chết! Xem thường Bạch Phướng như bọn người quả là đáng chết thật!

Một bóng người theo âm sắc rồn rảng khó nghe đã chặn đường bọn mười người nọ.

Bọn này không muốn dừng cũng phải dừng chân. Họ tiếc rẻ nhìn theo dáng người của Cừu Thạch đang sắp sửa tiến đến cửa rừng. Một tên không chịu được nữa đã lên tiếng hướng về nhân vật vừa mới xuất hiện :

- Tiểu tử kia là tội đồ của võ lâm, tại sao Xú cô nương lại...

Phập!

- Á... Á... Á...

Tên đó nói chưa tròn câu dứt ý thì chỉ vì độc khẩu nên hại đến xác phàm, Khả Mỹ Dung đã tức tối gọi cho tên đó một mũi Bạch Phướng Khô Lâu Ký

vào con mắt bên tả, nhưng nàng đã từng trừng trị bọn môn đồ Hoa Sơn phái trước đây. Tên nọ đau buốt tâm can, một tay chụp lấy mắt tả, còn miệng thì kêu lên thảm thiết khiến cho bọn còn lại phải chọn lòng sờn dạ.

Đã thế Khả Mỹ Dung còn nói :

- Bất cứ ai, hễ đã xúc phạm đến bản nhân hoặc đặt chân bước vào cấm địa do bản nhân vạch ra thì kẻ ấy chết chắc. Chứ không phải chỉ được trừng trị nhẹ nhàng như tên đó đâu!

Mất đi một mắt mà cô nương lại bảo là trừng trị nhẹ nhàng khiến cho mọi người này tức uất mà không sao dám cãi.

Đến khi nhớ lại chữ Cấm địa mà chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký nói ra họ mới chịu quan sát trên mặt đất gần đó, và họ mới phát hiện ra cách chân họ khoáng non trượng có một vạch ngang kéo dài trên mặt đất. Và sát với vạch đó là một tảng đá nhỏ, quá nhỏ chỉ để đủ vạch lên trên đó hai chữ Cấm Địa mà chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký đã dùng đầu ngón tay với nội lực uyên thâm vạch lên.

Một tên khác cũng không nhìn được rốt cuộc phải lên tiếng lục vấn :

- Vậy tại sao cô nương lại để cho tiểu tử kia đi qua? Sao cô nương không trừng trị hắn?

Khả Mỹ Dung liền đáp :

- Tiểu tử nào đâu? Bản nhân đâu đã thấy ai vượt qua rào đâu nào?

Tên này bèn đưa tay chỉ về phía trước và nói :

- Đó! Hắn đó!

Khả Mỹ Dung lập tức quay đầu nhìn theo tay tên nọ chỉ, nàng kịp nhìn thấy Cừu Thạch đã khuất hẳn vào rừng. Do đó nàng giả vờ hỏi lại tên kia :

- Ai kia! Bản nhân có nhìn thấy gì đâu? Ngươi định lừa bản nhân à? Hay ngươi hết muốn sống nữa rồi?

Nghe nàng bảo thế bọn họ biết ngay là nàng nói dối. Nhưng biết làm sao được, khi đứng là vào lúc này, giữa bọn họ và cách rừng đâu có còn thấy bóng dáng bất kỳ một ai nữa.

Và điều này chính là sự thật hiển nhiên, họ không thể chứng minh rằng “có” mà chủ nhân Bạch Phướng lại bảo là “không” được!

Họ ngơ ngác nhìn nhau, thăm dò hỏi nhau, và thăm lắc đầu bằng mắt để bảo nhau rằng là không nên trêu chọc đến Bạch Phướng Khô Lâu Ký chủ nhân nếu như không muốn rước họa vào thân. Bọn họ đã định lui chân thì bỗng nghe từ phía sau có tiếng quát lớn hỏi họ :

- Sao lại đứng ỳ tại đâu? Tiểu tử họ Cừu đâu rồi?

Vừa nghe được giọng nói này, bọn họ không cần quay lại cũng biết đấy là ai. Do đó một tên trong bọn nhanh miệng hơn cả đã lên tiếng đáp ngay :

- Từ đại hiệp! Tiểu tử họ Cừu đã chạy thoát vào cánh rừng kia, nhưng bọn tại hạ không thể đuổi theo được vì đã có cấm lệnh của vị... của chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký đâu.

Tên này chỉ cần nói nửa câu là Từ Kinh Nhân cũng đã có thể tự nhìn thấy và tự hiểu rồi. Do đó Từ Kinh Nhân bèn hướng về Khả Mỹ Dung hát hăm và bằng giọng trịnh thượng lên tiếng hỏi :

- Cô nương là truyền nhân của Bạch Phát bà bà? Sao cô nương lại ngăn trở việc truy đuổi một tên trọng phạm của võ lâm? Không lẽ cô nương đây là tông phạm của tiểu tử sao?

Khả Mỹ Dung tuy chưa một lần giao tiếp với Từ Kinh Nhân nhưng qua lời nói của tên lúc nãy, nàng đã biết đây chính là vị phó minh chủ đương nhiệm có tước hiệu và hống danh là Thiết thủ thiết diện Từ Kinh Nhân. Bây giờ chưa gì đã nghe vị Thiết thủ thiết diện quy kết cho nàng tội tông phạm bằng giọng nói trịnh thượng, nàng bèn nộ khí xung thiên đáp lại ngay :

- Là truyền nhân hay không, điều này không liên qua gì đến Từ phó minh chủ đại nhân đại hiệp! Hóa ra đây là Thiết thủ thiết diện vô tư chí công đây. Lại quá, đến bọn người này còn chưa thể vạch mặt chỉ tên bảo bản nhân là bao che cho ai thế mà đường đường là một vị Thiết diện lại bảo bản nhân là tông phạm! Chứng cứ đâu? Không trưng được bằng chứng thì đừng trách bản nhân sẽ lại đối từ Thiết diện sang Thiết bị à nha!

Dù có ý định xem thường Xú a đầu truyền nhân của Bạch Phát bà bà đến đâu đi chăng nữa, nhưng Từ Kinh Nhân vẫn phải công nhận rằng lão đã quá hấp tấp nên đã phạm phải sai lầm! Từ Kinh Nhân có thể ý lại vào công phu võ học để trấn áp ả nọ, lão tin là lão thừa năng lực để thực hiện điều này, nhưng lão không thể bỏ qua đạo lý được. Bởi vì ngay khi ả nọ nói xong, bọn người vừa báo Cừu Thạch đã chạy thoát vào rừng vẫn nín lặng không một lời cãi chính. Điều này có nghĩa là Từ Kinh Nhân vô phương trưng được bằng chứng như ả nọ đòi hỏi.

Nhưng nếu để ả nọ đổi danh hiệu của lão từ Thiết diện sang Thiết bị thì còn gì gọi là thể diện của lão nữa? Do đó Từ Kinh Nhân âm mưu :

- Vậy thì... cô nương có dám cùng ta vào rừng để kiểm chứng không? Cô nương dám đoan chắc với ta là tiểu tử đó không có ở trong rừng không?

Được thế, Khả Mỹ Dung càng làm gì, nàng khinh khinh đáp :

- Nay Thiết diện đại nhân! Đừng có chuyện nợ xọ sang chuyện kia. Hơn nữa, cấm lệnh của bản nhân đã ra, đâu có thể vì việc Từ đại hiệp không trung được bằng có mà bảo bản nhân thu lệnh! Há Từ đại hiệp không biết rằng, gia có gia pháp, môn có môn quy sao? Mà thôi! Cũng được, bản nhân nể tình Từ đại hiệp đường đường là Phó minh chủ, vậy đại hiệp cứ đi vòng qua chỗ này độ năm mươi trượng, sau đó đại hiệp cứ việc vào rừng tìm cho được bằng chứng. Nhớ nhé, nếu đại hiệp không tìm được bằng chứng thì danh xưng Thiết bi...

- Cảm ngay!

Khả Mỹ Dung chợt nghe Từ Kinh Nhân gầm lên dữ dội, lại còn xòe rộng hữu chưởng, nàng bất giác lùi lại, nàng trụ bộ, vận kinh vào song thủ sẵn sàng chống cự lại Từ Kinh Nhân nếu cần. Nhưng ngay lúc đó, ở hai bên Từ Kinh Nhân bỗng xuất hiện hai nhân vật nữa, mà sau đó qua lời đối đáp nàng mới biết hai nhân vật cự phách đó là Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ và Tà lão thần quyền Không Động.

Có lẽ từ xưa Tà lão thần quyền đã nhìn rõ được diễn biến này, nên vừa hiện thân Tà lão liền lên tiếng báo cả hai :

- Khoan đã nào! Họ Từ người không thể làm càn như thế được. Con nha đầu này, Ta là Tà lão ở Không Động đây. Trường bối của người cũng phải kiêng dè ta phần nào, vậy người có thể nhượng lối cho bọn ta đi được không?

Riêng Cổ bang chủ không nói gì, chỉ nhìn vào mắt Khả Mỹ Dung bằng ánh nhìn như đồng lõa vậy! Khả Mỹ Dung nghe giọng điệu của Tà lão thần quyền biết rằng Tà lão chẳng xem Từ phó minh chủ ra gì, cũng như sự kính trọng chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký của Tà lão là rõ ràng. Do đó, nàng tỏ ra nhanh nhẩu đáp ứng :

- Nói như Tà lão tiền bối đây có phải là dễ nghe không? Nể tình cô cự giữa Tà lão tiền bối và gia sư, diệt nữ xin phá lệ một phen vậy! Mời!

Chừng như muốn dẫn mắt Từ Kinh Nhân, Khả Mỹ Dung phát hữu thủ miệng thì nói mời, nhưng ổng tay áo đã đập ra một luồng nhu kinh hướng về hòn đá nhỏ có khắc chữ Cẩm địa một cái. Hòn đá tức khắc vỡ vụn ra thành bột ngay. Cấm lệnh đã được thu hồi. Và mục đích của Khả Mỹ Dung đã đạt. Nàng bèn tung người bỏ đi ngay.

Sau đó không lâu, chừng một tuần rưỡi, bọn người giang hồ theo chân Từ Kinh Nhân từ trong rừng đi ra. Dĩ nhiên là không tìm được Cừ Thạch nữa rồi.

Và cuộc thịnh hội võ lâm chọn Minh chủ tổ chức tại Kim Lăng vì việc này mà bị phá vỡ. Sự phân hóa giữa các nhân vật vào hàng đại cao thủ thế là càng thêm gay gắt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừ Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tam thập lục kế đào vi thượng

Nói về Cừ Thạch sau khi đã bay đã mất, chàng không chán chừ ngay lúc chân vừa chạm đất đã theo đà chạy mãi miết.

Xa xa trước mặt chàng là cánh rừng, là cứu tinh của Cừ Thạch nếu chàng có thể thoát được tay quần hùng trên quãng đường độ trăm trượng này.

Gọi cánh rừng này là cứu tinh cho Cừ Thạch không có gì là quá đáng! Vì chính Cừ Thạch đã từ cánh rừng đó mà tiến đến nơi diễn ra thịnh hội. Hơn nữa, suốt đêm qua, sau một ngày lặn lội trong cánh rừng này, chàng đã ngủ qua đêm ở đó. Có thể nói là Cừ Thạch đã thông tỏ đường đi lối lại trong rừng. Bây giờ, chỉ cần Cừ Thạch chạy được đến đó thì kể như thoát nạn.

Do đó bất kể những việc gì đang xảy ra ở phía sau, Cừ Thạch vẫn cầm đầu cầm cổ chạy miết. Và cũng vì thế nên việc Khả Mỹ Dung dùng uy lực của Bạch Phướng Khô Lâu Ký chặn đứng quần hùng lại tiếp tay cho chàng Cừ Thạch cũng không sao biết được.

Không bao lâu, Cừ Thạch đã lẩn được vào rừng, nhưng chàng vẫn biết rằng như thế vẫn chưa đủ an toàn nếu chàng không tìm được nơi ẩn náu.

Chỗ ẩn náu tốt nhất mà Cừ Thạch đã biết đó là một bọng cây khá to nằm cạnh một ngôi miếu thờ Sơn Thần ở khoảng giữa rừng. Nhưng đi được đến đó Cừ Thạch cần phải có thời gian. Thế nhưng thời gian của Cừ Thạch lúc này rất hạn hẹp, chàng không thể cứ băng ào ào trong rừng được. Làm thế lớp thì tiếng động do chàng gây nên, lớp thì móng thú bị động mà bỏ chạy vì hoảng loạn có thể dễ dàng tạo thành mục tiêu cho mọi người biết lối đi của chàng mà chặn bắt. Do đó khi tiến vào rừng được chừng ba mươi trượng, Cừ Thạch bèn án binh bất động để nhìn lại phía sau.

Tĩnh không thấy bóng một người nào cả. Hồ nghi, Cừ Thạch bèn đứng yên dò xét thêm một lúc lâu nữa.

Được một lúc, vẫn không nghe thấy bất kỳ một tiếng động nào. Cừ Thạch ngỡ rằng mọi việc đã tạm lắng như vậy là do Cổ bang chủ đã phải lao sư động chúng đã điều động bọn bang đồ Cái bang, đang ghim chân mọi người ở phía ngoài nên mới có hiện tượng này. Yên tâm, Cừ Thạch liền nhanh chân đi tiếp nữa.

Không ngờ, chỉ tiến được chừng mười trượng nữa từ chỗ dừng chân lúc này. Cừu Thạch đã nghe có tiếng lao xao ngoài cửa rừng. Do khoảng cách quá xa, phần thì võ công kém nên Cừu Thạch không nghe được rõ, chàng bèn đình bộ, quay ngược lại được hai trượng và trong một thoáng Cừu Thạch thấy có nhiều bóng người đang túa ra và lao thành nhiều hướng tiến vào rừng.

- Có phải người của Cổ bang chủ đang muốn tìm ta? Ồ! Không phải rồi! Vì nếu là Cổ bang chủ và bang đồ Cừu Thạch thì hẳn lão nhân gia đã ứng khẩu kêu lên rồi. Đẳng này bọn này im lìm thế kia thì đích thị là quần hùng rồi. Làm sao bây giờ?

Tâm tư thoáng bồn loạn, Cừu Thạch nhìn ngang nhìn ngửa, đoạn nhanh tay nhanh chân trèo lên một thân cây gần ngay bên chàng.

Cây rừng phần nhiều thì thân dưới thẳng, lên cao thật cao ít là năm trượng mới đến được chỗ tàng câu rậm rạp. Cừu Thạch không tính đến khoảng này, nên chàng đã phải thót tim từng chập vì leo mãi vẫn không đến được chỗ có tàng cây. Còn khi nhìn xuống phía dưới thì thấy thật là trống trải, dễ bị lộ!

Do sợ, do gấp nên khi Cừu Thạch leo đến tàng cây, trước khi khua tay vào chỗ rậm nhất, Cừu Thạch đã làm rơi thanh kiếm gì ra khỏi lưng, chỉ còn cái tay nải cột hồ đồ thôi.

Đưa mắt khiếp đảm Cừu Thạch dõi theo thanh trường kiếm và Cừu Thạch đã thở phào nhẹ nhõm khi thấy thanh trường kiếm mắc vào một chạc ba, chỉ ló phần đốc kiếm ra ngoài độ ba tấc. Với độ cao năm trượng và với phần ló ra chỉ có ba tấc thì Cừu Thạch tin rằng sẽ không có ai nhìn thấy thanh kiếm của chàng, và chỗ ẩn của chàng sẽ là kín đáo nếu Cừu Thạch bẻ khí cho kín kẽ và nếu chàng gặp may.

Mà đúng là Cừu Thạch đã gặp may. Vì sau đó không lâu, Cừu Thạch từ trên cao nhìn xuống đã thấy đúng là bọn quần hùng đang xục xạo tìm kiếm chàng và đúng là bọn họ không một lần nhìn lên tàng cây chỗ Cừu Thạch đang ẩn thân

Cừu Thạch còn nhận ra Từ Kinh Nhân, Tạ lão thần quyền trong số người đang tìm kiếm ở bên dưới.

Sau một lúc xục tìm không được gì bọn họ lại trở ra. Lần này khi đi ngang chỗ Cừu Thạch ẩn, Cừu Thạch khẽ giật mình khi có một người chất lưỡi hít hà nói :

- Nếu không bị con nha đầu nọ dùng Bạch Phương Khô Lâu Ký ngăn trở bọn tại hạ. Thì bọn tại hạ đã tóm được tiểu tử đó rồi. Đầu để hẳn kíp lùi vào rừng dày đặc như thế này? Tiếc thật!

Liền ngay đó, Cừu Thạch nghe có tiếng Từ Kinh Nhân đáp lại :

- Hẳn thoát được phen này, nhưng ta không tin hẳn thoát được lâu đâu. Đi thôi!

Thoáng chốc, tất cả đều bỏ đi cả. Cừu Thạch ngồi im như tượng đá mơ màng nghĩ đến những lần chàng được Khả Mỹ Dung ra tay tiếp trợ.

Nếu không phải là chàng đã nói với nàng: “Đến khi nào có võ công cao hơn, hoặc bằng Khả Mỹ Dung thì chàng mới chịu kết bạn!” Thì có lẽ chàng đã sẵn sàng kết bạn với nàng rồi! Không phải vì chàng muốn nương dựa vào nàng nhưng là vì đó chính là đạo lý. Không phải thế sao? Nàng đã thành tâm đối đãi tốt với chàng thế kia mà! Chàng không thể không dùng chân tâm để đáp lại.

Mãi lo nghĩ đến trời sắp tối mà Cừu Thạch lại không hay. Nghe tiếng chim rừng xao xác gọi nhau về tổ, Cừu Thạch mới sực tỉnh. Hoảng hốt, vì theo dự định là chàng phải đi sâu vào nữa, phải đến được nửa rừng phải tạm nương náu qua đêm tại miếu Sơn Thần, thế mà giờ này chàng vẫn còn ở tại đây.

Lập cập leo xuống, Cừu Thạch lại quên bẵng đi thanh trường kiếm đã không còn trên lưng chàng nữa, chỉ đến khi Cừu Thạch bước đi khó khăn trong đêm tối, giữa những nhánh lá dây leo chằng chịt, đến khi Cừu Thạch buộc phải dùng đến trường kiếm để phát cây rừng dọn lối đi, thì chàng mới biết là trường kiếm đã bị chàng bỏ quên trên chạc ba cây lúc này. Lưng chàng trống không!

Cừu Thạch không thể nào tiến nhanh nếu chàng không có lợi khí để phát quang. Bất đắc dĩ Cừu Thạch phải lôi thanh Lam Chùy lệnh ra để sử dụng.

Có được thanh Lam Chùy lệnh sắc bén trong tay, dũng khí và đóm lược như trở lại với chàng.

Chàng không còn sợ dã thú tấn công bất chợt, không còn kinh hãi khi chỉ có một mình giữa rừng rậm thâm u lúc đêm về. Và Cừu Thạch tiến nhanh hơn.

Cứ thẳng hướng đã định, Cừu Thạch tiến bước.

Không biết đã trải qua được bao nhiêu thời khắc, nhìn trên trời với táng cây rừng giao chuyễn dày đặc không thể nào thấy được một ánh sao đêm, Cừu Thạch không thể biết bây giờ là canh mấy. Canh hai? Canh ba? Hay là gần hết đêm?

Không biết! Cừu Thạch chỉ biết là chàng rốt cục rồi cũng đến được miếu Sơn Thần.

Trong bóng tối dày đặc giữa rừng thẳm, Cừu Thạch đâm ra lưỡng lự, nửa muốn bước vào miếu Sơn Thần để nghỉ qua đêm như đã định, nửa lại muốn nhân bóng đêm đi thêm càng xa càng tốt. Vì không phải là chàng đã nương theo bóng đêm đi từ lúc nhập nhạng tối cho đến bây giờ sao?

Rốt cục rồi Cừu Thạch cũng phải chọn cách thứ nhất vì sau một lúc phát cây rừng để dọn lối đi, bây giờ cánh tay Cừu Thạch đã mỏi nhừ. Tội gì không chờ đến lúc sáng hẳn để thấy đường đi, còn hơn là bây giờ phải mò mẫm đường một cách vất vả.

Còn độ một trượng là Cừu Thạch đã bước vào miếu Sơn Thần, thế mà chàng phải điếng hồn và khựng lại, vì một âm thanh đầy vẻ kinh khiếp đã vang lên đột ngột :

- Đến bây giờ mới đến đó à, tiểu tử?

Cừu Thạch giương hết mục lực nhìn vào miếu Sơn Thần vì âm thanh đó đã từ trong miếu phát ra.

Và Cừu Thạch không nhìn thấy gì ngoài hai tia sáng phát ra lơ lửng từ cặp mắt của Từ Kinh Nhân xạ ra.

Âm thanh đó Cừu Thạch đâu dễ gì quên được! Nhân vật có âm sắc đó gọi chàng bằng danh xưng đó và có nội lực hiển lộ ra cặp mắt cỡ đó không là Từ Kinh Nhân - Phó minh chủ đương thời thì còn là ai được nữa?

Cừu Thạch theo bản năng tự vệ đã phải lùi lại hơn trượng, tay cầm thanh Lam Chủy lệnh ngay trước ngực mà không nhớ rằng nếu đem so sánh võ công của chàng và của Từ Kinh Nhân thì không khác nào đom đóm so với mặt trời.

Vẫn đứng nguyên vị trí trong miếu Sơn Thần, Từ Kinh Nhân bắt đầu nói một cách đặc ý :

- Thế nào, tiểu tử? Bất ngờ quá phải không? Ha... ha... ha... Ngươi kinh ngạc vì ta đứng chờ ở đây à? Đừng kinh ngạc! Ta không có tài thông thiên triệt địa như ngươi đang nghĩ trong đầu. Chỉ là vì... thanh kiếm của ngươi nằm vắt vẻo trên chạc ba cây đã cáo tố ngươi. Lúc ta nhìn thấy ta đã định ra tay bắt ngươi rồi, nhưng nghĩ lại, ta không muốn làm thế nữa, nào là Tà lão, nào là lão ăn mày Cổ Khả Lạc, nào là con nha đầu truyền nhân muội Bạch Phát. Họ sẽ ngăn trở ta. Chỉ bằng ta Dương Đông kích Tây, ta bỏ đi, sau khi ném lại cho ngươi câu hăm dọa. Đợi khi mọi người đã tản đi hết, lúc ấy đã là canh một, ta mới quay lại tìm ngươi. Thanh kiếm vẫn còn, nhưng người thì lại không có ở đó. Rồi tiếng động trong rừng đêm đã giúp ta tìm được ngươi. Ta chỉ việc nương theo tiếng động này. Và khi nhìn thấy miếu Sơn Thần, ta biết ngay thế nào ngươi cũng đến đây. Ta chỉ cần lẳng lặng phóng qua đầu ngươi, và ta chỉ có mặt trước ngươi không lâu lắm đâu. Thế nào, vậy là mình bạch rồi phải không?

- Từ đại hiệp! Vì sao đại hiệp lại muốn giết tại hạ? Tại hạ đã làm gì nên tội chứ?

Từ Kinh Nhân điềm nhiên đáp :

- Ai bảo ngươi là ta muốn giết ngươi? Chuyện này ở đâu ra? Ngươi nên biết ta là Thiết thủ thiết diện, là Phó minh chủ kia mà. Không luận được tội ngươi, đâu có muốn ta cũng không thể giết ngươi được.

- Vậy tại sao Từ đại hiệp lại đeo đuôi tại hạ tới đây? Không lẽ chỉ vì chuyện Diệp Lạc kinh giả kia hay sao?

Giọng của Từ Kinh Nhân trầm xuống, lộ rõ vẻ quyết tâm :

- Đúng là việc đó đấy, nào! Nói rõ ra xem nào tiểu tử! Ngươi họ Cừu ư? Dưỡng phụ ngươi là ai? Phụ mẫu ngươi là ai? Lai lịch thế nào? Xuất xứ từ đâu ra?

Một loạt câu hỏi dồn dập của Từ Kinh Nhân khiến cho Cừu Thạch bối rối. Chàng không biết là chàng nên đáp hay không nữa. Đáp thì lỗi đạo với dưỡng phụ, phải giải thích thân thế mơ hồ của chàng mà mẫu thân chàng không muốn chàng nói đến, bất tín với Cổ bang chủ vì chàng còn giấu kín với Cổ bang chủ nữa kia mà. Còn như không đáp thì làm sao Từ Kinh Nhân - Từ phó minh chủ đại hiệp hiểu được sự vô can của chàng trong âm mưu này?

Còn đang dục dự bất quyết thì Từ Kinh Nhân đã quát lên :

- Nói đi chứ? Ngươi còn chờ gì nữa? Ngươi định chờ lão ăn mày họ Cổ hoặc con nha đầu kia đến cứu viện cho ngươi à? Đừng! Ta khuyên ngươi đừng đại mà chọc giận ta!

Giữa rừng thâm u và đêm đen thanh vắng, tiếng quát nạt của Từ Kinh Nhân làm cho Cừu Thạch giật mình, chàng vội khoa thanh Lam Chủy lệnh theo bản năng :

- Cừu Thạch! Danh tánh của ngươi làm ta ngạc nhiên đấy. Ta tin rằng trưởng bối của ngươi, hay đúng hơn là phụ mẫu của ngươi ắt ta có biết. Nói xem nào! Phụ mẫu ngươi là ai?

Lần thứ hai nghe Từ Kinh Nhân lặp lại câu hỏi này, lại kèm theo ý bảo ngạc nhiên về danh tánh của chàng khiến cho Cừu Thạch cảm thấy là lạ.

Do đó chàng lên tiếng hỏi :

- Là Từ đại hiệp muốn tra tìm lai lịch của tại hạ hay muốn nói về âm mưu nọ, liên quan đến Diệp Lạc kinh?

- Tại sao ngươi hỏi thế?

Cừu Thạch nói rõ ý của chàng :

- Vì tại hạ lấy làm lạ khi không nghe Từ đại hiệp hỏi gì đến Diệp Lạc kinh. Hay là Từ đại hiệp đã rõ là tại hạ vô can trong việc này?

- Ha ha ha... Ai bảo ngươi là vô can chứ? Nếu quả tình ta nghĩ ngươi vô can thì ta còn tra vấn ngươi để làm gì?

- Thế tại sao Từ đại hiệp lại bảo rằng ngạc nhiên khi nghe đến danh tánh của ta? Việc này đâu có liên quan gì đến Diệp Lạc kinh?

Khưng lại một cái, tuy Cừ Thạch vẫn không trông thấy Từ Kinh Nhân, dù sao một lúc đứng đối thoại cùng lão Cừ Thạch cũng biết rằng Từ Kinh Nhân đã có khưng lại, vì sau đó lão mới đáp lại :

- Ở đây ta đang tra vấn ngươi hay là ngươi lục vấn ta nào? Hay là ngươi muốn ta bắt giữ ngươi, đem về cho quần hùng xử tội?
- Tại sao Từ đại hiệp cứ đề quyết cho tại hạ là có tội? Những gì xảy ra với đường phụ tại hạ, với Diệp Lạc kinh, tại hạ đã nói hết cho Cổ bang chủ nghe rồi. Sao Cổ bang chủ tin được còn Từ đại hiệp thì không?
- Chỉ có lão ăn mày già hồ đồ mới tin được ngươi thôi. Chứ làm sao ngươi che mắt ta được.

Cừ Thạch uất hận nói :

- Còn một việc nữa, tại hạ chưa có dịp nói cho Cổ bang chủ nghe. Nếu Từ đại hiệp chịu suy xét giùm thì tại hạ xin nói!
- Đó là việc gì? Có liên quan đến Diệp Lạc kinh à?
- Từ đại hiệp phải nói rõ ra là liên quan đến âm mưu thâm độc và bí kíp giả mới đúng!
- Ủ! Thì là bí kíp giả. Còn việc gì mà ngươi chưa nói cho lão Cổ nghe? Quan trọng lắm không?
- Rất quan trọng, vì thế tại hạ không thể đợi thịnh hội diễn ra xong mà báo tin khẩn đòi gấp Cổ bang chủ.

Ngừng lời, Cừ Thạch hít vào một hơi dài, đoạn nói tiếp :

- ... Và việc này nếu chúng ta chịu suy xét kỹ, đồng thời chịu khó tiến hành điều tra thì tại hạ tin rằng sẽ tìm được kẻ chủ mưu nấp sau lưng tất cả mọi việc.
- Là việc gì thế?

Nhìn được vẻ nôn nóng của Từ Kinh Nhân qua giọng nói, và qua đôi mắt biểu lộ thần quang sáng quắc thì Cừ Thạch cảm thấy phần nào tự tin. Chàng bèn thuật lại cho Từ Kinh Nhân nghe chuyện xảy ra đêm nọ tại An Lạc tửu điểm mà chính chàng và Khả Mỹ Dung đã tận mục sở thị. Sau đó Cừ Thạch còn kể lại chi tiết cái chết của tên đạo chích nọ giống hoàn toàn với cái chết thảm của đường phụ khi bị chất kịch độc trên bí kíp giả gây ra. Chàng nói :

- Điều này dẫn chứng rằng kẻ chủ mưu đã bằng nhiều biện pháp muốn bùng nổ vụ này, muốn giết tại hạ.
- Hắn đã không khai gì hết à?

Vô tâm Cừ Thạch không nghe được tiếng thở phào của Từ Kinh Nhân, chàng đáp :

- Hắn đã không hé răng dù chỉ một lời.
- Khá lắm!
- Sao lại khá lắm! Từ đại hiệp bảo ai khá lắm?
- À... không! Nhưng điều ngươi vừa nói đâu chứng minh ngươi vô can!
- Thế Từ đại hiệp không thấy đây đúng là âm mưu à?
- Có chứ! Và ta tin chắc rằng ngươi có liên quan đến vụ việc này. Thôi nào! Ta đã nhân nhượng ngươi quá nhiều rồi đó. Bây giờ ta không còn muốn nghe ngươi nói gì cả. Đi thôi!

Cừ Thạch lo lắng, chàng hỏi lại :

- Đi? Là đi đâu?
- Còn đi đâu nữa? Theo ta đi đến trước quần hùng chứ đi đâu nữa?

Cừ Thạch lại lùi thêm, ác nghiệt thay chàng lại lùi vào ngõ cụt. Ngay sau lưng chàng là một thân cây to chặn ngang mất đường thoát của chàng.

Cừ Thạch lại khoa thanh Lam Chủy lệnh lên và dịch người lần theo gốc cây đó hy vọng tìm được đường đào thoát.

Vút!

Nhưng Từ Kinh Nhân đã lao đến nhanh như gió cuốn, Từ Kinh Nhân lại còn khinh khinh cất giọng :

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à? Tiểu tử ngươi lại muốn ta ra tay sao?

Miệng lão thì nói thế, nhưng hữu thủ của lão đã vươn ra, định chộp vào uyển mạch tay cầm lợi khí của Cừ Thạch.

Cừ Thạch lúc này mới nhìn được vẻ mặt của Từ Kinh Nhân. Không hiểu là do bóng đêm hay do Cừ Thạch sợ quá mà trông nhầm, vì vẻ mặt của Từ Kinh Nhân trông thật là đáng ác. Và còn hơn thế, thủ pháp của Từ Kinh Nhân vừa vung ra muôn phần hiểm độc. Hữu thủ tuy là nhằm chộp giữ lấy uyển mạch của chàng, song hai ngón tay chỉ và giữa của lão thì lại cong vút, nhằm ngay hai mắt của Cừ Thạch theo thế Song long đoạn châm mà gõ vào.

Kinh hãi, Cừ Thạch rút ngay tay cầm Lam Chủy lệnh lại, khoa mạnh ra thành thế Đồng tử bái Quan Âm chận ngay giữa hai ngón tay cong như vuốt hổ của lão.

Chiêu mà Cừ Thạch vừa sử dụng không phải là tuyệt chiêu gì hết thế mà Từ Kinh Nhân đã bật lên tiếng la hoảng :

- A...

Đoạn lão đứng yên như hóa đá, đôi mắt trừng trừng vào thanh Lam Chủy lệnh không chớp, miệng thì lại lắp bắp thốt ra thành lời :

- Là nó! A... Mười sáu năm rồi ta mới nhìn lại vật này. Sao lại tẩu xảo thế nhỉ? Lam Chủy lệnh! Lam Chủy lệnh! Sao lại là Lam Chủy lệnh! Cừ Thạch... Cừ Thạch!

Cừ Thạch nghe Từ Kinh Nhân lầm bầm mãi tên của chàng, chàng không hiểu việc gì đang xảy ra. Có điều chàng không thể không giật mình khi nghe Từ Kinh Nhân vừa nhìn qua đã gọi đúng danh xưng của thanh Lam Chủy lệnh. Nhưng lúc này không phải là lúc chàng phải tìm hiểu những nghi vấn này. Trong khi Từ Kinh Nhân còn bất động đó, Cừ Thạch bèn quay tròn quanh gốc cây.

Khi khuất sau phía bên kia gốc cây, Cừ Thạch không biết phải chạy đi đâu bây giờ? Làm sao chàng có thể thoát thân được khi chàng thì không nhìn rõ mọi vật trong đêm đen, còn Từ Kinh Nhân thì lại nhìn rõ mồn một như nhìn trong lòng bàn tay vậy. Đang khi còn lưỡng lự bất quyết, Cừ Thạch lại nghe được những tiếng lầm bầm của Từ Kinh Nhân, lão nói :

- Không lẽ nào lại là hấn đây sao? Có thể như thế được sao? Hừ! Mà là hấn thì sao? Tạt chừng! Cầu tạt chừng! Ta giết mi! Ta phải giết mi thôi!

Cừ Thạch nghe mấy tiếng cuối cùng Từ Kinh Nhân vừa nói, vừa nghiêng răng trèo treo thật kinh khiếp.

Chàng không lưỡng lự nữa, lao phắt về phía sau miếu Sơn Thần, ở đó, ngay sau miếu, Cừ Thạch nhớ rất rõ có một cây to, và trên thân cây chỗ cao hơn mặt đất chừng ba trượng có một lỗ bọng to. Chính ở bọng này Cừ Thạch đã náu mình ở đó, nghỉ qua một đêm thật là kín đáo. Cừ Thạch hy vọng rằng, nếu có may mắn Cừ Thạch có thể leo tọt vào lỗ bọng và từ phía trong Cừ Thạch có thể dùng thanh Lam Chủy lệnh án ngữ được và bảo vệ tính mạng trong lúc nguy kịch này. Không ngờ chàng đã nhanh Từ Kinh Nhân đã nhanh hơn. Lão đã nghĩ là Cừ Thạch muốn lẩn trốn bên trong miếu nên lão nhảy xô đến vươn tay vô vào phía sau chàng, đồng thời chéch hấn bước chân về phía cửa miếu, quyết không cho Cừ Thạch chạy vào bên trong.

Nhờ Từ Kinh Nhân nghĩ thế, nên Cừ Thạch đã làm lão phải sững sờ khi chàng đã kịp chạy vòng về phía sau miếu. Khiến Từ Kinh Nhân vô huyệt và cũng đoán sai ý định của chàng.

- Chạy đi đâu!

Từ Kinh Nhân đã gầm lên, và tống vào hậu tâm Cừ Thạch một chưởng.

Vù... Vù...

Tiếng sóng kinh ào ào đưa tới vừa mạnh vừa nhanh không thể tả, đủ cho Cừ Thạch vô công có kém cỏi đến đâu đi nữa cũng không thể không nghe được tiếng sóng kinh này. Như phong ba bão táp dậy lên nhằm lật úp con thuyền con thể nào thì sóng kinh từ tâm chưởng của Từ Kinh Nhân cũng cùng một mưu toan như thế đó với Cừ Thạch.

Phịch!

Bùng!

Hự!

Gốc cây Du lớn nằm ngay phía hậu miếu Sơn Thần đó là cứu cánh của Cừ Thạch khi chàng đang chạy càn đến đó. Phàm nếu ai đã biết cây Du thì ắt phải biết rằng gốc cây Du lúc nào cũng có những nhánh rễ ngoằn ngoèo và khô cứng chẳng khác này nhánh cây, vôi lồi vò bên ngoài sù sì trông thật là gớm ghiếc. Cừ Thạch cũng biết thế, nhưng ngay lúc khẩn yếu này dù Cừ Thạch có muốn lẩn tránh những nhánh rễ ngoằn ngoèo đó, Cừ Thạch cũng không tài nào tránh được. Phần thì gấp, phần thì không nhìn thấy, thế là Cừ Thạch lúc chạy ngoặc vào phía hậu viện của miếu Sơn Thần thì chàng đã vấp phải một nhánh rễ như vậy, Cừ Thạch té sấp mặt xuống và nhờ thế, Cừ Thạch đã tránh thoát được một chưởng đả tử của Từ Kinh Nhân. Không phải là tránh thoát hoàn toàn, vì luồng lực đạo của chưởng phong không phải như là mũi kiếm hay đầu đao chỉ có phạm vi uy lực nhỏ bé, trái lại, luồng chưởng kinh đó tuy mạnh nhất ở trung tâm nhưng ngoài phạm vi trung tâm vẫn bị ảnh hưởng của chưởng kinh ở mức độ yếu hơn.

Nói thì nói vậy, đối với bản thân Cừ Thạch, công phu không là bao, thì chỉ cần phần ngoài rìa chưởng kinh của một người như Từ Kinh Nhân thôi cũng đủ đưa Cừ Thạch về bên kia Cừ Tuyên rồi. Do vậy, Cừ Thạch ngay khi bị vấp vào một nhánh cây ngã xuống thì sóng kinh của Từ Kinh Nhân đã lao đến đập chúng vào... hạ thân.

May là Cừ Thạch chỉ bị chưởng kinh chạm vào hạ thân nên không phải chết ngay đương trường. Và do bị trúng vào hạ thân nên Cừ Thạch đã không

gặp may, vì dư kinh đã đẩy thân hình của Cừu Thạch đang nằm đó, phải trườn tới trước thêm một quãng.

Không phải nói cũng đủ biết, khi dưới thân mình của Cừu Thạch toàn là những nhánh rễ cây Du sù sì. Và khi Cừu Thạch bị đẩy tới thì dưới sức mạnh của thân hình chàng đề xuống, toàn bộ vùng ngực của Cừu Thạch đều bị những nhánh rễ khô cứng đó làm cho đau đớn đến ngàn nào.

Đau buốt tâm can, y phục toi tả, rất bồng cả vùng ngực và đau cơ hồ đến ngất đi.

Chưa hết! Vượt qua được lớp rễ ngoằn ngoèo phái ngoài thì đầu của Cừu Thạch lại bị va vào gốc cây Du thêm một cái nữa. Cừu Thạch kêu lên một tiếng đau đớn, ngỡ rằng chàng đã vừa chạm mặt phán quan tại Âm cung vậy.

Cừu Thạch vì đau quá nên phải nằm im không động cựa, nhờ thế Từ Kinh Nhân do tin rằng Cừu Thạch đã chết dưới một chương hùng hậu của lão nên lão không đánh bồi thêm nữa, Từ Kinh Nhân đứng im đó, cứ đứng ở xa mà nhìn trừng trừng vào thân xác bất động của Cừu Thạch.

Được một lúc Từ Kinh Nhân lại mơ màng rồi lại lẩm bẩm :

- Hà Thạch Cúc! Có phải Cừu Thạch là con của muội không? Hà Tứ Cô! Hà... Hà... Hà... Thế là ta đã giết con của muội rồi! Muội bây giờ đang ở đâu? Ta đã si tình muội, ta đã đem hết lòng yêu thương muội sao muội chẳng đoái hoài đến ta? Sao muội không thương tưởng đến ta? Tại sao? Hà... Thạch... Cúc...

Từ Kinh Nhân gầm lên, hét lên thật dữ tợn, âm thanh vang dội khắp cùng sâu, lồng lộng như tiếng Long ngâm hồ tiêu, khiến cho những thú dữ ở trong rừng, kẻ cả chúa sơn lâm là hổ cũng phải kinh hoàng mà bỏ chạy toán loạn..

Đang mơ màng muốn ngất đi, Cừu Thạch mơ hồ nghe như từ cõi u minh vọng về danh xưng của mẫu thân “Hà... Thạch... Cúc...” Chàng tỉnh dậy Cừu Thạch nghiêng tai lắng nghe, đúng là từ nơi nào đó sâu thẳm trong rừng vọng lại vào tai Cừu Thạch ba chữ :

“Hà Thạch Cúc”.

- Ai...? Ai đã gọi tên của mẫu thân ta?

Tiếng nói của Cừu Thạch quá yếu ớt, đến chính Cừu Thạch còn không nghe được nữa nói gì đến ai khác. Do đó, Từ Kinh Nhân vẫn chưa biết là Cừu Thạch còn sống.

Vì thế, Từ Kinh Nhân lại lẩm nhảm :

- Sao lại là Cừu Thạch? Đại tánh này ở đâu ra? Có phải dương phụ của hần họ Cừu không?

- Phải! Dương phụ ta có đại tánh là Cừu. Họ Từ người không biết điều này sao?

Từ Kinh Nhân những tưởng đấy là tiếng oan hồn uống tử vờ nói ra cho lão nghe, Từ Kinh Nhân chớp mắt vài lượt, và vẫn còn nhìn thấy rõ ràng Cừu Thạch đang nằm bất động kia mà!

Soạt!

Bất giác Từ Kinh Nhân lùi lại hai bước vì thân thể của Cừu Thạch đang bất động đó bỗng nhiên lặn ngửa ra rồi lại từ từ ngồi dậy.

Trước mặt Từ Kinh Nhân bây giờ Cừu Thạch không còn một chút gì là nhân dạng con người nữa. Khuôn mặt bết đầy máu, y phục rách toi tả để lộ lớp da trước mặt nhầy nhụa toàn là máu.

Chuyện quỷ nhập tràng do kẻ chết oan đúng vào giờ linh tại vùng đất linh trong dân gian ai mà không nghe. Nhưng Từ Kinh Nhân cũng như những nhân vật giang hồ khác quen đi lại một mình vào ban đêm trong những nơi thâm sơn cùng cốc, thì không bao giờ tin. Nhưng với những diễn biến này Từ Kinh Nhân không tin cũng phải tin.

Từ Kinh Nhân lùi thêm ba bước nữa khi thấy thân xác đầy máu me đó đang từ từ đứng dậy!

Từ thân xác máu me đó, Từ Kinh Nhân nghe có những tiếng khò khè phát ra mà nếu bình tĩnh hơn thì lão sẽ biết đó là tiếng thở ra nặng nhọc của Cừu Thạch. Đằng này do bản loạn trong lòng, trong trí, nên Từ Kinh Nhân ngỡ đây là tiếng rên rỉ đòi mạng của oan hồn Cừu Thạch.

Cừu Thạch lúc còn lảnh lặn chưa chắc gì đã xem thấy mọi biểu hiện trên gương mặt Từ Kinh Nhân vào đêm đen thế này, huống chi bây giờ toàn thân Cừu Thạch đang đau như dằm...

Do đó, sau khi mơ hồ hỏi, mơ hồ đáp, mơ hồ ngồi dậy và đứng lên thì Cừu Thạch không khỏi thất kinh khi vẫn nhìn thấy đôi mắt xanh lè của lão họ Từ đang xạ vào chàng, trông chẳng khác nào cặp mắt nhìn thềm thượng của con hổ đói.

Tựa thân vào gốc cây Du, Cừu Thạch sợ quá đến không nói được tiếng nào. Và càng sợ thì hơi thở càng khò khè mạnh hơn. Tay cầm thanh Lam Chủy lệnh giấu ở sau lưng, Cừu Thạch len lén dăm vào gốc cây Du sần sùi. Vẫn không thấy Từ Kinh Nhân lao đến công tiếp, Cừu Thạch cho rằng lão họ Từ đang chơi trò mèo vờn chuột đây. Cho nên Cừu Thạch cố hết sức điều hòa chân lực, dồn hết sức tàn lên thượng bàn, lên cánh tay đang nắm chặt thanh Lam Chủy lệnh. Cừu Thạch không cần quan sát cũng biết cái bông cây đang nằm đâu đó trên đầu chàng độ hai trượng là cùng. Cừu Thạch thầm hy vọng, thầm khấn nguyện, thầm mong mỏi rằng nếu chàng xuất kỳ bất ý dùng thanh Lam Chủy lệnh để làm điểm tựa thì chàng chỉ cần tót lên một cái là đã

đưa lọt thân hình vào bông cây rồi. Và nếu được như vậy thì Cừu Thạch mới mong tìm được đường sống.

Trong lúc Cừu Thạch đang âm thầm chuẩn bị thì Từ Kinh Nhân đã dần dần bình tâm tĩnh trí. Lão kinh ngạc khi thấy nếu là Quỷ nhập tràng sao lại không làm gì lão, không uy hiếp lão? Ngược lại đôi tay của thân xác đầm máu đó lại mảy mò gì ở phía sau chỗ gốc cây Du. Bán tín bán nghi, Từ Kinh Nhân lên tiếng hỏi :

- Ngươi... Ngươi chưa chết?

Câu hỏi của Từ Kinh Nhân khiến cho Cừu Thạch phân vân, không hiểu tại sao lão lại hỏi thế? Phúc chí tâm linh, Cừu Thạch vọt miệng kêu lên :

- Ai? Ai ở đằng sau lão vậy?

Thần hồn nát thần tính, Từ Kinh Nhân xoay người lại...

Vù!

Soạt!

Tiếng đu mình nhảy lên của Cừu Thạch làm cho Từ Kinh Nhân phải quay trở lại, lão quay lại khá nhanh nên đã kịp nhìn thấy Cừu Thạch đang khuất vào một chỗ trống trên thân cây Du.

Biết là Cừu Thạch vẫn còn sống và đã bị Cừu Thạch lừa, Từ Kinh Nhân gầm lên một tiếng khủng khiếp :

- Chạy đi đâu?

Vừa gầm, Từ Kinh Nhân vừa lao vút người đến tung ra một chưởng cực lực vào bông cây, mà lão tin rằng phen này Cừu Thạch đã tự đâm đầu vào lưới, đã tự đâm đầu vào ngõ cụt và tự tìm chỗ táng thân.

Ầm!

Thật khủng khiếp cho nội lực kinh hồn của Từ Kinh Nhân. Một chưởng của lão đã làm cho toàn thân cây Du rung lên bần bật, như sắp đổ đến nơi vậy...

Âm ba của tiếng chấn động vẫn còn vang vang khắp rừng nhưng dường như Từ Kinh Nhân không nghe tiếng kêu thảm của Cừu Thạch thì phải.

Tránh sai sót như lúc này, Từ Kinh Nhân lại phóng người lên cao ngang tầm lỗ bông, lão đập thêm hai chưởng nữa

Ầm!

Ầm!

Thân cây Du dù có cứng đến đâu đi nữa cũng chỉ là thân mộc, mà chưởng lực của Từ Kinh Nhân thì đến đá, vàng cũng phải tan rã, thì cây Du làm sao chịu đựng nổi một lúc đến hai chưởng cực mạnh của Từ Kinh Nhân được. Huống chi, lỗ bông này khá sâu, gần như là thân cây Du chỉ còn có vỏ ngoài mà thôi. Do đó, sau hai chưởng này của Từ Kinh Nhân, toàn thân cây Du ở phía trên lỗ bông đã không chi trì được nữa đã từ từ oằn xuống và đổ ụp toàn thân phía trên xuống về phía Từ Kinh Nhân đứng.

Từ Kinh Nhân nhảy lùi lại, rồi tạt chéo sang bên tả độ năm trượng. Vẫn không thấy an toàn, Từ Kinh Nhân lại dịch sang bên tả năm trượng nữa vị chi là mười trượng rồi Từ Kinh Nhân đứng nhìn cú quật cực mạnh lần cuối cùng của cây Du giáng xuống đất, giáng luôn vào tòa miếu Sơn Thần đã mục nát.

Rào... Rào... Rào...

Ầm!

Ầm!

Cát bụi từ dưới đất bay lên, từ miếu Sơn Thần đổ nát bay lên khiến cho Từ Kinh Nhân dù nội lực uyên thâm đến mấy cũng không nhìn được gì.

Chờ đến lúc bụi cát lắng dần xuống, Từ Kinh Nhân nhảy đến, phi thân lên phần thân cây Du còn lại để kiểm chứng lại xem Cừu Thạch có đúng là đã chết hay không?

Trong bông cây Du ăn sâu xuống tận gốc, tối đen như hũ nút, đến Từ Kinh Nhân khi nhìn xuống cũng phải vận hết mục lực mới nhìn thấy được thân xác còn nguyên vẹn của Cừu Thạch đang nằm khoanh tròn ở phía dưới

Đã chết hay sắp chết, Từ Kinh Nhân không biết là lão cũng không muốn mạo hiểm nhảy xuống dưới đó để kiểm tra lại, Từ Kinh Nhân khom người xuống đề tụ chân lực bản thân đến thập thành võ vào lòng cây một kích nữa

Ào... Ào...

Bùng!

Lần này âm ba của chuông kinh nghe thật là ấm và gọn!

Không cần phải kiểm tra nữa, Từ Kinh Nhân tin rằng dù Cừu Thạch có là kim cương bất hoại cũng không sao chịu được một kích vừa rồi của lão được. Do đó, Từ Kinh Nhân bèn lẳng không vọt đi, đầu ngón chân chỉ khẽ chạm vào những nhánh cây là lão đã như chim bay trong bóng đêm biến mất dạng...

Rừng đêm lại vắng lặng như nó vốn vẫn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Địa Nhược tuyên dẫn vào địa huyết

Rát! Cái rát bỏng nhức nhối ở vùng ngực làm Cừu Thạch bật kêu lên :

- Ọc!

Âm thanh từ cửa miệng của Cừu Thạch chưa kịp phát ra thì một...

(Mất một đoạn)...

Theo bản năng sinh tồn, Cừu Thạch bé khí lại, là chỉ bé vậy thôi chứ trong người Cừu Thạch lúc này đâu còn một chút không khí nào và hai chân chòì đập vào nhau, Cừu Thạch cố ngoi đầu lên mặt nước

May cho Cừu Thạch vì chàng chỉ làm có thế mà cũng ngoi được đầu lên khỏi mặt nước.

Phi... Phi...

Cừu Thạch khoan khoái hít đầy lồng ngực, phế phủ hai luồng thanh khí mát mẻ để rồi liền ngay đó.

Cộp!

Đầu Cừu Thạch đã va vào một vật cứng, rung động cả tâm can, sau đó Cừu Thạch không biết gì nữa.

Cho đến khi tỉnh dậy Cừu Thạch nhận biết chàng đang nằm trong lòng một thạch thất vuông vức theo hình khối ước chừng ba trượng vuông. Dài ba trượng, ngang ba trượng và chiều cao cũng đúng ba trượng.

Chỗ Cừu Thạch đang nằm là ở một trong bốn góc của căn thạch thất, Cừu Thạch ngơ ngác không hiểu vì sao chàng hiện diện ở đây và đây là chốn nào?

Cái đau nhức vẫn còn tồn tại khắp thân thể đã giúp cho Cừu Thạch nhớ lại những chuông kinh hồn của Từ Kinh Nhân, nhớ lại lúc Cừu Thạch thót được người vào chỗ bọng của cây Du ở giữa rừng.

Lúc đó, vừa lao người được vào bên trong, Cừu Thạch đã cảm phập lười Lam Chủy lệnh vào phía bên trong thân cây Du và treo người đánh đu trên thanh Lam Chủy lệnh. Kể đó một chuông rồi hai chuông nữa của Từ Kinh Nhân đã làm cho Cừu Thạch cùng thanh Lam Chủy lệnh rơi xuống phía dưới, bên trong gốc cây Du. Còn đang ngất ngư kinh hồn tán đờm, Cừu Thạch cảm nhận được một luồng lực đạo nữa từ bên trên ép xuống, ép toàn thân Cừu Thạch sát vào nền đất. Cừu Thạch không kịp tìm hiểu là tại sao bên trong bọng cây ở phía dưới lại là nền đất chứ không phải là thân mộc bình thường như vậy? Cừu Thạch chỉ biết rằng, chỉ nhớ rằng toàn thân chàng đã bị một lực ép kinh thiên động địa đè lún xuống khỏi đất và kế tiếp là một tiếng chấn động vang lên, chắc có lẽ do chuông kinh gây ra? Và như lọt vào một miệng sâu không đáy, Cừu Thạch trước khi ngất đã cảm nhận được điều này.

Sau đó là rát, là đau do nước chạm vào vết thương ngoài da ở vùng ngực làm cho Cừu Thạch tỉnh dậy. Rồi là ngộp thở, rồi lại được hít vào một hơi thanh khí xa lạ. Quái lạ!

Cừu Thạch nhòm người dậy, phía dưới nơi tiếp xúc với nền đá y phục của Cừu Thạch vẫn còn ướt. Điều này chứng minh rằng việc Cừu Thạch rơi vào một dòng nước là sự thật hiển nhiên chứ không phải trong cơn mê sáng mà Cừu Thạch đã tưởng tượng ra.

Nhận định lại tình thế, Cừu Thạch phát hiện ra nguồn sáng giúp cho chàng nhìn rõ được tương đối bên trong lòng thạch thất là do một viên Lam ngọc to bằng Long nhãn xạ ra.

- Có người! Ở đây có người cư ngụ sao?

Khi Cừu Thạch buột miệng nói ra đã làm cho Cừu Thạch giật mình. Chàng nín bật, chờ nghe một âm thanh, một phản ứng tất yếu nào đó nếu đúng nơi đây là có người.

Không có! Hay là chưa có gì xảy ra cả.

Cừu Thạch cố chịu đau đứng lên.

Keng!

Một âm thanh nữa chát chúa vang lên làm cho Cừu Thạch bắt giác kinh sợ.

Nhìn xuống nền đá, gần chỗ Cừu Thạch đang đứng, chàng phát hiện ra chính là Lam Chủy lệnh đã từ tay chàng buông ra, rơi xuống chạm vào nền đá, phát lên tiếng động làm cho chàng kinh sợ không đầu.

Cừu Thạch lại nghiêng tai lắng nghe, vì nếu ở đây có người cư ngụ thì chắc chắn người đó sẽ nghe được âm thanh này. Thế mà sau một lúc nghe ngóng Cừu Thạch vẫn không nghe được bất kỳ một âm thanh nào khác cả. Quái lạ.

Do là không thể bỏ lại thanh Lam Chủy lệnh là vật bất khả ly thân, Cừu Thạch cúi người xuống nhặt lấy. Và nhân cái cúi người xuống này, Cừu Thạch phát hiện được một điều đó là chỗ chàng nằm lúc nãy chính là chỗ trống nhất so với nền đá trong căn thạch thất. Và ở chân vách đá nơi chỗ trống này là một lỗ hồng độ ba tấc vuông (bằng một bầu rượu) nền đá nơi lỗ hồng vẫn còn dấu hiệu của nước ở đâu đó vừa tràn vào đây và theo lỗ hồng thoát ra hết.

Cừu Thạch bèn vỡ lẽ ra rằng, có khi dòng nước mà Cừu Thạch rơi vào đã dẫn Cừu Thạch đến đây, sau đó, bằng một cách bí ẩn dòng nước và Cừu Thạch đã lọt vào căn thạch thất này. Nước thì theo lỗ hồng thoát đi còn thân xác của chàng không thể vỡ vụn ra nên đã không theo lỗ hồng chảy ra ngoài, nên vẫn cứ ở lại đây, bị giam cầm ở đây, trong căn thạch thất vuông vức này.

Không tin đây là tuyệt lộ, không muốn tin ở điều này vì nó quá bi đát, quá nghiệt ngã, Cừu Thạch lùng sục khắp mọi nơi bên trong căn thạch thất hy vọng tìm được, phải tìm được lối thoát.

Ba trượng đi ngang, ba trượng đi xuôi, ba trượng đi tới, ba trượng lui, Cừu Thạch không tìm được bất kỳ một vật dụng nào trong căn thạch thất này ngoài chàng là sinh vật duy nhất hiện hữu. Đến một kẽ ở nào đó trên vách thạch thất cũng không có. Vậy thì... làm sao Cừu Thạch lọt được vào đây? Hay là chàng đã bị ai đó giam giữ? Nhưng nếu là bị giam thì ít ra cũng phải có cửa ngục chứ? Vậy là không phải chàng bị bắt giam rồi. Vậy thì bằng cách nào nước đã đưa chàng vào tận đây được? Vô lý! Thậm chí vô lý! Cực vô lý!

Mà không, nếu vậy thì ai đó đã bằng cách nào vào đây, rồi sau khi lưu lại viên Lam ngọc lại thoát ra được?

Tò mò, hiếu kỳ và hy vọng, Cừu Thạch bước lại gần vách thạch thất nơi có gắn viên Lam ngọc, một mũi tên được vạch trên vách đá, phía ngoài viên Lam ngọc đã gọi cho Cừu Thạch một tia hy vọng mong manh.

Nhưng làm sao Cừu Thạch có thể với tới được viên Lam ngọc để xoay nó theo chiều mũi tên khi viên Lam ngọc được gắn trên cao những hai trượng.

Lương lự, Cừu Thạch nhìn vào thanh Lam Chủy lệnh đang cầm trên tay, không hiểu nó đủ bén để cắm vào vách đá được không? Hay sẽ bị gãy khi chạm vào vách cứng?

Không thể cứ đứng đây để chịu chết, Cừu Thạch bèn tận lực đâm vào.

Soạt!

Thanh Lam Chủy lệnh không ngờ lại là một lợi khí sắc bén, Cừu Thạch mừng vui khi thấy thanh Lam Chủy lệnh cắm ngập vào vách đá, chỉ còn lú lại phần chuôi độ hai tấc (bằng độ dài một ngón tay) Quá ngắn để Cừu Thạch có thể đặt chân lên, tuy nhiên tìm được một điểm tựa như thế vào lúc này, trên vách đá phẳng lì của căn thạch thất đã là quý lắm rồi, nên Cừu Thạch không cần phải chọn lựa nữa.

Vút!

Chân hữu đứng trên chuôi Lam Chủy lệnh, tay hữu thì bám vào viên Lam ngọc, Cừu Thạch mím môi mím lợi nén nhịn cơn đau, cố xoay viên Lam ngọc theo chiều mũi tên vạch sẵn.

Kẹt... Kẹt... Kẹt...

Nền đá phía dưới bỗng vệt ra hai bên, để lộ ra một bậc tam cấp bằng ngọc trắng toát.

Kẹt... Kẹt... Kẹt...

Nền đá đang vệt ra đây, bây giờ từ từ khép trở lại, và viên Lam ngọc trong tay Cừu Thạch cũng từ từ xoay lại mà dù Cừu Thạch cố giữ cũng không được.

Hoặc bây giờ hoặc không bao giờ!

Vút!

Soạt!

Rầm!

Cừu Thạch nhảy vội xuống, tiện tay rút lại thanh Lam Chủy lệnh ra khỏi vách đá thật nhẹ nhàng, rồi khi Cừu Thạch đứng yên dưới bậc tam cấp thì nền đá đã khép chặt lại ngay trên đầu của chàng!

Là họa hay là phúc đây? Đã phóng lao thì phải theo lao, Cừu Thạch cứ theo nguồn sáng ở phía trước mà đi lần đến.

Một viên Dạ minh châu phát sáng lấp lánh đã dẫn Cừu Thạch đến một chỗ rẽ. Qua chỗ rẽ này, Cừu Thạch được một viên Dạ minh châu khác dẫn đường cho chàng leo lên một bậc thang cao đến mười hai bậc.

Hết bậc đá này lại đến một căn thạch thất khác, căn thạch thất này không khác gì căn thạch thất lúc này, vẫn không có một vật dụng nào trong phạm vi ba trượng vuông. Ngoại trừ viên Lam ngọc và một mũi tên vạch trên vách đá cho Cừu Thạch biết lối đi tiếp.

Soạt! Soạt!

Kẹt... Kẹt... Kẹt...

Lần này thì vách thạch thất đối diện với viên Lam ngọc mở ra theo cơ quan ẩn tàng điều động và lần này thì cánh cửa đá mở ra mé trong căn thạch thất và đứng yên ở đó, chứ không tự động khép lại như trường hợp lúc mới rồi.

Yên tâm, Cừu Thạch từ tốn nhảy xuống, rút thanh Lam Chủy lệnh cầm nơi tay, và khi quay lại, Cừu Thạch nếu không bùm miệng ắt đã la lên thất thanh vì phát hoảng.

Bên trong cánh cửa đá với đủ đầy mọi vật dụng như một cung điện là gần mười vị thị nữ vận cung trang. Mười vị thị nữ đứng thành hai hàng sau hai hàng thị vệ oai nghiêm với áo giáp sáng ngời cũng gồm mười người.

Hai hàng thị nữ, hai hàng thị vệ đứng bất động, và ở giữa họ là một tam cấp khác được phủ gấm điều, dẫn lên phía trên mà từ vị trí của Cừu Thạch chàng không biết là dẫn đi đâu.

Căn phòng là một cung điện nhỏ với mọi vật dụng trong đó như rèm, bàn ghế, cái quạt tay, thanh kiếm báu, nhất nhất đều bằng hoàng kim. Sáng rực một màu vàng chói lọi.

Quá đổi bất ngờ, Cừu Thạch chừng như chết sững khi trông thấy hiện tượng này, Cừu Thạch sẵn sàng bó tay chịu trói chứ không biết phải chạy đi đâu nếu bọn họ những hai mươi người lao ra bắt chàng.

Thời gian như đọng lại.

Mọi người, mọi vật kể cả Cừu Thạch vẫn im lìm bất động, như thể tất cả đều là tượng đá.

“Đúng là tượng đá, chứ không phải người sống”. Cừu Thạch nhè nhẹ thở ra khi hồ nghi nghĩ ra điều này.

Chàng nhẹ chân bước đến.

Một bước! Vẫn không thấy ai trong hai mươi hình nhân đó quay đầu ra nhìn chàng, một kẻ đột nhập trái phép.

Hai bước! Vẫn thế! Yên tâm hơn, Cừu Thạch dè dặt bước thêm tới nữa.

Đúng là tượng đá thật. Cừu Thạch thờ phào và bước hẳn vào trong cung điện.

Một hàng chữ ngắn gọn, sắc sảo đập ngay vào mắt Cừu Thạch.

TA Ở ĐÂY!

Hàng chữ viết theo lối chữ khải, được viết ngay ngắn trên tấm gấm điều ngay phía bên trên bậc tam cấp mà lúc này do đứng ở bên ngoài, Cừu Thạch bị khung cửa đá che khuất nên không nhìn thấy.

Ấn tượng đầu tiên Cừu Thạch có ngay khi nhìn thấy hàng chữ “Ta ở đây!” Đó là nhân vật nào đang ở bên trong đúng là chơi ngông. Nhân vật đó đã tạc đến hai mươi hình nhân bằng đá trông như thật, rồi lại cho vận xiêm y, phục trang như lễ thói ở triều đình. Có lẽ nhân vật này đã từng có tham vọng được làm thiên tử. Cừu Thạch nghĩ như thế, vì theo chàng, đây chỉ là một tòa cung điện nguy nga giả như cung điện của vương hầu hoặc cung cấm là của Đức kim thượng mà thôi. Chứ chốn này không thể nào là cung điện thực sự, vì nếu là cung điện thực sự thì Cừu Thạch làm sao vào được một nơi chốn như thế được.

Họ đã chơi ngông, thì Cừu Thạch vẫn theo lối chơi ngông mà đáp ứng lại. Họ đã bảo “Ta ở đây!” thì Cừu Thạch không thềm lên tiếng, cứ ngông nghênh theo bậc tam cấp phủ gấm điều mà đi lên bên trên Và lại một sự bất ngờ nữa dành sẵn cho Cừu Thạch khi chàng bước lên phía trên.

Một ngai cửu ngũ bằng vàng ròng, vàng khối chạm trổ tinh vi. Chễm chệ trên đó là một vị... quái khách. Gọi là quái khách vì người đang ngồi trên ngai cửu ngũ đó không mặc Long bào, không đội Kim khôi, cũng không có Vương trượng. Chỉ là một kẻ dân dã bình thường với bộ võ phục tuyền một màu đen. Hai mắt nhắm hờ, râu dài rối loạn. Tóc tai búi gọn, gương mặt xạm đen. Song thủ đặt ngay Đan Điền, đặt nằm tỳ lên hai lòng bàn chân đang xếp

bằng theo thể tọa công.

Vậy đó! Chỉ gọi là quái khách mới đủ để hiểu quái trọng và quái sự này.

Cũng như ở bên dưới, ngay phía trước mặt vị quái khách này là một bình đài nhỏ, dài hơn vuông, cao nửa vuông bằng Bạch ngọc thạch.

Hai bên bình đài là hai hàng thị nữ, sau hai hàng thị nữ vẫn là hai hàng thị vệ. Vẫn y phục như bên dưới hai mươi pho tượng vừa nam vừa nữ đều có lối phục sức như ở chốn triều đình vậy.

Cừu Thạch đã đến, đã đứng được một lúc mà vẫn không thấy chủ nhân nơi này là vị quái khách lên tiếng phát thoại.

Cừu Thạch đã định tiếp tục chơi ngông, nhưng nghĩ lại, người ta là chủ còn chàng là khách. Chàng không thể phản khách vì chủ được, do đó Cừu Thạch háng giọng nhẹ, rồi ứng tiếng :

- E hèm! Hậu sinh đơn tánh là Cừu, đơn danh là Thạch xin được bái kiến a... a... vương gia!

Cừu Thạch chờ nghe hai tiếng “miễn lễ” của vị nửa vương gia, nửa giang hồ khách đó, nhưng vẫn không nghe vị quái khách nó ứng thỉnh.

Cừu Thạch cho là do chàng gọi sai phẩm trật của vị nọ, bèn trình tấu lại :

- Thần dân là Cừu Thạch, xin khấu đầu bái yết long nhan. Đức kim thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Chờ một lúc Cừu Thạch vẫn không nghe hai tiếng “miễn lễ” hoặc “bình thân” gì cả.

“Hay là ta đã không khấu đầu cừu lễ?”.

Nghĩ thế, Cừu Thạch bắm bụng quỳ xuống, lạy đủ chín lạy rồi đồng dặc tâu :

- Tiệp dân là Cừu Thạch! Tham kiến Đức kim thượng.

Cũng không nghe “bình thân” hoặc “miễn lễ”, Cừu Thạch vẫn quỳ mọp, chờ nghe tiếng nạt như sấm của Đức kim thượng gọi Ngự lâm quân đến bắt chàng vì tội... vô lễ!

Tĩnh không một âm thanh nào phát ra, Cừu Thạch len lén đưa mắt nhìn sang bên. Chỗ Cừu Thạch quỳ là ở phía trước bình đài, gần với hai thị nữ đứng đầu ở hàng đầu nên Cừu Thạch quay sang phía nào cũng thấy bàn chân trần của hai thị nữ.

Tượng tạc như thật. Tới màu da cũng giống như da người thôi. Không kiềm được tò mò, Cừu Thạch len lén đưa tay chạm vào bàn chân của thị nữ bên hữu một cái

- Oái!

Cừu Thạch giật hồn, nhảy phắt sang một bên, đụng phải thị nữ phía bên tả.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Xoảng!

Tượng của thị nữ bên hữu đổ ụp xuống trước, sau đó đến tượng của thị nữ bên tả, thị nữ bên hữu thì ngã sang chỗ Cừu Thạch quỳ lúc nãy, còn thị nữ bên tả thì ngã ra sau, chạm vào tên thị vệ, khiến cho tên thị vệ ngã và vào vách thạch thất được khảm vàng. Ba bức tượng hình nhân đổ xuống tạo nên ba tiếng chấn động. Rồi bụi tung bay mịt mù, cùng với xương trắng đỏ ra, và vào nền đá, tan thành tro bụi.

Hóa ra đây là xác người chết đứng chứ không là tượng đá như Cừu Thạch đã ngỡ lúc đầu, ngay lúc Cừu Thạch chạm bàn tay vào chân ả thị nữ mé hữu, do chàng cho đây là tượng đá nên chàng đã không dè dặt khi chạm mạnh. Không ngờ chỗ tay chàng chạm vào lại mủn ra, lòi xương bàn chân trắng hếu. Hoàng kinh, Cừu Thạch đã kêu lên một tiếng, rồi vụt nhảy tránh gậy đồ võ cho hai hình nhân mé bên tả là một thị nữ và một thị vệ.

Cừu Thạch giật hồn, chờ nghe con thịnh nộ lời đình của vị quái khách vương gia nọ.

Tĩnh không một âm thanh nào khác sau những tiếng động lúc mới rồi, giống như là bãi tha ma vậy...

Do nghĩ thế Cừu Thạch bèn ngấm ngấm so sánh và ngấm ngấm sợ hãi, không thể nào có người còn sống giữa thế giới của kẻ chết. Vậy thì vị quái khách nọ cũng là người chết.

Giống như những thị nữ và thị vệ này, và đây là một cái nhà mồ, một lăng tẩm như Cừu Thạch đã đọc được trong sách thánh hiền.

Những đùng khí bay biến đâu mất, Cừu Thạch nhảy vọt ra phía sau bình đài để ẩn trốn, mà ẩn trốn ai đây? Không lẽ ẩn trốn những thi thể sẽ biến thành tro bụi một khi Cừu Thạch khẽ chạm vào ư?

Tự mắng là ngốc. Cừu Thạch bèn đứng ngậy người, dựa vào bình đài nhỏ và tiếp tục quan sát hình hài của vị quái khách.

Do lần này nhìn ngắm kỹ nên Cừu Thạch đã thấy lấp ló ở ngực áo của vị quái khách một cuộn lụa. Cuộn lụa màu trắng ngà, tương phản hẳn với bộ y phục của vị quái khách. Thế mà lúc thoát nhìn Cừu Thạch lại ngỡ đó là vật trang sức khá kỳ khôi của vị quái khách.

Cho đây là di thi của vị quái khách, Cừu Thạch nhón chân bước tới, tránh không đụng đến những thi thể thị nữ, thị vệ còn lại, và khẽ rút lấy cuộn lụa, không muốn hình hài của vị quái khách tan biến đi.

Xong đâu đó, Cừu Thạch đứng dựa lưng vào tiểu bình đài, mở cuộn lụa ra và đọc thấy :

“Túc hạ nhĩ giám

Đừng nản lòng khi thấy ta đã vào đây trước túc hạ!

Tìm được lăng tẩm của Tề vương túc hạ quả là bậc tài trí, vào được đến chốn này, túc hạ là bậc đại tài. Trí dũng song toàn như túc hạ, túc hạ đáng mặt làm bạn tri âm tri kỷ với Cừu Chuyển quái khách này. Ta nói thật đấy

Và túc hạ xem xem, nơi chốn này đáng để ta và túc hạ chọn làm nơi Tịch Diệt đấy chứ? Lão Tề vương quả là có mặt khi lập lăng tẩm ở đây. Không xa hoa như lão Tần (Tần Thủy Hoàng), không bấy rập như lão Tào (Tào Tháo), cũng không bí hiểm như Không Minh. Ta thích thế này hơn! Không một kẻ phạm phụ tục tử nào đến quấy rầy chỗ táng thân của chúng ta...”

Đọc đến đây mồ hôi lạnh đầm đìa người Cừu Thạch, Cừu Thạch nghe tay chân rụng rời đến nỗi cuộn lụa trên tay Cừu Thạch suýt nữa đã phải rơi xuống.

“Cái gì mà Tịch Diệt với táng thân? Lão ý muốn bảo gì khi nói không một phạm phụ tục tử đến quấy rầy? Không lẽ vào được chốn này hiem người làm được sao? Và không lẽ lăng tẩm của lão Tề vương này là chỗ có vào mà không có ra? Vậy thì... đây là tuyệt lộ rồi sao? Cừu Thạch ơi là Cừu Thạch! Kiếp này mi không thể nào trông thấy ánh dương quan rồi sao?”

Qua dòng lệ bi thảm, Cừu Thạch nén lòng để đọc tiếp. Xem lão Cừu Chuyển quái khách này còn muốn nói gì đây cho biết.

... “Túc hạ yên tâm, trong những tháng ngày còn lại chờ hết tuổi trời, túc hạ sẽ không lo đói khát đâu. Ta còn lưu lại cho túc hạ nửa cây Thiên Niên Tuyết Sâm Vương. Quả là lão Tề biết người biết của. Lão đã trừ sẵn cho chúng ta tiền được để duy trì thể xác trong những ngày cuối đời. Và kể cả lúc nhắm mắt xuôi tay nữa!

Túc hạ xem bề ngoài của ta thế nào? Trông đâu khác gì người sống phải không?

Người giang hồ sẵn sàng chém giết nhau để giành giật được chỉ một mẩu Thiên Niên Tuyết Sâm Vương, mà ở đây ta và túc hạ mỗi người được hân nửa cây. Còn nữa! Bọn giang hồ bát nháo ấy ắt sẽ xem là quý báu, sẽ xem đây là duyên kỳ ngộ nếu chúng tiếp nhận được chân truyền sở học của Cừu Chuyển quái khách này và không chừng của cả túc hạ nữa!

À! Nhân nhắc đến sở học một đời, túc hạ xem thử liệu công phu của ta và túc hạ ai hơn ai đây? Tiếc là ta không còn sống đến ngày hôm nay để cùng túc hạ ấn chứng võ học. Thôi thì túc hạ là bậc đại tài, đại trí, túc hạ hãy xem qua một lượt sở học của ta, rồi bằng công tâm túc hạ nhận định xem thế nào nhé!

Đây là toàn bộ sở học của ta, thoát thai từ Cừu Chuyển chân kinh, gồm :

- Cừu Chuyển tâm pháp
- Cừu Chuyển Thần Long bộ pháp
- Cừu Chuyển Dương Nhật chương
- Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm...”

Vốn là nhân vật giang hồ thuộc phường bát nháo như trong di thư Cừu Chuyển quái khách đã gọi thế, Cừu Thạch mừng vui khôn xiết khi đọc được những khẩu quyết võ học tuyệt luân này. Nhưng khi xem kỹ hơn phần khẩu quyết và phần cuối cùng của bức di thi, Cừu Thạch lại đâm ra tuyệt vọng

Vì Cừu Thạch đọc được rằng :

... “trên đây chỉ là những cách thực hành, cũng như những thể biến khi lâm địch.

Cừu Chuyển quái khách ta đã một thời hô phong hoán vũ, ta không tin rằng túc hạ lại chưa nghe đến danh hiệu của ta. Dù cho một trăm năm sau khi ta chết đi nữa thì túc hạ sẽ vẫn còn nghe đến danh ta. Vì ta còn có truyền nhân kia mà.

Nhắc đến điều này, đúng là ta đã không sao thoát được lối sáo mòn cổ hủ của tiền nhân. Tại Ngũ Đài sơn, ta đã làm theo người xưa là lưu lại công phu

một đời cho hậu thế. Đến bây giờ khi ghi lại di thư này, ta vẫn còn lấy làm hối tiếc về điều đó.

Cũng may là ta đã phân chúng ra làm mười phần riêng lẻ. Chín ở đây và một ở đây.

Chín phần lưu lại Ngũ Đài sơn được ta đặt tên là Cửu Chuyển động thất thì ta ngại rằng không ai có thể thu thập đủ. Phải là người biết được Cửu Chuyển Thần Long bộ mới có thể tìm đủ chín vị trí lưu giữ chín phần võ học của ta.

Tuy vậy, tuy là ít ỏi, nhưng cũng không đến nỗi lỗi đạo với trời

Dù sao, cuối cùng rồi ta cũng được yên ổn tâm thân, được làm bạn với Tề vương và túc hạ là ta đủ mãn nguyện lắm rồi.

Lưu tự

Cửu Chuyển quái khách’.

Cửu Thạch đọc xong tất cả, dở khóc dở cười, đúng là quái khách thì khi hành sự cũng quái dị. Lưu lại sở học cho hậu nhân thì lại phân mỏng ra, vậy thì thà không lưu còn hơn. Lại còn bảo là hối tiếc vì đã đi theo lối sáo mòn cổ hủ của tiền nhân. Và lão ta đúng là hạng ngông cuồng, tự ví lão ngang hàng với Tề vương, rồi lại xem Cửu Thạch là kẻ đại tài, đại trí nữa chứ. Đã quái mà còn ngông đến vậy, lão chắc thuở sinh thời đã làm bao điều quái sự?

Cửu Chuyển? Cửu Thạch mừng rỡ và khả nghi về danh xưng này. Liệu có liên quan gì đến đoạn khẩu quyết bộ pháp không đầu không đuôi trong mảnh hoa tiên được để lẫn vào Diệp Lạc kinh giả không?

Phân khẩu quyết không đến đâu đến đâu đó liệu có khả năng là do ai đó đã tìm được một phần chân truyền của Cửu Chuyển quái khách lưu lại tại Cửu Chuyển động thất ở Ngũ Đài sơn và đã ghi lại không?

Quên rằng chàng đang lâm cảnh tuyệt lộ, Cửu Thạch đọc lại phần thực hành Cửu Chuyển Thần Long bộ Pháp mà Cửu Chuyển quái khách đã để lại và so sánh.

Đúng rồi. Ở đây không được lão ta ghi rõ đây sao :

Hồng môn qua tả căn... tiền khám thối hậu khôn... trung cung đạp hữu chấn... tiền tam hậu tứ... tả nhất hữu nhị...

Đương nhiên là sau chữ căn còn một phương vị nữa, và sau các chữ khô, chấn cũng vậy, vậy là trong tay Cửu Thạch đã có trọn vẹn Cửu Chuyển Thần Long bộ Pháp rồi.

Biết đây là bộ pháp thần diệu, Cửu Thạch bèn quên hết mọi sự, cứ chuyên tâm chuyên ý đọc và tập luyện Cửu Chuyển Thần Long bộ.

May đây là bộ pháp, chỉ có phương vị mà không cần đòi hỏi gì khác, nên Cửu Thạch trong cái rủi cũng có cái may, luyện được bộ pháp Cửu Chuyển này.

Trong lãng tẩm này không có ngày cũng không có đêm, nên Cửu Thạch không biết chàng đã lưu lại đây được bao nhiêu thời khắc, liệu đã được một ngày chưa? Hay là gần được hai ngày. Cửu Thạch chỉ biết rằng hiện tình bây giờ chàng đã luyện được thuần thực Cửu Chuyển Thần Long bộ và bây giờ chàng cảm thấy đói.

Định thần lại nhìn quanh một lượt, Cửu Thạch sửng sốt khi không còn nhìn thấy một hài cốt của bất kỳ một thị nữ và thị vệ nào cả. Dưới chân chàng, vương vãi mọi nơi là những bộ giáp vàng, vũ khí bằng vàng văng tung tóe. Điều này có nghĩa là trong lúc Cửu Thạch say mê luyện tập Cửu Chuyển Thần Long bộ chàng đã va vào những hình nhân đó, và chúng đã ngã ra, lại còn bị chàng giẫm đạp lên nên mới ra nông nỗi này.

Dù sao cũng là chuyện ngoài ý muốn, Cửu Thạch bót xốn xang phần nào. Chàng đảo mắt kiếm tìm nửa nhánh Thiên Niên Tuyết Sâm Vương mà Cửu Chuyển quái khách trong di thư có nói đến.

Kìa rồi, ở góc trong cùng của lãng tẩm, trên một vuông đá bằng ngọc thạch, Cửu Thạch đã nhìn thấy một cái hộp gỗ màu trắng ngà sang đen. Cửu Thạch vội vàng đi tới đấy, cầm lấy hộp này, Cửu Thạch mới biết rằng chiếc hộp được làm bằng sừng tê. Vừa bật nắp hộp ra thì một mùi thơm ngào ngạt xộc ngay vào mũi Cửu Thạch. Hít lấy hít để, Cửu Thạch cảm thấy phấn chấn hẳn lên.

Biết rằng đây là vật chí báu như dương phụ đã từng nói cho chàng nghe, nhưng Cửu Thạch không biết dùng bao nhiêu là vừa đủ. Vẫn biết rằng Thiên Niên Tuyết Sâm Vương giúp người luyện công lực tăng thêm tu vi nhưng Cửu Thạch không biết liệu với nội lực yếu kém của chàng có đủ để vận công dẫn vật liệu quý báu này không? Liệu có nguy hiểm không nếu Cửu Thạch dùng hết chỗ Thiên Niên Tuyết Sâm Vương này?

Đắn đo một lúc, Cửu Thạch do quá đói nên đã nhai cả nhánh và nuốt hết xuống bụng. Vừa ăn xong, Cửu Thạch vội vàng ngồi xếp bằng ngay trên vuông đá và bắt đầu thở nạt để dẫn chân khí chu lưu khắp nội thể.

Thoạt đầu, Cửu Thạch chưa cảm thấy điều gì lạ. Nhưng sau khi tọa công được một vòng chu thiên thì từ đan điền liền xuất hiện một luồng khí nóng. Luồng khí nóng bốc lên nhẹ nhẹ, từ từ, nên Cửu Thạch không đến nỗi hoảng sợ.

Không dám sơ tâm, Cửu Thạch biết rằng công hiệu của Thiên Niên Tuyết Sâm Vương không chỉ có như thế, do đó chàng vẫn tiếp tục chuyên chú trong việc thở nạt.

Thần được át phải thần diệu, cái nóng vẫn đều đều từ Đan Điền xông lên, không nhanh không chậm, không quá nóng, vẫn còn đủ thời gian cho Cửu Thạch dẫn lưu khắp ba mươi sáu đại huyệt, theo nhị mạch nhâm đốc.

Lần đầu Cửu Thạch thấy toàn thân lâng lâng sáng khoái, Cửu Thạch không cảm thấy mệt dù chàng đã dẫn chân khí đi hết ba mươi sáu vòng chu thiên. Do đó, Cửu Thạch lần đầu tiên không cảm thấy ngại khi tiếp tục ngồi thổ nạp (bình thường việc thổ nạp chân khí được người giang hồ gọi là công phu khổ luyện. Đã là khổ luyện thì có nghĩa là phải có ý chí mãnh liệt mới có thể ngồi thổ nạp từ giờ này sang giờ kia được. Từ ngày này sang đến ngày nọ. Đặc biệt, như Đạt Ma sư tổ lại có đến ba năm diện bích. Và công phu khổ luyện sẽ được đền đáp xứng đáng. Hề người nào bền chí trong việc khổ luyện thì nội lực bản thân sẽ mau được thăng tiến. Cứ được một năm khổ luyện không sót ngày nào thì được gọi là một năm công phu tu vi. Tính ra trong người Cửu Thạch trước khi vào lăng tẩm này đã được hai mươi năm công phu tu vi. Mười thì do chàng tự khổ luyện từ lúc còn nhỏ đến lúc nhập giang hồ. Còn mười năm kia là do Cổ bang chủ tặng vào độ nọ. Và trong mười năm chàng khổ luyện thì chưa lần nào chàng vượt quá ba mươi sáu vòng chu thiên cả. Nếu không do buồn ngủ, thì chàng lại cảm thấy mệt mỏi ngồi không yên, mất cả sự chuyên tâm định thần. Những khi như thế, thì lời đường phụ và mẫu thân chỉ dạy, chàng thà ngưng tại đó còn hơn là càng cố gắng thì càng gây hại, có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma là đáng khác). Nói lại, Cửu Thạch vẫn mãi mê thổ nạp, không màng đếm thử xem chàng đã thổ nạp được bao nhiêu vòng chu thiên nữa. Cho đến khi Cửu Thạch tiến nhập vào cảnh giác vô định, không còn biết gì nữa, mặc dù Cửu Thạch vẫn còn ngồi vững như bàn thạch, vẫn tiếp tục thổ nạp.

Đến khi Cửu Thạch mở mắt ra đối diện đầu bên kia lăng tẩm là ngai cửu ngũ với Cửu Chuyển quái khách đang sắp bằng, Cửu Thạch bây giờ nhìn xa thấy mọi vật rõ như gần vậy, và chàng đã kinh ngạc khi thấy tư thế thổ nạp của Cửu Chuyển quái khách khác hẳn với tư thế chàng đang ngồi.

Cửu Thạch bình tâm ngồi so sánh, thay vì hai lòng bàn tay của chàng để ngửa trên đùi trước, gần huyệt Hoàn Khiêu thì Cửu Chuyển quái khách lại để gần vùng Đan Điền, tựa vào hai lòng bàn chân để ngửa chịu vào hai huyệt Dũng Tuyền (dưới lòng bàn chân). Hai chân của Cửu Thạch chân hữu ở trên, chân tả ở phía dưới thì Cửu Chuyển quái khách lại đảo lộn lại.

Hai mắt nhắm hờ của Cửu Chuyển quái khách thì nhìn ngay đầu mũi, còn khi Cửu Thạch tọa công theo lối đường phụ đã dạy thì nhãn thần hướng tâm

Không biết bên nào đúng, bên nào sai? Và Cửu Thạch cũng không biết tập theo phương pháp nào thì lợi hơn. Tuy vậy, Cửu Thạch cũng thử qua một lần cho biết.

Chỉ vừa mới sửa bộ xong, thì ngay thổ nạp đầu tiên, Cửu Thạch đã thấy có cảm giác khác lạ, đó là chân khí từ Đan Điền xuất phát thay vì luân phiên dẫn lưu theo hai mạch nhâm và đốc thì đằng này chân khí cuộn cuộn xông lên và phân khai. Một thì theo mạch nhâm, còn một thì theo mạch đốc, đến lúc hai luồng chân khí này đi đến chỗ tận cùng thì đã chạy ngược về. Bảo là chạy ngược về vì chân khí dường như song biển vỗ vào ghềnh đá không không vượt qua được, nên phải chững lại rồi thối lui. Nhưng thật ra con sóng trước chưa kịp lui thì con sóng sau đã vỗ ào đến, rồi lại những con sóng kế tiếp nữa cứ dòn dập đổ vào. Cửu Thạch đang trải qua tình trạng giống như vừa nói, chân khí liên tiếp từ Đan Điền xuất phát, cuộn cuộn từ hai mạch nhâm và đốc công tới tấp vào chỗ nghẽn.

Cửu Thạch sinh nghi và lo ngại, nhưng bây giờ Cửu Thạch vô phương để dừng lại nữa rồi. Dòng chân khí đã như bảy ngựa bất kham, cứ tung vó chạy ào ào về phía trước khiến cho những con ngựa đi đầu muốn quay lui về cũng không thể nào lui được. Thế là từ hai mạch nhâm đốc, hai luồng chân khí cứ mặc tình húc vào chỗ không sao xuyên được.

Chuyện đã xảy ra như vậy, muốn thoát ra cũng không còn cách, chỉ có thể để mặc như vậy, Cửu Thạch hy vọng rằng đến một lúc nữa, khi Đan Điền đã không còn nội kinh như chỗ trống không vậy, thì hai luồng chân lực không còn gì thúc đẩy, ắt sẽ tự dừng lại, và tự lui về bể chứa Đan Điền.

Thế nhưng, chắc do công hiệu thần kỳ của Thiên Niên Tuyết Sâm Vương mà ra, nguồn chân lực từ đan điền Cửu Thạch phát ra gần như là vô tận vậy, cứ thế mà thúc đẩy, cứ thế mà xung phá chỗ nghẽn từ hai phía, đến độ mọi mạch máu, mọi kinh mạch trong người Cửu Thạch nở căng ra, phình lớn ra, trương thẳng ra như sắp vỡ đến nơi vậy.

Mồ hôi tuôn xuống tràn trề trên thân thể Cửu Thạch, vì mệt vì sợ... mãi rồi cơ thể của Cửu Thạch như muốn nổ tung ra như chiếc bóng da trâu đã căng quá mức của nó.

Sau cùng, trong cơn đau đớn cùng cực, tưởng như đã chết đến nơi, thì trong đầu Cửu Thạch nghe kêu lên một tiếng.

Bùng!

Cửu Thạch hoàn toàn ngất lịm đổ ụp phần trên gập xuống phần dưới, mất cân bằng, Cửu Thạch quăng người khỏi vuông đá rơi xuống nền lăng tẩm.

Phình!

Cửu Thạch cứ nằm khoèo ngay đó mà hôn mê trầm trầm.

Ngày dài như vô tận hay thời gian đã như bị cô đọng lại. Cửu Thạch không biết. Và đến khi mở mắt ra, việc đầu tiên là Cửu Thạch nhớ ngay hiện tượng đã xảy ra với chàng, và chàng ngỡ là giấc chiêm bao. Vì bây giờ toàn thân Cửu Thạch nghe thoải mái, nhẹ nhõm lạ. Chỉ đến khi Cửu Thạch phát hiện ra là chàng đang nằm ngay trên nền lăng tẩm thì Cửu Thạch mới biết đúng là hiện tượng đó đã xảy ra cho chàng thật.

Ngờ vực và băn khoăn, Cửu Thạch ngồi bật dậy, khẽ hít một hơi thanh khí để kiểm tra lại nội thể. Thì ngay lập tức Cửu Thạch cảm nhận được chân khí từ Đan Điền đi một mạch xông thẳng lên Thiên Đình xong lại vòng xuống Hội Âm, vượt khỏi chỗ nghẽn giữa hai mạch nhâm đốc mà Cửu Thạch đã cả quyết là không sao xuyên được để về lại nơi xuất phát đầu tiên là Đan Điền.

Vậy là sao nhỉ? Liệu đây có phải là cảnh giới đã thông sinh từ huyền quan như mẫu thân có lần nói cho Cửu Thạch nghe không? Lần đó, mẫu thân của Cửu Thạch bảo chàng không cho đường phụ nghe là “vẫn biết cũng đều là nội công tâm pháp, nhưng có loại tà loại chính, loại tầm thường, loại thượng

thừa. Cao thâm uyên ảo là nội công chánh trong Phật môn và Đạo gia, còn như nội công tâm pháp của đường phụ còn, đành rằng là chánh nhưng không thể nào đã thông sanh tử huyền quan được”.

Lúc đó Cửu Thạch không biết nên không hỏi thêm cho rõ, nhưng bây giờ, sự thật đã khẳng định lời mẫu thân nói quả không sai. Điều này cho Cửu Thạch biết rằng võ công và kiến văn của mẫu thân cao hơn nhiều so với đường phụ và chứng tỏ rằng Lam Y môn là nơi mẫu thân đã xuất thân có công phu cao cường và uyên thâm có hạng trên giang hồ. Nhưng Cửu Thạch không hiểu được một điều, đó là tại sao đến giờ này Lam Y môn vẫn không lộ diện tại Trung Nguyên? Sao vẫn ở mãi ở Thạch Cúc đảo? Môn chủ Lam Y môn bây giờ là ai? Có còn là sư tổ nữa không? Hay là kẻ đại thù của Cửu Thạch là Thạch Kiện Toàn? Kẻ đã gây hại cho mẫu thân và khiến mẫu thân bị thất tán võ công và không nơi nương tựa? Kẻ đã khiến mẫu thân phải tự gieo mình xuống ghềnh giải oan để tìm sống trong con đường chết.

Kẻ đã dối gạt mẫu thân, đã lừa mẫu thân để suýt nữa mẫu thân đã là mồi cho kinh ngư dưới biển cả và Cửu Thạch không còn dịp sanh ra đời.

Càng nghĩ tới dĩ vãng đau buồn của cố mẫu, Cửu Thạch càng thấy sôi gan hoi, và vô hình chung chàng phải trở lại với thực tại. Thực tại đó là dù bây giờ nội lực của chàng đã đạt mức cao thâm, đã khai thông được sanh tử huyền quan, là điều mà bất cứ kẻ nào luyện võ đều mơ ước, và chàng đã luyện được bộ pháp uyên ảo là Cửu Chuyển Thần Long bộ, nhưng đạt được như thế để làm gì nếu Cửu Thạch không thoát ra khỏi lăng tẩm Tề vương này? Không lẽ chỉ là để Cửu Thạch lưu lại chốn này mãi mãi để làm bạn với các xác không hồn của Cửu Chuyển quái khách hay sao?

Không thể nào như thế được, Cửu Thạch bèn đứng lên, cố tìm cho ra một lối thoát, Cửu Thạch tin rằng hễ Cửu Chuyển quái khách tìm được đường thâm nhập vào đây thì há lẽ chàng lại không trở ra được hay sao? Không lẽ Cửu Thạch lại bất tài kém trí hơn lão à?

Cửu Thạch lao theo bậc tam cấp trái gắm điều lao trở xuống, rồi lại theo bậc đá bằng bạch ngọc thạch tìm lại chỗ rẽ có gấn viên dạ minh châu. Chỉ đi được đến đây là cùng đường, Cửu Thạch không thể nào điều động cơ quan để trở lại căn thạch thất ban đầu được. Quýnh quáng, Cửu Thạch vỗ vỗ, rồi lại vận sức xoay tròn viên dạ minh châu mong tạo ra một kỳ tích nào khác. Vẫn vô công, Cửu Thạch cố xoay mãi viên dạ minh châu được khăm cổ định vào đá

Bứt!

Viên dạ minh châu rời khỏi vách đá nằm gọn trong lòng bàn tay Cửu Thạch, giật dử, Cửu Thạch định đập vỡ viên dạ minh châu cho hả giận, nhưng nghĩ lại, Cửu Thạch bèn cho vào bọc áo.

Xoảng!

Cửu Thạch sức nhớ lại, bèn nhìn xuống y phục trên người chàng lúc này. Sau khi bị kinh phong của Từ Kinh Nhân đẩy thân hình chàng bừa bãi trên những nhánh rễ cây du ngoạn nghèo thì phần trước y phục của chàng đã rách burom ra. Thào nào Cửu Thạch cho viên dạ minh châu vào bọc áo lại không rơi xuống đất cho được.

Thế là Cửu Thạch bèn cầm viên dạ minh châu vào tay, chàng tiếp tục tìm đường thoát thân, tiện thể Cửu Thạch cố tìm cho chàng một bộ y phục khác.

Loanh quanh đi qua đi lại, đi lên rồi lại đi xuống, ngoài hai căn thạch thất được bài trí như cung điện, Cửu Thạch không tìm được căn thạch thất nào khác, và đến y phục cũng không có luôn.

Chán nản và tuyệt vọng, Cửu Thạch trở lại căn thạch thất có Cửu Chuyển quái khách ngồi, chàng nhìn và thèm thường bộ y phục bằng một loại tơ thật đẹp, thật tốt và hầu như còn mới nguyên đang khoác bên ngoài bộ hài cốt của lão ta.

Biết rằng ngộ biến phải từng quyền, nhưng Cửu Thạch cũng không dám có hành vi bất kính, dẫu sao thì Cửu Thạch cũng là người thọ ân của Cửu Chuyển quái khách, chàng nhờ lão chữa lại nửa nhánh Thiên Niên Tuyết Sâm Vương nên chàng không bị khát và đói, ngoài ra nhờ thế mà Cửu Thạch có được một thân nội lực cao thâm, còn nữa, chàng đã luyện được Cửu Chuyển Thần Long bộ của lão, như thế đó làm sao Cửu Thạch nỡ sang đoạt y phục của lão cho được.

Động tâm Cửu Thạch bèn nảy ra một ý. Chàng bèn phục trước Cửu Chuyển quái khách và nói :

- Quái khách, hậu sinh mặt học là Cửu Thạch dù sao cũng thọ ân của người, vậy thì họ Cửu này xin được dành lễ cùng người và tự nhận mình là truyền nhân của lão nhân gia. Giờ đây xin lão nhân gia cho phép đệ tử được cải táng cho người theo ý nguyện.

Đập đầu phục lạy cho đủ lễ số, Cửu Thạch bước đến tiểu bình đài mà bây giờ Cửu Thạch đã biết đây chính là phần mộ của Tề vương. Chàng dùng thanh Lam Chủy lệnh cố công cố sức mở phần trên của tiểu bình đài ra

Nhờ vào lợi khí sắc bén, và nhờ nội công thâm hậu nên cuối cùng chàng đã mở được nắp đậy bên trên của tiểu bình đài.

Vừa nhìn vào bên trong, Cửu Thạch nếu không đủ bình tĩnh ắt đã kêu lên rồi, vì ở bên trong tiểu bình đài không phải là nơi chôn cất Tề vương mà lại là lối đi thông sang chỗ khác nữa. Và Cửu Thạch tin rằng Cửu Chuyển quái khách - bây giờ chàng phải kêu là sư phụ - cũng không biết trong này lại có lối đi khác, vì nắp tiểu bình còn đóng kín như trước mà.

Thế là Cửu Thạch tay hữu cầm thanh Lam Chủy lệnh, tay tả cầm viên dạ minh châu để soi đường, chàng phóng người vào bên trong tiểu bình đài với lòng khát khởi hy vọng.

Dù biết rằng trong lăng tẩm này chỉ có chàng là sinh vật duy nhất, nhưng Cửu Thạch không thể không đề phòng. Biết đâu trong này lại có cạm bẫy hay cơ quan ám tàng gì thì sao?

Nào ngờ, Cừu Thạch đã quá lo lắng, vừa bước theo lối đi được chừng năm trượng, Cừu Thạch không cần đến thanh Lam Chùy lệnh nữa, cũng như chàng không cần đến viên dạ minh châu soi đường nữa. Vì đây là một căn thạch thất khác, cũng rộng độ ba trượng vuông và có lối bài trí rất đơn sơ.

Một chiếc bàn bày văn phòng tư bảo. Một linh sàng trong đó có một người nằm. Và duy nhất một thị nữ đang đứng cầm quạt hầu.

Đến bây giờ, Cừu Thạch đã biết là chàng đang ở đâu rồi. Do đó, Cừu Thạch bèn thủ lễ và nói lớn :

- Tien dân Cừu Thạch mạo phạm đến vương gia, xin vương gia thứ tội!

Nói xong, Cừu Thạch đứng yên dò xét mọi nơi bên trong căn thạch thất dưới ánh sáng của bốn viên dạ minh châu được khảm ở bốn bức vách, và Cừu Thạch lại một lần nữa thất vọng nào nê khi không phát hiện bất kỳ một dấu vết gì cho biết có còn lối đi khác nữa.

Thu ánh mắt lại, hai tập giấy đặt trên bàn có bày văn phòng tứ bảo liệp đập vào mắt Cừu Thạch.

Bước lại gần, Cừu Thạch nhắc tập giấy ở bên trên có hàng chữ Qui Túc công đặt sang một bên, vì lúc này Cừu Thạch không màng đến công phu võ công nữa, và chàng suy nghĩ đã kêu lên khi đọc thấy dòng chữ ghi trên tập giấy bên dưới :

Họa tiết lăng mộ đồ!

Có thể chứ! Đây là điều mà Cừu Thạch đã hy vọng, đã chờ đợi và là cứu tinh duy nhất ở nơi này đối với chàng.

Đọc xong tập giấy này (họa đồ) chàng chỉ biết được hai điều, một là con đường thâm nhập từ bên ngoài vào đây đều bị khóa chặt từ bên ngoài, người bên trong vô phương đi lui trở ra: nội bất xuất.

Điều thứ hai là: con đường thoát duy nhất là Cừu Thạch phải trở lại căn thạch thất ban đầu, phải phá vỡ thạch thất để dòng nước Địa nhược thủy chảy quanh và giữ mát lăng tẩm tràn ngập vào lăng tẩm, sau đó với Qui Túc công mà Tề vương lưu lại, Cừu Thạch sẽ mặc cho dòng Địa nhược thủy đưa chàng ra Hoài Giang thì mới có thể thoát thân.

Nguyên đây là phương thế mà Tề vương cố tình để lại cho vị quý phi (mà Cừu Thạch ngỡ là thị nữ đang đứng cạnh linh sàng Tề vương) nếu như vị quý phi muốn trở lại dương gian thì cứ chiếu theo đó mà hành động. Không ngờ vị quý phi lại muốn chết với Tề vương, vì thế mà bây giờ đến lượt Cừu Thạch.

Sau một lúc đắn đo, Cừu Thạch bèn ngồi lại đó, xem qua một lượt khẩu quyết của công phu Qui túc.

Đối với Cừu Thạch lúc này, khi công phu nội lực đã đạt đến cảnh giới siêu tuyệt, thì việc điều hành chân lực bản thể theo bất kỳ một công phu khác nào cũng thật dễ như trở bàn tay. Do đó khi chàng đọc xong hai lượt khẩu quyết Qui Túc công, và khê vận hành thử theo kinh văn khẩu quyết, thì Cừu Thạch bất giác sinh nghi, niềm tin về Qui Túc công không được trọn vẹn lắm. Vì Cừu Thạch thấy sao mà quá dễ dàng ứng dụng Qui Túc công đến thế.

Kiểm lại một lượt, rồi lại thêm một lượt nữa, Cừu Thạch biết rằng chàng đã không phạm sai sót gì trong việc bế mạch liễm khí theo kinh văn khẩu quyết Qui Túc công. Nhưng tự trong thâm tâm chàng không tin tưởng lắm ở công phu này. Chàng nghi ngại không biết liệu khi chàng sử dụng Qui Túc công thì chàng có thể vẫn còn sống sau một thời gian dài chìm ngập trong dòng Đại nhược thủy cho đến khi đưa chàng đến Hoài Giang hay không?

Bất dùng, bất quyết, Cừu Thạch nữa muốn thoát thân bằng lối đi này, nữa muốn tìm lối đào sinh khác.

Cuối cùng Cừu Thạch quyết nán lại một vài ngày nữa, một là nghiên cứu tỉ mỉ hơn họa tiết lăng mộ đồ, hai là rà soát lại xem công phi Qui túc liệu chàng đã vận dụng đúng hay chưa?

Không cần phải vội, do có tâm trạng như thế, nên Cừu Thạch dùng thời gian lưu lại lăng tẩm Tề vương vào những việc như sau :

Xem xét tỉ mỉ họa tiết lăng mộ đồ.

Luyện tập đến nơi đến chốn Qui Túc công.

Nhằm và học thuộc những thể biến theo từng phương vị của Cừu Chuyển Dương Nhật chương và Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm trong di thư của Cừu Chuyển quái khách - sư phụ. Nhờ vào việc chuyên tâm đọc lại này, Cừu Thạch mới hiểu rằng mọi công phu có trong Cừu Chuyển chân kinh đều dựa vào sự vận hành của vũ trụ. Lấy thất tinh và nhật nguyệt làm cơ bản cho sự biến hóa được gọi là danh xưng Cừu Chuyển. Đồng thời, chương pháp và kiếm pháp Dương Nhật và Âm Nguyệt đó được phối hợp với Cừu Chuyển Thần Long bộ có thể uy lực của chương Dương Nhật và kiếm Âm Nguyệt mới phát huy đủ đây.

Ngoài ra, Cừu Thạch còn thử diễn khai Hóa Phong kiếm pháp và Thiên Địa Ngũ Hợp chương để tập luyện cách vận dụng chân lực dồi dào bất tận vào từng thế từng thức.

Xong tất cả những việc này, thời gian đã trải qua là bao lâu thì Cừu Thạch không rõ, thì Cừu Thạch đã hiểu thêm nhiều về những nguyên lý võ học cũng như nhờ thế mà kiến văn của chàng về võ học được tăng thêm nhiều.

Sau khi đã hoàn tất đến việc xem xét kỹ càng họa tiết lăng mộ đồ đã xong, Cừu Thạch khi biết rằng muốn rời được lăng tẩm Tề vương chỉ có duy nhất mỗi cách như đã nói, thì Cừu Thạch không khỏi bồn chồn, muốn thoát đi cho xong rồi mọi việc muốn ra sao thì ra.

Do vậy, Cừu Thạch bèn cải táng cho sư phụ đặt toàn bộ tro xương của người vào chiếc hộp nguyên đã chứa Thiên Niên Tuyết Sâm Vương và đem gửi vào linh sàng của Tề vương. Như ý nguyện của sư phụ là được làm bạn với Tề vương. Còn y phục vẫn còn tốt nguyên của sư phụ thì Cừu Thạch giữ lấy. Chàng mặc y phục đó của người, giữ bỏ y phục cũ đã rách nát, cắt thanh Lam Chủy lệnh và viên dạ minh châu vào trong bọc áo, hủy bỏ họa tiết lăng mộ đồ, Qui Túc công và di thơ của sư phụ tránh di họa về sau. Vì chàng không biết, một khi chàng đã phá tan căn thạch thất để cho lòng Địa nhược thủy chảy vào lăng tẩm thì liệu lăng tẩm sẽ ra sao sau đó? Và nếu lỡ có bề gì, sơ thất ngoài ý muốn thì công phu của Tề vương và của sư phụ sẽ lưu lạc trên giang hồ. Đến lúc đó, vô tình chàng đã làm trái ý muốn của Tề vương và sư phụ. Hủy đi là phải.

Chuẩn bị xong đầu đó, Cừu Thạch theo họa tiết lăng mộ đồ để đi vào căn thạch thất nó. Cừu Thạch tàn nhẫn một lúc lâu, chàng không biết là chàng sẽ trải qua bao nhiêu thời gian trong Địa nhược thủy. Ba ngày hay hai mươi ngày? Một tháng hay hai tháng?

Cừu Thạch cần phải biết rõ điểm này để liệu theo đó mà vận dụng tâm pháp Qui Túc công cho phù hợp. Lượng định thời gian thì nếu ngắn hạn hơn, chàng sẽ chết lúc còn trong dòng Địa nhược thủy, và nếu dài hơn thì uống phí thời gian.

Sau cùng Cừu Thạch tạm lượng định thời gian là nửa tháng (do Cừu Thạch không biết rõ địa điểm của lăng tẩm Tề vương này và dòng Hoài giang là bao xa). Rồi sau khi đề tụ chân lực lên sẵn sàng cho Qui Túc công xong, Cừu Thạch bèn nhắm vào bức vách của thạch thất hét lên một tiếng lớn :

- Này!

Và vỗ ngay một chưởng với thập thành chân lực

Bùng!

Ào!

Bức vách ngăn căn thạch thất vỡ toác ra và nước với khối lượng cực lớn đổ ào vào trong.

Ngay khi nhìn thấy khối nước đó, Cừu Thạch bèn vận dụng ngay Qui Túc công và phó mặc cho số mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lam Chủy lệnh xuất: giang hồ động

Lạnh!

Cảm giác đầu tiên khi Cừu Thạch vừa tỉnh dậy là cái lạnh thấm qua y phục vào người. Và kẻ đó là ngộp thở.

Cừu Thạch cố há miệng ra để thở thì sau một lúc cố sức Cừu Thạch biết rằng có một vật gì đó đang đè nặng trên mặt, còn không khí đâu thì không thấy.

Bức bối, ngột ngạt và khó chịu, Cừu Thạch vung loạn song thủ.

Vẫn thế có một khối vật gì đó lạnh đang đè ép toàn thân Cừu Thạch xuống chứ không riêng gì trên mặt.

Cừu Thạch giậm dừ, huy tụ toàn bộ chân lực vẫn còn đào dạt trong nội thể vào song thủ và song cước có thể hất lên một lượt.

Ào! Ào!

Rào! Rào!

Bộp! Bộp!

Khối nặng trên người Cừu Thạch lập tức văng bắn lên sau khi bị song thủ và song cước của chàng hất mạnh. Kế đó, tiếng rơi trở xuống của đất và đá vang lên lũng lộng bên tai Cừu Thạch. Tất cả đều rơi vãi quanh chàng, tuy vẫn còn có một ít đất rơi trở lại người Cừu Thạch khiến cho bầu trời đêm trong vắt hiện hiện trong tầm nhìn của chàng.

Cừu Thạch kinh ngạc quá đỗi, vì chàng cảm thấy bất ngờ khi thay vì chàng vẫn còn bồng bềnh trên sông nước Hoài Giang, hay chí ít thì cũng vướng vào đầu đó hoặc tấp vào bên bờ sông thì bây giờ chàng lại nằm đây với một lớp đất đá phủ bên trên. Vậy là sao? Việc gì đã xảy đến với chàng sau khi vận dụng Qui Túc công? Sau khi thân hình như một xác chết của chàng theo dòng Địa nhược thủy mà trôi đi? Sau khi dập dềnh trên sông nước Hoài Giang.

Gió vờn qua thoang thoảng khiến cơ thể Cừu Thạch đang ảm đạm lên cảm thấy mát mẻ.

Sực tỉnh, Cừu Thạch cong người nhảy phóc lên :

- Mộ huyết! Sao ta lại nằm dưới mộ huyết? Ai đã chôn cất ta khi ta không chết?

Đứng vững hai chân trên mặt đất, Cừu Thạch kinh ngạc và tức cười khi nhìn lại chỗ nằm lúc nãy của chàng. Đó chính là một ngôi mộ, ngôi mộ dành cho chàng - một con người còn sống hân hoi.

Rồi chàng cũng hiểu ra, thì ra sau khi sóng nước Hoài giang xô chàng vào đây, có ai đó đã tưởng chàng chỉ là một xác chết trôi (vì Cừu Thạch trông không khác gì một xác chết khi vận dụng Qui Tức công: thân thể lạnh giá do đắm dưới nước một thời gian dài. Hơi thở không còn, mạch không nhảy, tim không đập, có đập nhưng rất khẽ như là không đập vậy. Nếu đã như thế thì chẳng trách ai đó đã xem chàng chỉ là một xác chết) nên họ đã tử tế chôn cất chàng. Nhưng kẻ nào đã làm việc chôn cất đúng là cầu thả, không áo quan, không vật dụng tâm liệm như mọi người thường làm.

Chẳng những cầu thả mà kẻ đó còn lấy mắt của chàng viên dạ mình châu và thanh Lam Chủy lệnh nữa.

Mất viên dạ mình châu thì Cừu Thạch không tiếc, chàng cảm thấy ân hận khi không còn giữ được di vật của mẫu thân. Nhưng biết ai là người đã lấy đi mà Cừu Thạch tìm lại bây giờ.

Ở đầu ngôi mộ thay vì là mộ bia chỉ là một thân gỗ mục là dấu hiện cho mọi người biết đây là ngôi mộ mà thôi. Không có một bút tích gì cho biết ai là kẻ đã chôn cất cho Cừu Thạch cả.

Thế là Cừu Thạch bây giờ chỉ còn hai bàn tay không, còn tệ hơn lúc chàng rời Tiểu Thiên sơn nữa. Cũng may là công phụ nội lực và võ học của chàng vẫn còn đó, cũng may là ai đó không nỡ để thân xác của chàng không một mảnh vải che thân nên y phục của chàng vẫn còn đây.

Bằng khuỷu Cừu Thạch ngồi tựa đầu vào thân gỗ đầu ngôi mộ để ngắm nghĩ về sự tuần hoàn của vũ trụ, của kiếp nhân sinh ngắn ngủi.

Mãi lo nghĩ mà tiếng gà gọi đã vang lên mà Cừu Thạch không hay trời đã hừng sáng.

Đến khi trên con đường quan đạo gần đó, cách chỗ Cừu Thạch ngồi chừng hai mươi trượng có một tốp người cư dân bản địa đang trải thực phẩm ra trần thành gần đó đi qua, họ vừa đi vừa khéo chuyện nhời thì Cừu Thạch mới biết là ngày đã rạng.

Lúc này nếu Cừu Thạch đột ngột xuất hiện ắt có lẽ bọn người thường nhân đó sẽ bỏ chạy toán loạn vì cho chàng là đạo tặc. Do đó Cừu Thạch nén lòng ngồi im một lúc.

Nhưng rủi ro thay cho Cừu Thạch, vì bỗng nhiên có một tên trong tốp người đó vọt lên tiếng bảo bạn đồng hành :

- Này! Chờ ta một lúc được không?

- Gì thế lão Tam? Lão lại bỏ quên gì ở nhà hử?

Tên đã kêu mọi người chờ y chưa kịp giải thích thì có một tên khác đã lên tiếng trêu chọc :

- Có mà quên con vợ ở nhà thì có. Lão Tam này, hay là lúc đi lão đã quên không sờ vào...

- Hí hí hí... đúng là lão Tam đã quên sờ vào đó để lấy phước rồi.

Tên kia bèn áp ứng giải thích :

- Không có đâu, không có đâu, bọn người đứng ở đây nói bậy bạ, các người đừng quên ở đây có cô hồn uống tử ghen.

- Vậy thì lão Tam kêu bọn ta chờ cái gì?

- Thì ta... ta mắc đi giải. Các người không thường như vậy sao?

- Ừ thôi cũng được! Mà lão Tam này, có đi giải thì đừng có... ấy lên chỗ đó nghe. Gì chứ uống tử oan hồn không tha thứ hành động bất kính đâu. Đi mau đi, lão Tam!

Nghe bạn đồng hành thúc hời, gã kia được gọi là lão Tam bèn nhanh chân đi xăm xăm vào. Tuy đã kiêng dè nhưng lão Tam lại nhắm ngay hướng Cừu Thạch đang ngồi mà đi đến. Không dừng được, Cừu Thạch bèn lạng người bước ngay vào bên trong thêm hai trượng nữa là nơi có một lùm cây đại khá um tùm.

Vừa định thân xong, Cừu Thạch bỗng nghe gã nọ kêu oai oái :

- Oái! Oái! Có ma! Có ma!

Từ phía ngoài, những tên cùng đồng hành với gã nọ nghe thế, liền nhón nháo :

- Ma đâu? Lão Tam định hù bọn ta à?

Lão Tam hai tay vẫn giữ lấy dải dây buộc lưng, miệng lắp bắp nói không ra tiếng, và quay đầu nhìn lại phía xa.

Đến khi gã biết rằng phía sau không có hiện tượng gì cả, gã mới hoàn hồn, rồi buộc lại dải dây lưng, gã nói với đồng bọn :

- Úy trời! Vậy mà ta ngỡ là có ma chứ!

Cho là lão Tam muốn đùa vui trong khi trời càng lúc càng sáng bạch, sắp trở buổi chợ đến nơi, một tên bèn nói :

- Hết chuyện giỡn rồi hả lão Tam? Lão có thấy cái gì không mà hét lên be be vậy?

Ra về quan trọng, cốt ý cho đồng bạn biết rằng gã không nói đùa, gã bèn giải thích :

- Này! Nếu không là ma thì có lẽ ở đây đã xuất hiện bọn đào trộm mồ rồi.

Đối với cư dân lương thiện ở bất kỳ nơi nào cũng vậy, họ rất ghét bọn đạo tặc, nhất là bọn chuyên đi đào trộm các vật tẩm liệm quý báu chôn theo người chết. Đối với họ, bọn đào trộm mồ là bọn đáng bị trừng trị, đáng bị hành quyết mà không cần phải báo quan lôi thôi gì cả.

Do vậy, vừa nghe lão Tam nói thế, cả bọn nhao nhao lên hỏi :

- Bọn đào trộm mồ của ai? Sao lão Tam biết chứ?

- Nói xem nào lão Tam! Lão đã thấy cái gì nào? Hay là...

Lão Tam bèn xác định lại một lần nữa :

- Bọn người còn nhớ ở trong này có một ngôi mộ vô danh không?

- Làm sao mà không nhớ chứ? Bởi thế lúc này ta có bảo lão Tam là đừng có đi giải lên trên ngôi mộ đó, lão nhớ không? Ta còn bảo lão Tam đừng có xem thường cô hồn uống tử nữa còn gì!

Lão Tam bèn nói tiếp :

- Thì ai mà không biết vậy, là ta muốn hỏi các người là tại làm sao khi không ngôi mộ đã có gần nửa năm nay mà bây giờ lại bị đào xới tung ra? Không là bọn đào trộm mồ lấy của thì còn gì khác nữa?

Cừu Thạch thấy rung động khi nghe nói là chàng đã nằm dưới lòng mộ huyết đến nửa năm. Cừu Thạch không tin điều này, thì lại nghe bọn kia tiếp tục nói :

- Quái lạ! Đây là ngôi mộ vô danh chính bọn mình đắp điểm. Người chết đâu có mang gì trong người ngoài một bộ y phục duy nhất dính da. Bọn đào trộm mồ nào lại thiếu lương tâm, sao không tìm hiểu kỹ lại ra tay đào trộm ở đây? Họa có là bọn muốn lấy cấp xác chết thì có. Nào bọn ta cùng vào xem thử nào, có gì thì chúng ta cũng phải từ bi hỷ xả đắp điểm lại cho người ta đàng hoàng nào.

- Lão Thất nói đúng đo, đi nào!

Nghe đến đây, Cừu Thạch tạm thời đã rõ được phần nào chuyện đã xảy ra. Có nghĩa là chàng là làm rơi viên Dạ minh châu và thanh Lam Chủy lệnh ở đâu đó, khi còn lênh đênh trong Địa nhược thủy hoặc ở dòng Hoài Giang. Còn không thì hai vật đó của chàng đã bị ai đó phát hiện thì hải của chàng trước, và kẻ đó đã kịp trấn lột tất cả. Sau đó bọn người cư dân bản địa mới thương hại chàng chết mà bọc lộ thi hài bèn đem mai táng cho chàng.

Không muốn bọn này hoảng sợ hãi, Cừu Thạch bèn nhanh tốc lao vụt đi như một làn khói mờ nhạt. Bất quá khi bọn họ phát hiện mộ huyết trống không thì sẽ cho là thi hài bị bọn đào trộm mồ táng tận lương tâm lấy cấp đi mất và chỉ đến thế mà thôi, không đến nỗi nào. Vừa đến trấn thành, Cừu Thạch mới biết đây là thành Tế An, nhìn thấy tửu điểm nhan nhản những người ra vào để dùng điểm tâm. Cừu Thạch bèn nghe đỏi cồn cào. Còn gì nữa, đã hơn nửa năm, nếu tính luôn thời gian chàng lênh đênh trên dòng Địa nhược thủy và Hoài giang, Cừu Thạch nào có gì bỏ bụng đâu.

Nhưng chàng không thể bước vào bất kỳ một tửu điểm nào vì không có một đồng dính túi chỉ trừ phi Cừu Thạch muốn giờ trò ăn quít.

Nghĩ thế Cừu Thạch bấm bụng đi xuôi trên đường, không dám quay đầu nhìn vào các tửu điểm sợ rằng chàng không cưỡng lại sự lôi cuốn của các thức ăn bày ra cho thực khách.

Nhưng đâu chỉ có thế, mùi thức ăn thơm phức cứ nhè lỗ mũi của chàng mà xộc vào khiến cho Cừu Thạch cứ nuốt nước bọt khan.

Cừu Thạch cố đi nhanh hơn, vì do đi nhanh như vậy, Cừu Thạch va phải một người, vừa va vào, Cừu Thạch chưa kịp mở miệng xin lỗi thì đã nghe người đó nói như rót vào tai :

- Ê! Giữ hộ ta một món đồ nha. Lát nữa gặp lại...

Cừu Thạch tin rằng chàng đã nghe không lầm, do đó chàng há miệng định hỏi người đó yêu cầu chàng giữ vật gì, thì người đó chưa nói dứt câu đã chạy đi mất.

Ngay lúc đó, trước mặt Cừu Thạch có đến ba người vừa chạy ngang qua chàng, vừa lớn tiếng hô hoán :

- Bắt hẩn! Bắt hẩn lại! Ăn trộm! Hẩn là tên trộm đạo đó!

Thịch... thịch... thịch...

Ba người nọ chạy đuổi bằng cước bộ một thường nhân, trong khi tên trộm đạo kia theo nhận định của chàng là nhân vật giang hồ. Cho nên họ vừa chạy đuổi được một quãng bèn dừng chân lại. Họ vừa thở hổn hển vừa phân minh giải thích cho người hiếu kỳ đang vây quanh.

Cừu Thạch thấy vậy cũng thả chân lại gần nghe thử

Thì ra ba người này là thương nhân vừa từ Hồ Nam đi đến đây. Họ đã buôn bán xong những món hàng của họ, họ định ngày hôm nay sau khi dùng điểm tâm xong sẽ quay trở lại Hồ Nam. Không ngờ một trong ba người bị tên trộm đạo lúc nãy nâng hết tiền bạc và kim ngân.

Không chút nghi ngờ về cái va chạm lúc nãy với người lạ, Cừu Thạch nghe đến đấy liền bỏ đi. Vừa đi chàng vừa nghe trong lòng buồn bực, thiên hạ đang sống trong cảnh thái bình mà giờ đây lại có bọn trộm đạo xuất hiện. Điều này có nghĩa là gì nếu không muốn nói sự nhiễu nhương lại bắt đầu tái phát trở lại? Giống như võ lâm Trung nguyên, đang yên lành đó mà bây giờ chùng như sóng gió lại nổi lên qua sự phân tranh giành ngôi thứ giữa các môn bang phái.

Chán nản, Cừu Thạch đưa tay lên xoa bụng, cổ dẫn lạ sự đói lòng, thà đói mà ngay thật như chàng còn hơn là làm kẻ bắt lương trộm đạo.

Bàn tay đang xoa xoa bụng, Cừu Thạch bỗng nhìn xuống, phát hiện bên trong áo, ngay trước ngực có một vật gì đó gồ cao lên.

Chàng bèn nắn bóp thử, cái gì thế này vậy?

Cảm nhận được trong lòng bàn tay của chàng là kim loại va chạm nhau và tiếng sột soạt của những mảnh giấy. Cừu Thạch kinh nghi bèn thò tay vào bọc áo lấy ra xem thử.

Một túi được may bằng gấm đoan, bên trong là những nén vàng, nén bạc ròng. Còn nữa có đến hai ba mảnh giấy được gấp lại cẩn thận. Không chút nghi ngờ, Cừu Thạch biết ngay gã vừa chạm vào chàng lúc nãy đã gởi cho chàng túi gấm này, và số bạc trong túi gấm và số bạc trong túi gấm đúng là của người thương nhân lúc nãy đã hô hoán là bị trộm.

Tức mình, Cừu Thạch quay lại, chàng có ý định đem chiếc túi gấm này trả lại cho người chủ của nó là vị thương nhân.

Nhưng không may cho chàng là ba người thương nhân đó đã đưa nhau đi đầu quan. Nếu bây giờ Cừu Thạch có chạy theo bọn họ, có khi họ vừa nhìn thấy túi gấm trên tay chàng đã đề quyết chính chàng là tên trộm đạo không chừng. Nghĩ thế vừa lo lắng vừa bực dọc, khi không lại mua sự rắc rối vào người, khi không lại trở thành tên tông phạm, Cừu Thạch lững thững một cách vô tâm, bước vào một tửu điểm.

Đến khi tên tửu bảo bước đến hỏi chàng muốn dùng gì, thì Cừu Thạch mới nhớ rằng chàng không có tiền, rằng số bạc trong người chàng không phải của chàng.

Do dự một lúc trước sự khó chịu ngày càng tăng của tên tửu bảo do chờ lâu mà Cừu Thạch không nói gì, chàng định đứng dậy bỏ đi thì bỗng có ai đó nói lên :

- À! Tửu bảo, đây là bằng hữu của ta. Nào! Hãy dọn thức ăn lên đi nào. Có món nào ngon thì cứ đem hết lên đi Tên tửu bảo hải lòng trước câu giải thích và sự hào phóng của người vừa bước vào, hẩn bèn xoay người đi trở vào.

Cừu Thạch quắc mắt lên nhìn vào người vừa mới đến.

Đó là một tay thiếu niên, văn nhân không ra văn nhân, võ hiệp không ra võ hiệp, tuổi chừng mười tám. Tay này có Thái Dương huyệt nhô cao, chứng tỏ là nội gia cao thủ.

Răng trắng, môi hồng, nụ cười tươi tắn, vận y phục văn nhân màu thanh thiên, tay hữu cầm một cây quạt giấy đã xếp gọn lại vỗ vỗ vào lòng tay tả đầy tự tin.

Dung mạo này hoàn toàn xa lạ với Cừu Thạch, thế mà hẩn lại táo gan xem chàng là bằng hữu.

Cừu Thạch đã không làm khi nghĩ hẩn là kẻ táo gan, vì chính chàng là người được hẩn nói với tửu bảo là bằng hữu của hẩn, khi hẩn kéo ghế ngồi đối diện với chàng bên kia bàn.

Hẩn thì miệng cười, mắt quắc với Cừu Thạch, còn chàng thì quắc mắt đáp trả.

Song phương cứ thế mà nhìn nhau.

Đợi đến khi tên tửu bảo đã dọn ra trên bàn ê hề những thức ăn và bỏ đi vào trong rồi thì Cừu Thạch mới đứng dậy, chàng lạnh lùng nói :

- Vô công bắt thụ lộc, tại hạ đi đây!

Tên kia bèn đáp lại, miệng vẫn mỉm cười :

- Từ hải giai huynh đệ, huynh đệ chó khách sáo như vậy. Xem kia, ngũ tạng của huynh đã lên tiếng phản đối huynh đài đó.

Đúng là bụng của Cừu Thạch đang sôi lên ồ ồ khi nhìn thấy những thức ăn ngon lành đang bày ra trên bàn, nhưng Cừu Thạch kiên quyết không nhìn đến chúng và chàng lại nói :

- Đành rằng tại hạ đang đói bụng, đành rằng nhân huynh nói đúng khi bảo tứ hải giai huynh đệ, nhưng tại hạ không quen được người khác quan tâm chiều cố, dù người đó là ai đi chăng nữa. Xin kiếu vậy!

- Khoan đã nào! Nói như vậy là huynh đài đã xem thường tại hạ rồi.

- Giữa nhân huynh và tại hạ bèo nước gặp nhau, tại hạ đâu có gì mà nhân huynh lại bảo tại hạ xem thường nhân huynh? Chỉ là như tại hạ đã nói, tại hạ không thể hưởng lộc người ban mà không có công cán gì.

- Thật vậy sao? Vậy nếu tại hạ bảo rằng huynh đài không phải là kẻ vô công, thì huynh đài có nể tình tại hạ không nào?

- Việc đó thì đâu có gì là khó, nhưng tại hạ tin chắc rằng tại hạ không có công gì cả. Chắc chắn là như vậy!

Tên văn nhân nửa mùa kia bèn đưa tay ra hiệu cho Cừu Thạch ngồi xuống. Đoạn văn mỉm cười, hắn nói úp úp mở mở :

- Vậy thì huynh đài hãy ngồi xuống đi nào. Chúng ta cứ mặc sức ăn, sau đó tại hạ sẽ nói cho nhân huynh biết là huynh đã lầm như thế nào.

Cừu Thạch vẫn khăng khăng :

- Không được, tại hạ một khi chưa rõ tại hạ đã có công lao hàn mã gì thì tại hạ không thể hưởng thụ những thức ăn này. Nhân huynh hãy nói rõ ra trước đã.

Tên nọ vẫn ung dung khi nói :

- Tại hạ thì lại khác hể. Nếu huynh đài không tin thì tại hạ có thể lập thệ cho huynh đài tin, được không?

- Nhân huynh bảo thật? Quân tử nhất ngôn...

Vừa nói Cừu Thạch vừa xòe hữu thủ ra.

Bộp!

Tên kia bèn vỗ hữu thủ của hắn vào bàn tay của Cừu Thạch, sau khi đã chuyển chiếc quạt giấy sang tay tả. Vừa vỗ, hắn vừa lên tiếng khẳng định :

- Tứ mã nan truy!

Cừu Thạch tuy vẫn còn bán tính bán nghi, nhưng không thể nào cưỡng nổi cơn thèm ăn.

Chàng cầm đũa lên, trước khi gấp thức ăn, chàng còn bảo với hắn :

- Nhân huynh nên biết rằng tại hạ không phải là người dễ trêu chọc đâu nhé. Được! Để ăn xong, xin nhân huynh nói cho biết.

Như người ốm lâu ngày nay được ăn trà bữa, Cừu Thạch làm một mạch không một lần nào ngừng tay, ngừng miệng, chàng ăn mà không cần thưởng thức.

Chỉ đến khi ăn xong, chàng mới đỏ mặt và lúng túng khi thấy đối phương chỉ dùng có một phần, còn Cừu Thạch thì lại dùng đến chín phần

Cừu Thạch vừa xoa bụng, vừa nói để chữa thẹn :

- Ngon quá,! Không ngờ ở thành Tế An này lại có những món ngon đến bậc này. Xin nhân huynh chó cười.

- Không có đâu! Không có đâu! Tại hạ lại thích những người thật tâm như huynh đài. Tại hạ nói thật đó, chứ nếu huynh đài cứ khách khí thì tại hạ e rằng tại hạ đã chọn lầm người.

Nghe tên văn nhân đó nói thế, Cừu Thạch liền an tâm. Sau đó, chàng nghiêm mặt lại hỏi thúc đối phương :

- Nào! Bây giờ đến lượt đến nhân huynh đó, tại hạ đã có công lao gì với nhân huynh nào.

Tên nọ cười cười, vỗ vỗ chiếc quạt giấy vào tả chưởng, đoạn từ tốn nói :

- Vậy thì xin huynh đài cho tại hạ nhận lại vật mà tại hạ đã nhờ huynh đài giữ hộ.

Cừu Thạch lập tức đỏ bừng mặt, chàng gằn giọng nói qua khe răng mím lại :

- Là nguoi!

- Đừng giận vội, mọi việc xảy ra sau đó, tại hạ đều trông thấy rõ, huynh đài tin rằng bọn chúng là thương nhân thật sao, khi huynh đài hăm hăm quay lại định trả chiếc túi gấm cho bọn chúng?

- Chứ không phải thế sao? Họ không phải là thương nhân lương thiện thì là gì nào? Không là nguoi lại bảo với ta rằng họ là cướp phi?

- Đúng, nhưng mà chỉ đúng có một nửa thôi!

- Nếu nguoi không giải thích rõ ràng, thì đừng trách ta tại sao lại ra tay nha.

Không thèm để tâm tới lời dọa nạt của Cừu Thạch, gã vẫn điềm nhiên nói :

- Vậy thì huynh đài nghe đây, nếu tại hạ bảo họ là nhân vật giang hồ, là bọn họ đang có ý định gây náo loạn tại võ lâm Trung Nguyên này thì huynh đài có tin không?

Cừu Thạch không thể nào tin được lời này, nên chàng lắc đầu bảo :

- Ta không tin!

Gã nọ vẫn từ tốn đặt cho Cừu Thạch một loạt những câu hỏi :

- Thế huynh đài không để ý đến sắc phục của chúng sao? Thế huynh đài không liên tưởng giữa sắc phục và bang phái mới nổi lên giang hồ gần một năm nay sao? Huynh đài cho rằng chúng không có võ công thật sao?

- Sắc phục nào mà chẳng được, không lẽ nguoi lại cảm bọn thường nhân vận sắc phục màu lam sao? Và rõ ràng là theo ta, họ đúng là không có võ công gì cả. Nguoi đừng ngụy biện qua mắt ta.

Mãi đến bây giờ tên nọ mới thôi cười, hất ngừng tay, không vỗ chiếc quạt vào lòng bàn tay nữa. Hắn ngồi ngay người lên, ngó sững vào Cừu Thạch và hỏi chàng một câu khiến cho chàng phải bất ngờ :

- Huynh đài là người mới xuất sơn? Huynh đài mới bôn tẩu giang hồ à?

- Sao nguoi hỏi vậy? Điều này đâu có liên quan gì đến chuyện nguoi lấy cắp túi bạc của họ chứ?

- Liên quan lắm chứ! Vậy là rõ rồi, đúng là huynh đài là người mới chân ướt chân ráo bôn tẩu giang hồ rồi. Nghe đây này, họ chính là môn nhân của Lam Y môn đó, huynh đài có nghe đến danh tự này bao giờ chưa? Tại hạ cam đoan là huynh đài chưa từng nghe, phải thế không?

- Không đúng!

- Cái gì mà không đúng chứ? Tại hạ nói có điểm sai à?

Cừu Thạch nhìn lom lom vào gã, nói bằng giọng chắc nịch :

- Nghe đây! Dù họ là môn nhân Lam Y môn đi chăng nữa, thì nguoi cũng không thể xem họ là người xấu được, vì theo ta biết thì Lam Y môn nguyên là danh môn chính phái kia mà.

- Ha ha ha! Khắp giang hồ ai cũng bảo thế, chỉ có mỗi mình huynh đài nói ngược lại mà thôi! Ủ! Thì cho là quan điểm của mỗi người mỗi khác đi, nhưng huynh đài có cho là tại hạ đã hành động bất chính khi trở tài diệu thủ nữa không nào?

Cừu Thạch đâm chiêu, tư lự, chàng nghĩ mãi mà không sao hiểu được là tại sao lại có chuyện này được? Hay là Môn chủ của Lam Y môn bây giờ là kẻ đại thù Thạch Kiện Toàn? Chỉ có như thế thì Lam Y môn mới bị mọi người nghĩ xấu như thế, vì nguyên Thạch Kiện Toàn là kẻ xấu xa cơ mà!

Tuy nhiên Cừu Thạch không thể kết tội gã kia được, do đó chàng đáp lại :

- Nếu đúng như nhân huynh vừa nói, thì tại hạ không thể nào nói khác được. Mà này, Lam Y môn đã nhập Trung Nguyên từ lúc nào? Họ đã làm những điều gì sai mà mọi người như nhân huynh vừa bảo là họ có ý định gây náo loạn cho giang hồ? Nhân huynh có thể rộng lượng mà chỉ giáo không?

Gật đầu ra dáng kẻ cả, hắn giải thích :

- Nói cho đúng ra thì Lam Y môn xuất hiện trên giang hồ đến nay là tám tháng. Đầu tiên thì họ nháo nhác đi tìm một vật mà chúng gọi là Lam Chủy lệnh...

Cừu Thạch giật mình đánh thót một cái, nhưng tên nọ đang say sưa huênh hoang, nên đã không lưu tâm, hắn nói tiếp :

- Mà vừa khéo, thanh Lam Chủy lệnh đó không hiểu sao lại lưu lạc trên giang hồ trước đó một tháng tại một vùng phụ cận với Kim Lăng, lúc đầu thì trong tay một nhân vật thuộc Hắc đạo đó là Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn. Lão Tề Côn không biết đó là Lam Chủy lệnh của Lam Y môn gì cả, lão đi đến đâu cũng trưng ra cho mọi người xem thanh lợi khí đó. Theo những người chứng kiến tận mắt thì thanh Lam Chủy lệnh đó đúng là lợi khí thần vật,

cực kỳ sắc bén.

Điều này thì Cừu Thạch đã rõ, duy có một điều chàng không rõ, là sao thanh Lam Chủy lệnh trên người chàng lại xuất hiện ở Kim Lăng? Chỉ có hai cách giải thích, một là Cừu Thạch được dòng Địa nhược thủy đưa chàng tới Kim Lăng, lão Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn đã phát hiện thi thể của chàng, lão đoạt lấy viên dạ minh châu và thanh Lam Chủy lệnh, sau lại hất chàng xuống dòng sông rồi sau cùng, dòng nước đã đưa chàng tới địa phương này. Còn cách giải thích thứ hai là một gã tay mơ nào đó lấy được những vật này tại địa phương này, sau đó gã đến Kim Lăng rồi vì lòng tham Huyết Trảo Đoạt Mạng Tề Côn đã hạ thủ đoạt mạng gã đó, đoạt luôn vật báu.

Gã kia tiếp tục nói :

- Do cho là thần vật, nên từ đó thanh Lam Chủy lệnh liên tiếp thay ngôi đổi chủ, bây giờ không biết nhân vật nào cất giữ, chỉ biết là việc xuất hiện của thanh Lam Chủy lệnh là lời kéo sự hiện diện của Lam Y môn. Bọn chúng là môn nhân từ miền hải đảo xa xôi vào tận Trung Nguyên quyết thu hồi báu vật.

- Nhưng như thế đâu có gì mà lại bảo rằng họ muốn gây náo loạn cho giang hồ?

Gã kia lại nhìn chàng tỏ ra nghi ngờ, gã nói tiếp :

- Đúng là huynh đài vừa mới xuất hiện, vậy tại sao lại nghe đến danh tự này được nhỉ? Mà không sao! Tại hạ không có gì phải giấu diếm, không việc gì phải sợ, vì những việc này ai cũng biết, ai cũng nói, không cứ gì tại hạ, đây này, nguyên mọi người chưa được biết đích xác, nhưng ai cũng nghi ngờ bọn Lam Y môn cả. Một là bọn họ là môn phái quái lạ, hai là võ công lộ số quái dị, ba là... từ khi Lam Y môn xuất hiện tại Trung Nguyên này thì liên tiếp nhiều việc kinh thiên động địa đã xảy ra.

- Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì mà nhân huynh lại bảo là kinh thiên động địa vậy?

- Thì đây! Thánh Tăng thất tung, Tiên Kiếm đột tử, Loạn Pháp Đà Cầu mất ngôi vị Bang chủ và Cái bang bị phân hóa, không còn là đại bang phái lớn nhất võ lâm Trung Nguyên nữa.

- Còn gì nữa không nhân huynh? Còn Thần Quyền thì sao?

- Hừ! Bao nhiêu đó đối với nhân huynh còn là ít sao? Huynh đài sao lạ vậy? Hừ! Cũng may trên giang hồ bây giờ còn hai nhân vật trụ cột là Thần Quyền Tà lão và Phó minh chủ Từ Kính Nhân Từ đại hiệp. Bằng không, có lẽ toàn thể giang hồ từ Bắc chí Nam, từ Đông sang Tây đã nhuộm rạt một màu lam rồi còn gì.

Nghe nhắc đến danh tự Từ Kính Nhân, Cừu Thạch nghe sôi giận, chàng khinh khinh hỏi gã kia :

- Nếu ai ai cũng sợ là vậy, tại sao nhân huynh lại dám vượt râu hùm, nhân huynh không sợ bọn người Lam Y môn trị tội hay sao?

Gã tỏ vẻ như là vô sự khi đáp :

- À! Đó mới là chuyện lạ, hoặc là bọn Lam Y môn sợ, hai là chúng giả nhân giả nghĩa, từ khi bọn Lam Y môn nhập Trung Nguyên cho đến nay chưa từng có chuyện xô xát gì xảy ra cả. Bọn chúng luôn luôn tự kiềm chế, không dám sơ sễ trong việc tranh chấp. Đó, như huynh đài đã chứng kiến đó, lúc này chúng cứ vờ như không biết võ công, trông chẳng khác nào là thật. Đến huynh đài cũng không tin kia mà. Đúng không nào? Thôi! Chuyện đã xong, vậy thì...

Gã xòe tay ra vẫy vẫy về phía Cừu Thạch, ý muốn bảo Cừu Thạch đưa cho gã cái túi gấm, gã không để ý đằng sau gã có đến ba người đang đứng chờ gã.

Cừu Thạch thì đã thấy và đã nhận ra ba người nọ đúng là ba tay thương nhân lúc nãy. Họ vận nho phục màu lam. Và sự hiện diện của họ vào lúc này đã chứng tỏ họ có võ công, họ là nhân vật giang hồ và đúng là họ là môn nhân Lam Y môn.

Cừu Thạch làm tình, thò tay vào bọc áo lôi túi gấm ra, đặt lên trên bàn giữa những chén đĩa trống không, chàng bảo :

- Rồi! Thế là tại hạ không có trách nhiệm gì nữa đối với cái túi gấm này, tùy các hạ xử trí lấy. Cáo từ!

Vừa nói xong, Cừu Thạch bèn đứng dậy bỏ đi, quyết để cho gã kia tự xử lý chuyện phiền toái mà chính gã đã gây ra.

Bằng khỏe mắt, Cừu Thạch còn kịp nhìn thấy khi gã đó đưa tay chộp lấy chiếc túi gấm, gã chưa kịp cất vào bọc áo thì một trong ba người Lam Y môn là người lúc nãy đã hô hoán là bị mất trộm đã lên tiếng một cách nhả nhặn :

- Tiểu ca có thể vui lòng hoàn lại vật mà chúng tôi bị mất không?

Vừa nghe được lời lẽ này, Cừu Thạch bỗng phát sinh hảo cảm với người Lam Y môn ngay. Vì đúng như gã kia vừa nói, người Lam Y môn không muốn tạo sự tranh chấp với ai và lẽ đương nhiên những việc kinh thiên động địa trên giang hồ mười phần đến chín phần là người Lam Y môn không có dính tay vào. Cừu Thạch bèn an tường bỏ đi, không màng nghe xem liệu gã kia sẽ chống chế như thế nào? Gã trả hay không trả cái túi gấm cho người Lam Y môn.

Nhưng dù Cừu Thạch cố tình bỏ ngoài tai, thế mà lời chống chế của gã nọ vẫn đập vào tai chàng. Gã bảo :

- Vật gì của chư vị mà chư vị đòi nhận lại?

Mọi việc sẽ diễn tiến ra sao Cừu Thạch không cần nhìn xem cũng dự đoán được kết quả. Cừu Thạch ra vẻ nhàn tản, thả chân lẩn lẩn rồi khỏi thành Tế An.

Quả nhiên, khi rời khỏi thành chừng một dặm, thì Cừu Thạch đã nghe có người gọi :

- Tiểu ca, tiểu ca có thể đình bộ cho bọn ta thỉnh giáo được không?

Cừu Thạch bèn dừng lại, xoay người và đứng chờ ba người Lam Y môn nọ và gã đạo chích kia chạy đến.

Một người, có lẽ là đầu lĩnh của cả nhóm, khi chạy đến gần Cừu Thạch bèn lên tiếng hỏi :

- Vị tiểu ca này nói rằng chiếc túi gấm kia nguyên là của tiểu ca phải không?

Gã nọ đứng là gian ngoa không ngoài sở liệu của chàng, nghe thế chàng bèn giải thích :

- Này nhân huynh! Xem ra nhân huynh có gan làm không có gan chịu. Sao nhân huynh lại chơi trò gấp lừa bỏ tay người? Thôi thì thế này vậy, nhân huynh không nhận chiếc túi gấm là của nhân huynh, tại hạ cũng không bảo là của tại hạ, trong khi tam vị đây lại cho là của tam vị, vậy tại sao nhân huynh không trao lại cho họ đi, để tránh nhiều phiền toái?

Chờ cho Cừu Thạch nói xong, gã kia liền làm mặt giận, ra vẻ hùng hùng hổ hổ như muốn gây sự với chàng, gã nói :

- Ai gấp lừa bỏ tay người? Chứ không phải ngươi nợ bạc của ta, ngươi hẹn ta đến tửu điểm rồi ngươi lôi túi gấm này ra bảo là trả cho ta đấy sao?

Đến bây giờ Cừu Thạch không sao nén nhịn được nữa. Chàng đã muốn giải quyết mọi chuyện một cách êm thấm mà gã kia xem mồi lại không muốn. Huống chi ba người Lam Y môn lại đứng dưng, cứ đứng yên không nói gì, để mặc cho chàng và gã kia giải quyết ngã ngũ với nhau, tuồng như không liên quan gì đến họ vậy. Nhìn vẻ mặt dửng dưng đó, Cừu Thạch biết rằng hầu như họ đã tin theo lời của gã kia nói, họ nghĩ chàng đúng là tên trộm đạo. Do đó, Cừu Thạch bèn trầm giọng xuống, nhắc lại lời đã nói, cho gã kia nghe :

- Vậy là điều tốt ngươi không muốn, lại muốn điều xấu. Dường như ta đã bảo ngươi là ta không phải hạng người để ngươi trêu chọc, đúng không?

Gã kia liền phát cười rộ lên :

- Ha ha ha! Có ngươi mới chính là kẻ tự mua lấy tai họa. Đúng là thiên đường có lối mà ngươi không đi, địa ngục không nẻo ngươi lại cứ muốn vào, ngươi nên biết rằng Độc Phiến Diệu Thủ Trang Tiểu Hỷ này không phải là hạng vô danh tiểu tốt như ngươi đâu. Còn không mau cúi đầu chịu tội à?

Nhìn vẻ mặt căng căng, cái cười nửa miệng của gã Độc Phiến Diệu Thủ Trang Tiểu Hỷ mà lòng Cừu Thạch thêm sôi giận. Ngoài một Từ Kinh Nhân giả nhân giả nghĩa, lại có thêm gã này nữa, đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm, Cừu Thạch giận quá hóa cười rộ lên :

- Ha ha ha! Để xem nào, diệu thủ của ngươi thì ta đã thấy rồi, còn độc phiến thì liệu có cứu được mạng ngươi không nhé. Ra tay đi!

- Đúng là nghe con không biết sợ cộp, được, để ta dạy cho ngươi một bài học nhớ đời. Xem đây!

Từ khi nội lực của Cừu Thạch đã đạt đến mức cao thâm, càng dễ dàng nhìn qua thủ pháp của đối phương để dò xét được thực lực của họ. Gã kia vừa nói dứt câu đã xòe quạt làm như đại đao, sử chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân chém ngang vào giữa thân Cừu Thạch với một lực đạo khá mạnh, khiến cho kinh phong từ chiếc quạt rít lên véo véo... Nhìn qua thủ pháp này, Cừu Thạch biết rằng gã không xem chàng vào đâu thì cũng đúng thôi, vì công phu của gã đúng là có hạng. Nếu là trước đây, trước khi Cừu Thạch lọt vào lăng tẩm Tề vương thì dù cho chàng có tận lực bình sinh dùng đến Thiên Địa Ngũ Hợp chương đi chăng nữa cũng không phải là đối thủ của gã được. Nhưng Cừu Thạch hôm nay đã là người khác rồi.

Trước lối tấn công ồ ạt của gã, xem thì nhanh, thì độc, nhưng dưới mắt Cừu Thạch chàng lại thấy gã ra chiêu còn chậm, còn không đủ độc,. Nhất mực trầm tĩnh, Cừu Thạch cứ đứng yên chờ cho thân quạt của gã đến gần hơn, đoạn chàng bằng thủ pháp cực kỳ chính xác, chàng bóp bụng khom người theo đúng cách thức mà trước đây Cừu Thạch đã thấy Liên Hoàn Vạn Thủ Kiếm Du Bất Hoạt sử dụng khi đối phó với chính chàng. Chàng nhượng cho thân quạt của gã lướt ngang qua, đoạn chàng vươn tay gỗ thật mạnh vào huyệt Hiệp Cốc của hắn một cái.

Rốp!

Hự! Phịch!

Do đây là lần đầu tiên Cừu Thạch cùng người đối chiêu, chàng không lường được công lực bản thân của chàng, nên khi xuất thủ, dù chàng chỉ dám dùng có bốn phần chân lực, thế mà khi chàng gõ vào Hiệp Cốc huyệt của hắn xong, thì bàn tay cầm quạt của hắn lại vỡ vụn như là khúc củi mục vậy. Tiếng bàn tay khi gãy kêu lên một tiếng giòn tan. Độc Phiến Diệu Thủ kêu lên đau đớn một tiếng và buông quạt cho rơi xuống đất, còn hắn thì dùng cả thủ năng lấy hữu thủ, mặt mày xám ngoét không tưởng tượng được hậu quả này.

Chuyện đã lỡ, Cừu Thạch không ngờ chàng ra tay quá nặng, nhưng như vậy cũng đáng đời cho hắn, chàng dịu giọng bảo :

- May là ta chỉ muốn trừng trị ngươi thế thôi. Ta chỉ phé đi cánh tay diệu thủ của ngươi, mà vẫn còn lưu cho ngươi mạng sống. Còn không bước đi à?

Trước khi bỏ đi, gã vẫn còn phần uất nhìn và lên tiếng :

- Được lắm! Thanh sơn bắt cải, thù này ta không báo thù thế không làm người. Ngươi có dám xưng danh tánh ra không?

Cừu Thạch lắc đầu, cười nhẹ, đoạn nói :

- Thì như ngươi nói đó, ta chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, đâu có gì đáng cho ngươi phải bận tâm, đi đi!

Độc Phiến Diệu Thủ Trang Tiểu Hỷ khom người, nhặt lại chiếc quạt, đoạn lườm Cừu Thạch một cái, rồi cắn răng tung người chạy mất.

Đưa mắt nhìn theo, Cừu Thạch chợt nhớ đến chiếc túi gấm, bèn hỏi ba người môn nhân Lam Y môn vẫn còn đứng đó :

- Ý! Còn chiếc túi gấm.

Người đầu lĩnh đã nhanh nhẹn đáp :

- Tiểu ca an tâm! Bọn ta đã thu giữ lại rồi, công phu của tiểu ca cao cường lắm, không hiểu lệnh sư là ai?

Cừu Thạch nhún nhùng đáp lại :

- Chư vị quá khen, tại hạ còn đang thẹn vì múa búa trước cửa Lỗ Bang. Chư vị không cười đã là may lắm rồi. Còn câu hỏi kia thì do tiên sư đã khuất núi đã lâu, tại hạ không tiện nhắc tới chư vị thứ cho!

- Không sao! Gia có gia pháp, tiểu ca không tiện nói thì thôi vậy, nhìn tiểu ca đây nghi biểu đường đường, chuyện lúc này đúng là do gã kia tác oai tác quái. Bọn ta đã làm tiểu ca, mong tiểu ca chớ để tâm.

Cừu Thạch nhún vai một cái, đoạn ra về chán chường nói :

- Hiện tại lúc này vàng thau lẫn lộn, thiện ác nan phân. Chuyện người ngay gặp lý gian, chịu nhiều điều oan uổng đâu có thiếu gì. Chư vị hiểu cho tại hạ ấy là nhờ tại hạ có võ công cao hơn gã kia, bằng ngược lại, tiếng oan này tại hạ không sao gột rửa được. Chư vị tiền bối hiểu cho lòng vẫn bối chứ?

Người đầu lĩnh trong nhóm gật đầu cảm thông :

- Tiểu ca đây nói không sai, như bọn ta cũng vậy, à chắc tiểu ca chưa biết bọn ta thuộc môn phái nào phải không?

Cừu Thạch vọt miệng :

- Có, vẫn bối đã nghe gã diệu thủ đó nói qua. Có phải chư vị tiền bối là người Lam Y môn ở Thạch Cúc đảo?

Người đầu lĩnh đưa mắt nhìn hai người còn lại, đoạn quay sang nói với Cừu Thạch :

- Tin tức người Trung Nguyên thông linh thật. Bọn ta chưa hề nói với ai thế mà bọn họ cũng biết đến Thạch Cúc đảo. Vậy còn những nhiều sự khác quanh bọn ta, chắc gã kia cũng đã nói cho tiểu ca rõ?

Cừu Thạch nửa muốn phân minh là do chàng đã nghe đến Thạch Cúc đảo từ trước, nửa lại không dám nói, nghe người đầu lĩnh nói thế, Cừu Thạch liền lộ vẻ quan tâm, chàng hỏi lại :

- Vậy tiền bối nói đi, liệu Lam Y môn có liên quan gì đến những việc mà thiên hạ đồn đại hay không?

- Tiểu ca nghĩ thế nào? Tiểu ca nói trước đi!

Cừu Thạch sau một lúc phân vân, bèn nói :

- Nếu tiền bối cho tại hạ biết quý Môn chủ là ai, thì tại hạ có thể nhận định đích xác vấn đề này.

Cả ba người Lam Y môn liền tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe Cừu Thạch nói như vậy. Người đầu lĩnh sau khi hội ý bằng mắt với đồng bọn bèn hỏi Cừu Thạch :

- Danh tánh của tiểu ca là gì? Sao tiểu ca có thể cả quyết được điều này? Không lẽ tiểu ca hiểu rõ nội tình bản môn thế sao? Tiểu ca biết Môn chủ bản môn à?

Do đã suy nghĩ chín chắn trước câu hỏi này, Cừu Thạch bèn đáp :

- Gia mẫu gọi tại hạ là Cừu Thạch! Chắc tiền bối đã hiểu? Nếu quý Môn chủ của quý môn là họ Thạch thì không cần tiền bối giải thích, tại hạ cũng đoán chắc là quý môn có liên can! Bằng ngược lại thì không phải. Tại hạ chỉ có thể trình bày bao nhiêu đó thôi. Tùy ý tiền bối muốn đáp hay không đáp cũng được cả!

- Cừu Thạch! Bản môn vốn đang tìm một người họ Thạch. Không lẽ đây là người mà tiểu ca muốn nói đến?

Cừu Thạch nghe nhẹ cả người, chàng nhoèn miệng cười, đáp lấp lửng :

- Có lẽ tiền bối nói không sai! Bấy nhiêu đó là đủ, vẫn bối không có ý xấu với Lam Y môn, chư vị yên tâm. Còn vấn đề Lam Chủy lệnh thì...

- Thì thế nào? Tiểu ca biết nơi hạ lạc của Lam Chủy lệnh ư?

Cừu Thạch lắc đầu, nhìn xa xăm, chàng nói lớn :

- Hiện giờ thì chưa! Nhưng dù sống hay chết, vẫn bối quyết truy tìm Lam Chủy lệnh giao hoàn lại cho quý môn. Chư tiền bối hãy yên tâm! Cáo từ!

Nói xong, Cừu Thạch đã quay ngoắt người lại, phi thân ly khai ngay lập tức.

Nhìn theo thân pháp của chàng, người đầu lĩnh nói với hai ba người kia :

- Ngũ đệ, thất đệ! Các người nghĩ sao về tiểu tử này? Liệu hắn có thật tâm không?

Một trong hai người bèn đáp :

- Nhị ca đừng vội tin người! Lòng người Trung Nguyên man trá lắm, không như bọn ngư dân chúng ta đâu! Đấy, nhị ca và ngũ ca đã xem thấy việc mới rồi thì biết. Chớ có trông mặt mà bắt hình dong. Có khi tiểu tử đó cố tình làm thế là muốn dụ dẫn nội tình của bản môn! Nhị ca nên cẩn trọng hơn nữa mới được.

Người đầu lĩnh được người kia gọi bằng nhị ca, bèn lên tiếng thanh minh :

- Thì các ngươi thấy rồi đấy, ta đâu có nói hớ điều gì đâu. Là tiểu tử đó nói, còn ta chỉ xác nhận vậy thôi!

- Bước đầu có khi chỉ cần có bao nhiêu đó. Mà thôi! Từ nay về sau chúng ta nên thận trọng hơn nữa là được rồi!

Nghe gã đứng hàng thứ bảy nói thế, vị nhị ca bèn nói xuôi theo :

- Được rồi, cứ thế mà làm! Chúng ta đi nào!

Thế là cả ba người nhị, ngũ và thất trong hàng môn nhân đệ tử Lam Y môn liền bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hoài Dương Tế An: cảnh tương tàn

“Hà có gì mà người Lam Y môn lại phải tìm kiếm Lam Chủy lệnh? Nếu xem trong tín phù của Môn chủ vậy tại sao mười mấy năm nay họ đã không tìm? Lần này bọn họ lao sư động chúng, làm náo động giang hồ như thế này thì Lam Chủy lệnh phải có tầm quan trọng quý báu nào khác, chứ không phải chỉ là tín phù của Môn chủ mà thôi đâu!”.

Cừu Thạch sau khi bỏ đi chàng đã bằng thân pháp khinh linh nhưng nhờ nội công thượng thừa, chàng đã quay lại mà bọn người Lam Y môn không hay biết gì cả.

Mọi lời đối đáp giữa bọn họ với nhau, Cừu Thạch nghe không sót một câu nào. Qua đó chàng biết bọn họ là nhị sư bá, ngũ và thất sư thúc nếu xét theo tôn ti thứ bậc trong Lam Y môn mà mẫu thân chàng đứng vào hàng thứ tư.

Theo lý thì chàng đã phải nhìn họ, và gọi bọn họ bằng thứ bậc. Nhưng chàng đã dè dặt! Và sự dè dặt của chàng đã được minh chứng là đúng đắn. Vì xem ra bọn họ vẫn chưa tin ở chàng, thì dễ gì chỉ bằng vài lời ngắn gọn mà chàng có thể cho họ biết qua thân thế để họ tin.

Không sao!

Chỉ mong rằng Cừu Thạch tìm được thanh Lam Chủy lệnh thì lo gì bọn họ không tin chàng một khi chàng tự thân đem đến giao hoàn cho họ. Đến lúc đó, Cừu Thạch tha hồ giải thích cho bọn họ nghe về gia thế của chàng!

Còn bây giờ, một khi đã hiểu Lam Chủy lệnh có tầm quan trọng to lớn khác thường đối với Lam Y môn, Cừu Thạch phải dò hỏi cho ra tung tích của vật nguyên là của chàng, do mẫu thân lưu lại.

Nhưng như gã Độc Phiến Diệu Thủ Trang Tiểu Hỷ nói, Lam Chủy lệnh bây giờ không rõ tung tích, không biết đã lọt vào tay ai, nếu Cừu Thạch đơn

thương độc lực mà tìm nó thì chẳng khác nào việc mò kim đáy bể. Còn như Cừ Thạch muốn hợp lực với ai đó, thì xét ra chàng cũng không biết nhờ vào ai?

Ngoại trừ Khả Mỹ Dung. Nàng bây giờ ở đâu? Liệu nàng có giận Cừ Thạch vì đã biệt tăm vô tích một quãng thời gian dài?

Nghĩ đến thời gian này, Cừ Thạch không hiểu tại sao chàng lại có thể bằng Quy Tức Công mà sống tiền sinh một thời gian đến bảy tháng hơn như vậy được? Trong khi chàng đã cần trọng, lượng định thời gian chỉ có nửa tháng. Nghĩ thêm một lúc nữa, Cừ Thạch bật cười khi nhớ đến cái gã tay chỉ với bốn thành công lực vậy mà nguyên bản tay hữu của gã Trang Tiểu Hỷ đã vỡ vụn.

Qua việc này, Cừ Thạch đã hiểu!

Chỉ vì chàng không lường được sự cao thâm của nội lực bản thể, nên khi chàng vận dụng Quy Tức Công với sự lượng định là mười lăm ngày, không ngờ với công lực được tăng tiến nhiều sau khi phục hết nửa nhánh Thiên Niên Tuyết Sâm Vương rồi lại được đả thông sinh tử huyền quan nữa, do đó, thời gian mà Cừ Thạch đã lượng định sai biệt đi gần hai trăm ngày. Nếu khi đó chàng nghĩ là cần đến ba mươi ngày, thì có lẽ khi chàng tỉnh lại, nội tình giang hồ đã biến đổi nhiều và... nguy kịch hơn!

Bỗng Cừ Thạch lại nhớ đến Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ của Cái bang. Theo lời gã Trang Tiểu Hỷ, thì bây giờ Cổ bang chủ đã không còn là Cổ bang chủ nữa. Ngồi vị đã không còn như trước, vậy thì trong Cái bang đã xảy ra sự biến gì? Muốn rõ tất cả mọi việc, và muốn dễ dàng tìm được nơi hạ lạc của Lam Châu lệnh thì việc trước mắt là làm sao tìm được Cổ bang lão nhân gia!

Nhưng Cổ bang chủ nào khác gì thần long. Biết người ở đâu mà tìm? Hay là...

Nghĩ đến đây, Cừ Thạch bèn lao vút trở lại thành Tế An! Chàng định tìm một Phân đà Cái bang! Có thể! Cừ Thạch mới tìm được Cổ bang chủ.

Vào đến thành, Cừ Thạch thông thả tản bộ như mọi người, và bắt đầu lưu tâm tìm kiếm bọn khát cái!

Vẫn như mọi nơi trên đất Trung Nguyên, hễ nơi nào sanh ý cảnh thịnh vượng thì bọn khát cái càng đông. Thành Tế An là một thành trù phú, nên sau đó không lâu Cừ Thạch đã thấy bọn khát cái gồm ba tên đang ngồi trước một tửu điểm. Cừ Thạch suýt bật cười khi thấy một trong ba gã khát cái đang vạch cái áo rách toi tã để tìm rận.

Đụng mặt bọn khát cái rồi thì Cừ Thạch không biết cách nào để đến làm quen với chúng?

Bố thí ư? Thì Cừ Thạch lúc này đâu khác gì bọn khát cái một đồng bạc vụn cũng không?

Còn như khoi khoi đến hỏi chuyện, không khéo lại gặp những gương mặt lạnh như tiền, hỏi đến gì cũng lắc, cũng không biết. Có khi lại sinh chuyện rắc rối nữa không chừng!

Vừa nghĩ đến chuyện rắc rối, Cừ Thạch bèn nảy ra một ý.

Chàng nhặt một hòn sỏi nhỏ, nhắm ngay vào gã khát cái đang ngồi bắt rận mà ném vào. Lần này có kinh nghiệm, Cừ Thạch chỉ dám dùng có nửa thành lực đạo mà thôi.

Bộp!

Máy mà chỉ có nửa thành chân lực, thế mà ngay tức khắc nơi hòn sỏi nhỏ chạm vào, gần huyệt Túc Lý, lập tức tấy đỏ lên. Gã khát cái đau quá phát cáu. Gã ngẩng đầu lên, tay người bắt rận nhìn thấy Cừ Thạch vừa len lén nhìn gã vừa co giò định bỏ chạy. Gã quát lên :

- Đồ sâu bọ, đồ thói tha dám chọc ghẹo lão gia à?

Cừ Thạch giả vờ phát hoảng co giò chạy vọt đi, đương nhiên là Cừ Thạch phải sử dụng cước bộ như một thường nhân. Gã khát cái tức tốc đuổi theo chàng, gã không như chàng, gã vận dụng thân pháp ở mức độ vừa phải nên chỉ không đầy mười trượng là gã đã bắt kịp chàng.

Máy cho Cừ Thạch, do chàng không lường trước được tình thế này, nếu ngay tại đó không có một con hẻm nhỏ thì có lẽ chàng đành phải dùng đến thân pháp mới hy vọng không để gã tóm được. Nhưng nếu thế thì gã khát cái sẽ sinh nghi, và vậy thì Cừ Thạch sẽ công toi!

Bắt gặp con hẻm, chàng lập tức lạng thân vào ngay lấp tự!

Con hẻm sâu và vắng vẻ rất hợp ý Cừ Thạch! Và tình hình này cũng rất là hợp ý gã khát cái, gã gầm lên :

- Chạy đâu cho thoát tay lão gia!

Theo tiếng gầm gã khát cái liền tăng cước bộ. Và đúng như lời gã nói, Cừ Thạch chạy thêm được một trượng thì đành phải dừng lại và gã khát cái cũng đứng yên như trời trồng. Đó là lúc Cừ Thạch đứng lại đã nhanh tay dùng chỉ pháp điểm vào huyệt Định Thân của gã.

Nhìn gã khát cái trợn tròn mắt và sững sờ nhìn chàng, chàng bèn cười nhẹ và nói thật nhỏ vào tai gã :

- Thế nào? Ai thoát được tay ai đây?

Xong chàng điểm vào Hôn huyết và xách gã khất cái bằng một tay, đoạn phi thân vọt đi sâu vào trong hẻm nhỏ.

Phía trong sân, may sao lại có một vườn rau xanh um. Xa xa là một ngôi miếu Từ đường nhỏ, còn không thấy một ngôi nhà nào cả.

Quan sát kỹ trước sau, Cừu Thạch yên tâm bèn xách gã khất cái lao vút đi như vệt khói mờ, lướt qua vườn rau và đến Từ Đường miếu.

Sau khi mở cổng ra, Cừu Thạch lách vào và ném gã khất cái xuống dưới nền miếu.

Phịch!

- Ngươi là ai? Lộ số nào? Sao lại bắt ta đem đến đây?

Đã định tâm trước, Cừu Thạch bèn vờ tát vào mặt gã khất cái một cái rõ mạnh, nhưng thật ra thì không đến nửa thành chân lực. Cừu Thạch quát vào tai gã :

- Câm! Sanh mạng còn con của ngươi đang nằm trong tay thiếu gia, ngươi biết không? Ở đây người được quyền hỏi là thiếu gia chứ không phải là ngươi, ngươi nhớ chưa?

Huyết Định Thân vẫn còn bị chế trụ, gã khuất cái chưa gì đã bị ăn một cái tát tai như trời giáng, tuy rằng giận đến tím mặt, nhưng dù sao gã đã biết thân biết phận, gã tỏ ra ngoan ngoãn khi hỏi :

- Ngươi muốn hỏi gì?

Cũng là hỏi, nhưng câu hỏi này thì Cừu Thạch chấp nhận. Chàng gật đầu, bắt đầu lục vấn gã :

- Ngươi là bang đồ Cái bang?

- Ngươi có mù đầu mà...

Bốp!

- Đáp mau! Không được dồng dài!

- Phải!

- Phân đà nào?

- Tề An phân đà.

- Đà chủ là ai?

- Suru Hồn Thủ Hạ Cam Minh.

- Bây giờ nghe đây, lão già thối Cổ Khả Lạc hiện đang ở đâu?

- Ngươi...

Bốp!

- Nói!

- Ta không biết!

- Không biết! Hay ngươi muốn ta nặng tay hơn?

- Dù ngươi có giết ta, ta cũng chịu thôi! Không biết là không biết!

- Được, vậy thì ai biết rõ điều này? Suru hồn thủ gì đó có biết không?

- Nói sao! Ngươi nhà ngươi mà dám đến gặp Hạ đà chủ sao?

Bốp!

- Đáp đi!

- Hừ! Phách lối!

Bốp!

- Ngươi muốn ném mùi Phân Thân Thác Cốt không?
- Đùng! Đùng! Đùng rồi! Ta nói đây!
- Vậy phải hay hơn không? Nói đi, liệu Hạ đà chủ có biết tông tích lão già họ Cỗ thôi tha đó không?
- Theo ta biết thì có lẽ Hạ đà chủ biết được tông tích Cỗ bang chủ
- Ngươi vừa nói cái gì? Ngươi gọi lão già họ Cỗ đó là gì?
- Cỗ bang chủ! Dù ngươi có giết ta hay làm gì đi nữa thì ta cũng gọi người là Cỗ bang chủ đó. Ta cứ Cỗ bang chủ mà kêu, ta không sợ chết đâu, ngươi đừng hăm hại ta!

Nghe thế, ý nguyện hầu như đã đạt, Cừu Thạch bèn nhanh tay giải huyệt cho gã khát cái và nói :

- Huynh đài thứ lỗi cho, chỉ là đệ không biết ai gian ai ngay trong Cái bang nên phải dùng đến hạ sách này. Xin huynh đài rộng dung thứ lỗi.

Người ta thì tiền lễ hậu sinh, còn Cừu Thạch thì ngược lại, khiến cho gã khát cái cứ ngỡ ngàng, ngỡ như đã nằm mơ. Gã đưa tay xoa xoa lên hai gò má. Trước sau Cừu Thạch đã thưởng cho gã đến bốn cái tát tay, chưa kể hòn sỏi lúc nãy. Gã cảm giận quên rằng công phu của gã không là gì so với Cừu Thạch. Gã chồm lên, vung tay, đánh cật lực vào mặt Cừu Thạch bốn cái cực mạnh.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Cừu Thạch cười hi hi, đưa mặt nhận đủ bốn cái đánh hả hoi của gã, thấy gã dùng tay, Cừu Thạch bèn nói :

- Đa tạ huynh đài đã không tính lỗi vào đây. Huynh đài hết giận rồi chứ?

Gã khát cái đánh xong, thấy Cừu Thạch không né tránh cũng không giận, bèn nguội ngay. Tuy thế, gã vẫn lên giọng bảo :

- Nói đi! Rốt cục ngươi muốn gì?

Cừu Thạch mừng rỡ, bèn đáp thật nhanh :

- Là tại hạ... là tiểu đệ muốn tìm Cỗ bang chủ, Cỗ lão nhân gia!
- Cũng là việc này à? Nói đi nói lại vẫn thế, mềm nắn rắn buông. Cũng là muốn dò tìm tung tích Cỗ bang chủ! Hừ!

Biết gã đã hiểu lầm, Cừu Thạch bèn giải thích cho gã nghe :

- Huynh đài nghe đây này! Tiểu đệ cần gấp gấp Cỗ bang chủ! Huynh đài đừng nghi ngờ tiểu đệ! Tiểu đệ có thể chứng minh cho huynh đài biết tiểu đệ là người thân quen của Cỗ bang chủ...
- Hừ! Cái gì thân quen với chẳng thân quen. Thì đó không phải Mã Độc Cước là tay chân thân tín với Cỗ bang chủ sao? Vậy mà sao nào? Rốt cục Mã Độc Cước lại hô hoán lên bác bỏ cương vị của Cỗ bang chủ. Bộ ngươi tưởng hễ thân quen là muốn làm gì cũng được sao?

(Ở đây cần nói rõ, vào thời điểm này Cái bang là bang hội duy nhất chưa có tín phù hay vật tổ truyền dành cho Bang chủ. Nên hễ phe nào mạnh, hễ ai nắm được số bang đồ đồng hơn thì được làm Bang chủ. Như trường hợp Mã Độc Cước ở đây vậy! Chỉ sau này khi Hồng Thất Công thống nhất Nam Bắc hai phe, thì Hồng Thất Công mới dùng cây Lục Ngọc trượng và hô lô rượu làm tín vật truyền đời cho các vị Bang chủ đời sau kế truyền!)

Không ngờ kẻ sách của chàng lộng giả thành chân. Cừu Thạch sau cùng phải nói rõ hơn :

- Tiểu đệ là người duy nhất được Cỗ bang chủ thưởng tướng truyền cho công phu tuyệt kỹ của người là Thiên Địa Ngũ Hợp chương. Vậy đó, huynh đài có chịu tin tiểu đệ chưa nào?

Gã khát cái nghe xong liền trở mặt nhìn chàng ra vẻ không tin, gã còn nói :

- Ngươi đừng tưởng ta chưa trông thấy Cỗ bang chủ biểu diễn tuyệt kỹ này mà định lừa bịp ta à nghe! Ta nói cho ngươi biết, được trông thấy tuyệt kỹ này ngoài ta ra chỉ có khoảng ba tên đồng cấp với ta thôi!

Bằng giọng hãnh diện, gã khát cái tự hào khi nói rằng một tên bang đồ như gã mà lại được nhìn thấy công phu hãn thế của vị nhất bang chi chủ. Đồng thời gã muốn nhấn mạnh cho Cừu Thạch biết rằng lừa ai thì lừa chứ đừng hòng lừa bịp gã. Nào ngờ, vừa nghe gã nói xong Cừu Thạch lộ vẻ mừng vui và nói :

- Vậy thì hay quá! Tiểu đệ sợ rằng, nếu huynh đài không biết công phu này thì dù tiểu đệ có diễn thử huynh đài cũng cho là tiểu đệ múa may quay cuồng mà thôi! Huynh đài chú ý nhé, tiểu đệ diễn thử đây!

Không đợi gã khát cái đồng ý hay không? Cừu Thạch bèn trụ bộ lập tấn, bắt đầu diễn qua một lượt Thiên Địa Ngũ Hợp chương gồm năm chiêu và mỗi

chiều là năm thế biến hóa!

Nhất nhất từng phương vị một mà Cỗ bang chủ đã chỉ giáo. Cừu Thạch cứ theo đó mà biểu diễn với một người xem duy nhất là gã khát cái.

Xem xong, tuy chỉ biết ngơ ngợ nhưng gã khát cái cũng phải khen :

- Ê! Ngươi đã làm gì mà Cỗ bang chủ chỉ dạy công phu này vậy? Ta mà được như ngươi thì bọn bên Hoài Dương đừng hòng mà ăn hiếp được bọn Tể An ta!

Cừu Thạch mỉm cười, nói với gã :

- Chỉ vì chưa được phép của Cỗ lão nhân gia, nên tiểu đệ không thể...

- Không! Không! Ngươi đừng hiểu sai về ta! Dù ngươi có lòng tốt muốn truyền lại cho ta mà không có sự đồng ý của Cỗ bang chủ thì ta cũng không dám học đâu! Là ta chỉ ước ao vậy thôi! Mà nè! Ta nói thật đó. Chỉ có Hạ đà chủ là biết được tông tích của Cỗ bang chủ mà thôi. Ta không dối gạt ngươi đâu.

- Thì tiểu đệ cũng tin ở huynh đài mà! Chỉ là tiểu đệ muốn huynh đài dẫn kiến tiểu đệ đến gặp Hạ đà chủ để thỉnh giáo ngươi.

- Được! Để ta dẫn ngươi đi! Mà này, danh tánh của ngươi là gì? Ta là Bất Khả Nộ Vương Thất!

- Bất Khả Nộ? Danh hiệu gì mà lạ vậy? Còn tiểu đệ là Cừu Thạch! Chỉ vậy thôi!

Nghe Cừu Thạch nói vậy, Vương Thất lúng túng gãi đầu gãi tai, nói :

- Thì... thì cũng vì tánh ta mau nóng giận vô lối, Hạ đà chủ và huynh đệ trong bản đà mới đặt cho ta danh hiệu này để tự răn đe! Nhưng sao mà ta vẫn không sao cải sửa được cái tánh này. Ê! Ta bảo ngươi điều này nghe, có võ công cao cường như ngươi, lại biết Thiên Địa Ngũ Hợp chương sao ngươi không xưng đại một danh hiệu đi? Đại loại như là Thiên Địa..., mà không được, hay là như thế này vậy Phiến Thiên Hãm Địa Cừu Thạch! Ngươi nghe hay không? Ngươi chịu cái danh hiệu này không? Nghe hay lắm đấy!

Cừu Thạch vừa đi theo Bất Khả Nộ Vương Thất vừa bật cười trước danh hiệu thần sầu quỷ khốc mà gã vừa đặt cho Cừu Thạch! Chàng âm ừ nói cho vui lòng gã :

- Ủ! Nghe hay đấy! Hà... hà... Phiến Thiên Hãm Địa Cừu Thạch! Tên nghe sao mà thiên hôn địa ám thế!

- Ấy! Võ công như ngươi nếu bọn bên Hoài Dương đụng vào thì không là Phiến Thiên Hãm Địa thì là gì nữa? Vậy đi! Ngươi đừng phụ lòng ta, nghe. Này, ta quả quyết với ngươi rằng, sau ngày hôm nay, cái danh xưng Phiến Thiên địa ám sẽ nổi lên như cồn cho người xem!

- Sao lạ vậy, Vương huynh?

- Có gì đâu mà ngươi phải hỏi? Bởi vì nếu ngươi muốn tìm Sư hủ thủ Hạ đà chủ thì ngươi phải theo ta qua Hoài Dương! Mà hôm nay Hạ đà chủ lại dẫn hầu hết bang đồ trong Phân đà Tể An sang đánh bọn Hoài Dương! Ngươi là... truyền nhân của Cỗ bang chủ thì là đồng bọn với bọn ta, vậy không lẽ ngươi lại khoanh tay đứng nhìn bọn Hoài Dương thuộc phe Mã Độc Cước chém giết bọn ta sao? Mà hể ngươi ra tay thì ngay lập tức bọn Hoài Dương sẽ biết thế nào là Phiến Thiên Hãm Địa! Vậy ta hỏi ngươi danh xưng này không nổi lên như cồn sao?

Cừu Thạch ngẩn ngơ, không ngờ lại có vấn đề này. Nhưng nghĩ lại gã Bất Khả Nộ họ Vương nói thế cũng đúng, không lẽ chàng lại làm kẻ bàng quan trong cuộc chiến tranh giành thế lực cho Cỗ bang chủ là người chàng đã thọ ân hay sao? Càng nghĩ chàng càng hứng khởi! Chàng hỏi Vương Thất :

- Nhưng... tiểu đệ mặc thế này thì làm sao đủ danh chính ngôn thuận mà tham chiến cho được?

Gã bèn cười hi hi nói :

- Tưởng gì! Việc này thì dễ thôi!

Nói xong, trong lúc Cừu Thạch chưa rõ ý của gã thì gã đã xáp vào nắm áo Cừu Thạch mà xé...

Cừu Thạch hoảng hốt, định há miệng kêu gã ngưng lại, thì đã nghe gã còn hoảng hốt hơn chàng khi kêu lên :

- Oái! Bộ y phục này bằng chất liệu gì vậy? Sao ta xé không được?

Cừu Thạch ngờ gã đùa, chàng bèn nhìn xuống, thấy gần tay gã nổi lên cuộn cuộn thế kia, mà vẫn không làm y phục của chàng suy chuyển cả! Chàng thán kinh ngạc, không hiểu bộ y phục này sự phụ của chàng là Cừu Chuyển quái khách đã may bằng loại vải tơ gì mà xem ra đúng là Vương Thất đã cố hết sức vẫn không thể nào xé được? Trong lòng thì nghĩ thế, nhưng ngoài miệng thì Cừu Thạch lại đặt điều mà nói với gã :

- Đây đâu phải là y phục bình thường! Đừng nói gì xé, đến đao kiếm cũng không đâm thủng được nó! Nó được gọi là... là...

- Là gì? Mau nói cho ta nghe đi nào?

Cửu Thạch bèn nói can :

- Nó được gọi là Vạn Niên Cương Ty Y! Nghĩa là loại y phục được dệt bằng tơ cứng như sắt luyện do loại tri thù nghìn năm nhả ra. Phải mất đến trăm năm người ta mới thu thập được số tơ đủ để dệt được bộ y phục này. Rồi phải mất mười năm để dệt. Vì chỉ là một trăm lẻ mười năm công phu cho y phục này đây.

Gã Bất Khả Nộ Vương Thất tròn mắt nhìn chàng với vẻ thán phục tột cùng. Gã chất lưỡi hít hà, một lúc sau gã nói :

- Nói như vậy, người trước sau gì cũng là anh hùng vào hàng cái thế cho xem. Này nhé, người ta đánh người, đâm chém người thì người không sao cả. Ngược lại, người tặng cho họ một chưởng Thiên Địa Ngũ Hợp là họ chết ngay đương trường. Vậy thì... Phiên Thiên Hâm Địa là vô địch. Vô địch! Vô địch!...

Vương Thất la toáng lên như thế làm cho Cửu Thạch then đến chín người! Nhưng nghĩ lại chàng cũng có phần nào đắc ý vì ngoài những cái đó ra, nội lực của chàng lúc này đã cao không biết đến bậc nào mà nói, lại còn có Cửu Chuyển Thần Long bộ nữa. Nếu sau này chàng tìm và luyện được Cửu Chuyển Dương Nhật chưởng và Cửu Chuyển Âm Nguyệt kiếm thì chàng không là anh hùng cái thế thì còn ai vào đây?

Hào khí can vận, Cửu Thạch nắm tay Bất Khả Nộ Vương Thất, vận dụng hết bảy phần chân lực, lôi gã đi ào ào về hướng Hoài Dương trông chẳng khác nào gió cuốn vậy!

... Còn cách chiến trường là một cánh rừng thưa ngoại thành Hoài Dương, tiếng chạm của khí giới, tiếng chuông kinh chạm nhau và những tiếng la í ới đã vọng vào tai Cửu Thạch rồi. Do Bất Khả Nộ Vương Thất năng lực kém cỏi hơn nhiều so với Cửu Thạch nên gã đã suýt bật lên tiếng la hoảng khi đột nhiên thấy Cửu Thạch tăng cước bộ lên đến tột độ, nhưng chỉ trong nháy mắt, khi khoảng cách đã gần hơn nhiều thì đến lượt Bất Khả Nộ Vương Thất nghe được âm thanh sát phạt này. Do đó, không cần phải nói, Vương Thất còn muốn Cửu Thạch đi nhanh hơn nhanh hơn nữa. Nhưng khi gã há miệng ra định nói lên ý định này thì gã không sao nói lên được thành tiếng, vì với nội lực yếu kém như gã, riêng việc giữ cho đừng ngộp thở đã là khá lắm rồi, chứ gã làm sao có thể phát thối được một khi sức gió phả vào mặt gã mạnh chẳng khác nào bão táp mưa sa được?

Đến lúc đó, gã mới cảm phục nhiều hơn về sở học của Cửu Thạch là một thiếu niên có độ tuổi khoảng mười bảy, mười tám mà thôi! Gã cảm khái nghĩ thầm :

“Đừng nói gì ta dù có cố công khổ luyện đến trăm năm nữa cũng không sao đạt đến mức độ này, mà đến Cổ bang chủ ta e người cũng khó có thể so bì được với Phiên Thiên Hâm Địa Cửu Thạch được! Ha ha... Phiên Thiên Hâm Địa! Hừ! Hôm nay bọn Hoài Dương cái người mới gọi là sáng mắt! Bọn người sẽ biết thế nào là Phiên Thiên Hâm Địa nhé!”.

Do trong tâm trí của gã còn lớn vồn ý niệm này, cho nên, khi Cửu Thạch đã đưa gã đến nơi, vừa buông tay ra gã vẫn còn đang theo đà chạy thêm vài trượng nữa thì miệng gã hô hoán lên :

- Bọn phản đồ Hoài Dương khôn hồn thì mau qui hàng đi. Đã có Phiên Thiên Hâm Địa đến đây rồi!

Hào khí của gã do lay hào khí can vận của Cửu Thạch nên vừa hô hoán xong gã đã tận lực bình sinh lao vào đánh nhau với bọn khất cái ở phe Hoài Dương ngay tập lự.

- Tránh ra! Bọn Hoài Dương khôn khiếp! Ai chặn đường ta thì chết...

Bùng... Âm!... Âm... Bùng...

Vừa xuất hiện tại đương trường Cửu Thạch đã mừng rỡ ngay là chàng đã đến ngay đám rồi. Loạn xạ! Hỗn độn! Nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn là khất cái với khất cái! Cửu Thạch không biết đường đâu mà rờ. Ai địch, ai bạn? Ai ngay, ai gian? Ai trung, ai phản? Vô phương xác định được!

Không có bất kỳ một dấu hiệu phân biệt nào cho Cửu Thạch biết tên khất cái nào là ở Phán đà Tế An, phe Cổ bang chủ, hoặc tên nào là ở Phán đà Hoài Dương, phe Mã Độc Cước.

Vậy đó! Cửu Thạch lúng túng mất một lúc! Vì chàng ngay lúc này chẳng khác nào ngoại nhân, một người ngoài cuộc, bàng quan, không thể giúp gì cho bên này hoặc làm bất lợi cho bên kia!

Chỉ đến khi Bất Khả Nộ Vương Thất sau khi ăn no đòn và vỡ mộng, hần quay lại tìm kiếm Cửu Thạch! Gã bực tức khi thấy chàng đang tọa thị bàng quan. Gã bèn oang oang kêu lên :

- Này! Phiên Thiên Hâm Địa! Người không định giúp bọn ta sao? Người không muốn giúp gì cho Cổ bang chủ sao?

Cửu Thạch do đã quen với âm sắc của Vương Thất nên giữa đám đông xô bồ xô bọn chàng vẫn nghe được lời gã nói, nhờ vào câu nói này của gã, Cửu Thạch liền nghĩ ngay được một ý hay. Chàng bèn động thân, lao vút vào đấu trường. Và bất kỳ ai là địch nhân của Vương Thất thì là địch nhân của chàng.

Bùng!

Với hai phần chân lực Cửu Thạch đã đưa gã khất cái đang giằng co với Vương Thất hồn du địa phủ ngay tức khắc!

Khoái chí Bất Khả Nộ liền động nộ! Gã không khác nào cáo đội lột hổ! Gã cứ hùng hục nhảy xổ vào bất kỳ tên Cái bang nào không thuộc phe Tế An

của gã. Miệng thì luôn kêu :

- Xem này! Xem Phiên Thiên Hâm Địa ra tay đây này!

Bùng!

Ầm!

Hự!

Ầm!... Ầm!

Giảm thêm một phần chân lực, Vương Thất đi trước khai lộ, Cừ Thạch là sát thủ theo sau, thế mà bọn khất cái một túi, hai túi và ba túi chỉ là cái bia sống cho Cừ Thạch mặc tình mà đập, chường, vỗ chộp...

Cũng may là Cừ Thạch thấy với một phần chân lực cũng đủ nên bọn khất cái đừng phải chàng chỉ bị trọng thương và mất khả năng chiến đấu vậy thôi, chứ không đến nỗi phải chết thảm như gã lúc đầu. Và cũng vì chỉ mới một phần lực đạo nên Cừ Thạch cảm thấy bất ngờ khi thấy một tên khất cái tuổi trạc tứ tuần, ngoài hai con mắt lộ lộ như mọi người lại thêm một vết sẹo ngay huyệt Mi Tâm làm cho bất kỳ ai mới nhìn thấy tên này đã ngỡ ngay là hắc có đến ba con mắt, tên khất cái này không phải là Vương Thất dẫn Cừ Thạch đến mà là hắc tự động dẫn xác tới chỗ Cừ Thạch. Nhìn hai con mắt đỏ sọc, và song thủ nhắm ngay vào chàng mà phát chường thì Cừ Thạch không đợi Vương Thất bảo, chàng đã biết ngay tên Tam Nhôn này thuộc phe Hoài Dương ngay. Do đó, Cừ Thạch bèn ung dung đối chường. Nhưng Cừ Thạch không thể nào ngờ, tên tam nhôn này không như bọn giả áo túi com từ nãy tới giờ, gã tam nhôn đã ngang nhiên chống lại một lúc hai kích của chàng.

Hết bất ngờ đến động nộ, là tâm trạng của những người đang lâm vào hoàn cảnh như Cừ Thạch khi đã nhân nhượng chỉ phát chường đối chiêu với một phần lực đạo! Cừ Thạch bèn tiếp tục phát chiêu với công lực tăng thêm một phần nữa nhân đẹp bỏ ngay vật chường ngại này.

Bùng... Bùng... Bùng...

Ba kích gây nên ba tiếng chấn động. Gã tam nhôn tuy huyết khí đã sôi trào đến độ ứa máu ra hai khóe miệng, thế mà gã vẫn bình chân như vại!

Lúc này Cừ Thạch đã không kiềm chế được nữa, từ động nộ chàng chuyển sang động sát. Nộ khí biến đi, sát khí bốc lên, Cừ Thạch gầm lên một tiếng đến rung chuyển cả đất trời.

- Giỏi lắm! Xem đây!

Tiếng gầm còn vang vang, Cừ Thạch đã vẩy mạnh hữu thủ, dùng ngay chiêu đầu trong Thiên Địa Ngũ Hợp chường là Huyết Lưu Mãn Địa với năm thành chân lực, hướng về gã tam nhôn đang thất sắc đến hồn bất phạ thể.

Vù... Vù...

Kinh phong cuộn cuộn kéo đến, đổ ụp vào người gã tam nhôn, đến độ không những gã tam nhôn đàn chịu thúc thủ chờ chết mà mọi cuộc chiến khác quanh đó đều phải dừng lại chờ xem một kết cục bi thảm chắc chắn sẽ diễn ra, mà đến Cừ Thạch cũng kinh sợ cho chiêu chường này của chàng. Nhưng kinh sợ thì có kinh sợ, chứ Cừ Thạch vẫn quyết lòng không buông tha cho gã tam nhôn, là gã đã dám ngang nhiên chống đỡ đến năm lần kích ra của chàng. Tội này đáng là tội chết. Do đó, Cừ Thạch vẫn giữ nguyên chiêu thức, vẫn giữ đủ uy lực của chiêu Huyết Lưu Mãn Địa này.

Thế nhưng...

Ngay lúc tử thần sắp đến rước gã tam nhôn đi thì có một tiếng hét vang trời, kèm theo đó là một luồng lực đạo mạnh theo đó là một luồng lực đạo mạnh chưa từng thấy lao ầm ầm thẳng vào hữu chường của Cừ Thạch.

Nếu không vì tiếng hét nghe quen tai thì có lẽ Cừ Thạch đã nộ khí xung thiên vẩy luôn tả chường rồi.

Tiếng hét đó hét lên rằng :

- Cừ tiểu tử? Có mau dừng thủ không?

Tiếng hét đó còn là của ai được nữa nếu không phải xuất phát từ miệng của một người mà Cừ Thạch đang thiết tha gặp mặt? Đó là Loạn Pháp Đả Cầu Cổ Khả Lạc nguyên Bang chủ cái Cái bang.

Đối với Cổ bang chủ, Cừ Thạch há nào dám thất kính! Mà cung kính bất như tòng mệnh mà, cho nên khi nghe tiếng hét đó bảo chàng phải đình thủ thì Cừ Thạch đã theo bản năng dừng tay lại ngay. Thế là... một sự cố ngoài ý muốn của chàng đã xảy ra!

Nguyên Cừ Thạch với nguồn chân lực dồi dào đã được khai thông sinh tử huyền quan rồi thì chàng có dư năng lực để thu phát tùy tâm. Thế nhưng, do thiếu kinh lịch khi giao đấu, khi Cừ Thạch nghe Cổ bang chủ bảo đình thủ thì chàng đã không liệu đến luồng lực đạo của Cổ bang chủ đang xạ vào chàng, chàng đã vội thu liễm hết nội kinh về. Ngay tức khắc, nội kinh của chàng đến đâu, thì chường kinh của Cổ bang chủ theo đến đó, và khi chàng vừa thu hết mọi nội kinh về thì...

Ầm!

Hự! Ơc!

Kinh lực của Cổ bang chủ đã đập vào châu thân Cừu Thạch khi không gặp một trở ngại nào, khiến cho Cừu Thạch bay bắn ra sau hàng trượng rồi một tiếng hự đau đớn tự lồng ngực chàng phát ra, kèm theo một búng máu tươi oan uổng!

Cừu Thạch trở mắt nhìn Cổ bang chủ uy nghi xuất hiện với cây gậy Đả Cầu là vật bất ly thân, chàng không tin là Cổ bang chủ quyết tâm sát hại chàng, nhưng như thế là thế nào đây?

- Ngồi xuống! Vận khí đè nén huyết khí! Điều tức cho tâm bình khí hòa mau. Nếu ngươi không muốn chết uổng!

Gì thì gì, chết uổng thì Cừu Thạch không cam tâm rồi! Cho nên vừa nghe Cổ bang chủ lạnh lùng bảo thế, Cừu Thạch rầm rập làm theo. Còn sau đó, sẽ tính chuyện với lão sau vậy.

Nội lực thượng thừa, cảnh giới vô khai vô thức liền đến ngay với Cừu Thạch khi chàng vừa bắt đầu vận công trị thương. Và nhờ thế, Cừu Thạch đã cảm thấy bình an vô sự sau đó không lâu! Nhưng, tuy đã hoàn toàn bình phục, Cừu Thạch vẫn giả tảng như là còn đang trị thương để lắng tai nghe Cổ bang chủ đang thuyết cho bọn Phân đà Tế An là tay chân thủ hạ của người một trang dài. Cổ bang chủ đang lớn tiếng mạt sát rằng :

- ... Nếu họ Cổ ta vô tài vô đức thì tại sao ta lại phải quyền uyển cương vị này? Ai làm Bang chủ cũng được. Họ Mã cũng được, miễn sao xem sự tồn vong vinh nhục của Cái bang là trọng thì ta hoan nghênh. Hạ Cam Ninh, ta có giáo huấn ngươi, ta có bảo ngươi tương tàn tương sát lẫn nhau không? Ta có xúi ngươi gây cảnh nôi da xáo thịt không? Anh em huynh đệ ở Hoài Dương này không phải là đệ tử Cái bang sao? Nghĩ như ngươi vậy thì tại sao ta không tập trung tất cả những ủng hộ ta đến căn quét họ Mã? Tại sao ta phải chui đầu rúc cổ, không muốn ra mặt tranh chấp với họ Mã chứ? Bởi vì Mã Độc Cước cũng là Cái bang như ta! Nếu Mã Độc Cước được nhiều người ủng hộ, tín nhiệm trao cho họ Mã chức vị Bang chủ thì tại sao ta lại không tán đồng? Ta nhắc lại, ai làm Bang chủ cũng được, họ Cổ ta không tham quyền cố vị miễn sao, ta trịnh trọng nhắc lại một lần nữa, miễn sao kẻ đó phải xem sự tồn vong của Cái bang trọng hơn chính mạng sống của kẻ đó là ta yên tâm.

Nói đến đây, Cổ bang chủ hướng về gã tam nhõn và bọn khất cái cùng phe đang đứng sau gã tam nhõn, Cổ bang chủ xá một xá đoạn nói mà nước mắt lưng tròng :

- Ngươi đã chủ! Sự việc đáng tiếc này xảy ra suýt nữa Phân đà Hoài Dương và bản thân Ngươi đã chủ đã không còn, dù không do lỗi của họ Cổ này, nhưng lão đây không tránh khỏi trách nhiệm, ngưỡng mong Ngươi đã chủ và huynh đệ trong Phân đà rộng lượng dung thứ cho! Lão đây cam đoan là từ nay về sau sẽ không bao giờ để cho việc này tái diễn nữa!

Xong Tế An, cũng xong phần Hoài Dương, bấy giờ Cổ bang chủ mới quay ra hằm hằm nét mặt vào Cừu Thạch. Lão giận dữ nói như quát :

- Cừu Thạch! Ngươi còn vờ ngồi trị thương hòng chạy tội à? Hừ! Ngươi giỏi lắm đấy! Dám dùng võ công ta dạy cho ngươi để tàn hại người trong Cái bang ta! Việc gì đến ngươi mà ngươi can dự vào nội tình Cái bang chứ? Ngươi nghĩ ngươi làm vậy là ngươi muốn giúp ta à? Hừ! Ngươi đúng chỉ là hạng vô biên thô lỗ. Dẫu biết ngươi đang tuổi huyết khí phương cương, nhưng có một thân công lực như ngươi thì ngươi đáng lẽ phải giữ cái đầu cho lạnh, cho tỉnh táo mới phải chứ? Hừ! Đứng ra ta phải phế hết công phu của ngươi, nhưng nghĩ tình ngươi chưa làm gì quá đáng, lại biết nghe theo lời ta, kịp dừng tay trước khi đã quá muộn. Còn không mau đến tạ tội với Ngươi Hồng Ngươi đã chủ và thủ hạ của ngươi sao? Hay là muốn ta đánh cho vỡ đít ra?

Những lời vàng ngọc của Cổ bang chủ làm cho Cừu Thạch cảm thấy thấm thía từ lâu, nhưng chỉ vì quá thẹn, nên Cừu Thạch vẫn cố ngồi im bất động. Bấy giờ nghe Cổ bang chủ nói lời tha thứ tội hồ đồ của chàng, lập tức Cừu Thạch nhảy phốc dậy trước ánh mắt sững sờ của mọi người. Họ không ngờ chỉ trong thoáng chốc mà Cừu Thạch vẫn tỉnh như không trước một chương kinh hồn bạt tụy của Cổ bang chủ. Cừu Thạch bước nhanh đến chỗ Ngươi Hồng tam nhõn. Chàng vòng tay thủ lễ, đoạn nói :

- Cừu Thạch này vô tri vô giác, đã mạo phạm đến Đà chủ và các vị nhân huynh đây, xin Đà chủ và chư vị cứ trách phạt! Cừu Thạch này xin cam chịu!

Đã quá sững sờ, Ngươi Hồng lật đặt tiến đến đỡ vòng tay Cừu Thạch mà nói :

- Tiểu anh hùng chớ quá lời! Cũng là do lỗi của Ngươi Hồng này! Lời Cổ bang chủ thật là chí lý, Ngươi Hồng ta thật thẹn với lương tâm, đã cùng Hạ Đà chủ gây nên cảnh tương tàn này. Hạ Đà chủ, nếu huynh không chê bỏ thì đệ xin nguyện sát cánh với huynh ủng hộ cho Cổ bang chủ vậy! Cổ bang chủ! Được nghe lời vàng ngọc của người, hạ nhân được sáng mắt ra. Hạ nhân đáng bị trách phạt vì đã nghe lời Mã trưởng lão xúi giục, luôn tìm cách gây hấn với huynh đệ bên Tế An! Được rồi! Tiểu huynh đệ đứng lên đi! Cổ bang chủ được một truyền nhân như tiểu huynh đệ đây rõ là Cái bang ta được phúc lớn vậy!

Một lần nói, tam nhõn Ngươi Hồng đã luân phiên nói với Cừu Thạch, Hạ Cam Ninh và Cổ bang chủ, tỏ rõ lập trường của huynh đệ Hoài Dương tín nhiệm đối với Cổ bang chủ làm cho hết thầy mọi người ở đây đều nức lòng hời dạt!

Sau cái gật đầu xúc động của Cổ bang chủ, mọi người mới vừa đánh nhau đó, đã ôm chầm lấy nhau, vỗ vào lưng bôm bốp, gọi huynh xưng đệ loạn xạ thật là phần khởi. Trước mắt Cừu Thạch lúc này, đồng thời cũng là cảnh rối loạn, nhưng là sự rối loạn đáng khích lệ, tán thưởng.

Lây cái vui này của mọi người, Cừu Thạch bèn lên đến vái chào Cổ bang chủ :

- Cổ lão nhân gia, hài nhi quả đắc tội!

- Được rồi! Sao ngươi không nói gì khi mọi người gọi ngươi là truyền nhân của ta.

Vốn đã kính phục đức độ của Cổ bang chủ, nên Cừ Thạch bèn đáp :

- Được làm truyền nhân của lão nhân gia, hài nhi cầu còn không được nữa là, tội gì phải cãi chính!

Cổ bang chủ bèn cười lên, và nói :

- Ha... Ha... Ha... Nói vậy chứ, chắc thời gian qua ngươi đã gặp kỳ tích gì hay lắm phải không? Xem ra đây, khó lòng nhận ngươi, thôi thì trời định lẽ nào thì chúng ta đành chịu vậy thôi! Ha... ha... ha...

Ý của Cổ bang chủ là muốn nhắc đến lần gặp gỡ đầu tiên giữa Cổ bang chủ và Cừ Thạch. Lần đó Cừ Thạch đã kiên quyết chối từ ý muốn thu chàng làm đồ đệ của Cổ bang chủ! Và Cổ bang chủ đã xem đây là Thiên định, không ai cạnh tranh được!

Từ lúc Cổ bang chủ phát cười lên thì mọi người đã ngạc nhiên, do đó, bọn họ tất cả đều nín lặng để tìm hiểu xem nguyên nhân nào Cổ bang chủ đã vui vẻ đến vậy, vì thế, lời nói của Cổ bang chủ nói với Cừ Thạch mọi người đều nghe rõ, do đó, bọn họ càng kinh ngạc hơn khi biết Cừ Thạch là kẻ được Cổ bang chủ chỉ cho bí kỹ của người, mà giữa hai người không có danh phận gì hết!

Bởi đó, Hạ Cam Ninh bèn lên tiếng hỏi thay cho mọi người :

- Sao lạ vậy Bang chủ? Tiểu huynh đệ này không phải là truyền nhân của Bang chủ sao?

Cổ bang chủ liền vui vẻ giải thích :

- Đúng thế, trước đây nguyên là ta muốn thu hấn làm môn đồ thì hấn không chịu, còn bây giờ đến lượt hấn tự nhận làm truyền nhân của ta, thì ta lại không chấp nhận. Khó hiểu quá, phải không? Cũng không có gì đáng để giải thích cả, chỉ là vì... xét về bối phận, chưa chắc gì ta bằng được hấn nếu tính đến người đã truyền thụ võ học cho hấn! Các người hiểu ý ta rồi chứ?

Tuy rằng là không hiểu lắm, nhưng khi Cổ bang chủ nhắc đến bối phận thì mọi người gật đầu thỏa mãn. Vì đối với mọi người giang hồ ai ai cũng đều tôn trọng những ràng buộc mờ hồ về bối phận, về tôn ti trật tự. Nếu ai đó tự phá vỡ mối ràng buộc này thì hết thấy sẽ khinh khi người đó, và kẻ đó sẽ bị liệt vào hàng phản đồ, bội sư. Và đã mang tội danh này thì đầu chết cũng không sao gột rửa được.

Chuyện đến đây thì gã Bất khả nộ Vương Thất vọt lên tiếng nhắc nhở Cừ Thạch, gã nói :

- Ê! Phiên Thiên Hãm Địa! Ngươi bảo có việc khẩn cần gặp Cổ bang chủ, sao ngươi không nói đi? Chần chừ gì nữa?

- Phiên Thiên Hãm Địa? Là danh hiệu của ngươi à?

Cừ Thạch đỏ mặt khi nghe Cổ bang chủ hỏi như vậy. Nhưng khi chàng định giải thích thì Bất Khả nộ Vương Thất lại xen vào nói lớn :

- Đó là do đệ tử đặt cho hấn đó! Bang chủ nghe danh hiệu này được không? Võ công cỡ hấn trên đời này ai bằng niên kỷ như hấn mà đạt được? Nếu không là Phiên Thiên Hãm Địa thì còn là gì nữa?

Cổ bang chủ mỉm cười ý nhị, gật đầu nói :

- Ủ! Cũng mong chi là Phiên Thiên Hãm Địa với kẻ ác thôi! Chứ đừng như cảnh vừa rồi nữa! Thôi! Chúng ta đi! Ta còn việc cho ngươi đây.

Thế là mọi người nhao nhao lên chúc cho Bang chủ lực cường trường thọ. Những lời “bảo trọng” vang lên không ngớt.

Đoạn Cừ Thạch nói gót Cổ bang chủ rồi bỏ thành Hoài Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừ Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lam Chủ lệnh đâu? Cổ nhân đâu?

Cừ Thạch hết sức kinh ngạc khi Cổ bang chủ đột ngột dừng lại tại một ngôi phá miếu, ẩn hiện xa xa con đường quan đạo khi vừa xa Hoài Dương thành không đây một dặm.

Cừ Thạch liền lên tiếng hỏi :

- Lão nhân gia sao lại dừng ở đây? Không lẽ trong tòa miếu này có ẩn tình gì à?

- Ẩn tình gì đâu nào? Là do ngươi muốn nói chuyện gì đó với ta phải thế không? Vậy thì còn nơi nào tốt bằng nơi này? Vào đi!

Cả hai bằng thân pháp biến ảo đã từ ngoài xa lướt qua cổng miếu, rồi chân không chạm vào đầu đã lạng người chui qua cửa tò vò bằng cái trứng hạ thân xuống nền miếu thật nhẹ nhàng. Cỗ bang chủ không thể không khen :

- Xem ra đúng là người đã gặp kỳ tích hãn hữu rồi. Khá lắm! Với công phu này tiền đồ của người còn xán lạn nhiều. Đầu, kể cho ta xem nào!

Cừu Thạch đỏ mặt vì được khen. Chàng nhún nhường nói :

- Có gì đâu mà lão nhân gia quá khen. Cũng là do thiên số mà thôi. Nguyên hải nhi bất được di thư võ học của Cừu Chuyển...

- Cái gì? Là Cừu Chuyển quái khách à?

Cừu Thạch còn kinh ngạc hơn nhiều so với Cỗ bang chủ, chàng hỏi vội :

- Lão nhân gia cũng biết Cừu Chuyển quái khách ư?

- Sao lại không biết? Mà sao người lại gọi vậy? Người không làm lễ bái sư sao?

Ngượng ngùng vì đã thất lễ, Cừu Thạch ấp úng đáp :

- Có... có... hải nhi có bái lạy, có nhận người làm sư phụ tuy rằng...

- Nên nhớ kỹ điều này, đừng có bao giờ có hành vi khi sư diệt tổ! Còn người hỏi ta có biết đến danh tự đó không thì... ta cũng là truyền nhân theo di thư của người đây! Ha... ha... ha... Vậy là ta đã không lầm khi không nhận người làm truyền nhân. Vì xét kỹ ra về bối phận cũng như về thời gian thì người là tam đệ của ta! Ha... ha... ha...

Cừu Thạch vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Không ngờ lại có việc này, không ngờ chàng lại có cùng vai vế với... Cỗ bang chủ.

Chàng líu lười lại, nói không tròn câu :

- Nói như vậy... nói như vậy là... là...

- Ủ! Ta là Đại sư huynh, còn người là Tam đệ, còn...

- Còn ai là Nhị sư huynh?

- Tiếc thay Nhị sư huynh của người không còn sống đến hôm nay để chứng kiến sự thành tựu hơn người, vào niên kỷ như thế này của người! Nhị sư huynh của người chính là La Thái, La minh chủ đó

- Oái! Lại có việc này sao? Vậy sao mọi người lại bảo là... là La minh chủ được một vị Huỳnh Viên lão tổ nào truyền thụ Túc Khoái quyền?

- Điều này cũng không thể trách mọi người được. Vì đến ta đây, mãi đến sau này khi đã cảm mến hành vi trọng nghĩa của La Thái, ta và La Thái mới kết bạn vong niên, vì La Thái kém ta gần hai mươi tuổi kia mà. Đến lúc đó, khi tỏ bày cho nhau nghe thân thế thì ta và La Thái mới vỡ lẽ ra cả hai cùng nhận được một phần võ học của ân sư. Do ta và La nhị sư huynh người đều chung một ý nghĩ là chưa đạt được một phần nhỏ sở học của ân sư, nên không dám xưng mình là truyền nhân của người vì sợ làm ô danh của ân sư. Còn nói về mức độ thành tựu, thì còn tùy ở thiên bẩm. Như La nhị sư huynh người được trời phú cho sự mẫn tiệp hơn ta nên Nhị sư huynh người có mức thành đạt cao hơn. Cũng như người vậy, do thiên phú người mẫn tiệp hơn nữa, điều nay ta đã biết khi người lãnh hội nhanh chóng Thiên Địa Ngũ Hợp chương, là công phu do ta tự tạo từ phần nhỏ ân sư để lại cho ta. Nếu mức thành tựu như người bây giờ quả là hiếm có.

Cừu Thạch lấy làm khó nghĩ, nửa muốn giải bày, nửa lại không dám khi biết là Cỗ đại sư huynh không hiểu hết tất cả sự an bày của sư phụ, rằng còn những bảy phần võ học của sư phụ nữa ngoài lão ta và La minh chủ.

Giải bày ra thì e Đại sư huynh không tin, cho là chàng đặt điều, muốn nhận rằng chàng mới đúng là môn đồ đích truyền của Cừu Chuyển quái khách. Hoặc giả khi Đại sư huynh đã tin lời chàng thì vô hình chung Ngũ Đài sơn sẽ biến thành nơi long tranh hổ đấu. Còn nếu không thể thì Đại sư huynh sẽ sinh lòng căm hận Cừu Chuyển quái khách vì đã cố tình chơi khăm thiên hạ. Toàn thể thiên hạ. Tốt hơn hết, Cừu Thạch sẽ từ từ giải bày sau, sau khi đã đến Ngũ Đài sơn một chuyến, thu thập hết những phần riêng lẻ của ân sư, trao lại cho Đại sư huynh là người có vai vế lớn nhất trong Cừu Chuyển môn gìn giữ là đẹp mọi bề.

Do đó Cừu Thạch đã nhún nhường một lần nữa khi nói :

- Cừu Thạch cam bẽ thất lễ khi đã quá phận tham kiến Đại sư huynh

Nhân lúc Cỗ bang chủ nhận lễ, Cừu Thạch nói thêm :

- Chỉ là phúc phận mà tiểu đệ có ngày hôm nay. Những mong Đại sư huynh hết lòng dạy dỗ cho. Đại sư huynh này, việc Từ Kinh Nhân quyết lòng có sát tiểu đệ, đại sư huynh có nghe lão nhắc đến không?

- Khi nào? Có việc này nữa sao? Đầu, tam đệ nói cho ta nghe xem

Cừu Thạch bèn thuật lại, nhưng thay vì chàng nói rằng chàng đã lột xuống giòng Địa nhược thủy rồi sau đó đến được lăm tấm Tề vương thì chàng lại nói rằng do lão họ Từ đã ngờ chàng đã chết nên lão bỏ đi.

Để câu chuyện kể được rõ ràng hơn, Cừu Thạch cố nhớ lại những lời lăm bằm vô nghĩa của Từ Kinh Nhân hôm đó, mà Cừu Thạch trong lúc nửa tỉnh nửa mê đã nghe được nói lại cho Cổ bang chủ nghe.

Nghe xong Cổ bang chủ giật mình đánh thót một cái, rồi lăm bằm tính ngày tính tháng.

Đoạn bấy giờ Cổ bang chủ mới phân tích :

- Theo câu chuyện người vừa thuật lại thì ngoài việc cho ta thấy Từ Kinh Nhân là kẻ khẩu Phật tâm xà, bảo không muốn giết người do muốn bảo vệ đạo ý, muốn đưa ra trước quần hùng luận tội nhưng sau đó lại cố tình giết hại người, thì còn một việc nữa liên quan đến hiện tình nóng bỏng của Lam Y môn nhập Trung Nguyên, lại có hai người biết đến hình dáng và danh tự Lam Chủy lệnh. Người là một và Từ Kinh Nhân là hai. Hãy khoan bàn đến chuyện tại sao Từ Kinh Nhân lại biết đến thanh Lam Chủy lệnh, mà nói về người trước đã. Theo người nói thì nguyên thanh Lam Chủy lệnh đó là của người? Từ đâu mà người có? Sau đó là vì sao mà thất lạc? Nếu không có gì sai trái trong việc này thì người hãy nói rõ ra xem nào?

Ít nhất thì những người cao niên cũng có cái nhìn sâu xa tinh tế hơn kẻ trẻ tuổi. Cừu Thạch đã phải giật mình và thảm máng chàng quá ngốc khi không nghĩ ra chính cái điều mà chàng vừa nói xong Cổ bang chủ đã nhìn thấy. Đã kính phục và tin tưởng ở Cổ bang chủ, lại thêm là bây giờ giữa chàng và lão ta còn có nghĩa huynh đệ đồng môn, thì Cừu Thạch không thể không nói hết những gì mà Cừu Thạch cho rằng nên nói. Bởi vậy, Cổ bang chủ vừa dứt lời, thì không một chút do dự Cừu Thạch đã nói ngay :

- Nguyên mẫu thân của tiểu đệ vốn là người của Lam Y môn. Cách đây mười tám năm một sự cố đã xảy đến cho tiên mẫu, khiến người bị Môn chủ là sư tổ của tiểu đệ xử phạt một cách oan uổng. Ngay khi đó Thạch Kiện Toàn là đại đệ tử và là Đại sư bá của đệ đã thay vì hành quyết tiên mẫu theo lệnh của sư tổ thì hần lại cưỡng bức tiên mẫu, gạt tiên mẫu là nếu chịu hiến thân cho hần thì hần sẽ dành cho tiên mẫu con đường sống. Sau đó, tiên mẫu không chịu nên tên họ Thạch đã căm giận vì tiên mẫu không thuận tình. Hần dùng thanh Lam Chủy lệnh mà sư tổ ban cho hần để nắm giữ cương vị Môn chủ đâm vào tiên mẫu. Kể hần vứt xác tiên mẫu xuống ghềnh Giải Oan làm mồi cho kinh ngư, quên cả thu hồi tín vật. May sao Hoàng thiên hữu nhân, phần thì tiên mẫu vốn vô tội nên nhờ vào thanh Lam Chủy lệnh, tiên mẫu đã giành cho mình phần sống. Sau đó, do kiệt lực, tiên mẫu đã thất tán vỡ công, được dưỡng phụ là Nhất Kiếm Sư Hồn Cừu Dĩ Đào cứu mang, tiểu đệ có họ Cừu từ ngày ấy, và thanh Lam Chủy lệnh đã theo bên mình tiểu đệ từ khi tiên mẫu qua đời.

(Đây là những gì mà Hà Thạch Cúc đã nói lại cho Cừu Thạch nghe. Bà đã không động hoặc nhắc cho Cừu Thạch biết gia gia của chàng là ai cả. Nêu Cừu Thạch vẫn mơ hồ về thân thế).

Nghe xong, chính Cổ bang chủ cũng không để ý đến gia gia của Cừu Thạch là ai, vì lão cho đây là ân tình riêng của mỗi người, không quan trọng lắm. Mà Cổ bang chủ chỉ hỏi đến một việc mà thôi. Lão hỏi :

- Võ công trước kia của người là do ai truyền thụ? Lệnh mẫu hay đường phụ?

Cừu Thạch không hiểu ý của Cổ bang chủ khi nghe hỏi thế, nhưng chàng vẫn đáp :

- Là đường phụ. Vì theo tiên mẫu thì: tuy võ công của tiên mẫu nhắm ra còn cao hơn đường phụ nhiều, nhưng vì không được phép của sư tổ, nhất là tiên mẫu không còn là môn nhân của Lam y nữa, nên tiên mẫu không thể, không dám dạy võ công cho tiểu đệ. Có vấn đề gì không Đại sư huynh?

- Có thể chứ! Một là lệnh mẫu là người trung nghĩa thì đích thị việc trước kia là lệnh mẫu bị hàm oan. Lệnh mẫu không lấy đó làm giận, lại giáo dưỡng người biết tôn kính bậc trưởng thượng cho dù những vị đó đã xử lệnh mẫu sai trái. Điều này rất tốt. Thứ hai là có như thế mới lý giải được tại sao trước kia võ công của người lại quá non kém, trong khi môn nhân Lam Y môn theo lời giảng hồ đồn đại lại có những tuyệt kỹ kinh nhân. Vậy thì rõ nguyên nhân nào mà người có thanh Lam Chủy lệnh, sau đó thì sao?

Cừu Thạch nói tiếp :

- Việc này thì... Cách đây khoảng bảy tám tháng gì đó, sau khi tiểu đệ tiếp nhận được di thư của ân sư lưu lại và dời núi xong, trong lúc đi đường, tiểu đệ có va vào một người đi đường.. Sau đó không lâu đến lúc tiểu đệ phát giác ra thanh Lam Chủy lệnh đã không cánh mà bay, từ đó Lam Chủy lệnh mới lưu lạc trên giang hồ.

- Sau đó người đã không đi tìm?

- Không!... Mà có! Không phải. Tiểu đệ cứ ngỡ là đã đánh rơi đâu đó lúc đi đường, tiểu đệ có quay lại tìm, nhưng không thấy đâu hết. Kể đó, tiểu đệ bỗng nghĩ ra ý nghĩa của một câu kinh văn do ân sư lưu lại, tiểu đệ bèn ẩn cư thêm một thời gian để đào luyện. Qua đó, tiểu đệ cũng vừa đến Tề An ngay hôm qua thôi. Nhưng cũng đã kịp nghe người ta nói đến Lam Chủy lệnh và Lam Y môn. Bởi thế tiểu đệ mới gấp rút tìm Đại sư huynh đây!

Phải nói là người chưa từng nói dối một khi đến lúc cần để nói dối thì cảm thấy rất khó khăn ngượng nghịu. Trái lại khi đã nói dối quen rồi thì mọi việc đều diễn ra trơn tru, quá dễ dàng.

Cừu Thạch cũng thế! Nói đúng ra phần thì có nhiều điều khó nói, phần thì Cừu Thạch không rõ thời gian từ lúc chia tay Cổ bang chủ ở thịnh hội Kim Lăng đến lúc chàng tỉnh dậy ở ngoại thành Tề An trong mộ huyết là bao lâu, nên Cừu Thạch khó lòng mà nói dối cho suôn sẻ. Cũng may là Cổ bang chủ đã trọn tin noi chàng, phần thì nguyên nhân đã dẫn đến sự thất lạc thanh Lam Chủy lệnh, Cừu Thạch đã dựa theo cung cách hành động của gã Độc Phiến Diệu Thủ Trang Tiểu Hỷ là cách mà bọn đạo chích có bản lĩnh thường hay làm, nên Cổ bang chủ tin lời chàng giải thích ngay. Còn việc sau đó chàng mới phát giác, hoặc chàng đã bỏ công quay lại tìm một vật không hề rơi thì đúng là do Cừu Thạch còn thiếu kinh nghiệm.

Nghĩ rằng cần phải dạy dỗ Cừu Thạch một phen, sẵn đây Cổ bang chủ bèn nói :

- Vậy là Tam đệ đã gặp phải tay diệu thủ rồi. Xem ra Tam đệ còn kém lịch duyệt lắm. Điều này ta không trách không được.

Thoạt nghe Cổ bang chủ chê trách như vậy, Cừu Thạch há miệng định chống chế, nhưng Cổ bang chủ đâu chịu buông tha, lão đã ngăn chàng lại và nói luôn :

- Tam đệ hãy nghe ta nói đã, kéo lại bảo ta không làm tròn trách nhiệm đại sư huynh. Như lúc này tại Hoài Dương thành cũng vậy, có ai lại như tam đệ không? Ta sợ Tam đệ lỡ tay giết uống Tam Quyền Tam Nhôn Ngụy Hồng, nên vừa hô hoán ta vừa đổ đòn cho hắn, nhờ Tam đệ không thu kinh thì cũng gây nguy hại gì cho Ngụy Hồng. Ai ngờ Tam đệ thâu liễm toàn bộ chân lực trở lại, không chừa một ít để chặn kinh lực của ta xô đến. May là ta cũng lẹ tay thu bớt lại thêm một nửa nữa, và cũng nhờ Tam đệ mạng lớn nên không hề gì. Bằng không bây giờ ta khóc hận. Chưa hết đâu, xem chừng tiểu đệ còn chưa nhận rõ chân lực của mình mạnh đến bậc nào phải không? Chính vì thế mà Tam đệ không biết đánh ra với lực đạo bao nhiêu là vừa đủ.

- Sao Đại sư huynh biết?

- Hừ! Vừa hiện thân ta đã thấy một tên đệ tử Cái bang chết thảm, nằm ngay tại đương trường, kể đó đến việc Tam đệ bị trúng thương dưới chưởng của ta, là ta biết ngay Tam đệ chỉ là lỡ tay thôi. Cứ cái kiểu này nhờ Tam đệ gặp đại địch gặp kẻ gian ngoa có thừa, thì Tam đệ chỉ có mà chết.

Nhìn Cừu Thạch mặt thoát xanh thoát đỏ, Cổ bang chủ biết ngay là chàng nghe thì có nghe, nhưng vẫn ngấm ngầm bắt phục. Chuyện kinh nghiệm trên giang hồ mà, mấy ai chỉ nghe là đủ hiểu. Phải trải qua nhiều phen lặn lội độn thừa sống thiếu chết kia Cừu Thạch mới học được những kinh nghiệm quý báu. Nhưng Cổ bang chủ không hiểu liệu Cừu Thạch vượt qua được những lặn lội đó hay không? Hay là chưa chi thì đã...

- Thôi! Chúng ta hãy trở lại chuyện thanh Lam Chủy lệnh đi. Vậy là Từ Kinh Nhân vì một nguyên nhân nào đó đã biết đến thanh Lam Chủy lệnh. Mặc dù thanh Lam Chủy lệnh bao năm trôi qua đã nằm trong tay Môn chủ, tên Thạch Kiện Toàn đó giữ được một ngày, kể đó là lệnh mẫu, rồi đến người, ngoài ra không còn ai khác. Việc này hãy chỉ biết thế đã, từ từ ta sẽ liệu cách tìm hiểu sau. Còn bây giờ người nói đi, còn việc gì nữa không?

Cái bang bèn đáp :

- Một là tiểu đệ muốn nhờ Đại sư huynh và lực lượng đông đảo bang chúng trong Cái bang tìm cho tiểu đệ xem bây giờ thanh Lam Chủy lệnh đang nằm trong tay ai? Vì đệ có hứa với người Lam Y môn là tiểu đệ sẽ tự tay đoạt lại và giao hoàn cho họ, mặc dù học còn chưa rõ gây mơ hồ má giữa tiểu đệ và Lam Y môn. Hai là dò hỏi xem truyền nhân của Bạch Phướng Khô Lâu Ký giờ đang ở phương trời nào? Đệ cần gấp. Ba là nhân đây, đệ mong rằng, hể Đại sư huynh tìm hiểu được gì quanh Từ Kinh Nhân thì xin cáo tri cho tiểu đệ biết. Bốn là...

- Sao nhiều vậy? Ta đâu phải là ba đầu sáu tay gì mà người nêu ra lắm vấn đề thế?

- Bởi vậy tiểu đệ mới đề cập đến vấn đề thứ tư đây. Đó là tiểu đệ muốn biết Đại sư huynh có cần tiểu đệ giúp gì trong nội tình Cái bang không?

Vừa nghe Cừu Thạch nói xong, Cổ bang chủ đã nghe xúc động mỗi chân tình. Nhìn chàng một lúc, Cổ bang chủ mới nói :

- Cũng được! Và để cho tiện việc liên lạc sau này, ta sẽ cáo tri cho toàn thể bang chúng biết là ta và người đã kết bạn vong niên, miễn nhắc đến danh tính ân sư làm gì, cũng như ta và La nhị sư huynh người trước đây vậy. Người cứ gọi ta là... lão ca ca... ta gọi người là tiểu lão đệ. Và người đương nhiên là bậc trưởng lão trong bang. Mỗi khi đi đến đâu, nghe có điều gì liên quan đến Cái bang, xét thấy cần thiết thì người hãy hỗ trợ một tay, và mỗi khi có việc gì cần hỏi, người cứ tìm đến Phân đà Cái bang. Được không?

Xét tình và lý thì sự sắp đặt của Cổ bang chủ không sai chạy vào đâu được, nên Cừu Thạch đáp ứng ngay. Chàng đáp :

- Lão ca ca! Lão ca ca còn nhắn nhủ gì nữa không? Nếu không thì...

- À! Những việc người nêu lúc này, thì việc thứ hai ta chỉ biết thế này thôi, đó là sau khi gặp nha đầu đó tại Kim Lăng ta nghe được nha đầu đó vẫn thường quanh quẩn ở đó. Có khi người đến đó sẽ gặp. Được rồi! Chúng ta cứ thế mà làm nhé! Tiểu lão đệ hãy bảo trọng.

- Lão ca ca bảo trọng. Đệ đi đây!

Vút...!

Vút...

Như hai cánh nhạn, Cừu Thạch và Cổ bang chủ liền rời bỏ tòa miếu, phân khai theo hai hướng mà đi mất dạng.

Lúc này hoàng hôn đang buông dần xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bất ngờ đung độ Từ Kinh Nhân

Cừu Thạch nhân cơ hội bóng chiều đã nhập nhoạng, chàng vận dụng đến tột độ thân pháp, lao đi vùn vụt, trông cho chỉ trong nháy mắt là đến ngay được Kim Lăng.

Hơn một năm, lời Cổ bang chủ còn vang trong đầu Cừu Thạch. Nói như vậy, thời gian chàng lưu lại lắng tắm Tề vương khổ luyện công phu ít nhất cũng là nửa năm. Thế mà Cừu Thạch ngỡ chỉ là vài ngày mà thôi. Bởi thế, Cừu Thạch đã hận là chàng không biết bay, nếu không chàng đã có mặt ở Kim Lăng rồi.

Dù tìm gặp được Khả Mỹ Dung hay không thì ít ra chàng cũng hỏi dò biết được chút nào đó về tin tức của nàng.

Thời gian trong lắng tắm Tề vương, do mãi mê tham luyện võ công nên chàng đã không nghĩ gì đến nàng, còn bây giờ, sau khi nghe Cổ bang chủ bảo rằng nàng vẫn thường quanh quần đầu đó ở Kim Lăng thì Cừu Thạch biết ngay ý của nàng.

Đối với Cừu Thạch, ngoài ơn cứu mạng, còn một Khả Mỹ Dung đã cứu giúp chàng, chàng còn một sự nuối tiếc khi đã kiêu hãnh khước từ việc kết bạn tâm giao mà Khả Mỹ Dung đã hạ cố nói với chàng. Chàng phải chuộc lại lỗi đó. Đúng thế, chàng đã nói đúng với lòng khi bảo với nàng rằng chàng không xem trọng sắc diện bên ngoài, rằng nếu nàng bớt hung dữ đi thì nàng đúng là một người Xú diện nhân tâm. Chàng chỉ cần ở nàng bấy nhiêu đó thôi.

Bởi thế, ngay lúc vừa tỉnh dậy sau một thời gian dài sống tiềm sinh bằng Qui Tức công chàng đã mong mỏi được gặp nàng. Giờ đây khi biết nàng hiện diện đâu đó tại Kim Lăng, Cừu Thạch không thể nản nã, kiên trì được nữa.

Cừu Thạch gấp rút kiên trì đến độ khi đi ngang một hẻm núi nhỏ, chàng tuy có nghe thấy tiếng giao tranh và tiếng chuông kinh chạm nhau, thì chàng vẫn để ngoài tai, quyết không can dự đến việc người khác. Trong khi việc của chàng đang là khẩn cấp.

Nhưng cuối cùng thì Cừu Thạch cũng phải dừng lại. Chàng không dừng lại sao được vì trong vô thức chàng dường như giữa những tiếng la hét đang vọng đến tai chàng kia có một âm sắc mà chàng khó thể quên được.

Lắng nghe thêm một lúc, Cừu Thạch mơ hồ đoán định “chùng như có tiếng lão Từ Kinh Nhân thì phải?”.

Để nghe được rõ hơn, Cừu Thạch lần theo tiếng giao tranh và đi đến gần hơn.

Năm mươi trượng, vẫn chưa khẳng định được.

Một trăm trượng Cừu Thạch ngạc nhiên cho thính lực của chàng, đúng như Cổ bang chủ đã nói, Cừu Thạch chưa nhận thức được bản lĩnh của chàng.

Chỉ khi Cừu Thạch tiến thêm ba mươi trượng nữa, chỉ cách chỗ giao tranh chừng năm mươi trượng, Cừu Thạch mới khẳng định được điều này qua tiếng thét giận dữ của Từ Kinh Nhân, hấn quát lên rằng :

- Xú a đầu! Ngươi có chết thì đừng trách ta. Chỉ tại ngươi luôn thọc gậy bánh xe thôi. Xem chừng đây.

Hồn bất phụ thể, Cừu Thạch tự giận mình vì đã không đến sớm hơn

Theo câu quát này của Từ Kinh Nhân, rõ ràng là Khả Mỹ Dung đang hiện diện ở đây, đang giao đấu với Từ Kinh Nhân, và đang gặp hung hiểm đến mất mạng.

Không dừng được, Cừu Thạch để con giận bùng bùng toát hết ra bằng âm thanh, chàng vận dụng hết mức nội lực vừa phi thân ào ào đến chỗ giao đấu vừa hú lên lồng lộng. Tiếng hú xé toạc bầu không gian đen tối, vọng đến chín tầng mây, lan tỏa khắp núi đồi, khiến người nghe cứ ngỡ là tiếng sấm giữa trời quang, là tiếng Long ngâm, là tiếng hổ tiếu.

H... u... u... ú... ú... ú!

Thời gian lúc này đối với Cừu Thạch sao mà quá chậm, như đọng lại không tiếp tục diễn ra. Còn đối với những người đang giao đấu sanh tử thì quá đổi ngỡ ngàng vì tiếng hú vừa phát ra thì đã có một bóng đen xé gió bay đến.

Chùng như muốn biểu diễn công phu, bóng đen vượt đến đương trường đã không chịu dừng lại, mà lại lượn vòng trên đầu mọi người một vòng rộng. Thoạt đầu thì rộng, sau thu hẹp lại dần dần.

Hai mươi trượng vuông, mười trượng vuông, rồi năm trượng vuông...

Vù... vù... vù...

Nhẹ nhàng không một tiếng động, hai chân của bóng đen hạ xuống, đứng cạnh một nữ nhân tóc tai rối loạn, khuôn mặt xấu xí lại còn tái xanh vì mệt, vì sợ...

Không cần nói cũng đủ biết sự hoảng loạn đang bao trùm ba người vừa đương trường giao tranh đó. Không, nếu tính luôn một xác người nằm gần đó thì phải nói là bốn người mới đúng. Một là thi thể vẫn còn ấm nóng đó, hai là Từ Kinh Nhân, ba là một đại hán đang ngồi nghỉ dưỡng thương vì đã bị nội thương, và bốn là Khả Mỹ Dung, truyền nhân của Bạch Phát bà bà với tiêu ký là Bạch Phướng Khô Lâu Ký.

Bóng đen vừa hạ thân xong liền lên tiếng trấn an Khả Mỹ Dung :

- Nàng hãy bình tâm, cứ nhường việc này để ta xử lý!

Nói xong không chờ cho Khả Mỹ Dung phản ứng, hay ít ra là cũng để cho cô nàng nhận ra bóng đen vừa đến là ai, bóng đen đã khinh khinh nói với Từ Kinh Nhân :

- Từ phó minh chủ Từ đại hiệp vẫn an khang chứ? Xem nào, từ độ chia tay Từ đại hiệp đến nay thâm thoát đã hơn một năm rồi nhỉ? Lòng ưu ái của Từ đại hiệp dành cho kẻ hèn này, thật không sao quên được? Kia, sao đại hiệp không nói gì hết vậy? Xem nào! Người vừa chết trên thi thể còn cấm ngon Bạch Phướng, chắc là thù hạ thân tín của Từ đại hiệp rồi! Chà, cái chết thật bi thảm, rõ là không tôn trọng Từ đại hiệp tí nào. Còn Khả cô nương đây và vị đại hán này chắc là do tay Từ đại hiệp đích thân trị tội đây. Phải thế không? Từ đại hiệp? Nhị vị này còn sống đây, chắc là do Từ đại hiệp rộng dung, muốn họ bỏ tay quy hàng để Từ đại hiệp tự thân dẫn đến cho quần hùng luận tội. Kẻ hèn này nói thế chắc không sai lắm với ý định của Từ đại hiệp chứ? Ha... ha... ha...

Ba người, một còn nguyên lành, một mệt mỏi, và một đang bị trúng thương, tất cả đều hoang mang không hiểu bóng đen nói những lời như thế rốt cuộc là theo phe nào? Nhưng xem chừng như Từ Kinh Nhân đã có phần nào hiểu, nhất là khi lão nghe tràng cười cực kỳ cuồng ngạo của bóng đen. Lão đã chực phát tác lên, nhưng lại nhớ đến tiếng hú kinh hồn lúc vừa rồi, kể đến thân pháp thần sầu quỷ khốc của bóng đen vừa mới thi triển, lão biết ngay là sẽ chỉ nguy nếu lão làm càn.

Dù còn chưa rõ bóng đen là nhân vật phượng nào, dù biết rằng đối phương chỉ là một thiếu niên, niên kỷ độ mười tám nhưng với công phu nội lực cỡ đó thì Từ Kinh Nhân đâu dại gì mà trêu chọc vào cho mang họa, không chừng còn trường bối của hắn ở phía sau nữa thì sao? Do đó Từ Kinh Nhân bèn chính dung, cố tạo cho lão đáng về đường đường chính chính, đứng với cương vị một Phó minh chủ, đoạn nói :

- Đúng như thiếu hiệp vừa nói! Người này là thủ hạ của bản Phó minh chủ đã bị cô nương đây giết hại, có sự liên thủ của gã đó. Đúng ra bản Phó minh chủ đã có ý định bắt trói cả hai đưa ra quần hùng đòi lại sự công bằng... nhưng..

Từ Kinh Nhân nói đến đây lão liền cố ý kéo dài chữ “nhưng...” để dò thêm ý tứ của bóng đen vô danh đó, nhưng lão không thể quan sát được gì ngoài bộ mặt lạnh lùng khinh khinh. Kể đó lão lại thấy Xú a đầu kia đang dần dần lấy lại vẻ bình thường và ả đang tức giận vì lời lão vừa nói, thế là lão đành nói tiếp :

- ... Nhưng xét ra chuyện sanh tử trong một cuộc giao đấu giữa hai phe cũng là chuyện thường tình, bản Phó minh chủ và trưởng bối vị cô nương đây nên có thể bỏ qua việc này. Nhưng tên kia thì bản Phó minh chủ phải mang đi không thể khác được. Mong thiếu hiệp bỏ qua cho. À, mà thiếu hiệp là cao đồ của bậc cao nhân nào vậy? Xin thứ cho lão kiến văn hủ lậu, phần thì kém mắt không nhận ra là đã gặp thiếu hiệp ở đâu?

Mềm thì rắn, rắn thì buông! Thói thường vẫn vậy, lão càng tỏ vẻ nhún nhường chừng nào thì bóng đen nọ lại càng lấn lướt hơn. Bóng đen nói bằng giọng nói không cho trái lệnh :

- Không được! Từ đại hiệp đã có lòng nhân thì xin rộng lượng luôn thể. Kẻ hèn này nghĩ rằng nếu Từ đại hiệp đem vị đại hán đó đi thì không được bao xa thì đại hán đó sẽ chết. Từ đại hiệp không nhận thấy điều này ư?

Ngữ điệu của bóng đen càng lúc càng làm cho Từ Kinh Nhân nộ khí thêm. Lão thấy đối phương rõ ràng là không xem lão vào đâu cả. Bằng chứng là đối phương không kể gì đến câu hỏi về xuất xứ của đối phương mà lão đã đặt ra. Dù gì lão cũng phải giữ gìn tư cách Phó minh chủ của lão. Lão lạnh giọng lại và hỏi :

- Thiếu hiệp hà danh? hà tánh? Không lẽ thiếu hiệp cho là bản Phó minh chủ không đáng để nghe danh tánh của thiếu hiệp hay sao?

Đến lúc này bóng đen mới chịu nói ra :

- Quả là Từ đại hiệp chóng quên thật đấy. Từ đại hiệp đứng cho vững nhé, kẻ hèn này là Cừu Thạch đấy!

Nếu bảo rằng vừa nghe Cừu Thạch báo danh xong thì Từ Kinh Nhân hoảng sợ thì không đúng lắm. Nhưng đúng là lão không thể đứng vững khi nghe hai tiếng Cừu Thạch.

Cừu Thạch hả dạ khi nhìn Từ Kinh Nhân lùi bộ ra sau đến ba bước, và chàng cũng đã lấy mừng khi thấy Khả Mỹ Dung cũng lão đảo và nhìn lom lom vào mặt chàng khi nghe chàng xưng danh ra.

Đến lúc này, sau khi đã trấn tĩnh xong, Từ Kinh Nhân đã cố giữ vẻ điềm tĩnh khi lão lên tiếng :

- Là người ư? Phải là Cừu Thạch độ nào ở Kim Lăng không?

- Còn nữa! Không chỉ có ở Kim Lăng không mà thôi, còn ở miếu sơn thần cạnh cây du già nữa chứ? Từ đại hiệp quên thật à? Hôm nay may gặp Từ đại hiệp ở đây, cái nợ tam chương hôm nào Cừu Thạch xin hoàn trả lại, Từ đại hiệp có nhận lời thỉnh cầu này không?

Biết là không thể thoái thác được, Từ Kinh Nhân bèn gật đầu, bảo :

- Được! Cứ xem ba chương này là để đánh cược đi..

- Đánh cược à? Sao lạ vậy?

Từ Kinh Nhân chừng như đã có phần nào tự tin, lão lần lượt chỉ vào chàng, Khả Mỹ Dung và vị đại hán kia, lão giải thích :

- Sau ba chương, nếu ngươi bại thì tất cả đây là thuộc về ta! Ngược lại nếu ta bại thì họ thuộc về ngươi, thế nào?

Đúng là một công đôi việc, Cừu Thạch tán đồng ngay sau khi đã châm chọc lão một câu :

- Được! Thế là Từ đại hiệp không tính đến trường hợp phải mất mạng à? Tại hạ chấp nhận.

Phải cố lắm, Từ Kinh Nhân mới không lớn tiếng mắng chàng là kẻ phách lối. Hít một hơi chân khí thật dài, vừa chuẩn bị để đối chiêu, vừa để giữ trầm ổn tâm trí không cho xao động, lão hỏi nữa :

- Chắc ngươi sẽ bảo ta là y già hiệp trẻ nếu ta xuất thủ trước chứ gì? Nào ra tay đi, tiểu tử!

Phong thái của lão tuy không còn giống chút nào so với cương vị một Phó minh chủ, nhưng với nghi vệ này lão đáng là tôn sư của một phái. Cừu Thạch không nhận ra sự sai biệt này, chàng chỉ cảm tức khi nghe lão lại gọi chàng là “tiểu tử” như hôm nào!

Cừu Thạch hét lên :

- Chớ có trịnh thượng! Đỡ đây!

Ngay chiều đầu Cừu Thạch đã dùng đến năm thành chân lực để sử chiêu Huyết Lưu Mãn Địa trong pho Thiên Địa Ngũ Hợp chương, quyết cho lão Từ Kinh Nhân biết tay.

Từ Kinh Nhân không nhanh không chậm, lão cứ đứng đặc vậy nhẹ hừ chương ra, xô một luồng lực đạo khá nhu hòa chọi lại luồng kinh lực mạnh như thác lũ của Cừu Thạch.

Véo... véo... véo...

Vù... vù... vù Hai luồng lực đạo của song phương vừa cuộn vào nhau thì đã như hòn sỏi ném vào lòng đại dương vậy. Chúng biến đâu mất tăm không gây ra một tiếng động nào khiến cho Từ Kinh Nhân và Cừu Thạch cùng tái mặt thất sắc, kinh sợ cho công lực của đối phương.

Không ngờ đến năm thành chân lực mà vẫn không gây cho Từ Kinh Nhân một chút suy suyển gì, Cừu Thạch nhanh nhẹn tràn ngời lên nửa trượng nữa, chàng quát lên một tiếng như sấm dậy :

- Tiếp chiêu!

Song thủ cùng lúc được Cừu Thạch hất cả ra với hai chiêu liên hoàn một thiên một địa trong Thiên Địa Ngũ Hợp chương là Thiên Thượng Mãn Tinh và Hoạt Địa Bồi Sa với lực đạo tăng lên phần nữa.

Đó là do Cừu Thạch tin rằng duy chỉ có mỗi mình chàng là được khai thông Sinh tử huyền quan, chứ lão Từ Kinh Nhân thì không sao đạt được, hơn nữa, nội lực của Từ Kinh Nhân có thâm hậu đến mấy cũng không sao qua được chiêu này.

Ngược lại với Cừu Thạch, phần Từ Kinh Nhân thì lại không tin đối phương với bao niên kỷ đó mà có nội lực hùng hậu cỡ đó. Do vậy, khi lão thấy Cừu Thạch đã không chạm tay xô tiếp ra hai chương nữa, lão bèn cho là Cừu Thạch đã quá ngông cuồng là đáng chết. Từ Kinh Nhân liền vùng luôn song chương cũng đập ra một lúc hai kích ngay vào song chương của Cừu Thạch với tận lực bình sinh.

Bùng...

Bùng...

Lần này do cương chạm cương, cứng đụng cứng nên đã gây ra hai tiếng chấn kinh thật kinh hồn. Và hậu quả tất yếu là tuy song phương bình thủ nhưng Cừu Thạch và Từ Kinh Nhân cùng kinh ngạc về tài cán của nhau.

Cừu Thạch tuy vẫn còn ba phần lực đạo đó nhưng chàng có phần mất tự tin về công lực bản thân, phần nữa là chàng nghĩ rằng lão họ Từ còn lưu lại một ít chân lực cũng như chàng.

Còn Thiết Thủ Thiết Diện Từ Kinh Nhân đã bắt đầu nhìn Cừu Thạch bằng con mắt khác.

Trong thâm tâm lão đã bắt đầu cho Cừu Thạch đứng là đại địch của lão. Lão không tưởng với tận lực bình sinh đó mà Cừu Thạch vẫn ngang nhiên chống cự. Do đó lão bắt đầu quan sát lại tình thế, lão không còn màng đến a đầu họ Khả kia nữa, lão chòng chọc nhìn vào Cừu Thạch đoạn lên giọng tán thưởng :

- Không ngờ lần tái ngộ này tiểu tử ngươi lại cao minh hơn chỗ ta tưởng nhiều. Bây giờ chuẩn bị nhé, đến lượt ta đây.

Thần sắc của Cừu Thạch trở nên trầm trọng hơn, vì theo ngữ điệu của Từ Kinh Nhân thì chàng biết là chương thứ ba này, chiêu cuối cùng này lão sẽ không nhân nhượng nữa. Do vậy Cừu Thạch liền đề tụ chân lực lên, chuẩn bị sẵn cho chiêu cuối cùng là chiêu Thiên Địa Giao Thái trong Thiên Địa Ngũ

Hợp chủng. Chuẩn bị xong, Cừ Thạch hất hăm bảo lão :

- Phát chiêu đi!

Sau câu nói của Cừ Thạch, Thiết Thủ Thiết Diện Từ Kinh Nhân không phát chủng ngay, trái lại, lão dịch thân lẩn sang mé tả trong khi vẫn gờm gờm nhìn vào chàng.

Bầu không khí khẩn trương càng thêm khẩn trương do động thái chậm chạp này của Từ Kinh Nhân. Đến độ Khả Mỹ Dung đang đứng bên ngoài tham chiêm cũng bắt đầu lo sợ giùm cho Cừ Thạch. Mặc dù nàng chưa bình phục hẳn nhưng cũng huy tụ công lực lên song thủ, sẵn sàng tiếp trợ chàng một tay. Biết rằng nàng làm thế là sai đạo lý, phạm luật giang hồ nhưng nàng không thể không làm thế.

Cừ Thạch cũng khẩn trương không kém. Chàng cố giữ vị thế đối diện với Từ Kinh Nhân. Có nghĩa là hễ lão dịch mé tả của lão một bước thì Cừ Thạch cũng xoay người sang bên hữu một ít. Với niên kỷ ít, huyết khí còn vượng, thái độ này của Cừ Thạch là điều không thể tránh được. Qua đó mới biết phong thái của Cừ Thạch chưa đạt mức trầm tĩnh cần phải có của mỗi vị tôn sư, không đủ bình tĩnh như mặt nước hồ thu mà một vị đại cao thủ cần có. Chàng còn phải học hỏi nhiều.

Đến lúc Cừ Thạch chừng như không duy trì được nữa thì Từ Kinh Nhân mới quát lên :

- Xem đây!

Dù đã chuẩn bị đủ đây, nhưng phải nói là Cừ Thạch cũng phải giật mình vì tiếng quát khá đột ngột.

Một luồng nhu kinh thật nhẹ, thật êm từ song thủ của Từ Kinh Nhân thoát ra. Nó êm và nhẹ đến độ nếu Cừ Thạch không thấy cái hất tay của Từ Kinh Nhân có lẽ chàng không biết là lão đã phát chiêu.

Không chút sơ tâm, Cừ Thạch cũng bật mạnh song thủ, vẩy mạnh song kinh ra, xô thật mạnh đến chín phần lực đạo qua chiêu Thiên Địa Giao Thái nhằm vào luồng nhu kinh của đối phương. Chàng cũng hét lên một tiếng :

- Này!!

Với bao nhiêu lực đạo đó, Cừ Thạch bắt giắc tự hào khi thấy sóng kinh do chính chàng tạo ra làm cho bầu trời vốn đang đen tối lại còn tối đen hơn. Cát bay, đá chạy, mịt mù quanh đấu trường, đến độ Cừ Thạch cơ hồ như không còn nhìn thấy nhân dạng của Từ Kinh Nhân đâu cả.

“Có thể chứ!...”.

Ý niệm này còn đang trong tâm trí Cừ Thạch thì chàng đã phải phản nộ khi nghe tràng cười đắc ý của Từ Kinh Nhân vang lên trong bóng đêm. Sau đó lại lão còn nói :

- Ha... ha... ha... Cảm ơn người đã nhọc lòng đưa tiễn... ha ha ha...

Lão họ Từ đúng là cáo già, Cừ Thạch so ra còn kém trí lão ta nhiều. Ngay lúc chàng nghe được tràng cười đắc ý của lão thì chàng đã phát giắc một việc lạ lùng. Đó là chủng kinh của chàng hồ như không gặp một sự đối kháng nào cả. Rồi theo lời lão nói, Cừ Thạch vừa nghe lọt vào tai là chàng đã hiểu lão ta muốn giờ trò tam thập lục kế dĩ đào vi thượng rồi. Bởi đó, Cừ Thạch ngay tức tốc đã thu kinh lại, chàng găm lên điên cuồng :

- Lão tặc khá ó! Chạy đi đâu nào?

Tung người lên không cao chừng ba trượng, Cừ Thạch ứng dụng ngay bộ pháp Cửu Chuyển Thân Long ở lưng chừng trên không trung, đây lần đầu tiên chàng sử dụng đến bộ pháp ảo diệu này và cũng là lần đầu tiên chàng dùng mà không nghĩ đến việc chàng đã dùng đến nó như một thân pháp.

Khi tụ Đan Điền Cừ Thạch nâng hết lên thượng bàn hai chân luân phiên quấy đạp theo bản năng đã thuần thực phương vị của bộ pháp. Thân hình chàng lập tức như thần long xuất hải, cứ vùn vụt xoay tròn và lao đi.

Chàng đã nhanh đến thế nhưng đầu sao thì chàng cũng là người bị động. Chủ động là Từ Kinh Nhân kia. Vì thế từ trên cao nhìn xuống, Cừ Thạch chỉ nhìn thấy Từ Kinh Nhân đột ngột ngoặt về mé tả một cái, lướt ngang chỗ vị đại hán kia đang ngồi trị thương, rồi lão cũng vút người lên không, chân cũng đạp bộ vị lạng không mà lướt đi như chớp.

Thần tình mười phần xúc động, Cừ Thạch bật kêu lên khi thấy thân pháp này của lão :

- Cửu Chuyển! Là lão đấy ư? Huyết án Diệp Lạc miếu. Diệp Lạc chân kinh giả là do lão à? Đúng là lão rồi! Lão tặc! Lão tặc khốn! Lão là kẻ giả nhân giả nghĩa. Lão là kẻ ném đá giấu tay. Lão là phường phá hoại... lão.

Phần thì là người bị động, phần thì đột ngột qua phát hiện này Cừ Thạch đã chừng người lại. Một thoáng thân còn đang lơ lửng ở trên không thể kia, một thoáng, chừng lại thôi cũng đủ làm chân khí bất tục rồi. Không phải nói cũng đủ biết thân hình Cừ Thạch đương nhiên là phải trầm xuống, biết là chàng không sao đuổi kịp nữa, nên chàng đành phải tiết ra bằng những lời mạt sát.

Chàng còn muốn mạt sát nữa, muốn nói nữa nhưng chàng đành phải thôi vì có tiếng kêu tức giận của Khả Mỹ Dung vang lên :

- Hừ! Lão tặc quỷ quyệt thật. Lão đã sát nhân diệt khẩu đây này.

Bốn chữ sát nhân diệt khẩu vừa đập vào tai Cừu Thạch, liên tưởng đến hành vi mới rồi của lão. Cừu Thạch biết ngay là Khả Mỹ Dung muốn nói cái gì rồi. Chẳng vụt xoay người lại, lướt đến chỗ vị đại hán kia đang ngồi. Không phải thế, lúc này vị đại hán đó đúng là có ngồi. Nhưng bây giờ thì vị đại hán đó đã ngã ra nằm sóng soài bất động từ lúc nào rồi.

Đưa mắt nhìn qua thần sắc của vị đại hán. Cừu Thạch biết là không còn hy vọng gì nữa. Chẳng chỉ còn cách giương mắt ra mà nhìn mà cảm tức. Khả Mỹ Dung cũng không nói một lời nào. Cả hai cứ thế mà đứng lặng.

Vùng đồi núi sau con phong ba của cuộc giao tranh, bây giờ đã trở lại tĩnh mịch.

Được một lúc lâu, Cừu Thạch chợt lên tiếng chàng hỏi Khả Mỹ Dung :

- Vị này là ai thế? Chuyện gì đã xảy ra vậy... a... cô nương?

Sau một thời gian dài mới gặp lại, đúng là Cừu Thạch không biết gọi Khả Mỹ Dung bằng danh xưng gì đây? Do đó chàng có phần nào lúng túng.

Khả Mỹ Dung do có ý nghĩ khác nên chàng đã không niềm nở mấy khi lên tiếng đáp lại :

- Ta chừng biết mặt người này, nhưng qua những lời đối đáp thì đâu như đây là Phi Lạc Chương Dương Trọng, cao đồ phái Côn Luân! Còn gã kia thì ta nghe họ Dương này gọi là Tiểu Diện Độc Mạo Bình! Còn việc xảy ra thì thế này. Khi ta đi ngang chốn này thì ta nghe có tiếng quát nạt với những lời cật vấn. Ta nghe thế bèn tiến vào thì thấy gã họ Mao đang tra khảo họ Dương, còn lão họ Từ thì đứng xa xa mà nhìn. Bất nhẫn, ta bèn hiện thân can gián, họ Từ cho là ta phá bình việc của lão nên lão động thủ với ta. Gã họ Mao định sát hại họ Dương, ta đành phải hạ thủ gã. Sau đó, không đầy mười hiệp ta là bại tướng của lão họ Từ. Sau đó thì...

Đoạn sau thì Cừu Thạch biết rằng nên chàng bèn gạt ngang hỏi tiếp :

- Được rồi! Cũng may là tại hạ đã kịp thời có mặt. Mà cô nương có nghe họ cật vấn gì không? Gã Tiểu Diện Độc và lão họ Từ muốn tra khảo điều gì ở Phi Lạc Chương người Côn Luân?

Cừu Thạch nói mà không dám nhìn vào Khả Mỹ Dung nên chàng không nhìn thấy cái lườm mắt của nàng. Chàng chỉ nghe nàng nói :

- Ta đâu có kịp nghe gì. Chừng như là Mao Bình muốn biết xem liệu Dương Trọng có nghe bọn chúng nói gì không vậy thôi.

Cừu Thạch đâm chiêu một lúc, đoạn nói ra ý nghĩ của chàng :

- Có lẽ là lão họ Từ và gã họ Mao đang bàn chuyện gì lén lút, vô tình Phi Lạc Chương Dương Trọng lại có mặt ở đây, họ sợ vỡ lở âm mưu nên muốn tra khảo họ Dương. Hừ! Đáng tiếc là Dương Trọng đã chết bằng không chúng ta đã biết đấy là âm mưu gì rồi.

Cừu Thạch gọi ra ý này không phải là không hay, nhưng ý chàng lại muốn cùng Khả Mỹ Dung tranh luận thêm để làm sáng tỏ hơn về vấn đề này. Không ngờ Cừu Thạch vừa nói xong... thì Khả Mỹ Dung đã bực dọc nói :

- Đó là việc của người không liên can gì đến ta. Ôn cứu từ ngày hôm nay ta sẽ hầu báo vậy. Cáo từ.

Quái lạ, không phải là Khả Mỹ Dung đang đi tìm Cừu Thạch sao? Hay là do chàng đã tưởng tượng như vậy? Nhưng đúng là Cừu Thạch đang muốn tìm Khả Mỹ Dung kia mà, do đó, Cừu Thạch bèn hốt hoảng chàng nhìn ngay vào mắt Khả Mỹ Dung, ấp úng nói :

- Kia! Sao nàng... nàng lại... lại nói như vậy? Khả... Khả... Khả cô nương này! Là ta còn nợ ân tình của nàng, ta muốn... đang muốn tìm nàng đây. Khả... Khả...

- Cái gì mà người cứ Khả... Khả hoài vậy? Ai mượn người tìm ta? Người tìm ta để làm gì cơ chứ? Không phải là bây giờ người đã uy lẫm lắm rồi sao? Võ công của người không phải đã cao minh hơn ta đó sao? Còn tìm ta để làm gì cơ chứ?

Điều này mới thật là lạ. Khi không Khả Mỹ Dung lại phát giận, phát sùng sộ lên với chàng, khiến cho Cừu Thạch càng thêm lúng túng :

- Thì... thì... thì như trước kia nàng... nàng đã nói, ta... ta cũng đã nói, ta muốn... ta rất muốn được kết bạn... kết bạn...

- Ai thèm làm bạn với người? Người mà chịu hạ cố kết bạn với ta là một nữ nhân xấu xí à?

- Nhưng mà, trước kia, trước kia nàng... nàng đã nói...

- Ủ! Thì ta có nói đó, nhưng trước kia cơ, bây giờ khác. Thôi đừng có giả nhân giả nghĩa nữa, người tránh đường cho ta đi.

Thì ra bây giờ nghe nàng nói Cừu Thạch càng thêm lo âu nên chàng đã xoay người lại, đứng đối diện với Khả Mỹ Dung. Bây giờ nghe nàng nói thế, Cừu Thạch chưng hửng và hoang mang. Chàng khẽ lùi lại một bước, đoạn gằm đầu xuống, nói như kẻ lẻ :

- Vậy mà Cừu Thạch này tưởng lầm là đã tìm được cho mình một người bạn. Một người bạn để cùng đồng hành, đồng chia nhau những ngọt bùi cay đắng. Vừa luyện được một thân sở học, Cừu Thạch này tưởng đã không hổ thẹn khi kết bạn với nàng. Đã không quản ngại đêm tối, gấp rút kiên trì đi tìm nàng, thế mà Cừu Thạch lại không được chấp nhận. Thôi được rồi, nàng cho Cừu Thạch này không xứng đáng làm bạn với nàng thì thôi vậy.

Nàng cứ đi đi, ta không ngăn nàng nữa đâu.

Nói xong, Cừu Thạch gạt người sang một bên, xa đến năm trượng, đoạn chàng ngẩng mặt lên ngắm trời đêm để lắng nghe hồn chàng tỉnh lại.

Khả Mỹ Dung không bỏ đi như nàng đã nói, nàng lặng lẽ ngắm nhìn Cừu Thạch. Được một lúc như vậy, Khả Mỹ Dung chợt lên tiếng :

- Có thật tâm của ngươi là như thế không? Ngươi thật lòng muốn kết bạn với xú diện như ta à? Ngươi không thấy chính ta mới là không xứng đáng với ngươi sao?

Cừu Thạch đã nghe, nhưng chàng vẫn cứ nhìn trời đêm mà nói :

- Ta đã không nói với nàng rồi sao? Nàng hãy nhìn lên trời mà xem. Trời đêm đen tối như thế đó, chỉ một vài tinh tú ẩn hiện, thế mà có ai dám nói là bầu trời không đẹp không? Không ai dám nói thế cả, vì tất cả đều biết rằng sau màn đêm dày đặc đó là những gì đẹp đẽ nhất, có muôn vàn tinh tú lấp lánh, có dải Ngân hà sáng rực, có vàng nhật nguyệt bị che phủ. Nàng cũng vậy, ta biết chắc rằng dưới lớp xú diện kia là một nhân tâm, một Phật tâm thực sự. Một nữ nhân có tâm huệ chất không hơn được một giai nhân mỹ lệ ư? Có ta mới không xứng với nàng thì đúng hơn.

- Thế ra chỉ vì là ngươi cho là không xứng, nên trước sau hai lần ngươi đã lặng lẽ bỏ đi không một lời cáo biệt ah? Là bạn hữu mà như thế được sao?

- Nàng trách ta cũng phải, nhưng nàng đâu biết lần trước, tại tửu điểm, ta ra đi không nói một lời là vì tránh hung hiểm cho nàng không? Nàng biết là tửu điểm đó, ta phải mất sáu ngày băng rừng vượt núi để đến được Kim Lăng không? Trong khi ta chỉ cần một ngày đi bằng đường quan đạo. Còn lần thứ hai, nàng đâu biết là lão họ Từ đã quay lại khu rừng đó để kiếm tìm ta. Lão đã đánh cho ta thân sơ thất sở, thừa sống thiếu chết. Và đáng lý ta đã mất mạng dưới tay lão rồi, nếu lão không nghĩ là ta còn sống. Ta hỏi nàng, với tám thân ma đại đó, làm sao ta có thể từ giữa rừng để quay lại tìm nàng? Nếu không có một ngẫu nhiên do thiên định, thì bây giờ ta và nàng đâu đã gặp nhau, ta đâu có được thân võ học này.

Khả Mỹ Dung ngẫm nghĩ một đoạn hỏi :

- Hóa ra vì thế mà bây giờ ngươi mới xuất hiện à? Vậy là ta đã trách lầm ngươi? Và bây giờ theo lời ngươi nói, là ngươi định đi tìm ta? Ngươi biết ta ở đâu mà tìm?

- Chính lão ca ca, à không, Cổ bang chủ đã cho ta biết là nàng vẫn quanh quẩn ở Kim Lăng, nên ta định đến đó tìm nàng.

- Nếu ngươi không gặp được ta thì sao?

- Ta đợi, ta sẽ đợi. Đến khi thù nhà đã báo phục xong thì dù là chân trời góc bể ta cũng đi tìm nàng.

- Hừ! Với một xú a đầu ngươi làm thế có đáng không?

- Đối với ta, nàng không phải là một xú a đâu. Nàng nghe rõ chưa? Ta không bận tâm điều đó.

- Ngươi không bận tâm thật sao? Ta không tin nam nhân nào lại không háo sắc. Chính sư phụ ta đã nói với ta điều đó, và trong lúc bốn tẩu giang hồ, ta cũng đã nghiệm ra điều đó.

Cừu Thạch nghe Khả Mỹ Dung nói thế, chàng càng thêm đau lòng. Không phải Khả Mỹ Dung đã nói đúng sao? Đa phần thì nam nhân đều tìm đến nữ nhân có sắc diện bên ngoài đẹp đẽ, và xa lánh những cô nàng bạc phước có gương mặt xấu xa. Chàng không trách nàng nghĩ như thế. Nhưng nếu Khả Mỹ Dung liệt chàng vào hạng như vậy, thì nàng đã lầm. Do đó chàng có hơi bức dọc khi nói :

- Xem ra được kết bạn với nàng cũng khó khăn lắm đấy. Ta đã cởi mở tác dạ chân thành của ta ra mà nàng vẫn không tin, thì ta biết phải làm sao bây giờ? Nàng nói đi, ta phải làm sao để cho nàng tin?

Khả Mỹ Dung không thể không hối tiếc vì nàng quá thẳng, có thể chạm đến lòng tự tôn của chàng. Vì thế Khả Mỹ Dung dịu giọng lại, nói một cách ôn hòa.

- Thôi được, ta tạm tin ngươi. Bây giờ thì...

- Thì sao nào? Nàng cứ nói!

- Làm gì mà nóng nảy quá vậy, ta có ý định thế này. Bây giờ chúng ta tạm coi nhau là bạn, chỉ là tạm thôi. Một thời gian sau nữa, để ta xem ngươi có đúng lòng hay không? Lúc đó chúng ta sẽ chính thức là bạn hữu, được chứ?

Cừu Thạch cười tươi tỉnh đáp :

- Quái lạ, lần đầu tiên ta mới thấy cái kiểu kết bạn như thế này. Còn phải tạm thời rồi mới được chính thức. Đúng là hi hữu thật đó.

Khả Mỹ Dung ngúng nguẩy :

- Ngươi không chịu thì thôi vậy, ta không cưỡng ép ngươi đâu.

- Đầu mà... ta đồng ý mà.

Đến bây giờ Khả Mỹ Dung mới chủ động nở một nụ cười, Cừ Thạch chỉ cần có thể, chàng bèn hôn hờ gọi :

- Khả muội! Dù là tạm thời nhưng ta cũng mãi nguyện lắm rồi.
- Hừ! Mới chỉ là tạm sao gọi là muội?
- Thế nàng muốn ta gọi là gì? Tỷ tỷ nha?
- Thôi! Không ai nói lại cái miệng của Cừ huynh đâu. Bây giờ đã gặp muội rồi, huynh định làm gì đây?

Cừ Thạch được hỏi như bị chạm vào nỗi nghi vấn canh cánh bên lòng từ khi phát hiện Từ Kinh Nhân dùng kinh pháp có phần nào giống thân pháp Cừ Thạch Thần Long bộ nên chàng nói :

- Đúng ra là không có việc gì phải làm cả. Nhưng nhìn vào thân pháp tháo chạy của lão tặc Từ Kinh Nhân ta lại ngờ ngợ một điều, cho nên ta định đến...
- Huynh định đi đâu?

Cừ Thạch không đáp ngay, chàng chỉ hỏi :

- Thế Khả muội có muốn đồng hành cùng ta không mà hỏi?
- Thì đã là bằng hữu để huynh đi đâu thì muội theo đó không được sao?
- Đương nhiên là được. Vậy thì muội đừng hỏi nữa. Cứ đi theo huynh là được rồi.
- Sao mà thần bí quá vậy? Cừ huynh?
- Chứ sao! Ta cũng phải thử lòng muội chứ. Để xem muội có xứng là muội muội của ta không vậy mà!

Biết ngày là Cừ Thạch còn muốn nhại lại câu nói lúc nãy của chàng hồng là nàng tức giận, Khả Mỹ Dung vờ giận nói :

- Phải mà, muội không xứng với huynh. Vậy muội đi đây Nói xong Khả Mỹ Dung liền động thân bỏ đi. Cừ Thạch mỉm cười đuổi theo nàng. Vì vô tình Khả Mỹ Dung đã nhầm hướng Ngũ Đài sơn mà Cừ Thạch có dự định đi đến mà bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừ Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không là cừ nhân sao ám toán

Bất ngờ thay, Khả Mỹ Dung chạy trước, Cừ Thạch theo sau, cả hai chạy chưa được trăm trượng đường thì Khả Mỹ Dung chợt kêu lên một tiếng và ngã lăn ra đất.

Cừ Thạch hốt hoảng đã vọt thật nhanh đến, chàng một tay đỡ nàng không cho chạm đất, còn một tay thì áng ngang trước mặt. Chàng quát lớn :

- Ai? Sao lại lên lút làm điều ám muội?

Khả Mỹ Dung rên lên khe khẽ nằm la trong tay Cừ Thạch. Nhưng lúc này chưa phải là an toàn. Cừ Thạch đâu dám sơ tâm lơ là. Chàng bèn định thần, vận hết thính lực lên để nghe ngóng. Chàng do đã biết năng lực của chàng cho nên chàng không tin rằng quanh đây độ ba trượng vuông mà có người chàng không thể phát hiện được.

Tĩnh không một tiếng động.

Không tin là thế, Cừ Thạch cố nhẫn nại, gạt bỏ tiếng thở nặng nhọc của Khả Mỹ Dung đang kê bên ở ngoài tai, chàng chuyên chú hơn trong việc dò xét.

Kia rồi, Cừ Thạch đã mừng rỡ như nghe được một lần hơn nhẹ như là không có ở một tàng cây cao, um tùm.

Đã có phương hướng, Cừ Thạch bèn nhất tâm nhất ý hướng tai về phía đó.

Đúng là có người đang ẩn thân trên lùm cây thật. Và với làn hơi nhẹ và dài như thế này, Cừ Thạch tuy không khẳng định kẻ đó là ai, nhưng nếu là địch nhân chắc chắn sẽ phải là đại địch. Đã có hành vi núp lén không quang minh chính đại như vậy, thì không thể là bằng hữu. Quyết đoán như thế, Cừ Thạch bèn phát thoại :

- Đã có gan ám toán, sao lại không có gan hiện thân chứ? Ngươi tưởng ngươi ẩn trên tàng cây cách ta mười trượng là ta vô phương phát hiện à? Còn không mau hiện thân?

Vù!

Soạt!

- Khá lắm, Hậu sinh khá úy. Đúng là sóng Trường Giang sóng sau đùa sóng trước. Tiểu tử có bản lĩnh thật là cao minh. Ta khen cho đó.

Trước mặt Cừu Thạch là một Mông Diện Bạch Y, toàn thân người này tuyền một màu trắng bạch. Đến túi vải trùm đầu chỉ lộ cặp mắt cũng một màu trắng như y phục vậy. Một chuỗi kiếm lơ trên vai hữu của Mông Diện Bạch Y cũng lấp lánh màu trắng bạc.

Qua lời nói trịch thượng kể cả, và qua âm sắc, Cừu Thạch có thể đoán được Mông Diện Bạch Y này tuổi ngoài tứ tuần, có thể đến ngũ tuần không chừng.

Hướng về Mông Diện Bạch Y đứng cách đó ba trượng, Cừu Thạch ném ra câu hỏi với vẻ căm giận :

- Là tôn giá đã ám toán tệt muội?

- Tệt muội? Các người đã là huynh muội với nhau hỏi nào vậy? Theo ta biết thì ngươi họ Cừu, nha đầu đó họ Khả. Hai người lại không là đồng môn, vậy sao lại là huynh muội được? Ha ha ha! Ta ám toán hay bọn ngươi định làm điều ám muội? Rõ ra là thứ mèo mả gà đồng. Huynh huynh, muội muội ra chiều thân mật lắm đấy. Ha ha ha...

Đúng ra là Cừu Thạch đã phát tác lên rồi, nhưng chàng kịp thời nhớ ra hiện tại chàng không chỉ lo bản thân chàng, mà còn Khả Mỹ Dung đang hôn mê trầm trầm đây nữa. Do đó chàng cố đè nén cơn nộ khí xung thiên lại. Nhờ đó chàng xét kỹ lời nói của bạch y mông diện, thấy đúng là đối phương có ý chọc giận chàng, đối phương muốn chàng bị rối loạn tâm ý để thỏa mãn ý đối phương là diệt trừ chàng.

Sao lạ vậy? Giữa song phương có thù oán gì hay sao? Nếu không sao giọng nói của đối phương ra chiều cay độc? Và theo lời nói đối phương vừa nói thì hình như đối phương đã biết khá rõ về chàng và Khả Mỹ Dung. Bằng không, có lẽ lúc nãy do Cừu Thạch và Khả Mỹ Dung mãi mê đàm thoại, đối phương đã lên đến gần và nghe được những lời này, nên đối phương mới tỏ tường danh tánh hai người đến thế.

Xét kỹ mọi bề, thì đối phương hiện thân ra đây dữ nhiều lành ít. Xem tình hình của Khả Mỹ Dung là đã quá rõ.

Cố giữ cho tâm bình khí hòa, Cừu Thạch lập lại câu hỏi :

- Tôn giá đã ám toán đúng thế không?

Chừng như kinh ngạc trước thái độ trầm tĩnh của chàng, Mông Diện Bạch Y như muốn chọc gan chàng hơn, nên lại cất lên một tràng cười dài cuồng ngạo nữa.

- Ha... ha... ha... Phải, là ta khinh bỉ tấn tuồng bọn ngươi diễn, ta đã hạ thủ đó, ngươi làm gì được ta nào? Ha ha ha...

Nghe kỹ những lời này, Cừu Thạch tin là chàng đã không nhận định sai chút nào. Đúng là Mông Diện Bạch Y muốn chàng mất bình tĩnh. Đã thế, Cừu Thạch bèn tương kế tựu kế, dụ đối phương vào tròng. Chàng vờ quát lên giận dữ :

- Tấn tuồng mà tôn giá nói là gì chứ? Hừ! Nếu không vì tệt muội đang lâm nguy, tại hạ đã cho tôn giá một bài học rồi. Còn không mau rút đi à?

Đúng như liệu định của Cừu Thạch, Mông Diện Bạch Y càng đắc ý, càng cố tình trêu gan chàng hơn. Hắn nói sau khi đã cười xong :

- Ha ha ha... oắt con miệng còn hôi sữa, tài sức bao nhiêu mà dám đòi cho ta một bài học.? Ha ha ha... dừng! Dừng đại mà chết với ta. Đến nay, mạng ngươi và con nha đầu đó đúng là hữu hi rồi, còn bảo ta rút đi à! Ha ha ha...

Cừu Thạch vờ như tìm chỗ đặt Khả Mỹ Dung xuống, sau lại giả như không tìm được chỗ ưng ý. Cừu Thạch vẫn đỡ Khả Mỹ Dung trên tay và nói với đối phương :

- Tiếc là không ai trông nom giùm tệt muội, bằng không thì hôm nay tôn giá phải hối hận rồi.

- Ha ha ha... đánh đi! Tiến lên đánh ta đi nào tiểu tử. Ngươi ngỡ rằng ngươi nói thế thì ta sợ ngươi sao? Nào! Ra tay đi! Đêm nay không chừng ngươi và con nha đầu đó được làm cặp uyên ương ở cửu tuyền đó. Ha ha ha...

Càng rõ ý đối phương chừng nào, Cừu Thạch càng làm ra vẻ giận dữ nhiều hơn, Chàng cứ nâng Khả Mỹ Dung trên tay lẳng xẵng đi tới đi lui trong khi hữu chương sẵn sàng phát huy công lực lên độ chót sẵn sàng đánh trả Mông Diện Bạch Y nếu lão ta tấn công bất ngờ. Còn trong tâm trí thì lại bản khoăn không biết làm cách nào kích đối phương một chọi một với chàng. Có yên tâm về Khả Mỹ Dung rồi, thì Cừu Thạch mới vững lòng cùng đối phương đọan đả độc đấu.

Còn đang liệu cách thì bất ngờ Cừu Thạch và Mông Diện Bạch Y bỗng nghe có một tiếng phát thoại lạ vang lên, giọng nói đó bảo :

- Một đằng thì vô si, còn một bên thì vô như đóm lược can trường. Tiểu tử có tin tưởng thì giao con bé lại đây ta trông hộ cho.

Ngoài sức tưởng tượng của Cừ Thạch và Mông Diện Bạch Y, khi cả hai nhìn thấy cách đó mười trượng có một bóng người đã hiện thân từ lúc nào. Nhìn kỹ ra thì bóng đó có gương mặt xa lạ, không ai quen biết ai cả. Chỉ có Cừ Thạch có vẻ ngờ ngợ khi thấy chừng như người đó bận võ phục màu lam thì phải. Do tối quá, nên mục lục của Cừ Thạch không phân biệt được màu sắc của y phục, chỉ biết y phục của người đó không tối lắm và không sáng lắm.

Nhưng giải pháp của người đó vừa nêu ra Cừ Thạch cũng thấy không dở lắm. Do đó Cừ Thạch dịu Khả Mỹ Dung đang là ra đi đến chỗ người đó đứng. Khi đến khá gần, Cừ Thạch khắp khởi mừng khi nhìn thấy rõ người đó bận y phục màu lam. Lam Y môn! Vẫn giữ khuôn mặt hăm hăm, chàng vừa nói với người đó, vừa liếc chừng về phía Mông Diện Bạch Y :

- Nhìn tôn giá để chân diện mục ra, tại hạ biết ngay tôn giá là bậc chính nhân quân tử.

Nhờ tôn giá trông coi giùm tề muội, để tại hạ dạy cho tên rùa thật cổ kia một bài học Diễn biến này chừng ngoài sở liệu của Mông Diện Bạch Y. Cừ Thạch trông thấy rõ đôi mắt kinh ngạc của hắn. Do đó chàng hoàn toàn yên tâm về Khả Mỹ Dung. Dẫu sao thì Lam Y môn vẫn là Lam Y môn như trước đây Cừ Thạch đã nghe mẫu thân nói lại. Huống chi theo sự hiểu biết của Cừ Thạch, thì ngay lúc này Lam Y môn đang cố tránh những sự tranh chấp không đâu với võ lâm Trung Nguyên.

Đặt Khả Mỹ Dung nằm dài ngay trước mặt người đó, Cừ Thạch càng hăm hừ giận dữ hơn vừa lao đến Mông Diện Bạch Y Cừ Thạch vừa quát :

- Tên thật đầu thật cổ kia, hãy xem chừng của ta đây.

Đòn phủ đầu Cừ Thạch dùng ngay chiêu Thiên Địa Giao Thái là chiêu cuối cùng trong pho chương Thiên Địa Ngũ Hợp chương. Sóng kinh lập tức lan tỏa bao trùm một phạm vi đến ba trượng vuông, phủ chụp lấy người Mông Diện Bạch Y.

Chừng như đoán được uy lực của chiêu này do Cừ Thạch đánh ra trong cơn giận dữ, Mông Diện Bạch Y bèn vồn vồn thân pháp lạng thân tránh sang một bên. Động thủ thì không, chớ động khẩu thì vẫn có. Mông Diện Bạch Y tiếp tục reu chọc Cừ Thạch :

- Nay tiểu tử. Người đừng nghĩ là thêm viện thủ là ta sợ đâu nha. Ha ha ha... bình sinh ta đã không ưa trò ý chúng hiệp cô rồi. Thế thì đêm nay có việc gì ta phải sợ chứ?

Nghe giọng điệu này của Mông Diện Bạch Y, Cừ Thạch càng mừng thêm vì tin chắc rằng người mới đến đó không phải là đồng bọn của đối phương. Hơn nữa, chừng như đối phương cố tình khích tướng Cừ Thạch và người kia, để đối phương không lâm vào cảnh thân cô thế cô.

Nghe vậy, Cừ Thạch bèn thu chiêu lại, vì dẫu có đánh ra, cũng không trúng đích, chàng nghiêm giọng đáp lại :

- Cừ Thạch này cũng thế, Bình sinh tại hạ cũng ưa gì trò ám toán, nhất là giữa tại hạ và tôn giá không có hận thù gì. Nào, bây giờ tôn giá hãy chuẩn bị đi. Tôn giá đừng hòng trốn chạy. Tại hạ xuất thủ đây.

Trời đang nắng bỗng đổ cơn mưa rào thế nào, thì Cừ Thạch đang dùng đòn nổi giận đột nhiên trở lại thái độ trầm tĩnh cũng y như thế đã khiến cho Mông Diện Bạch Y sửng sốt và kinh ngạc.

Hóa ra Cừ Thạch không phải là tay vừa như Mông Diện Bạch Y đã đã tưởng. Y ngờ là Cừ Thạch đã bị y chọc giận đến phát cuồng. Mông Diện Bạch Y bèn hít một hơi dài chân khí, đoạn từ từ rút trường kiếm trên lưng xuống, y lạnh giọng nói :

- Võ khí của ngươi đâu?

Vỗ vỗ đôi tay vào nhau, Cừ Thạch đáp :

- Đây! Là đôi nhục chương này đây. Tôn giá của tùy tiện mà dùng kiếm. Cứ tận lực bình sinh đi kéo chết mà không nhắm mắt đó.

Không gì mất thể diện bằng dùng lợi khí để đấu với người tay không. Thế mà Mông Diện Bạch Y lại không thấy như vậy. Ngược lại y càng đặc ý khi nghe Cừ Thạch nói thế, y cười dài, đoạn nói :

- Ha ha ha... Là do chính miệng ngươi nói ra đấy nhé. Đừng bảo là ta lợi thế hơn ngươi.

Huống chi ngươi dùng sở trường của ngươi, thì tại sao ta lại dùng sở đoản của ta chứ? Ra tay đi, tiểu tử. Ra tay đi rồi chịu chết!

Mãi đến lúc này Cừ Thạch mới cảm nhận được tầm quan trọng của việc trầm tĩnh trong lúc giao thủ. Gạt bỏ ngoài tai mọi lời châm chọc của đối phương. Cừ Thạch nghe lòng chàng lắng lại, nhịp thở điều hòa hơn, chân khí bất loạn, tâm trí thoi thoi. Chàng nhìn và đo lường mức độ sâu dày của đối phương qua thế thủ kiếm. Chàng đã luyện Hóa Phong kiếm pháp, dù chỉ là loại kiếm pháp tầm thường nhưng chàng cũng biết ít nhiều về kiếm. Khởi thế của đối phương đúng là cao minh. Trầm tĩnh như núi Thái. Bất động đó, nhưng một khi đã động thì chẳng khác nào thác đổ đầu non. Biết đây đúng là đại địch, chàng càng bình tĩnh hơn, cẩn trọng hơn.

Mông Diện Bạch Y cũng thế, y thấy phong thái của Cừ Thạch lúc này quả là đáng sợ. Mới từng ấy niên kỷ mà Cừ Thạch lại có công phu hàm dưỡng đến độ này thật chẳng khác nào bậc đại tôn sư. Do đó Mông Diện Bạch Y càng thêm tò mò ý niệm sát địch hơn. Trường kiếm để chếch ra phía trước, mũi kiếm hướng thượng, tay giữ đốc kiếm dần dần trắng bạch ra.

Biết là đã đến lúc, Cừu Thạch bèn hét lên một tiếng :

- Tiếp chiêu!

Ngay lúc tiếng hét xuất phát, Cừu Thạch liền vận dụng ngay Cừu Chuyển Thần Long bộ pháp phối hợp với Thiên Địa Ngũ Hợp trường tung thân xáp đến gần đối phương, song thủ như thoi đưa vồ ra lần lượt hai chiêu đầu của pho trường là Huyết Lưu Mãn Địa và Thiên Thượng Mãn Tĩnh.

Mông Diện Bạch Y cũng không chậm, trường kiếm trên tay y đang bất động đó đã lập tức như Thần Long xuất động vẩy vùng xuyên qua bóng trường của Cừu Thạch.

Nhưng có một điều mà Mông Diện Bạch Y không ngờ đó là chiêu Huyết Lưu Mãn Địa của Cừu Thạch đang ào ào diễn ra đó lại chợt biến đi mất tăm, chỉ còn lại muôn ngàn đốm sáng theo bóng nhân ảnh của Cừu Thạch từ trên không chụp xuống người y. Đây mới đúng là thực chiêu. Và thực chiêu này càng thêm hung hiểm khi được Cừu Thạch vận dụng theo thân pháp Cừu Chuyển Thần Long.

Không vì kinh ngạc mà thất thế, kiếm pháp của Mông Diện Bạch Y đang dừng đó, bỗng nhiên vụt biến đổi. Trước mắt Cừu Thạch lúc này có đến hàng ngàn đầu kiếm đang tia cực nhanh vào các đốm sáng do chiêu Thiên Địa Mãn Tĩnh của chàng đánh ra.

Kiểm pháp nhanh đến bậc này, Cừu Thạch chưa hề nghe ai nói đến cả. Nếu Cừu Thạch không biến chiêu thì dù bóng trường của chàng di động đến phương vị nào cũng không thể thoát được mũi kiếm của đối phương thích vào.

Do vậy, Cừu Thạch bèn quấy mạnh thân hình một cái, biến đổi ngay phương vị dù còn lơ lửng trên không. Chàng hét lên một tiếng khi thân hình đang trầm dần xuống và vùng ngay chiêu thứ ba là chiêu Hoạt Địa Bồi Sa nhằm làm rối loạn kiếm pháp của Mông Diện Bạch Y khi đã thu chiêu trước về.

Y như rằng Mông Diện Bạch Y không hề loạn nhãn loạn kiếm. Trước trường kinh như mưa sa bão táp của Cừu Thạch, trường kiếm của y đã như giao long hí thủy bất chấp bóng trường trùng trùng của Cừu Thạch, cứ nhằm ngay chính diện của chàng mà thích tới.

Nhanh thì nhanh đến hoa mắt, mà chắc thì lại chắc đến khiếp đảm.

Trước đầu pháp này của Mông Diện Bạch Y, Cừu Thạch phần thì phục đối phương võ công uyên bác, nội lực cao cường, trí đoán nhanh nhạy, phần thì Cừu Thạch hận chàng đã không học được Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm để đối phó lại đối phương. Dù bây giờ Cừu Thạch có trường kiếm trong tay, nhưng nếu chỉ bằng vào Hòa Phong kiếm pháp thì chẳng khác nào mở dãi miệng mèo, nạp mạng là cái chắc.

Chứ như hiện tình bây giờ mà nói thì rõ ràng Cừu Thạch ngoài Cừu Chuyển Thần Long bộ và Thiên Địa Ngũ Hợp trường ra, chàng đâu còn sở học nào khác. Nếu nói về sở trường thì chàng còn có thể sở cậy vào nội lực cao thâm, nhưng một đẳng dùng kiếm còn một đẳng dùng trường thì làm sao Cừu Thạch so bì về nội lực được, làm sao Cừu Thạch có thể...

Vẫn tiếp tục đảo lộn thân hình khi cao khi thấp bằng Cừu Chuyển Thần Long bộ, vẫn tiếp tục giao chuyển song thủ vờn với kiếm của đối phương lúc mau lúc chậm. Cừu Thạch nghĩ đến sở trường có sở cậy được thì bỗng chàng nghĩ ra được một cách, theo cách đó thì chàng vẫn dựa vào thân pháp và nội lực phổ vào trường kinh là những sở trường của chàng để thắng được đối phương với kiếm pháp đã vào hàng đại thượng thừa.

Không chút chậm trễ, Cừu Thạch bèn nhân đà chạm đất đã hóp nhanh một hóp thanh khí, nâng toàn bộ chân lực trong nội thể lên thượng bàn. Đoạn chàng hé miệng phát ra một âm thanh trong vắt và dài vô tận :

- H... u... ú... ú... ú...

Theo tiếng hú, Cừu Thạch vận dụng đến độ chót của Cừu Chuyển Thần Long bộ với bộ pháp lăng không, chàng đảo tròn quanh một tâm điểm là Mông Diện Bạch Y. Và cứ lăng không như thế, chàng liên tục vồ xuống khi trước khi sau, khi tả khi hữu những luồng lực đạo không cân thành chiêu thức xuống đối phương.

Khi này lúc Cừu Thạch xuất trường theo chiêu thức thì tùy tình hình mà Mông Diện Bạch Y lúc nhanh lúc chậm sử dụng kiếm đón chặn song thủ của chàng. Nhưng đánh như Cừu Thạch bây giờ chẳng khác nào cứ một chiêu Thái Sơn áp đỉnh mà nện xuống, bóng trường không có chỉ có bóng kinh cực mạnh đè ép xuống mãi không thôi. Không lẽ Mông Diện Bạch Y cứ một mũi kiếm mà hòng ngăn đỡ luồng nội lực dồi dào như cả núi Thái đồ ập xuống được sao? Đương nhiên là y không đại, thế là Mông Diện Bạch Y bèn tràn người sang bên, định tung người lao lên trên cùng lăng không giao đầu với Cừu Thạch.

Thế nhưng ý đồ của hắn đã được Cừu Thạch liệu trước, chàng đâu khi nào để y thoát lên được, thế là Cừu Thạch chỉ cần khê đảo mình, thì chàng đã lại lững thững ngay trên đầu đối phương và tiếp tục phát kinh nện xuống.

Nói thì lâu, nhưng từ khi Cừu Thạch áp dụng đầu pháp này thì sự tình đã chỉ diễn ra trong vài cái chớp mắt.

Khi Mông Diện Bạch Y trong lúc nhất thời ở thế hạ phong, y muốn đảo ngược thế cò, nhưng lúc y tràn sang bên tả thì Cừu Thạch đã đến bên tả, lúc y tràn sang bên hữu thì Cừu Thạch cũng đã kịp có mặt. Độ ba lần như vậy vẫn không sao làm khác được, Mông Diện Bạch Y bèn ném trường kiếm lên, nhằm vào người Cừu Thạch mà ném.

Cừu Thạch cả cười, gạt nhẹ tả thủ bật trường kiếm bay đi trong khi hữu trường vẫn tiếp tục vồ xuống.

Lần này do được rảnh tay, Mông Diện Bạch Y bèn đưa song trường lên hất mạnh ra một luồng lực đạo, quyết ngăn đón lại áp lực của Cừu Thạch.

Đúng như ý định, bắt ngờ Cừ Thạch thu chiêu lại và nương theo song chưởng của Mông Diện Bạch Y mà đảo người một vòng nữa rồi hạ thân xuống.

Trong lúc đảo người, Cừ Thạch đã kịp đổi hơi, điều tức chân lực, cho nên khi chàng vừa hạ thân xong bèn quát lên một tiếng thật lớn :

- Tiếp chiêu này!

Song chưởng hợp lại Cừ Thạch xô tới toàn lực bằng chiêu Thiên Địa Giao Thái vào Mông Diện Bạch Y cùng lúc với tiếng quát.

Chắc có lẽ do quá tức giận nên Mông Diện Bạch Y quên rằng y đã nói chưởng lực không là sở trường của y. Y cũng hét lên :

- Tiếp thi tiếp! Xem đây!

Mông Diện Bạch Y cũng hất mạnh song thủ ra, cật lực đưng bức tường kinh phong lên hầu chặn đứng chưởng phong của Cừ Thạch.

Ầm!

Sau cú chạm chưởng, Cừ Thạch khẽ rung mình, đó là do dư kinh tạo ra. Chàng đợi chờ cho cát bụi lắng xuống để rồi chỉ nhìn thấy một quãng không, đối phương đã bỏ đi đâu mất biệt.

Mông Diện Bạch Y biết là không sao đương cự nổi đã kịp thời trốn chạy.

Sau trận giao chiến này, thế là Cừ Thạch đã tăng thêm được nhiều kinh nghiệm. Động tác nương sóng kinh của đối phương để đảo người đi là do Cừ Thạch đã y pháp của lão tặc Từ Kinh Nhân. Điều quan trọng hơn là Cừ Thạch phải gấp đến Ngũ Đài sơn để thu thập toàn bộ những phần sở học riêng lẻ của ân sư là Cừ Chuyên quái khách. Bằng không nếu cứ gặp địch nhân có năng lực như thế này hoặc cao hơn thì Cừ Thạch khó mong thắng được.

Do miên man nghĩ ngợi và mãi nhìn theo hướng bỏ chạy của Mông Diện Bạch Y, nên Cừ Thạch cơ hồ quên đi Khả Mỹ Dung và người vận lam y phục xa lạ.

Chực nhớ, Cừ Thạch vội vàng quay lại và khẽ thở phào khi thấy người kia và Khả Mỹ Dung vẫn còn đó. Đúng là sự sợ thật đáng ra không nên có. Cừ Thạch kịp ghi nhận thêm điều này trước khi người kia lên tiếng :

- Đúng người là Phiên Thiên Địa Hãm Cừ Thạch chứ?

Cừ Thạch thoáng động dung, vì không hiểu sao người vận lam y phục này biết đến danh hiệu Phiên thiên hãm địa mà đứng ra chỉ có người Cái bang biết?

Sửng sùng trước danh hiệu có vẻ khoa trương này, nhưng Cừ Thạch không thể không thừa nhận :

- Đó là do huynh đệ Cái bang vui miệng đặt cho, sao tôn giá lại tỏ tường đến thế?

- Vậy thì ta tìm đúng người rồi.

- Sao tôn giá tìm tại hạ? Tôn giá có điều chi chỉ giáo?

- Chỉ giáo thì không. Có điều ta muốn biết là tại sao toàn bộ bang chúng Cái bang lại đổ xô đi tìm Lam Chủy lệnh? Là do người phải không?

Chuyện nội tình của Cái bang mà người này xem ra biết rõ như trong lòng bàn tay vậy, khiến cho Cừ Thạch không khỏi cảnh giác, chàng không vội đáp chỉ hỏi lại :

- Sao tôn giá lại quan tâm đến điều này?

- Người không thể đoán được ta thuộc môn phái nào hay sao?

- Tôn giá là người Lam Y môn à?

- Đúng đó! Người nói đi!

- Nếu tôn giá là người Lam Y môn vậy tôn giá có biết qua lời tại hạ nói với những vị đồng môn của tôn giá không?

- Biết! Ta có nghe nhị ca ta nói qua. Rồi sao? Không lẽ bọn Cái bang đi tìm Lam Chủy lệnh là do người điều động à?

Thoáng giận vì sự nghi ngại của người này, Cừ Thạch bèn nói xẵng :

- Do ai điều động tôn giá không cần bận tâm. Duy có một điều mà tôn giá chỉ cần biết đến thôi là được rồi. Đó là điều gì Cừ Thạch này đã hứa thì nhất quyết làm cho xong. Tà ơn tôn giá đã trông chừng tề muội. Cáo từ!

Người môn nhân Lam Y môn kia đưa mắt dò xét Cừ Thạch, đợi đến lúc Cừ Thạch nâng người Khả Mỹ Dung lên, người đó mới ngăn lại và nói :

- Được! Nếu người sau này tỏ ra có ý đồ bất lợi gì cho bản môn lúc đó đừng trách ta. Còn bây giờ, người định đưa cô nương này đi đâu vậy?

Cừu Thạch cố dần cơn tức giận chực xông lên trở lại vì câu dọa nạt của người đó. Sau đó chàng mới dầm dề nói :

- Thì đưa đi tìm cách trị thương chứ còn đi đâu nữa mà tôn giá hỏi?

Người kia không tỏ chút giận dữ, chỉ bằng quơ nói :

- Trừ phi người đưa nàng đến cho một bậc đại danh y, còn không thì khó nói lắm.

Giật mình và hồ nghi, Cừu Thạch xoay người lại xạ ánh mắt nhìn ngay vào người kia, đoạn hỏi :

- Tôn giá biết thương thế của tỳ muội à? Nguy kịch lắm sao?

Người nọ lắc đầu đáp :

- Ta cũng biết qua về y lý, nhưng không đủ năng lực chữa trị. Dường như nàng bị một loại âm chi kinh gây tổn thương trầm trọng ở kinh mạch. Không phải là nội thương bình thường đâu.

- Vậy thì nó là cái gì? Âm chi kinh mà tôn giá vừa nói đó?

- Nó tương tự như Đại Lực Kim Cang chi của Thiếu Lâm vậy. Nhưng có khác là nhu kinh chứ không phải dương kinh. Bởi thế nó mới gây tổn thương cho kinh mạch chứ không gây nội thương như thường thấy.

Lo lắng và bối rối nhiều hơn, Cừu Thạch bèn lụm mình cầu khẩn :

- Tôn giá, vậy tôn giá có biết đại danh y nào không? Xin chỉ giúp cho tại hạ, hoặc là xin tôn giá đại từ đại bi mà...

- Người đừng nói vậy! Người Lam Y môn ta có thể nào thì nói thế ấy. Ta không đủ năng lực thì không sao dám ra tay đâu. Còn đại danh y ở Trung Nguyên này thì chắc có lẽ là có, nhưng ta không biết. Ta chỉ mới vào đây không đầy nửa năm làm sao biết hết được.

Càng quỳnh quáng hơn, Cừu Thạch cơ hồ sắp khóc đến nơi vậy, chàng lại hỏi :

- Vậy thì biết làm sao bây giờ. Tại hạ cũng mới bốn tẩu giang hồ đây thôi. Tại hạ cũng đâu có biết ai là đại danh y đâu. Làm thế nào bây giờ tôn giá?

Người nọ tỏ ra đăm chiêu một lúc, sau đó mới nói :

- Bây giờ thế này vậy, phải liệu thôi...

- Thế nào tôn giá, xin tôn giá cứ nói!

- Cô nương này có khả năng biết một đại danh y nào đó. Bây giờ ta sẽ làm cho nàng tỉnh lại trong một lúc, nhưng sau đó...

- Sau đó thế nào? Có nguy hại gì lắm không?

- Có, sau đó mạng sống của nàng chỉ duy trì được mười ngày mà thôi. Vì kinh mạch của nàng đang bị tổn thương mà ta lại dùng chân lực thúc đẩy để kích thích nữa. Cho nên, nếu không được chữa trị kịp thời thì nàng sẽ bị liệt toàn bộ kinh mạch. Nàng thì chết, còn nhẹ hơn cũng là phế nhân. Đó, người cứ liệu đó mà tính.

Đắn đo một lúc, Cừu Thạch lại hỏi :

- Còn nếu cứ để thế này thì liệu tỳ muội còn được bao lâu?

- Cũng không khá hơn là bao nhiêu đâu. Hơn nhau có năm ngày thôi.

Vậy đó, Cừu Thạch nghe mà rụng rời tay chân. Nghĩa là tánh mạng Khả Mỹ Dung bây giờ không khác nào chỉ mảnh treo chuông. Năm ngày hơn hay kém trong tánh mạng một con người rất là quan trọng. Cừu Thạch không thể không đắn đo, suy tính cho kỹ lưỡng.

Trong năm ngày đó, nếu cứ để Khả Mỹ Dung trong tình trạng này, Cừu Thạch không hiểu chàng có tìm gặp Loạn Pháp Đả Cầu Cô bang chủ kịp không? Vì nếu có ai biết được vị đại danh y nào thì phải là Cô bang chủ. Nhưng... nếu không tìm được Cô bang chủ thì sao đây? Liệu đến lúc đó Cừu Thạch có gặp được một người đủ năng lực cứu nàng hay ít ra làm cho nàng tỉnh lại để hỏi han, để nói những lời sau cùng không? Chắc chắn là không có rồi.

Bởi thế, sau khi đã lường trước mọi sự lợi và hại, đã cân nhắc xong, Cừu Thạch bèn gật đầu nói :

- Được! Mong tôn giá giúp nàng tỉnh lại đi.

Theo dõi sắc diện của Cừu Thạch một lúc và khi biết là chàng đã quyết tâm, người đó bèn đáp ứng :

- Vậy thì tao giao ngươi làm hộ pháp nhé. Cũng mong là nàng ta liệu được cách tự cứu lấy mình vậy. Chú ý nào!

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừ Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Quyết cứu nghĩa muội , về Định Quân

Bình minh rạng dần trên hẻm núi. Mọi vật như bừng tỉnh dậy sau một đêm dài. Tiếng chim líu lo, tiếng gà rừng gọi sáng, làn sương mỏng phơn phớt bay, tất cả đều hớn hơ đón vầng dương lại về.

Khả Mỹ Dung cũng thế, trên gương mặt xấu xí của nàng dường như sống động hơn khi đôi mắt dần dần hé mở. Nàng kinh ngạc, qua đôi mắt đã biểu hiện điều này khi thấy vẻ hồi hộp lẫn lo lắng vui mừng của Cừ Thạch. Và kề bên đó là một gương mặt của một người lạ đang thăm đượm đầy những giọt mồ hôi trên bộ mặt tái mét mệt nhọc. Khả Mỹ Dung khẽ hé miệng ra, và thêm một lần kinh ngạc nữa khi chính nàng cơ hồ không nghe được giọng nói của nàng. Nàng hỏi :

- Muội đã làm sao rồi Cừ huynh?

Chỉ nói được bấy nhiêu thôi mà Khả Mỹ Dung đã nghe một muốn ngất đi đến nơi vậy. Không cần Cừ Thạch đáp lời, nàng cũng đã hiểu được tình trạng của nàng rồi. Tuy nhiên, nàng vẫn muốn Cừ Thạch khẳng định điều này cho nàng nghe, nàng lại gượng hỏi :

- Muội đã nguy đến nơi rồi sao Cừ huynh?

Đến chừng đó, Cừ Thạch mới lên tiếng trấn an, nhưng trong giọng nói của chàng vẫn không sao giấu được niềm lo lắng. Chàng nói :

- Muội sẽ không sao đâu. Rồi huynh sẽ làm cho muội bình phục mà... muội chỉ bị...

- Cô nương! Hãy nghe ta nói đây!

Người của Lam Y môn chừng như không đợi được nữa, đã chặn ngang lời nói của Cừ Thạch và nói xen vào. Khả Mỹ Dung cũng còn đủ tỉnh táo để nhận biết rằng đây là bạn chứ không phải là địch. Do đó, nàng chuyển ánh mắt sáng người đó và chờ đợi.

Người của Lam Y môn bèn giải thích vắn tắt cho nàng hiểu tình trạng lúc này của mình, sau đó người đó mới hỏi :

- Liệu cô nương có biết nhân vật nào có đủ khả năng chữa trị cho cô nương không?

Nàng không màng nghe nữa, nàng đã hiểu rõ tình trạng nguy kịch của nàng là thế nào rồi. Do đó, nàng quay lại nhìn Cừ Thạch, nàng thấy vẻ đau khổ đang hiện hiện rõ trên gương mặt tuấn tú của chàng. Nàng đã hiểu tấm lòng của chàng đối với nàng. Tuy nhiên, nàng vẫn hỏi :

- Cừ huynh! Cừ huynh buồn lắm ư? Cừ huynh lo sợ cho muội đến thế sao?

Nếu không có người Lam Y môn ở đây, có lẽ Cừ Thạch đã không cảm được phải tuôn lệ rồi. Gượng làm tỉnh, Cừ Thạch gạt đầu, và gương mặt méo xệch của chàng đã làm cho chàng không nói lên được lời nào.

Khả Mỹ Dung lại hỏi :

- Nhớ muội có mệnh hệ nào, liệu huynh có nhớ đến muội không? Huynh có buồn đến chết khi muội không còn nữa không?

- Khả muội... nàng... nàng đừng nói thế mà. Nghe lời huynh đi, Khả muội. Muội đừng làm ta sợ mà. Muội còn không hiểu... không hiểu lòng ta nữa sao?

- Khả cô nương! Thời giờ gấp rút lắm rồi. Nếu cô nương có biết đại danh y nào thì xin nói ngay đi thôi, đừng trùng trình nữa mà phí thời gian.

Người của Lam Y môn lại chịu không được nữa mà lên tiếng.

Nhưng dường như Khả Mỹ Dung không nghe, không để tâm gì đến. Nàng vẫn nhìn Cừ Thạch và tiếp tục hỏi :

- Đường xa diệu vợi, liệu huynh có đủ can đảm đưa muội đi không? Gặp những gian nan trở ngại, huynh đủ kiên nhẫn vì muội mà chịu đựng không? Huynh nói đi! Muội muốn nghe huynh nói.

Cừ Thạch không nén được lòng, chàng chớp giữ tay nàng trong đôi bàn tay thô ráp của chàng và vừa xúc động vừa nói :

- Xa đến đâu ta cũng không sợ, gian nan trở ngại nào vì muội ta cũng chịu đựng được hết. Dù có qua núi kiếm hay rừng đao, vạc dầu hay bể lửa ta cũng đưa muội đi. Ta quyết phải đưa muội đi mà.

Chỉ đến lúc đó, Khả Mỹ Dung mới hướng về người của Lam Y môn nàng nói :

- Thâm tạ ơn trọng của thúc thúc. Thúc thúc làm cho tiểu nữ tỉnh dậy là đúng lắm. Thôi, thúc thúc đi đi, tiểu nữ còn chuyện muốn nhờ đến Cừu huynh!

Đối với người của Lam Y môn, Khả Mỹ Dung nói thế nghĩa là xong. Không còn cơ cớ vẫn nữa, và tự thâm tâm người đó cũng hiểu Khả Mỹ Dung còn những chuyện thầm kín muốn trối lại cho Cừu Thạch, đúng là không thể để người thứ ba nghe, do đó, người đó liền nói :

- Được! Cô nương đừng bận tâm. Ta chỉ tận lực vậy thôi! Nhưng mấy ai mà qua được số mệnh. Cừu Thạch! Ta đi trước một bước nhé. Hẹn gặp lại.

Cừu Thạch không biết phải làm sao, bèn gật đầu ra về đã hiểu. Chẳng chỉ nói :

- Bảo trọng! Hẹn gặp lại!

Khi còn lại mỗi mình Cừu Thạch, Khả Mỹ Dung mới nhăn mặt lộ vẻ đau đớn, nàng cố nén chịu đựng và thều thào nói đứt đoạn :

- Gia sư của muội... có thể... có thể trị được. Huynh hãy... hãy đi... đi...

- Đi đâu, muội muội? Muội nói đi! Nói cho huynh nghe đi muội! Lệnh sư hiện ở đâu?

- Khô Lâu... Khô Lâu cốc... Định... Định Quân... son!

- Khả muội! Phải là Định Quân son không?

Dù đã ngất đi vì mệt, nhưng Khả Mỹ Dung lại khê hé mắt nhìn Cừu Thạch một lần nữa biểu thị cho chàng biết đúng là Định Quân son. Sau đó nàng bắt đầu hôn mê trầm trầm.

Cừu Thạch đến lúc này không thể ty hiềm nam nữ nữa. Chàng cởi áo ngoài để lộ y phục đen tuyền bên trong của ân sư lưu lại ra (do Cừu Thạch không muốn mọi người nhìn biết sự quý báu hiếm có của y phục này mà chàng đã bịa đặt cho nó một tên gọi là Vạn Niên Cương Ty Y. Nên chàng đã khoác bên ngoài một áo trường bào ngay lúc rời Hoài Dương) Cừu Thạch dùng áo trường bào làm cái bao đai đeo Khả Mỹ Dung nằm ngay ngắn trên lưng.

Sau khi kiểm tra lại một lần cho chắc chắn, Cừu Thạch bèn vận dụng thân pháp với nội lực thượng thừa nhằm Định Quân son thẳng tiến...

* * * * *

Dù Cừu Thạch tin rằng bằng cước trình như chàng đã đưa Khả Mỹ Dung đi suốt ba ngày qua thì chàng có thể đến được Định Quân son trong ba ngày nữa, nhưng chàng cũng không dám trùng trình. Bởi thế, cứ mỗi lần ngừng chân sau khi đã tìm được một chỗ kín đáo, tiện cho việc ăn uống, nghỉ ngơi, điều tức bổ sung lại chân lực và tiếp trợ cho Khả Mỹ Dung một ít chân lực là Cừu Thạch liền cấp tốc bốn hành.

Đêm nay cũng thế, Cừu Thạch không kể đến những nhọc nhằn, không hề để cho thân xác của chàng cứ ỳ ra muốn được ngủ một giấc thật ngon cần lưu bước hành trình. Cừu Thạch kiểm lại nai nịt xem Khả Mỹ Dung có được an toàn và êm ái trên lưng chàng không, đoạn tiếp tục hướng về Định Quân son. Thế nhưng lúc trời đêm đã sắp bước sang canh tư, lúc mà núi rừng ngủ say nhất, khi đi ngang một cánh rừng dày đặc âm u Cừu Thạch đã nghe có tiếng giao đấu từ trong đó vọng ra.

Tiếng giao tranh đã đưa đến tai Cừu Thạch rõ ràng là một cuộc giao tranh khốc liệt, là một cuộc huyết sát giữa những người giang hồ với nhau có nhiều người bị thảm sát. Cừu Thạch phải dằn lòng lắm vì sanh mạng của Khả Mỹ Dung quan trọng hơn, chàng không hề chạy vào đó xem thử.

Nhưng khi đi được một đoạn đường ngắn nữa, thì một tiếng quát cực lớn vọng đến tai Cừu Thạch đã khiến chàng phải dừng chân lại, phải phân vân giữa ý định đi luôn hay tiến vào đó.

Tiếng quát đó đã quát thế này :

- Tên độc cước kia, còn không giao Lam Chủy lệnh ra à? Ngươi muốn bọn ta tận diệt hết bọn khất cái này ngươi mới chịu sao?

Cừu Thạch phần vì lời hứa với Cổ bang chủ là phải quan tâm phần nào đến nội tình Cái bang mà đây đúng là người Cái bang dưới quyền một kẻ Độc Cước nào đó đúng là Mã Độc Cước đang bị đồ sát. Phần nữa là Cừu Thạch đã hứa với người Lam Y môn là sẽ truy tìm tung tích của Lam Chủy lệnh, phải thu hồi và giao hoàn Lam Chủy lệnh cho họ! Hai nguyên nhân này khiến Cừu Thạch không thể chần chừ lâu được. Cái khó dụng nhất lúc này đối với Cừu Thạch là không biết giải quyết Khả Mỹ Dung làm sao đây?

Mang nàng theo bên lưng ư? Thế thì đâu tiện trong một cuộc giáp chiến. Còn nếu tách rời Khả Mỹ Dung ra thì liệu có chỗ nào đủ an toàn để Cừu Thạch cất giấu nàng không?

Còn đang phân vân và bần chồn thì Cừu Thạch lại nghe từ trong rừng vọng tiếp ra một tiếng quát nữa :

- Tên Độc Cước kia! Thế thì ngươi đừng trách người Lam Y môn chúng ta sao lại độc ác nhé! Xem đây!

Hồn bất phụ thể khi Cừu Thạch minh định được rằng bọn Cái bang đang bị đồ sát kia mà thủ phạm không ai khác ngoài người Lam Y môn. Sao lạ vậy? Không phải cách đây ba ngày Cừu Thạch đã nói với người Lam Y môn kia rằng chính bang chúng Cái bang đang truy lùng tung tích Lam Chủy lệnh là họ

muốn giúp chàng và giúp luôn cho Lam Y môn sao? Sao lại có sự hiểu lầm tệ hại như thế này?

Không dừng được nữa, Cừu Thạch đành phải để Khả Mỹ Dung trên lưng và lao tức tốc vào huyết trường ngay lập tức.

Lướt thân vào đến nơi, Cừu Thạch run cả người vì giận đến nỗi sau khi bốc lên mờ mịt cả tâm trí khi nhìn thấy la liệt thầy người gồm gần hai mươi thi thể đều thuộc người Cái bang đã nằm ra đó. Còn nữa... còn khoảng mười người Cái bang nữa, đứng đầu là vị Độc Cước Cái đang cố gắng chống đỡ một cách tuyệt vọng trước ba người Lam Y môn mà Cừu Thạch đã nhận ra. Đó là lão Nhị, lão Ngũ và lão Thất... Cừu Thạch đã một lần chạm mặt tại ngoại thành Tế An.

- Dừng lại!

Không chậm trễ, Cừu Thạch đã vừa hô hoán lên, vừa hát ra một luồng lực đạo cứu mạng cho Độc Cước cái họ Mã trước một kích sát thủ của lão nhị trong Lam Y môn.

Tiếng hô hoán và tiếng chuông kinh chạm nhau đúng là lúc này do Cừu Thạch gây ra đã không đủ làm cho lão Ngũ và lão Thất của Lam Y môn đình thủ. Chỉ vì họ đã say máu. Họ đang muốn tận diệt bằng hết những ai dám ngăn trở họ trong việc tìm kiếm và thu hồi Lam Chủy lệnh.

Cừu Thạch đành phải vừa vận dụng Cửu Chuyển Thần Long bộ để ngăn đón những chuông kinh của lão Ngũ và lão Thất. Vừa lớn tiếng hô hoán thêm một lần nữa :

- Ta đã bảo đình thủ rồi kia mà!

Bùng... Bùng...

Chỉ đến lúc đó, ngoài lão Nhị và Mã Độc Cước tất cả đều mới biết rằng đã có một người nữa xuất hiện tại đương trường. Tất cả đều dừng tay lại và nhìn chăm chăm vào nhân vật mới đến và có những cảm nghĩ trái ngược nhau.

Bọn Cái bang tuy chưa rõ người đó là ai, vì đâu lại can thiệp vào việc này? Nhưng họ cũng lấy làm mừng vì tạm thời vẫn còn sống.

Bọn Lam Y môn ba người do có mục lục tình tường hơn, đã biết bóng đó là Cừu Thạch thì họ lại nghi ngờ trước hành vi của chàng. Xem chừng như là mâu thuẫn với lời chàng đã hứa với họ khi trước. Cũng như họ đã kinh ngạc khi thấy Cừu Thạch đến đây không chỉ một mình. Còn một người nữa đang được Cừu Thạch giữ trên lưng. Và người đó ắt phải đã bị thương tích trầm trọng, đang được Cừu Thạch đưa đi trị thương qua việc họ thấy Cừu Thạch nai nịt kỹ càng bằng một tấm áo.

Không để mọi người kinh ngạc và nghi ngờ lâu, Cừu Thạch đã lên tiếng :

- Tại hạ là Cừu Thạch, xin hỏi...

- Phiên Thiên Hãm Địa? Sát tinh! Sát tinh lại đến rồi! Chạy thôi! Bang chủ ơi đào tẩu mau đi Bang chủ!

Những người Cái bang vốn đang nhón nháo trước ba tay cao thủ Lam Y môn, giờ họ lại nghe đến danh Phiên Thiên Hãm Địa nữa hỏi làm sao họ lại không thất kinh tán đóm mà hô hoán lên như vậy?

Cừu Thạch biết họ đã hiểu lầm, Cừu Thạch bèn lên tiếng trấn an :

- Chư vị Cái bang yên tâm, tại hạ xuất hiện ở đây hoàn toàn là mỹ ý. Tại hạ muốn giúp cho chư vị mà.

Không nói thì không sao, Cừu Thạch vừa nói thì lão Thất ở Lam Y môn liền động thân và động khẩu :

- Đấy! Nhị ca đã nghe ra chưa? Cừu tiểu tử vốn khẩu Phật tâm xà mà! Còn chờ gì nữa mà không giết hết bọn khốn kiếp này? Tiến lên!

Quýnh quáng đến tái xám mặt mày, Cừu Thạch lại hô to lên :

- Dừng tay lại đã nào! Tại hạ còn chưa nói hết kia mà!

Dừng thì dừng nhưng ba người Lam Y môn đã kịp thời đứng thành thế chân vạc, quây kín bọn người Cái bang gồm mười người vào giữa, kể cả Cừu Thạch cũng bị như thế. Và lão Nhị là người cầm đầu trong ba người Lam Y môn bèn lên tiếng hỏi :

- Ngươi còn muốn nói gì nữa? Không phải Thất lão đệ đã nói trúng tim đen ngươi hay sao?

Cừu Thạch giữa sự hiểu lầm của cả hai bên cũng tạm thời yên tâm khi thấy song phương đã chịu hoãn chiến. Chàng chậm rãi nói, không muốn vì một sơ hở nào khiến cho hổ ngấn cách giữa hai bên bị đào sâu hơn :

- Tam vị tiền bối! Tam vị có biết rằng người của Cái bang đang tìm tung tích Lam Chủy lệnh là muốn giúp đỡ văn bối không?

- Không đúng! Sao lại giúp đỡ ngươi chứ?

- Giúp đỡ ngươi? Vậy tại sao Lam Chủy lệnh đó ngươi không bảo bọn họ đưa lại đây cho bọn ta?

Đáp lại lời phân minh trần tình của Cừu Thạch lại có đến ba câu hỏi của cả hai phe.

Một là do Mã Độc Cước nói, còn một là do lão Thất của Lam Y môn.

Cừu Thạch đã kịp thời nghe được hai câu hỏi này tuy rằng hồ như chúng phát ra cùng một lúc. Qua đó, Cừu Thạch biết chắc chắn được hai điều, một là đích thị Lam Chủy lệnh đang ở trong tay Mã Độc Cước, hai là Mã Độc Cước vì còn là kẻ tranh giành ngôi vị Bang chủ với Loạn Pháp Đà Cầu Cổ Khả Lạc nên đã không tìm Lam Chủy lệnh với ý đồ muốn giúp Cừu Thạch, ngược lại là y muốn chiếm giữ làm của riêng.

Điều sau này nếu cứ như lúc trước, Cừu Thạch chỉ cần nắm giữ Mã Độc Cước là sẽ dễ dàng giải quyết được tất cả mọi chuyện, giữ vẹn lời hứa của chàng với Lam Y môn. Nhưng hôm nay thì không được nữa rồi vì qua hành động của Cô bang chủ đối với bọn Cái bang ở Phấn đà Hoài Dương, Cừu Thạch không thể làm được điều đó nếu chàng muốn giúp Cô bang chủ, muốn cho sự phân hóa trong Cái bang ngày càng tiêu tan đi.

Do đó, Cừu Thạch chỉ biết lên tiếng hỏi Mã Độc Cước :

- Mã trưởng lão! Trưởng lão có biết rằng Lam Chủy lệnh vốn là tín vật của Lam Y môn không? Mã bang chủ có biết ý của Cô bang chủ khi lao sư động chúng đi tìm Lam Chủy lệnh là để giao hoàn cho Lam Y môn không? Và Mã trưởng lão há không biết rằng việc chiếm giữ báu vật của môn phái khác là hành vi dẫn đến sóng gió cho quý bang à? Đây, Mã trưởng lão hãy nhìn lại mà xem, có bao nhiêu người đã uống tử do hành vi này của Mã trưởng lão? bTrong khi Mã trưởng lão chỉ cần giao Lam Chủy lệnh cho người Lam Y môn thì sự việc ngày hôm nay đâu có xảy ra, đâu có thảm cảnh này? Không lẽ Mã trưởng lão lại không đau lòng trước thảm trạng cho người của quý bang sao?

- Ngươi biện! Ngươi đừng hòng dùng lời lẽ trá ngụy mà gạt được ta! Ta không cần biết Lam Chủy lệnh nào hết. Ta chỉ biết duy nhất có một điều, nó là thần vật là là thần vật vô chủ. Ai có phúc phận thì chiếm giữ được nó. Ngươi không biết rằng ta đã trăm đắng nghìn cay mới có được nó hay sao? Họ Cô đâu còn là Bang chủ nữa mà ngươi cứ Bang chủ này Bang chủ nọ hoài vậy? Ai lại không biết phe họ Cô và họ Cừu ngươi là một. Họ Cô đã cam tâm bán rở bang phái, ngươi và họ lại còn liên minh với nhau để làm đầu sai cho Lam Y môn, dâng nạp Cái bang cho người. Ngươi thuyết, ngươi thuyết! Ta không nghe ngươi đâu!

- Ha ha ha! Nói hay lắm, Mã trưởng lão mắng như thế khác nào tự mắng mình! Cừu Thạch đâu có làm đổ máu huynh đệ mình như Mã trưởng lão đang làm? Cừu Thạch này cũng đâu có xúi giục huynh đệ tương tàn lẫn nhau như Mã trưởng lão đã làm? Mà thôi! Đây là ý tứ riêng của Mã trưởng lão, tại hạ không cần để tâm. Riêng việc hôm nay, nếu tại hạ có ý đồ như Mã trưởng lão vừa nói. Thì tại hạ đâu cần phải vội hiện thân đang khi tại hạ có việc khẩn bên mình. Tại hạ chỉ cần đến trễ trong một lúc nữa, hoặc cứ đường tại hạ, tại hạ đi, thì giờ này Mã trưởng lão và số huynh đệ còn lại đây liệu có còn sống nữa hay không? Hay là...

- Đánh!

Tình hình vốn đang khẩn trương là thế, Cừu Thạch đang muốn bằng ngôn từ thuyết phục họ Mã thì ngay giữa lưng chừng trời bỗng vang lên một tiếng “Đánh!” thiệt lớn, thật bất ngờ! Và sau tiếng hô như khẩu lệnh đó. Thì cũng từ giữa lưng trời liền xuất hiện một bóng đen lao vút qua như cánh chim băng. Rồi từ song thủ của bóng đen đó xuất phát ra một lúc những bốn luồng lực đạo, phân khai làm bốn hướng rõ rệt. Một thì nhắm Cừu Thạch, còn ba luồng thì chia đều cho ba người Lam Y môn!

Ngay tức khắc tại lư bằng vốn đang căng thẳng đó liền bị xáo trộn lên ngay. Do Cừu Thạch và ba người Lam Y môn cùng lúc phát kinh chống đỡ lại đòn công kích bất ngờ của kẻ lạ mặt ẩn danh Bùng... Bùng... Bùng... Bùng...

Còn chưa rõ đây là ai? Làm như thế với ý đồ gì, thì Cừu Thạch đã nghe một trong ba vị Lam Y môn chọt lên tiếng đề tỉnh chàng :

- Cừu tiểu tử! Phía sau! Muốn chết!

“phía sau...” hai âm thanh này vừa lọt vào tai Cừu Thạch thì Cừu Thạch đã phải hồn bất phụ thể, vì phía sau lưng chàng là Khả Mỹ Dung đang như người chết rồi kia mà

Nhanh như chưa lần nào Cừu Thạch có động tác nhanh như lúc này, Cừu Thạch cấp tốc lao về phía trước, rồi lại tạt sang một bên, quay người trở lại...

Bấy nhiêu động tác diễn ra không đầy cái chớp mắt, thế mà đã có biết bao nhiêu sự biến đã diễn ra.

Sau lưng Cừu Thạch đã nghe một tiếng chạm nhẹ. Đối với Cừu Thạch thì nhẹ đó nhưng là quá nặng đối với Khả Mỹ Dung không còn một cơ hội phản kháng hoàn thủ. Đây là một!

Diễn biến thứ hai là người Lam Y môn vừa lên tiếng đề tỉnh đã đáp cho Mã Độc Cước một chương trị tội lão cố tình dả tử một người đang bị hôn mê vị nội thương trầm trọng. Nhờ thế mà Khả Mỹ Dung chưa đến nỗi vỡ tan phủ lục ngũ tạng chết ngay đương trường.

Diễn biến kế tiếp là bóng đen đã gây cảnh náo loạn này đang lao người trở lại vron tà thủy chớp lấy Mã Độc Cước đang bị loạn choạng cố gắng chống đỡ một kinh như bài sơn đảo hải của người Lam Y môn kia.

Diễn biến cuối cùng mà Cừu Thạch còn kịp nhìn trước khi phát hiện một dòng máu đen bầm từ chiếc miệng Khả Mỹ Dung đang trào ra thấm ướt y phục phía trước của chàng là bóng đen nọ đã xách bổng Mã Độc Cước lên, cùng một lúc với việc vờ đưa hữu chương ra đỡ lấy một lần hai chương của hai người Lam Y môn đánh vào bóng đen đó, để rồi bóng đen đã nương theo bóng chương mà thoát đi mất cùng với Mã Độc Cước trên tay.

- Từ Kinh Nhân! Là lão ư? Hóa ra lão muốn đoạt lấy Lam Chủy lệnh ư? Vẫn là Cừu Chuyền...

Cừu Thạch chỉ kêu được đến đó để rồi điếng hồn khi phát giác ra Khả Mỹ Dung thêm một lần nữa bị đả thương.

Sát khí bốc lên mờ lý trí, nhưng Cừu Thạch cũng đã kịp thời ngăn lại, khi tận mục sở thị sự phát tiết cực kỳ hung hãn của một người Lam Y môn nhằm vào bọn khát cái còn lại xấu số. Còn hai người Lam Y môn kia thì đã lao theo đuổi theo bóng đen nọ quyết không để mất Lam Chủy lệnh.

Bất nhãn Cừu Thạch đành phải hét lên :

- Dừng tay lại! Dừng có làm sát kẻ yếu thế vô tội. Dừng ngay lại và mau mau cấp báo với những vị đồng môn Lam Chủy lệnh đang trong tay Từ Kinh Nhân đó. Còn không mau đi đi à! Đi đi! Đi đi!

Càng kêu Cừu Thạch càng nghe đau đớn hận mình không thể đang tay hành động như người Lam Y môn kia. Không thể trút cơn giận dữ phần nộ lên đầu tám tên Cái bang còn lại vì cái tội đã gây ra cho Khả Mỹ Dung đã thập tử nhất sinh lại còn mau chết hơn.

Người Lam Y môn kia đã bỏ đi, sau khi hủy diệt được một tên bang đồ Cái bang. Còn lại tám tên nọ thì nom nớp nhìn sát tinh của chúng là Phiên Thiên Hâm Địa Cừu Thạch.

Một lần nữa Cừu Thạch cố nén lòng, quay mặt sang hướng khác giấu đi giọt lệ bi thương đang long lanh ở khóe mắt, giấu đi cơn bi phẫn để nói trong tiếng uất nghẹn với bọn chúng :

- Các ngươi... còn chờ gì nữa mà không đi đi. Nhớ đừng a tòng theo họ Mã làm điều tác tệ cho Cái bang nữa. Đi đi! Lần sau mà ta còn bắt gặp các ngươi đi cùng họ Mã thì các ngươi sẽ biết thế nào là Phiên Thiên Hâm Địa!

Lệnh ân xá đã ban, bọn Cái bang nào dám vi lệnh. Mừng như chưa bao giờ được mừng như vậy, không ai bảo ai, bọn Cái bang mạnh ai người nấy xách hai thi thể đồng bọn xấu số hơn họ và bỏ đi. Thế mà vẫn còn lại đó đến ba thi thể nữa, Cừu Thạch bèn hét với theo bọn họ :

- Hãy quay lại và thu dọn này! Ta đi đây!

Với bao rối loạn trong lòng, tâm tư Cừu Thạch quyết định sống chết gì cũng phải đưa Khả Mỹ Dung về đến Định Quân sơn tại Khô Lâu cốc cho sự phụ nằng là Bạch Phát bà bà.

Chàng chuyên chú duy nhất cho vấn đề này bỏ cả ăn, quên cả ngủ, có bao nhiêu nguồn chân lực trong người Cừu Thạch dùng cho bằng hết, cũng không màng tìm hiểu xem tại sao Từ Kinh Nhân lại biết đến thân pháp Cừu Chuyên? Sao lại muốn chiếm đoạt Lam Chủy lệnh? Và cả đến vấn đề tại sao Mã Độc Cước chiếm đoạt cả Lam Chủy lệnh nữa?

Tất cả những chuyên chú đó là dành để lắng nghe hơi thở càng lúc càng yếu ớt của Khả Mỹ Dung. Cừu Thạch tự hận mình vì một chút diên trì để xảy ra tình trạng này. Do vậy Cừu Thạch cần phải gấp. Gấp để thu ngắn thời gian thay vì ba ngày mới đến được Định Quân sơn. Thì chỉ còn hai ngày. Non non hai ngày.

Định Quân sơn thì đây, nhưng cốc nào là Khô Lâu cốc? Cốc nào chất đầy chất đóng những khô lâu kia chứ?

Rảo khắp một lượt Định Quân sơn, xông vào một lượt tất cả những cốc hẻm, thiếu điều lao xuống những vực thẳm để truy lùng, nhưng Cừu Thạch vẫn không tìm được một chốn nào có sự hiện diện của những khô lâu.

Chỉ đến khi Cừu Thạch nghe tiếng hơi thở của Khả Mỹ Dung chừng như đứt đoạn, Cừu Thạch những muốn gầm thét lên cho hả dạ thì chàng mới nghe một âm thanh bất chợt phát ra :

- Bé con! Ngươi làm gì mà xông xáo, gây náo loạn quá vậy?

Cừu Thạch nửa mừng nửa sợ, vội quay lưng lại. Trước mặt Cừu Thạch chừng hai trượng là một Bạch Phát bà bà có gương mặt thật đẹp đang đứng đó nhìn chàng.

Hai trượng! Chỉ hai trượng thế mà Bạch Phát lão ẩu xuất hiện mà Cừu Thạch không biết gì cả! Đáng sợ!

Tại Định Quân sơn này gần nửa ngày Cừu Thạch xông xáo không thấy một bóng người, vậy mà giờ đây lại có người hiện diện đó điều đáng mừng!

Không kịp suy nghĩ do tâm trí đã mụ đi vì hoảng loạn, Cừu Thạch bật lên câu hỏi :

- Tiền bối! Tiền bối cho hậu sinh hỏi, tại Định Quân sơn này nơi nào được gọi là...

- Dung nhi! Là Dung nhi đó sao? Ngươi...

- Vậy tiền bối đây là...

Vút... Vút...

Hự!

Thế là hết, Cừ Thạch không còn biết gì nữa khi phát hiện hai luồng chi phong từ tay của Bạch Phát lão ấu xạ vào chàng. Chàng ngã ra và... hôn mê.

* * * * *

“Ta nằm đây được bao lâu rồi? Bạch Phát lão ấu có đúng là sư phụ của nàng không? Ai đã giam ta vào đây? Nếu Bạch Phát lão ấu là sư phụ của Khả Mỹ Dung thì sao lại giam giữ ta? Chắc là không phải rồi! Đúng rồi... Vì ta nghe người giang hồ nói Bạch Phát bà bà có dung mạo xấu xí lắm kia mà. Phải rồi! Mụ không thể là sư phụ của Khả muội. Vậy thì Khả muội đâu? Khả muội của ta đâu? Khả muội của ta đâu?”

Lúc đã tỉnh lại và sau một lúc suy nghĩ, Cừ Thạch do hoang mang và do sợ đã bật lên tiếng kêu nói lên điều mà chàng đang nghĩ ở trong đầu!

Và Cừ Thạch càng lo sợ hơn khi nghe âm thanh của chàng sao mà yếu ớt lạ, nào có khác gì một thường nhân không có võ công!

Khê vận lực lên, Cừ Thạch kinh hồn bạt vía vì đúng là chàng đã không còn chút võ công nào cả. Võ công của chàng đã bị phế bỏ hoàn toàn. Và ai đó đã gây ra điều này cho chàng nếu không là mụ quái bà kia!

Thế là hết! Khả Mỹ Dung thì tánh mạng không còn, còn Cừ Thạch thì chôn vùi kết cục đời còn lại trong động ngục này. Một động đá thiên nhiên rộng không đầy hai trượng vuông, phía trước được chắn bởi một khối đá nặng khoảng ngàn cân.

Tuyệt vọng cùng cực, Cừ Thạch lần này không còn gì nữa để mà kiềm nén, chàng òa khóc thương tiếc cho Khả Mỹ Dung và bi thương cho số phận.

Khóc đến cạn cả nước mắt mà vẫn không thấy người ngoại. Cừ Thạch nhìn lom lom vào vách thạch động thầm quyết định...

Cừ Thạch vừa dậm chân định lao đầu vào vách thạch động để tự hủy đi cuộc sống vô dụng này thì chàng bỗng nghe văng vẳng từ bên trên một giọng nói :

- Bé con! Ngươi định làm gì thế?

- Mụ quái bà! Mụ đã đem Khả muội của ta đi đâu? Hãy trả Khả muội lại đây cho ta, mụ quái bà!

Do quá bi thương Cừ Thạch không màng giữ gìn lời nói nữa, vì đằng nào theo chàng Khả Mỹ Dung cũng không còn, và cuộc đời nhân thế của chàng không còn hy vọng gì nữa!

Giọng nói kia lại vang lên hàm súc sự tức giận :

- Nghĩ tình ngươi là bạn của Dung nhi. Ta tạm tha cho ngươi tội hỗn xược này đó! Hừ!

Giật mình một cái, Cừ Thạch không sao hiểu được tâm trạng lúc này của chàng nữa. Chàng chỉ biết lấp bắp :

- Tiền... tiền bối! Nói vậy tiền bối... tiền bối đây là Bạch Phát... Bạch Phát lão nhân gia đó sao? Còn... còn Khả... Khả muội thì sao rồi hở tiền bối?

- Ngươi nói đi! Là ai mà lại tàn độc đến vậy? Đã một chỉ đoạn khi liễu mạch lại còn phát kinh làm sai lệch bộ vị ngũ tạng, cơ hồ lục phủ không còn vậy?

Ngắm ngẫm thán phục tài liệu bệnh như thần của Bạch Phát lão ấu mà bây giờ Cừ Thạch đã biết rằng là Bạch Phát bà bà, sư phụ của Khả Mỹ Dung. Không được tận mục sở thị thế mà bà bà có thể qua thương thế mà bà bà có thể qua thương tích mà nói lên vanh vách bấy nhiêu điều không sai chạy vào đâu. Và còn đáng kinh ngạc hơn là Bạch Phát bà bà có thể biết thương tích nào có trước, thương tích nào xảy ra sao khiến cho Cừ Thạch phải ngờ người ra một lúc mới lên tiếng đáp được :

- Là do... do một Mộng diện bạch y đã kinh âm nhu làm cho Khả muội bị đoạn khí liễu mạch trước, sau đó... sau đó trên đường hậu sinh đưa Khả muội về đây theo lời của Khả muội. Thì do... do hậu sinh bất phòng đã để cho địch nhân... à, địch nhân lạ mặt bất ngờ tập kích gây thêm nội thương cho Khả muội!

- Hừ! Ngươi định dùng lời dối trá muốn che mắt ta sao? Ngươi dám bảo đó là địch nhân lạ mặt à? Là ngươi không phát hiện ra kẻ tập kích ngươi sao?

Kính nghi đến tột độ, Cừ Thạch không sao đo lường được mức độ tinh tế của Bạch Phát bà bà. Sao bà bà lại cho rằng Cừ Thạch đã nói rồi cơ chứ? Lạ mặt hay không lạ mặt thì có gì khác nhau đâu mà sao bà bà lại không tin lời chàng? Cừ Thạch bèn đem điều nghi ngờ này hỏi lại :

- Sao tiền bối lại nghĩ rằng hậu sinh không bị bất ngờ? Sao tiền bối không tin hậu sinh bị bất phòng là sự thật? Sao tiền bối lại hỏi như thế chứ?

- Hừ! Có vậy mà ngươi cũng không nhận ra hay sao? Một chương lầm sai lệch bộ vị ngũ tạng của Dung nhi rõ ràng là do một tay có nội lực chưa đủ hỏa hâu. Trong khi bằng vào thân pháp của ngươi lúc ngươi lúng lúng khắp khu vực Định Quân sơn này, ta thừa biết võ công ngươi đã thuộc hàng đại cao thủ, thế mà ngươi lại bảo kẻ tập kích đó ngươi không kịp phát hiện ra! Ngươi tưởng ta là kẻ hồ đồ dễ bị lừa bịp lắm phải không? Hừ!

Lại một phen nữa Cừ Thạch kinh sợ cho kiến văn lịch lãm và kinh nghiệm phong phú của Bạch Phát bà bà. Không thể chối cãi được, Cừ Thạch bèn cứ y sự thật mà thuật lại cho bà bà nghe. Thuật xong, Cừ Thạch còn nói :

- Mã Độc Cước xem như là phản đồ của Cái bang. Một chương đó hậu sinh chỉ quy hết trách nhiệm cho Mã Độc Cước, không liên quan gì đến bọn mà hậu sinh đã buông tha cả!

- Hừ! Xem ra ngươi cũng như bọn người giang hồ, có mắt mà không có trông. Ngươi hẳn là đã nghĩ chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký là một người tà ác lắm phải không?

- Sao tiền bối lại nói vậy? Hậu sinh nào có dám.

- Lại còn leo lên chỗ nữa à?

Thế thì tại sao ngươi phải nói với ta điều đó chứ?

- Là điều gì, tiền bối?

- Thì là ngươi chỉ qui hết trách nhiệm cho mỗi mình Mã Độc Cước đấy thôi! Tại sao vậy? Hay ngươi sợ ta nghe xong liền động sát niệm sẽ tàn sát hết bọn người Cái bang? Có phải ngươi đã nghĩ thế không?

- À... À... không phải!

- Khéo biện bạch khéo chạy chối lẩn! Vậy thì ngươi nói đi, hãy giải thích cho rõ xem. Ngươi đã nghĩ gì khi nói với ta điều đó. Nhớ đừng có lấp liếm qua mặt ta nhé!

Đúng là gừng càng già càng cay. Cừ Thạch hoang mang khi nhận ra Bạch Phát bà bà như nhìn được tận ruột gan phẫn phũ của chàng. Không phải thế sao? Đúng là Cừ Thạch đã lo sợ cho danh chủ nhân Bạch Phướng Khô Lâu Ký khi biết được tin này nên thoát đầu chàng cố tình giấu giếm cho bọn người Cái bang. Không ngờ Cừ Thạch vẫn không che giấu được. Hết đường chạy chối, Cừ Thạch bèn thừa nhận... có một nửa thôi! Chàng nói :

- Đúng là hậu sinh có nghĩ vậy, nhưng không phải là ám chỉ tiền bối. Mà là muốn nói đến Khả muội. Hậu sinh chỉ e sau này Khả muội bình phục hẳn, nàng không chịu tìm hiểu thực hư, ẩn tình ra sao chưa rõ, đã đổ trút con thịnh nộ của nàng lên đầu những kẻ vô tội, khiến cho hậu sinh không sao tránh được tội thiếu sót.

Không nghe tiếng Bạch Phát bà bà phát thoại tiếp Cừ Thạch ngỡ là bà bà đã bỏ đi âu lo Cừ Thạch bèn hé miệng kêu lớn :

- Tiền bối! Tiền bối còn ở đó không?

- Ta đây! Sao? Ngươi còn muốn gì nữa?

Cừ Thạch sợ Bạch Phát bà bà không tin lời giải thích vừa rồi bèn hỏi úm :

- Hậu sinh nói thế, liệu tiền bối có cho là đúng không? Hậu sinh có nói điều gì sai không?

- Cái đó do ta còn đang nghĩ nên không lên tiếng đấy thôi! Nhưng được rồi, ngươi nói thế cũng phần nào chí lý. Hóa ra lúc Dung nhi bồn tẩu giang hồ. Dung nhi hung dữ lắm à?

Cừ Thạch vừa nghe đã thè lưỡi lắc đầu. Chàng giả vờ hoảng sợ khi nói :

- Ái chà! Hung dữ thì nói gì, giết người như chơi đó chứ! Tiền bối có tin không, chỉ cần ở sau lưng nàng mà gọi nàng là Xú a đầu khi nàng hay được nàng trị thẳng tay ngay. Chính mắt hậu sinh đã thấy nàng trị tội những ba người như thế!

- Thế còn ngươi? Ngươi không gọi Dung nhi là Xú a đầu à?

- Không! Cũng mau là hậu sinh đã không bao giờ gọi nàng như vậy cả, vậy mà phải gian nan lắm, nàng mới tạm chấp nhận kết bạn với hậu sinh!

- Sao lạ vậy?

- Sao là sao? Tiền bối muốn hỏi gì?

- Thì... tại sao ngươi lại muốn kết bạn với Dung nhi? Ngươi không thấy sắc diện của Dung nhi không bằng người sao? Đó là ta không muốn nói là vô cùng xấu xí!

- À... vấn đề này thì mỗi người một quan niệm, hậu sinh không thể lý giải được điều này. Khả muội cũng đã đôi lần hỏi hậu sinh về điều đó, hậu sinh chỉ biết nói là hậu sinh đã không quan tâm đến sắc diện bên ngoài. Đúng ra là hậu sinh đã nói, Xú diện mà nhân tâm còn hơn nhiều so với những kẻ nhân diện xú tâm!

- Vậy là ngươi thật lòng không ngại về dung mạo của Dung nhi?

- Phải!

- Ngươi thật tâm muốn kết bạn với Dung nhi à?

- Đúng!

- Được! Ta cũng như Dung nhi vậy. Ta tạm tin ở sự chân thành của ngươi. Nếu sau này rõ ra là ngươi có hai lòng thì ngươi đừng trách ta.

- Tiền bối an tâm. Vì nếu hậu sinh có nhị tâm hậu sinh đã không lo lắng cho Khả muội đến độ gần sáu ngày kiên trì không ngại cực khổ, khó khăn. Đến ăn ngủ cũng không màng.

- Điều này thì ta đã thấy nhưng thế thái nhân tình mà. Không lo xa không được. Huống chi, đa phần nam nhân là những kẻ bất cận nhân tình. Trường đời ta đã trải, ta còn không biết sao. Mà thôi, chuyện chưa đến không cần phải vô đoán. Đã thế thì ngươi đi đi! Có muốn gặp lại Dung nhi cũng phải thất thất tứ thập cửu (bốn mươi chín) ngày nữa mới mong gặp được.

- Tiền bối!

- Còn gì nữa?

- Tình trạng Khả muội thế nào rồi? Hậu sinh muốn được lưu lại đây chờ gặp Khả muội được không tiền bối?

- Đừng có nôn nóng thế! Trong thời gian này ngươi lưu lại đây không được đâu. Cần phải tránh cho Dung nhi những cơn xúc động thái quá. Ngươi cứ yên lòng bốn mươi chín ngày nữa ta sẽ giao cho ngươi một Khả Mỹ Dung lành lặn và... nguyên vẹn. Như ngươi đã từng thấy vậy.

Thường thì ai cũng nói là “lành lặn và đẹp đẽ”, đằng này Bạch Phát bà bà lại lấp lửng trong một thoáng. Sau đó lại nói “lành lặn và nguyên vẹn!” Lành lặn và nguyên vẹn đâu có gì khác nhau mấy đâu. Thế mà Cừ Thạch vì quá mừng nên không nghĩ ra và lưu tâm đến điều đó. Chàng chỉ lưu tâm đến mỗi một điều chàng hỏi :

- Vậy là hiện bây giờ Khả muội đã qua cơn nguy kịch? Đã... hồi tỉnh lại rồi, phải không tiền bối?

- Bé con! Thấy ngươi mừng rỡ mà ta bắt tội nghiệp? Nếu Dung nhi không tỉnh thì làm sao mà tao biết ngươi là bạn của Dung nhi chứ? Cũng may là ta đã mơ hồ nghĩ đến điều này nên khi phát xạ “Khô Lâu Đoạt Mạng chỉ” ta đã phần nào nhẹ tay! Sao? Giam ngươi hai ngày như vậy ngươi có hận ta không?

Oái! Thế mà Cừ Thạch lại cứ ngỡ là việc chỉ mới xảy ra tức thời đây thôi, chứ chàng không ngờ là đã hai ngày rồi. Do đó chàng hốt hải lên tiếng :

- Cái gì? Những hai ngày kia à? Thảo nào hậu sinh đói bụng quá!

- Hà... Hà... Hà...

Tiếng cười của Bạch Phát bà bà từ trên cao vọng xuống lọt vào tai Cừ Thạch nghe thật là êm, khiến cho chàng liên tưởng đến khuôn mặt vẫn còn đẹp tuy đã cao niên của bà bà. Chàng lại nghĩ đến lời đồn đại của giang hồ trước đầu nguyên Bạch Phát bà bà là Bạch Phát xú bà. Chàng muốn đem điều này ra đề hỏi cho rõ, nhưng lại sợ phạm vào điều đại kỵ của bà bà thì khôn. Do đó chàng bèn thôi, không hỏi. Vừa lúc đó Cừ Thạch đã nghe Bạch Phát bà bà nói :

- ... Đó là do ngươi quá mệt mỏi sau bao ngày kiên trì vất vả. Biết là ngươi khi tỉnh dậy thế nào cũng muốn ăn cho nên ta đã đến kịp lúc ngăn cản hành động phần chí của ngươi. Cũng may là kịp bằng không...

- Bằng không thì sao tiền bối?

- Bằng không thì Dung nhi ắt không tha thứ cho ta chứ còn gì nữa! Thôi, đi đi! Ngươi đến lân tàng đá sang bên hữu sẽ thấy thức ăn ta để sẵn cho ngươi. Nhớ, ăn xong rồi thì cấp tốc ly khai nơi này nhé. Ta mà bắt gặp ngươi cố tình nấp lánh gần đâu thì đừng có trách Bạch Phát bà bà này vô tình đó nhé!

- Khoan đã tiền bối!

- Còn gì nữa mà ngươi kêu hoài vậy?

- Dạ! Còn vấn đề võ công của...

- Hừ! Ngươi mãi lo lắng đến Dung nhi đến độ không kiểm soát được thân thể của ngươi sao? Đâu! Ngươi vận khí thử xem nào!

Bán tín bán nghi, Cừ Thạch bèn hít một hơi thanh khí, tức thì từ Đan điền cuộn cuộn lên một luồng hơi nóng, dẫn lưu khắp các kinh mạch rạt rào như sóng biển lúc triều dâng vậy!

Cả mừng, Cừ Thạch hô hoán lên :

- Võ công ta vẫn còn. A ha! Cừ Thạch này không là phế nhân nữa! Ha... ha... ha...

Cười xong một tràng cười khoái trá, Cừ Thạch mới giật mình nhớ lại rõ ràng là lúc vừa tỉnh dậy chàng đã thử vận khí thì đúng là võ công của chàng đã bị phế kia mà. Sau bây giờ lại thế này? Hay Bạch Phát bà bà đã âm thầm giải cấm chế cho chàng? Nhưng nếu thế thì Bạch Phát bà bà đã ra tay lúc nào? Sao Cừ Thạch không hay biết gì cả? Không chịu được sự bí ẩn này, Cừ Thạch bèn lên tiếng hỏi :

- Tiền bối! Sao thế này? Lúc này...

Nói đến đây, Cừ Thạch bỗng mụ đi, vì chàng đã mơ hồ nghĩ rằng Bạch Phát bà bà không còn ở đây nữa. Định thần nghe ngóng một lúc rồi lại nửa tin

nửa ngò, Cừu Thạch lại lớn tiếng kêu lên :

- Tiền bối! Tiền bối còn đó không?

Không nghe tiếng hồi đáp! Thế là Cừu Thạch đành chôn sâu trong lòng điều nghi vấn này, hẹn đến khi gặp Khả Mỹ Dung, chàng sẽ hỏi nàng cho ra lẽ. Đoạn Cừu Thạch bước đến tảng đá ngăn kinh động khẩu chàng vận lực khẽ xô về mé hữu. Hòn đá theo hữu chương của chàng mà dịch sang một bên.

Trước mặt chàng là một giỏ thức ăn còn bốc khói, hương thơm ngào ngạt...

Ăn xong Cừu Thạch không dám cãi lời Bạch Phát bà bà đã dặn. Chàng bèn vận lực vào ngón chỉ, viết một hàng chữ lên tảng đá lúc này ngăn động khẩu, chữ nào chữ nấy sâu xuống đến cả tấc. Chàng viết :

“Cừu tái ngộ Khả. Nhất nhật bá kiến như tam thu hề!”.

Đoạn chàng tung thân bay biến đi mất dạng.

Ngay khi chàng khuất dạng xong, Bạch Phát bà bà bèn hiện thân, nguyên bà bà không bỏ đi như Cừu Thạch đã nghĩ. Bà bà cố tình dò xét chàng, xét xem thái độ của chàng như thế nào? Có hận vì bị bà bà giam giữ và không cho chàng gặp Khả Mỹ Dung không?

Và bà bà lấy làm mãn nguyện khi nhất nhất mọi điều Cừu Thạch đều tuân lệnh không dám cãi, cũng không hề thốt ra lời nào bất kính Đồng thời Bạch Phát bà bà lấy làm kinh dị trước nội lực thâm hậu ngoài sức tưởng tượng của bà bà.

Bà bà đã nhìn thấy Cừu Thạch nhẹ nhàng xô tảng đá qua một bên như trò trẻ. Lại còn viết hàng chữ để lại trên đá với một độ sâu mà chính bà bà không sao làm được. Đọc xong hàng chữ Cừu Thạch lưu lại, bà bà gật đầu, lẩm nhẩm :

- Có khi Dung nhi nhìn không nhầm người! Thằng bé này đẹp người tốt nết, võ công lại thâm hậu! Ta liệu có sai không khi bắt Dung nhi đeo mặt nạ da người?

Đoạn bà bà cũng bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tìm về Cửu Chuyển , Ngũ Đài sơn

Sau khi đã hoàn toàn yên tâm về Khả Mỹ Dung, lúc này Cừu Thạch mới nhớ đến những việc làm ám muội khó hiểu của Từ Kinh Nhân. Từ việc Diệp Lạc chân kinh giả lúc ban đầu. Cừu Thạch phát hiện mảnh hoa tiên có ghi những từ rời rạc không đầu không đuôi của Cửu Chuyển Thần Long bộ, đến việc sau này hai lần Cừu Thạch thấy có sự tương đồng giữa thân pháp của Từ Kinh Nhân và Cửu Chuyển Thần Long bộ pháp.

Hai lần đã là quá đủ cho Cừu Thạch đặt vào đó muôn ngàn nghi vấn. Muốn làm rõ điều này Cừu Thạch không còn cách nào khác hơn là phải đến Cửu Chuyển động tại Ngũ Đài sơn một chuyến. Cừu Thạch muốn biết xem liệu có phải chỉ mới có hai nhân vật là Loạn Pháp Đả Cầu và La minh chủ là biết được nhận được một phần võ học di lưu của ân sư hay không? Hay còn một người nào khác nữa mà Cừu Thạch đang nghĩ là Từ Kinh Nhân nữa?

Nếu không phải như vậy thì làm sao giải thích được sự tương đồng đã hiển hiện rõ trong thân pháp của Từ Kinh Nhân?

Theo lời Cổ bang chủ lão ca ca đã nói thì từ những đoạn kinh văn rời rạc riêng lẻ của ân sư là Cửu Chuyển quá khách mà La Thái tức là La minh chủ đã ngộ được và đã phát huy sở học của La minh chủ thành Túc Khoái quyền danh trấn thiên hạ. Còn Cổ bang chủ thì dù ngộ tánh kém hơn nhưng đã tự tạo được pho chương pháp có uy lực kinh hồn là Thiên Địa Ngũ Hợp chương. Vậy tại sao Từ Kinh Nhân đã không y như vậy chứ? Nghĩa là theo Cừu Thạch thì Từ Kinh Nhân cũng đã từ phần kinh văn riêng lẻ đó đã có được một thân pháp quán tuyệt. Và còn hơn thế nữa, đó là nội lực và chương pháp khá thâm hậu của Từ Kinh Nhân nữa. Điều đạt được này nếu là không do Cửu Chuyển chân kinh thì còn do gì được nữa đây?

Bởi đó, sau khi ly khai Định Quân sơn, Cừu Thạch bèn tiến về Ngũ Đài sơn. Thực hiện ý định của chàng mà hôm trước chàng đã định đưa Khả Mỹ Dung cùng đi sau lại vì Mông diện bạch y nhất thời xuất hiện làm lỡ dở cuộc hành trình của chàng!

Lần đi đến Định Quân sơn thì do lo lắng đến tánh mạng của Khả Mỹ Dung mà Cừu Thạch đã phải gấp rút kiềm trính. Còn lần quay về và đi đến Ngũ Đài sơn này thì Cừu Thạch lại vì lo lắng cho vận mệnh của võ lâm Trung Nguyên, một khi Từ Kinh Nhân đúng là kẻ giả nhân giả nghĩa đã chủ mưu ra vụ Diệp Lạc chân kinh giả ở Diệp Lạc miếu tại Lữ Lương sơn nên Cừu Thạch vẫn cứ phải kiềm trính.

Chỉ khác chăng là lần này Cừu Thạch đã không còn bận bịu vì Khả Mỹ Dung nữa nên chàng đi với cước lực nhanh hơn và được nghỉ ngơi nhiều hơn lúc đêm về.

Ấy thế mà khi Cừu Thạch rảo bước chân lại với định ý tìm một chỗ nghỉ qua đêm khi còn cách Ngũ Đài sơn độ hai ngày đường thì đã có tiếng một người í ới gọi Cừu Thạch, và khi người đó chạy theo kịp chàng người đó lại còn nói :

- Phì... phì... Quà! Ngươi chạy đâu mà chạy chết như vậy! Phì... phì... Hà! Đuổi theo ngươi mệt quá, gân cốt ta phen này phản lại ta rồi! Phì... phì! Chà! Mệt quá! Ngồi nghỉ chờ ta một lúc xem nào tiểu tử.

Thoạt nghe tiếng kêu thì Cừu Thạch đã ngỡ vì lúc thì lại kêu là Cừu Thạch, lúc lại kêu là tiểu tử. Đến khi tiếng kêu đó đổi lại là Phiền Thiên hăm dọa thì Cừu Thạch mới biết đây là ai gọi chàng!

Đến chừng quay lại và nghe người đó nửa than nửa trách, Cừu Thạch phì cười và hỏi :

- Ra là lão ca ca. Tiểu đệ cũng đang tính không biết làm sao gặp lão ca ca đây thì may sao lão ca ca lại xuất hiện!

- Xuất hiện! Xuất hiện cái con khi! Hừ... hừ... Ngươi bảo là ngươi muốn gặp ta, vậy mà khi ta lên tiếng gọi ngươi thì ngươi lại chạy càng nhanh hơn! Sao lạ vậy? Bộ ngươi muốn thử sức lão ăn mày già này xem còn dẻo dai không chứ gì? Hừ! Ôi chào! Vẫn còn mệt quá!

Nghe Loạn Pháp Đả Cầu Cổ Khả Lạc lóp máng, lóp kêu mệt, Cừu Thạch biết lỗi bèn nói :

- Cũng là do tiểu đệ mãi suy nghĩ mà ra! Lão ca ca nhận cho tiểu đệ một lễ và thứ cho tiểu đệ một phen!

Nói thế nào làm thế ấy, cử chỉ của Cừu Thạch làm cho Cổ bang chủ đổi giận thành vui, cái mệt mỏi chừng như tan biến đi vậy. Bấy giờ Loạn Pháp Đả Cầu Cổ Khả Lạc mới hỏi :

- Ngươi đi đâu vậy? Là ngươi vừa nói là ngươi muốn gặp ta, chuyện gì vậy?

Cừu Thạch mỉm cười không đáp mà lại hỏi :

- Còn lão ca ca, có việc gì mà lão ca ca gọi tiểu đệ lại?

Những tưởng Cổ bang chủ sẽ không đáp lời, ngược lại sẽ nằng nặc bảo chàng giải thích trước.

Nào dè Cổ bang chủ liền đâm ra giận dữ nói ngay cái âm ức đang dâng ngập trong lòng lão. Cổ bang chủ hậm hực nói :

- Ngươi còn hỏi nữa sao, hử? Ta hỏi ngươi chứ? Tại sao bọn Lam Y môn dám làm như vậy? Tại sao bọn chúng dám gây cảnh đồ sát cho bang chúng Cái bang những hai mươi nhân mạng? Trong khi ta vì ngươi toàn thể bang chúng Cái bang đã vì ngươi vì bọn Lam Y môn khốn khiếp đồ xô đi tìm Lam Chủy lệnh chứ? Hử? Ngươi nói đi, nói rành mạch cho ta nghe xem nào! Bằng không ta không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu! Hừ!

Hóa ra là chuyện này! Nhưng Cừu Thạch không hiểu là Cổ bang chủ lão ca ca đã nghe tin này là do những ai nói? Tại sao Cổ bang chủ lại không hiểu rõ nguồn cơn? Nếu là do bọn Cái bang còn sót lại đã báo tin này thì bọn chúng đã cố tình giấu bớt sự thực! Còn nếu là do Mã Độc Cước đích thân báo tin này đến Cổ bang chủ thì họ Mã có ý đồ gì đây? Liệu có phải là muốn đổ trút hết trách nhiệm lên đầu Cừu Thạch và người Lam Y môn không? Họ Mã muốn làm gì thế?

Do đó, Cừu Thạch cứ nín lặng chịu đựng, chờ nghe Cổ lão ca ca nói cho bằng hết đã, sau đó Cừu Thạch mới từ từ giải bày! Cừu Thạch nhẹ nhàng nói :

- Lão ca ca này! Trước khi tiểu đệ giải thích thì lão ca ca nói cho tiểu đệ xem tin này là do ai nói mà lão ca ca biết?

Thoáng có phần nào ngạc nhiên Cổ bang chủ chần chờ một lúc mới nói :

- Quan trọng lắm không? Ta không biết là do ai đã báo, ta chỉ nhận được một tin là có nhiều bang đồ bị thảm tử có đến hai mươi người. Xác được quăng tại một ngôi cổ miếu gần Lâm An. Khi ta đến đó thì thấy có một mảnh hoa tiên cài lại. Trong đó ghi là do Lam Y môn đã tử. Đối chiếu lại các vết thương trí mạng ta tin vào điều đó. Tại sao ngươi phải hỏi thế?

Cừu Thạch như đã hiểu bèn giải thích :

- Vậy thì đây là kẻ nhất tiễn xạ song điêu, không của Mã Độc Cước thì cũng là Từ Kinh Nhân.

- Sao lại có Từ Kinh Nhân ở đây?

Cừu Thạch thấy khó lòng mà giải thích tường tận cho lão ca ca họ Cổ nghe nếu lão cứ nóng vội như thế này. Do đó Cừu Thạch liền ôn tồn hỏi :

- Được rồi! Để từ từ tiểu đệ nói cho lão ca ca rõ. Nhưng trước hết, lão ca ca nói đi, nếu bọn bang đồ của lão ca ca có tình phạm vào điều đại kỵ của người khác, tham lam báu vật của người khác, cố tình gây hấn với người ta, nhất là bọn theo phe Mã Độc Cước đã làm điều này thì lão ca ca xử trí làm sao đây? Có đáng bị trừng trị không?

Không chần chờ, Cổ bang chủ nói ngay :

- Trừng trị thì được, nhưng không phải vin vào đó để cố tình đã tử.

- Đã nói là họ cố tình gây hấn mà! Cái kiểu bọn Mã Độc Cước gây hấn thì lão ca ca biết rồi đó, đến Phật trên bàn thờ còn phải nhảy xuống nữa là!

- Nhưng... câu chuyện như thế nào đâu? Ngươi cứ nói ra xem nào?

Biết Cổ bang chủ đã chịu nghe theo lẽ phải, Cừu Thạch bèn đem câu chuyện thuật lại toàn bộ cho lão ca ca nghe. Thuật xong, đang khi Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ còn trầm ngâm nghĩ ngợi, Cừu Thạch còn nói thêm :

- Họ Mã còn tàn độc đến độ Khả Mỹ Dung đang hôn mê trầm trầm nằm trên lưng tiểu đệ thế mà hấn lại đang tay đập thêm cho nàng một chưởng khiến cho ngũ tạng của nàng phải sai lệch hết bộ vị. Lão ca ca nói sao?

Vẫn tiếp tục miên man nghĩ ngợi thêm một lúc nữa, sau đó Cổ bang chủ mới thông thả nói :

- Ngươi đến sau và ngươi chỉ theo việc mà luận việc theo. Đành rằng theo lời ngươi thì có khi là do lỗi của Mã Độc Cước và bọn a tòng. Nhưng ta phải tìm hiểu lại cái đã. Nếu không phải như ngươi nói thì bọn Lam Y môn sẽ phải khôn đốn đó. Được rồi, tạm bỏ qua chuyện này đi. Còn ngươi! Ngươi hãy nói đi chứ? Ngươi muốn tìm ta là có việc gì? Và ngươi định đi đâu đây?

Giải quyết xong được phần Mã Độc Cước Cừu Thạch thấy nhẹ mình, chàng cứ thông thả nói với lão ca ca :

- Đừng vội! Lão ca ca không đói sao? Đây, lão ca ca tạm dùng lương khô này trước đi. Sau đó có việc tiểu đệ muốn thỉnh thị ý kiến của lão ca ca đây!

Dù biết rằng phải là việc quan trọng Cừu Thạch mới cần đến lão nhưng khi thấy Cừu Thạch vẫn cứ ung dung, Cổ bang chủ bèn nuốt xuống câu hỏi sắp sửa bật ra khỏi miệng và cầm lấy phần lương khô do chàng trao ra!

Nhưng khi lão chưa kịp ăn, lão vừa nhìn thấy số lương khô mà Cừu Thạch đã sắp đặt sẵn lão không nhận được câu hỏi :

- Ngươi làm gì mà trữ lương khô nhiều quá vậy? Định đi ẩn thân luyện công à?

Cừu Thạch nhồm nhoàm ăn không đáp được bằng lời, chỉ gật đầu thay cho câu thừa nhận. Thấy thế, chẳngặng dừng Cổ bang chủ đành phải nín lặng và ăn...

Với bao nghi vấn trùng trùng trong tâm tưởng thì hỏi làm sao mà Cổ bang chủ an lòng để ăn như Cừu Thạch được?

Hiểu được tâm trạng này của lão ca ca, Cừu Thạch bèn ngưng lại và nói :

- Đệ định đến Ngũ Đài sơn một chuyến, muốn rủ lão ca ca cùng đi, thế nào?

- Mà đi để làm gì?

Cừu Thạch cười cười nhìn lão ca ca tỏ vẻ bí ẩn nói :

- Theo lão ca ca thì Ngũ Đài sơn có gì đáng để tiểu đệ phải đến không?

- Là ngươi muốn nói...

- Phải! Lão ca ca đoán không sai chút nào cả. Có một việc mà tiểu đệ đã muốn nói với lão ca ca lâu rồi, nhưng chưa tiện nói! Nếu lão ca ca hứa là không trách cứ thì tiểu đệ mới dám nói!

- Việc gì mà ngươi phải giấu ta? Được rồi! Ngươi cứ nói đi! Đừng có bảo với ta là ngươi và ta không là đồng môn sư huynh đệ nhé!

Tò lộ nổi niềm kính trọng, Cừu Thạch đáp :

- Cũng gần gần như thế! Khoan đã! Đại sư huynh hãy nghe tiểu đệ nói hết đã!

Cừu Thạch phải vội kêu lên như thế để ngăn Cổ bang chủ lại vì chàng thấy Cổ bang chủ nửa sững sờ, nửa tức giận đang định hé miệng nói điều đó, Loạn Pháp Đà Cầu kịp thời ngậm miệng, phần thì Cừu Thạch đã có lời can ngăn, phần thì lão nghe Cừu Thạch trình trọng gọi lão là Đại sư huynh. Do đó lão đành ngồi im nghe Cừu Thạch nói tiếp :

- Đại sư huynh! Dù sao khi Đại sư huynh nghe xong câu chuyện này rồi Đại sư huynh nghĩ sao thì nghĩ, riêng đệ luôn coi đại sư huynh là Đại sư huynh của đệ.

Cừu Thạch càng rào đón kỹ thì Cổ bang chủ càng lộ vẻ nghiêm cẩn hơn, lão chỉ gật đầu mà thôi không nói gì cả.

Cừu Thạch bắt đầu thuật lại :

- Nguyên tiểu đệ đúng là có nhận được di thư võ học của ân sư nhưng không phải ở Ngũ Đài sơn cũng không phải với tư cách truyền nhân đích thực. Chỉ do câu Nhất tự vi sư, nên tiểu đệ đã bái lạy trước di thể của người xin phép gọi người là sư phụ, tự xem mình là truyền nhân, mặc dù người lưu thư lại gọi tiểu đệ là bằng hữu.

Đến nước này, Cổ bang chủ không thể nín lặng được nữa, lão vọt miệng hỏi :

- Sao lạ vậy? Cái gì là bằng hữu? Sao lại có di thể của ân sư? Và sao lại không phải là Ngũ Đài sơn chứ?

Cừu Thạch chép miệng, rồi cứ việc thế nào Cừu Thạch nhất nhất thuật lại thế ấy. Đến câu chữ do Cừu Chuyển quái khách lưu lại đại ý là đã ngu ngốc theo lối sáo mòn của tiền nhân Cừu Thạch cũng không dám giấu, sau đó chàng mới nói :

- Bởi thế mà người mới nghĩ ra trò quái ác, di thư võ học của người thành mười phần, người còn đoan chắc là sẽ không ai đủ năng lực để thu thập lại hết. Khiến cho Đại sư huynh và Nhị sư huynh phải dựa vào ngộ tánh thiên phú mà tự tạo thành kỳ tích. Tiểu đệ chỉ may mắn hơn Đại sư huynh là được nửa nhánh Thiên Niên Tuyết Sâm Vương, được những cách biến hóa bí kỳ của người qua bộ pháp, chương pháp và kiếm pháp. Thế thôi! Còn về kinh văn khẩu quyết thì tiểu đệ chỉ có một phần mười như Đại sư huynh và Nhị sư huynh mà thôi.

- Vậy là Tam đệ định đến Cừu Chuyển động để thu thập toàn bộ võ học của người à?

Vô hình chung, sau câu nói này Cổ bang chủ đã mặc nhiên xem Cừu Thạch cũng là truyền nhân của Cừu Chuyển quái khách như lão và La minh chủ, lão bỏ qua việc vị quái khách họ không thiết tha gì việc lập truyền nhân, cũng không thêm nghĩ đến việc Cừu Chuyển quái khách đã gọi Cừu Thạch là bằng hữu một cách ngông nghênh.

Cừu Thạch lắc đầu đáp :

- Có muốn thu thập cũng không được. La nhị sư huynh đâu còn nữa mà tiểu đệ mong đến việc đó chứ? Mà là tiểu đệ có ý khác!

Lòng Cổ bang chủ nghĩ gì thì Cừu Thạch không sao biết được, chỉ biết là sau khi nghe Cừu Thạch tỏ tường mình bạch điều này, Cổ bang chủ mắt bỗng sáng ngời lên và hỏi :

- Tam đệ có ý gì? Sao lại cần phải đến Cừu Chuyển động?

Thế là Cừu Thạch bèn đem điều nghi ngờ của chàng về sự tương đồng trong sở học của Từ Kinh Nhân với Cừu Chuyển võ học dựa vào sự sắp đặt quái dị của Cừu Chuyển quái khách nói ra cho Cổ bang chủ nghe, sau đó chàng lại hỏi :

- Theo đại sư huynh điều này có khả năng không?

- Nghĩa là trước đây trong bọc vải tẩm dầu ngoài quyển Diệp Lạc kinh giả ra Tam đệ còn nhận được một mảnh hoa tiên à? Sao trước đây Tam đệ lại không nói với ta?

Cừu Thạch bèn giải thích :

- Nguyên là tiểu đệ chưa chắc chắn lắm. Tiểu đệ định chỉ để tâm sau này từ từ dò xét, Đại sư huynh lượng thứ cho.

Cổ bang chủ khoát tay, nói :

- Cũng không hề hấn gì, đúng ra nếu Tam đệ có cho ta biết thì ta cũng không đủ năng lực để nhìn qua công phu võ học của Từ Kinh Nhân mà nhận ra điều này như tam đệ được. Cũng là một điều hay. Thế thì còn chần chờ gì nữa? Chúng ta đi ngay trong đêm đi. Sớm biết rõ chừng nào để phòng bị chừng nấy. Xem chừng lão Từ Kinh Nhân đúng như Tam đệ đã nói, lão có dã tâm ghê khiếp thật. Đi nào!

Với lịch duyệt phong phú như Loạn Pháp Đả Cầu Cổ bang chủ thế mà nghe xong câu chuyện về Từ Kinh Nhân, Cổ bang chủ đã xem là quan trọng, đủ biết tình thế đã đến lúc khẩn trương thật rồi. Cừu Thạch vốn định đi đến Ngũ Đài sơn theo cách đi như mấy ngày trước nay phải vội vã bôn hành không dám diễn trì.

Bởi đó chỉ đến xế chiều ngày hôm sau, Cừu Thạch và Cổ bang chủ đã đến Ngũ Đài sơn.

Do Cổ bang chủ đã quen đường đi nước bước khi đến được Ngũ Đài sơn, Cừu Thạch chỉ việc theo chân Cổ bang chủ đến Cừu Chuyển động. Thế nên khi trời đã sắp tối Cừu Chuyển động đã ở ngay trước mắt hai người.

Nhìn cửa động khẩu to lớn và đen ngòm, chốc chốc lại tuôn ra một luồng gió lạnh Cừu Thạch lưỡng lự hơn Cổ bang chủ :

- Đại sư huynh, có nên tiến vào bây giờ không? Hay là để đến sáng hẵng hay?

Vẫn không ngừng bước, Cổ bang chủ vừa đi tiếp vừa nói cho Cừu Thạch nghe :

- Đó là do Tam đệ chưa từng đặt chân vào đây nên không biết đó thôi, trong động khẩu này ngày cũng như đêm gì cũng vậy, đều tối đen như hũ nút vậy! Vậy thì cần chờ gì đến sáng kia chứ?

- Tam đệ yên tâm đi, gì chớ hóa tập là vật dụng thiết yếu, bất kỳ khát cái nào cũng thủ theo bên người cả. Thôi đi nhanh lên nào.

Thoáng có phần nào yên tâm, Cừu Thạch bèn giương hết mục lực lẳng lặng theo chân Cổ bang chủ vào trong động khẩu đen ngòm, tối âm u và có tiếng gió rít lên sà sạt...

- Tam đệ chú ý nha...

Bất chợt Cổ bang chủ không nói trước bỗng lại lên tiếng khiến cho Cừu Thạch vốn đang hoang mang còn giật mình nhiều hơn. Âm thanh câu nói của Cổ bang chủ cứ theo vách động thất vang lên âm âm, nghe khá rùng rợn ghê người...

Nhưng đã nghe lão bảo phải chú ý thì Cừu Thạch cứ biết thế mà nghe lời.

Quả nhiên Cừu Thạch nửa nhìn thấy, nửa không nghe tiếng bước chân của Cổ bang chủ đột nhiên rẽ qua phía tả. Nếu lão không lên tiếng dặn trước có khi Cừu Thạch không biết ở đây có chỗ rẽ.

Cừu Thạch vội bước nhanh hơn giữ áo Cổ bang chủ lại và nói thật khẽ :

- Đại sư huynh! Đến nơi rồi sao?

Cũng thấp giọng xuống, lão đáp :

- Chưa! Nhưng đây là chỗ rẽ trước đây ta đã theo đó mà vào, kể lại nhận được di thư võ học của ân sư! Mà sao?

Cừu Thạch nhỏ giọng xuống nữa (vì âm thanh cứ phản hồi nên vẫn nghe rõ ràng) giải thích :

- Đại sư huynh đi từ từ đã! Để tiểu đệ còn dựa vào Cừu Chuyển Thần Long bộ tìm đến tám chỗ còn lại. Đại sư huynh không quên chủ đích của chúng ta chứ?

Nhớ ra Cổ bang chủ bèn à lên một tiếng nhỏ, đoạn chậm chân lại hẳn.

Nhờ đi chậm như thế Cừu Thạch đã dựa vào thính lực siêu phàm mà nhận định được một điều bất kỳ chỗ rẽ nào cũng luôn có hai ba lối để đi. Và chỗ nào cũng lồng lộng những gió là gió. Khó phân biệt được phương hướng trong lòng hang động muôn nghìn lối này.

Do Cổ bang chủ cứ dựa theo trí nhớ muốn đưa Cừu Thạch đến chỗ trước đây do một sự ngẫu nhiên thiên định mà lão đã vào được tận nơi nên lão không dám dừng hẳn một chỗ nào cả. Còn Cừu Thạch thì trái lại cứ đi theo phương pháp của Cổ bang chủ thì chẳng không tài nào xác định được chỗ khởi đầu cho bộ pháp Cừu Chuyển Thần Long bộ được.

Vì thế Cừu Thạch vừa tiếp tục đi theo Cổ bang chủ vừa nêu một ý định khác cho lão nghe :

- Hay là như vậy đi, đại sư huynh. Đại sư huynh cứ đến chỗ của Đại sư huynh trước, còn tiểu đệ thì chiếu theo phương pháp của ân sư mà tìm kiếm. Làm gì mà chúng ta không gặp nhau. Được không Đại sư huynh?

Nghe xong Cổ bang chủ liền hiểu ngay ý tứ của chàng. Do đã hiểu nên lão liền dừng bước, cả quyết đáp :

- Được rồi! Là do ta quên. Thôi thì đến đây rồi ta giao việc dẫn đường cho Tam đệ vậy. Ta và Tam đệ không nên tách rời nhau. Ai biết trong Cừu Chuyển động này có điều quý giá gì đang đợi chúng ta? Hơn nữa hỏa tập chỉ mỗi mình ta có, vậy thì Tam đệ làm sao nhìn được di thư võ học của ân sư? Rồi! Tam đệ đi đâu ta đi theo đến đây

Cừu Thạch hiểu ngay là do Cổ bang chủ lo lắng cho sự an nguy của chàng nên mới thế. Chứ thật ra lão không phải vào đây, chỉ việc giao hỏa tập cho chàng, và chờ đợi thế là xong. Biết thế và do không thể phụ lòng của Cổ bang chủ, nên Cừu Thạch bèn lãnh ý, đáp lại :

- Được rồi! Tiểu đệ nghe lời đại sư huynh. Đại sư huynh cứ đứng yên đó, chờ cho tiểu đệ định vị cái đã.

Thời khắc trôi qua trong khi chung quanh thì tối đen như mực khiến cho người chờ đợi là Cổ bang chủ cảm nhận như dài vô tận.

Trông chờ và thắc thóm đến thế, nhưng khi Cừu Thạch khẽ à lên một tiếng biểu thị là đã xác định xong vẫn làm cho Cổ bang chủ phải giật mình. Khi hiểu ra, Cổ bang chủ mới cảm thấy mừng khôn xiết. Lão hỏi khẽ :

- Thế nào tam đệ?

- Được rồi, Đại sư huynh cứ đi theo tiểu đệ là sẽ tìm ra tất cả ngay. Đi nào!

Thoạt tiên Cừu Thạch còn ngờ ngợ vừa đi vừa xác định lại theo sự tính toán. Nhưng khi nhận ra tất cả đều đúng như đã nghĩ, Cừu Thạch hoàn toàn yên tâm, tin tưởng nhất mực vào Cừu Chuyển Thần Long bộ trong muôn vàn lối ngang dọc trong Cừu Chuyển động này.

Thế là dù không nhìn thấy được gì Cừu Thạch cứ theo nhảm tính mà ngoặc hữu tức khắc ngay tại đó có lối dẫn về bên hữu. Rồi Cừu Thạch lại xầm xầm tiến về mé tả, thì có ngay lối đi bên tả. Cừu Thạch cứ dẫn Cổ bang chủ đi không chút ngập ngừng khiến cho lão sinh lòng thần phục.

Cổ bang chủ thì do không phải suy nghĩ nên lão đã định vừa đi vừa chú ý để nhận định phương hướng. Nhưng lão đã phải hoàn toàn thất vọng. Vô phương thế giúp lão nhớ được lối đi trong muôn ngàn hang động như ruột dê rắm rít này. Cuối cùng Cổ bang chủ đành phó mặc cho Cừu Thạch. Phó mặc và vẫn tin tưởng hoàn toàn.

Không biết đã vào canh mấy, đi đã được bao lâu, rõ được bao nhiêu lối rẽ? Chỉ biết lúc bấy giờ Cừu Thạch bỗng dừng chân lại. Chàng hồi hộp nói với Cổ bang chủ :

- Đại sư huynh hãy bật hỏa tập lên nào, dường như chúng ta đã đến nơi rồi đây.

Cổ bang chủ đầu khác gì Cừu Thạch. Lão lập cập một lúc mới làm cho hỏa tập bật sáng lên được.

Ánh sáng xuất hiện khá đột ngột sau một thời gian đi trong bóng tối là cho Cừu Thạch và Cổ bang chủ không nhìn rõ mọi vật ngay lúc đó. Tuy vậy cả hai vẫn còn kịp nhìn thấy ngay lúc ánh sáng lập lòe xuất hiện là vách động thất ngay trước mắt hai người có chi chít nhiều dòng chữ.

Chờ cho đôi mắt đã quen dần với ánh sáng, Cừu Thạch đọc lướt qua vài dòng chữ đầu đoạn cất tiếng hỏi Cổ bang chủ :

- Hóa ra ân sư lưu tự trên vách động sao, Đại sư huynh?

- Ủ!

- Điều này có nghĩ là trừ phi Đại sư huynh đọc xong và cố tình xóa đi thì kinh văn võ học mới không còn phải thế không?

- Ủ! Nhưng ta đã không dám xóa đi.

- Tại sao vậy? Đại sư huynh không đủ năng lực ư? Hay là đại sư huynh có ý gì khác?

- Thì Tam đệ cứ đọc cho hết đi đã rồi sẽ rõ cả thôi.

Không màng hỏi thêm nữa một khi Cổ bang chủ đã nói thế, Cừu Thạch bắt đầu đọc. Tuy thế vừa đọc được vài đoạn kinh văn về tâm pháp nội công Cửu Chuyển, Cừu Thạch đã bật lên tiếng kêu kinh ngạc :

- Ô! May quá, đại sư huynh hãy lưu tâm nhé, đây là đoạn mở đầu cho tâm pháp nội công, cũng như Dương Nhật chương, Âm Nguyệt kiếm và Cửu Chuyển Thần Long bộ.

Đã là người luyện võ, ai lại không thích võ công, nhất là võ công thượng thừa? Cho nên khi nghe Cừu Thạch bảo thế Cổ bang chủ bèn chuyên tâm ghi nhớ toàn bộ kinh văn khẩu quyết này.

Và đúng là Cửu Chuyển quái khách có cách sắp đặt quái dị. Kinh văn chỉ được ghi mỗi thứ một đoạn, đồ ai xem mà hiểu được điều gì huyền ảo, cho dù là ngộ tánh thông minh

Sau cùng ở phần thư danh, Cừu Thạch đọc được nhưng câu chữ như sau :

“Đọc được những kinh văn võ học này cũng đã là đủ để giương danh thiên hạ rồi! Vậy tại sao không lưu danh lại đây để hậu nhân chiêm ngưỡng?

Kẻ nào không đủ dũng lược để lưu danh, kẻ đó không đáng tiếp thụ võ học của ta. Và kẻ đó nào cố tình bôi xóa những kinh văn này thì sẽ bị trời tru đất diệt!

Cửu Chuyển quái khách”.

Đọc xong Cừu Thạch nghĩ thầm :

“Đã là quái lại không nhận mình là quái. Quái nhân sanh quái sự. Ân sư vừa khích vừa dọa, hỏi ai dám không tuân theo? Thảo nào Đại sư huynh đã bảo không dám xóa, thì ra là vậy.”.

Khoảng trống dưới đó Cừu Thạch không thấy có danh tự nào cả. Điều này chứng tỏ ân sư (Cửu Chuyển quái khách) đã lưu phần mở đầu quan trọng này ở vị trí khó có người tìm được.

Sau đó Cừu Thạch bảo Đại sư huynh tắt hỏa tập đi, rồi chàng lại chiếu theo Cửu Chuyển Thần Long bộ dịch chuyển đến vị trí thứ hai

Sau đó Cừu Thạch và Cổ bang chủ vẫn không thấy gì ở khoảng lưu danh có danh tánh của ai hết. Chỗ thứ ba cũng thế.

Chủ yếu trong chuyến đi này là Cừu Thạch và Cổ bang chủ muốn kiểm chứng lại giả thuyết mà họ đã nghi ngờ Từ Kinh Nhân cho nên việc đầu tiên đến được chỗ có lưu tự cả hai người đều để mắt đến khoảng trống dưới trước, sau đó mới lo ghi nhớ phần kinh văn võ học

Vì thế khi đến vị trí thứ tư, lúc Cổ bang chủ vừa bật hỏa tập lên thì Cổ bang chủ đã phát hoảng kêu lên :

- Ủy! Hóa ra Hư Không thánh tạng cũng đã vào đây?

Nếu không có Cổ bang chủ đi cùng thì có lẽ Cừu Thạch không sao biết được điều này.

Vì ở phần lưu danh đầu có hàng chữ Hư Không thánh tạng. Thay vào đó là tên người Ngô Phi Từ.

- Sao đại sư huynh lại biết đây là Thánh tạng?

- Hừ! Có lẽ vào lúc này trừ Cổ Khả Lạc ta thì không còn ai biết tục danh của Hư Không thánh tạng là Ngô Phi Từ cả! Tam đệ xem này, cứ chiếu theo

niên đại này ta sẽ không còn là Đại sư huynh nữa rồi. Tính ra thì ta còn bá sư còn sau Thánh tăng những năm năm có dư. Thảo nào công phu tạo chí của Hư Không lại không đạt mức thông huyền? Tiếc thay Thánh tăng đã thất tung, bằng không sau chuyến đi này ta và ngươi phải đi Thiếu Thất sơn một chuyến.

Đã biết còn có người vào Cửu Chuyển động trước, nên Cổ bang chủ bèn không gọi Cửu Thạch là Tam đệ nữa. Gọi bằng tứ đệ thì chưa chắc đã ổn, vì còn những năm vị trí nữa kia mà. Biết đâu đã chẳng có ai đó đến trước nữa thì sao?

Đúng là thế thật, ngay vị trí thứ năm cả hai cùng buột miệng kêu lên :

- Ra là lão lỗ mũi trâu Tùng Hạc của phái Võ Đang cũng đã nhờ vào võ học của ân sư mà thành Tiên Kiếm.

Đoạn cả hai lại nhẩm tính theo niên đại mà Tùng Hạc lão đạo trưởng đã để lại, vẫn là trước Cổ bang chủ nhưng lại sau Thánh tăng độ nửa năm.

Vị trí thứ sáu tức là nơi La minh chủ đã tìm được, niên đại đúng là sau Cổ bang chủ bằng không dù Cổ bang chủ có niên kỷ cao hơn cũng phải gọi La minh chủ là sư huynh.

Vị trí thứ bảy là Cổ bang chủ!

Vị trí thứ tám cũng đã có người nhưng cả hai không biết đây là ai cả. Duy chỉ có đại tánh là Tạ thì mới gây cho cả hai một sự nghi ngờ. Có phải đây là Thần Quyền Tạ lão hay không? Cũng có thể là không thể! Nhưng Cổ bang chủ vẫn nói :

- Mười phần hết chín phần Tạ Khắc Minh này là Tạ lão rồi. Để sau này gặp lại ta sẽ hỏi thử xem. Chiều theo niên đại thì Tạ lão đã bá sư sau ta và sau cả La minh chủ. Xem nào, Đại sư huynh là lão trọc, đệ nhị là lão lỗ mũi trâu, đệ tam là ta, đệ tứ là La Thái, đệ ngũ là Tạ lão, đệ lục là ngươi. Vậy ngươi là Lục sư đệ, còn ta là Tam sư huynh được không?

- Còn một vị trí nữa mà... sư huynh! Không chừng sư huynh tuốt xuống đệ tứ, hoặc biết đâu tiểu đệ làm sư huynh của ai đó không biết chừng. Thôi! Đi mau nào... sư huynh!

Và khi đến vị trí cuối cùng thì cả hai lại một phen nữa bật lên tiếng la hoảng kinh ngạc. Vì vách động thất trước mặt cả hai đều phẳng lì, không một chữ nào cả. Cổ bang chủ bèn nghi ngờ hỏi :

- Sư đệ! Ngươi có đi làm không? Tại sao ở đây không có bút tích gì của ân sư vậy?

Cửu Thạch lắc đầu khẳng định :

- Làm sao mà làm! Theo Cửu Chuyển Thần Long bộ thì...

Lúc bấy giờ Cổ bang chủ hốt hải kêu lên :

- Không xong rồi!

- Gì thế Đại sư huynh?

(Do Cửu Thạch đã gọi quen miệng như thế, nên trong lúc cấp bách Cửu Thạch gọi mà không tự kiểm soát được lời nói của chàng!)

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ Khả Lạc không nói không rằng lại sát vách động thất trước mặt. Lão khom người xuống lấy tay bôi vào một chỗ dưới chân vách động sát với nền động. Đoạn Cổ bang chủ giật mình đứng bật dậy kêu lên :

- Đúng rồi! Đúng là vị trí cuối cùng đây rồi. Nhưng dường như đã có ai đó vào đây và xóa tất cả đi thì phải.

Cửu Thạch nghe thế cũng tiến đến và xem xét kỹ, sau đó chàng nghi ngại nói :

- Nếu đúng như chúng ta nghi ngờ thì đây quả là hành vi của hắc rồi. Và nếu thế thì...

Cổ bang chủ cũng hướng tâm tư của lão theo nghi ngờ của Cửu Thạch và chờ nghe chàng nói tiếp.

Đột nhiên như vỡ lẽ ra, Cửu Thạch bèn đưa tay áp thử vào vách động. Và chàng giật bắn thân mình lên như đập phải lửa vậy. Cửu Thạch hô hoán lên :

- Lui mau, đại sư huynh! Chúng ta bị bẫy rồi...

Àm!

Tiếng chấn động thình lình vang lên ngay phía sau hai người. Kèm theo đó là một luồng gió mạnh do tiếng chấn động vang lên khiến cho cây hỏa tập trên tay Cổ bang chủ phải tắt ngấm.

Đợi cho tiếng chấn động lắng dần đi, Cửu Thạch từ trong bóng đêm đã hốt hoảng kêu lên một lần nữa :

- Chúng ta bị hãm ở đây rồi! Đại sư huynh!

Lần theo hướng có phát thoại của Cừu Thạch, Cổ bang chủ vừa lập cập bật hỏa tập lên, vừa đi dần đến. Nghe thế, Cừu Thạch bèn ngăn lại, chàng nói :

- Đừng bật hỏa tập lên, đại sư huynh. Coi chừng bị lão Từ đột kích đó.

- Sao ngươi lại khẳng định đây là hành vi của Từ Kinh Nhân?

Cừu Thạch hậm hực đáp :

- Còn ai vào đây nữa nếu không là lão tặc đó chứ? Chúng ta mãi lo tìm kinh văn đã không chú ý đến việc lão tặc đã theo chân chúng ta!

Chùng như không tin lắm, Cổ bang chủ bèn nghi ngờ hỏi :

- Dù có là họ Từ, hần cũng không dám theo ta và ngươi vào Cửu Chuyển đâu. Ngươi không để ý à? Đến ta đi sát chân ngươi thế này mà thử ngươi bảo ta tự tìm đường ra, ta cũng không sao tìm được nói gì đến Từ Kinh Nhân chứ?

Đột nhiên ngay sau câu hỏi của Cổ bang chủ liền vang lên giọng nói đúng là của lão Thiết thủ thiết diện Từ Kinh Nhân :

- Hai người bọn ngươi ai nói cũng có phần đúng cả. Nhưng chỉ nói đúng có một nửa thôi.

Tức thì Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ liền tức giận gầm lên :

- Từ Kinh Nhân! Là ngươi đấy à? Tại sao ngươi làm việc này chứ? Bọn ta có động chạm gì ngươi đâu?

Cừu Thạch chưa đưa tay phát nhẹ vào vai Cổ bang chủ ra hiệu cho lão đừng nói nữa, đoạn chàng cao giọng lên hỏi :

- Từ Kinh Nhân! Tại sao lão lại bảo bọn ta nói đúng chỉ một nửa chứ? Không phải là lão đã theo chân bọn ta mới vào được hay sao?

Trong khi chàng nói như thế thì chàng lại vẽ trong lòng tay Cổ bang chủ hai chữ “âm khỉ”!

Như hiểu ý Cừu Thạch, Cổ bang chủ bèn lẳng lặng mò trong người lấy ra một nén bạc. Lão khẽ vận lực và bóp nén bạc vỡ ra thành nhiều mảnh vụn, chờ cho họ Từ lên tiếng phát thoại sau khi Cừu Thạch hỏi xong.

Quả nhiên ngay khi Cừu Thạch ngừng tiếng, cả hai đã nghe lão họ Từ lên tiếng :

- Ngươi đừng tưởng ta không hiểu thâm ý của ngươi. Nhưng bây giờ kể như là...

Cạch!

Một luồng lực đạo từ lòng bàn tay Cổ bang chủ bay bắn ra và một mảnh bạc vụn đã xé gió lao đi, cuối cùng cắm phập vào vách đá vang lên một tiếng động khô khan. Sau đó lão tặc Từ Kinh Nhân vùng cười lên sau khi đã bỏ dở chừng câu nói :

- Ha... Ha... Ha! Đừng giờ trò với ta, bọn ngươi tưởng ta phí công sắp đặt việc này lại dễ dàng cho bọn ngươi vùng vẫy hoặc còn sống được hay sao? Ha ha ha... thương tình các ngươi để các ngươi không chết xuống Cửu tuyền làm con ma hồ đồ ta mới lên tiếng. Hay là các ngươi không muốn nghe ta giải thích tất cả?

Không phải nói, Cừu Thạch và Cổ bang chủ coi mỗi đã có phần nào tuyệt vọng. Vì như họ Từ đã nói là lão đã sắp đặt lắm công phu kia mà?

Bởi thế Cừu Thạch bèn dùng tay ra dấu cho Cổ bang chủ thôi đừng vọng động nữa, để nghe họ Từ nói ra tất cả.

Không nghe hai người nói gì, Từ Kinh Nhân bèn đắc ý cười lên cuồng ngạo, đoạn nói :

- Các ngươi có biết tại sao ta bảo các ngươi chỉ nói đúng mỗi người một nửa không? Ha ha ha... đúng là họ Từ ta không dám dấn thân vào Mê Hồn trận này thật. Còn theo chân thì... Quả là ta có theo chân, nhưng là theo chân để sắp đặt sẵn cái bẫy này dành cho bọn ngươi mà thôi. Ha ha ha...

- Nói như ngươi thì ta có thể hiểu chính ngươi đã từng là truyền nhân của ân sư?

- Ha... ha... ha! Ân sư gì cái lão quái đó. Đúng là ta có nhờ vào phần kinh văn bố thí của lão mà có được ngày nay, nhưng lão không đáng là ân sư của Từ Kinh Nhân ta đâu. Các ngươi thấy rồi đấy! Ta đâu có khiếp sợ lời hăm dọa của lão? Ta đã xóa tự đó, rồi ai làm gì được ta nào?

Cừu Thạch vẫn tiếp tục mớm lời cho Từ Kinh Nhân đắc ý mà giải thích hết, trong khi chàng vận dụng tâm trí mong thoát được hiểm cảnh này. Do đó khi lão họ Từ ngừng lời một cách phách lối, Cừu Thạch liền quát lại :

- Ngươi nói không đúng!

- Sao lại không đúng chứ?

- Nếu ngươi bảo là ngươi không khiếp sợ ân sư, vậy tại sao đến bây giờ ngươi mới xuất hiện tại đây để bôi xóa đi?

- Ha ha ha... hữu lý, hữu lý! Nhưng là ta sợ bọn ngươi kia! Ta sợ bọn ngươi biết được điều bí ẩn của ta nên ta không dám để cho bọn ngươi nhìn thấy.

- Hừ! Vậy thì Cừu Thạch ta hiểu rồi. Hóa ra Từ Kinh Nhân không đúng là danh tánh của ngươi. Ngươi sợ bọn ta nhìn ra chân diện mục của ngươi chứ gì?

- Khá! Khá lắm! Xem ra tiểu tử ngươi cũng khá miễn tiện đó! Đúng vậy! Từ Kinh Nhân không phải là tên thật của ta.

- Vậy chính danh của ngươi là gì?

- Thiên cơ bất khả lộ. Ta không thể nói được.

- Tại sao? Không phải như ngươi nói là bọn ta đã vô phương thoát rồi hay sao?

- Ha... ha... ha! Đừng khích ta vô ích. Đúng là bọn ngươi chắc chắn sẽ chết rục rã đây. Nhưng điều gì ta có thể nói được thì ta nói. Riêng về danh tánh của ta thì... Đợi khi về trình với Diêm chúa bọn ngươi sẽ hiểu. Ha ha... ha ha...!

Cừu Thạch vừa lên tiếng hỏi tiếp vừa đưa tay vận lực để lay thử tảng đá to bằng mười người ôm.

- Được thôi! Ngươi không nói thì thôi vậy. Nhưng có điều ta vẫn chưa hiểu, đó là tại sao ngươi biết bọn ta sẽ đến đây mà kịp thời có mặt?

Tảng đá không hề nhúc nhích một ly nào cả. Cừu Thạch tái xám mặt lại. May mà chàng và Cổ bang chủ đang ở trong bóng đêm nên Cổ bang chủ không trông được sắc diện lúc này của chàng. Bằng không ắt Cổ bang chủ sẽ vì tuyệt vọng mà la hoảng lên không kịp để cho Cừu Thạch hỏi dò từ Từ Kinh Nhân nhiều điều vẫn còn bí ẩn không giải thích được.

Từ Kinh Nhân khoát chừ đáp lại :

- Ngươi đã nhìn được thân pháp Cừu Chuyển của ta qua hai lần giao đấu, vậy thì ta sao không nghĩ đến điều này chứ? Do nghĩ thế và do ta ngại bọn ngươi biết được chính danh của ta nên ta đã đến đây để xóa hết đi các vết tích. Không ngờ lúc ta còn đang xóa bỏ lại nghe được âm thanh của các ngươi. Thế là ta biết các ngươi muốn tìm gì rồi, ta chỉ cần lập bẫy sẵn, chôn hỏa dược sẵn chờ bọn ngươi tự chui đầu vào bẫy thế là xong. Ha ha ha... ngươi có thấy ta cũng miễn tiện đấy chứ? Biện pháp ta dùng đây cũng khá đấy phải không nào? Ha... ha... ha...

Mặc cho Từ Kinh Nhân cười, Cừu Thạch đã kịp nhận ra Cổ bang chủ đang vỗ vào tay chàng hai chữ “xô ra” Cừu Thạch biết là không sao giấu được Cổ bang chủ nữa rồi. Vì thế chàng viết lại “Đã thử! Không được! Đang tìm biện pháp khác, đừng mạnh động”.

Trong khi đó, chàng lại lên tiếng :

- Xem ra thì ngươi cũng chỉ gặp may mà thôi. Nếu bọn ta không đến thì dầu muốn ngươi cũng không lừa được bọn ta đâu? Phải thế không Từ Kinh Nhân?

- Điều này thì... ta thừa nhận vậy! Điều này cũng nói lên là thời vận của tiểu tử ngươi không còn nữa. Trong khi đó thời vận của ta lại sáng ngời như sao Bắc Đẩu vậy.

- Thời vận của ta? Ngươi nói sao ta không hiểu?

- Này nhé, ngươi thoát chết một lần bởi Hóa Cốt Tiêu Hồn độc của ta được tẩm sẵn trong Diệp Lạc chân kinh giả, đó là vận may của ngươi. Lần thứ hai tại Kim Lăng ngươi lại thoát được tay của quần hùng do ta khích động. Sau đó tại miếu sơn thần ngươi lại sống trong khi đáng lẽ đã chết. Đó là lần thứ ba. Kể đi khi hội diện cùng ngươi, khi nhận ra võ công của ngươi quá cao cường. Ta đã dùng Tốc Khoái kiếm pháp toan lấy mạng ngươi thế mà ngươi vẫn sống. Bấy nhiêu không là vận may của ngươi là gì?

- Tốc Khoái kiếm pháp? Danh xưng này từ đâu mà có? Liệu có liên quan tới...

- Ha ha ha... một lần nữa chúng tỏ ra phải diệt ngươi là đúng lắm. Vì tâm tư linh mãnh của ngươi và vì công phu của ngươi đúng là đại cường địch của ta sau này. Ha ha ha... phải, tiểu tử họ La thật là ngu muội. Khi không lại cho ta biết nguồn gốc võ học của gã. Càng biết ta càng hận, hận lão quái Cừu Chuyển sao lại khéo sắp bày. Hận luôn La Thái sao lại may mắn nhận được phần công phu trội hơn ta và ta đã...

- Té ra La sư huynh là do ngươi hạ thủ sao?

- Gã chết là đáng, có như thế ta mới chiếm được phần kinh văn võ học của gã, ta mới có được Cừu Chuyển thân pháp và Tốc Khoái kiếm pháp chứ!

- Bằng chút thực lực như ngươi, làm sao ngươi có thể hại được La sư huynh?

- Ha... ha... ha... Vô độc bất trượng phu! Ngươi không biết điều này sao? Cả cái chết của La Thái thế nào, ngươi cũng không rõ sao? Á... à! Ta quên, ta quên Cừu Thạch ngươi chỉ là một đứa bé mới chập chững bước vào đời. Khi La Thái chết, ngươi còn chưa rời vú mẹ kia mà. Này, ngươi nghe đây, cả lão ăn mày họ Cổ nữa, hãy lắng tai nghe ta nói đây. Chỉ cần một chút Vô Ảnh Huyết Hồn độc một loại độc được có một không hai trên đời này không mùi không vị không màu sắc không cả dấu vết lưu lại cho mọi người biết đây là do độc được phát tác, thế là gã La Thái hồn du địa phủ ngay. Quá dễ phải không? Tuy thế Vô Ảnh Huyết Hồn độc cũng có thể phần nào kém lợi hại khi không thể ở gần sát bên đối tượng thì Vô Ảnh Huyết Hồn độc sẽ không phát sinh được. Bởi thế chỉ khi gã họ La ngồi điều tức ta mới ra tay được. Ngươi đã rõ chưa? Lão già hồ đồ kia đã hiểu rõ chưa nào? Ha... ha...

ha...

Đến bây giờ hiểu ra được có sự. Cổ bang chủ không sao nhìn được nữa bèn la lên :

- Ác tặc! Vậy là do ngươi tất cả à? La đệ ta thật là quá cả tin nên mới mắc tay kẻ ác! Tội ngươi làm trời nào dung ngươi, đất nào chứa ngươi và người nào tha được cho ngươi. Ngươi không còn nhân tính nữa sao?

Vẫn cuồng ngạo với thói mực hạ vô nhân Từ Kinh Nhân bật cười rồi nói tiếp, có ý chọc tức Cổ bang chủ hơn. Hắn nói :

- Trời ta không sợ, đất ta không ngăn, vậy tại sao ta lại phải sợ người chứ? Nghe đây và nhắm lại coi, lão già ngu xuẩn kia, Vô Đang Tiên Kiếm đã chết thế nào? Lão còn nhớ không? Ha ha ha, lại thêm một tên đạo sĩ già đã sắp xuống lỗ đến nơi mà dám mở mồm thuyết pháp cho ta. Hừ! Để họ Từ này đưa lão ta theo chân gã họ La thử xem khi xuống suối vàng, lão lỗ mũi trâu đó còn thuyết pháp nữa không? Ha ha ha...

Để mặc cho Cổ bang chủ đối thoại cùng lão tặc, Cừu Thạch dịch chuyển thân hình dò xét khắp một lượt vị trí sơn động này. Để kiểm tra lại xem có đúng như Từ Kinh Nhân đã nói là chàng và Cổ bang chủ đã vô phương thoát được hay không!

Và đến khi Cừu Thạch xem tất cả mọi nơi xong, sơn động không hơn hai ba trượng vuông là bao nhiêu, Cừu Thạch mới thấy thất vọng, biết rằng Từ Kinh Nhân đã nói không sai. Hay nói đúng hơn là đòn này của lão đúng là độc chiêu hiểm tuyệt.

Tuy thế Cừu Thạch cũng còn hồ nghi khi nghe lão tặc đã nói là lão có chôn hỏa được.

Tại Cừu Chuyển với muôn ngàn hang vách rồi rầm, thì Từ Kinh Nhân đã chôn hỏa được bằng cách nào mà chàng và Cổ bang chủ khi bước vào sơn động này lại không phá thiên ra? Ít ra cũng phải có mùi diêm sinh của dây dẫn hỏa chứ?

Nhưng nghĩ là nghĩ thế còn việc tin thì Cừu Thạch cứ phải tin. Thà tin để rồi liệu cách đề phòng còn đỡ hơn là không tin rồi trở tay không kịp.

Do đó chàng liệu định thử xem nếu một khi lão tặc họ Từ phát động hỏa được cho nổ lên thì chàng và Cổ bang chủ sẽ phải nấp vào đâu cho an toàn đây. Biết đâu chừng sau khi Cừu Chuyển động nổ tung lên với muôn ngàn ngõ ngách như thế này thì chàng và Cổ bang chủ sẽ tìm được lối đào sinh thì sao?

Cừu Thạch vẫn tiếp tục vận dụng tâm cơ, còn Cổ bang chủ vẫn tiếp tục tức tối đầu khẩu với lão tặc họ Từ :

- Chính ngươi đã hạ thủ với Tùng Hạc lão đạo trưởng ư? Ngươi vô nhân đến thế ư, Từ Kinh Nhân?

- Đừng nói là lão lỗ mũi trâu đó. Lão trọc Hư Không cũng khó thoát được đâu!

- Hư Không thánh tăng đã làm sao rồi?

- Ta không tin là Vô Ảnh Huyết Hồn độc lại không có tác dụng với lão trọc đó đâu! Hừ! Bọn trọc đầu chỉ muốn che đậy khi bảo lão trọc đó thất tung. Lão trọc Hư Không đúng là đã về với hư không thật rồi! Ha ha ha...

- Thế còn Tà lão? Ngươi có làm gì với Tà lão không?

- Ha ha ha! Nói làm gì cái lão mù quáng đó. Lão chỉ biết nói sao nghe vậy, giết làm gì bản tay, hừ! Tiếc là ta không thể để bọn ngươi sống lâu hơn để chứng kiến tận mắt đích thân Tà lão đưa ta lên làm Minh chủ. Tiếc thật đấy! Ha ha ha...

Cổ bang chủ tức giận muốn phát cuồng thế mà không làm gì được cả, lão chỉ biết giậm chân đập tay cho hả giận mà thôi

Cừu Thạch chợt phát hiện có một âm thanh lạ do Cổ bang chủ giậm chân làm phát ra. Chàng bèn chụp tay lão, viết vào đó mấy chữ “hãy tìm cơ hội nói chuyện với lão đi, càng lâu càng tốt.”.

Không hiểu ý Cừu Thạch muốn làm gì, nhưng Cổ bang chủ đã tin tưởng vào khả năng của chàng. Do đó lão tiếp tục lên tiếng nói châm chọc họ Từ :

- Thế ngươi không cảm thấy mất thể diện khi phải đội lốt tên người khác khi làm Minh chủ hay sao?

- Ha... ha... ha! Lão Cổ kia, tâm cơ lão còn kém lắm, lão không thể khích ta để ta tự cung xưng điều bí ẩn sau cùng của ta cho lão nghe đâu. Khi ta đã thành Minh chủ, nhất hô bá ứng rồi, có ai dám nghĩ rằng Từ Kinh Nhân lại không phải là Từ Kinh Nhân chứ?

- Vậy thì ngươi chỉ vì muốn mọi người xưng tụng ngươi là Minh chủ, hay là do ngươi muốn đạt võ học của La đệ mà ngươi hạ thủ chứ?

- Ha... ha... ha! Thoạt đầu thì là do võ học. Sau đó ta cảm thấy ngốc nghếch khi từ chối cương vị cao cả đó. Ha ha ha...

Cổ bang chủ và lão tặc họ Từ cứ thế mà đối đáp, còn Cừu Thạch thì cẩn thận dò tìm dưới nền sơn động ngay chỗ lúc này Cổ bang chủ đã dùng chân nện xuống, đã phát ra một âm thanh kỳ dị, mừng tượng như là dưới nền động có chỗ trống vậy.

Nhờ thế Cừu Thạch đã biết rằng dưới nền động không phải là một mặt phẳng như trên mặt một tảng đá lớn. Thay vào đó là những khối đá lớn nhỏ bị lún xuống mà thành và chúng đã kê chồng lên lẫn nhau. Phấn khích Cừu Thạch bèn vận lực vào hai bàn tay, tìm những kẽ hở quanh những hòn đá tương đối nhỏ. Hết xia ngấp bàn tay xuống, đến lay ta lắc hữu, không bao lâu Cừu Thạch đã lấy lên được một hòn đá nặng độ trăm cân.

Lấy được một thì Cừu Thạch dễ dàng lấy tiếp được hai ba...

Và Cừu Thạch đã nhất mực cẩn trọng, không để gây ra một tiếng động nào khiến cho họ Từ nghi ngờ. Đồng thời Cừu Thạch đã âm thầm đi chuyển những hòn đó đó, sắp xếp cẩn thận ở chân vách động, phòng trường hợp khi hỏa được nổ những hòn đá này lại lăn xuống chỗ cũ đè bẹp hai người.

Đây là cách thế duy nhất mà Cừu Thạch nghĩ ra, hy vọng vẫn còn sống sót, không bị cả quả núi đè lên mà chết.

Cho đến khi Từ Kinh Nhân chừng như đã hết nhẫn nại lúc nói rằng :

- Thôi nhé! Bấy nhiêu đó cũng đủ cho lão và Cừu tiểu tử đến khai trình với Diêm Vương rồi. Chúng ta đành chia tay thôi. Thế là từ nay sở học của lão quái Cừu Chuyển sẽ không còn ai biết được nữa, trừ ta, mỗi một mình ta với phần kinh văn của ta và La Thái mà thôi. Yên tâm mà nhắm mắt nhé! Ta đi đây này! Ha ha ha

Đến lúc đó thì Cừu Thạch đã phát hiện được một ngách nhỏ ngầm dưới nền động sau khi đã gỡ bỏ một khối lượng đá khá lớn.

Khi Cừu Thạch nghe lão tặc Từ Kinh Nhân nói như thế xong, chàng bèn lôi tay Cổ bang chủ và nói khế vào tai lão :

- Sur huynh, theo đệ mau lên! Mau lên nào!

Và khi cả hai nép mình dưới ngách đá ngầm, trước khi nghe tiếng chấn động do hỏa được được Từ Kinh Nhân phát động gây ra thì cả hai cảm nhận được dưới chân, trên đầu và ở hai bên, chỗ nào cũng rung chuyển cả lên!

Và rồi cả hai cùng ngất đi khi tiếng chấn động lọt vào tai...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Mắc bẫy kẻ gian lâm hiểm cảnh

Có lẽ do dòng máu ám từ nơi đầu của Cổ bang chủ chảy xuống mặt Cừu Thạch đã khiến cho Cừu Thạch hồi tỉnh lại.

Vì khi Cừu Thạch hồi tỉnh lại không biết là chàng đã ngất được bao lâu thì chàng đã sơ bộ nhận định rằng một thân hình đang đè nặng trên người chàng. Thân hình đó vẫn còn thở, còn ấm, nếu không là Cổ bang chủ thì còn ai hiện diện ở đây với chàng, sau khi Cừu Chuyển động bị lão tặc Từ Kinh Nhân dùng hỏa được làm nổ tung lên?

Và Cừu Thạch tin chắc rằng dòng máu ám đỏ đúng là từ trên đầu của Cổ bang chủ chảy dài xuống thấm ướt giường mặt chàng, vì chàng đã dùng tay thăm dò lại phần đầu của chàng thấy vẫn còn nguyên vẹn, không có một chỗ nào ê ẩm hay bị đau đớn cả!

Với tư thế nằm như thế này, nếu Cổ bang chủ không đứng lên tránh sang một bên thì Cừu Thạch khó lòng dậy được, do đó Cừu Thạch vừa cố gắng lắc động thân hình mình vừa kêu lớn lên :

- Sur huynh! Sur huynh này! Sur huynh đứng lên đi chứ? Sur huynh...

Kêu một lúc lâu Cừu Thạch vẫn không nghe Cổ bang chủ ư hử gì, thoát tiên chàng lo sợ. Nhưng từ sau đó khi đã lắng nghe kỹ lại, Cừu Thạch liền an tâm vì tiếng thở khò khè của Cổ bang chủ vẫn vang lên bên tai chàng.

Và bằng vào tư thế này, Cừu Thạch biết rằng do Cổ bang chủ đã liều mình lăn sang một bên, dùng thân của lão che cho Cừu Thạch. Chỉ có cách giải thích duy nhất đó là hợp tình hợp lý nhất, ngoài ra không còn cách nào có thể lý giải được tư thế nằm chồng lên nhau kỳ cục này. Trong khi ngách động mà Cừu Thạch đã tìm được đủ rộng cho hai người ẩn thân kia mà.

Cừu Thạch định cứ nằm như thế này lúc nữa, chờ cho Cổ bang chủ tỉnh dậy rồi sẽ liệu sau. Nhưng với sức nặng đè lên người càng ngày càng nặng thế này, Cừu Thạch lo ngại có nhiều khối đá đang đè ở bên trên, nếu đã như thế thì Cừu Thạch không được phép chần chừ. Vì càng chần chừ thì e rằng Cổ bang chủ không sao duy trì nổi. Nếu là Cổ bang chủ đang bị thương thì Cừu Thạch cần phải liệu cách thoát ra sớm, sau đó còn phải lo cứu chữa cho Cổ bang chủ nữa.

Thế là Cừu Thạch bèn đưa hai tay về phía trước, dụng lực vệt những hòn đá chắn ở ngay phía trước đầu trườn người tới từng chút một, thoát khỏi cảnh nằm bên dưới Cổ bang chủ.

Và khi tiến được một quãng khá rộng, Cừu Thạch vẫn ở tư thế nằm mà xoay đầu ngược lại, nhìn vào đêm đen xem lại vị thế nằm lúc này của Cổ bang chủ.

Do đã quen nhìn trong bóng đêm, Cừu Thạch sau khi đã nhận định rõ vị thế nằm của Cổ bang chủ chàng bèn bò đến gần lão, xục tay vào bọc áo của

lão, lòi ra cây hỏa tập.

Xoạch!

Ánh sáng bập bùng từ cây hỏa tập trên tay Cừu Thạch đã giúp cho Cừu Thạch dễ dàng nhận định được tình thế lúc này của chàng và Cỗ bang chủ.

Suýt nữa chàng phải kêu lên khi nhìn thấy một lượng lớn những đá là đá đang nằm ở bên trên lưng Cỗ bang chủ.

Cũng may là ngách đá này khá hẹp, nên chỉ có một vài hòn đá thực sự đè lên lưng Cỗ bang chủ. Kỳ dư số đá còn lại ở bên trên thì khấp khểnh kê lên nhau, và kê lên hai bên miệng vách đá. Nếu không, đừng nói gì Cỗ bang chủ là người trực tiếp bị đá nặng đè lên, mà đến Cừu Thạch nằm bên dưới có khi phải nằm một chỗ bẹp dí và chờ chết.

Sau khi nhận định tình thế xong, Cừu Thạch chỉ còn cách duy nhất để cứu Cỗ bang chủ là cứ y theo biện pháp mà chàng đã tự thoát để lòi Cỗ bang chủ ra mà thôi Cừu Thạch bèn tắt hỏa tập, cắt vào bọc áo, và bắt đầu lòi Cỗ bang chủ nhích lần đến.

Cũng phải khó khăn lắm Cừu Thạch và Cỗ bang chủ mới được an toàn. Nhờ động tác lòi kéo này của chàng khiến những hòn đá đè bên trên làm cho Cỗ bang chủ đau, nên Cỗ bang chủ đã hồi tỉnh. Lão bắt đầu rên ư ừ...

Cứ để cho lão rên, đến khi đã thoát ra hẳn chỗ nguy hiểm, Cừu Thạch mới lên tiếng :

- Sur huynh! Chúng ta vẫn còn sống! Sur huynh có nghe đệ nói không? Sur huynh!

- Hừ! Hừ...! Ai đó? Sống là sao? Mà chết là sao nào?

- Sur huynh! Đệ là Cừu Thạch đây! Chúng ta đã bị lão tặc Từ Kinh Nhân...

- Từ Kinh Nhân? Hắn đâu rồi? Đồ thối tha! Tên đại gian đại ác! Hắn đâu rồi?

Như đã nhớ lại mọi việc, Cỗ bang chủ đã quát lên giận dữ và lão nhồm đầu lên :

Cộp!

- Ui chao! Gì thế nào? Ái chà! Tên nào dám đánh vào đầu ta vậy? Cừu Thạch! Ngươi đâu rồi?

- Sur huynh! Đệ đang ở đây đây này! Đệ đệ bật hỏa tập lên nhé!

Xoạch!

Dưới ánh sáng lung linh, lại đến lượt Cỗ bang chủ la hoảng khi nhìn thấy không biết cơ man nào là đá.

- Úy! Hung hiểm thật! Tên Từ Kinh Nhân đúng là ác độc vô song. Phù... Phù... Vậy thì bọn ta đúng là bị chôn sống ở đây rồi!

Cừu Thạch không muốn Cỗ bang chủ mang tâm trạng bi quan cùng cực, chàng liền nửa trấn an nửa thúc hối!

- Rồi chúng ta sẽ thoát thôi. Sur huynh này, sur huynh thử xem lại toàn thân xem nào, liệu có thương tích gì không?

Cỗ bang chủ vẫn không thôi hậm hực, lão lẳng nhặng nói :

- Nằm như thế này, làm sao kiểm tra được đây? Hừ! Phen này mà ta thoát được, ta quyết làm cho tên Từ Kinh Nhân sống dờ chết dờ mới hả dạ! Ui chao! Ở lưng ta sao lại đau thế này? Là đá nện vào lưng ta à? Lão thiên bộ muốn tuyệt đường họ Cỗ ta là sao?

Nói thì nói vậy, nhưng sau khi dẫn lưu một vòng chân khí để kiểm tra, Cỗ bang chủ lên tiếng đáp :

- May mà không suy xuyễn gì! Được rồi, ngươi định liệu sao đây? Nói đi!

Do đã suy tính từ trước, Cừu Thạch bèn nói ra nhận định của chàng :

- Một là chúng ta dẹp hết chỗ đá này, tiến lên sơn động lúc trước, nhưng không biết liệu chúng ta có thể theo lối đó mà thoát được không, sau khi có biến động này! Còn hai là chúng ta cứ làm liều, theo ngách đá ngầm này mà bò ra, họa may trời thương tưởng cho chúng ta một con đường sống. Sur huynh nghĩ sao?

Không nghĩ ngợi lâu, Cỗ bang chủ đã bảo :

- Cứ làm theo phương cách đầu, khi nào ta thấy không xong, hãy làm theo cách sao, được không nào?

Vốn thì Cừu Thạch cũng đã định sẵn như thế vì phương cách thứ hai chỉ là hú họa mà thôi, không chắc chắn bằng phương pháp đầu.

Sau khi dùng hỏa tập soi sáng cho cả hai cùng quan sát kỹ lưỡng, Cừu Thạch bèn thu hỏa tập lại, cắt vào bọc phòng những lúc khẩn cấp có đề mà dùng.

sau đó Cừu Thạch và Cỗ bang chủ bèn bắt tay vào việc dọn đường. Không cần dọn cho bằng hết, chỉ cần tạo một lối nhỏ lách vào được bên trên là kẻ như xong.

Thế nhưng khi Cừu Thạch và Cỗ bang chủ đã ngoi được lên bên trên và dùng hỏa tập để quan sát thì cả hai đều kinh tâm táng đờm, vì ở bên trên không chỉ có đá nhỏ mà thôi, trái lại còn có những khối đá to hơn bằng cái nhà đang lổn ngổn chèn lên nhau. Với những hòn đá đó, nếu ở một chỗ trống thì Cừu Thạch và Cỗ bang chủ có hợp lực lại cũng chưa chắc gì đã làm nó nhúc nhích được. Nói gì ở vị trí này, đã không có chỗ lấy tấn mà ở phía ngoài tảng đá đó không chừng lại có tảng đá khác to hơn chặn lại nữa.

Vậy là phương cách đầu kể như vô phương ứng dụng.

Cả hai bèn tụt xuống, tiến hành phương cách thứ hai.

Trước khi tiến hành, Cừu Thạch nói :

- Để tiểu đệ khai lộ, sư huynh ở đằng sau chuyển những hòn đá đệ đưa cho để ở mé hậu, cứ thế chúng ta đồng sống đồng chết. Được không sư huynh?
- Đồ con quạ đen, đồ con rùa thụt cổ, đồ con lừa!

Cỗ bang chủ mắng thì cứ mắng nhưng đã nhượng cho Cừu Thạch bò trước. Vì lão thừa hiểu rằng nội lực của lão không sao sung mãn bằng Cừu Thạch, chỉ bằng để Cừu Thạch bò trước, đến khi cần thiết thì hai người lại đổi chỗ cho nhau sau vậy.

Cừu Thạch cứ lẳng lặng trườn tới, lay động từng hòn đá, lòi ra ngoài lẩn về phía sau cho Cỗ bang chủ. Kế đó Cỗ bang chủ lại lẩn tiếp về đằng sau. Nhưng Cỗ bang chủ vẫn còn đủ sáng suốt, để những hòn đá đó sang hai bên, chừa một lối thông ở giữa phòng trường hợp ở phía trước bí lối thì cũng còn đường lùi lại.

Cả hai cứ lặng lẽ, hi hục làm từng động tác một thật nhịp nhàng trong bóng đêm.

Cũng may là không khí vẫn còn lưu thông đến tận ngách ngầm này qua những kẽ đá, bằng không cả hai ắt đã chết vì ngột thở.

Không rõ ngày hay đêm, cả hai cứ kiên trì làm. Lúc nào mệt thì dùng tay để điều tức theo lối Ngọa công. Lúc đói thì dùng lương khô mà Cừu Thạch mang theo khá nhiều.

Và cả hai cũng không rõ là đã bò đi được bao nhiêu trượng đường, chỉ biết là lương khô dần dần vơi đi mà lối thoát đâu vẫn không thấy.

Còn may là bầu nước do Cỗ bang chủ mang theo vẫn còn một ít. Bằng một nghị lực phi thường Cừu Thạch quyết thoát cho bằng được. Vì nếu quay lại thì cũng bằng thừa, như thế thì đâu khác gì thúc thủ chịu chết.

Rồi cũng đến lúc lương khô cạn sạch, nước uống cạn sạch. Vẫn còn trong ngách hẻm tối đen.

Cuối cùng thì sức lực cũng đã đến lúc cạn kiệt, phía trước vẫn mờ mịt.

Hai người vẫn tận dụng mọi sức tàn, lẩn thật chậm những hòn đá ra phía sau theo bản năng đã quen làm.

Tâm trí đã bắt đầu lơ mơ, cho nên cả hai cũng không nhận ra một điều khá lạ lùng. Đó là tuy cả hai đã mòn sức nhưng việc lẩn đá vẫn không vì thế mà lẩn không được. Những hòn đá được Cừu Thạch chuyển về phía sau càng lúc càng dễ lấy, càng lúc càng dễ đi, và đương nhiên càng lúc càng nhẹ đi.

Họ không nhận ra điều này. Và vì thế cả hai cũng không nhận ra không khí càng lúc càng mát. Họ chỉ ngừng tay khi không còn hòn đá nào để lẩn nữa, họ đã ngất đi khi đã quen tay lẩn theo bản năng bấy giờ phải ngừng lại. Họ không biết là họ đã thoát.

Chỉ đến lúc ánh nắng chói chang gay gắt là nóng bức làm cho họ phải tỉnh dậy, họ mới nhận ra điều này.

Ánh dương quang lúc này đúng ngọ chói chang là thế, vậy mà với cả hai sao đẹp tuyệt trần. Họ chưa bao giờ nghĩ rằng vàng dương luôn luôn là một báu vật. Tạo hóa đã ban cho con người, cho chính họ. Ngoài vàng dương đó còn bao nhiêu điều quanh họ nữa mà do họ nhìn thấy mỗi ngày, mỗi chỗ, nên họ đâm ra xem thường không biết quý trọng.

Chỉ những lúc thế này họ mới hối tiếc là đã để cho biết bao nhiêu thời gian trôi qua uổng phí, họ mới biết thế nào là quý giá.

Cừu Thạch bằng giọng khàn khàn vì khát khô đắng cả miệng nói lên trước nhất :

- Đẹp thế này mà chúng ta không biết tận hưởng, phí quá phải không sư huynh?

Giọng nói của Cỗ bang chủ còn khàn hơn vì mất một ít máu lúc bị những hòn đá gây thương tích, nói :

- Ủ! Đợi đấy! Đợi bọn ta dạy cho tên thối tha kia một bài học, ta sẽ... ừ! Ta già rồi, chỉ một mình ta thôi, ta sẽ tìm một nơi gần núi non như thế này, hưởng thụ nốt tuổi trời còn lại, với những phẩm vật trời ban, cũng đáng để làm vậy lắm.

Cừu Thạch nghe mà lòng thấy ngao ngán, vì chàng còn biết bao việc phải làm, chưa thể nghĩ đến việc mà Cỗ bang chủ nói.

Như trở lại thực tại, Cừu Thạch lắng nghe một lúc và nói :

- Sư huynh nghe xem, chừng như có tiếng nước suối chảy thì phải?

Rồi không đợi Cổ bang chủ kịp nghe ngóng gì cả, Cừu Thạch bèn lồm cồm bò dậy để rồi lăn tròn trên một triền dốc.

Cổ bang chủ đã nhìn thấy, lão ngẩng đầu nhìn theo, mừng cho Cừu Thạch vì triền dốc tuy dài nhưng không có một hòn đá nào ngăn lối lăn xuống. Có nghĩ là Cừu Thạch gặp hung mà không hiểm. Tránh vết xe đổ của Cừu Thạch, Cổ bang chủ thận trọng hơn khi lão đứng lên, để rồi nhận ra rằng lão không còn đủ năng lực để chi trì thân xác nặng như đá của lão được nữa, nghĩa là rút cuộc, Cổ bang chủ cứ y như Cừu Thạch bị lăn tròn trên triền dốc theo tư thế đầu đuôi xuôi ngược mà lăn xuống, còn tệ hơn Cừu Thạch nhiều.

Ừm!

Ừm!

Một người thì lăn tròn, còn một người thì lăn theo tư thế chống đầu lộn ngược, kết quả cả hai cơ hồn lẫn ngáp toàn thân vào một con suối gần như cùng một lúc.

Cái mệt, cái đói phút chốc nhờ cơn tắm mát và uống đã khát đã làm bay biến đi mất.

Sau khi tắm rửa chán chê, Cổ bang chủ mới nhìn toàn thân Cừu Thạch và nêu lên một nhận xét :

- Tiểu tử! Y phục của ngươi sao lại còn tốt nguyên vậy? Ngươi xem ta đây này, dường như là một tên khát cái mới nhập môn thì phải. Đúng là quá tệ phải không?

Nghe Cổ bang chủ nói năng như vậy, Cừu Thạch bèn phì cười, giải thích :

- Nói ra thì sư huynh đừng cho là tiểu đệ xúc phạm đến ân sư. Nguyên đây là y phục mà ân sư lúc nhắm mắt đã mặc, do lúc đó tiểu đệ không còn một mảnh vải che thân, nên đành vái lạy mà xin ân sư ân tứ ban cho. Sư huynh có mang tiểu đệ không?

Ngần người ra một lúc, Cổ bang chủ lắc đầu nói như đã định sẵn từ trước vậy :

- Không hề gì. Ngộ biến phải từng quyền mà. Hơn nữa có thức thời mới giả vi tuần kiệt. Sư đệ này, ta có một ý, hay là sư đệ là người mà ân sư đã chọn, vậy thì đệ hãy lập ra môn phái Cừu Chuyển đi. Sư đệ là Chương môn, còn ta... ừ! Bây giờ cũng vẫn còn mình ta, ta sẽ là môn nhân khai sáng vậy. Có thể sư đệ mới danh chánh ngôn thuận xử trí tên Từ Kinh Nhân với tội danh là khi sư diệt tổ, thảm sát huynh đệ đồng môn? Sư đệ nghĩ sao?

Cừu Thạch nheo nheo mắt, nhìn Cổ bang chủ nửa đùa nửa thật, đáp :

- Nếu thế thì sư huynh là Chương môn, còn tiểu đệ và Tạ lão, có khi cả Hư Không thánh tăng nữa sẽ giữ cương vị trưởng lão cùng xử tội tên Từ Kinh Nhân! Chứ tiểu đệ tài hèn sức mọn, niên kỷ chưa được đôi mươi, làm sao giữ nổi trọng trách này?

Vỗ vỗ vào trán mấy cái, Cổ bang chủ than :

- Đúng là ta đã già nên mới làm vậy. Còn Tạ lão nữa thế mà ta lại quên. Hay là do đói bụng mà ra? Thôi! Sư đệ khai lộ đến đây là được rồi. Bây giờ đến lượt ta.

- Đi đâu nào?

- Yên tâm đi! Bọn khát cái ta tìm gì thì còn khó, chứ đã đi tìm thức ăn thì rất là linh nghiệm. Đi nào!

Thế là Cổ bang chủ cứ để y phục rách bươm xăm xăm đi trước, còn Cừu Thạch thì vừa đi, vừa ôn lại những kinh văn trong Cừu Chuyển động, kéo lại quên hết thì khôn.

Nếu ngay lúc này có đoạn nào mà Cừu Thạch không nhớ thì có thể hỏi Cổ bang chủ, có khi lão còn nhớ ít nhiều, ngược lại để lâu ngày chắc lão không sao nhớ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thoát Cừu Chuyển , Lạc Thúy Diệp cốc

Giữa chốn núi non trùng điệp này, người còn không gặp nói gì đến thức ăn. Do đó Cừu Thạch và Cổ bang chủ đành phải dùng trái cây rừng để lót dạ đỡ.

Khi khí lực đã được phục hồi hơn nửa phần cả hai đang lò dò tìm đường rời khỏi Ngũ Đài sơn thì bỗng nhiên có tiếng thánh thót vang lên ngay đằng sau :

- Úy! Các người đi đâu vậy? Làm sao hai người bọn người vào Thúy Diệp cốc này được?

Cổ bang chủ và Cừu Thạch bèn quay lại, trước mắt hai người đứng là một trang giai nhân tuyệt sắc, tuổi độ trăng tròn, gương mặt tuyệt mỹ, sóng mắt long lanh, đôi môi như nụ anh đào vừa hé nhụy.

Tuy y phục trên người nàng là của người sơn dã, song không vì thế mà vẻ diễm lệ kém tươi đi. Ngược lại với vóc kiêu nhã bên bờ vai hữu, nàng vừa là đoá hoa đồng nội bình dị, vừa là trang nữ hiệp tài sắc vẹn toàn.

Và Cổ bang chủ tuy không bao giờ biết giữ gìn lời nói nhưng cũng phải có phần nào thận trọng khi lên tiếng đáp :

- À... à... tiểu cô nương. Tiểu cô nương bảo sao? Đây là Thúy Diệp cốc? Làm sao lão vào đây được à? Chẳng là... chẳng là...

Lần đầu tiên trong đời Cừu Thạch đối diện với một giai nhân hương trời sắc nước như thế này, cho nên chàng nghe tim mình đập loạn lên. Cũng may là trong lúc Cổ bang chủ lên tiếng đáp lại, chàng cũng đã kịp kiểm soát lại tâm trạng của chàng.

Vì thế khi nghe Cổ bang chủ ngập ngừng không sao đáp lại được nữa, Cừu Thạch bèn nói thay :

- Cô nương cho hỏi điều này, ở đây có còn trong phạm vi Ngũ Đài sơn nữa không?

Vừa nghe Cừu Thạch hỏi xong, trang giai nhân nữ hiệp nọ bèn tròn mắt lên quát hỏi :

- Các hạ hỏi đồ bản cô nương à? Có ai lại không biết Thúy Diệp cốc ở Ngũ Đài sơn?

Cổ bang chủ và Cừu Thạch nhìn nhau. Qua thái độ này của Cổ bang chủ, Cừu Thạch hiểu ngay rằng đến như lão là con người lịch lãm thế mà lão chưa hề biết đến danh xưng Thúy Diệp cốc.

Nhưng thế đã là khác, hai người không thể có thái độ phản khách vi chủ được. Nhập gia tùy tục, nhập giang tùy khúc mà.

Bởi thế Cừu Thạch bèn nói :

- Cô nương bỏ lỗi cho. Điều này tại hạ và lão trượng đây thực tình không biết. Đây là do...

- Thế thì các người làm sao đến được đây? Đã đến đây là đã phạm vào điều cấm của Thúy Diệp cốc rồi, vậy mà còn không biết lỗi. Lại còn hỏi bản cô nương địa phương này là địa phương nào nữa à? Bộ các người nói thế để mong cô nương bỏ qua cho à? Hừ! Đâu có dễ dàng thế được?

Cọp xuống đồng bằng bị chó khi. Đúng là Cừu Thạch và Cổ bang chủ không biết phải đối đáp thế nào đây? Bất đắc dĩ Cổ bang chủ do ý rằng cao niên hơn nên đành lên tiếng giải thích :

- Đúng là bọn lão không biết chốn này là Thúy Diệp cốc, cũng như bọn lão không biết ở Thúy Diệp cốc này có cấm lệ gì. Mà thật ra thì...

- Ngươi biện! Lão đừng có nghĩ là lão bần cùng và già cả mà lấp liếm trước mặt bản cô nương! Không lẽ lão và gã kia từ trên trời rơi xuống hay là từ dưới đất chui lên? Thăng thiên hay độn thổ? Là thần tiên giáng phàm hay là quỷ dưới Địa phủ hiện hình?

Thoáng có sắc giận, Cổ bang chủ hừ mũi một cái, đoạn đáp :

- Hừ! Nửa thì thăng thiên, nửa thì độn thổ. Thế nào, tiểu cô nương có hài lòng không?

- Lão đừng tưởng bản cô nương không dám trừng trị những người cao niên sắp về chầu trời như lão nghe!

Sợ rằng Cổ bang chủ không kiềm được nữa sinh chuyện không hay, Cừu Thạch vội vã phân minh :

- Sự thật là thế cô nương ạ! Nếu cô nương không tin thì hãy chờ tại hạ giải thích đã!

- Nói đi, để xem các hạ leo mép đến bậc nào cho biết...!

- Trước hết cô nương hãy nói đi, ở Ngũ Đài sơn có một nơi được gọi là Cừu Chuyển động, cô nương có biết không?

- Cừu Chuyển? À... hay là các hạ muốn nói đến Cửu Cung Phục Hy Mê Hồn động? Đúng rồi! Vậy là các hạ đã lấy tên của vị kỳ nhân đã lưu tỵ trong Cửu Cung Phục Hy Mê Hồn trận để gọi phải không? Rồi sao nữa?

Cừu Thạch hốt nhiên ngưng thần tình khi nghe tên thật của Cừu Chuyển động mà vị giai nhân tuyệt sắc vừa gọi ra. Sau đó chàng hỏi :

- Cách đây không lâu Cừu Chuyển động bỗng nhiên bị nổ tung, cô nương biết không?

- Là bọn các người đã gây ra à?

- Không phải! Ngược lại, bọn tại hạ là nạn nhân, còn thủ phạm là kẻ khác.
- Nghĩa là theo các hạ nói thì các hạ và lão trượng đây đã từ Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận đào thoát được đến đây?
- Đúng thế?
- Những hai mươi ngày?
- Là hai mươi ngày rồi sao? Điều này chỉ là do không có ánh dương quang, nên tại hạ không biết rõ.
- Hừ! Các hạ càng nói càng bịa đặt, các hạ có biết từ đây đến Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận là bao xa không? Những năm mươi dặm đấy, các hạ rõ chưa?

Cửu Thạch càng thêm ngờ ngẩn thần tình sau khi biết đã trôi qua hai mươi ngày cho năm mươi dặm đường chỉ có bò mà thôi. Do đó Cửu Thạch nhận thấy không nói rõ không được, chàng bèn nói :

- Xa bao nhiêu dặm thì nhờ cô nương tại hạ mới biết rõ, nhưng không như cô nương nghĩ đâu. Tại hạ và lão trượng họ Cổ đây đã từ một ngách ngầm nhỏ trong Cửu Cung Mê Hồn trận đi đó, bò giữa lòng núi Ngũ Đài. Và cũng chỉ vừa bò được đến đây không quá hai thời thần. Nếu cô nương không tin, tại hạ có thể dẫn cô nương đến nhìn ngách ngầm mà tại hạ và Cổ bang chủ vừa mới thoát ra.
- Cổ bang chủ? Bang phái gì? Lại còn ngách ngầm nào từ Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận dẫn đến Thúy Diệp cốc à? Hừ! Hãy khoan nói đến điều đó đã, chỉ cần nhìn y phục của các hạ cũng đủ biết lời các hạ nói là không đúng. Như lão trượng đây thì bản cô nương còn tạm tin được. Các hạ còn chối cãi gì không?
- Tiểu cô nương chắc đã nghe đến Cái bang? Bang chủ Cái bang là ai, tiểu cô nương biết không? Và nếu lão đây nói rằng chính lão là Bang chủ Cái bang thì tiểu cô nương có tin không?

Trang giai nhân tuyệt sắc đột nhiên nghe lão già vận y phục rách bươm tự nhận là Bang chủ Cái bang khiến cô nàng bán tính bán nghi. Nửa tin là vậy và nửa thì nhìn Cổ bang chủ dò xét, tuồng như nhìn thấy một quái nhân. Khiến cho Cửu Thạch không thể không nói rõ thêm :

- Lão trượng đây đúng là Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ, còn vấn đề y phục của tại hạ thì cô nương hãy tin rằng tại hạ không một lời dối trá với cô nương. Vì nguyên đây là một báu vật, có thể chống đỡ được đao kiếm và tất cả những..

Xoẹt!

- Oái! Cô nương làm gì thế?

Cửu Thạch đang nói thế thì trang giai nhân tuyệt sắc đã bằng một thân pháp thượng thừa, xuất kỳ bất kỳ vung kiếm chỉ vào tâm thất của chàng. Sau đó không chậm hơn lúc rút kiếm chút nào, trang giai nhân tuyệt sắc nọ đã tra kiếm vào lưng như trước.

Khi nghe Cửu Thạch vẫn an nhiên tự tại sau một kiếm của nàng, cô nàng bèn gật đầu nói :

- Nội lực của các hạ khá lắm đấy, cơ hồ có thể đạt được cương khí hộ thân. Và... đúng như lời các hạ nói, y phục trên người các hạ đúng là báu vật có giá trị liên thành. Nhưng như thế chưa đủ cho bản cô nương tin đâu. Nào, hãy đưa bản cô nương đến xem cái ngách ngầm bịa đặt đó xem nào!

Cả hai nghe cô nàng giai nhân tuyệt sắc nọ nói thế liền như xuất thần, có thể chỉ bằng một động tác nhỏ thôi mà nàng có thể đo lường được mức độ nội công thâm hậu của Cửu Thạch đã là một điều lạ. Điều lạ thứ hai là cô nàng có thân pháp và kiếm chiêu quả là thượng thừa. Và đến khi cô nàng mặc nhiên công nhận y phục của Cửu Thạch là báu vật thì cả hai mới biết được ý định của nàng ta. Qua đó trong thâm tâm Cổ bang chủ thấy mừng thầm vì lão đã không lỗ mắng đến độ gây hấn với nàng ta. Bằng không với công phu của lão và công phu của nàng ta thì không khéo Cổ bang chủ sẽ chuốc lấy nhục bại. Và hơn nữa, là cả hai sẽ vì thế mà làm cho nàng ta nghi ngờ thêm.

Đề mình chứng cho lời nói Cửu Thạch và Cổ bang chủ bèn quay lại, đưa trang giai nhân tuyệt sắc nọ đến miệng ngách ngầm mà họ đã từ đó thoát ra.

Sau khi xem xong, nàng ta thì đứng trầm ngâm suy nghĩ, còn Cửu Thạch cũng thế. Chàng mơ hồ tin rằng nàng ta có võ công bậc này không phải không liên quan gì đến di thư võ học của ân sư tại Cửu Chuyển động. Nhưng nếu thế thì tại sao bản thân nàng không lưu tự tại tại đó chứ? Hay danh tự Tạ Khắc Minh không phải là Tạ lão thần quyền mà lại là trưởng bối của nàng này?

Điều nghi ngờ này Cửu Thạch thấy không thể không làm rõ, do đó nhân dịp cô nàng vừa quay lại nhìn dò xét cả hai, Cửu Thạch bèn hỏi ướm :

- Cô nương này! Cô nương đã biết Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận là Cửu Chuyển động, vậy thì cô nương đã từng vào đó? Và Tạ Khắc Minh là trưởng bối của cô nương phải thế không?

Vừa nghe Cửu Thạch nói xong, vẻ nghi ngờ trên mặt nàng liền biến đi, thay vào đó nàng cười hồn nhiên vừa đáp :

- Theo lời các hạ vừa nói thì bản cô nương tin đúng là các hạ đã từ Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận bò ra đến đây là thật rồi. Bằng không các hạ sẽ không biết đến danh tự Tạ Khắc Minh mà nói thế. Không phải. Bản cô nương không biết Tạ Khắc Minh là ai cả. Còn ra vào Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận thì bản cô nương đã từng vào, rất nhiều lần là đằng khác.

- Làm sao cô nương có thể vào đó nếu cô nương không biết được Cửu Chuyển Thần Long bộ?
- Cần gì phải biết cái gì Cửu Chuyển mà các hạ nói? Chỉ cần để ý một chút và thông minh một tí là vào được ngay ý mà.
- Dễ như cô nương vừa nói sao? Thế sao động đó lại được xưng danh là mê hồn?
- Này nhé! Có lần bản cô nương cao hứng muốn xem thử uy lực của Cửu Cung Mê Phục Hy Mê Hồn trận ra sao, thế là bản cô nương bèn đi vào. Và mỗi lần gặp chỗ rẽ, bản cô nương chỉ cần lưu ký. Sau đó, cứ theo ký tự đó mà ra. Mỗi ngày một ít, cuối cùng cách đây bốn năm, khi bản cô nương tròn mười bốn tuổi, bản cô nương đã biết rõ Mê Hồn trận như nhìn trong lòng bàn tay mình vậy.
- Vậy hóa ra cô nương đã dựa vào toàn bộ kinh văn ở chính nơi đó mà có một thân võ công như ngày hôm nay sao?
- Đúng vậy! Vậy là các hạ cũng đã tìm được tất cả à?
- Tìm đủ nhưng lại không đủ, vì có một chỗ đã bị xóa hết. Mà cô nương này, sao cô nương không lưu danh lại? Cô nương không sợ lời hăm dọa trên vách động đó sao?

Trang giai nhân tuyệt sắc thoáng có vẻ ngạc nhiên khi nghe Cửu Thạch bảo có chỗ bị xóa đi, sau đó lại nghe chàng đề cập đến vấn đề lưu danh tự lại, nàng bèn cười tươi tỉnh và đáp :

- Ha ha ha... bản cô nương có xóa đâu mà lại sợ lời hăm dọa đó. Còn vấn đề lưu danh thì chỉ vì bản cô nương có cần giữ danh thiên hạ đâu mà phải lưu danh như bọn phạm phu tục tử ham chuộng bả vinh hoa phù phiếm?

Cổ bang chủ và Cửu Thạch nghe thế mới biết rằng những sắp đặt quái dị của ân sư thế mà cũng có những điểm không khó khăn, không quái dị như cả hai vẫn nghĩ. Điều này chứng tỏ rằng trang giai nhân này quả có tâm trí linh mẫn khác phàm. Riêng Cổ bang chủ là có phần nào tức giận và hổ thẹn khi nghe cô ta bảo những ai lưu tự lại đều là hạng người phạm phu tục tử. Bởi hậm hực đó nên Cổ bang chủ bèn lên tiếng bảo :

- Bây giờ thì sao nào? Nếu tiểu cô nương đã tin, thì bọn lão có thể rời đây được chưa?

Bỏ vấn đề mà Cổ bang chủ vừa đặt ra là vấn đề cốt tử trong câu chuyện này, cho nên tất cả đều quên đi những nghi vấn định hỏi. Đó là nói về Cửu Thạch với ước muốn hỏi cô nàng kia về kinh văn võ học và danh tự đã lưu lại mà Từ Kinh Nhân đã xóa đi không cho chàng và Cổ bang chủ xem được. Và vấn đề của nàng nọ khi muốn hỏi Cửu Thạch cho rõ xem trong chín vị trí có đi lưu kinh văn, chỗ nào bị xóa. Cả hai cũng để tâm đến điều mà Cổ bang chủ vừa mới hỏi.

Trang giai nhân tuyệt sắc nọ liền đáp :

- Được rồi! Xem như bản cô nương đã tin lời nhị vị, nhị vị cứ đi. Cáo biệt!

Tuy nàng đã nói là cáo biệt nhưng nàng vẫn đứng nguyên vị nhìn theo cả hai đang bỏ đi.

Đột nhiên khi thấy cả hai đã đi khá xa, nàng ta vọt miệng hỏi theo :

- Nhị vị có thể lưu danh lại không?

Cổ bang chủ vẫn còn hậm hừ, bèn quay lại ném cho cô nàng một câu :

- Ta thì cô nương biết rồi, còn tiểu tử này là Cửu Thạch.

Sau câu nói, cả hai bèn vận dụng khinh pháp rời đi. Không biết rằng cả hai đã để lại cho trang giai nhân kiều diễm kia một khoảng trời trống vắng, phân vân và một bóng hình của một trang hiệp khách tuấn tú in sâu đậm vào tim nàng...

Rời khỏi khoảng núi rừng đầy cây trái và dòng suối trong, Cửu Thạch và Cổ bang chủ đến đồi núi đá trơ trụi đến hoang lạnh, và còn lạnh hơn khi màn đêm đã đến.

Cửu Thạch bèn hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi đâu sư huynh?

Cổ bang chủ đáp :

- Tìm thức ăn, giải quyết cái đói trước đã, sau sẽ tính sau, đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cửa Thiền môn thành bãi chiến trường

Hừng sáng tinh mơ ngày hôm sau, Cừ Thạch và Cổ bang chủ đã phải cấp tốc kiểm trình đi đến Thiếu Thất sơn.

Vừa đi, Cổ bang chủ vừa lầm bầm :

- Rõ là lão trọc Hư Không không biết trời cao đất dày gì hết. Hừ! Vừa thoát chết đó, đã bắn tin thất tung thì cứ tạm thời thất tung đi. Lão ta làm thế này có khác nào bứt dây động rừng, đánh động cho họ Từ lui trốn mất hay không? Hừ! Tức chết đi được!

Cừ Thạch dù đã hết lời phân giải suốt đêm qua cho Cổ sư huynh nghe. Từ khi hai người tìm được một túp điểm còn mở cửa vào đêm qua, nhân đó mới nghe được tin Chuồng môn nhân Thiếu Lâm phái và Hư Không thánh tăng phát thiệp mời quần hùng về Thiếu Thất sơn dự một cuộc luận tội. Luận tội ai thì hầu hết những nhân vật giang hồ đều không sao đoán được, nhưng những nhân vật giang hồ đều không sao đoán được, nhưng Cừ Thạch và Cổ bang chủ đã biết. Cũng như chính danh tội phạm là Từ Kinh Nhân cũng đã biết. Dù không biết, hắn cũng phải biết khi được tin người đứng ra phát thiệp gọi quần hùng là Hư Không thánh tăng, nạn nhân trong một vụ mưu hại bất thành của hắn.

Kể từ lúc nghe được tin này, Cổ bang chủ thì luôn nhíu mày, Cừ Thạch thì lại phân bày lợi hại theo nhận định của chàng. Do đó, chuyện liên quan đến đoạn kinh văn bị xóa đã được cả hai quên bẵng đi.

Ngay lúc nghe Cổ bang chủ lại lằng nhằng nữa, Cừ Thạch liền nói :

- Thì đệ đã nói với sư huynh rồi còn gì? Hư Không thánh tăng làm thế cũng là vì lo lắng cho kiếp vận vô lâm sắp xảy đến, phần nữa là do Thánh tăng và Thiếu Lâm phái đã nhận định sai lầm về họ Từ xem thường hắn. Nghĩ là chỉ cần phát động quần hùng xong là sẽ dễ dàng triệt hạ họ Từ. Do đó, chúng ta mới phải gấp rút như thế này. Việc trước mắt là liệu chúng ta có cần che giấu diện mạo không?

Do đang còn trong tâm trạng bức tức nên Cổ bang chủ bèn nói :

- Hừ! Nam nhi đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, như ta và ngươi lại phải thụt đầu thụt cổ như giống rùa đen sao? Sợ gì chứ? Ta còn cầu mong được chạm mặt hắn, giải quyết một lần cho tuyệt hậu hoạn.

- Nhưng tiểu đệ lại cho rằng khi hắn phát hiện chúng ta còn sống, hắn còn nấp lánh kỹ hơn nữa đó chứ? Sư huynh không sợ đã thảo kinh xà à?

Nghe thế Cổ bang chủ mới nhận thức rằng vấn đề đã không còn đơn giản như lão nghĩ :

- Vậy thì sao bây giờ? Ta có biết gì về thuật dịch dung đâu? Ngươi có kẻ sách nào không?

Cừ Thạch phì cười đáp :

- Vậy là sư huynh đã bằng lòng rồi phải không? Đệ tuy không biết biết dị dung thuật, nhưng bây giờ thì đệ có cách này.

- Cách nào?

- Đệ giả làm khát cái, sư huynh thì biến đổi về ngoài một chút, giả làm một nhân vật nào khác, đại loại giống như mọi người bình thường vậy. Được không?

Ngẫm nghĩ một lúc, Cổ bang chủ liền tán đồng, lão nói :

- Nhưng làm sao có y phục khác cho ta thay đổi đây?

- Chúng ta thay đổi y phục cho nhau thế là xong, tóc tai của sư huynh thì búi gọn lại, gậy đã cầm thì giấu bên trong áo. Còn đệ thì làm ngược lại.

- Hay! Xem ra ngươi mẫn tiệp thật đó. Nào! Hành động đi!

Một lúc sau, với một ít bùn đất xoa lên mặt và hai tay, Cừ Thạch đã trở thành tên khát cái đúng nghĩa. Còn Cổ bang chủ lại biến thành một lão nhân quắc thước, nghiêm nghị trong y phục sạch sẽ, màu đen tuyền tương phản với râu tóc bạc như bông. Trông thật uy lắm.

Nhưng như thế thì cả hai lại khó lòng đi chung đường, vì rất chướng mắt. Túng thế, Cừ Thạch bèn đề xuất :

- Hay là sư huynh và đệ chia ra mà đi. Hẹn năm ngày nữa tại Thiếu Thất sơn được không?

Bất đắc dĩ Loạn Pháp Đà Cầu đành phải đồng ý giải pháp này.

Thế là Cừ Thạch liền vọt mình chạy biến trước.

Cước lực của Cừ Thạch nhanh hơn Cổ sư huynh gấp bội, cho nên thay vì Cừ Thạch đi một mạch không nghỉ, chàng vừa đi vừa suy nghĩ về tám đoạn kinh văn trong Cửu Chuyển động.

Tuy khiêm khuyết mất một phần, nhưng cũng may theo nhận định của Cừ Thạch thì đó không phải là phần quan trọng mấy. Chẳng trách Từ Kinh Nhân tiếng là thu thập được một phần kinh văn của Cừ Chuyển quai khách lưu lại, nhưng do đoạn kinh văn ở phần gần cuối, nên võ học của hắn không được cao thâm bằng Thánh tăng, Tiên kiếm, Loạn pháp, Thần quyền và Túc Khoái Quyền La minh chủ. Do đó hắn phải sanh tâm, phải dùng mưu toan độc ác chiếm cho bằng được đoạn kinh văn trong tay La minh chủ. Nhờ thế hắn mới đạt được như ngày hôm nay. Cũng may là hắn vẫn chưa biết Tiên kiếm và Tạ lão cũng giữ trong tay một phần kinh văn, bằng không hắn đã chiếm đoạt sau khi ra tay hạ độc thủ với Tùng Hạc lão đạo trưởng Võ Đang Tiên Kiếm và hắn đã giờ thủ đoạn với Tạ lão thần quyền rồi. Thánh tăng thì lão chỉ dám kính nhi viễn chi, đứng xa xa lén lút giờ trò, còn Loạn pháp thì hắn vốn xem thường.

Do vừa đi vừa ngẫm nghĩ, nên chỉ sau ba ngày đường, Cừ Thạch đã ngộ được nhiều điều. Vì thế nội công của Cừ Thạch tuy không được tịnh tiến mấy nhưng Dương Nhật chương và Âm Nguyệt kiếm thì chàng cũng đạt được bảy tám phần.

Đến ngày thứ tư, khi Cừ Thạch đã nhìn thấy ngọn Thiếu Thất sơn thì chàng liền đứng lại, tìm một nơi vắng vẻ để thực luyện Cừ Chuyển Dương Nhật chương và Cừ Chuyển Âm Nguyệt kiếm.

Cũng may là gần đó có một số động vắng vẻ, Cừ Thạch bèn lấy đó làm nơi thực nghiệm.

Nghĩ thì khác, đến khi đào luyện thì khác, bởi đó đến gần canh ba đêm đó, Cừ Thạch mới thấy tạm ổn.

Chàng định bỏ đi ngay trong đêm, thì chợt nghe có tiếng chân người tiến dần về cổ động.

Động tâm, Cừ Thạch bèn nép sâu thêm vào bên trong, chờ xem là ai đang đi tới.

Xoạch!

Một hỏa tập được bật sáng lên, sau đó một ngọn đuốc được thắp sáng khiến cho lòng động đang thâm u bỗng sáng lên và làm cho Cừ Thạch vừa bất ngờ, vừa dịch người nép kín hơn.

Bất ngờ vì Cừ Thạch đã nhận ra trong bọn người mới đến tuy tất cả đều che kín chân diện nhưng có một người mà thoát nhìn Cừ Thạch đã thấy ngơ ngợ trông rất giống Mã Độc Cước. Và càng ngơ ngợ hơn khi Cừ Thạch thấy rõ tên này đã dùng ngọn hỏa tập không khác gì ngọn hỏa tập của Cái bang mà Cổ bang chủ đã dùng.

Không được bao lâu thì tên này lên tiếng phát thoại thì Cừ Thạch đã khẳng định xong.

Đúng là tên Mã Độc Cước chứ không ai khác.

Mã Độc Cước nói bằng giọng trầm trầm, có lẽ muốn giữ kín cuộc hội diện bí ẩn này :

- Khải chư vị! Từ khi bản nhân và chư vị được Giáo chủ thương tưởng thu nhận làm giáo đồ Huyết Kỳ giáo cho đến nay, bản nhân và chư vị chưa một lần lập công trạng gì cho bản giáo khiến người giang hồ Trung Nguyên chưa nhận thức được rằng giữa họ đã có sự hiện diện của Huyết Kỳ giáo. Do đó lần xuất mã này là lần đầu tiên Huyết Kỳ giáo chúng ta lộ diện. Và công đầu sẽ thuộc về bản nhân và chư vị nếu chúng ta mã đáo công thành. Vì thế bản nhân ân cần nhắc nhở chư vị phải hết lòng hết dạ trong nhiệm vụ này, và cũng đề Giáo chủ đo lường mức độ trung thành của mỗi người trong chúng ta. Bấy giờ thân danh là đàn chủ đệ nhất Huyết Kỳ giáo, bản nhân phân phó như sau: Nhị vị này đảm nhiệm phần nội công, phải làm xong phận sự và báo về bản nhân cũng giờ này, ba ngày nữa. Tất cả chư vị còn lại tùy thời gian mà ẩn thân trong bang phái của mình. Đến lúc có dấu hiệu phát ra mà Giáo chủ đã định sẵn, tất cả nhất tề ra thay, rõ cả chưa? Chư vị còn vấn đề gì muốn đề xuất lên Giáo chủ không?

Thấy không ai nói gì trong số đông đứng lố nhố trong lòng cổ động, Mã Độc Cước bèn gằn giọng ban khẩu lệnh :

- Triệt thoái!

Phụp!

Bóng tối vụt trở về ngực trị trong lòng cổ động, trong đó chỉ còn mỗi một Cừ Thạch đang choáng váng.

Chàng nghĩ thầm :

“Lại giáo phái gì đây? Sao danh xưng nghe khủng khiếp thế? Mã Độc Cước rõ là phản đồ của Cái bang rồi khi hắn tự nhận là đàn chủ đệ nhất Huyết Kỳ đàn. Tội này hãy để đấy cho Cổ sư huynh giải quyết, nhưng những gì bọn chúng bàn định với nhau là chúng muốn đối phó với ai? Thiếu Lâm ư? Cũng có thể lắm vì ba ngày nữa là đúng kỳ hạn đề quân hùng tụ tập về Thiếu Lâm rồi. Nhưng chúng định làm gì? Âm mưu thế nào mà phải có hai tên lãnh nhiệm vụ nội công một cách gấp rút, trong khi những tên kia thì lại tùy thời mà ngoại kích? Cũng may là ta đã biết trước được việc này và biết tên đầu sai là Mã Độc Cước. Hắn để đó, ngày mai ta báo cho Cổ sư huynh biết, cứ bắt được họ Mã lo gì không làm rõ thực hư. Hừ! Đáng chết!”.

Duy có một điều mà Cừ Thạch cảm thấy tiếc, đó là bọn che kín chân diện mục kia không tên nào chịu lên tiếng phát thoại cả, bằng không dựa vào âm sắc đó, Cừ Thạch có thể đoán định được đây là ai, hay ít ra thì cũng đoán được môn phái của kẻ đó. Chỉ có mỗi một mình tên Mã Độc Cước độc thoại suốt từ đầu đến cuối.

Không thể xem thường điều này được, cho nên dù bấy giờ mới chỉ giữa canh tư, Cừ Thạch vẫn lao người vọt đi ngay, chàng hy vọng đến Thiếu Thất sơn sớm, đón Cổ bang chủ lại để báo gấp tin này.

Đến khi trời rạng sáng, từ chân núi Thiếu Thất, Cừu Thạch đã nhận ra bóng dáng vội vã của Cổ Khả Lạc.

Nếu không phải chính mắt chàng nhìn thấy và tự thân đánh đổi y phục cho Cổ bang chủ, thì Cừu Thạch đã không sao nhìn ra được lão.

Còn Cổ bang chủ thì dễ dàng nhận ra chàng, do đó khi đến gần chàng, lão liền nói :

- Phì... phì! Mau lên tiểu tử, sao trong lòng ta mấy ngày nay bỗng cảm thấy bất an lạ. Không khéo bọn Thiếu Lâm đã gặp tai kiếp gì thì sao? Sao còn chưa đi? Người còn chần chừ gì nữa chứ? Hừ! Người đến trước ta, ắt là đã được nghỉ ngơi, thế còn muốn sao nữa nào. Ta tuy mệt, nhưng còn không dám diễn trì đây. Đi nào!

Nguyên Cừu Thạch định báo tin đó cho Cổ bang chủ nghe trước khi đến Thiếu Lâm. Nhưng coi bộ lão đang cấp bách thế này, Cừu Thạch bèn thôi, khoan hẵng nói, chờ đến lúc gặp Chương môn Phương trượng và Hư Không thánh tăng rồi sẽ nói luôn một thể.

Thế là Cừu Thạch đành phải vội vàng bám gót Cổ sư huynh.

Đến đại môn dẫn vào Đại Hùng điện của Thiếu Lâm, Cổ bang chủ thấy có nhiều tăng nhân đứng cảnh giới một cách uy nghiêm, trong lòng lão liền cảm thấy bất an hơn. Do đó lão đã quên thân phận lão hiện nay không còn giữ dáng vẻ bên ngoài là một Bang chủ của một đại bang là Cái bang nữa, lão đã vội vàng hô hoán lên :

- Mau mau vào báo với Phương trượng Giác Nhân và Hư Không thánh tăng là có Cổ Khả Lạc Cổ bang chủ Cái bang cầu được bái sơn. Còn không mau mau thông báo đi.

Nhìn hàng tăng nhân vẫn đứng đờng như không, Cổ bang chủ đã tức giận hỏi thế, đáp lại một vị tăng nhân vẫn điềm nhiên lên tiếng :

- A di đà Phật! Chốn thiền môn là chốn thanh tịnh, xin lão thí chủ chớ có vọng ngữ đại ngôn. Hết người cho lão thí chủ mạo danh hay sao mà lại mạo nhận mình là Bang chủ Cái bang? A di đà Phật! Thành lão thí chủ lui bước cho. A di đà Phật.

- A di, a di mãi. Tiểu tăng do không biết mặt ta đó đấy thôi. Đây! Đây là cây gậy Đả Cầu bổng, vật bất ly thân của họ Cổ này. Tiểu tăng đã tin chưa? Vào thông báo với...

- A di đà Phật! Tội nghiệt! Tội nghiệt! Hóa ra lão thí chủ đã giết thác Cổ bang chủ để chiếm tín vật này, bản tăng trông thấy Thái sơn trước mặt mà không biết chữ. Lỗi quá, lỗi quá. Vậy thì chúng tăng xin hầu tiếp với lão thí chủ vậy. Chư tăng huynh mau bày trận nào.

Một loạn chín vị tăng nhân đang đứng bất động và nhắm mắt đó đột nhiên sau câu khẩu lệnh của vị tăng nhân kia, liền động thân nhanh đến không ngờ, khiến cho Cổ bang chủ đủ trăm miệng cũng không sao nói được. Quýnh quáng, lão hô lên :

- Cừu Thạch! Mau mau tìm biện pháp nào đi chứ. La Hán trận này họ Cổ ta không kham nổi đâu.

Biết là do hiểu lầm mà ra, nhưng tình là vậy, còn lý thì sai rành rành, Cừu Thạch cũng chưa biết phải làm sao đây. Bất chợt, chàng nhìn xuống y phục của chàng và nhìn vào cây gậy đả cầu của Cổ bang chủ, chàng liền nảy sinh một ý. Chàng bèn lớn tiếng bảo :

- Sư huynh, mau ném cây gậy đả cầu cho đệ nào!

Vù!

Tuy chưa biết Cừu Thạch định làm gì, nhưng Cổ bang chủ vốn tin vào linh trí mãnh liệt của chàng từ trước, nghe chàng bảo sao, lão liền làm vậy. Do đó, ngay lúc trận La Hán chưa phát động, Cổ bang chủ đã ném gậy đả cầu ra cho chàng.

Chộp được vào tay, Cừu Thạch bèn nói thêm với với cả song phương :

- Chư vị đại sư xin nhẹ tay cho. Còn sư huynh hãy cố duy trì một lúc nhé.

- Người đi đâu? Người định bỏ ta ở đây một mình à?

Cừu Thạch cười phá lên đáp :

- Thì tiểu đệ đi thỉnh Phương trượng đến đây giải cứu sư huynh chứ còn đi đâu nữa. Bảo trọng nhé sư huynh.

Không cứ gì Cổ Khả Lạc giật mình mà mười mấy vị tăng nhân còn lại bên ngoài cũng phải giật mình khi nghe Cừu Thạch ngang nhiên bảo thế.

Lập tức vị tăng nhân lúc nãy do không xem Cừu Thạch là một tên khất cái trẻ tuổi vào đâu, nên đứng yên nhìn Cừu Thạch và nói :

- A di đà Phật! Bản tăng xin tiểu thí chủ đừng vọng động. Chốn thiền môn tuy là Thánh địa, nhưng tiểu thí chủ đừng lấy thế mà khinh thường. Mỗi bước chân đi là mỗi bước đưa tiểu thí chủ về âm cảnh đó. A di đà Phật!

Cừu Thạch phải dần lòng lắm mới không phì cười và mới không nói lời xúc phạm, chàng chỉ đa tạ mà nói :

- Đa tạ đại sư đã nhắc nhở, Cừu Thạch này nào dám có thái độ mực hạ vô nhân. Nhưng tại hạ cũng không dám để Cổ bang chủ phải thất vọng. Đành phải múa búa trước cửa Lỗ Bang thôi. Cáo từ. Hẹn gặp lại nhé.

Tuy vẫn nghe Cừu Thạch nói thế nhưng Cổ bang chủ lúc này không sao thốt được lời can ngăn. Là lão không muốn Cừu Thạch xông xáo lung tung tại Thiếu Lâm thiền viện mà sinh phiền. Nhưng lúc đó La Hán trận đã phát động, chống đỡ còn không xuể nói gì được nữa mà Cổ bang chủ nói chứ.

Thế là sau khi nói xong, Cừu Thạch liền đề khí, tay nâng cao cây gậy đá cầu nhún người, dùng Cừu Chuyển Thân Long bộ mà cất người phi thân lên cao những năm trượng, nhắm bên trên cổng đại môn mà lao đi nhanh như gió cuốn.

Vị tăng nhân vừa mới nói và hơn mười vị tăng nhân còn lại tuy đã nghe Cừu Thạch báo trước rồi nhưng tất cả đều không ngờ Cừu Thạch lại dám hành động như lời đã nói. Lại càng không ngờ Cừu Thạch lại dám hành động theo lời đã nói. Lại càng không ngờ khi Cừu Thạch lại hành động theo biện pháp không tưởng như thế.

Đại môn của Thiếu Lâm tự bao đời nay là dành cho những nhân vật vào hàng đại thượng thừa đi qua, và đi qua dưới cổng, chứ chưa từng có một ai ngông cuồng như Cừu Thạch cả.

Mà dù cho Cừu Thạch có ngông cuồng đi nữa, thì tất cả đều không ai ngờ thân pháp của Cừu Thạch lại siêu huyền đến thế. Cừu Thạch có thể nào vượt được đại môn cao hơn bảy trượng như thế sao?

Bọn tăng nhân không rõ chưa rõ lắm điều này, nhưng hành vi của Cừu Thạch đúng là không biết trời cao đất dày là gì cả.

Do bất ngờ nên khi nhận ra Cừu Thạch đã tung người lảng không vọt đi, thì vị tăng nhân nọ bèn vội vàng buông lệnh :

- Bắt giữ hán lại!

Miệng thì hạ lệnh như thế, mà người của vị tăng nhân nọ đã là đà cất lên.

Cừu Thạch khi còn cách đại môn chừng hai trượng, Cừu Thạch nhìn thấy cử chỉ đầy của mấy vị tăng nhân, chàng nhoèn cười thú vị, cố tình chờ xem thân pháp của vị tăng nhân như thế nào... mà vị tăng nhân đó chừng như muốn đuổi theo chàng?

Ngay lập tức theo lệnh của vị tăng nhân nọ, trong số những tăng nhân còn lại có một vị gầm lên một tiếng, đoạn lảng không lướt đi thật nhanh, hướng về vị tăng nhân đang cất mình lên mà lao tới.

Cừu Thạch nhìn thấy cử động này, nhưng chàng vẫn mỉm cười.

Khi còn cách đại môn chừng một trượng và còn hai trượng chiều cao nữa là Cừu Thạch sẽ vượt qua đại môn, bọn tăng nhân còn lại tưởng rằng Cừu Thạch vô phương vượt qua được đại môn, bèn đồng một lúc lướt người đến bên dưới đại môn, chờ chàng khi hết đà bị rơi xuống thì vây bắt.

Cũng chính lúc đó, bằng khỏe mắt Cừu Thạch nhìn thấy vị tăng nhân khi nãy gầm lên bây giờ đã lao đến ngay bên trên đầu của vị tăng nhân thứ nhất, vị tăng nhân bên trên liền điểm nhẹ đầu ngón chân lên đầu vị tăng nhân bên dưới một cái, lại gầm lên, và lúc này, vị tăng nhân bên trên đã như một viên pháp thẳng thiên lướt vù vù đến ngay chỗ Cừu Thạch.

Đến lúc đó, Cừu Thạch mới hiểu ra bọn người Thiếu Lâm chẳng những có võ công thâm hậu, mà lại còn có nhiều biện pháp để đối phó với địch nhân xâm nhập cửa thiền. Cừu Thạch không cười được nữa, nhưng sở năng của chàng không phải chỉ có bao nhiêu đó. Cừu Chuyển Thân Long bộ không phải chỉ có thế mà thôi.

Không chậm cũng không nhanh, Cừu Thạch chờ cho thân hình còn cách đại môn chừng nửa trượng, chàng bèn hú lên một tiếng lãnh lót, quấy nhẹ thân mình một lượt, lập tức thân hình của chàng vọt lên cao thêm đúng hai trượng nữa, để rồi Cừu Thạch bắn người vọt hán sang bên kia đại môn.

Kể như toàn thể những vị tăng nhân có mặt ở bên ngoài đại môn, trừ chín vị đang lập trận La Hán họ đều khiếp đảm cho thân pháp tuyệt luân của gã khát cái nhỏ tuổi. Thân pháp như Cừu Thạch đó đến nghe bọn họ còn chưa nghe, nói gì đến việc tận mục sở thị?

Vị tăng nhân đầu lĩnh một hai cả quyết rằng Cổ bang chủ bị mạo danh, thì tên khát cái nọ cũng là do đối phương của người cải dạng ra mà thôi. Bằng không thì làm sao trong Cái bang lại có một tay đại cao thủ như thế này mà không ai nghe nói đến? Do nghĩ thế, nên vị tăng nhân nọ bèn bỏ mặc Cổ bang chủ cho chín vị tăng nhân kia vây hãm, vị tăng nhân bên thống xuất số còn lại, mở cổng nhỏ của đại môn mà lao vút vào, quyết truy đuổi cho bằng được tên khát cái ngao mạn kia.

Vút! Vút! Vút! Vút!

Hàng loạt tiếng tăng bào giũ phần phật vào gió theo thân hình chớp động của hơn mười tăng nhân vang lên lờng lờng. Nhưng khi bọn họ chạy được vào bên trong đại môn thì đã không còn thấy bóng dáng tên khát cái kia đâu cả.

Tất cả lại một phen nữa phải ngỡ ngàng đến xuất thần. Vì từ đại môn đến một chỗ khuất gần nhất cũng ngoài ba mươi trượng, vậy thì Cừu Thạch làm sao ẩn thân kịp khi bọn họ từ bên ngoài qua cửa nhỏ lao vào trong, tất cả không đầy năm lần chớp mắt thế mà Cừu Thạch đã mất dạng?

Là người phàm xác thịt, bản lĩnh có thông huyền đến đâu đi nữa cũng không thể vượt qua đoạn đường ba mươi trượng trong thời gian ngắn ngủi như thế được. Bọn tăng nhân kinh nghi và nhìn quanh. Sau cùng dường như tất cả đều nghĩ rằng Cừu Thạch đang ẩn mình đâu đó bên trên đại môn, vì bề mặt đại môn rộng đến gần một trượng kia mà? Do nghĩ thế, nên tất cả đều ngừng đầu quan sát bên trên. Được một lúc vẫn không phát hiện Cừu Thạch đâu, bọn

họ bèn dụng lực theo pháp Bích hồ đu tường tiến lên những năm người, quyết đánh đuổi Cừu Thạch trở xuống bên dưới.

Lại thêm một ít thời gian nữa trôi qua, và khi năm vị tăng nhân lục soát kỹ bên trên xong, bèn ngơ ngác báo vọng xuống :

- Không có!

Vậy là đã rõ, Cừu Thạch chẳng những thân pháp đã cao mà khinh công cũng thượng thặng, thế là vị tăng nhân đầu lĩnh bèn lấy ra từ trong người cái còi tre và gấp rút thổi lên cấp báo có địch nhân xâm phạm thánh địa.

Toe... Toe... Toe...

Bọn tăng nhân bèn lục đục chạy trở ra bên ngoài, khép cánh cửa nhỏ lại sau lưng, tiếp tục nhiệm vụ canh giới bên ngoài đại môn

Tất cả đều trật tự, ngăn nắp. Ai phận sự nấy, không la ó, không gây hỗn độn, tránh sự náo động cho chốn thiền viện và tránh trường hợp địch nhân lợi dụng sự hỗn loạn đó mà lén sâu vào bên trong.

Trong lúc bọn tăng nhân ở bên ngoài còn đang tìm kiếm Cừu Thạch, thì chàng thực sự đã bằng tuyệt thân pháp biến mất hút ở đằng sau Đại Hùng bảo điện rồi. Chàng tuy chưa từng đặt chân đến Thiếu Lâm tự, nhưng chàng thừa biết qua lời giảng hồ đồn đại rằng Đại Hùng bảo điện chỉ là nơi để củng đàn. Còn chỗ ngụ của tăng nhân thì luôn ở phía sau. Ở phía sau thì lại được phân ra thành nhiều viện, mỗi viện chiếm một dãy gồm Đạt Ma viện, La Hán viện, Hộ Pháp viện, Trường Lão viện và Tổ Sư đường, Tàng Kinh các.

Cừu Thạch cứ theo đó mà lướt qua như một cái bóng mờ, đến khi tiếng còi tre từ bên ngoài được nổi tiếp dần vào trong, dẫn đến sự xuất hiện của nhiều tăng nhân lo bảo vệ các viện, thì Cừu Thạch đã đến được Tổ Sư đường. Tiếng còi tre đã đề tỉnh hai vị tăng nhân có thân hình cao to như hai vị La Hán hóa thân đứng ngay ngưỡng cửa Tổ sư điện. Cho nên khi hai vị tăng nhân này đột nhiên thấy sự hiện diện của Cừu Thạch ở đây, hai vị tăng nhân bèn đưa phương tiện sẵn ra ngang ngang lối đi vào và ứng tiếng hỏi :

- A di đà Phật! Tiểu thí chủ bằng cách nào mà vào được chốn này? Sao không thấy tri khách tăng đến báo?

Do đã suy tính sẵn, Cừu Thạch vờ ngạc nhiên nâng gậy đá cầu lên ngang đầu và nói :

- Ủa! Sao lạ vậy nhị vị đại sư? Tiểu cái theo hầu cận Cô bang chủ, được Cô bang chủ sai đem gậy đá cầu này đến cho lão nhân gia, như vậy cũng cần phải có tri khách tăng đưa đường hay sao?

Đại danh của Cô bang chủ Cái bang thì hai vị tăng nhân này đã từng nghe, nhưng do chỉ là tăng nhân ở vị trí thấp, nên hai vị này không rõ là Cô bang chủ có mặt ở đây hay là không? Nhưng nếu không có thì làm sao một tên tiểu khát cái lại dám chường mặt ở đây, lại còn có gậy đá cầu hình thù quái dị mà thoạt nhìn ai lại không biết đây là vật bất ly thân của Cô bang chủ? Huống chi, tuy có tiếng còi tre báo hiệu có địch nhân xâm phạm cửa thiền, nhưng phải là hạng người nào kia kia, chứ không thể là một gã tiểu khát cái nhỏ tuổi này.

Do nghĩ như thế, nên hai vị tăng nhân hộ pháp nào dám xúc phạm đến oai danh của Cô bang chủ, có lẽ hiện đang là thượng khách của Phương trượng Chương môn, nên cả hai bèn thu phương tiện sẵn lại, ra hiệu cho Cừu Thạch cứ vào.

Mừng như mở cờ trong bụng, Cừu Thạch liền ung dung tiến vào Tổ Sư đường.

Phát hiện một dãy tịnh phòng đóng cửa im ỉm, Cừu Thạch còn chưa biết phải đi lối nào, thì chợt nghe từ trong một tịnh phòng nọ khá lớn, cánh cửa tuy khép chặt, nhưng lại có tiếng phát thoại từ bên trong vang ra. Cừu Thạch bèn xăm xăm đi đến đấy.

Khi còn cách căn tịnh phòng chừng ba trượng, Cừu Thạch nghe rõ ràng một câu nói khá lớn :

- Phương trượng! Với sự phòng vệ nghiêm ngặt như quý tự vậy mà có địch nhân lại dám xâm nhập là sao? Điều này khó tin thật.

Rồi lại có một tiếng người đáp :

- A di đà Phật! Đó là do Hoa chương môn không rõ đầy thôi, đệ tử của tỳ tự rất chu đáo trong việc phòng vệ nên khó lòng sai lầm trong việc này. Qua tiếng còi báo động, thì đệ tử cho biết đây là địch nhân có võ công chưa từng thấy qua. Hoa chương môn chờ cho một lúc, thế nào cũng có tin báo tiếp cho xem

Nghe đến đây, Cừu Thạch liền nhanh chân bước đến bằng cước bộ khá trầm trọng. Quả nhiên vị Phương trượng Chương môn Thiếu Lâm tự vừa nói xong đã nghe được tiếng bước chân, liền nhân đó phát thoại hỏi :

- Có tin gì chưa Ngươn Thông?

Cừu Thạch cố nín cười, nhại giọng vị tăng nhân ở ngoài đại môn mà lên tiếng đáp :

- Khải bẩm Phương trượng, có Bang chủ Cái bang xin được bái son.

Lập tức Cừu Thạch nghe ở bên trong có hai tiếng của hai người kinh ngạc kêu lên :

- Cái gì...

- Ủa! Cỗ... Cỗ bang chủ đã đến rồi sao?

Bằng vào hai tiếng kêu kinh ngạc cất lên khá kỳ dị đó, Cừu Thạch liền sanh nghi. Chẳng cố tâm nhớ kỹ âm thanh của hai người này vào tâm khảm, để đó hạ hồi phân giải.

Đúng lúc đó, cửa tịnh phòng vụt mở toang ra.

Ngay sau đó, một dãy gồm năm người, đi đầu là một tăng nhân tay cầm thiền trượng là Phươg trượng Chươg môn phái Thiều Lâm bước ra.

Và cả năm đều kinh ngạc, giơng mặt nhìn Cừu Thạch khi thấy chàng không phải là tăng nhân đệ tử Ngươn Thông nào cả, mà là một gã khát cái mặt non choẹt dơ bẩn, tay thì cầm gậy đá cầu của Bang chủ Cái bang. Kinh ngạc nhất trong năm nhân vật này không ai khác ngoài Chươg môn Phươg trượng. Vì điều này hoàn toàn sai đối với qui của của Thiều Lâm. Do đó, vị tăng nhân đi đầu liền hỏi trước :

- A di đà Phật! Sao tiểu thí chủ lại có mặt ở đây? Còn Ngươn Thông đệ tử của bản tự đâu? Cỗ bang chủ có đúng là đã đến chưa?

Không vội đáp, Cừu Thạch nâng gậy đá cầu lên hai tay, vái chào Giác Nhân đại sư, sau đó chàng mới nói :

- Bẩm Phươg trượng, do tình hình nghiêm trọng, nên tại hạ và Cỗ bang chủ đã phải cải trang đến đây. Đây là gậy đá cầu của Cỗ bang chủ. Còn Cỗ bang chủ thì còn đang ở bên ngoài đại môn, mong Phươg trượng ban lệnh triệu hồi.

- Vậy là sao? Bản tăng không hiểu tiểu thí chủ muốn nói gì? Còn bằng cách nào tiểu thí chủ vào đây được, tiểu thí chủ sao chưa giải thích?

Cừu Thạch nghe vậy bèn thú nhận :

- Phươg trượng đại sư! Tại hạ nguyện bỏ tay cho Phươg trượng quản thúc. Chỉ vì người của quý tự không nhìn ra Cỗ bang chủ trong lột y phục khác nên đã dùng La Hán trận vây hãm ở bên ngoài. Vì thế tại hạ đành mạo phạm vượt đại môn vào đây để hầu báo. Tiếng còi báo động lúc này Phươg trượng nghe chính là nói về tại hạ. Mong Phươg trượng rộng lượng cho.

Nói xong Cừu Thạch liền đặt gậy đá cầu xuống ngay dưới chân chàng, lùi lại ba bước đứng chờ Phươg trượng xử lý.

Trong lúc Chươg môn đại sư đang khó nghĩ về tin này, và về hành động của Cừu Thạch khi chàng bảo là sẵn sàng bỏ tay chịu trói, thì có một đại hạ tướng mạo gầy ốm, gương mặt thì nham hiểm đã vọt miệng lên tiếng :

- Phươg trượng còn chờ gì nữa mà không bắt ngay tiểu tử này lại. Không chừng hần đã nhặt được cây gậy này ở đâu đó, mạo xưng là đệ tử khát cái để lên vào đây làm gian tế đó đại sư.

Âm thanh này Cừu Thạch đã nghe được lúc này, chàng bèn ngấm ngấm dò xét kỹ nhân vật này để xem hần là người thuộc môn phái nào? Sao hần và một tên nữa đã ngạc nhiên khi biết Cỗ bang chủ đến đây? Hần chỉ kinh ngạc khi đã nghe ai đó nói là Cỗ bang chủ xem như đã bị diệt trừ. Và đã là người của lão tặc họ Từ là đáng để nghi ngờ.

Sau khi nghe người đó nói như vậy, Chươg môn Phươg trượng bèn hỏi :

- Những điều tiểu thí chủ vừa nói là đúng sự thực à?

- Đúng vậy!

- Và tiểu thí chủ tự nhận là đã xâm nhập bản tự?

- Đúng!

- Vậy thì bản tăng đành phải khát tất tiểu thí chủ thôi.

- Phươg trượng cứ ra tay, tại hạ cam chịu, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Cừu Thạch chưa kịp đáp thì đã nghe một âm thanh quen tai thứ hai cất lên. Đó là một vị lão niên râu dài giữa ngực, tướng mạo đường đường đáng là một chính nhân quân tử, người này nói :

- Hừ! Đã nói là thúc thủ chịu tội, bây giờ sao lại nói đến điều kiện chứ? Phươg này đáng giết, không thể tha thứ!

Đã để tâm dò xét xong, Cừu Thạch bèn vị vào câu nói này mà đáp lời cho Giác Nhân đại sư :

- Đây! Điều kiện mà tại hạ muốn nói chính là liên quan đến sanh mạng của tại hạ.

Phươg trượng đại sư có đồng ý cho tại hạ nói tiếp không?

- Tiểu thí chủ cứ nói.

- Trước khi chưa minh bạch đúng sai, tại hạ đồng ý cho Phụng trọng không chế huyệt đạo, nhưng Phụng trọng phải cho tại hạ theo chân Phụng trọng ra đến đại môn, cùng đón tiếp Cổ bang chủ. Chỉ vì tại hạ không muốn khi sự việc chưa rõ ràng, lại có ai đó do quá nóng giận đập chết tại hạ thì oan cho tại hạ lắm.

Giác Nhân đại sư thoáng có phần nào kinh ngạc khi nghe Cừ Thạch nói thế. Đại sư vừa khẽ nhủ vậy vừa nói :

- Tiểu thí chủ lo sợ điều gì? Hoa chương môn đây chỉ thuận miệng nói thế thôi, chứ một khi tiểu thí chủ đã tỏ ra thuận phục, không có ai hại gì đến tiểu thí chủ đâu.

Cừ Thạch vẫn nặng nề bảo :

- Thì Phụng trọng cứ cho tại hạ theo chân, không lẽ điều này khó thì hành lắm sao?

Cũng là bất đắc dĩ, Giác Nhân đại sư đành chịu lòng Cừ Thạch.

Đại sư tiến lại gần Cừ Thạch có phần nào kiêng dè. Giác Nhân đại sư chỉ đưa tay chế trụ huyệt đạo của chàng, chỉ là một tiểu ám nhỏ, đủ để Cái bang không vận khởi chân lực được.

Đoạn đại sư xoay lưng đi, định ra ngoài đại môn xem tin báo của Cừ Thạch là thật là hư. Nhưng ngay khi Cừ Thạch khom người xuống định nhặt lấy cây đá cầu vẫn còn để nằm dài xuống nền phòng thì Hoa chương môn - không rõ môn phái nào - đã tiến lại gần, một tay chộp trên tay Cừ Thạch cây gậy đá cầu, còn một tay đưa ra chế trụ thêm một vài huyệt đạo nữa trên người chàng.

Nghe có tiếng động ở đằng sau, Giác Nhân đại sư quay phắt lại kịp nhìn thấy hành vi của Hoa chương môn, Giác Nhân đại sư bèn cau mày lộ vẻ khó chịu :

- Hoa chương môn...

Chỉ nói được có thế thì Chương môn họ Hoa đã vùng cười lên ba tiếng sau đó lấp liếm :

- Hà... hà... hà... chỉ là đề phòng vạn nhất mà thôi. Chứ Phụng trọng đã không nói là gian tế có võ công cao cường sao? Đại sư phải nghĩ đến trường hợp già này trá ngụy, biết đâu già biết cách di huyệt thì tiểu ẩn của đại sư vừa thi triển biết đâu không chế trụ được già.

Giác Nhân đại sư mím môi nhẫn nhục, liếc nhìn vẻ căm tức trên gương mặt Cừ Thạch, đoạn quay sang Hoa chương môn và ba vị kia nói như phân minh :

- Nhưng Hoa chương môn làm thế chẳng khác nào bản tăng bội ước sao? Mà thôi! Cũng là chuyện đã rồi, mong Hoa chương môn đừng làm nữa.

Nói xong, không biết nghĩ sao Giác Nhân đại sư bèn tiến đến nắm tay Cừ Thạch, sau đó đại sư bèn khởi khinh pháp thượng thừa Phật môn là Bát Bộ hãn thuyên đưa Cừ Thạch cùng đi.

Cừ Thạch tuy bị chế trụ huyệt đạo, nhưng mắt đâu có mờ, lý trí vẫn còn nguyên vẹn nên chàng đã hết sức kinh sợ khi chứng kiến thân pháp bất phàm này của Giác Nhân đại sư.

Chàng nhìn thật kỹ chỉ thấy Giác Nhân đại sư thong dong bước đi như người tản bộ, nhưng thực ra cước lực lại kinh hồn. Gió cứ sà sạt ngay bên tai Cừ Thạch khiến Cừ Thạch ngấm ngấm thán phục :

“Chẳng trách Thiếu Lâm phái bao đời nay luôn được xem là Thái Sơn, Bắc đẩu của võ học Trung Nguyên. Công phu này so ra đâu có kém gì Cửu Chuyển Thần Long bộ. Giác Nhân đại sư đã thế thì không hiểu Hư Không thánh tăng còn cao thâm đến mức nào nữa”.

Do công lực tạm thời không còn nên Cừ Thạch không rõ bốn nhân vật kia có đi theo ở đằng sau không? Và liệu tên mặt nham hiểm kia và Hoa chương môn tiểu nhân nọ có tính toán gì hại chàng từ phía sau không? Nhưng Cừ Thạch vẫn cảm thấy an lòng vì thấy Giác Nhân đại sư vẫn tiến đều không tỏ vẻ gì là lo lắng cả. Điều này chứng tỏ là không có gì xảy ra bằng không khó lòng mà che giấu được thánh giác tinh tường của Giác Nhân đại sư.

Thêm một hiện tượng nữa mà chỉ sau đó, Cừ Thạch mới hiểu. Đó là trên đường đi khi Giác Nhân đại sư thấy đệ tử nào đang lộ vẻ lo âu vì đã không phát hiện được tung tích của kẻ xâm nhập thì Giác Nhân đại sư lại niệm khê Phật hiệu, thế là tăng nhân đó liền nhìn Cừ Thạch một cái xong lại cúi đầu chờ cho Phụng trọng Chương môn đi qua. Điều này chứng tỏ là Giác Nhân đại sư đã có phần nào tin tưởng vào lời chàng nói.

Bằng vào cước lực đó, không bao lâu Cừ Thạch cùng mọi người đã ra đến đại môn. Đến đôi tai lúc này không khác gì thường nhân mà Cừ Thạch vẫn nghe thấy tiếng quát mắng của Cổ sư huynh vọng vào.

Lão mắng không chứa ai cả, lão lôi cả tam đại tên đầu trọc Hư Không ra mà mắng, khiến cho Giác Nhân đại sư vừa nghe được trán liền nhủ lại còn miệng thì co nín lắm bằng không đã phải phì cười ra rồi.

Lúc này Giác Nhân đại sư đã chậm chân lại, nhân đó Cừ Thạch bèn nói khẽ vào tai đại sư :

- Xin đại sư hãy cẩn trọng đề phòng tiểu nhân ám toán tại hạ.

Không ừ, không hừ. Giác Nhân đại sư chỉ nhẹ gật đầu. Sau đó bước qua cánh cửa nhỏ của Đại Môn, Giác Nhân đại sư đặt Cừ Thạch đứng trước mặt, cùng đứng nhìn cục diện đang đến lúc nguy kịch.

Đó là nói nguy kịch về phía Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ. Do đang gặp nguy một lúc khá lâu, cho nên đầu tóc của Cổ bang chủ lại xổ trung ra, rối bung lên. Lúc này chỉ cần y phục của họ Cổ rách toạt tả tả thì nhìn qua thì ai cũng nhận ra đó là Bang chủ Cái bang.

Lúc đó Cổ bang chủ chưa nhìn thấy Giác Nhân đại sư đã có mặt nên lão vẫn tiếp tục vừa chống đỡ vừa mắng lên âm âm :

- Cái bọn trọc này thật đáng chết. Nếu lão ăn mày ta mà còn trong tay cây gậy đá cầu thì ta sẽ bọn trọc đầu này ném mùi Loạn Pháp Đà Cầu cho biết thân. Bớ Giác Nhân! Bớ Hư Không! Hai bọn người chết hết rồi sao? Bọn người giáo huấn đệ tử sao khéo thế. Hừ! Toàn là bọn vô thiên vô pháp, mục vô tôn trưởng. Cừ Thạch, người chạy đâu rồi? Mau trả lại gậy đánh chó cho ta mau. Ôi! Ái chà! Dữ quá! Hung quá! Úy! Đánh hoài vậy?

Nghe được đến đây, và sau khi quan sát kỹ Cổ bang chủ đang rối bời trong La Hán trận, Giác Nhân đại sư bèn dụng công phu Sư Tử hồng mà niệm lên :

- A di đà Phật! Cổ thí chủ đừng mắng nữa có được không?

Một lời nói thế này của Giác Nhân đại sư đã mặc nhiên buông lệnh triệt thoái La Hán trận, mặc nhiên công nhân lão già vận y phục tươm tất kia là Bang chủ Cái bang Cổ Khả Lạc.

Thế là mọi việc đã rõ, sau khi La Hán trận ngừng lại, Cổ bang chủ vừa nhìn thấy mặt Giác Nhân đại sư bèn làm mặt giận, tung người nhảy vọt đến đưa tay chỉ vào mặt Giác Nhân đại sư há miệng định mắng, nhưng Cừ Thạch đã vội vàng chạy đến bên lão và kêu lên :

- Sư huynh coi chừng!

Vốn đang giận đó, giờ lại nghe Cừ Thạch bảo coi chừng, Cổ bang chủ càng giận hơn, vì ngờ Giác Nhân và các vị Chương môn kia ra đến đây là để đối phó với lão, nên lão đã nhanh tay gạt Cừ Thạch té sang một bên, còn miệng thì quát lên :

- Giác...

Vù!

Hự!

- Hay cho Giác Nhân!

- A di đà Phật! Hoa chương môn hãy dừng tay lại nào. Chúng đệ tử đâu! Giữ chân Hoa chương môn lại nào!

- Ha ha ha...

Kể từ khi La Hán trận triệt thoái theo lời thừa nhận của Giác Nhân đại sư, mọi diễn biến xảy ra quá nhanh đến không ai ngờ. Chỉ biết rằng sau cơn náo loạn thì Cừ Thạch đã bị hôn mê do bị cây gậy đá cầu đập mạnh vào người lúc họ Hoa vờ như vung gậy lên định ném trả cho Cổ bang chủ. Còn Chương môn họ Hoa sau khi âm toán Cừ Thạch xong bèn co giò bỏ chạy, ly khai khỏi Thiếu Lâm tự. Theo sau lão họ Hoa là hàng lũ tăng nhân thuộc phái Thiếu Lâm vùn vụt chạy đuổi lão. Trong đó cả hai vị Chương môn cùng đi với Giác Nhân đại sư ra đây. Còn lại đương trường là Giác Nhân đại sư cùng Cổ bang chủ chăm sóc cho Cừ Thạch, cạnh đó là tên Chương môn có khuôn mặt nham hiểm đang theo dõi.

Lúc này vì phải lo cho Cừ Thạch nên Cổ bang chủ quên đi tất cả mọi việc đã gây rắc rối cho lão. Lão lăng xăng xoa bóp các đại huyệt hòng cứu tỉnh Cừ Thạch.

Còn Giác Nhân đại sư do hối hận vì đã nghĩ lầm về chàng nên đại sư vừa nạp một viên linh đan vào miệng Cừ Thạch, vừa đưa tay giải tiểu công án lúc này đại sư đã thi triển trên người Cừ Thạch một cách nhanh nhẹn. Sau đó đại sư còn trút thêm một chút chân nguyên nội lực vào Bách Hội huyệt của Cừ Thạch để sức thuốc mau được dẫn lưu trong nội thể. Giác Nhân đại sư phải làm thế, vì đại sư biết rằng Chương môn họ Hoa còn chế trụ một ít huyệt đạo của Cừ Thạch nữa. Nhưng do gấp, phần thì có lẽ gã họ Hoa dùng thủ pháp độc môn, nên đại sư chưa kịp tìm hiểu để giải các cấm chế đó.

Nhờ đó một lúc sau Cừ Thạch đã lần hồi tỉnh lại, tuy vẫn còn nội thương trầm trọng, nhưng khi vừa hé mắt ra, Cừ Thạch nhìn thấy khuôn mặt của tên nham hiểm nọ đang nhìn chăm chăm vào chàng, chàng bèn vờ rên lên khe khẽ và quay mặt đi.

Thấy thế Cổ bang chủ bèn khom xuống, cất giọng bi thương hỏi nhỏ chàng :

- Sư đệ! Sư đệ có làm sao không?

Nhân đó Cừ Thạch cố giọng phụ nữ với Cổ bang chủ một câu đứt đoạn :

- Sư huynh... Đưa đệ đến... đến Hư Không đừng... đừng nói gì cả... coi chừng... tai vách... mạch... rừng.

Nói xong Cừ Thạch lại hôn mê tiếp. Riêng Cổ bang chủ vốn đang bị lụy đến thế, nhưng khi nghe xong lời nói của Cừ Thạch lão liền thấy toàn thân nổi gai cả lên. Biết rằng phải là tình hình nghiêm trọng lắm nên Cừ Thạch mới nói thế, hoảng chỉ cái gương của chàng đang sờ sờ trước mắt thế này, Cổ

bang chủ không thể không nghe theo. Do đó lão bèn bồng Cừ Thạch trên tay, hướng về Giác Nhân đại sư bằng giọng nói cực kỳ khẩn trương, lão nói :

- Theo sư đệ của lão hủ thì chỉ có Hư Không thánh tăng mới cứu chữa được nội thương này, Phương trượng có thể đưa lão hủ đến gặp Hư Không được không?

- Phương trượng! Xin đừng để trúng kế khổ nhục của gian tế.

Tên có bộ mặt nham hiểm nghe Cổ bang chủ nói xong, không để Giác Nhân đại sư đáp lời, thì hắn đã vọt miệng nói thề, khiến cho Giác Nhân đại sư lấy làm khó nghĩ.

Thấy thế, Cổ bang chủ bèn tiếp lời :

- Chuyện xảy ra như thế nào, sư đệ của lão hủ đã nói những gì với Phương trượng, Phương trượng cứ theo đó mà luận. Lão hủ đây hoàn toàn để tùy cho Phương trượng định đoạt lấy.

Nói xong Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ lại khom người xuống cặp lấy cây gậy đá cầu ngang dưới thân người Cừ Thạch, đoạn đứng chờ Giác Nhân đại sư quyết định Được một lúc, Giác Nhân đại sư liền quay nhìn tên kia và nói :

- Phiền đại giá Chương môn về tịnh phòng an nghỉ. Bần tăng phải đưa Cổ bang chủ đến chỗ đại sư bá mới được.

Nói xong, Giác Nhân đại sư lại ứng tiếng kêu lên :

- Ngươn Trí! Hầu giá Lục chương môn nhé. Mời!

Chờ cho vị tăng nhân có pháp hiệu là Ngươn Trí tuân theo lệnh và đưa tên có gương mặt nham hiểm kia gọi là Lục chương môn đã đi khuất xong đâu đó, Giác Nhân đại sư mới hỏi Cổ bang chủ :

- Cổ lão thí chủ, vị tiểu đệ này là đồng môn sư huynh đệ? Lúc nãy tiểu thí chủ này đã nói những gì với lão thí chủ, liệu có thể cho bần tăng biết được không?

- Đối với Phương trượng thì lão hủ không dám giấu. Nguyên tề sư đệ là đồng môn, không những với lão hủ mà còn với quý sư bá là Hư Không thánh tăng nữa. Nếu Phương trượng muốn biết rõ hơn thì hãy chờ quý sư bá nói qua. Còn lúc nãy tề sư đệ chỉ nói thế này...

Thuật lại câu nói đứt đoạn của Cừ Thạch lúc nãy đã nói cho Giác Nhân đại sư nghe xong, Cổ bang chủ lại nói :

- Tề sư đệ có trí tuệ hơn người, võ công siêu phàm, không hiểu sao lại bị thế này được nhỉ? Đại sư có rõ nguyên ủy không?

Giác Nhân đại sư chỉ thờ dài thườn thượt không đáp vội. Đoạn Giác Nhân đại sư liếc nhìn sắc diện của Cừ Thạch một cái và nói :

- Được rồi! Cổ lão thí chủ hãy đưa tề sư đệ đi theo bần tăng đây, chờ đại sư bá chuẩn trị xong chúng ta hãy bàn việc này sau. Mời!

Bình thường có lẽ Cổ bang chủ khó thể bỏ qua, nhưng lúc này chưa phải là lúc để làm rõ. Do đó, Cổ bang chủ liền bồng Cừ Thạch động thân đi theo Giác Nhân đại sư.

Khi đến trước một tịnh thất nhỏ thấp thoáng trong một vòng rào toàn là trúc vàng của miền Thiên Trúc xa xôi mang về trồng tại đây, Giác Nhân đại sư liền bảo Cổ bang chủ :

- Cổ lão thí chủ chú ý nhé. Nhớ đi sát với bần tăng vì đây là trận pháp kỳ môn không dễ gì qua được

Đi theo Giác Nhân đại sư qua được kỳ trận này xong, Cổ bang chủ mới nghe từ trong tịnh thất có tiếng Thánh tăng hỏi vọng ra :

- Giác Nhân đó à? Còn ai nữa vậy? Chừng như có người bị nội thương phải không?

Cổ bang chủ còn đang ngấm ngấm thán phục tai mắt linh mẫn của Hư Không thánh tăng thì đã nghe Giác Nhân hỏi báo :

- Khai bẩm đại sư bá, có Cổ bang chủ Cái bang và một vị tiểu thí chủ tự nhận là đồng môn sư huynh đệ với đại sư bá muốn được hội kiến.

- Đồng môn à? Với Hư Không này sao? Sao lạ vậy?

Không để cho Giác Nhân đại sư kịp phản ứng, Cổ bang chủ liền vội vàng nói :

- Hư Không đại sư, còn nhận được âm thanh của lão ăn mày không chết này không? Đại sư có biết Cửu Chuyển...

- Được rồi! Giác Nhân hãy đưa nhị vị này vào đi!

Bán tín bán nghi, Giác Nhân đại sư đành phải đưa tay mời :

- Mời Cổ lão thí chủ.

Không cần phải khách sáo nữa, Cổ bang chủ đã nhanh nhẹn bồng Cừu Thạch tiến luôn vào bên trong. Tịnh thất khá nhỏ nhưng lại sạch sẽ, không một tí bụi nào. Giữa tịnh thất là hai miếng bồ đoàn. Một nhỏ, một rộng. Hư Không thánh tăng sắc diện hồng hào đang ngồi trên chiếc bồ đoàn hẹp, ngược mắt nhìn Cổ bang chủ và Cừu Thạch còn đang hôn mê.

Trong thấy sắc diện của chàng thanh niên nọ, Thánh tăng bèn chau mày, ra dấu bảo Cổ bang chủ đặt chàng nằm xuống.

Xem qua một vòng kinh mạch, Hư Không khẽ thở ra một tiếng nhẹ nhõm, nấp vào miệng Cừu Thạch một viên linh đan có màu đỏ ửng. Đoạn Hư Không thánh tăng vừa dùng thuật Thôi Cung Hóa Huyết xoa khắp người Cừu Thạch vừa cất giọng hỏi :

- Chuyện xảy ra thế nào Giác Nhân?

Nghe đại sư bá hỏi thế, Giác Nhân hiểu là mọi việc đã ổn, bèn đem tất cả thuật lại cho đại sư bá và Cổ bang chủ cùng nghe kể từ lúc Cừu Thạch đột nhiên xuất hiện tại Tổ Sư đường đến lúc bị Chương môn phái Hoa Sơn là Hoa Ngải Tận dùng gậy đá cẩu như ám khí để ám toán chàng.

Càng nghe thì Cổ bang chủ càng sôi giận. Đợi cho Giác Nhân đại sư nói xong, Cổ bang chủ liền nói :

- Giỏi cho tên Hoa Ngải Tận. Đúng là sư đệ của lão hủ đã phát hiện ra điều gì đó nên hấn định sát nhân diệt khẩu đây mà!

Giác Nhân đại sư cũng phải lên tiếng :

- Cổ lão thí chủ, cái này cũng phải do lỗi bản tăng một phần vì đã không tin lời tiểu thí chủ đây.

- Thôi được rồi. Cổ thí chủ đừng có giận nữa, may mà vị tiểu thí chủ đây trước khi bị Giác Nhân và gã họ Hoa kia chế trụ huyết đạo đã có đưa nội lực lên toàn thân để hộ vệ kinh mạch và ngũ tạng lục phủ. Điều này là hiếm có. Không chừng chỉ một thời gian nữa là vị tiểu thí chủ này có thể đạt mức kim cương bất hoại nữa không chừng. Chỉ là chút vết thương ngoài thôi, không đáng ngại.

Nghe Hư Không thánh tăng nói thế, Giác Nhân đại sư chỉ biết tròn mắt kinh ngạc và lộ vẻ không tin. Còn Cổ bang chủ thì vẫn tiếp tục hậm hực, nhưng là hậm hực về chuyện khác. Lão nói :

- Tức chết đi. Nếu sư đệ của lão đây đừng thay đổi ý phục với lão thì dầu cho có mười cây gậy như cây này thì cũng không làm gì cho đệ sư đệ được.

Thánh tăng và Giác Nhân đại sư lúc này mới chú ý đến bộ y phục mà Cổ bang chủ đang khoác trên người, nhưng không hiểu nó có ưu điểm gì mà Cổ bang chủ lại nói thế.

Thấy vậy, chừng như cũng đã đến lúc nên Cổ bang chủ liền đưa tay chỉ Cừu Thạch còn đang được Thánh tăng xoa bóp và nói :

- Lão xin giới thiệu với Thánh tăng, hấn đây tên là Cừu Thạch, là truyền nhân đích truyền của Cừu Chuyển quái khách. Còn Thánh tăng, Tiên kiếm, La minh chủ đã quá vắng, lão hủ đây và Tà lão Thần quyền tuy cũng là truyền nhân của người, nhưng không bằng Cừu Thạch. À, còn điều này nữa, lão quên không nói, ngoài chúng ta còn có tên ác độc Từ Kinh Nhân nữa cũng là truyền nhân như chúng ta. Nhưng lão và đệ sư đệ đã liệt tên ác tặc họ Từ đó vào hàng phản đồ rồi. Hấn đã khi sư diệt tổ, tự xóa đi bút tích của ân sư. Hấn đã hủy diệt huynh đệ đồng môn là La Thái và Tiên kiếm. Cũng như suýt nữa đã lấy luôn tánh mạng của Thánh tăng rồi. Lão nói thế Thánh tăng có rõ không vậy?

Giác Nhân càng nghe càng mù mờ khó hiểu, nhưng vẫn tỏ ra kinh ngạc khôn cùng, còn Thánh tăng thì gật đầu và hỏi tiếp :

- Sao Cổ bang chủ biết rõ vậy? Không lẽ Cổ thí chủ đã tự mình tìm được những ức đoán và giải thích được tất cả sao?

Cổ bang chủ nhân đó liền khôi sự thuật lại mọi việc ngay từ đầu, quanh việc cùng Cừu Thạch về Ngũ Đài sơn và việc bị Từ Kinh Nhân ám hại cho Thánh tăng và Giác Nhân đại sư nghe qua một lượt.

Giác Nhân đại sư nghe mà cứ như người mơ ngủ, còn Thánh tăng nghe xong liền cảm khái nói :

- Việc một người có đến hai hoặc nhiều sư phụ là điều dễ hiểu, nhưng bản tăng không thể cùng một lúc ở cả hai môn phái. Cổ thí chủ hãy hiểu ra. Chà! Hóa ra ân sư chúng ta lại có sự sắp đặt lạ lùng thật. Và bản tăng cũng không thể nào ngờ được là chính Từ Kinh Nhân lại dám làm điều như vậy. Nếu không do chính miệng họ Từ tự nói ra điều này và Cổ thí chủ lại được tai qua nạn khỏi thì bản tăng vẫn không rõ ai là người hạ độc bản tăng. A di đà Phật! Phật tử từ bi! Cũng may bản tăng nhờ có Võ tướng thần công hỗ trợ, bằng không sinh mạng bé nhỏ này đã không còn nữa rồi. Ngẫm nghĩ lại, đúng là họa kiếp giang hồ đã đến rồi. Không hiểu Cừu thí chủ đây còn phát hiện được điều gì nữa.

Vừa khéo Hư Không thánh tăng vừa nói xong thì Cừu Thạch cũng vừa lúc hồi tỉnh, chàng vẫn nằm mơ mắt ra, ngo ngác nhìn cả ba người. Như đã hiểu ra, Cừu Thạch vội vàng ngồi bật dậy và lên tiếng :

- Nếu vẫn bối không làm thì đây là...

- Phải đấy sư đệ! Đúng là Thánh tăng đấy. Mọi việc trước sau ta đã nói hết cho Thánh tăng và Phương trượng Giác Nhân đại sư rồi. Sư đệ còn điều gì muốn nói không?

Đến lúc đó Cừu Thạch kiểm lại mọi thứ trong đầu thật nhanh và hốt hoảng hỏi :

- Sư huynh! Tiểu đệ ngắt được bao lâu rồi?

Khó hiểu trước tình trạng hốt hoảng của Cừ Thạch, Cổ bang chủ vừa nhăn mặt vừa đáp :

- Có điều gì khẩn cấp lắm hay sao? Sư đệ chỉ ngắt chừng hai thời thần mà thôi.

- Hai thời thần? Giờ này là giờ gì rồi?

Lúc đó Hư Không thánh tăng mới lên tiếng :

- Đã là giờ Tuất rồi. Tiểu thí chủ lo ngại điều gì? Sao tiểu thí chủ không lo vận công điều tức?

Nghe nói bây giờ đã là giờ Tuất, Cừ Thạch còn tỏ vẻ khẩn trương hơn, chàng nói nhanh :

- Vậy là không kịp rồi. Sư huynh! Mã Độc Cước giờ ở đâu? Sư huynh liệu có thể tìm và câu thúc hắn không?

- Mà là việc gì vậy? Sư đệ hãy giải thích cho rõ đã Cừ Thạch do đã biết tánh tình nóng nảy, muốn biết điều gì là phải biết cho rõ ràng của Cổ bang chủ, không thể không nói, Cừ Thạch bèn vắt tất nói :

- Đêm qua, tại một ngôi cổ động cách đây chừng hai mươi dặm, chính tại tiểu đệ và chính mắt tiểu đệ đã nghe và đã nhìn thấy Mã Độc Cước và một bọn nữa đông lắm, hội diện cùng nhau. Tất cả đều che kín chân diện mục và đều tự nhận là giáo đồ của Huyết Kỳ giáo. Âm thanh của họ Mã thì tiểu đệ đã nhận ra, qua đó họ Mã đã cất đặt hai tên trong bọn tiềm nhập vào Thiếu Lâm để hành sự một điều bất lợi gì đó cho quần hùng vào ngày kia. Mà đến nay là hạn kỳ chốt cho hai tên đó hành sự xong phải đến gặp họ Mã để báo lại. Muốn biết đây là âm mưu gì thì sư huynh hãy mau mau bắt họ Mã mà tra khảo mới được

Vừa nghe Cừ Thạch nói xong, Cổ bang chủ đành rằng luôn tin tưởng ở chàng, nhưng lão vẫn lấy làm hoang mang, không ngờ Mã Độc Cước lại là một con người tồi tệ đến thế. Do đó Cổ bang chủ ngồi như chết vậy, không biết phải làm gì ngay bây giờ cho kịp.

Đến khi lão hé miệng định gầm lên để phát tiết cơn giận thì cùng một lúc Cừ Thạch và Hư Không thánh tăng không hẹn mà đồng đã đưa tay ra. Một người thì bịt miệng Cổ bang chủ lại không cho lên tiếng, còn một người thì ấn vào đầu vai lão, không cho lão đứng lên.

Ngay khi phát hiện người kia cùng ra tay một lúc với mình, Thánh tăng và Cừ Thạch đưa mắt nhìn nhau xong lại khẽ gật đầu với nhau ra vẻ đã hiểu.

Và trong khi Giác Nhân đại sư và Cổ bang chủ còn đang ngờ ngẩn thần tình chưa hiểu gì hết, thì Hư Không thánh tăng đã hạ thấp giọng nói với Cừ Thạch :

- Dọn dẹp đồ sâu bọ trong vườn nhà là việc của lão nạp, tiểu thí chủ hãy để lão nạp hành động nhé.

Giác Nhân và Cổ Khả Lạc chỉ thấy Cừ Thạch mím môi lại và gật nhẹ đầu, sau đó lại thấy thân hình Thánh tăng vụt chớp động một cái rồi biến mất. Cả hai đưa mắt nhìn Cừ Thạch ý muốn hỏi.

Cừ Thạch bèn thở ra nói :

- Có người lén lút thâm nhập vào tận đây để hành động, Thánh tăng cho là đệ tử của Thiếu Lâm, nên người không cho tiểu đệ ra tay. Nếu đúng tên gian tế đó là người của Thiếu Lâm thì tiểu đệ không sao hiểu được thế lực của Huyết Kỳ giáo rộng đến chừng nào. Chỉ mong đây là một sự lầm lẫn mà thôi.

Nhưng trái với ý muốn của Cừ Thạch, vừa lúc chàng nói xong, thì Hư Không thánh tăng quay lại, trong tay là một vị tăng nhân

Có lẽ Thánh tăng đã nghe được câu nói cuối cùng của chàng nên Thánh tăng lên tiếng :

- Rất tiếc đây lại là sự thật. A di đà Phật. Đúng là nghiệt chướng trong cửa thiền!

Nói xong Thánh tăng liền buông vị tăng nhân đó ra, vừa nhìn thấy đã không kiềm được bi phẫn kêu lên :

- Nguon Quả! Là người sao? Người dám khi sư diệt tổ, làm bại hoại kỷ cương nhà Phật sao?

Tên tăng nhân nọ đúng là Nguon Quả chừng như đã biết tội, hắn biến sắc đập đầu liên một lúc những mấy cái, vừa đập đầu hắn vừa nói :

- Đệ tử ngu muội đã để cho bọn tà giáo lôi cuốn thật đáng tội chết. Xin Phụng thượng và đại sư bá tổ rộng lượng xá tội!

- Hừ! Nguon Quả! Tội của ngươi nặng bằng non, vậy mà ngươi lại...

Cừ Thạch vội đưa tay ngăn Giác Nhân đại sư lại, sau đó chàng mới nói với Nguon Quả đại sư :

- Đại sư hãy nghe tại hạ nói đây, có phải đại sư đúng là người của Huyết Kỳ giáo? Có phải đại sư và một người nữa được lệnh của Giáo chủ và đã làm một điều gì đó bất lợi cho Thiếu Lâm phái và quần hùng phái không? Và có phải đêm nay giờ Tý đại sư phải đi bẩm báo lại về nhiệm vụ đã được sai khiến không vậy?

Nguyen Quả đã biến sắc, gờ còn biến sắc trầm trọng hơn khi nghe những lời Cừu Thạch vừa nói. Hắn ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mặt Cừu Thạch tưởng chừng như vừa hội diện với thần nhân vậy. Hắn kinh hoàng hỏi lại :

- Sao... sao thí chủ lại... lại biết tường tận như vậy? Thí chủ đã nhìn thấy tất cả những gì tiểu tăng đã làm sao?

Cừu Thạch chỉ mỉm cười không đáp, còn ba vị kia thì lại gật đầu nhìn nhau, thần phục cách hành sự của chàng. Có thể Nguyen Quả không bị đánh cũng phải cung khai. Quả nhiên sau đó Nguyen Quả bèn quay sang Giác Nhân và Thánh tăng mà nói hết :

- Phương trượng! Đại sư bá tổ, đệ tử xin chịu tội. Phương trượng cứ chiếu môn qui mà hãy trị tội đệ tử.

- Nguyen Quả! Ngươi đã chịu người ta sai khiến như thế nào? Và ngươi đã làm những gì nào?

Nghĩ là Phương trượng Chương môn tuy đã biết rõ, nhưng lại muốn chính mình cung xưng ra để xem là có thành tâm hối lỗi không nên Nguyen Quả liền nói :

- Giáo chủ Huyết Kỳ giáo đã hứa giao cho đệ tử chức vị Phương trượng nếu đệ tử hoàn thành phận sự được giao. Đệ tử biết tội rồi... xin...

- Nguyen Quả!

Nước mắt giọt ngắn giọt dài, Nguyen Quả thấy không sao lẩn tránh được việc cung xưng bèn thu hết can đảm mà nói ra :

- Hắn đã giao cho đệ tử một gói thuốc bột để trộn lẫn vào số muối dự trữ trong chùa, và đệ tử vừa hành động xong..

Nghe xong không chậm một sát na nào, Giác Nhân đại sư đã động thân lướt người đi như ánh chớp lóe.

Thấy thế, Nguyen Quả mới biết rằng việc làm của hắn vẫn chưa bị phát giác. Hắn bèn tức uất gầm lên hướng về Cừu Thạch mà nói như hét :

- Hay cho tiểu tử! Ngươi dám... hự!

Hắn chỉ kêu được một tiếng nhỏ khi bị Thánh tăng dùng chỉ điểm mạnh vào Hôn huyết của hắn. Sau đó Thánh tăng liền nói với Cừu Thạch :

- Cũng nhờ tiểu thí chủ mà Thiếu Lâm kịp phát giác âm mưu này. Công của...

- Úy!

Không để cho Thánh tăng nói hết, Cừu Thạch vừa nghe đến âm mưu đã giật mình đánh thót kêu lên một tiếng hoảng hốt, khiến cho Thánh tăng và Cổ bang chủ phải giật mình theo, ngờ còn sót điều gì quan trọng nữa, cả hai không nhận được đồng kêu lên :

- Gì vậy sư đệ?

- Còn gì nữa tiểu thí chủ?

Miệng cười méo xệch, Cừu Thạch không đáp, chỉ hỏi Cổ bang chủ :

- Sư huynh! Còn tên Chương môn họ Hoa đâu? Hắn còn ở đây không?

Cổ bang chủ cho là Cừu Thạch muốn trả thù đòn đánh lén ban nãy, bèn đáp :

- Ta không rõ! Có khi hắn đã bỏ trốn rồi thì phải. Ồi! Không sao! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn mà!

Nhưng Cừu Thạch đã lắc đầu giải thích tiếp :

- Là sư huynh không biết đấy thôi, tên họ Hoa và một tên nữa có gương mặt rất nham hiểm chúng đã sùng sờ kinh ngạc khi biết sư huynh vẫn còn sống tại thế đó. Để cho chúng là thuộc hạ của lão họ Từ kia. Nếu để cho lão họ Từ biết được là huynh đệ ta còn sống thì lão không dám chương măt ra đâu. Để cho gã họ Hoa trốn được thật là phiền não.

Cổ bang chủ nghe thế ra vẻ đã hiểu bèn hỏi :

- Té ra chỉ vì thế mà hán định ném gậy đá cầu để giết ta đấy à?

Cừu Thạch lắc đầu đáp :

- Là hán muốn giết tiểu đệ đấy, cũng may là khi ra đến ngoài Đại Môn hán mới biết tiểu đệ chính là Cừu Thạch, và vẫn còn sống, không bị chết như tên Từ Kinh Nhân hiểm độc đã nói cho chúng nghe. Tên họ Hoa vừa nghe sư huynh hô hoán tên của tiểu đệ lên hán liền ra tay giết đệ. Lúc đó thấy thì có thấy, nhưng võ công của tiểu đệ đã bị chế trụ nên tiểu đệ chỉ còn cách duy nhất là chạy đến chỗ sư huynh, không ngờ huynh lại xô đệ qua một bên giúp cho tên họ Hoa thực hiện ý đồ.

Nghe thế Cổ bang chủ liền tỏ ra ân hận, nhưng lão chưa kịp nói gì, thì Giác Nhân đại sư đã vừa kịp quay lại.

Giác Nhân đại sư tỏ vẻ mừng rỡ nói ngay :

- May là bọn Hòa đầu chưa dùng đến số muối đó. Bàn tăng đã cho đổ bỏ đi rồi. À! Còn việc này nữa, tên Hoa Ngải Tận tiểu nhân đã bị chúng đệ tử tề phái dùng La Hán trận bắt được rồi, tiểu thí chủ giải quyết sao đây?

Cừu Thạch nghe vậy liền gật đầu, thần sắc tỏ vẻ ưu tư hơn, khiến cho Thánh tăng, Cổ bang chủ là hai người đã rõ chuyện và Giác Nhân đại sư là người chưa biết gì lại nhấp nhòm đứng ngồi không yên, không hiểu lại có việc gì nữa đây.

Một lúc sau, sau khi đã ngẫm nghĩ xong, Cừu Thạch bèn hỏi uớm Thánh tăng :

- Lão đại sư! Liệu quý phái có thể tổ chức phòng vệ nghiêm ngặt hơn không? Nghĩa là theo ý tại hạ thì nội bất xuất, ngoại bất nhập, không để cho bất kỳ ai ra vào cả. Kể cả mọi người không là đệ tử của Thiếu Lâm cũng phải...

- Là sư đệ muốn nói...

- Úy! Đâu có được! Nội bất xuất thì được, chứ làm sao lại không cho quần hùng vào một khi đệ tử đã phát thiệp mời. Mà có việc gì vậy tiểu thí chủ?

Cừu Thạch tán đồng lập luận này của Giác Nhân đại sư. Chẳng vừa giải thích vừa nói tiếp :

- Theo lời Mã Độc Cước có nói mà tại hạ đã nghe thì hầu hết trong các môn phái đến đây thì có giáo đồ Huyết Kỳ giáo trà trộn vào, vì bọn chúng nguyên là phản đồ, cũng như Ngươn Quả đây, cả tên Chương môn gì lúc này có gương mặt nham hiểm cũng vậy. Do đó tại hạ không muốn tin tức về việc tại hạ và Cổ sư huynh đây còn sống được loan báo ra ngoài, e tên họ Từ trốn biệt thì khó. Còn tên họ Hoa nếu đã bắt được rồi thì xin Phương trượng kiểm chỗ nào tạm giam hãm lại mấy hôm. Chờ xong cuộc thịnh hội này hãy tính.

Kinh hoàng thì có kinh hoàng khi nghe Cừu Thạch báo tin này, nhưng tất cả đều an lòng với biện pháp mà chàng đề ra. Thế là Giác Nhân đại sư liền lãnh ý Thánh tăng và ra đi làm tất cả những việc Cừu Thạch vừa mới nói. Tất cả đều chuẩn bị cho cuộc huyết chiến không sao tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Máu thịt loang ngập Thiếu Thất sơn

Suốt ngày hôm sau, trong quần hùng có rất nhiều người tỏ ra bức tức khi biết Thiếu Lâm không để ai đi ra ngoài theo lệnh của Chương môn Phương trượng Giác Nhân đại sư. Chỉ có đi vào thì được, không thể đi ra.

Do vậy khuôn phái Thiếu Lâm tự vốn rộng là vậy thế mà cơ hồ đã không sao sắp xếp được chỗ nghỉ ngơi cho tất cả mọi người, mọi sinh hoạt trở nên rối loạn.

Ngươn Quả đã cung khai tên đồng bọn là Ngươn Thanh, cả hai đều được vị đại sư trụ trì Giám Luật viện phác lạc. Kể cả Chương môn phái Hoa sơn là Hoa Ngải Tận cũng bị người Giám Luật viện giam giữ. Riêng tên Lục Bất Nghi là Chương môn Côn Luân phái thì được cái vị tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm giám sát chặt chẽ từng động tác một. Nhờ đó Giác Nhân đại sư đã biết được một số cao thủ nổi danh trên giang hồ được hầu hết các phái đều liên quan đến Từ Kinh Nhân và không chừng lại là giáo đồ Huyết Kỳ giáo. Theo suy đoán của mọi người thuộc phe Cừu Thạch thì mười phần đến chín là Từ Kinh Nhân là Giáo chủ Huyết Kỳ giáo.

Có lẽ hẳn đã manh nha ý đồ này từ lâu, từ khi La minh chủ còn sống với đã tâm trở thành bá chủ giang hồ, nhưng sau đó, hẳn thấy tiền đồ bên ngoài của hắn có khả năng thành công, vì hắn là Phó minh chủ kia mà. Do đó hẳn đành giấu kín lực lượng đã chuẩn bị sẵn là Huyết Kỳ giáo, kiên trì chờ đợi cho đến ngày hắn được mọi người suy tôn vào cương vị Minh chủ. Nhưng hắn không ngờ cuộc thịnh hội vô lâm tại Kim Lăng đã xảy ra ngoài sở liệu của hắn. Không chờ đợi được nữa, hắn đã hạ thủ Tiên Kiềm, định hãm hại Thánh tăng lập tức mưu gian hủy diệt Loạn pháp và Cừu Thạch. Sau khi những cái gai đã được nhổ đi, bất ngờ biết tin Thánh tăng còn sống, hắn bèn tung hết lực lượng quyết một lưới tóm được quần hùng, thực hiện tham vọng trở thành bá chủ thiên hạ.

Từ những suy luận đó, Thánh tăng, Loạn pháp, Cừu Thạch, Giác Nhân đại sư và Chương môn phái Vô Đang là Vô Huệ đạo trưởng cùng những đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Vô Đang thuộc loại cốt cán tin cẩn đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc huyết chiến sắp đến. Trong đó lực lượng Thiếu Lâm là quan trọng, vì đã thanh lý môn hộ xong, tất cả đều ngầm ngầm cất giấu vũ khí bên trong tầng bảo và sẵn sàng dùng La Hán đại trận kiềm chân những tên nội gián trong các môn phái nếu bọn chúng ra mặt chống quần hùng.

Và sáng hôm sau đúng ngày mà Thiếu Lâm đã phát thiệp cho quần hùng biết là ngày để luận tội thì tin xấu đầu tiên đưa đến cho mọi người là Lục Bất Nghi Chương môn phái Côn Luân đã lên bờ trốn vào đêm hôm qua, hẳn đã bằng vào ám khí tuyệt truyền của Côn Luân là Tật Lê Phi để ám toán hai tăng nhân đang canh giới phái sau núi Thiếu Thất và thoát đi.

Vừa biết được tin này, Cừu Thạch và Cổ bang chủ đã trầm lo, sợ rằng bọn Huyết Kỳ giáo sẽ biết được sự chuẩn bị của mọi người và nhất là biết tin Cừu Thạch và Cổ bang chủ còn sống thì bọn chúng sẽ không xuất đầu lộ diện như đã trù tính, khiến công lao của mọi người là công cốc.

Nhưng Giác Nhân đại sư lại nghĩ khác, đại sư cho rằng nhờ thế mà máu không nhuộm đỏ chốn thiền môn, đồng thời việc luận tội của Thiếu Lâm phải như đã chủ trương thế là hoàn thành. Còn mọi chuyện sau đó nếu có xảy ra thì chiến trường sẽ là nơi khác chứ không phải là ở Thiếu Lâm tự này.

Nhưng khi đến giờ Thìn, nghĩa là còn một giờ nữa mới đến giờ diễn khai cuộc diễn lễ thì có tin từ bên ngoài đưa vào cấp báo lên Chương môn Phương trượng Giác Nhân đại sư :

- Bẩm Phương trượng! Đã có địch nhân xâm nhập vào đây. Chúng đệ tử ngoài Đại Môn không ngăn nổi bước chân người này.

Kinh hoàng, Giác Nhân đại sư vọt miệng hỏi :

- Là nhân vật nào? Mấy người? Có lập La Hán trận hay không?

Vị tăng nhân nọ là đệ tử đời thứ ba có pháp danh là Ngươn Tinh liền đáp ứng :

- Bẩm Phương trượng... Đệ tử chỉ vừa hay tin, đã phải vội cấp báo đến Phương trượng. Nhưng... nhưng qua tiếng quát nạt thì chừng như là... là nữ nhân. Nữ nhân này hô hoán đòi giết cho bằng được... Cồ... Cồ bang chủ và Cừu... Cừu thiếu hiệp!

Cừu Thạch vội đứng bật dậy, nghi ngờ nói :

- Là ai kia? Trên giang hồ hiện nay liệu có nữ nhân của Bạch Phướng Khô Lâu Ký cũng không có năng lực này. Hay là...

- Là ai sư đệ?

Cừu Thạch vẫn còn trong vòng hồ nghi nên nói ra không quyết đoán lắm :

- Là đệ chi đoán thôi. Nữ nhân đó có thể là Bạch Phát bà bà, nếu xét về võ công. Nhưng nếu xét về tính và lý hai mặt thì đúng là không phải Bạch Phát bà bà. Sư huynh! Hay chúng ta bước ra xem thử xem!

Cồ bang chủ liền cầm gậy đã cẩu lên, xồng xộc bước đi theo Cừu Thạch ngay lập tức. Giác Nhân đại sư thấy thế cũng vươn tay cầm thiền trượng đi theo.

Khi đến phía trước ngôi Đại Hùng bảo điện, Cừu Thạch đã nhìn thấy một nữ nhân niên kỷ còn nhỏ đang vùng vằng trường kiếm loang loáng như bóng chớp hiện tả xung hữu đột, một mình đương cự với La Hán tiểu trận gồm chính tăng nhân. Tuy đơn thân độc lực là thế, nhưng vị nữ nhân đó làm cho chín vị tăng nhân cơ hồ muốn rối loạn trận pháp, tăng bào trúng nhiều kiếm chiêu đứt rồi ra bay tung khắp nơi như lá mùa thu gặp cơn gió phũ phàng vậy.

Tiến lại gần hơn nữa, Cừu Thạch suýt nữa đã kêu lên khi chàng đã nhận ra nữ nhân đó là ai rồi! Như không tin vào mắt mình Cừu Thạch quay sang hỏi Cồ bang chủ :

- Sư huynh nhìn thử xem, có đúng là vị cô nương là người ở Thúy Diệp cốc Ngũ Đài sơn hôm nọ không vậy?

Nghe thế Cồ bang chủ vốn đã ngờ ngợ liền đáp nhanh :

- Phải rồi! Phải rồi! Thảo nào ta trông quen mắt quá, mà sao lại thế này? Không lẽ ả là người Huyết Kỳ giáo chăng?

Cừu Thạch tuy cũng có ý nghĩ vậy nhưng chàng tỉnh táo nói :

- Cũng không đúng lắm, bằng không cô nàng đã ra tay với chúng ta hôm nọ rồi còn gì? Vì lúc đó cô nàng đã được nghe chúng ta báo danh kia mà. Huống chi Huyết Kỳ giáo đâu có hành sự điên cuồng như thế này? Chỉ xuất mã có một người thôi sao? Đệ cho đây là có sự hiểu lầm nào đó, và trùng hợp là cô nàng lại đến vào lúc này, để đệ đến hỏi xem sao.

Cừu Thạch nói xong, chưa kịp động thân thì Cồ bang chủ đã giữ tay chàng lại và nói :

- Mặc dù y phục của sư đệ có quý báu đến đâu nhưng sư đệ cũng không thể đối phó với ả ta bằng tay được, sư đệ hãy dùng tạm cây gậy đã cẩu này.

Vừa nói Cồ bang chủ vừa nhét cây gậy đã cẩu vào tay chàng, nhưng Cừu Thạch đã nhìn thấy một đệ tử Võ Đang phái đang đứng gần đó, chàng bèn ấn gậy vào tay Cồ bang chủ và nói :

- Đây là võ khí bất ly thân của sư huynh mà. Đệ đệ đến mượn tạm người kia thanh kiếm cũng được

Nói xong Cừu Thạch bước đến gần tên đệ tử Võ Đang. Chàng thủ lễ và nói :

- Đạo trưởng! Đạo trưởng có thể cho tại hạ mượn thanh trường kiếm một lúc được không? Tại hạ muốn ngăn cô nương kia lại.

Từ nãy đến giờ vị đạo trưởng Võ Đang này đã ngấm ngấm tán thưởng và kinh sợ trước kiếm pháp siêu quần của nữ nhân kia. Chỉ một thân một kiếm mà lại xông xáo giữa La Hán trận như chốn không người. Vị đạo trưởng Võ Đang tự nhận mình chưa đáng là đệ tử của vị cô nương đó. Bây giờ lại có một tay thanh niên tuấn tú, niên kỷ suýt soát với nữ hiệp kia đột nhiên tiến lại mượn kiếm, bảo là muốn giao thủ với nữ hiệp kiếm khách nọ. Đạo trưởng này liền cởi thanh kiếm ra luôn cả vỏ, vừa trao cho Cừu Thạch vừa nói :

- Thiếu hiệp hãy tự lượng sức mình nhé. Bần đạo đã xem qua kiếm pháp của cô nương đó, đúng là đại hành gia về kiếm thuật đấy. Không khéo...

Cừu Thạch nhón miệng cười tự tin đáp :

- Đa tạ đạo trưởng đã quan hoài, tại hạ kính cẩn lắng nghe lời chỉ giáo của đạo trưởng. Nhưng cũng phải có ai đó ra tay ngăn chặn cô nàng kia lại chứ? Phải không đạo trưởng? Đa tạ!

Để khỏi vướng tay bận chân, Cừu Thạch vừa thốt lời đa tạ sau cùng đã rút trường kiếm ra cầm trên tay và trao lại cho đạo trưởng nọ vô kiếm.

Xong đâu đó, Cừu Thạch bèn tung người lên không trung, vừa lao đến giữa trận vừa hô hoán lên :

- Dừng tay! Có Cừu Thạch đây rồi.

Đệ tử phái Thiếu Lâm do đã được Phương trượng Chương môn ngắm ngòm ám thị cho biết Cừu Thạch là ai, công phu thế nào rồi nên vừa nghe Cừu Thạch kêu lên như vậy tất cả đồng loạt nhảy lùi ra, tự giải khai trận pháp La Hán, nhường cuộc đấu cho Cừu Thạch.

Còn vị nữ nhân tuyệt sắc kia vừa nghe thấy tên Cừu Thạch cũng đã dừng kiếm. Và khi nàng nhìn rõ được Cừu Thạch, nàng bèn lạnh lùng hét lên giận dữ :

- Cừu Thạch! Ngươi đúng là kẻ lòng lang dạ thú. Đoàn Khuê Văn này nhất định phải giết ngươi. Xem kiếm đây...

Bảo xem kiếm thì kiếm chiêu liền xuất hiện ngay tắp lự. Nàng trút con giận dữ của nàng vào kiếm chiêu khiến cho Âm Nguyệt Cừu Chuyển kiếm của nàng càng thêm lợi hại.

Lúc đó Cừu Thạch có muốn nói gì cũng không sao nói được, nếu không muốn bị kiếm thương. Bởi kiếm chiêu do nàng đánh ra đã chiếu ngay thân Cừu Thạch rồi. Thế là Cừu Thạch đành phải bật kiếm đón đỡ.

Muốn chống đỡ được Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm có một phần khiếm khuyết của Đoàn Khuê Văn thì Cừu Thạch chỉ còn cách cũng dùng Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm bị khiếm khuyết một phần mà dụng thôi.

Tuy là Cừu Thạch chỉ mới luyện xong kiếm pháp đó ba ngày trước nhưng một phần nhờ ở nội lực cao hơn, đã khai thông sinh tử huyền quan rồi, và một phần nữa quan trọng hơn đó là sự khiếm khuyết của chàng thì không đáng kể, còn của Đoàn Khuê Văn thì lại mất đi phần tinh túy. Do đó Cừu Thạch chỉ sau ba chiêu đã giữ được bình thủ, không cho Đoàn Khuê Văn giữ thế thượng phong nữa.

Chỉ vì tình thù mà Đoàn Khuê Văn có đến những bốn năm khổ luyện và bổ sung thêm thất cho nhưng khiếm khuyết của kinh văn khẩu quyết, cho nên Đoàn Khuê Văn có phần nào tức giận hơn khi thấy không hơn được Cừu Thạch là kẻ mới chỉ biết được phần kinh văn này tại Cửu cung phục Mê Hồn trận động thất không bao lâu, mà lại còn thiếu hẳn một phần do chính miệng Cừu Thạch nói.

Bởi vậy Đoàn Khuê Văn bèn dồn trung khí lên, hú một tiếng thanh thoát dùng ngay Cừu Chuyển Thần Long bộ cũng thiếu một phần phối hợp với Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm, công Cừu Thạch tới tấp như gió tấp mưa sa, phong ba cuồn cuộn.

Ở bên ngoài quan chiến Giác Nhân đại sư đến các đệ tử thuộc các phái và quần hùng, ngoại trừ Cổ bang chủ nhất nhất đều xanh mặt, lắc đầu, lè lưỡi. Kinh sợ cho kiếm pháp và thân pháp của Đoàn Khuê Văn gần bằng thuật Ngự kiếm của đại danh gia theo truyền thuyết trên giang hồ. Và hết thấy đều thất thần lo cho tánh mạng Cừu Thạch.

Nhưng khi tiếng hú thánh thót của Đoàn Khuê Văn còn vang vang đó, thì có tiếng hú khác của Cừu Thạch vang lên với trung khí mạnh hơn nhiều át hẳn tiếng hú vốn đã mạnh của Đoàn Khuê Văn. Và ngay lúc tiếng hú thứ hai vừa cất lên thì bóng nhân ảnh của Cừu Thạch cũng đã bắn vọt lên không trung.

Mọi người quan chiến chỉ thấy hai trường kiếm với hai bóng nhân ảnh mờ mờ, quấy động vùng không gian đến năm trượng vuông, trông chẳng khác nào Nhị long tranh châu vậy.

Và tất cả càng kinh hoàng hơn khi nghe Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ oang oang giải thích như người đầu trò đang diễn giải trò biểu diễn của phe mình. Lão nói :

- Đó là Cừu Chuyển Thần Long bộ và kiếm pháp vô thượng Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm. Mọi người xem kỹ xem, có phải là vàng nguyệt đang hiển hiện giữa ban ngày dưới ánh dương quang phải không? Tất cả đều là tuyệt kỹ giang hồ thành danh cơ hồ đã thất truyền của Cừu Chuyển quái khách - một bậc kỳ nhân cái thế cách đây hai trăm năm lẻ. Nhưng cuộc giao đấu này chỉ là do hiểu lầm mà thôi chứ Cừu Thạch dù có niên kỷ thấp nhưng vẫn là bậc chánh nhân quân tử không hề có hành vi sai trái nào cả. Mọi người hãy tin ở lão ăn mày già không chết này.

Cổ bang chủ vốn còn muốn nói nữa nhưng đã phải ngưng lại vì có một tăng nhân từ bên trong chạy ra cấp báo :

- Phương trượng! Phương trượng! Tầng kinh các đã bị đốt, Đạt ma viện có người đang động thủ. Tổ sư đường đang có người đập phá, La Hán viện...

Cổ bang chủ chỉ cần nghe được đến đó liền chớp động thân hình vừa chạy ngược vào bên trong, vừa cất tiếng kêu Cừu Thạch :

- Cừu Thạch! Mau mau đến Tầng Kinh các, đã có biến rồi..

Giác Nhân đại sư tái mặt, không ngờ bọn giáo đồ Huyết Kỳ giáo lại xuất kỳ bất ý đột nhập vào Thiếu Lâm tự bằng đường núi ở Hậu sơn. Còn đang luống cuống, nhưng khi thấy Cổ bang chủ động thân thì đại sư liền ra lệnh :

- Tất cả vào vị trí. Đừng chạy loạn xạ cả lên, đã có bốn Phương tượng vào trong rồi. Hãy canh chừng tất cả...

Do đã sắp xếp sẵn, nên chỉ cần có bấy nhiêu đó là các tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm đã nhớ ngay nhiệm vụ được Phương tượng Chương môn căn cứ. Tất cả đều lẳng lặng trở về vị trí của mình không một chút hoảng loạn.

Nhờ thế mọi người đã kịp thời phát hiện một tốp Mông Diện hắc y đang len lén lao vào cánh cửa nhỏ của Đại Môn, mà lúc này khi Đoàn Khuê Văn đã vào, bọn người giữ cửa chưa kịp đóng lại.

Một tăng nhân hô hoán lên :

- Tất cả chú ý, bọn Huyết Kỳ giáo đã xuất hiện đây rồi. Mau mau ngăn lại.

Thế là số quần hùng ở đó đang định chạy vào trong theo Cổ bang chủ và Giác Nhân đại sư liền hướng về cửa Đại môn lao đến, giúp tăng nhân Thiếu Lâm phái một tay, tuy còn chưa rõ Huyết Kỳ giáo là giáo phái nào? Sao lại vào gây chiến với Thiếu Lâm?

Việc ứng cứu này được một phần nhanh nhẹn là nhờ vào sự đồn đốc của Vô Huệ đạo trưởng - Chương môn Võ Đang phái. Vô Huệ đạo trưởng được biết trước nên xem bọn Huyết Kỳ giáo này chính là hung thủ đã gây ra cái chết đột tử của sư thúc là Võ Đang Tiên Kiếm, làm cho nguyên khí của Võ Đang đang thịnh là thế, bây giờ có khả năng suy vi. Vì xét ra Võ Đang Tiên Kiếm Tùng Hạc đạo trưởng là một anh tài kiệt xuất của Võ Đang trong vòng một trăm năm trở lại đây. Hận sư môn thù bọn hung tàn có dã tâm nhuộm đỏ võ lâm Trung Nguyên nên Vô Huệ đạo trưởng đã tự thân dùng trường kiếm Tùng Hạc, là di vật của Tùng Hạc đạo trưởng khi chết để lại xông vào đánh bọn Huyết Kỳ.

Vậy là trước cửa Đại môn, trước sân Đại Hùng bảo điện và các hậu viện đâu đâu cũng có những cuộc giao đấu rộng khắp này vàng thau lẫn lộn liền được phân biệt ngay. Ai thuộc chính phái thì bảo vệ Thiếu Lâm tự, còn những kẻ còn lại thì đều là những kẻ lâu nay núp bóng chính phái rõ ra là phường hám danh hám lợi, là giáo đồ Huyết Kỳ giáo cả.

Rõ là thì giáo đồ Huyết Kỳ giáo trong môn phái nào cũng có... Thành ra từ mọi chỗ đều vang lên tiếng kêu kinh ngạc xen lẫn sự giận dữ :

- A! Lưu Đào Khanh! Té ra ngươi là tên phản đồ, cam tâm làm tay sai cho bọn Huyết Kỳ giáo!

Tên kia cười hềnh hếch đáp lại :

- Hừ! Trường Bạch phái đâu phải là môn phái của Lưu Đào Khanh này! Đừng gọi ta là phản đồ có được không? Xem này!

Hoặc :

- Trí Nhân! Võ Đang đâu có bạc đãi gì ngươi, sao ngươi lại...

- Im đi! Nghĩ tình Trí Năng ngươi bao lâu đối xử tốt với ta, ta cho ngươi cái chết toàn thân đó! Đây!

Hoặc :

- Úy! Sao sư huynh lại vùng trưởng đánh đệ?

- Hà... Hà... Hà...! Cừu Thông à! Thế ngươi bảo Lý Vương này là ai nào? Ta cho ngươi biết, từ nay ta không còn là đệ tử Côn Luân nữa, Ta là người của Huyết Kỳ giáo, ngươi nghe rõ chưa? Chết này!

Lần lần không kể đến những cuộc giao đấu của bọn Mông diện hắc y là giáo đồ Huyết Kỳ giáo rõ ràng còn tất cả mọi nơi đều hình thành những cuộc giao chiến giữa những người trước đây vốn là sư huynh đệ đồng môn với nhau.

Không Động đấu quyền với Không Động, Võ Đang kiếm chiết chiêu với Võ Đang kiếm, Trường Bạch độn Trường Bạch, chương của Hoa Sơn chạm chương của Hoa Sơn...

Đến nỗi Cừu Chuyển Thần Long bộ so tài với Cừu Chuyển Thần Long bộ và Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm phân tại cao hạ với nhau!

Mọi tình hình diễn ra đương nhiên là Cừu Thạch đã nhìn thấy rõ, do đó, chàng vừa giao thủ với Đoàn Khuê Văn, chàng vừa lên tiếng dò hỏi nàng :

- Cô nương cùng phe với Huyết Kỳ giáo à?

Đoàn Khuê Văn đáp :

- Câm đi! Bình sinh họ Đoàn này không môn phái phe nhóm nào cả. Xem kiếm đây!

Nàng nói xong, nhân lúc Cừu Thạch có hơi lơ tay do nghe nàng nói nàng không cùng phe với Huyết Kỳ giáo, Đoàn Khuê Văn liền cất lực đánh ra một lúc hai chiêu kiếm vây kín thân hình Cừu Thạch vào bóng kiếm, quyết không cho chàng ý trượng vào thân pháp Cừu Chuyển có phần nào linh hoạt hơn nàng mà lượn thoát đi.

Trong khi đó thì tà thủ của nàng lại còn được nàng đề tậ sẵn công lực để hể Cừu Thạch cao minh hơn nàng nghĩ thoát được bóng kiếm của nàng thì sẽ vậy ra, đập ra cho Cừu Thạch một chiêu Dương nhật Cừu Chuyển.

Và đúng là Cừu Thạch cao minh hơn Đoàn Khuê Văn thật. Vì không những Cừu Thạch đã dễ dàng thoát ra giữa bóng kiếm chập chùng mà Cừu Thạch lại còn thừa năng lực lẳng không lượn đánh vòng một cái, thoát luôn một kích của Đoàn Khuê Văn đã gồm sẵn vừa xô ra.

Cừu Thạch đã nhân đà lượn tránh này, đã kịp ném lại Đoàn Khuê Văn một câu trước khi chàng vận dụng hết tột độ thân pháp Cừu Chuyển mà bay biến đi mất.

- Đoàn cô nương à! Chuyện hiểu lắm gì đó mà cô nương gán cho Cừu Thạch này, đợi tại hạ giải quyết xong đám Huyết Kỳ giáo kia, tại hạ sẽ gặp lại cô nương sau.

Vốn cũng đang lẳng không như Cừu Thạch nhưng lại ở thế bị động, cho nên Đoàn Khuê Văn nghe xong lời Cừu Thạch nói, nàng đã không thể nào xoay người lại kịp. Đến khi Đoàn Khuê Văn lượn được người để đổi hướng thì đã không nhìn thấy bóng dáng Cừu Thạch đâu!

Tức đến phát cuồng, Đoàn Khuê Văn hùng hổ xách kiếm rào qua các chỗ giao đấu, quyết tìm được Cừu Thạch thì nàng mới nghe.

Một trang giai nhân tuyệt sắc lại lăm lăm trường kiếm trên tay, đến bất kỳ chỗ nào cũng đứng nhìn chăm bẵm như nàng rất dễ gây hiểu lầm cho mọi người. Nhưng đa phần là bọn Huyết Kỳ giáo đồ, lâu nay vì phải ẩn thân không môn phái này thì môn phái khác, chịu lụy biết bao môn quy nghiêm ngặt. Hôm nay được buông hung thú tánh, chúng mặc tình ra tay độc thủ, mặc tình chửi mắng và mặc tình ghẹo nguyệt trên hoa khi nhìn thấy Đoàn Khuê Văn đứng nhìn chúng điệu võ dương oai.

Và như thế là vô tình chúng đã rước họa vào thân.

Như là :

- Ố ồ! Giai nhân! Nàng cầm kiếm đến trao cho ta để ta giết tên cẩu tặc này à? Hà... hà... hà... không cần đâu, ta không cần đâu. Giai nhân hãy xem này, xem phu quân của nàng sử chiêu nè!

Tên đó nói xong, tuyệt chiêu của hắn ra sao thì Đoàn Khuê Văn không cần biết, mà nàng chỉ biết rằng tuyệt chiêu của nàng đã theo ý nàng mà xuất phát ra rồi.

Và một khi Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm đã được Đoàn Khuê Văn đánh ra thì trừ phi là Cừu Thạch thì nàng còn phải nhượng phần nào, chứ đối với những ai khác thì đó đúng là tuyệt chiêu. Một tuyệt chiêu bất khả hoàn thủ

- Á...

Tên vừa nói đó hồn đã du địa phù khiến cho đối thủ của hắn cứ ngỡ là đang chiêm bao. Đang còn nguy ngập đó thì bỗng dưng đối phương ngã ra chết giữa đường trường.

Vô hình chung Đoàn Khuê Văn được tên đệ tử danh môn chánh phái họ xem là vị ân nhân đáng được xưng tụng.

Nhưng khi Đoàn Khuê Văn định sang chỗ giao đấu khác, thì tình hình diễn ra theo cách khác. Giữa hai người đang đấu nhau, kẻ chiếm thế thượng phong lại là đệ tử danh môn chánh phái đang hoàng. Nhưng do đang chiếm ưu thế thấy Đoàn Khuê Văn xuất hiện đứng nhìn vào thì nhân vật này lại cho rằng Đoàn Khuê Văn đích thị là giáo đồ Huyết Kỳ giáo. Thế là tiện tay, nhân vật đó tạt cho nàng một kiếm kèm theo câu quát nạt :

- Hay cho ả tiện nhân giáo đồ Huyết Kỳ giáo. Định đến đây cứu nguy cho đồng bọn à? Xem kiếm chiêu đoạt mạng đây! Á...

Đoạt mạng người thì không sao làm được, nhưng nhân vật đó bị mất mạng là điều không thể tránh khỏi sau khi kiếm chiêu từ tay Đoàn Khuê Văn phát ra.

Cứ thế trước khi tìm được Cừu Thạch thì Đoàn Khuê Văn đã trước sau hủy đi hơn mười mạng người. Trong đó Huyết Kỳ giáo giáo đồ thì bảy mạng, còn danh môn đệ tử thì ba.

Bởi đã không gặp Cừu Thạch, thay vào đó Đoàn Khuê Văn lại toàn gặp cảnh chướng mắt, những lời trái tai, càng làm cho lòng căm phẫn của nàng càng dâng cao hơn.

Bởi thế khi Đoàn Khuê Văn nhìn thấy từ xa bóng kiếm quang như Thần Long xuất hải, đang giáp chiến với một bóng kiếm quang khác nhanh tợ chớp giật thì nàng biết ngay một trong hai tay kiếm thủ đó phải là Cừu Thạch rồi. Thế là Đoàn Khuê Văn bất kể sẽ bị khoát cho danh xấu là hai người đánh một, ý chúng hiếp cô, Đoàn Khuê Văn lẳng lẳng không lướt người đến, kịp thời cứu nguy cho đối thủ của Cừu Thạch đang lâm cảnh thập tử nhất sinh bằng Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm pháp.

Đoàn Khuê Văn lần này đã không nhận định sai. Đúng là Cừu Thạch thật rồi, vì chàng vừa đón đỡ kiếm chiêu của nàng vừa kêu lên đánh động cho nàng biết :

- Đoàn cô nương! Mau mau dừng tay lại, đừng để cho lão tặc Từ Kinh Nhân là kẻ đã xóa đi ký tự tại Cừu Chuyển động chạy thoát. Hay! Từ Kinh Nhân lão định chạy đi đâu? Đờ chừng này!

- Cừu Thạch! Chính người đón chương của bản cô nương đây này Nghe tiếng hô hoán này Cừu Thạch đang xoay người hướng về Từ Kinh Nhân đang định thoát đi xa một chương cất lực với mười phần lực đạo thì chàng phải thu kinh về dịch người sang một bên đồng thời nhẹ quạt ra một kinh theo thể Tứ lượng bát thiên cân, hất luồng kinh phong mạnh như thác đổ đầu non của Đoàn Khuê Văn đang lao ầm ầm đến.

Đề sống mắt cừu nhân, Cừu Thạch bức tức gầm lên dữ dội :

- Đoàn cô nương, tại hạ đã bảo đề sau cơ mà, sao cô nương lại ngăn trở tại hạ, giúp cho tên ác tặc kia chạy thoát chứ? Hừ! Đừng thấy tại hạ phần nào nhân nhượng mà cô nương cứ lấn lướt nha!

- Hừ! Ai cần người nhân nhượng chứ? Trả mạng gia gia cho ta đây!

Phần thì thấy Cừu Thạch trước sau vẫn hơn nằng, phần lại nghe Cừu Thạch bảo đã nhân nhượng, Đoàn Khuê Văn quá đổi cảm phần Vừa bảo Cừu Thạch đền mạng cho gia gia nằng xong nằng liền quên cả sống chết cứ lấn xả vào Cừu Thạch. Tả chương, hữu kiếm, Đoàn Khuê Văn làm sao chỉ nội trong vài chiêu thôi là sẽ đoạt được mạng thù gia.

Đấu pháp liễu lĩnh của Đoàn Khuê Văn làm cho Cừu Thạch phải kinh hãi chỉ một phần, nhưng chính câu nói đòi mạng ở chàng mới làm cho Cừu Thạch kinh hãi thêm chín phần nữa là đủ mười.

Cừu Thạch đánh lại thì không đành tay, nhưng muốn thoát được hiểm cảnh này thì đúng là thiên nan vạn nan.

Cừu Thạch cứ dịch tả lại dịch hữu, lạng ra phía hậu rồi lại tiến về phía trước chiếu theo Cửu Chuyển Thần Long bộ mà luống cuống vừa tránh chiêu kiếm vừa đón đỡ chương kinh của Đoàn Khuê Văn đang cấp tập đánh vào. Miệng của Cừu Thạch thì liên hồi kỳ trận kêu lên không ngớt :

- Đoàn cô nương!... Cô nương vừa bảo gì?... Sao lại có việc đòi mạng ở đây?... Gia gia của cô nương đã làm sao?... Lệnh gia gia là gì? Sao lại đòi mạng Cừu Thạch này?... Tại hạ có biết gì về việc này đâu?... Ai đã giết hay làm gì lệnh gia gia?... Sao Đoàn cô nương lại đề quyết cho tại hạ?... Cô nương hãy ngừng tay lại nào?... Ủy! Cô nương không muốn nghe gì sao?... Ôi! Cô nương không chờ tại hạ phân minh à?... Ái chà! Được rồi! Không phải tại hạ sợ cô nương, nhưng là khi mọi việc chưa được minh bạch nên... Hừ! Tại hạ phải đi rồi đây! Hừ! Nhượng cô nương thêm một lần nữa vậy.

Vù!

- Chạy đâu Cừu Thạch! Trả mạng gia gia ta đây!

Thế là Cừu Thạch vừa chạy đuổi lão tặc Từ Kinh Nhân không cho lão mặc tình xông xáo như hồ điệp vòng vào đàn sẽ vì mọi người chỉ ngỡ đó là giáo đồ Huyết Kỳ giáo bình thường như mọi giáo đồ khác. Không thể phân biệt tên giáo đồ nào là Từ Kinh Nhân, tên nào không phải là Từ Kinh Nhân, tất cả đều là hắc y môn đồ diện như nhau cả và Cừu Thạch cũng vừa tìm cách tránh né sự đeo đuổi dai dẳng của Đoàn Khuê Văn. Khi nằng cứ một hai đòi Cừu Thạch đền mạng gia gia nằng!

Trong khi đó, tình hình ở phía sau Đại Hùng bảo điện dần dần đã ổn định khi bên bọn phản đồ và giáo đồ Huyết Kỳ giáo tên có võ công cao thâm thì chỉ là Hoa Ngải Tân Chương môn Hoa sơn phái và Lục Bất Nghi Chương môn Côn Luân phái trong khi bên hiệp nghĩa thì lại có những đại cao thủ như Loạn Pháp Đà Cầu Cổ Khả Lạc, Bang chủ Cái bang, như Giác Nhân đại sư Chương môn Phương trượng Thiếu Lâm phái, như Vô Huệ đạo trưởng Chương môn Võ Đang phái. Lại còn có Hư Không thánh tăng là một nhân vật có võ công vào hàng thượng thừa nữa. Do đó tình hình dần dần được ổn định, đó là điều tất nhiên mà thôi!

Vụ thiêu hủy Tàng Kinh các thế là bị dập tắt ngay không gây thiệt hại trầm trọng nào cho Thiếu Lâm! Và kẻ đã gây ra cơn hỏa hoạn này không ai khác hơn là Lục Bất Nghi. Hắn đã không bỏ trốn hẩn như tin cấp báo lúc đầu ngày mà hẩn ẩn nấp kỹ phía sau hậu sơn để rồi nhân cơ hội có Đoàn Khuê Văn xuất hiện gây náo loạn phía trước Đại Môn, hẩn đã nổi lửa làm tín hiệu cho bọn Huyết Kỳ giáo ở phía bên ngoài xông vào. Giờ đây Lục Bất Nghi và Hoa Ngải Tân đã tiêu diệt vì bị bại trận trước Giác Nhân đại sư và Hư Không thánh tăng Bọn phản đồ và giáo đồ Huyết Kỳ giáo còn lại thấy tình thế đã không xong, bèn bỏ chạy toán loạn ra phía trước nhập đoàn với đồng bọn phía trước vừa đánh vừa chạy.

Thấy thế Cổ bang chủ liền tung người chạy đuổi theo, quyết tận diệt hết bọn phản đồ đáng ghét.

Đang chạy, Cổ bang chủ nhìn thấy một tên Môn đồ diện hắc y đang xông xáo vào giữa những đệ tử quen thuộc các phái mà võ công lộ số của hẩn nhìn rất quen mắt. Nhất là khi hẩn xoay người trụ bộ bằng một chân, còn chân kia hẩn đã liên hoàn tuôn ra một lúc những bảy tám cước.

Đến chiều này thì Cổ bang chủ đã không sợ nhận lầm nữa, lão bèn vùng tít gậy đá cầu dùng ngay tuyệt kỹ thành danh của lão là Loạn Pháp Đà Cầu nhảy bổ tới tên Môn đồ diện hắc y nọ, đồng thời lão đã gầm lên :

- Giỏi cho Mã Độc Cước! Dám khuyh đảo Cái bang. Rõ ra là phường khi sư diệt tổ, xem Loạn Pháp Đà Cầu của họ Cổ ta đây.

Mã Độc Cước - tên Môn đồ diện hắc y nọ đúng là Mã Độc Cước đã che kín chân diện, hẩn nghe tiếng gầm khùng khiếp của Cổ Khả Lạc, hẩn đã không sợ thì chớ, hẩn lại còn hiên ngang giơ bỏ khăn che mặt ra, vừa đón đỡ gậy đá cầu của Cổ bang chủ vừa huênh hoang nói :

- Tên ăn mày già kia! Họ Mã này không thêm cái chức vị Bang chủ bọn ăn mày của lão đâu mà lão lại gọi ta là khi sư diệt tổ. Hôm nay ta sẽ hóa kiếp lão, cho lão xuống dưới cừu tuyền là chúa bọn ăn mày xấu số đã bị ta hóa kiếp từ trước. Xem đây này!

Mã Độc Cước Huênh hoang như thế không phải là không nguyên cớ. Vì ngay khi hẩn nói xong, hẩn đã gây cho Cổ bang chủ hết sức kinh ngạc này đến kinh ngạc khác khi hẩn loang loáng song thủ phát quyền nhanh như chớp không khác nào Tốc Khoái quyền trước đây của La minh chủ đã nổi danh thiên

hạ. Kế đó hắn còn đôi khi tung bóng người lên không, quấy lộn như Thần Long để tránh Loạn Pháp Đả Cầu của Cổ Khả Lạc.

Cũng may là hỏa hầu của Mã Độc Cước so ra còn kém La minh chủ và cũng may là Cổ bang chủ tuy đã cao niên nhưng Loạn Pháp Đả Cầu không vì thế mà kém sút đi. Nhờ thế Cổ Khả Lạc mới cầm cự được với Độc Mã Cước.

Chốc chốc Cổ Khả Lạc lại gầm lên :

- Giỏi! Té ra ngươi cũng dây phần vào huyết án La đệ ta. Thường cho ngươi nè!

- Ha... ha... ha! Điều này họ Mã ta không chối cãi, xem đây!

Phải nói là Mã Độc Cước rất là giải hoạt. Hắn luôn dùng sở trường của hắn là Độc Cước liên hoàn để bổ khuyết cho sở đoản của hắn do hắn chưa đạt đủ mức hỏa hầu cần thiết trong Tốc Khoái quyền. Đồng thời, những lúc bị Cổ Khả Lạc đưa hắn vào tình thế chỉ mình treo chuông, hắn lại dùng thân pháp Cửu Chuyển chỉ có một phần để thoát khỏi thế nguy đó.

Những lúc như thế Cổ Khả Lạc lại gầm lên :

- Tởm sao! Chỉ vì thân pháp này mà ngươi cam tâm làm tay sai cho tên họ Từ! Được lắm! Xem gậy đả cầu của ta!

Nhưng đến lúc này Cổ Khả Lạc mới giờ trò trá nguy. Lão hô hoán là xem gậy nhưng thật ra lão chỉ vung gậy cho có, sau đó lão bỏ lỏng gậy thay vào đó là xuất chưởng từ tả thủ dùng Thiên Địa Ngũ Hợp chưởng vỗ vào chính diện của Mã Độc Cước.

Trước tình thế này buộc Mã Độc Cước hoặc là đương cự lại bằng chưởng, nhưng nếu thì thì Tốc Khoái quyền và Độc cước liên hoàn của hắn sẽ vô phương thi triển vì hắn đã đứng xa quá tầm, còn bằng không thì Mã Độc Cước phải tung người lên, theo thân pháp Cửu Chuyển mà nhảy tránh, hắn đã chọn cách thứ hai.

Nhưng hắn đâu có ngờ đến một điều đó là thân pháp Cửu Chuyển của hắn do chỉ có một phần nên không đủ lợi hại. Và lại, trước sau hắn đã dùng thân pháp này đến những năm lần. Qua năm lần đó, Cổ Khả Lạc đã quan sát được những phương vị mà hắn hay xuất hiện. Cho nên chính vì muốn hắn dùng đến thân pháp này, Cổ Khả Lạc đã dụ hắn vào trường hợp đó. Sau khi giả vờ dùng gậy, lão đã xuất chưởng và sau khi xuất chưởng xong, Cổ Khả Lạc đã hóm hỉnh thêm một chưởng thứ hai là Thiên Thượng nấn tinh trong Thiên Địa Ngũ Hợp chưởng, chỉ chờ Mã Độc Cước xuất hiện đúng phương vị đó là lão sẽ xuất kinh ngay.

Rồi không ngoài dự đoán của Cổ Khả Lạc, ngay lúc vừa nhìn thấy bóng nhân ảnh của Mã Độc Cước tại phương vị đã chọn sẵn, Cổ Khả Lạc liền xuất kinh liền tay, miệng lão đắc chí kêu lên :

- Chạy đâu cho thoát! Ha... ha... ha...

Nhưng nhân định bất thắng thiên, hoặc có thể là số mạng của Mã Độc Cước chưa hết.

Kinh lực mới chỉ đi được nửa đường, tràng cười còn chưa kết thúc thì Cổ Khả Lạc đã điếng hồn khi bằng khước mắt nhìn thấy một ánh bạc đang chớp lóe lên, kèm theo là tiếng hét lạnh lạnh của một nữ nhân vang lên bên tai :

- Lão già kia! Chính lão mới chạy không khỏi kiếm của Đoàn Khuê Văn này.

Phải nói là hồn bất phụ thể mới đúng! Vì khi Cổ Khả Lạc nhìn thấy bóng kiếm, khi nghe nói đến danh tự Đoàn Khuê Văn thì trong tâm trí của lão đã như nhìn thấy trận giao chiến kinh thiên động địa giữa Đoàn Khuê Văn và Cửu Thạch lúc mới rồi tại phía trước Đại Hùng bảo điện. Và còn nhanh hơn nữa là Cổ Khả Lạc đã nhận thứ rằng rõ ràng là lão phải thúc thủ chịu chết thôi, lão vô phương hoàn thủ trước võ công kiệt xuất của Đoàn Khuê Văn.

Mười phần đủ mười, Cổ Khả Lạc tin là lão sẽ chết nên lão đâm liều, cứ đập tiếp vào Mã Độc Cước, còn sanh mạng thì đành phó mặc cho trời Thế nhưng đúng là trời đã cứu lão. Hay nói đúng hơn là trời đã sai Thiên tướng là Cửu Thạch kịp thời xuất hiện cứu mạng lão trong gang tấc!

Đó là chuyện về sau còn ngay lúc đó thì...

Ồi thôi đủ mọi âm thanh vang lên như cùng một lúc vậy.

Nào là tiếng chưởng chạm vào tấm thân nhục thể của Mã Độc Cước vang lên như tiếng thịt rách vậy.

Nào là tiếng kiếm chạm kiếm vang lên chói chói.

Rồi là tiếng kêu thảm thương của họ Mã, tiếng kêu hoảng vì ngờ đã chết của Cổ Khả Lạc, tiếng kêu thét giận dữ của Đoàn Khuê Văn. Tiếng gầm hung tợn của Cửu Thạch khi thấy Đoàn Khuê Văn bất ngờ định đoạt mạng sư huynh của chàng. Tất cả hòa quện vào nhau vang lên ong ong trong tâm trí Cổ Khả Lạc khiến lão biết rằng lão chưa chết, lão vẫn còn sống dù đã cao niên.

Lão bèn mở mắt ra, mà lúc này do sợ quá lão đã nhắm tịt mắt lại lúc nào không biết. Và lão đã nhìn cái đầu tiên để thấy Mã Độc Cước đang ôm ngực đau đớn, trợn ngược mắt để nhìn lão. Sau đó hắn lại cúi xuống nhìn ngũ tạng của hắn đang mở phanh ra như không tin rằng đó là ngũ tạng của hắn. Cuối cùng hắn như người mất đà, ngã chúi về phía trước hôn du Địa phủ.

Kế đó Loạn Pháp Đả Cầu mới tự hỏi là ai đã đến tiếp cứu lão khỏi cái chết mười mươi dưới kiếm của Đoàn Khuê Văn. Đây vốn là tâm trạng bình

thường của một người đã đặt một chân lên Nại Hà kiều sau đó bỗng có ai kéo trở lại, họ không tin điều này sự thật, cũng như họ đã không tin là có ai đó có đủ năng lực đưa họ từ thế giới bên kia sang thế giới bên này đúng lúc như thế!

Và khi tận mắt nhìn thấy Cừu Thạch đang giao chiến với Đoàn Khuê Văn thì thần hồn mới trở về với Cổ Khả Lạc Loạn Pháp Đà Cầu.

Và thần hồn vừa trở về đó, lão lại cảm nhận như một lần nữa nó lại bay đi khi nghe Cừu Thạch vừa đón đỡ kiếm chiêu của Đoàn Khuê Văn - chỉ đón đỡ thôi chứ không chịu hoàn thù lại, và Cừu Thạch vừa nửa kinh ngạc, vừa giận dữ kêu lên :

- Đoàn cô nương! Họ Cừu này là đại trượng phu nam tử hán dám làm dám chịu. Tại hạ đã nói với cô nương rồi, lệnh gia gia và tại hạ chưa từng gặp qua, vậy hà cớ gì tại hạ phải hạ thủ lệnh gia gia làm gì cơ chứ? Tại sao cô nương cứ một hai đề quyết cho tại hạ đã làm việc này?

Nguyên Từ Kinh Nhân trong lối Mông Diện hắc y, Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn đang vừa giao đấu vừa rượt đuổi nhau như đã nói. Lão họ Từ thì nhờ Đoàn Khuê Văn lâu lâu lại kiềm chân Cừu Thạch nên lão đã nhân cơ hội rảnh tay đó mà chụp, vỗ, chưởng, đánh vào bọn đệ tử chánh phái lúc này có ưu thế hơn nhiều so với giáo đồ Huyết Kỳ giáo. Còn Cừu Thạch thì cố thoát được Đoàn Khuê Văn để chặn đứng cuộc tàn sát không chút nương tay của họ Từ. Đoàn Khuê Văn do nội lực và thân pháp kém hơn Cừu Thạch nên năng vốn hậm hực lại càng hậm hực hơn.

Khi đuổi theo Cừu Thạch đến chỗ này, bất chợt nàng nghe âm thanh giọng nói của Cổ Khả Lạc mà nàng thì nghĩ Cổ Khả Lạc và Cừu Thạch là người cùng phe nên nàng trút giận lên đầu Cổ Khả Lạc!

Trước tình thế đó, Cừu Thạch buộc phải buông bỏ đối tượng là Từ Kinh Nhân để tức tốc quay lại kịp đưa kiếm ngăn sát chiêu của Đoàn Khuê Văn hầu cứu mạng cho Cổ sư huynh. Nhân đó, Đoàn Khuê Văn bám rít lấy Cừu Thạch. Nàng vừa ra chiêu quyết tử vừa luôn mồm đề quyết án tử cho Cừu Thạch theo luận điệu cũ. Vì thế Cừu Thạch do tin chắc là Đoàn Khuê Văn đã lầm hướng chỉ Đoàn Khuê Văn không có thù oán gì với chàng, chàng bèn ngăn đỡ và liên miện phân bày hy vọng Đoàn Khuê Văn hiểu ra và đừng ngăn trở công việc chàng đang làm nữa.

Nhờ đó Cổ Khả Lạc phần nào hiểu được cơ sự.

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ Khả Lạc bèn oang oang miệng nói lên, cốt ý cho Đoàn Khuê Văn nghe :

- Đoàn cô nương, vậy là lão đây đã hiểu rồi. Thì ra lệnh gia gia của cô nương đã gặp chuyện gì đó và trùng hợp làm sao là bọn lão đã có mặt ở Thúi Diệp cốc Ngũ Đài sơn, nên cô nương đã cho bọn lão đây là hung phạm chứ gì! Mèn đéc ơi! Đoàn cô nương ơi là Đoàn cô nương! Bọn lão đến bây giờ vẫn chưa biết lệnh gia gia Đoàn cô nương là nhân vật hà phương, hà xứ, hà tánh, hà danh. Cho đến mặt mũi của lệnh gia gia méo, tròn, mập, ốm ra sao bọn lão đây còn không biết, vậy hà cớ gì cô nương lại đổ trút trách nhiệm lên đầu bọn lão vậy chứ? Đoàn cô nương vừa thoát được hiểm cảnh là gặp cô nương liền sau đó. Đến khi chia tay già từ chính mắt cô nương đã nhìn thấy bọn lão lại bỏ đi hần cơ mà. Sao cô nương lại nảy ra một ý nghĩ kỳ khôi đến thế vậy?

Vốn Loạn Pháp Đà Cầu Cổ bang chủ còn muốn nói nữa, thì bỗng dưng lão nghe tiếng Cừu Thạch nửa mừng nửa lo kêu lên đánh động lão :

- Sư huynh! Lão tặc Từ chạy đến kia. Mau mau trợ lực với Thánh tăng chặn giữ tặc nhân lại đi sư huynh...

Cổ Khả Lạc giật mình quay vòng quanh thân, tìm xem Cừu Thạch nói thế là nói đến cái kẻ nào trong đám Mông diện hắc y đang nhón nháo đó. Thì Cổ bang chủ đã kịp nhìn thấy một bóng đen đang phi thân cực nhanh về hướng của lão theo sau bóng đen đó là Hư Không thánh tăng với công phu thượng thừa của Thiền môn ngộ đã thất truyền là Nhất Vỹ độ giang.

Thấy thế Cổ bang chủ liền vung tí gậy đá cầu nhằm vào bóng đen sắp lướt đến nơi, miệng thì hần học gầm lên :

- Từ Kinh Nhân! Ngươi còn định chạy à? Còn không mau bó tay chịu trời à? Xem Loạn Pháp Đà Cầu của Cổ Khả Lạc ta đây!

Lúc đó Cừu Thạch vừa giao đấu với Đoàn Khuê Văn vừa dõi mắt nhìn xem ngày tận số của tên ác tặc họ Từ. Do đó chàng đã thấy quanh cực trường những tên giáo đồ Huyết Kỳ giáo nếu không bị chết hoặc bị thương thì cũng đang nháo nhào bỏ chạy. Còn tên ác tặc Từ Kinh Nhân thì đang bị dụ vào tình thế tiền hậu đều bị giáp công xem như phần bại chắc chắn sẽ về tay lão tặc Từ là điều chắc chắn không thể nào khác được. Trừ phi lão tặc Từ biết phép thăng thiên hoặc độn thổ mới mong thoát được hiểm cảnh này. Cừu Thạch đâm ra tiếc rẻ vì đã không đích thân giết chết lão.

Do đó Cừu Thạch liền tận lực hất văng trường kiếm của Đoàn Khuê Văn và lớn tiếng bảo rằng :

- Tại hạ không muốn làm hại gì cô nương. Sư huynh của tại hạ đã nói đúng đấy. Cô nương hãy bình tâm xem xét lại. Bọn tại hạ chưa lần nào quay lại Thúi Diệp cốc cả. Có khi là do kẻ khác đã làm và đổ vấy cho bọn tại hạ đấy. Thôi! Chúng ta hãy dừng tay lại nào!

Nói dừng là Cừu Thạch dừng lại ngay. Và khi Cừu Thạch vừa thu kiếm xong, chàng bèn tự thân lão đến chỗ lão họ Từ. Vì lão đúng là giáo quyết có một không hai trên đời này.

Cừu Thạch thấy rõ lão Từ Kinh Nhân lao thẳng vào bóng gậy của Cổ sư huynh đẩy những tướng lão muốn chơi đòn lưỡng bại câu thương, không ngờ Cổ sư huynh chỉ hơi ngập ngừng trong một sát na để đổi gậy thay bằng chưởng Thiên Địa Ngũ Hợp chưởng thì tên tặc nhân họ Từ lại dùng thân pháp Cừu Chuyển mà thoát ra, khiến cho chưởng kinh của Cổ Khả Lạc lại đánh nhằm vào Hư Không thánh tăng đang lướt đến.

Ngay lập tức Cừu Thạch liền hét lên vang trời :

- Từ Kinh Nhân! Số lão đã tận rồi. Xem Âm Nguyệt Cừu Chuyển kiếm đây.

Theo tiếng hét, bóng nhân ảnh của Cừu Thạch liền theo bóng kiếm quang trùng trùng với thập thành lực đạo lao như lốc xoáy đến tặc nhân họ Từ.

Người bay theo bóng kiếm, kiếm đi theo người, khí thế trong cháng khác nào Thần Long xuất hải, như vầng nguyệt đang treo trên cao đó bỗng đổ ầm ầm xuống ngay thân hình của Từ Kinh Nhân.

Đây là lần đầu tiên sau khi ngộ luyện được kiếm pháp Cừu Chuyển Âm nguyệt, Cừu Thạch đã dùng đến tận lực bình sinh.

Đừng nói gì Từ Kinh Nhân là người trong cuộc, đang lâm cảnh thập tử nhất sinh, Đoàn Khuê Văn là người đã từng động thủ với Cừu Thạch trong một thời gian lâu cũng không ngờ võ học của Cừu Thạch lại cao siêu đến bậc này. Hóa ra là từ nãy đến giờ Cừu Thạch đã bảo là nhân nhượng nàng đúng là sự thật ư?

Đoàn Khuê Văn chống kiếm, đứng nhìn trận pháp và kiếm pháp mà Cừu Thạch đang thi triển, nàng cảm khái than thầm cho số kiếp của nàng, phen này có khi là Đoàn Khuê Văn vô phương báo thù cho gia gia nàng được rồi.

Nhắc lại Từ Kinh Nhân, khi thấy cơ mưu không thành, quần hùng không bị trúng độc như lão tưởng, trái lại còn đón đánh khiến cho thuộc hạ của lão phải tan tác, còn thân lão thì lại nguy ngập sắp chết đến nơi. Không cần Cừu Thạch là một đại kinh địch, mà lão mấy lần mưu hại không thành. Chỉ cần một mình Thánh tăng không thôi là Từ Kinh Nhân đã thấy không ổn rồi.

Giờ đây bóng kiếm quang thập phần lợi hại của Cừu Thạch đang nhắm ngay lão, lão biết rằng chiêu này lão còn xoay xở được, nhưng sau chiêu này, sau chiêu nữa liệu lão có thoát được sự vây công của Cừu Thạch, Hư Không thánh tăng, và mọi người không?

Đến việc bỏ chạy lão còn không hy vọng nữa là. Thân pháp của lão làm sao qua được Cừu Thạch và Thánh tăng. Chi bằng...

Từ Kinh Nhân đã toan liều mạng thì chợt nhìn thấy cô nàng Đoàn Khuê Văn đang chống kiếm đứng đó và lão chợt nhớ lại lời đối thoại giữa nàng và Cừu Thạch mà lão đã nghe. Nhất là câu nói sau cùng mà Cừu Thạch vừa phát thoại với nàng. Từ Kinh Nhân bèn nảy ra một ý...

Nói ra thì lâu, nhưng sự việc xảy ra rất nhanh vì Từ Kinh Nhân vốn là kẻ giáo hoạt kia mà.

Khi bóng kiếm như quả cầu sáng đang lao ào sào xuống ngay đầu lão, thì Từ Kinh Nhân trong lúc thập tử nhất sinh đã nhìn thấy Đoàn Khuê Văn. Lão bèn lạng người tránh qua một bên mà lại tránh về chỗ Đoàn Khuê Văn đang đứng nhìn. Kế đó, lão đã lẹ miệng hô hoán lên :

- Kìa! Cô nương! Cừu gia đó sao cô nương lại khoanh tay đứng nhìn?

Đoàn Khuê Văn nghe Từ Kinh Nhân kêu thế, nàng còn đang chưa biết phải làm gì thì đã thấy Từ Kinh Nhân chạy ào đến chỗ nàng đang đứng.

Không rõ dã tâm của lão, cũng như Đoàn Khuê Văn vốn không muốn làm gì lão, vì giữa lão và nàng đâu có oán thù gì?

Chuyện Huyết Kỳ giáo và chuyện đại sự của võ lâm Trung Nguyên nào có liên quan gì đến Đoàn Khuê Văn?

Cho nên Đoàn Khuê Văn vẫn cứ để lão đến gần, cứ ngỡ là sau đó lão sẽ dịch thân sang một bên rồi muốn chạy đi đâu thì chạy. Nào ngờ đúng là Từ Kinh Nhân lút sát bên người Đoàn Khuê Văn thật, nhưng lão đã không bỏ chạy nữa, cũng không quay lại để đấu với mọi người. Trái lại Đoàn Khuê Văn hốt nhiên bị đau nhói một bên lưng và... thân hình nàng đã nằm gọn trong vòng tay của Từ Kinh Nhân.

Quá đổi bất ngờ, Hôn huyết thì đã bị Từ Kinh Nhân khống chế, nhưng nàng còn mở miệng được. Do đó Đoàn Khuê Văn hoảng hốt kêu lên :

- Này! Tôn giá làm gì vậy? Sao lại hạ thủ với tiểu nữ? Tiểu nữ có động phạm gì tôn giá đâu?

Đoàn Khuê Văn chỉ nghe bên tai nàng một tràng cười cuồng ngạo...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tặc nhân họ Từ giờ trò gian

- Ha... ha... ha...

Tràng cười vang ngay bên tai Đoàn Khuê Văn khiến nàng vừa kinh ngạc vừa tức giận đến sắp ngất đến nơi.

Bọn người Cừu Thạch, Hư Không thánh tăng, Cổ Khả Lạc, Giác Nhân đại sư, Vô Huệ đạo trưởng và số quần hùng đứng vây quanh cứ ngạc nhiên nhìn lão tặc họ Từ trong lốt móng diện hắc y đang cuồng ngạo cười mà không hiểu điều gì đã làm lão phải đắc ý đến thế? Hoặc là lão đã phát cuồng vì âm mưu bất thành, mộng bá chủ vỡ tan mà mạng số đã tận?

Từ Kinh Nhân cứ cười hết tràng này đến tràng khác khiến cho mọi người đã đến lúc khó chịu?

Cừu Thạch bèn tức giận, vận lực quát lên một tiếng to như sấm, cắt ngang tràng cười của Từ Kinh Nhân :

- Câm!

Và lão ngâm miệng lại thật. Sau đó lão và Cừu Thạch cứ lờm lờm nhìn nhau không ai nói được lời nào. Một lúc sau, Cừu Thạch bèn cụp mắt lại nhượng cho lão phần hơn, đoạn Cừu Thạch lên tiếng :

- Từ Kinh Nhân! Lão đã phát cuồng rồi sao? Sao lại bắt giữ Đoàn cô nương? Không phải Đoàn cô nương mấy phen giải nguy cho lão đấy thôi? Không phải là lão đang muốn giết tại hạ đấy à? Thì đến đây! Tại hạ quyết sẽ cho lão một cơ hội, đấy! Kiểm trên tay Đoàn cô nương đấy, lão hãy cầm lấy kiểm đi, buông Đoàn cô nương ra. Tại hạ sẽ công bằng quyết đấu với lão. Đó là cơ hội cho lão đó. Mọi người ở đây sẽ không giở trò gì đâu. Họ sẽ để cho lão đơn đả độc đấu với tại hạ. Sẽ không có vấn đề vây công lão đâu. Nào! Buông Đoàn cô nương ra đi nào.

- Ha ha ha...

Thay vì đáp lời Cừu Thạch thì Từ Kinh Nhân lại tiếp tục cười.

Những tưởng là Từ Kinh Nhân không tin tưởng ở lời Cừu Thạch vừa nói, và không tin rằng mọi người xung quanh đây chấp thuận cho lão đơn đả độc đấu với Cừu Thạch, nên Hư Không thánh tăng với danh cao vọng trọng bèn lên tiếng thay cho mọi người :

- A di đà Phật!

Lạ thay tràng cười của Từ Kinh Nhân vốn đang vang lên lồng lộng đó, lúc này Cừu Thạch phải gằm lên thật to mới át được tràng cười của lão. Thế mà bấy giờ Hư Không thánh tăng chỉ điềm đạm đọc lên một câu Phật hiệu không ra vẻ gì là gắt sức, thế mà âm thanh tiếng cười của Từ Kinh Nhân như tan biến vào câu xướng Phật hiệu vậy. Khiến cho Cừu Thạch và mọi người càng thêm kính nể võ học Thiếu Lâm hơn. Từ Kinh Nhân cũng có tâm trạng như vậy do đó lão chẳng những phải ngưng tiếng cười mà còn len lén nhìn Thánh tăng nữa.

Chừng như không quan tâm đến phản ứng này của mọi người, Hư Không thánh tăng vẫn điềm nhiên nói với Từ Kinh Nhân :

- Từ thí chủ, Phật Tổ đã dạy, buông đao đồ tể ắt thành Phật. Nếu Từ thí chủ chịu quy hàng thì bản tăng cam đoan sẽ dành cho thí chủ một con đường sống. Bằng không...

Nói đến đây, Hư Không thánh tăng ngược mặt lên xạ bắn hai luồng tinh quang về phái Từ Kinh Nhân vẫn còn che kín chân diện, Hư Không thánh tăng nói tiếp :

- Bằng không thì thí chủ cứ chọn con đường mà thí chủ đã vạch ra. Giữa thí chủ và Cừu Thạch mặc sức phân tài cao hạ. Bản tăng quyết không can thiệp vào, và mọi người hiện diện ở đây cũng thế. Sống hay chết gì thì tùy ở tài sức của thí chủ. Từ thí chủ hãy buông tiểu đàn nữ đó không liên quan gì đến ân oán này. A di đà Phật!

Đến lúc này Từ Kinh Nhân mới chịu lên tiếng :

- Phải! Thiết Thủ Thiết Diện Từ Kinh Nhân chính là ta đây. Ta phải thừa nhận rằng mưu đồ của ta vậy là bất thành. Và tất cả mọi sự việc đều do tên tiểu tử Cừu Thạch mà ra cả. Hừ! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Đừng cho ta là kẻ xọa tử. Ta không ngốc như ngươi đâu, Cừu Thạch. Đừng trông chờ một cuộc quyết chiến đấu công bằng giữa ta và ngươi - cậu tạp chủng ạ. Sao? Ta gọi ngươi là cậu tạp chủng bộ không đúng sao? Phụ thân ngươi là ai? Ngươi nói ra xem nào? Ha ha ha... Thánh tăng, lão trọc đầu may mắn, lão không dụ được Từ Kinh Nhân này đâu. Lão bảo ta buông con bé cao ngạo này à? Không dễ thế đâu, ta thừa biết bọn ngươi tự hào là danh môn chính phái, vậy bọn ngươi có gan đến đây giết ta chăng? Bọn ngươi có muốn con bé này chết vào tay bọn ngươi không? Ha ha ha... Cừu Thạch! Ngươi đừng nghĩ là ta sẽ phải chịu thua ngươi, phải khuất phục ngươi. Ngươi cứ chờ đó mà xem. Ta sẽ làm cho mi chết không được mà sống cũng không xong. Thế nhé, ta đi đây. Ha ha ha...

Từ Kinh Nhân trong lúc nói đã lột bỏ tấm lụa trùm đầu, cho mọi người thấy rằng lão đúng là Từ Kinh Nhân và lão không sợ bất kỳ ai dám hạ thủ lão vào lúc này cả. Trước cũng không bây giờ cũng không. Và theo lời lão vừa nói thì sau này cũng không, không ai làm gì được lão cả.

Lão ánh hữu chưởng vào Mệnh Môn huyết của Đoàn Khuê Vãn. Lão hết xoay thân hình nàng sang bên tả lại xoay hữu nhìn vòng người dày đặc quay kín quanh lão. Lão bật cười lên, đoạn vươn tay chụp thanh trường kiếm trong tay Đoàn Khuê Vãn, lão không cần dè tay vào Mệnh Môn huyết của nàng nữa, trái lại lão vươn kiếm về phía trước đoạn lão xô nàng bước đến lần lần. Đoàn Khuê Vãn bước lên một bước thì hấn bước lên một bước. Cứ thế mà Từ Kinh Nhân lọt ra ngoài vòng người. Đúng là không ai dám làm gì lão thật như lão đã nói, nếu mọi người không muốn Đoàn Khuê Vãn phải chết chỉ vì một cử chỉ vô tình nào đó của họ.

Cừu Thạch cảm tức không biết làm sao cho hết, nếu không vì Đoàn Khuê Vãn thì không phải lúc này, mà là từ lúc đầu kia, Từ Kinh Nhân đã chết dưới tay chàng rồi, lão đâu còn cuồng ngạo, Huênh hoang hống hách được nữa.

Hành động thì không dám sơ hốt chứ Cừu Thạch không thể không lên tiếng :

- Được rồi, Từ Kinh Nhân! Lão cứ đi đi. Ta sẽ thanh toán lão sau vậy, còn chờ gì nữa mà lão không buông tha Đoàn cô nương ra?

Đáp lại, Từ Kinh Nhân cười lên xong mới lên tiếng :

- Ha ha ha... đáng lý ta giữ con bé này cho ả theo hầu hạ ta, nhưng thôi. Ta chỉ cần con bé này đưa ta một đoạn đường thôi, ta sẽ buông tha cho ả. Hừ!

Bọn người bất kỳ người nào nếu mạnh mẽ có ý đồ đuổi theo ta thì sẽ nhận được thân xác không hồn của ả đó. Đừng tưởng ta không dám giết ả đâu nhé! Ha ha ha...

Cừu Thạch cùng tất cả mọi người chỉ biết đứng yên đưa mắt nhìn theo lão tặc nhân họ Từ đi xa dần. Với mọi tia hy vọng mong manh là lão sẽ giữ lời.

Chứ Cừu Thạch đâu có biết thâm tâm lão đang toan tính điều gì? Lão đâu có dại mà giết Đoàn Khuê Văn đi. Để nàng sống đó vô hình chung Cừu Thạch có thêm một kẻ thù lợi hại. Cũng như lão đâu dám làm hại gì đến nàng. Lão đâu ngờ đến độ tự rước họa vào thân bằng cách tự tạo cho lão thêm một cừu nhân.

Do đó khi vượt qua khỏi đại môn chừng trăm trượng đường, lão bèn vờ hối lỗi, nói với Đoàn Khuê Văn :

- Đoàn cô nương! Chỉ vì bất đắc dĩ lão đây mới dùng đến hạ sách này, mạo phạm đến cô nương. Sau này khi có dịp lão đây xin bồi tội với cô nương sau. Bây giờ xin cáo biệt vậy.

Nói xong lão tung người bay biến đi, để lại Đoàn Khuê Văn với thần tình mui phần ngỡ ngàng, không biết là nàng đang buồn hay đang giận. Hay là nàng đang suy nghĩ điều gì?

Như thế được một lúc, nàng bèn lững thững đi đi trở lại Thiếu lâm. Nàng chỉ đi chứ không thể chạy được vì võ công nàng còn đang bị Từ Kinh Nhân khống chế, vì sợ nàng phác tác sau khi lão buông nàng ra.

Từ xa, Cừu Thạch vừa nhìn thấy Đoàn Khuê Văn bình yên vô sự đang đi trở lại, chàng bèn quên đi những gì Đoàn Khuê Văn đã gây ra cho chàng suốt ngày qua, chàng tung người lướt nhanh tới đón tiếp nàng.

Khi đến gần nàng, Cừu Thạch đã hỏi ngay :

- Thế nào rồi? Cô nương không bị lão làm điều gì tác tệ chứ? Chừng như cô nương không được vui lắm, đã có chuyện gì xấu chăng?

Thái độ này của Cừu Thạch khiến cho Đoàn Khuê Văn không thể không hỏi :

- Người không hận ta ư?

Cừu Thạch lắc đầu gượng cười đáp :

- Nói hận thì quá đáng! Đúng là cô nương đã gây không ít khó khăn cho tại hạ, nhưng theo ý của tại hạ thì... đó chẳng qua là cô nương đã hiểu lầm về tại hạ thôi. Tại hạ chỉ sợ cô nương vẫn còn oán hận tại hạ.

Lộ vẻ khó nghĩ, Đoàn Khuê Văn vẫn cứ thật tình mà nói :

- Ta vẫn không hết nghi ngờ người đâu. Nhưng qua những việc mới rồi, qua hành động của người đối với ta, buộc ta phải suy xét cẩn thận. Nếu sau này ta biết người chính là hung phạm giết hại gia gia ta thì ta sẽ không tha người đâu.

Cừu Thạch nghe thấy thế chỉ biết thở dài và nói :

- Thì tại hạ mong sau này cô nương minh bạch được hung phạm đã giết hại lệnh gia gia là ai, chỉ hy vọng cô nương đừng tiếp tục gây khó dễ cho tại hạ nữa là được rồi. Ủy! Sao mà cô nương lại quay trở lại đây? Cô nương còn quên vật gì sao?

Đoàn Khuê Văn lờm chờm một cái rồi hậm hực nói :

- Ta không quay về đây thì phải đi đâu chứ? Ta đã thề trước vong linh gia gia ta là ngày nào ta chưa báo được thù ta sẽ không quay về Thúy Diệp cốc nữa. Huống chi người và lão họ Cỗ là đầu mối duy nhất cho ta tìm thù kia mà.

- Nhưng tại hạ đâu phải là thủ phạm?

- Hừ! Nếu muốn ta tin điều này thì người cứ chỉ cho ta kẻ hung phạm là ai đi đã.

- Quái lạ! Không lẽ cô nương lại bắt tại hạ phải gánh lấy trách nhiệm này sao? Làm sao tại hạ biết ai là hung phạm để chỉ cô nương được?

Đoàn Khuê Văn mím môi lại, không nói gì.

Thấy thế Cừu Thạch bèn nói cho nàng an tâm :

- Được rồi! Muốn coi chuông thì phải tìm người cột chuông. Tại hạ quyết tìm hung phạm cho cô nương. Được chưa nào?

Nói xong Cừu Thạch liền quay người, lảng lảng trở về Thiếu Lâm tự. Nhưng đi chưa được mấy bước, Cừu Thạch lại nghe tiếng chân Đoàn Khuê Văn đi theo ở phía sau, chàng bèn quay lại hỏi :

- Sao cô nương lại đi theo tại hạ? Tại hạ đã nói thế với cô nương rồi kia mà? Cô nương còn muốn sao nữa?

Đoàn Khuê Văn vẫn tiếp tục bước tới, không nói gì... Nhìn cử chỉ đi đứng có phần nào khó khăn của nàng, Cừu Thạch thoáng hồ nghi. Chàng đợi cho nàng đi vượt qua chằng, đoạn chằng quan sát khắp thân thể nàng thật kỹ. Rồi như hiểu ra, Cừu Thạch vội kêu lên :

- A! Thì ra lão tặc đã khống chế huyết đạo của cô nương à? Nếu cô nương không trách là tại hạ mạo phạm thì tại hạ xin giúp một tay.

Đoàn Khuê Văn vẫn không lên tiếng, cứ tiếp tục bước đi như trước.

Đoán là nàng đã đồng ý nhưng do ngại nên không nói ra, Cừu Thạch liền lặng lẽ lướt tới vươn tay giải cầm chế cho nàng.

Nhưng khi võ công đã hồi phục thì Đoàn Khuê Văn tuy không nhìn chàng lấy một cái, nhưng tỏ vẻ tức giận nói :

- Hừ! Ai muốn nguoi chứ. Đừng tưởng làm thế mà ta bớt nghi ngờ ở nguoi. Trái lại đấy, nguoi có biết không? Hừ!

Cừu Thạch cười khỏ, không thèm đáp trả. Chàng chỉ lẳng lặng chạy luôn vào bên trong Đại môn. Nhưng khi Cừu Thạch vừa dừng chân lại trước mặt Cổ bang chủ, Thánh tăng còn Giác Nhân đại sư và mọi người thì không còn đứng đây nữa. Có lẽ tất cả đang lo dọn dẹp và giải quyết hậu sự sau một trường huyết chiến. Thì Cừu Thạch đã nghe Cổ bang chủ hỏi nhỏ :

- Thế nào rồi sư đệ? Sư đệ đã nói rõ cho cô nàng nghe rồi chưa? Tại sao cô nàng lại có bộ mặt khó coi quá vậy?

Nghe Cổ bang chủ hỏi thế, Cừu Thạch liền tỏ vẻ sùng sốt. Chàng quay lại nhìn theo hướng nhìn của Cổ bang chủ, thì Cừu Thạch liền thấy Đoàn Khuê Văn vẫn không bỏ đi. Nhưng nàng lại không vào hẳn trong này, nàng chỉ đứng tựa lưng vào cổng Đại Môn, đôi mắt nhìn chàng chăm chăm không chớp mắt. Thấy thế Cừu Thạch liền nhún vai đáp :

- Đúng là tai bay vạ gió, bây giờ thì tiểu đệ lại có phận sự phải tìm hung phạm cho nàng nếu không muốn nàng đề quyết án tử cho tiểu đệ. Xem ra nàng vẫn còn nghi ngờ đệ đây sư huynh!

Loạn Pháp Đà Cầu Cổ Khả Lạc nghe thế liền nhăn mặt lộ vẻ khó chịu, đoạn nói :

- Thôi thì... cũng là hành vi trượng nghĩa, hợp đạo lý. Sư đệ cố chịu vậy thôi. Bây giờ chúng ta giải quyết tên họ Từ sao đây?

Có lẽ này giờ Cổ bang chủ và Thánh tăng cũng đã bàn luận về việc này rồi, do đó Cừu Thạch không đáp vội, chỉ hỏi lại :

- Ý của Thánh tăng và sư huynh định sao? Nói cho tiểu đệ nghe xem nào?

Cổ bang chủ liền quay ra nhìn chờ Thánh tăng, Thánh tăng đành phải nói :

- Theo sự nhận định của bản tăng thì hoặc là họ Từ sẽ nấp kỹ một nơi chuẩn bị lực lượng cho một mưu đồ khác lợi hại hơn, hiểm độc hơn. Còn không thế thì họ Từ sẽ tìm mọi cách để triệt hạ tiểu thí chủ. Vì xét ra có lẽ hẳn chỉ gồm mỗi tiểu thí chủ mà thôi. Ngày nào chưa triệt hạ được tiểu thí chủ thì ngày ấy hẳn hẳn ăn không ngon, ngủ không yên.

- Vậy thì chúng ta phải làm sao? Xin Thánh tăng cứ chỉ giáo.

Thánh Tăng gật đầu nhìn Cừu Thạch khi nghe chàng nói thế, sau đó mới nói :

- Ý của bản tăng và Cổ thí chủ đây là muốn tiểu thí chủ tạm thời ở lưu lại tại Thiếu Thất sơn này. Trước là để an toàn, sau đó là để tiểu thí chủ có điều kiện luyện thêm công phu Cửu Chuyển của ân sư để lại. Có thể sau này tiểu thí chủ phải sáng lập Cửu Chuyển môn để gìn giữ tâm huyết một đời của ân sư. Tiểu thí chủ thấy thế nào?

Cừu Thạch không cần nghĩ ngợi lâu la gì đã hỏi ngay :

- Còn tặc nhân họ Từ thì sao? Không lẽ chúng ta cứ để cho hắn tự tương tự đắc, tha hồ hoành hành khắp Trung Nguyên sao?

Như đã bàn định từ trước, đã có sự thống nhất giữa Thánh tăng và Cổ bang chủ, vì Cổ bang chủ đã đáp ngay :

- Sư đệ cứ an tâm. Bọn ta sẽ cho người đi khắp nơi nghe ngóng. Bất cứ động tĩnh của hắn đừng hòng qua mắt được bang đồ Cái bang. Nếu khi nào được tin hắn, biết hắn đang ở đâu thì ta sẽ cho sư đệ hay. Đến lúc đó, sư đệ cứ mặc sức mà hành động. Thế nào?

Nghe thế Cừu Thạch lại cười khỏ, nói :

- Tiểu đệ cũng muốn thế lắm, nhưng có hai việc mà đệ phải làm, e sư huynh và Thánh tăng đã không biết không nhớ.

- Là hai việc gì mà ta không biết chứ?

Cừu Thạch đưa tay chỉ về Đoàn Khuê Văn nói rõ cho hai người nghe :

- Một là vấn đề liên quan tới vị cô nương đó, không lẽ sư huynh lại muốn tiểu đệ mang tiếng là bội tín hay sao? Còn vấn đề thứ hai lại có liên quan đến tư sự của tiểu đệ. Đó là tiểu đệ phải đi Định Quân sơn một chuyến.

- Chi vậy? Sao lại phải đến Định Quân sơn? Đệ định làm gì tại Định Quân sơn?

Cừu Thạch nhìn Cổ bang chủ nói như trách :

- Đúng là sư huynh đã quên thật rồi! Đệ phải đi đến đây để xem tình hình của Khả Mỹ Dung thế nào rồi. Cũng không phải là việc cấp thiết lắm nhưng đệ không thể không đi. Huống chi tiểu đệ cũng không muốn để Từ Kinh Nhân mặc tình buông lung ác tính. Chắc có lẽ sư huynh còn nhớ Lam Chủy lệnh chứ? Tiểu đệ xem ra còn nhiều việc phải làm, không thể an tâm lưu lại đây được

Thánh tăng nghe thế, nửa hiểu nửa không ngập ngừng có ý muốn hỏi cho rõ thêm, thì Cổ bang chủ đã nói :

- Được rồi! Có lẽ sư đệ nói không sai. Vậy thì sư đệ cứ đi đi, có gì cần đến thì Cái bang ta sẽ hỗ trợ một tay. Nhưng vấn đề Cửu Chuyển môn sư đệ cũng đừng quên đây nhé.

Cừu Thạch gật đầu, biểu thị đã ghi nhớ đủ, đoạn chàng vòng tay cáo biệt Thánh tăng và Cổ bang chủ :

- Vậy thì tiểu đệ đi đây. Mong sư huynh cẩn trọng. Thánh tăng! Tại hạ xin cáo biệt.

Chào xong Cừu Thạch bèn tung thân lướt đi, vượt qua luôn cô nàng Đoàn Khuê Văn vẫn đang tiếp tục tựa cửa Đại Môn còn Cổ bang chủ thì vẫn còn lưu lại Thiếu Lâm tự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đoàn Khuê Văn đẩy lùi Lam Y môn

Vượt được chừng năm dặm đường Cừu Thạch khẽ nhíu mày vì có tiếng kêu từ phía sau vang lên kêu ngay tên chàng.

Chàng bèn dừng lại, chờ xem ai đã kêu. Được một lúc khi nhận ra là ai thì Cừu Thạch liền than thầm trong lòng.

“Sao lại là nàng? Nàng đuổi theo ta là ý gì đây?”.

Vừa chạy đến nơi, Đoàn Khuê Văn liền kèm bớt hơi thở, vừa cố mở miệng nói với chàng :

- Này! Ngươi tưởng ngươi có thân pháp cao minh hơn ta là có thể dễ dàng thoát được ta sao? Ta cho ngươi biết, dù hôm nay ngươi có thoát đi được, thì bất kể là chân trời hay góc bể gì đi nữa ta cũng quyết tìm được ngươi.

Nghe Đoàn Khuê Văn nói một hơi dài mà Cừu Thạch vẫn không hiểu là nàng muốn nói gì, bực dọc, chàng hỏi lại :

- Cô nương nói gì? Tại hạ không hiểu? Cái gì mà tại hạ trốn thoát cô nương? Và cái gì là cô nương quyết tìm cho bằng được tại hạ, dù ở chân trời góc biển?

- Hừ! Chứ không phải thế hay sao? Vậy tại sao ngươi lại phải chạy chết như vậy chứ? Không phải ngươi muốn trốn ta, không cho ta đi theo ngươi sao?

- Đi theo tại hạ? Cô nương nói gì lạ thế? Sao cô nương phải đi theo tại hạ?

- Ủ! Là ta đi theo ngươi đó. Ngươi làm gì mà la lối om sòm vậy. Không đi theo ngươi, không lẽ ta đi theo lão già họ Cổ sao?

Cừu Thạch vẫn không sao hiểu được, chàng bèn hỏi gặng lại :

- Nhưng cô nương nói đi. Tại sao cô nương muốn đi theo tại hạ? Rồi cô nương nói là nếu không theo tại hạ thì cô nương lại đi theo Cổ bang chủ là sao nào?

Cừu Thạch muốn nói gì thì nói, Đoàn Khuê Văn vẫn cứ một mực giữ luận điệu cũ :

- Ủ! Mà ta quyết đi theo ngươi thì sao nào?

- Nhưng... cô nương có biết là tại hạ đi đâu không mà cô nương đòi đi theo?

- Mặc kệ! Điều đó ta không cần quan tâm. Ta không thể không đi theo ngươi được. Vì...

- Vì sao? Cô nương nói nghe thử xem nào?

Đoàn Khuê Văn nhìn chòng chọc vào mắt Cừu Thạch và nói :

- Thì ta đã có nói với ngươi rồi. Ngươi là đầu mối duy nhất để ta tìm thù mà. Cứ theo ngươi mãi ắt có ngày ta cũng tìm được thù nhân. Còn không thể thì ngươi chính là kẻ đã giết gia gia của ta. Ngươi cứ việc đền mạng cho gia gia ta thế là xong. Ta không việc gì phải đi theo ngươi cho phí công.

Cừu Thạch vừa nghe xong đã ngó người ra, dờ khóc dờ cười cho cái kiêu trả thù, tìm thù của cô nàng. Cừu Thạch bèn phân bày cho cô nàng nghe :

- Ất cô nương không quên những gì tại hạ đã hứa với cô nương rồi chứ? Tại hạ đã hứa truy tìm tung tích thù nhân cho cô nương rồi, vậy thì cô nương phải để cho tại hạ có một thời gian chứ? Đó là một, còn vấn đề thứ hai như cô nương vừa nói, nếu tại hạ là kẻ đã hãm hại lệnh gia gì thì tại hạ chỉ cần giết cô nương luôn là được rồi. Đầu cần gì phải hứa hẹn với cô nương làm gì nữa. Chuyện giết cô nương là hoàn toàn tại hạ có khả năng cơ mà? Cô nương có hiểu không?

Tưởng thế nào, Cừu Thạch vừa nói xong đã thấy Đoàn Khuê Văn nhắm mắt lại, hướng về Cừu Thạch mà nói với vẻ căm phẫn :

- Vậy ngươi còn chờ gì nữa mà không xuống tay đi. Ta biết mà, và ta cam chịu vậy thôi. Một khi võ công không bằng ngươi, không báo thù được cho gia gia thì ta còn thiết sống làm gì nữa, chẳng thà thế này ta còn xuống cửu tuyền hợp mặt với gia gia. Ngươi cứ giết ta đi, hạ thủ đi!

Đoàn Khuê Văn càng nói thì càng tỏ ra bi thương. Sau cùng nàng đã hét lên chứ không phải là nói nữa. Vừa hét vừa đổ lệ, chừng như không chịu được nỗi bi thương này nữa. Lúng túng khi không lại bị lâm vào trường hợp này, Cừu Thạch bèn nói với nàng :

- Nhưng... tại hạ đâu phải là thù gia của cô nương, tại hạ đâu cần phải giết cô nương để làm gì chứ? Nay, đừng có khóc nữa có được không?

Không những không nín khóc, ngược lại Đoàn Khuê Văn còn khóc nhiều hơn, vừa khóc nàng vừa nói :

- Vậy thì... ai là hung phạm nếu không phải là ngươi?

- Thì... thì...! Cô nương nghe tại hạ nói đây, bởi vậy cho nên tại hạ mới có lời hứa là đi tìm hung thủ cho cô nương. Cô nương cũng phải tự đi tìm chứ, đâu phải chỉ có khóc như thế này là cô nương tìm được hung thủ chứ?

- Ta... ta biết đi tìm ở đâu bây giờ? Ta chưa từng bốn tẩu giang hồ kia mà?

- Vậy sao cô nương tìm được tại hạ tại Thiếu Lâm sơn? Ai đã đưa cô nương đi?

- Nào có ai đâu? Sau khi ngươi và lão già họ Cổ đi rồi, ba ngày sau thì gia gia của ta bị giết hại. Ta đâu còn ai là người thân thích mà ngươi bảo là có người dẫn đường? Sau đó ta muốn tìm ngươi hỏi cho ra lẽ, ta nghe mọi người bảo nhau đồn xô về Thiếu Thất sơn, thế là ta cứ đi theo họ. Vì ta biết rằng nếu họ đồn xô về đó thì ngươi cũng phải ở đó thôi, ta nói không đúng sao?

- Đúng! Đúng lắm. Vậy thì cô nương cứ thế mà đi tìm hung thủ đi. Đầu cần phải theo tại hạ?

- Mà hung thủ là ai? Ngươi nói đi, ta sẽ đi tìm hấn cho coi.

- Tại hạ làm sao biết được mà chỉ cho cô nương?

- Hừ! Nói qua nói lại cũng chỉ là bao nhiêu đó. Vậy thì ta cứ ngươi mà đi theo đó. Còn hể bức quá thì làm ơn giết luôn ta cho rồi. Ta còn đa tạ ngươi là đáng khác.

Cừu Thạch một phen nữa ngó ra vì luận điệu ngây ngô của Đoàn Khuê Văn. Chính nàng ngây ngô mà bảo Cừu Thạch nói qua nói lại cũng thế. Suy nghĩ một lúc Cừu Thạch chỉ hiểu được phần nào tâm trạng của nàng. Do nàng từ tám bé sống với gia gia trong Thủy Diệp cốc, không giao tiếp với một ai, nên nàng chưa từng đi đến đâu đó là sự thật. Gặp cảnh này nàng hoàn toàn cô độc, không biết néo nào đi tìm thù gia. Luận điệu của nàng chất phác làm sao. Một là Cừu Thạch chỉ cho nàng biết ai là thù nhân của nàng, còn hai nữa là cô nàng cứ đánh bắm theo Cừu Thạch vậy. Cả quyết Cừu Thạch là thù nhân thì nàng không cả quyết, nhưng bảo buông tha thì nàng lại không buông tha.

Sau cùng, thương cảm cho tình cảnh của Đoàn Khuê Văn, Cừu Thạch bèn hỏi :

- Vậy là cô nương quyết đi theo tại hạ phải không?

- Đúng!

- Bắt kẻ tại hạ đi đâu à?

- Ừ!

- Thôi được! Nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Cô nương không được có bất kỳ hành vi nào có vẻ ngăn trở hành động của tại hạ, dù cho đó là hành động gì, được không?

- Nghĩa là ngươi muốn làm gì thì làm, ta không được quyền can thiệp, có phải ngươi muốn nói vậy không?

- Đúng!

- Ngươi làm điều bại hoại ta cũng không được quyền can thiệp sao?

- Cái gì, tại hạ mà có hành động bại hoại à?

- Hừ! Biết đâu được!

- Này, ta cho cô nương biết nhé, bình sinh Cừu Thạch này chưa từng làm điều gì xấu xa cả, cô nương có biết không?

- Cái này... được rồi! Ta không can thiệp vào chuyện của ngươi thế là xong, được chưa?

- Rồi! Cứ cho là vậy đi! Thôi! Đi nào!

Thế là chỉ vì Cừu Thạch lo ngại cho Đoàn Khuê Văn là thân nữ nhi, võ công cao thì có cao, nhưng chưa từng có lịch duyệt giang hồ, huống chi vì có việc cần nên đến nỗi phải thân gái dặm trường. Cho nên bắt đắc dĩ Cừu Thạch phải cho nàng ta theo chân chàng trên bước đường phiêu bạt. Chàng không thể xử sự khác đi được. Huống chi, dù chàng có muốn làm khác thì Đoàn Khuê Văn cũng không sao chấp nhận.

Phải nói là có Đoàn Khuê Văn đi cùng, Cừu Thạch không được khoan khoái cho lắm, vì giữa hai người cũng không có gì để mà nói, nếu Cừu Thạch muốn nói. Còn ngược lại khi Cừu Thạch hỏi về thân thế của nàng hay hỏi về cái chết của gia gia chàng thì nàng nhất quyết không hờ môi. Cùng lắm bắt buộc phải nói thì Đoàn Khuê Văn chỉ ậm ớ nói là :

- Thì việc ngươi làm, ngươi không biết sao mà ngươi lại hỏi?

Cuối cùng Cừu Thạch cứ vờ đi như không có Đoàn Khuê Văn đi bên cạnh vậy. Hoặc giả Cừu Thạch cứ mường tượng nàng như một cái bóng của chính chàng thế là ổn!

Không phải thế sao? Vì hễ Cừu Thạch đi thì Đoàn Khuê Văn đi, chàng dừng lại thì nàng cũng dừng lại, bất kể chàng làm sao thì nàng cũng cứ thế mà làm theo. Không ai nói với ai một lời nào. Thoạt đầu thì Cừu Thạch khó lòng ngậm miệng được lâu, nhưng rồi chàng lại tự nghĩ ra một điều, đó là trên đời không ai lại tự đi nói chuyện với chính cái bóng của mình. Trừ phi là kẻ điên. Mà Cừu Thạch thì không điên, do đó dần dần Cừu Thạch cũng quen khi xem Đoàn Khuê Văn là cái bóng của chàng.

Đứng ra thì Cừu Thạch cũng không biết phải đi đâu để tìm Từ Kinh Nhân. Do đó cứ đi được một đôi đường Cừu Thạch lại tìm đến Phân đà Cái bang để hỏi tin tức. Vẫn không thấy Cô bang chủ nhắc bảo tin gì. Rốt cục, Cừu Thạch không màng tìm bọn Khất cái nữa, vì mỗi lần như thế chàng lại phải nghe những câu hỏi của bọn họ đại loại như?

- Vị cô nương hoa nhường nguyệt thẹn kia là ai vậy?

- Cô ta đẹp thế kia, lại có võ khí, chắc có lẽ cô ta có võ công cao lắm phải không Cừu thiếu hiệp?

- Cừu thiếu hiệp, cô ta có câm không vậy? Sao không nghe cô ta nói gì cả vậy?

Quá chán nản với những câu hỏi phần nhiều là thế, Cừu Thạch bèn bỏ đường quan đạo, cứ men theo sơn đạo mà đi. “Cho cô ả ném tí mùi để cô ả biết thế nào là bồn tẩu giang hồ chứ?” Cừu Thạch đã nghĩ thế, nhưng hóa ra là Cừu Thạch đã lầm.

Vì từ lúc chàng tìm đường sơn đạo mà đi, Đoàn Khuê Văn tỏ ra tươi tỉnh hơn, vui vẻ hơn. Nàng như đã quen với kiếp sống ở rừng núi hơn là lên chân giữa nơi đông người. Thấy Đoàn Khuê Văn vui thích được chạy nhảy trên sơn đạo, Cừu Thạch cũng vui lây và càng lúc càng thấy mến tính hồn nhiên của nàng.

Một hôm, nhân lúc Đoàn Khuê Văn đang vui vẻ, Cừu Thạch bèn hỏi :

- Này! Gia gia của cô nương có phải là nhân vật giang hồ không?

Cũng vì đang vui nên Đoàn Khuê Văn mới nói :

- Thế ai bảo ngươi là gia gia ta không là nhân vật giang hồ? Nếu không thế thì làm sao ta biết võ công?

Không vì thế mà giận vì Cừu Thạch biết rằng bản tính của nàng vốn chân thật, nghĩ thế nào nói thế nấy mà thôi. Chàng lại hỏi :

- Ra là cô nương được gia gia truyền thụ võ công à? Cô nương không có sư phụ sao?

- Thì gia gia là sư phụ đấy.

- Còn phụ mẫu cô nương đâu? Hai vị ấy không biết võ công sao?

- Ta vốn không có phụ mẫu, ấy là ta nghe gia gia nói thế!

- Nói sao? Trên đời này ai lại không có phụ mẫu chứ? Thế gia gia cô nương là ngoại tổ hay nội tổ?
- Ta không biết, mà ta cũng không hỏi. Có lẽ ta là đứa bé mồ côi cũng không chừng, và gia gia ta đi hái thuốc tình cờ bắt gặp ta, rồi đem về nuôi dưỡng. Cũng có thể là như vậy lắm.
- Nói vậy lệnh gia gia là y sư à?
- Ủ! Gia gia ta là y sư. Nếu không thế thì tại sao gia gia ta lại đi hái thuốc chứ?
- Vậy danh hiệu của gia gia cô nương là gì? Và danh tánh của người ra sao?
- Ngươi không biết thật hay là giả vờ không biết?
- Thì tại hạ không biết mới hỏi cô nương chứ? Đến Cổ bang chủ vốn là người lịch lãm còn không biết lệnh gia gia là ai thì nói gì đến tại hạ?
- Hừ! Điều này thì ta không tin. Mà có tin đi chẳng nữa ta cũng không nói được đâu.
- Tại sao cô nương lại không nói được?
- Đó là nghiêm lệnh của gia gia, ta không thể không tuân.

Cừu Thạch không biết gia gia của Đoàn Khuê Văn là ai, hy vọng qua đó hiểu được phần nào về kẻ đã hãm hại người, không ngờ gặp thái độ bướng bỉnh của Đoàn Khuê Văn, khiến chàng không biết đường nào mà lần, chàng thoáng bức nên lại hỏi :

- Thế thì tại hạ biết làm sao bây giờ? Hỏi đến việc gia gia cô nương vì sao mà chết, cô nương không nói. Đến cả danh hiệu cô nương cũng không cho tại hạ tường. Vậy làm sao mà tại hạ tìm được ai là kẻ hãm hại lệnh gia gia?
- Đoàn Khuê Văn vẫn không đáp lại, túm thế Cừu Thạch bèn hỏi uôm :
- Lệnh gia gì có thường đi khỏi Thúy Diệp cốc không? Điều này cô nương nói được chứ?
  - Được! Đã lâu lắm rồi, từ khi ta khôn lớn không hề thấy gia gia đi đâu quá một ngày. Gia gia đâu cần đi xa để hái thuốc. Vì ở Thúy Diệp cốc gia gia ta đã trồng rất nhiều được thảo kia mà.
  - Vậy thì... thường xuyên có người lai vãng đến Thúy Diệp cốc không?
  - Không hề. Trừ người và lão họ Cổ ra ta không hề bắt gặp ai đến Thúy Diệp cốc cả.
  - Sao lạ vậy? Gia gia cô nương không chữa bệnh sao?
  - Có! Nhưng là rất ít, phần đông đều là cư dân bản địa không biết võ công. Vì gia gia thường nói “lòng người giang hồ vốn xảo trá” nên gia gia ta từ lâu đã đóng cửa từ khách, quyết không chữa bệnh cho người giang hồ nữa.
  - Nếu thế, tại sao gia gia của cô nương lại truyền thụ võ công cho cô nương?
  - Có gì mà không được? Vì võ công vốn để rèn luyện thân thể kia mà? Hơn nữa cũng phải đề phòng phường bại hoại đến gây náo loạn cho Thúy Diệp cốc chứ?

- Việc cô nương tự thân đi vào Cửu Chuyển nếu không là Cửu Cung phục để rèn luyện võ học lệnh gia gia có biết không?
- Đương nhiên là biết, vì ta đâu có việc gì giấu gia gia.
- Đối với kinh văn võ học trong đó, lệnh gia gia có...
- Ý ngươi muốn hỏi là gia gia ta có tham luyện không ấy à?

Cừu Thạch bèn gật đầu vì Đoàn Khuê Văn đã nói đúng ý chàng muốn hỏi, Đoàn Khuê Văn lắc đầu đáp :

- Gia gia ta có biết võ công thì có biết, nhưng không vì thế mà ham thích công phu võ học, người thường hay bảo ta rằng :

Biết võ về chỉ đủ để phòng thân thôi, đừng quá ham mê mà đắm ra cực thân, bả vinh hoa phù phiếm là điều nên tránh. Hơn nữa võ công cao cường mà làm gì, để rồi tự chuốc họa vào t hân. Gia gia ta vốn hiền lành là vậy, thế nhưng vẫn không tránh khỏi tai kiếp. Đáng hận thật.

Cừu Thạch còn muốn hỏi nhiều nữa, nhưng do thấy Đoàn Khuê Văn đang ra chiều tức giận, chàng bèn thôi. Và sau đó chàng miên man suy nghĩ hoài, vẫn không sao hiểu được vì nguyên do nào mà có kẻ đang tâm hạ sát một y sư vốn không thích điều danh lợi, không muốn bon chen giữa dòng đời. Lại thật, nếu bảo là vì kinh văn võ học ở Cửu Chuyển động thì vô lý quá. Vì kẻ đó đâu cần làm thế, cứ việc tìm đến Cửu Chuyển động, nếu có phúc phận thì tha hồ mà xem, mà học. Còn như ngại khó thì cứ tìm đến Đoàn Khuê Văn mà gây sự, có đâu lại tìm đến một người hoàn toàn không có liên can gì đến Cửu Chuyển bí kíp. Cuối cùng, Cừu Thạch cho đây là có lẽ do ân oán gì lâu lắm rồi giữa một y sư và một bệnh nhân mà gia gia của Đoàn Khuê Văn đã

từ chối không chịu chữa bệnh. Nhưng nếu là thế thì tại sao trước đó họ không ra tay ngay lúc vị y sư từ chối chứ?

Nghĩ thế này không xong, suy nghĩ theo hướng khác thì cũng không được, Cừu Thạch bèn cho qua, không màng tìm tòi nữa. Trừ phi đến khi nào Cừu Thạch biết được qua miệng Đoàn Khuê Văn cái chết của gia gia nàng đã xảy ra như thế nào. Và danh tánh của gia gia nàng là ai, thì Cừu Thạch còn hy vọng tìm được hung thủ cho nàng. Còn bây giờ thì đành chịu vậy.

Nhẩm tính lại tháng ngày, Cừu Thạch biết là khoảng mười lăm ngày nữa thì Khả Mỹ Dung xem như được bình phục, cứ cước trình thế này, không vội thì Cừu Thạch tính có thể đến được Khô Lâu cốc tại Định Quân sơn sớm được hai ngày. Như vậy cũng được. Thế là Cừu Thạch bèn khởi hành đi đến Định Quân sơn. Đương nhiên là có Đoàn Khuê Văn cùng đi tuy nàng không lên tiếng hỏi xem chàng đi đâu.

Cừu Thạch vẫn tiếp tục men theo đường sơn đạo, cốt để kéo dài cuộc hành trình, miễn sao đến được Định Quân sơn đúng kỳ hạn là quá tốt. Và miễn sao Đoàn Khuê Văn vẫn tiếp tục vui vẻ là được rồi.

Đi được năm ngày đường như thế, đến giữa ngày thứ sáu, khi Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn sắp đặt chân vào một trái núi, thì cả hai chợt nghe có một tiếng quát cực lớn vang lên :

- Đứng lại!

Thoạt nghe Cừu Thạch đã ngỡ là phen này chàng đụng độ với bọn lục lâm thảo khấu. Đến khi quay người lại để nhìn thì Cừu Thạch bất giác kinh nghi, khi nhận ra có đến ba người quen mặt vừa xuất hiện ngay phía sau. Cừu Thạch vọt miệng hỏi :

- Ra là tam vị tiền bối à? Tam vị kêu vãn bối dừng lại có gì để chỉ giáo không? Hay vẫn là việc Lam Chủy lệnh? Nếu thế thì vãn bối có nói với một người là đồng môn của tam vị là Lam Chủy lệnh hiện đang ở trong tay Từ Kinh Nhân. Tam vị đã biết điều này chưa?

Ba người vừa xuất hiện và vừa kêu Cừu Thạch đứng lại đúng là ba người thuộc Lam Y môn. Là người thứ hai, thứ năm và thứ bảy được bọn họ gọi là Nhị ca, Ngũ ca và Thất đệ.

Lúc này người đứng đầu là Nhị ca liền lên tiếng đáp lại :

- Biết. Bọn ta biết Lam Chủy lệnh hiện trong tay ai. Bởi đó ta mới kêu ngươi đứng lại.

Khẩu ngữ này Cừu Thạch cảm thấy khó nghe hay là bọn người Lam Y môn này do nhập Trung Nguyên được một thời gian nên đã nhiễm thói xưng hô ngạo mạn.

Cừu Thạch không muốn chấp nhất điều này, hơn nữa dù bọn họ chưa biết, thì chàng cũng biết rằng họ vốn là sư bá, sư thúc của chàng. Vì mẫu thân của Cừu Thạch đứng hàng thứ tư. Nhưng bây giờ, cũng như sau này, Cừu Thạch sẽ tính đến chuyện nhìn nhận họ là đồng môn sư huynh đệ với mẫu thân.

Vì thế Cừu Thạch chỉ ngắc nhiên hỏi :

- Sao lạ vậy? Hay là đã có chuyện gì xảy ra với Lam Chủy lệnh rồi? Có phải thế không tiền bối?

Nhị sư bá của chàng gật đầu đáp :

- Đúng là như vậy!

- Vậy thì là chuyện gì, tiền bối đã không tìm được Từ Kinh Nhân ư? Nếu thế thì... vãn bối cũng phải bó tay thôi, vì vãn bối cũng đang tìm kiếm lão đây. Hay là thế này vậy, việc Lam Chủy lệnh, tiền bối hãy cứ giao cho vãn bối khi nào vãn bối tìm được lão họ Từ, vãn bối nhân đó sẽ thu hồi Lam Chủy lệnh cho tiền bối luôn, được không?

- Trễ rồi!

Cừu Thạch càng kinh ngạc hơn khi nghe nhị sư bá của chàng nói thế, chàng liền hỏi :

- Trễ, thế là sao? Sao lại trễ? Hay là tiền bối đã thu hồi Lam Chủy lệnh được rồi? Nếu vậy thì vãn bối xin có lời khánh hạ.

Đến lúc này vị đứng hàng thứ bảy là Thất sư thúc của chàng mới lên tiếng chỉ để nói :

- Thôi! Đừng có đoán càn nữa Cừu Thạch. Ngươi còn chờ gì nữa mà không theo chúng ta về Thạch Cúc đảo?

- Sao lại về Thạch Cúc đảo? Tiền bối hãy nói rõ ra xem nào?

- Hừ! Ngươi đừng có lấy vãi thừa mà che mắt thánh. Ngươi tưởng chúng ta không biết lai lịch của ngươi sao? Ngươi tưởng chúng ta không biết mẫu thân ngươi vốn là...

- Làm sao các ngươi biết chứ? Ai đã nói chứ?

- Hừ! Đúng là cây đấng không thể sanh trái ngọt, mẫu thân ngươi vốn là tiện nhân lăng loạn...

- Câm! Nếu các ngươi còn tiếp tục lãng nhệch tiên mầu thì đừng trách Cừu Thạch này không thể tiếp tục khách sáo được. Nói đi! Là ai đã cho các ngươi biết danh tự tiên mầu? Ở Trung Nguyên này, trừ mỗi mình đường phụ của Cừu Thạch không thể có người nào biết được điều này.

Cả ba người Lam Y môn vừa nghe Cừu Thạch đã đưa mắt nhìn nhau rồi cất lên tiếng cười dài :

- Ha... ha... ha...

- Ha... ha... Ha...

- Ha... ha... Ha...

Cừu Thạch cố nén nhịn vì chàng không thể can ngăn họ cười. Dù sao bọn họ cũng là trưởng bối của chàng!

Đợi cho bọn họ cười xong, Cừu Thạch cố giữ giọng điềm tĩnh hỏi lại?

- Bây giờ các ngươi nói được rồi chứ?

Người đứng hàng thứ bảy liền đáp :

- Đáng lý chúng ta không được quyền nói. Nhưng mệnh lệnh thì chúng ta không thể không thi hành. Nghe đây này Cừu Thạch! Chính người đang giữ Lam Chủy lệnh đã cho chúng ta biết điều này và còn ra lệnh cho bọn ta phải hạ sát ngươi nữa. Bởi đó nếu ngươi muốn tìm cho mình con đường sống thì tốt hơn hãy theo bọn ta về Thạch Cúc đảo để chịu tội trước sư tổ là sư phụ của mẫu thân ngươi. Bằng không thì chúng ta buộc phải thi hành theo nghiêm lệnh của người cầm giữ Lam Chủy lệnh đã ban ra. Thế nào? Hai đường ngươi hãy chọn một. Không có con đường thứ ba đâu! Chọn đi!

Cừu Thạch mấy phen rung động khi nghe từng ấy lời của Thất sư thúc. Chàng nghĩ mãi không ra là tại sao Từ Kinh Nhân lại biết chàng có liên quan đến Lam Y môn, biết danh tự của mẫu thân mà bảo cho bọn người Lam Y môn? Lão nguyên là ai trước khi khoác tên khác là Từ Kinh Nhân? Tại sao khi thoát nhìn lão đã biết đấy là Lam Chủy lệnh lúc ở miếu Sơn Thần cạnh cây Du ở giữa rừng? Liệu lão có liên quan gì đến Lam Y môn không? Hay Thạch Kiện Toàn chính là lão?

Không điều nào Cừu Thạch tìm được câu giải đáp cả. Nhưng chàng không thể về Thạch Cúc đảo bây giờ. Chính mẫu thân chàng đã nghiêm cấm chàng làm điều này, trừ phi chàng báo được thù thì khác. Cũng như Cừu Thạch không thể cùng bọn người Lam Y môn giao đấu được, vì làm như thế khác nào chàng đã có hành vi khi sư diệt tổ.

Thúc thủ cũng không được, giao đấu thì không xong, vậy thì Cừu Thạch chỉ còn mỗi một con đường, đó là tẩu vi thượng sách.

Cừu Thạch bèn hướng về ba vị môn nhân đệ tử Lam Y môn mà nói :

- Lệnh mà các vị nhận được là để đối phó với Cừu Thạch này phải không?

- Đương nhiên!

Cả ba đồng lúc mà lên tiếng đáp như thế.

Cừu Thạch lại hỏi :

- Vậy là không liên quan gì đến vị cô nương này, điều này đúng chứ?

Cừu Thạch vừa hỏi vừa đưa tay chỉ vào Đoàn Khuê Văn.

Nghe thế hai người đệ nhị và đệ ngũ thì lẳng lặng gật đầu, còn vị đệ thất thì lạng lạng không gật mà cũng không lắc, tạm thời Cừu Thạch chỉ cần bấy nhiêu đó thôi. Do đó chàng lại lên tiếng :

- Vậy thì... tại hạ có thể nói vài điều với vị cô nương này không?

Những tưởng là Cừu Thạch đã chọn con đường thứ nhất là thúc thủ và chịu cùng đi với họ về Thạch Cúc đảo, nên nhị vị đệ nhị và đệ ngũ lại gật đầu, còn vị đệ thất thì nói :

- Nói gì thì nói nhanh lên, ta không đủ thời gian đâu để đứng đây chứng kiến chuyện thường tình của bọn nữ nhân.

Thoáng có sắc giận, Cừu Thạch liếc nhìn vị đệ thất một cái, đoạn quay lại với Đoàn Khuê Văn :

- Cô nương, vậy là tại hạ phải chia tay cô nương, cô nương hãy liệu mà bảo trọng.

Mường tượng đối với Đoàn Khuê Văn không việc gì quan trọng cho bằng việc Cừu Thạch giúp nàng tìm cho ra thù nhân, nên nàng lên tiếng :

- Ngươi định ly khai ta à?

- Đúng thế! Cô nương không nghe bọn họ nói đấy sao?

Nàng lại nói :

- Thạch Cúc đảo là địa phương nào? Có xa không?
- Tại hạ không biết chính xác, nhưng đã là đảo thì dứt khoát phải ở tận biển Đông rồi. Đương nhiên là xa, mà sao cô nương lại hỏi thế?

Đoàn Khuê Văn liền đáp :

- Ta tưởng gần đây thì ta theo ngươi, nhưng nếu đã là xa đến vậy thì ngươi đừng đi, hãy đi với ta trước đã.
- Hừ! Đồ mặt dày, không biết ngượng. Có thứ nữ nhân nào bám rịt lấy nam nhân như thế không biết!

Nếu là do kẻ khác nói chứ không phải là vị đệ thất thuộc hàng trưởng bối thì có lẽ Cừu Thạch đã phác tác lên không cho nói trọn câu rồi. Nhưng Cừu Thạch không phác tác thì đã có Đoàn Khuê Văn. Nàng quay lại sừng sộ với vị đệ thất :

- Các hạ nói ai mặt dày, ai không biết ngượng?

Vị đệ thất liền lên tiếng quát lại :

- Ta nói con tiện tỳ ngươi đấy. Có sao không?

Trong khi Cừu Thạch khấp khởi mừng thì hai vị đệ nhị và đệ ngũ đã kịp can ngăn vị đệ thất lại khi thấy Đoàn Khuê Văn đưa tay cầm ngay đốc kiếm.

- Thất đệ! Hôm nay sao đệ lỗ mãng thế? Còn không mau tạ lỗi người ta à?

Vị đệ thất biết rõ mình đã sai nhưng vẫn hậm hực nên chỉ nói cộc lốc :

- Hừ! Xin lỗi đó.

Đoàn Khuê Văn nhếch môi cười khinh bỉ, nàng buông tay ra khỏi đốc kiếm ném ra một câu :

- Miệng hùm gan sứa, thử không xin lỗi coi, xem cái đầu còn trên cổ không cho biết. Hừ!

Đó là bản tính của Đoàn Khuê Văn. Nàng nghĩ sao nói vậy, nể Cừu Thạch lắm nên nàng chỉ nói có thể thôi, bằng không nàng dễ dàng gì chịu buông kiếm.

Nhưng hai vị đệ nhị và đệ ngũ nghe thế liền tái mặt, còn vị đệ thất thì không phải nói. Lão gầm lên và lao bổ vào chỗ Đoàn Khuê Văn đang đứng :

- Tiện tỳ mặt dày, ta mắng ngươi đó, có giỏi lấy thủ cấp của ta xem nào!

Choang!

Lần này không kiếm được nữa, Đoàn Khuê Văn vẫn bằng thủ pháp nhanh không tưởng, vừa rút trường kiếm ra đã chống ngay mũi kiếm vào huyệt Hắc Lộ của vị đệ thất. Trong lúc tất cả đều run sợ, Đoàn Khuê Văn đã giữ nguyên tư thế đó, không đâm thẳng vào, cũng không rút lại, nàng cười khẩy một tiếng, đoạn bảo :

- Thế nào? Ngươi có dám nhắc lại lời ngươi nói rồi không? Đồ miệng hùm gan sứa, sao? Sợ rồi à? Hừ! Muốn sống hãy tạ lỗi bản cô nương đi nào! Nói!

Miệng nàng thì quát lớn chữ “nói” còn tay kiếm của nàng thì khê nhích một cái khiến cho hai vị đệ nhị và đệ ngũ đã phải kêu to :

- Cô nương! Xin lưu tình...

- Thất đệ. Mau nói đi...

Còn vị thất đệ thì đúng là hạng tham sinh úy tử, nghe Nhị ca bảo thế, lão liền lấp bắp nói :

- Lão... lão... à... tại hạ lỡ lời... thất ngôn. Xin... xin cô nương... dung tình!

Được thế Đoàn Khuê Văn càng làm gì hơn, nàng nói :

- Ta bảo ngươi là hạng miệng hùm gan sứa vậy ngươi bảo có đúng không?

- Đúng... đúng lắm!

- Ha ha ha... nguyên bản cô nương không muốn can thiệp vào chuyện của bọn ngươi, đừng tưởng là bản cô nương dễ trêu nhé. Nghe đây, bản cô nương không cần biết giữa các ngươi và Cừu Thạch đây liên quan thế nào, nhưng bản cô nương đang có chuyện cần Cừu Thạch. Vậy các ngươi rút hết đi, đợi khi nào Cừu Thạch đã xong công việc của bản cô nương thì các ngươi muốn làm gì đó thì làm. Vậy có được không?

Vị đệ thất đang ở trong tư thế đó Đoàn Khuê Văn bảo gì lão lại không nghe, nhưng ở bên ngoài thì vị đệ nhị và đệ ngũ đã cấp thời kêu lên :

- Như vậy sao được?

- Cô nương, Xin đừng làm khó cho...

Chỉ nghe được thế là Đoàn Khuê Văn đã rút kiếm lại ngay, nàng nhìn cả ba và nói :

- Bản cô nương biết là các người bất phục. Được lắm! Vậy thì thế này, bản cô nương không đồng ý cho Cừu Thạch đi đâu cả, các người thì ngược lại. Nếu thế thì xin mời. Hễ các người thắng được bản cô nương một chiêu hay nửa thức thì các người muốn sao cũng được. Còn như bản cô nương đây trề tay thì Cừu Thạch phải đi với bản cô nương. Đồng ý không? Ai trước đây? Hay là liên thủ nào?

Vừa trông thấy thái độ này và nghe những lời này của chàng, Cừu Thạch hiểu ngay được tâm trạng tự tin của nàng do đâu mà có. Điều này hoàn toàn dễ hiểu khi Từ Kinh Nhân hiện được mọi người trên giang hồ xem là đại ma đầu thì võ công còn kém Cừu Thạch, lão phải bỏ chạy không kể gì là thể diện trước công phu của chàng. Thế mà Đoàn Khuê Văn chỉ kém hơn Cừu Thạch chỉ một chút thôi, vậy thử hỏi Đoàn Khuê Văn không tự tin sao được?

Nhưng có một điều mà Cừu Thạch cũng phải e dè cho nàng. Đó là lộ số của người Lam Y môn ra sao thì chính chàng còn chưa biết rõ, nói gì đến Đoàn Khuê Văn. Tuy nhiên, Cừu Thạch cũng không thể nào nói ra điều này cho Đoàn Khuê Văn nghe được, nếu chàng không muốn giữa chàng và Lam Y môn tình hình trở nên nghiêm trọng hơn.

Thế là sau khi Đoàn Khuê Văn nói xong, ba người Lam Y môn tuy chưa bày tỏ thái độ đồng ý hay không đồng ý với điều kiện mà Đoàn Khuê Văn vừa nêu, nhưng vị đệ thất sau cái nhục bại vừa rồi đúng là bất phục. Lão cho rằng vừa rồi lão chỉ sơ sẩy mà thôi, cho rằng Đoàn Khuê Văn đã xuất kỳ bất ý nhân lúc lão bất phòng mà uy hiếp được lão mà thôi, chứ Đoàn Khuê Văn chỉ là một cô bé niên kỷ khoảng đôi chín thì làm sao có công phu hóa hầu bằng được lão có đến hơn bốn mươi năm công phu tu vi khổ luyện.

Bởi đó vị đệ thất không đợi Đoàn Khuê Văn giục lần thứ hai lão đã ứng tiếng, nhưng lần này lão tỏ ra khách sáo hơn, lễ độ hơn :

- Được, lão là Thạch Kỳ Đảo, xin được cô nương chỉ giáo.

Nói xong Thạch Kỳ Đảo đã nhất bộ bất động áp tới xòe hữu chưởng to như chiếc quạt nan vỗ ngay vào chính diện của Đoàn Khuê Văn. Trong lúc đó thì tả chưởng của Thạch Kỳ Đảo lại lấp ló sau hữu chưởng, hờm sẵn đó chỉ chờ Đoàn Khuê Văn có một phản ứng nào đó hoán chuyển bộ vị là lão sẽ biến chiêu ngay.

Nhìn thủ pháp này với tầm nhìn đã cao tuyệt của Cừu Thạch thì chàng biết ngay lộ số cơ bản về võ học của Lam Y môn về biến hóa huê dạng nhưng không kém phần lợi hại, đó là nguyên lý hư hư thực thực của võ học mà môn phái Võ Đang vẫn thường ứng dụng. Thực trong hư, hư trong thực, hư sinh hư, thực sinh thực, biến hóa khôn lường như Âm và Dương trong lưỡng nhị cực.

Để đối phó với nguyên lý này thì hoặc là Đoàn Khuê Văn cũng phải biến hóa theo, điều này thì Đoàn Khuê Văn có thể thực hiện được với Cừu Chuyển võ học có đến chín lần biến hóa, hoặc giả Đoàn Khuê Văn ứng dụng lối đánh chân phượng, không có hư chiêu, chỉ có thực chiêu mà thôi. Muốn làm được điều này thì Đoàn Khuê Văn phải có nhận định tinh tường sắc sảo. Xem chiêu nào của đối phương là hư để không màng tới, xem chiêu nào là thực để đối phó lại theo đầu pháp hậu phát chế nhân. Còn như Đoàn Khuê Văn không đủ trầm tĩnh để nhận định cho đúng là ứng dụng đầu pháp này thì lợi bất cập hại, nhất là đối phương có võ công trên bậc nàng

Trong lúc lưỡng ý nghĩ đi qua đầu Cừu Thạch nhanh như chớp lóe là thế thì Đoàn Khuê Văn đã xuất thủ rồi. Và đúng là Đoàn Khuê Văn đã ứng dụng biện pháp thứ hai rồi.

Dĩ bất biến ứng vạn biến. Đoàn Khuê Văn tuy chỉ mới xuất đạo nhưng lại có đầy sự trầm tĩnh. Nàng cứ thản nhiên chờ cái nan quạt kia vỗ sát vào chính diện của nàng. Không ngoài dự liệu của Cừu Thạch, Thạch Kỳ Đảo ngay chiêu đúng là hư chiêu, nhưng khi thấy Đoàn Khuê Văn vẫn yên vị đó, lão lập tức biến từ hư chiêu sang thực chiêu. Lão gầm lên một tiếng ngay lúc dồn nội kinh vào hữu chưởng, quyết chỉ một chiêu này gỡ lại đòn nhục bại vừa rồi.

- Tiệt tỳ đáng chết!

Mọi diễn biến xảy ra nhanh đến không đầy cái chớp mắt. Khi trông thấy tình hình này, Cừu Thạch thoáng lo ngại cho Đoàn Khuê Văn, không hiểu nàng có kịp đối hay không?

Nhưng chàng đã lo ngại hão, đồng thời với nỗi lo của chàng, đồng thời với tiếng gầm của lão Thạch Kỳ Đảo thì Đoàn Khuê Văn đã khanh khách cười lên :

- Ha ha ha... Ai chết nhỉ?

Cùng với tràng cười hồn nhiên, thân hình của Đoàn Khuê Văn vẫn bất động. Cừu Thạch do có cái nhìn tinh tường hơn đã thấy hữu thủ của nàng chớp động một cái là thanh trường kiếm của nàng đã như con quái xà chiêu đầu nhọn vào la huyết hầu lộ của Thạch Kỳ Đảo, vẫn là huyết hầu lộ của Thạch Kỳ Đảo như mới rồi. Có khác chăng là thanh trường kiếm của nàng lần này ở tư thế từ dưới chéch lên trên, không phải đưa ngang ra như lần trước. Chỉ với vị thế đó thì trường kiếm của nàng mới lách được tả chưởng của Thạch Kỳ Đảo vẫn an tường đặt ngay trước ngực mà thôi.

Trong lúc Cừu Thạch len len thở phào nhẹ nhõm thì lão Thạch Kỳ Đảo đã kêu lên be be khi lão biết mình đã bại nhưng vẫn còn sống :

- Quái! Cái này đâu phải là chân tài thực lực, chỉ là xảo học của bọn người mãi võ Sơn Đông mà thôi. Ta... ta bất phục.

Vốn đang vui, Đoàn Khuê Văn nghe thế liền rút kiếm lại, cắm vào lưng, đoạn nói :

- Được! Để lão tâm phục khẩu phục, bản cô nương thôi không dùng kiếm nữa, để xem lão có gọi là mãi võ Sơn Đông không cho biết. Xuất thủ đi nào.

Biết là đối phương đã nhượng lão lần nữa, điều này chứng tỏ đối phương không phải là tay xoàng như lão đã nghĩ. Thế là Thạch Kỳ Đào cẩn trọng hơn trong lần này. Lão ra bộ trầm trọng hơn, nhưng song thủ của lão lại như biến thành hàng nghìn cánh tay vậy. Cái này mới đúng là Hư trung hữu thực, có khi lại là Hư trung hư với ý đồ làm cho đối phương loạn nhãn, loạn thần

Đoàn Khuê Văn cũng không chậm, thân hình của nàng vút nhòe đi, còn mờ ảo cả song thủ của Thạch Kỳ Đào nữa, khiến cho Thạch Kỳ Đào xây xẩm mặt mày vì không còn đối tượng cho lão vờn song thủ ước muốn làm cho đối phương loạn nhãn, loạn thần nữa.

Cừu Thạch đứng ngoài tham chiến cũng phải tấm tắc khen thầm khi thấy Đoàn Khuê Văn dùng Cừu Chuyển Thần Long bộ để dùng sở trường của đối phương để chống lại chính sở trường của đối phương. Dùng vạn biến chống lại vạn biến. Hề bên nào biến ảo nhanh hơn thì bên ấy thắng

Rốt cục, Thạch Kỳ Đào cứ quay tròn quanh thân, song thủ vẫn tiếp tục chấp chôn vừa tự bảo vệ lấy lão, vừa mong nhận được nhân dạng của đối phương để từ hư chiêu đổi sang thực chiêu, chấm dứt tình trạng này sớm chừng nào hay chừng ấy

Nhưng Đoàn Khuê Văn đâu để cho Thạch Kỳ Đào thành toàn tâm nguyện. Nàng càng tận lực hơn vào Cừu Chuyển Thần Long bộ khiến cho Thạch Kỳ Đào phải tự xoay quanh thân nhanh hơn nữa, không khác nào con vù đang quay vậy

Thạch Kỳ Đào càng lâm vào tình trạng thế này, lão càng giận hơn, càng găm thét to hơn :

- Chạy đâu! Sao không giới đứng lại chạm chưởng với ta nào. Chạy như thế lấy gì làm hay nào? Hèn thế! Nhát thế! Đứng lại xem, có gan đứng lại cho lão già xem nào.

Trong lúc Thạch Kỳ Đào đang găm thét lên như thế, Cừu Thạch đứng ngoài suất nữa đã bật cười lên, trong khi hai vị nhị đệ và ngũ đệ lại sượng đến đỏ mặt, xấu hổ thay cho thất đệ của họ. Vì Đoàn Khuê Văn thật ra đã dừng lại từ lâu rồi, nàng đang khoanh tay trước ngực, vừa nhovn miệng cười, vừa nhìn lão Thạch Kỳ Đào đang như con rối, tự múa may lấy một mình, và tự găm thét cho chính lão nghe

Quá đồi hồ thẹn, lão Ngũ bèn hét lên :

- Thôi! Dừng lại đi! Thất đệ làm cho ta và Nhị ca không biết phải tìm lối nào để mà trốn nữa. Còn không biết thẹn à?

Nghe thế, lão thất mới dừng lại, thân hình theo đà quay vẫn còn lơ đãng vừa nhìn hai vị sư ca vừa phân trần :

- Đệ có lỗi gì đâu mà Ngũ ca lại mắng? Là do con tiện tỳ... a! Ngươi đây rồi! Có dám chạm chưởng với ta không nào?

Lão nhị và lão ngũ chưa kịp phản ứng gì khi nghe thất đệ của họ nói thế, ngay lúc lão thất đã nhận ra được chỗ đứng của Đoàn Khuê Văn.

Vì Thạch Kỳ Đào vừa nói xong đã vẩy một lúc đến hai chưởng vào Đoàn Khuê Văn không cần biết cuộc giao chiến vừa rồi ai thua ai được. Cũng không cần biết Đoàn Khuê Văn có chấp nhận lời thách thức của lão hay là không.

Lão không cần biết gì hết. Lão đã tận lực bình sinh dồn hết nội kinh vào song chưởng với mong muốn là dùng cái trời hơn về công phu tu vi của lão hòng đè bẹp Đoàn Khuê Văn cho hả tức. Đó là lão nghĩ thế. Và chính hai vị nhị đệ và đệ ngũ cũng đã nghĩ thế khi họ dường như cố tình trình bày không gọi thất đệ của họ dừng tay lại.

Nhưng Cừu Thạch vốn đã từng giao đấu với Đoàn Khuê Văn thì lại nghĩ khác. Và chính Đoàn Khuê Văn cũng muốn dạy cho bọn người Lam Y môn một bài học nhớ đời khi nâng chỉ dùng độc nhất hữu chưởng để đối chọi lại song chưởng của Thạch Kỳ Đào. Nàng đã âm thầm nạt lên nho nhỏ :

- Sao lại không dám chứ? Xem này!

Và ngay sau tiếng nạt của Đoàn Khuê Văn thì lão nhị và đệ ngũ mới biết là nguy tai. Hai lão chỉ kịp kêu thảm lên trong lòng thì chưởng kinh của song phương đã chạm nhau gây ra một tiếng nổ kinh hồn.

Ầm! Ầm!

Một chưởng của Đoàn Khuê Văn chạm vào chưởng đầu của Thạch Kỳ Đào đã không bị tan mất đi, mà lại kịp thời biến chuyển theo bí quyết Cừu Chuyển trong Cừu Chuyển Dương Nhật chưởng chạm tiếp vào chưởng thứ hai của Thạch Kỳ Đào. Khiến cho tiếng chấn kinh sau kêu to hơn tiếng chấn kinh đầu tiên. Và làm cho Thạch Kỳ Đào đang cố trụ tấn lại bị đẩy lùi, cây sấu hai gót giầy vào mặt đất tạo thành hai vết sâu đến hàng thước và dài đến hơn trượng. Cuối cùng, khi Thạch Kỳ Đào trụ thân lại được thì lão đã phải thổ ra một bùm máu tươi.

- Ọc! Công phu thật thâm hậu... Ta khẩu phục, tâm phục...!

Cừu Thạch mấy phen định trợ thủ với thất sư thúc nhưng chàng cứ dợm lên dợm xuống mấy lần rồi đành phải thôi. Vì chàng đã kịp nhìn thấy Đoàn Khuê Văn khe khẽ lắc đầu, hàm ý bảo chàng đừng can thiệp, lão không chết đâu mà lo.

Bởi đó, khi thấy Thạch Kỳ Đào cố gượng để nói lên được điều đó, trong lúc hai lão nhị và đệ ngũ cùng một lúc lao đến thất đệ của họ để xem qua nội

tình thương thế thì Đoàn Khuê Văn đã nhanh hơn họ một bước.

Không hiểu từ lúc nào Đoàn Khuê Văn đã lấy ra một hoàn linh đan, nâng lao nhanh đến chỗ lão thất, một tay nâng nhét hoàn linh đan vào miệng của lão thất, tay còn lại nâng điểm một lúc những năm đại huyết là Phúc Kết, Văn Môn, Chí Đường, Khí Hải và Cự Linh để trợ lực cho lão thất khi vừa phục được xong.

Nhìn thấy cử chỉ này của Đoàn Khuê Văn, hai lão đệ nhị và đệ ngũ tuy biết rằng Đoàn Khuê Văn có hảo ý nhưng lại kinh hoàng đến thất thần vì nhận ra những đại huyết mà Đoàn Khuê Văn vừa điểm đều là những tử huyết cả!

“Không khéo Thất sư thúc không toàn mạng!”.

Chính Cừu Thạch cũng phải kinh tâm tán đởm mà nghĩ thế, nhưng sau phản ứng tất yếu đó là Cừu Thạch đã kịp nghĩ lại, chàng hoàn toàn yên tâm khi nhớ rằng Đoàn Khuê Văn có một vị gia gia là danh y không lẽ Đoàn Khuê Văn không rành về y lý.

Nhưng mãi cho đến lúc Cừu Thạch nghe Thất sư thúc thở phà ra một tiếng rồi lại nói :

- Ân hạ thủ lưu tình và cứu tử này Thạch Ký Đảo ta không bao giờ quên! Đa tạ!

Thì Cừu Thạch mới thật sự thấy được nhẹ nhõm, đánh thì đánh, thi ân thì vẫn thi ân, bảo sao Thạch Ký Đảo không vừa kính vừa phục?

Quả nhiên sau đó khi Đoàn Khuê Văn hướng về hai vị đệ nhị và đệ ngũ mà nói :

- Rồi đó! Đến lượt ai trong nhị vị?

Thì hai vị này nhìn nhau, xong lại gật đầu. Đoạn nhị sư bá của Cừu Thạch đã lên tiếng :

- Xem như là bọn lão đã thua cuộc. Tuy nhục bại nhưng bọn lão không lấy đó làm giận. Chỉ không biết phục mệnh làm sao đây. Cừu Thạch ngươi cứ tùy tiện! Nhưng ta phải nói cho ngươi biết một điều.

Cừu Thạch bèn vòng tay lại và nói :

- Xin lão tiên bối cứ chỉ giáo, là điều gì?

Lão đáp :

- Từ Kinh Nhân sẽ không buông tha ngươi đâu. Vậy ngươi đừng có ngạc nhiên khi thấy người Lam Y môn lại xuất hiện ngăn trở bước đường của ngươi. Thôi! Chúng ta đi nào.

Nhìn bóng dáng ba người Lam Y môn đi khuất hẳn, Cừu Thạch quay sang nhìn Đoàn Khuê Văn nửa kính phục vừa kinh nghi khi nói :

- Vậy là từ đây về sau tại hạ phải phiền đến cô nương nữa rồi! Không biết là đến khi nào đây nữa. Hừ! Từ Kinh Nhân, lão là ai đây?

Đoàn Khuê Văn sau đó tuy đi theo Cừu Thạch nhưng không còn vui được nữa. Nàng luôn luôn trầm tư và suy nghĩ.

Suy nghĩ về điều gì? Không ai biết trừ chính Đoàn Khuê Văn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Dụng hỏa công họ Từ tàn độc , Độc bất thành

Đêm hôm đó, khi Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn dừng chân nghỉ lại tại một động đá núi, thì Đoàn Khuê Văn mới lên tiếng :

- Lệnh mẫu và Lam Y môn có liên can à?

Cừu Thạch lẳng lặng gật đầu, không đáp. Đoàn Khuê Văn lại hỏi tiếp :

- Đã xảy ra việc gì khiến người Lam Y môn đòi ngươi phải theo họ về Thạch Cúc đảo chịu tội. Có phải lệnh mẫu là... lệnh mẫu đã làm điều gì không phải à?

Cừu Thạch lộ vẻ bi thương ra ngoài mặt nhưng vẫn không buồn lên tiếng. Chàng vẫn có một cử chỉ duy nhất là gật đầu, xong lại lắc đầu :

- Vậy là sao? Hoặc là lỗi, hoặc là không. Sao ngươi lại gật rồi lắc?

Đến lúc này Cừu Thạch bèn nhìn vào mắt của Đoàn Khuê Văn mà nói :

- Tại hạ hiện đang có một điều bí ẩn mà cô nương muốn biết. Ngược lại ở cô nương cũng có một điều bí ẩn mà tại hạ cũng muốn biết. Vậy tại sao chúng ta không trao đổi với nhau?

Đoàn Khuê Văn dẫu môi lên và nói :

- Chuyện bí ẩn của ngươi không liên can gì đến ta, ngược lại chuyện bí ẩn của ta thì lại liên can đến ngươi. Ngươi không nói cũng đâu thiệt hại gì đến ta chứ. Ta không trao đổi gì hết!

- Vậy thì tại hạ không cần phải nói ra để làm gì, vì chuyện này đúng là không can hệ gì đến cô nương.

Đoàn Khuê Văn thấy Cừu Thạch có thái độ bất bí năng, nàng liền nói ngay :

- Vậy thì ta để mặc ngươi. Ta không cần phải giúp ngươi đối phó người Lam Y môn nữa. Để xem ngươi giải quyết thế nào cho biết. Hừ!!

Cừu Thạch nhún vai về bất cần, đáp lại :

- Vậy thì dễ thôi! Tại hạ cứ đi theo họ về Thạch Cúc đảo. Còn cô nương cứ đường cô nương mà đi vậy!

- Ngươi dám..

- Sao lại không dám? Cô nương không thể nào bắt buộc tại hạ được. Đúng không nào? Vì công phu của tại hạ không phải như bọn họ, công phu của tại hạ cao hơn cô nương kia mà!

- Ngươi... Ngươi dám bắt bí ta! Ta không thêm nhờ vả ngươi nữa!

- Đa tạ! Vậy thì cô nương cứ tự tiện thôi!

- Sao lại là ta? Ngươi phải rời đây mới đúng chứ? Không lẽ là nam nhân mà ngươi lại muốn hơn thua với ta là nữ nhân về chỗ trú chân hay sao?

Nghe Đoàn Khuê Văn bảo thế, Cừu Thạch không màng tranh hơn nữa, chàng liền đứng dậy bỏ đi ngay. Không thêm chào nàng lấy nửa tiếng.

Đoàn Khuê Văn hậm hực nhìn Cừu Thạch biến dần trong bóng đêm. Còn lại một mình nàng trong lòng động, tuy có ánh lửa từ đồng củi rừng tỏa ra ánh sáng và toát hơi nóng hừng hực nhưng Đoàn Khuê Văn vẫn thấy lạnh lẽo cô đơn. Được một lúc, Đoàn Khuê Văn bỗng cảm thấy lo sợ. Nàng vụt đứng lên, đảo mắt nhìn ra ngoài bóng đêm rồi lại nhìn vào đồng lửa đang cháy sáng. Sau khi do dự, lưỡng lự, Đoàn Khuê Văn bèn lao vọt ra ngoài, vừa chạy vừa kêu lên :

- Cừu Thạch! Cừu Thạch đợi ta với. Ồi Cừu Thạch! Ngươi đừng bỏ ta mà! Ta van ngươi đó. Được rồi! Ta hứa là ta sẽ giúp ngươi! Cừu Thạch! Ồi Cừu...

Nói thì nói vậy chứ Đoàn Khuê Văn làm sao dám rời động thất đang sáng ánh lửa đến hai trượng? Nàng muốn khóc òa lên khi nàng đã nói thế mà vẫn không thấy Cừu Thạch đâu cả, cũng không nghe chàng lên tiếng đáp lời. Đến hai tiếng kêu cuối cùng nàng vừa kêu vừa quay người thần thờ đi trở vào lòng động. Và nàng phải vụt nín ngang khi nàng nhìn thấy Cừu Thạch đã ở trong động lúc nào rồi. Cũng may là Cừu Thạch đang ngồi nhìn đăm đăm vào ngọn lửa hồng, bằng không Đoàn Khuê Văn không thể nào giấu nổi giọt lệ đang lăn dài trên gò má ửng hồng của nàng.

Nửa mừng nửa giận, Đoàn Khuê Văn cứ cầm như hén bước vào, và ngồi phía bên kia đồng lửa, đối diện với Cừu Thạch.

Mãi không thấy ai lên tiếng, Đoàn Khuê Văn bỗng thấy tủi thân và thế là nàng bắt đầu thút thít.

Bất chợt, Cừu Thạch vẫn không nhìn nàng, chàng bắt đầu lên tiếng. Bất chấp Đoàn Khuê Văn có muốn nghe hay là không, không cần biết là nàng đang khóc vì tủi, vì hận hay là vì đau xót cho thân phận bạc bẽo của mẫu thân chàng. Cừu Thạch cứ bằng giọng đều đều thuật lại tất cả diễn biến liên quan đến mẫu thân của chàng. Tất cả, Cừu Thạch không có gì giấu giếm. Những gian nan, những nguy hiểm Cừu Thạch đã trải qua. Những nghi ngờ của chàng về Từ Kinh Nhân! Những thái độ cần phải có giữa chàng và Lam Y môn mà chàng đang cố thực hiện, đang cố giữ gìn để sự hiểu lầm này để không bị lão Từ Kinh Nhân lợi dụng!

Cuối cùng, sau khi thuật xong, Cừu Thạch bèn nói :

- Vậy đó! Đó là tất cả câu chuyện của tại hạ. Tại hạ không cần bắt bí cô nương. Tại hạ cũng không cần sự trợ giúp của cô nương nếu cô nương tự thủ bàng quan. Vì tại hạ không tin rằng bọn họ có thể đuổi kịp tại hạ nếu tại hạ quyết lòng... đào tẩu!

Vẫn còn động giọt lệ trên khóe mắt, Đoàn Khuê Văn không dám động gì đến những trần trở của chàng về Từ Kinh Nhân, không hỏi han gì đến những liệu toan của chàng nếu chàng gặp lại người Lam Y môn, cũng không nói ra những nhận định của nàng về hành vi của mẫu thân chàng là đúng hay là sai, mà nàng chỉ tròn mắt kinh ngạc hỏi nàng mỗi một vấn đề đó là :

- Là Xú diện nhân? Ngươi lại kết bạn với một nữ nhân có gương mặt xấu xí ư? Và bây giờ ngươi đang trên đường hội diện với Xú diện? Sao lạ vậy? Bộ thiên hạ hết người đẹp rồi sao? Hay là do tánh khí của ngươi khác người nên không một giai nhân nào để mắt đến ngươi? Có phải vậy không?

Cừu Thạch không lấy thế làm giận, vì đây là tâm trạng của hầu hết mọi người khi nghe chàng nói thế. Cừu Thạch nhoen cười vô tư, ngược mặt lên nhìn Đoàn Khuê Văn và đáp :

- Có lẽ cô nương nói đúng, là do tại hạ có tính khí khác người chăng? Điều này tại hạ không rõ lắm. Duy chỉ có một điều là tại hạ biết rõ nhất, đó là tại hạ nhìn thấy trong con người của Khả Mỹ Dung một sắc đẹp toàn diện ẩn sau lớp mặt xấu xí kia.

- Hoặc là người do có ấn tượng về mẫu thân người là giai nhân tuyệt thế nên mới gặp thảm cảnh, và người từ trong thâm tâm đã không thèm nhìn đến những giai nhân mỹ diện. Có phải thế không?

Cừu Thạch tròn mắt ngạc nhiên nhìn đắm đắm vào Đoàn Khuê Văn. Sau một lúc ngẫm nghĩ lời Đoàn Khuê Văn vừa nói, chàng buông nhẹ một câu :

- Xem cô nương vậy mà lại có nhận định quả là tinh tế. Tại hạ cũng không biết nữa, có khi là như vậy thật! Và cũng có khi là không phải.

- Phải! Ta tin chắc điều ta nói là không sai...

Cừu Thạch sững sờ khi nhìn thấy đột nhiên Đoàn Khuê Văn lại đứng lên và bảo chàng đi. Cừu Thạch bật miệng thốt :

- Đi đâu?

- Hừ! Nghe người nói mà ta đâm tức, thì đi đến Định Quân sơn chứ còn đi đâu nữa?

- Mà... đến đó để làm gì?

- Thì ta muốn thử một lần hội diện với Khả Mỹ Dung của người chứ còn gì khác? Để ta xem xem đằng sau khuôn mặt xấu xí đó là con người thế nào mà người lại... thích thú.

Nguyên Đoàn Khuê Văn định nói là “mê luyến” nhưng nàng đã kịp thay bằng “thích thú” vì xét ra là một khuê nữ như nàng mà nói ra miệng cái từ đó không hay lắm, không đúng đắn lắm.

Nhưng Cừu Thạch đã cười và bảo nàng :

- Có muốn đi thì cũng phải đợi trời sáng đã chứ? Và lại chúng ta không cần phải vội vì còn những tám ngày nữa tại hạ mới gặp được Khả Mỹ Dung. Chúng ta đến sớm cũng chỉ phí công chờ đợi thôi.

- Từ đây đến Định Quân sơn theo người thì mất mấy ngày nữa?

- Sáu!

- Vậy thì hai ngày còn lại, ta và người cứ lẩn quẩn đâu đó, để đến đúng ngày thứ tám là đến gặp nàng, đâu có gì là không được?

- Tại hạ chỉ sợ cô nương chán chờ đợi mà thôi.

- Ta không chán đâu. Đi được chưa nào?

Nhìn thấy vẻ nôn nóng của Đoàn Khuê Văn, Cừu Thạch không nhịn được cười, chàng bảo :

- Ủ! Đi thì đi.

* * * * *

Nhưng rốt cuộc, hai ngày mà Cừu Thạch đã dự liệu là thừa ra đó đã không còn nữa. Vì khi còn độ một ngày đường nữa là chàng và Đoàn Khuê Văn đến được Định Quân sơn, thì cả hai đã gặp sự biến.

Số là khi đi ngang một cánh rừng, Cừu Thạch bất chợt nhìn thấy có một bóng người thấp thoáng ngay cửa rừng, dù ở khoảng cách xa, nhưng Cừu Thạch đã ngờ ngợ là chàng không lạ gì dáng dấp người đó.

Còn đang kinh nghi thì Cừu Thạch lại thấy ánh dương quan phản chiếu lấp lánh vào một vật mà người đó đang cầm trên tay. Người đó dường như cố tình hươ hươ vật đó lên cao cho Cừu Thạch nhìn thấy.

Và khi đã nhận thấy đó chính là vật mà chàng muốn tìm, đang muốn thu hồi lại thì Cừu Thạch lập tức găm lên :

- Từ Kinh Nhân! Lão lại dám chường mặt ra đây à?

Liền ngay sau đó, Cừu Thạch thấy lão tặc Từ Kinh Nhân đảo người chạy vào trong rừng, cùng lúc Cừu Thạch nghe thấy một tràng cười cuồng ngạo do chính Từ Kinh Nhân đã cười lên để khích chàng :

- Ha... Ha... Ha...

Thù nhân trước mặt hỏi làm sao Cừu Thạch lại buông tha được

Thế là Cừu Thạch không cần biết gì câu “gặp rừng chớ vội vào”. Chẳng tức tốc lao người đuổi theo Từ Kinh Nhân.

Vốn biết mối thâm thù giữa Cừu Thạch và Từ Kinh Nhân, vốn mới xuất đạo nên không nghe biết đến câu đó, do đó Đoàn Khuê Văn không ngạc nhiên khi thấy Cừu Thạch lao vào rừng. Nàng an tường đứng lại tại mé ngoài, bìa rừng chờ đợi Cừu Thạch, vì nàng tin chắc là Cừu Thạch sẽ đuổi kịp lão và chàng sẽ diệt được lão sau đó không lâu. Trước sau gì Cừu Thạch cũng quay trở lại với nàng.

Nhưng chờ đợi một lúc quá lâu rồi Đoàn Khuê Văn vẫn không thấy tăm dạng Cừu Thạch đâu cả. Bồn chồn nghi hoặc Đoàn Khuê Văn bèn học tốc lao vào rừng để tìm chàng bắt kẻ gian nguy.

Và khi Đoàn Khuê Văn tìm được Cừu Thạch thì thấy chàng đang ngồi dựa vào gốc cây rừng để tọa công.

Nhìn cung cách ngồi tọa công của Cừu Thạch, Đoàn Khuê Văn quá đỗi kinh ngạc vì thân hình của Cừu Thạch chốc chốc lại run lên, lại còn phát ra những âm thanh đau đớn.

Bất giác Đoàn Khuê Văn liền tiến gần hơn nữa, và nàng đã phải rúng động toàn thân khi nhận ra Cừu Thạch đã có hiện tượng trúng độc.

Dù Cừu Thạch đang cố gắng dùng nội kinh bản thân để kháng cự lại sự hoành hành của chất kịch độc nhưng Đoàn Khuê Văn cũng thấy ở ấn đường của chàng đang dần dần đen xạm lại.

Xem ra Cừu Thạch không sao chữa trị được nữa rồi, và lúc này thân hình chàng luôn bần bật run lên.

Luống cuống, Đoàn Khuê Văn bèn khom người nhìn kỹ sắc diện của chàng lại đứng lên ngẩng mặt mà dăm chiêu suy nghĩ. Rồi lại cúi người xuống kiểm định những gì nàng đang nghĩ. Lần lần sắc diện của Đoàn Khuê Văn cũng tỏ ra kinh hãi. Nàng cắn chặt môi ngăn tiếng kêu thảng thốt sắp bật ra khỏi bờ môi tím ngắt. Đoàn Khuê Văn sau đó lại lập cập lấy ra từ trong bọc áo một dây nhỏ toàn những lọ con. Nàng run tay khi vội vàng mở nút của các lọ con con đó. Sau đó Đoàn Khuê Văn đưa từng lọ lên mũi ngửi. Ngửi xong, chọn lựa xong, Đoàn Khuê Văn trút bốn lọ lẫn vào nhau, do quá vội vàng suýt nữa Đoàn Khuê Văn đã đánh rơi lọ cuối cùng sau khi trộn vào nhau xuống đất. Nàng vội đưa tay chộp lại. Đoàn Khuê Văn tay cầm lọ thuốc nét mặt khi thì tỏ ra nghi nan, khi lại ngần ngại không biết điều nàng đang làm là đúng hay sai?

Cuối cùng nàng bậm môi dốc toàn bộ số thuốc trong lọ vào miệng Cừu Thạch. Rồi y pháp nàng đã làm trước đây khi trị nội thương cho lão thất Thạch Kỳ Đảo. Nàng điểm nhanh vào năm đại huyệt Phúc Kết, Vân Môn, Khí Hải, Châu Đương và Cự Linh của Cừu Thạch.

Nhưng để đạt kết quả nhanh hơn, Đoàn Khuê Văn lại còn đặt tay vào huyệt Đan Điền của Cừu Thạch để đưa nội kinh bản thân vào nội thể của chàng giúp sức thuốc vận hành nhanh chóng hơn

Nhưng ngay lúc Đoàn Khuê Văn vừa đặt hữu thủ vào chưa kịp vận lực đưa nội kinh sang thì nàng đã vọt rụt về vì có một giọng nói vang lên :

- Đùng phí công vô ích. Cô nương sẽ không còn giúp gì cho hắn nữa đâu.

Dù sao cũng là người luyện võ, đến lúc này Đoàn Khuê Văn mới kịp nhớ ra là nàng sắp làm một việc ngu ngốc.

Vì Cừu Thạch thì đang vận công kháng độc, và trước đó thì đã có Từ Kinh Nhân xuất hiện dẫn dụ chàng vào rừng thì đáng lẽ ra sau khi Đoàn Khuê Văn sau khi điều phối giải được và phục cho Cừu Thạch xong thì nàng phải làm người hộ pháp mới phải. Bằng không nếu lúc nàng đang giúp Cừu Thạch điều tức nhờ có địch nhân xuất hiện thì không riêng gì Cừu Thạch mà đến sinh mạng của nàng không thể giữ được nữa. Cũng may là địch nhân nào đó đã phát thoại thật đúng lúc.

Và khi nàng rụt tay lại, xoay người sang một bên, tay nàng đã thủ nhanh trường kiếm, hộ vệ cho Cừu Thạch tránh mọi đòn công vào gây tổn hại cho chàng.

Và khi đó Đoàn Khuê Văn cũng đã nhận ra người phát thoại đó là một kẻ lạ mặt, nhưng qua màu sắc y phục nàng vẫn biết kẻ đó là môn nhân Lam Y môn.

Nàng vừa định hé miệng hỏi xem người đó có ý định gì thì liền nghe người đó kinh ngạc kêu lên một tiếng còn trước nàng nữa :

- Ô! Hắn vẫn chưa chết? Hắn có khả năng kháng độc?

Người đó hỏi xong, dường như cảm nhận mình đã hỏi sai, vì rõ ràng là người ấy đang thấy Cừu Thạch đang cố dùng nội lực bản thể để trừ độc. Do đó không kịp để Đoàn Khuê Văn hỏi được gì, người đó đã quay sang hỏi nàng :

- Là cô nương đã giúp hắn? Cô nương rành về độc được ư?

Đến lúc này do người đó đang chờ lời đáp của Đoàn Khuê Văn nên nàng mới lên tiếng được. Nhưng không phải là lời đáp lại câu cật vấn của kẻ đó, trái lại nàng cảm tức hỏi :

- Là tôn giả hạ độc? Tôn giả là người Lam Y môn? Tôn giả thù ghét Cừu Thạch đến thế sao? Hóa ra người Lam Y môn tàn độc đến vậy kia à?

Người đó nghe nàng đặt một lúc đến bốn câu hỏi, càng về sau càng lộ vẻ trách cứ hơn, càng tỏ ra căm ghét Lam Y môn hơn, nên người đó thoáng đỏ mặt, và ấp ứng đáp :

- Là... là ta hạ độc! Nhưng là... là do ta không thể kháng lệnh được! Cô nương đừng nói thế... và... và cũng đừng nghĩ thế. Môn nhân Lam Y môn không biết dụng độc. Đây là... do Từ... Từ đại gia trao cho ta. Bảo ta phải thi hành. Mà... mà ta cũng lấy làm mừng khi... khi hấn không sao. Thôi ta... ta phải đi đây.

Người đó bảo đi, nhưng trước đó, lúc đang nói, người đó vừa nói vừa đi rồi. Và cho đến khi lúc câu cuối cùng thì người ấy đã cách nàng và Cừ Thạch đã chừng hai trượng... chừng như người đó có phần nào kiêng nể nàng thì phải.

Đội người đó đi khuất hẳn, không còn thấy bóng dáng đâu cả. Đoàn Khuê Văn liền quay lại nhìn và thăm chừng sắc diện của Cừ Thạch. Lúc này tuy Cừ Thạch vẫn còn đang run lên từng chập nhưng vết đen nơi ấn đường đã bớt màu đen. Vậy là cũng tạm ổn. Giải được mà Đoàn Khuê Văn vừa điều phối tuy không phải thần dược nhưng cũng sinh tác dụng. Không nhiều nhưng cũng gọi là khả quan.

Lúc này Đoàn Khuê Văn nào dám sơ hốt như lúc nãy, nàng bèn dùng trường kiếm dọn quang quanh chỗ Cừ Thạch đang ngồi, tạo thành một khoảng trống có phạm vi độ năm trượng vuông. Kể đó, Đoàn Khuê Văn nhất mực điềm tĩnh đi quanh phạm vi đó, hộ vệ cho Cừ Thạch.

Đêm xuống dần, Cừ Thạch có vẻ đã khá hơn, Đoàn Khuê Văn đã phần nào mệt mỏi, nhưng nàng vẫn phải cố, cũng như Cừ Thạch đang cố gắng duy trì mạng sống không rơi vào tay thần chết.

Có thức đêm mới biết độ dài của ban đêm. Giờ ngự trị của bóng đêm không ngắn như người ta vẫn tưởng.

Một mình đi đi lại lại giữa ban đêm thâm u của rừng sâu, đáng lý ra Đoàn Khuê Văn không sao thực hiện được việc này. Nhưng do đây là việc làm liên quan đến sự sống còn của Cừ Thạch - con người mà nàng miễn phục và cũng may là Cừ Thạch vẫn đang ngồi đó, vẫn thở chỉ khác là chàng không lên tiếng, không mở mắt ra thôi, cho nên Đoàn Khuê Văn thấy đỡ sợ, thôi sợ và không sợ nữa.

Tâm trạng của nàng biến đổi dần theo tiếng thở càng lúc càng mạnh của Cừ Thạch. Đó là nói về nửa đêm đầu, còn nửa đêm về sáng thì tâm trạng của Đoàn Khuê Văn hưng phấn dần dần theo bóng đêm nhạt dần đi.

Đó là nói về tâm trạng, chứ còn thân xác của Đoàn Khuê Văn thì không có thể nói là đang gượng lên được. Nếu không đủ nhẫn nại thì có lẽ Đoàn Khuê Văn đã gục đầu tựa vào gốc cây mà ngủ từ lâu rồi!

Đêm tàn, ngày rạng!

Theo bóng dương quang dần lên là tiếng muôn thú rộn ràng.

“Sao lạ thế này? Đáng lý ra là tiếng chim muông ríu rít mới phải, sao lại là tiếng thú gọi bầy?”.

Do nghi ngờ này sinh nên Đoàn Khuê Văn tỉnh ngủ hẳn, nàng đi lại nhanh hơn, mong sao sự vận động này giúp nàng lại sức, và nàng cũng mong rằng có đi lại nhanh như thế thì nàng sẽ tìm được giải thích được nguyên nhân có tiếng muôn thú kêu loạn vào lúc bình minh này.

Và sau đó không lâu lắm Đoàn Khuê Văn mơ hồ cảm nhận như có mối đại họa đang giáng xuống đầu nàng và Cừ Thạch theo sự oi bức càng lúc càng nhiều chung quanh nàng.

Cuối cùng nhìn về phía đông, Đoàn Khuê Văn tưởng rằng là này giờ nàng đang nhìn thấy vàng dương đang lên, nhưng thật sự thì không phải thế, mà đó chính là lửa.

“Hóa công? Lão Từ Kinh Nhân tàn độc đến mức này sao? Chỉ vì muốn diệt trừ Cừ Thạch lão không kể gì đến ta, đến muôn thú vô tội sao? Làm sao bây giờ?”.

Nàng kêu thảm, hỏi thảm nhưng tự nàng cũng tìm được lời giải đáp. Đó là kêu Cừ Thạch dậy, trụ độc lại một nơi nào đó trong cơ thể, chờ khi tìm được chỗ an toàn hơn hãy tiếp tục hành công bức độc ra.

Nhưng khi nàng định thi hành biện pháp này thì nàng đã trọn tròn mắt kinh ngạc nhìn Cừ Thạch.

Không biết độc chất có còn công phạt chàng nữa hay là không, mà nhìn từ bên ngoài Đoàn Khuê Văn biết ngay là Cừ Thạch đang hành công đến giai đoạn cực kỳ khẩn yếu.

Nếu ngay lúc này, không cần một người biết võ công, chỉ cần một con thú rừng nhỏ bé chạy loạn tránh thần hỏa đâm phải vào người Cừ Thạch thì chắc chắn tánh mạng của chàng sẽ hư hỏng. Nhẹ nhất cũng là tẩu hỏa nhập ma dẫn đến toàn bộ Bát đại mạch sẽ bị phế bỏ. Võ phương luyện công lại nữa. Sống dở chết dở còn tệ hơn một phé nhân nhiều.

Thế là Đoàn Khuê Văn càng thêm khẩn trương hơn. Xa xa là ngọn lửa càng lúc càng đến gần. Gần hơn một chút là muôn thú, chưa kể kẻ địch nếu có đủ dõm lược lúc này xuất hiện thì Đoàn Khuê Văn vô phương bảo vệ cho Cừ Thạch.

Nàng bồn chồn lo lắng, nàng khẩn trương theo mức độ khẩn trương của Cừ Thạch.

Lúc này trên đầu Cừ Thạch đã bắt đầu xuất hiện một làn khí trắng mảnh như sợi chỉ và bốc thẳng lên cao. Làn khí trắng đó không tan biến vào hư vô

như bất kỳ một lần khói nào, mà lơ lửng ở đó, tụ lại dần dần, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày hơn, thấp hơn. Và sau cùng là khí trắng cơ hồ xuất hiện quanh cơ thể Cừu Thạch, chỗ nào cũng có.

Là người cũng có công phu võ học cao thâm, lại biết rành về y lý, Đoàn Khuê Văn sao không biết đến hiện tượng này? Cái này gọi là Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh theo cổ thư tiền nhân lưu lại. Chỉ xuất hiện ở bậc tiên hiền, dù là tu theo Đạo gia hay Phật gia gì cũng được miễn sao kẻ đó có căn tiên kiếp Phật. Còn đối với người luyện võ thì đây là mức tột đỉnh mà ai ai cũng mơ ước nhưng không sao đạt được. Trước Cừu Thạch, sau Cừu Thạch, Đoàn Khuê Văn e rằng chưa từng có ai, sẽ không có ai được như chàng.

Sao lạ thế này? Chẳng lẽ căn bản võ học của chàng lại là độc môn công phu sao? Nếu không phải thế sao chàng vừa trúng độc đó, bây giờ lại đạt đến mức tối thượng này? Hay đây gọi là Nhân họa đắc phúc? Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm? Ở hiền gặp lành? Và liệu công phu của Cừu Thạch lúc này thì còn ai là đối thủ nữa? Đừng nói chỉ Từ Kinh Nhân, mà đến mười người như Đoàn Khuê Văn cũng không sao là đối thủ của chàng.

Đoàn Khuê Văn không sao hiểu tâm trạng của nàng nữa! Buồn! Vui? Mừng? Sợ? Giận? Ganh?

Không biết! Chỉ biết khi Đoàn Khuê Văn trở về thực tại thì lửa cơ hồ xuất hiện ở đủ tứ phương tám hướng và chỉ còn cách chỗ của hai người gần thì ba mươi trượng, xa thì trăm trượng. Nghĩa là trước sau gì chỗ này cũng phải làm mờ cho thần hỏa mà thôi. Và có nghĩa là dù Cừu Thạch có đại Tam hoa tụ đỉnh nữa thì cũng phải bỏ thân tại đây trước đòn hỏa công thập phần lợi hại của Từ Kinh Nhân.

Lúc này theo Đoàn Khuê Văn nghĩ thì dù cho Cừu Thạch có tài kinh thần khiếp quỷ, có tình lại đúng lúc đi nữa thì cũng phải như nàng thôi, là phải thúc thủ chờ chết mà thôi.

Đoàn Khuê Văn bèn ngồi xếp bằng lại, giắt trường kiếm vào vai, khóc lặng lẽ, chờ cho đến lúc lửa cuộn đến là nàng sẵn sàng làm một việc mà nàng đã âm thầm quyết định, đó là sẽ ôm chầm lấy Cừu Thạch để cùng chết với chàng. Không còn cách khác nữa rồi.

Thế nhưng tiếng nức nở của Đoàn Khuê Văn đã đánh thức Cừu Thạch.

Chàng mở mắt ra nhìn thấy gương mặt nhoe nhoẹt nước mắt của Đoàn Khuê Văn ngay trước mặt, chàng nhoen cười lên tiếng :

- Cô nương đang khóc điều gì tại hạ đây ạ? Tại hạ không dễ chết dưới tay tiểu nhân đâu Đoàn cô nương ạ!

Nghe những âm thanh của Cừu Thạch vào lúc này đối với Đoàn Khuê Văn không còn gì miễn nguyện hơn. Đoàn Khuê Văn nức nở và nói qua màn nước mắt :

- Ta nguyện chết cùng ngươi, ta cùng chết với ngươi. Cừu Thạch! Ngươi có ưng không?

Cừu Thạch chưa nhận ra hiểm cảnh, nên chàng vẫn điềm nhiên bảo nàng :

- Được rồi! Được cô nương cùng chết thì ta cũng đỡ cô quạnh. Nhưng rất tiếc là tại hạ lại không chết. Cô nương đừng bi ai nữa, có được không?

Đoàn Khuê Văn lắc đầu, vẫn khóc và nói :

- Đã thế này mà ngươi lại bảo không chết được ư? Ngươi nhìn quanh xem nào, ngươi không nhận ra là chung quanh đang hùng hực nóng hay sao?

Đến lúc đó Cừu Thạch mới nhận ra chung quanh chỗ chàng đứng nhìn đâu cũng thấy toàn là lửa. Chàng đứng bật dậy thật nhanh và hỏi nàng :

- Lửa! Sao lại thế này? Là ai gây ra?

Cừu Thạch hỏi xong như đã nhớ ra mọi việc xảy ra cho chàng kể từ khi Từ Kinh Nhân xuất hiện, chàng bèn tự trả lời :

- Là Từ Kinh Nhân! Đúng là lão tặc đó rồi.

Nói xong Cừu Thạch nhìn sang Đoàn Khuê Văn nhìn nàng vẫn còn roi lệ, chàng xúc động mối chân tình. Nhưng chàng chỉ để trong lòng thôi, vì giờ còn nhiều việc đáng bận tâm hơn là nói ra thành lời những gì chàng đang nghĩ trong lòng.

Điều lạ chàng nhận ra đầu tiên liên quan đến vòng lửa khủng khiếp này là tại sao chàng không cảm nhận cái nóng kinh người, ngược lại khuôn mặt mỹ miều của Đoàn Khuê Văn lúc này đỏ bừng lên?

Và chàng tự tìm ra lời giải thích khi nhìn lại y phục chàng. Hóa ra y phục của ân sư di lưu lại mà gần như là Cừu Thạch đã chiếm đoạt lại có khả năng kỳ Hóa. Hóa ra lời chàng bịa đặt với tên khất cái Bất khả nộ Vương Thất rằng đây là Vạn niên cương ty y có khả năng ty Hỏa, ty Thủy, không sợ đao kiếm là sự thật.

Bằng vào năng lực ty hỏa của y phục này, Cừu Thạch phải gấp gấp tìm biện pháp tránh né thần hỏa. Nhìn vòng lửa bao quanh, sau lại nhìn lại chỗ đứng, Cừu Thạch liền nảy sinh một ý định liều lĩnh

“Lúc này không liều không được rồi. Chẳng thà tìm cái sống trong cái chết còn hơn là bó tay chịu chết ở đây!”.

Nghĩ thế Cừu Thạch bèn lên tiếng hỏi Đoàn Khuê Văn :

- Đoàn cô nương! Liệu cô nương nhảy được bao nhiêu trượng xa với tận lực bình sinh?

Đoàn Khuê Vãn ngao ngán đáp :

- Ta chưa thử. Nhưng tình thế này thì ta cũng không màng thứ gì!

- Thì cô nương cứ đáp lời tại hạ đi nào! Liệu có hơn được mười lăm trượng không? Hay là hơn nữa?

Trong thâm tâm Cừu Thạch chỉ trông chờ Đoàn Khuê Vãn đủ năng lực vượt mười lăm trượng là được rồi, nhưng e nói thế thì nàng lại cho rằng chàng đã xem thường nàng. Chứ cứ như bản thân Cừu Thạch thì Cừu Thạch cũng chỉ dám nghĩ đến mười lăm trượng mà thôi. Chàng không thể làm hơn được.

Đoàn Khuê Vãn vẫn đang trong tâm trạng chờ chết khi đáp :

- Không hơn được đâu! Có khi lại không đạt được nữa là khác. Nhưng để làm gì? Nhảy vào lửa hay đứng tại đây chờ lửa tràn đến thì có khác gì đâu? Không lẽ nguoi lại muốn chết gấp đến thế kia à?

Cừu Thạch bèn nói rõ ý định của chàng cho Đoàn Khuê Vãn nghe :

- Bây giờ chỗ xa nhất thì còn năm mươi trượng nữa là lửa sẽ ngọn đến. Mà nếu tính từ phía gần hơn thì còn độ hai mươi trượng hơn. Cho là lúc chúng ta hành động thì lửa từ từ bén gần, giáp được tới đây, vị chi chúng ta còn lại độ ba mươi trượng trú thân mà không để lửa thiêu chúng ta. Và ba mươi trượng đó, tại hạ sẽ đốn bỏ hẳn hai mươi trượng cây rừng. Hai mươi trượng đó sẽ cháy rụi nếu chúng ta giúp nó cháy nhanh hơn. Sau khi hai mươi trượng đó cháy hết thì chúng ta có thể đứng giữa nó mà chịu cho qua cơn nóng mà không bị chết thiêu. Chỉ cần cô nương và tại hạ đủ năng lực để vượt qua hai mươi trượng đang cháy đó mà thôi, là sẽ an toàn.

Đoàn Khuê Vãn nhìn chàng đắm đắm, cứ ngỡ như là Cừu Thạch đã phát cuồng khi vạch ra ý đồ đó. Nàng nói :

- Cho là nhảy vượt qua được đi, mà điều này ta tin là không được. Thì liệu ta và nguoi chịu đựng cái nóng như giữa lò lửa được chừng bao lâu, để sau đó chúng ta bị khô kiệt và bốc cháy như một cây đuốc thịt chứ?

Cừu Thạch neho mắt tình quái hỏi lại nàng :

- Theo cô nương, thì cô nương trụ được bao lâu? Được chừng một nén nhang không? Hay ít hơn, nửa nén?

Đoàn Khuê Vãn cũng giờ giọng tỉnh nghịch ra đáp lại :

- Đâu kém thế! Ít ra cũng được một nén nhang chứ! Nguoi đừng xem thường ta à nha!

- Được rồi, cứ thế mà làm đi. Cô nương dùng kiếm chặt bỏ những cành nhỏ cho nằm rạp xuống, còn tại hạ dùng chường quật đổ những cây to. Được chưa?

- Ê! Rồi sau một nén nhang sẽ chịu đựng ra sao nào? Đẳng nào cũng chết thiêu... sao...

- Thì cô nương cứ hành động đi, tại hạ đã liệu sẵn cả rồi. Cam đoan là chúng ta sẽ qua được Hỏa nạn này. Ra tay đi! Đừng chần chừ nữa chứ.

Àm! Âm! Âm! Âm!

Cừu Thạch thúc giục nàng, nhưng chính chàng lại ra tay trước. Và Cừu Thạch đã sững sốt khi chỉ có một chường thôi mà chàng lại quật đổ đến một lúc những bốn cây rừng khá lớn. Không vội tìm hiểu, Cừu Thạch bèn liên tay xuất chường, hết tả chường lại đến hữu chường. Còn Đoàn Khuê Vãn thấy thế lại nghĩ đây là trò đùa cuối cùng mà Cừu Thạch muốn làm cho nàng vui, để rồi lát nữa đây nàng vì thế mà được ngâm cưỡi nơi chín suối. Cho nên Đoàn Khuê Vãn cũng liền tay bật kiếm giúp cho trò đùa được hoàn hảo hơn, trọn vẹn hơn!

Thế là kẻ trước người sau, Đoàn Khuê Vãn cứ theo bước chân của Cừu Thạch phía trước mà tiến tới

Sau lưng hai người giờ đây cây rừng đổ rạp xuống trông thật thảm thương

Được chừng hai mươi trượng đường như thế, Cừu Thạch lại dừng tay, tiến lên độ mười trượng. Nghĩa là chàng cố tình lưu lại một khoảng cây rừng nguyên vẹn trong một phạm vi mười trượng vuông? Đoạn chàng tiếp tục phát chường và Đoàn Khuê Vãn vẫn cứ thế mà vung loạn trường kiếm.

Cũng nhờ nội lực của Cừu Thạch bất ngờ tăng lên nên sau khi đã hành động xong thì hai mươi trượng cây rừng bị quật đổ lúc đầu vẫn chưa bị lửa ngọn đến.

Thấy thế, Cừu Thạch bèn làm cho độ an toàn tăng cao hơn bằng cách tiếp tục quật chường đẩy bật những ngọn cây đổ quanh đó đi xa hơn nữa. Sau khi mọi việc đã hoàn tất thì quanh hai người là mười trượng cây rừng còn nguyên vẹn và một vòng đai trống không độ năm trượng nữa

Không để cho Đoàn Khuê Vãn kịp hỏi gì, Cừu Thạch đã lấy hỏa tập ra, bắt đầu đốt những cây rừng vừa bị hai người đốn ngã đó.

Cho nên khi xung quanh hai người là một vòng lửa nữa, nhỏ hơn nằm trong vòng lửa lớn (một là do Từ Kinh Nhân đốt, còn một thì do tay chính chàng đốt) thì Cừu Thạch mới giải thích :

- Bây giờ chúng ta tạm an toàn trong phạm vi này, nhưng chốc nữa thì với cái nóng này nó cũng phải bốc cháy thôi. Đến lúc đó thì quanh đây hai mươi trượng số cây rừng chúng ta vừa đồn sẽ cháy rụi, nó không còn cháy được nữa. Nếu chúng ta từ chỗ này nhảy đến được một trong những vị trí đó thì chúng ta kể ra được an toàn. Thế nào, biện pháp này cũng hay đấy phải không?

Bây giờ Đoàn Khuê Văn mới thật sự tin rằng Cừ Thạch muốn thoát thân, chứ không phải trò đùa như nàng nghĩ. Thế là nàng lại đem điều bản khoán lúc này hỏi lại chàng :

- Nhưng người chưa nói cho ta biết là sau đó chúng ta sẽ ra sao? Liệu có bốc cháy như cây đuốc không?

Cừ Thạch bèn trấn an nàng về bí ẩn :

- Điều đó cô nương bắt tất phải quan tâm. Tại hạ đã trù tính xong, nhưng ngay lúc này tại hạ chưa thể nói được. Điều đáng quan tâm là liệu cô nương có nhảy đến đó được không mà thôi. Hay là tại hạ phải giúp cô nương một tay?

Nửa hy vọng, nửa thì không, Đoàn Khuê Văn đáp bằng giọng buông xuôi :

- Thôi được, ta giao sanh mạng ta cho người vậy. Thế nào cũng xong, miễn cùng chết một chỗ với người là ta mãn nguyện rồi

Do Đoàn Khuê Văn tin chắc mười mươi thế nào nàng và Cừ Thạch cũng phải chết, nên nàng đã không giữ gìn lời nói nữa, nàng đã tự thổ lộ tâm trạng của nàng ra, bất cần Cừ Thạch nghe rồi sẽ nghĩ sao về nàng cũng được.

Cừ Thạch nghe thế bất giác rung động tâm can, nhưng chẳng hiểu đây là tâm trạng bi quan của nàng mà ra thôi, nên chàng vẫn không để tâm.

Không những không để tâm mà Cừ Thạch vẫn không màng lên tiếng, e có điều gì thất thố sau này khó mà nhìn được nhau, chàng vờ như đang quan sát thế lửa cháy, để mặc cho Đoàn Khuê Văn cứ đứng yên đó mà trầm tư mặc tưởng.

Không ngoài sở liệu của chàng, ngay lúc số cây bị chàng quạt đổ cháy hết, thì đã có một vài cây quanh chỗ chàng đứng bắt đầu ngùn lửa.

Cừ Thạch cố tình đứng nán lại thêm một lúc nữa để chờ cho chỗ vừa bị cháy đó tàn lụi thêm, bớt nóng bức hơn.

Đến khi Cừ Thạch nhận thấy Đoàn Khuê Văn hầu như không chịu được nữa, nàng sắp là đi vì số cây đứng quanh đó cháy càng lúc càng lớn, Cừ Thạch bèn vươn tay ra giữ lấy tay nàng, chàng bật hét lên :

- Mau đề khí! Nào!

Cừ Thạch bảo nàng đề khí thì chàng cũng đề khí. Và khi chữ “nào” vừa bật ra thò chàng không cần biết Đoàn Khuê Văn đã sẵn sàng chưa, chàng đã vọt người lên không, chệch ra phía ngoài và thoát bay đi như ánh chớp với Đoàn Khuê Văn theo ngay bên thân.

Đối với Đoàn Khuê Văn, thì hầu như đây là lần chạm tay đầu và cũng là lần sau cùng để nàng cùng chàng bước qua bên kia nại hà kiều. Rồi kể đó là trạng thái lơ lửng bồng bềnh của người sắp rời bỏ cõi đời ô trọc này.

Đoàn Khuê Văn chỉ tỉnh hồn lại khi thấy Cừ Thạch có cử chỉ gần như là bất nhả sau khi cả hai đã chạm chân vào mặt đất tại một địa điểm đã cháy hết, giờ chỉ còn lại những đồng than hồng nóng bỏng. Đó là Cừ Thạch đang tự lột bỏ y phục của chàng ra để lộ vóc dáng cường tráng của một nam nhân mà Đoàn Khuê Văn chưa lần nào được nhìn, dám nhìn.

Đoàn Khuê Văn sững sờ đến chết điếng khi nhìn thấy động tác này của Cừ Thạch. Nàng ngỡ là chàng muốn cùng nàng... không phải thế, thì tại sao Cừ Thạch lại cứ để mình trần trụi trực áp sát lại phía nàng.

Cho là đang nào cũng chết, thế là Đoàn Khuê Văn nhắm nghiền mắt lại để mặc cho Cừ Thạch muốn làm gì thì làm.

Thế rồi vẫn nhắm mắt, Đoàn Khuê Văn cảm nhận được là Cừ Thạch đang dùng tay kéo nàng ngồi thụp xuống. Sau đó tấm thân trần của Cừ Thạch rúc dần sát vào người nàng.

Trong trạng thái mơ màng, Đoàn Khuê Văn cảm thấy mát mẻ khắp người, không còn nóng nữa, tuy nàng vẫn không hiểu tại sao lại thế? Không lẽ cơ thể của nam nhân lại gây cho nàng một cảm giác sáng khoái đến thế sao?

Mãi cho đến khi bên tai nàng có tiếng Cừ Thạch vang ra, nàng mới vỡ lẽ và ngượng đến đỏ mặt với ý nghĩ của nàng từ này tới giờ, Cừ Thạch nói :

- Cô nương đừng trách tại hạ, đây chỉ là ngộ biến phải từng quyền thôi. Thế nào? Cô nương có thấy nóng nữa không? Liệu có duy trì được thời gian lâu không?

Lúc đó với lòng hồ nghi, Đoàn Khuê Văn mới mở mắt ra nhìn, thì nàng thấy nàng và Cừ Thạch đang ngồi sát vào nhau. Cả hai đang thụp đầu núp dưới chiếc áo của Cừ Thạch. Không phải là che kín hết cả hai, vẫn còn những chỗ hở, nhưng hơi nóng vẫn không thể nào len vào được. Và từ bộ y phục này, hơi mát dịu cứ tỏa ra phủ trùm lấy hai người như là đang ngồi chỗ thoáng gió vậy. Thấy thế, Đoàn Khuê Văn không thể nào không hỏi :

- Y phục này sao lạ thế? Không lẽ đây là vật tỳ hỏa sao?

Cừu Thạch mỉm cười đáp :

- Thì tại hạ có bảo nó không ty hòa đâu. Thế nào, cô nương có còn lo không được sống nữa không?

Đoàn Khuê Văn không đáp, lại hỏi nữa?

- Từ đâu người có y phục này? Sao người lại biết nó có khả năng ty hòa? Có phải đây là bộ y phục hôm đó ở Thuyết Diệt cốc ta đã thử kiếm đó không?

Cừu Thạch bèn giải thích :

- Y phục này vốn ân sư đang mặc trong người lúc ân sư tịch diệt. Kể như là vật di truyền đi. Còn như tại sao tại hạ biết, thì là lúc mới rồi, khi tại hạ xạ công xong, trong khi cô nương cảm thấy nóng thì tại hạ không. Lúc đó tại hạ mới biết. Nhờ đó mà tại hạ mới liệu tính đến biện pháp này. Và đây cũng là bộ y phục hôm đầu tại hạ gặp cô nương.

- Vậy tại sao lúc này người không nói cho ta biết trước, để ta cứ ngỡ là...

- Cứ ngỡ là phải chết, có phải thế không? Thì cô nương cứ thử nghĩ xem, liệu tại hạ nói rõ ra là chúng ta phải... ngồi thế này thì cô nương có tán đồng không? Hay là cô nương thà chết thiu chứ không khi nào chịu...

- Hừ! Nếu biết trước thì đúng là...

- Mà thôi! Cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Cô nương chớ có để tâm làm gì. À! Mà không biết đến khi nào chúng ta mới có thể đi được, cô nương đoán thử xem?

Đoàn Khuê Văn tỉnh ý, biết rằng Cừu Thạch vì không muốn nàng cứ luôn thấy ngại ở trong tình cảnh này nên chàng muốn gọi chuyện cho nàng tạm quên đi. Cảm phục Cừu Thạch, Đoàn Khuê Văn bèn nhập chuyện.

- Nửa ngày được không? Hay là hết trọn ngày hôm nay? Người nghĩ sao?

- Có lẽ phải hết đêm nay thì đúng hơn, vì khi đó với cái mát mẻ lúc ban đêm về thì cái nóng này mới dịu đi nhiều.

Không muốn để trống vắng thời gian, Đoàn Khuê Văn lại gọi chuyện.

- À! Mà tại sao người lại trúng độc? Có phải do Từ Kinh Nhân không?

Cừu Thạch gượng cười, không đáp ngay mà chỉ lên tiếng đáp :

- Có cháy nhà mới lôi mặt chuột. Nếu là do Từ Kinh Nhân thì tại hạ dễ gì mắc mưu hắn. Hừ! Hắn làm gì dám chạm mặt tại hạ chứ!

Tuy đã biết tại sao Cừu Thạch lại tỏ vẻ bi phẫn thế, nhưng Đoàn Khuê Văn vẫn hỏi :

- Không phải lão thì là ai?

Sau một lúc trầm ngâm, Cừu Thạch bèn ra vẻ ngâm ngùi thuật lại...

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lư Sơn lộ diện cừu nhân tẩu

Nguyên là khi Cừu Thạch phát hiện ra Từ Kinh Nhân sau khi phát hiện tràng cười cuồng ngạo như khuyến khích chàng, chàng liền động nộ lao đuổi theo Từ Kinh Nhân đã bỏ chạy vào rừng.

Phen này Cừu Thạch quyết lòng không buông tha lão họ Từ, do đó, chàng đã tận lực bình sinh lao đi nhanh như tên bắn.

Nhưng Cừu Thạch đã nhanh là thế vậy mà lão tặc Từ Kinh Nhân thật không khác nào ma muội. Và trong rừng được độ chừng ba mươi trượng, thì Cừu Thạch đã không còn thấy bóng nhân dạng của lão đâu nữa.

Biết lão tặc họ Từ vẫn còn lẩn khuất đâu đây, cho nên Cừu Thạch càng cố tâm tìm cho bằng được lão tặc.

Không lâu sau đó, Cừu Thạch lại phát hiện được lão đang chấp chớn ở phía trong sâu hơn. Cừu Thạch bèn nhanh nhẹn lướt người đến.

Lần này lão họ tặc Từ chừng như không muốn lẩn trốn nữa. Lão cứ lạng tá, rẽ hữu, thoát ần thoát hiện giữa các cây rừng cao to rậm rạp

Không muốn đánh động sợ hãi phát giác được lại ẩn nấp, Cừu Thạch cứ lảng lảng theo đuổi. Và do thân pháp của chàng cao minh hơn, nên cuối cùng chàng đã tiến sát sau lưng lão, chỉ cách không đầy trượng mà thôi.

Nhưng thật là bất ngờ, khi Cừu Thạch vừa định lên tiếng hô hoán và quật cho lão một chưởng thì lão đã quay ngược lại. Cừu Thạch suýt nữa đã phải bật lên tiếng kêu kinh ngạc tột cùng, vì đó không phải là Từ Kinh Nhân mà lại là một môn nhân Lam Y môn. Mà người môn nhân đó chính là người đã tiếp trợ chàng một tay, giúp cho Khả Mỹ Dung tỉnh lại trong một thoáng chốc sau khi nàng do bất phòng bị lão tặc Từ Kinh Nhân trong lối mông diện bạch y xạ một chỉ kinh khiến nàng bị tổn thương trầm trọng ở kinh mạch.

Nhìn ra được ân nhân, Cừu Thạch hú hồn vì suýt nữa đã lầm lẫn mà giết thác vị ân nhân rồi. Cừu Thạch bèn vòng tay lại thi lễ :

- Là tiền bối đây ư? Sao tiền bối lại ở đây?

Người đó đáp lại bằng câu hỏi :

- Là người à? Còn người sao người lại xuất hiện ở chốn này?

- Tiểu bối... tiểu bối vốn đang lúng lúng sợ hãi tặc Từ Kinh Nhân. Thế tiền bối đi trong rừng này từ này đến giờ có phát hiện được bóng dáng nào khả nghi không?

Vị môn nhân Lam Y môn đó liền ra chiều nghĩ ngợi, sau đó làm ra vẻ như đã nhớ ra bèn à lên một tiếng, đoạn mới nói :

- À... có! Lúc này ta thấy có một người đáng điều rất khả nghi.

- Ở chỗ nào tiền bối?

Thấy Cừu Thạch có vẻ gấp rút, vị đó liền tặc lưỡi một cái, đoạn nói :

- Chắc... được rồi. Ở trong rừng như thế này nếu ta chỉ làm sao người tìm được. Thôi để ta dẫn đường cho người vậy.

- Đa tạ!! Thật làm phiền tiền bối quá. Ân này của tiền bối tiểu bối nguyện khắc cốt ghi tâm.

Vị môn nhân đó khoát tay, hàm ý không muốn Cừu Thạch phải bận tâm vì những chuyện vặt vãnh. Đoạn xoay người, vị môn nhân đó đi trước, còn Cừu Thạch rồi rít đi theo sau.

Không được bao xa thì vị môn nhân đó đã dừng lại, đưa tay chỉ một thân cây rừng to và nói lớn :

- Đó! Ta đã phát hiện bóng dáng khả nghi trên thân cây đó. Người xem thử xem liệu có tìm được gì không?

Do quá vội, Cừu Thạch không chờ vị môn nhân Lam Y môn đó nói xong chàng đã tung người lướt tới.

Và khi chàng đưa mắt dò xét thì chàng liền nhìn thấy một mảnh hoa tiên đang được ai đó nhét vội vào một cái kẹt giữa thân cây và một nhánh cây của nó.

Cho đây là tín vật của Từ Kinh Nhân lưu lại cốt thông tin với đồng bọn, Cừu Thạch bèn tung người lên và đưa tay chớp lấy mảnh hoa tiên.

Hạ thân xuống đất, Cừu Thạch liền mở mảnh hoa tiên ra xem thì chàng thấy trong đó có ghi vôn vẹn hai chữ “xóa tử”.

Đúng là ngôn từ của lão Từ Kinh Nhân rồi, nhưng Cừu Thạch không hiểu là lão muốn ai khi lưu lại? Không lẽ là chàng sao?

Nhưng ngay lúc đó Cừu Thạch liền hiểu là lão muốn mắng ai rồi. Và vị môn nhân đó hốt nhiên cười lên rồi tung người bỏ đi. Còn Cừu Thạch thì bắt đầu phát hiện chỗ hai tay chàng chạm vào mảnh hoa tiên xạm đen lại dần dần.

“Độc!”.

Thất kinh hồn vía, Cừu Thạch như nhìn lại được trong tâm tưởng cái chết do độc của nghĩa phụ chàng là Nhất Kiếm Sư Hồn Cừu Dĩ Đào. Chàng không muốn chết như thế dù không biết phải làm sao bây giờ? Còn đang nửa sợ nửa giận đó, thì Cừu Thạch lại có cảm giác rằng luồng nộ kinh phong nội thể của chàng chợt dâng lên từ Đan Điền và xông lên phong tỏa huyết mạch ở hai tay. Sanh nghi, Cừu Thạch ngờ ngợ đây là trường hợp ngẫu nhiên do đó chàng bèn cố tình thúc đẩy chân lực lên thử nghiệm. Đúng là có tác dụng thật rồi, vì vết xạm kia đang lan dần đến hồ khẩu của song thủ liền bị chặn đứng lại.

Phúc chí tâm linh Cừu Thạch liền nhớ ngay đến nửa nhánh Thiên Niên Tuyết Sâm Vương mà chàng đã phục lúc còn ở trong lăng tẩm của Tề vương do ân sư thương tưởng lưu lại. Nhớ được điều này, Cừu Thạch bèn ngồi xuống hành công, hy vọng được lực của Thiên Niên Tuyết Sâm Vương tiêu hủy được chất độc. Hóa Cốt Tiêu Hồn độc của Từ Kinh Nhân cố tình đoạt mạng chàng...

Cừu Thạch thuật đến đây cũng là vừa hết, và cũng là lúc Đoàn Khuê Vãn ngồi kề bên chàng lên tiếng kêu hoảng :

- Là Hóa Cốt Tiêu Hồn độc ư?

- Có thật vậy không? Làm sao người biết đây là Hóa Cốt Tiêu Hồn độc?

Cừu Thạch nghe nàng ta kêu lên như thế, chàng liền kinh nghi hỏi :

- Thì chính lão tặc họ Từ cho tại hạ biết khi lão đã tưởng là chôn sống được tại hạ và Cổ bang chủ trong lòng động Cừu Chuyển. Mà sao cô nương lại biết đến danh tự này?

Đoàn Khuê Văn không đáp ngay, nàng tỏ vẻ phần khích lên tiếng hỏi :

- Mức độ hủy hoại của Hóa Cốt Tiêu Hồn độc này ra sao? Người có lần nào chứng kiến chưa?

Không hiểu được ý tứ của nàng, nhưng Cừu Thạch biết rằng phải là quan trọng lắm, nên nàng mới tỏ vẻ khẩn trương như thế. Do đó, Cừu Thạch đáp :

- Đã! Không những một lần mà hai lần kia.

Kể đó chàng lộ vẻ bi thương khi thuật lại thảm trạng của đường phụ lúc chết vì chất kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn cho Đoàn Khuê Văn nghe.

Nghe xong, Đoàn Khuê Văn nghiêng răng kèn kẹt và nói trong làn nước mắt :

- Gia gia của ta cũng đã chết như thế, và tên độc chất này nguyên là của gia gia ta. Lâu lắm rồi gia gia ta có chữa bệnh cho một tên cường sơn đại đạo, để tạ ân hắn đã tặng cho gia gia hai loại độc dược. Dù gia gia ta không nhận nhưng hắn do quyết tâm cải tà qui chánh nên vẫn lưu lại chỗ gia gia ta. Rồi sau đó không lâu gia gia ta lại chữa bệnh cho một người nữa. Người này không hiểu sao lại biết tuyệt kỹ của gia gia ta, nên đã hết lòng cầu khẩn gia gia ta cải sửa dung mạo cho hắn.

Nghe đến đoạn này, Cừu Thạch bất giác rung động thân hình mấy cái liền, chàng cố kiềm lại để tiếp tục nghe Đoàn Khuê Văn nói :

- Sau khi cải sửa dung mạo cho người xong, hắn đi rồi, gia gia ta mới phát hiện hai lọ độc dược đó không cánh mà bay. Bây giờ nghe người nói ta mới biết đó là chính tên đó đã lấy cắp hai lọ độc dược. Và hắn chính là Từ Kinh Nhân chứ không ai khác.

Đoàn Khuê Văn vừa dứt lời thì Cừu Thạch vọt miệng hỏi ngay :

- Có phải tên loại độc dược thứ hai là Vô Ảnh Huyết Hồn độc không?

Đoàn Khuê Văn gật đầu nói :

- Đúng vậy! Vẫn là lão Từ Kinh Nhân nhờ người đã chết chắc nên xưng à?

Cừu Thạch gật đầu và nói tiếp những gì chàng nghĩ đang luận ra cho Đoàn Khuê Văn nghe :

- Vậy là lão tặc Từ này muốn hãm hại lệnh gia gia là do sát nhân diệt khẩu đây. Có lẽ hẳn nghĩ người duy nhất trên đời này có thể biết hắn là ai chính là lệnh gia gia. Đúng rồi, chỉ có thể là thế thôi, ngoài ra không vì lý do nào khác buộc hẳn phải trừ khử một người mà hẳn phải xem là ân nhân của hắn được

Vốn còn định nói nữa, nhưng Đoàn Khuê Văn đã cướp lời :

- Nhưng gia gia ta nào có biết hắn là ai đâu?

- Nói sao? Lệnh gia gia không biết danh tánh của hắn à? Sao cô nương có thể đoán chắc điều này?

- Vì gia gia ta vốn không có lẽ do. Hoặc là chữa hoặc không, gia gia ta không khi nào hỏi đến danh tánh của một ai cả.

Cừu Thạch nghe thế thì cảm thấy bứt rứt trong lòng, bản khoắn không ngớt và cố vận dụng hết tâm trí để suy nghĩ. Một lúc sau chàng đột nhiên nói lên :

- Hay chỉ vì hắn vốn đa nghi, hắn có tâm trạng kính cung chi điều, hoặc giả hắn có một dấu vết gì đó khá đặc biệt mà hắn sợ lệnh gia gia sẽ nhận...

- Đúng rồi! Điều này ta có nghe gia gia nói qua, chỉ vì khi ấy ta còn nhỏ, nên đã không để ý, bây giờ nghe người nhắc ta mới nhớ lại. Nguyên gã này có một dấu vết khá đặc biệt đó là...

- Khoan hãy nói, để tại hạ đoán thử xem, xem có đúng không nhé?

- Làm sao người biết được mà đoán, thôi để ta nói cho người nghe, đó là...

- Nốt ruồi to ngay Ngọc Châm huyệt.

Không hẹn mà đồng Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn đã cùng nói lên một đặc điểm này.

Và đang khi Đoàn Khuê Văn kinh ngạc định hỏi Cừu Thạch làm sao biết điều này thì Cừu Thạch đã nghiêng răng kèn kẹt, kêu lên với vẻ căm phẫn cùng cực :

- Thạch Kiện Toàn! Từ Kinh Nhân là Thạch Kiện Toàn, Cừu Thạch ơi! Làm sao ngươi không nghĩ ra điều này sớm hơn? Vốn ngươi đã từng nghĩ vậy kia mà? Không là Thạch Kiện Toàn thì làm sao hần biết được danh tánh của mẫu thân? Làm sao hần biết đến Lam Chủy lệnh? Làm sao hần biết rõ uy lực của Lam Chủy lệnh mà uy hiếp và sai khiến người của Lam Y môn? Làm sao...

- Thôi! Ngươi cứ nghiêng rặng với làm sao làm sao hoài, ta không chịu được nữa đâu? Biết rõ Từ Kinh Nhân là Thạch Kiện Toàn, Thạch Kiện Toàn là Từ Kinh Nhân là được rồi. Mà nhân đây ta nói cho ngươi nghe điều này, hầu cho ngươi được minh định. Vốn cái danh tự bị xóa đi trong Cừu Chuyển động của ngươi chính là Thạch Kiện Toàn đó. Thế nào, hài lòng chưa?

Hài lòng chưa ấy à? Cừu Thạch còn mẫn nguyện nhiều lần hơn nữa là đằng khác. Và bằng một giọng khùng khiếp, Cừu Thạch nói như nói cho vong linh thân mẫu nghe, cho đường phụ nghe vậy. Chẳng nói :

- Thạch Kiện Toàn ơi! Sau khi thoát được chốn này, Cừu Thạch ta nguyện phân thân ngươi ra muôn đoạn. Nếu không làm được vậy. Cừu Thạch này sẽ không làm người nữa. Thân mẫu ta, đường phụ ta, La Thái, Tùng hạc đạo trưởng và cả ta nữa đã vì mi mà phải chết, đã vì mi mà khốn đốn trăm bề.

- Ê! Ngươi đừng quên gia gia ta chứ? Ta cũng có phần à nha!

Đoàn Khuê Văn nửa đùa nửa thật cố ý là để cho Cừu Thạch tạm thời nguôi ngoai đi cơn giận cùng cực vì nàng e rằng nếu để Cừu Thạch nuôi giữ mãi cơn giận này mà không nơi phát tiết thì Cừu Thạch ắt sẽ bị khí nghịch hành mà thiệt mạng. Như thế chẳng phải uống lắm ru.

Như hiểu được hảo ý của Đoàn Khuê Văn, Cừu Thạch bèn hướng về nàng và nhìn nàng bằng cái nhìn thân thiện, tạ ân...

Và rồi đêm cũng đã đến lúc tàn, bình minh rồi cũng đến.

Cừu Thạch bèn thử chui ra khỏi Vạn niên cương ty y (là tên mà Cừu Thạch tự đặt cho bộ y phục tổ truyền này), xem cái nóng còn lại sau trận hỏa hoạn có bớt được phần nào không? Sau đó, chàng mới báo Đoàn Khuê Văn :

- Cũng còn nóng, nhưng không đến nỗi nào, nếu cô nương vận công bế khí lúc phi hành, thì có thể vượt được. Đi thôi! Đoàn cô nương!

Đoàn Khuê Văn nghe nói thế, nàng liền trao trả y phục cho chàng và nói có vẻ tiếc rẻ :

- Được một báu vật như ngươi vậy thật là tốt phước. Ước chi ta có một cái nhĩ?

Cừu Thạch vừa khoác bộ y phục vào người vừa mỉm cười đáp lại :

- Ngay lúc này thì chưa được, vì nếu đưa áo cho cô nương thì không lẽ tại hạ phải dùng y phục nữ nhân sao? Nhưng tại hạ có thể hứa với cô nương một điều là sau này tại hạ sẽ trao tặng lại cho cô nương chiếc Vạn niên cương ty y này. Vì xét ra, cô nương cũng là truyền nhân ký danh của Cừu Chuyển quái khách mà.

- Ngươi nói thật? Vậy sao này nếu ngươi quên hay giả vờ quên thì đừng trách ta cứ như âm hồn bắt tặc à nha!

Cừu Thạch nở nụ cười tinh quái đáp lại :

- Thế lúc này cô nương không là âm hồn bắt tặc của tại hạ sao? Ha ha ha...

Biết trước thế nào Đoàn Khuê Văn cũng nổi sung, nên Cừu Thạch nói xong, đã vùng cười lên, lượn người chạy vọt đi khỏi cánh rừng đã cháy rụi. Đoàn Khuê Văn đã tức tốc đuổi theo chàng, vừa chạy nàng vừa kêu lên lanh lảnh :

- Ngươi nói ai là âm hồn bắt tặc? Bắn cô nương mà thêm đeo bám ngươi sao? Có gan nói sao lại bỏ chạy? Đứng lại! Ta bảo ngươi đứng lại, ngươi có nghe không?

Kẻ chạy người đuổi, không bao lâu cả hai sắp vượt được cánh rừng còn đang ngun ngút khói. Bất chợt Cừu Thạch vốn đang chạy đều đều đó, đột nhiên tăng cước lực lên đến tột độ, và chàng đã gầm đến long trời lở đất :

- Từ Kinh Nhân! Ngươi định đến thu nhặt hài cốt ta à? Cừu Thạch này làm sao chết được nếu ta chưa giết được ngươi? Chạy đâu? Hôm nay dù ngươi lên trời xuống đất ta cũng theo, ngươi trốn xuống tận âm ti ta cũng lôi lên. Đồ ngươi thoát khỏi tay ta.

Ở đằng sau Đoàn Khuê Văn nghe Cừu Thạch kêu lên như thế thì biết là chàng đã phát hiện Từ Kinh Nhân, lần này nàng cũng muốn có phần báo thù cho gia gia, nên nàng tận lực bình sinh lao theo vùn vụt.

Và vừa được khỏi cánh rừng, tức là chỗ đồng than lửa còn lại, Đoàn Khuê Văn đã nhìn thấy Từ Kinh Nhân đang cuống cuống chạy xa xa phía trước Cừu Thạch. Chỗ lảo đảo đang cắm đầu chạy lại là một ngọn núi nhỏ mà Đoàn Khuê Văn không biết tên gọi. Và rõ ràng Từ Kinh Nhân đang cố chạy đến đó để tìm chỗ trốn tránh.

Nhưng theo cước lực của Cừu Thạch mà Đoàn Khuê Văn đang chứng kiến thì thật là thần sầu quý khốc thì có lẽ lão tặc họ Từ khó lòng chạy được đến chân núi, trước khi chàng tóm được lão.

Và Đoàn Khuê Văn lại nhìn thấy Từ Kinh Nhân đang cầm một vật sáng lấp lánh dưới ánh sáng ban mai, đang hươu hươu lên cao khỏi đầu. Đoàn Khuê Văn

đã biết vật đó chính là Lam Chủy lệnh mà Cừu Thạch đã nhắc đến nhiều lần nhưng nàng không rõ ý tứ của Từ Kinh Nhân khi lão hươu hươu lên như thế.

Nhưng ngay sau đó, Đoàn Khuê Văn liền hiểu ra, khi nàng thấy có đến mười người vừa nam vừa nữ từ trong chân núi chạy ra ngáng lối đuổi theo của Cừu Thạch. Tất cả mười người đều vận sắc phục màu lam.

“Là Lam Y môn ư? Thế thì Cừu Thạch vô phương đánh bắt được lão tặc rồi. Đúng là khả ố, gian manh và hiểm độc. Hừ! Để xem bọn Lam Y môn có dám ngăn lối ta không cho biết. Ngươi quên còn có Đoàn Khuê Văn này sao Từ Kinh Nhân?”.

Đoàn Khuê Văn nghĩ thế khi định vượt qua bọn người Lam Y môn đang giăng thành hình chữ nhất nhằm ngăn lối Cừu Thạch. Nhưng khi nàng chuẩn bị thực hiện ý định thì đã nghe lão tặc lúc này đang đứng trên một tảng đá to ngay sát chân núi, uy uy lăm lăm kêu lên :

- Con tiện tỳ kia nữa! Các ngươi giết hết hai đứa cho ta. Đây là mệnh lệnh, kẻ nào bất tuân hoặc không hết lòng thì sẽ bị xử trảm dưới Lam Chủy lệnh này.

Lệnh vừa buông ra, thì Đoàn Khuê Văn liền thấy cơ hồ cả mười người đều tuốt vũ khí cầm trên tay, bọn họ phân khai làm hai cứ năm người thành một tốp vây kín Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn lại.

Ngay lúc song phương chưa kịp phát động thế công thì Đoàn Khuê Văn đã nghe Cừu Thạch kêu lên nhắc nhở gần như là van vãn nàng :

- Đoàn cô nương xin hãy hạ thủ lưu tình. Chư vị môn nhân Lam Y môn, chư vị không là đối thủ của tại hạ và vị cô nương kia đâu. Điều này có lẽ chư vị đã hiểu. Xin đừng ngăn trở tại hạ đến trừ khử tên ma đầu kia.

Đúng như lời Cừu Thạch vừa nói, hầu như tất cả mười người Lam Y môn đều biết rõ sự lợi hại của Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn, là do những người đã đụng chạm với cả hai nói lại cho đồng môn nghe. Nhưng vị đầu lĩnh là Nhị sư ca đã thay mặt tất cả đệ muội còn lại mà tuyên cáo :

- Cừu Thạch! Đành là công phu của bọn ta không thể so bì được với bọn ngươi, dù biết là cùng giao thủ với ngươi là chúng ta tự tìm lấy cái chết, nhưng thượng lệnh bất khả kháng. Đành vậy chứ biết làm sao bây giờ. Tiến lên!

Cừu Thạch dở khóc dở cười, chàng giẫm chân thành thật kêu lên :

- Quý thần ơi! Đúng là nghịch cảnh khiến xui mà. Thế chư vị có biết hần là ai không? Hần là Thạch Kiện Toàn đó. Là tên mà chư vị đang tìm đó, chư vị có biết không? Không tin chư vị cứ thử bảo hần vạch cổ áo ra mà xem. Xem ở huyết Ngọc Châm của hần có nốt ruồi to không thì biết ngay thôi mà.

Cả mười người Lam Y môn bán tín bán nghi cho nên họ có phần nào lơ tay lại một chút. Nhưng khi Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn định lao thoát đi thì nghe Từ Kinh Nhân rít hạ lệnh :

- Còn không mau ra tay à? Hay các ngươi không còn xem Lam Chủy lệnh là tín phù tối cao nữa? Chớ nghe tiểu tử nói nhảm. Xuất thủ đi!

Cừu Thạch tức giận liền kêu lên :

- Thạch Kiện Toàn! Ngươi tưởng ngươi giết người đã dùng y thuật cải sửa dung mạo là tao không thể biết ngươi là ai sao? Ngươi cứ thử vạch cổ áo ra xem nào? Hừ! Cũng may là tạo hóa ngoài sự tạo cho ngươi một ác tâm thủ tánh, lại còn cho ngươi một đặc điểm mà ngươi không thể nào lột bỏ được, nếu mà ngươi không muốn bị phạm vào tử huyết mà chết. Ngươi tưởng Đoàn cô nương đây không biết ngươi là thủ phạm trộm độc giết người, lại còn dùng chính độc được đó hạ thủ hai người sao?

Cừu Thạch vừa kêu lên như thế, vừa lo nhảy đồng né tây tránh những đòn công kích của người Lam Y môn. Còn Thạch Kiện Toàn thì cứ xám mặt lại và rùng động mấy phen vì Cừu Thạch đã nói trúng tim đen, đã gần như lột mặt nạ của lão.

Thấy tình hình đó, Cừu Thạch càng kêu to hơn nữa :

- Thạch Kiện Toàn! Thủ xưa hận mới, ngươi không sợ ta giết hết tất cả mọi người đây rồi sẽ đến ngươi sao? Chi bằng...

- Câm! Ủ! Ta là Thạch Kiện Toàn đó, ngươi làm gì được ta? Ngươi dám nói thế nhưng ngươi dám làm không? Toàn thể môn nhân Lam Y môn nghe đây, Lam Chủy lệnh hiện trong tay ta, đồ các ngươi dám kháng lệnh. Giết! Giết hết cho ta!

Không cần nói cũng đủ biết sau đó mười vị môn nhân Lam Y môn không thể làm gì khác ngoài việc cứ điên cuồng lẫn xả vào Cừu Thạch và Đoàn Khuê Văn. Khiến cho cả hai lâm vào tình trạng cực kỳ khốn đốn. Đánh lại thì bất khả, còn lẩn tránh thì vô cùng hiểm nguy.

Cổ duy trì được một lúc, Cừu Thạch đã định gỡ độc thủ, thì chàng chợt nhận ra là tên họ Thạch đã không còn đứng đây nữa, có lẽ do hần nghĩ trước sau gì Cừu Thạch cũng nộ khí xung thiên lên và sau khi diệt sạch toàn bộ môn nhân Lam Y môn xong là sẽ đến lượt hần nên hần đã gỡ bài tấu vi thượng sách.

Cừu Thạch càng giận dữ hơn, chàng hô hoán lên :

- Tên chính hung họ Thạch đã trốn chui trốn nhủi từ lâu rồi, chư vị còn hăng máu đến thế sao? Dừng tay lại nào?

Không hẹn mà đồng cả mười người môn nhân Lam Y môn tuy vẫn còn lăm lăm khí giới nhưng đều lơ tay một lượt. Sau đó, đồng một lượt họ quay đầu nhìn quanh, cốt ý xem thử xem Cừu Thạch nói thế có đúng không? Và khi đã biết là Cừu Thạch nói đúng, thì đồng một lúc bọn họ mười người đều động

thân chạy đi.

- Thế là gã đã chốn biệt. Phen này chúng ta biết tìm gã ở phương trời nào đây?

Cừu Thạch tiếc ngẩn tiếc ngơ khi nói thế. Và Đoàn Khuê Văn cũng đồng tâm trạng khi đưa mắt nhìn vu vơ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cứu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hội ngộ nàng Khả tại Định Quân

Tạm nguôi ngoại nỗi buồn, Cừu Thạch phấn khích khi đứng nhìn hàng chữ chàng đã lưu lại hôm nào vẫn còn đó. Chàng nhắm đọc lại :

“Cừu tái ngộ Khả! Nhất nhật bất kiến như tam thu hề!”.

Chàng đọc mà không lưu tâm đến thái độ của Đoàn Khuê Văn đang đứng cạnh chàng. Mắt nàng đỏ sọng lên, buồn vu vơ khi nghe Cừu Thạch đọc lên những gì chàng đã ghi lại..

- Thế là người đã đến. Còn nữ nhân nào theo người vậy? Hay là do có mối nói cũ, người định tìm đến gã biệt Dung nhi à?

Tiếng phát thoại đột ngột vang lên không làm cho Cừu Thạch giật mình bằng ý tứ câu phát thoại đó. Chàng vội vàng phân minh :

- Xin tiền bối chớ hiểu lầm, hậu sinh xin được giới thiệu, đây là vị cô nương đồng hành có danh tánh là...

Đoàn Khuê Văn không cảm được nữa, nàng vừa khóc vừa bỏ chạy, vừa kêu lên :

- Thôi được rồi, ta không cần người giới thiệu, ta không muốn gặp mặt ai hết, ta không cần gì hết...

Nhưng Đoàn Khuê Văn nào nói được gì thêm, nào chạy được thêm. Vì trước mặt nàng là một vị lão bà bạch phát có dung nhan mỹ lệ đứng chắn ngang. Vị Bạch Phát lão bà ấy sau khi ngăn lại xong liền nói :

- Đứng lại đã nào. Tại sao tiểu cô nương lại khóc? Hay tiểu tử đó đã hiếp đáp gì tiểu cô nương? Hãy nói cho ta nghe đi nào? Hãy nhìn vào ta xem nào!

Lời nói hiền hòa ấm áp tình thương khiến cho Đoàn Khuê Văn còn khóc lớn hơn, tuy thế, nàng vẫn y lời mà ngẩng mặt lên nhìn lão bà

Vừa nhìn thấy nét mặt của nàng, Bạch Phát bà bà bèn sững sờ kêu lên :

- Người... úy! Sao giống thế này? Hay là... phải người... người họ Đoàn phải không?

Đoàn Khuê Văn nghe thế, tuy vẫn còn rơi lệ, nhưng nàng đã kinh ngạc kêu lên :

- Sao bà bà biết? Đúng rồi, tiểu nữ là Đoàn Khuê Văn đây.

- Có phải người hiện thời đang sống với một người mà người gọi là gia gia phải không?

Đoàn Khuê Văn càng kinh ngạc hơn. Nàng không biết nói gì, chỉ gật đầu liên mấy cái, Bạch Phát bà bà lại hỏi :

- Có phải danh tánh của gia gia người là Xảo Y Đoạt Đông Đoàn Bá Lai không?

Đoàn Khuê Văn liền kêu lên :

- Sao bà bà tường tận vậy? Ai đã nói cho bà bà biết? Hay là...

Lộ vẻ khẩn trương, Bạch Phát bà bà liền lôi tay Đoàn Khuê Văn đến, vừa nói với nàng, vừa nói với Cừu Thạch, lúng túng một cách lạ lùng :

- Đừng hỏi nữa, người hãy đi theo ta khác biệt. Còn người! Ai kêu người đi theo? Ở đó đi, chờ ta khoảng nửa ngày. Nếu người cãi lời ta thì đừng có trách ta. Người đi theo ta nào, đi đi! Sao còn chần chừ?

Nếu cứ y theo lời phát thoại thì Cừu Thạch sẽ không tài nào hiểu được là Bạch Phát bà bà bảo “người” nào đi theo, còn “người” nào ở lại. Nhưng nghĩ thì nghĩ, Cừu Thạch nào dám bất tuân, nếu chàng không muốn gặp lại Khả Mỹ Dung thì đó là việc khác.

Cái nửa ngày của Bạch Phát bà bà sao mà dài quá. Cừu Thạch hết thần thờ đi ra đi vào động thạch nơi trước đây chàng bị Bạch Phát bà bà giam giữ, thì chàng lại nghĩ vơ xem thử xem tại sao Bạch Phát bà bà vừa nhìn Đoàn Khuê Văn đã biết ngay là nàng họ Đoàn, rồi lại còn biết danh tánh của gia gia

nàng là Xảo y đoạt công Đoàn Bá Lai nữa?

Mãi vẫn không tìm được lời giải thích, Cừu Thạch bèn thăm hẹn với lòng sẽ hỏi dò ở Đoàn Khuê Văn sau. Thêm một việc tự hẹn này, cùng với lần tự hẹn trước kể như là hai việc. Một thì hỏi Khả Mỹ Dung, một thì hỏi ở Đoàn Khuê Văn.

Nhưng rồi nửa ngày chờ đợi cũng phải hết, Bạch Phát bà bà đứng hẹn. Khi bà xuất hiện, hai tay là hai giai nhân một đẹp một xấu đang tươi vui hớn hờ lóc thóc vừa đi vừa nắm tay Bạch Phát bà bà.

Nén điều nghi nan trong lòng, Cừu Thạch bước ra đón tiếp cả ba

Chưa kịp lên tiếng hỏi qua về bệnh tình của Khả Mỹ Dung thì Cừu Thạch đã nghe Bạch Phát bà bà căn dặn đủ điều :

- Cừu Thạch! Ta giao cho ngươi hai con bé này, chúng bây giờ là tỷ muội của nhau và đều là nghĩa đệ tử của ta. Họ Đoàn là tỷ tỷ, họ Khả là muội muội. Ta cho phép ngươi được kết bạn với cả hai với điều kiện là ngươi không được nhất bên trọng, nhất bên khinh. Cũng không được hiếp đáp cả hai, nhớ chưa? Còn điều này nữa mà ngươi không được phép quên, đó là khi nào ngươi trừ khử được tên đại ác tặc Từ Kinh Nhân mà Thạch Kiện Toàn cũng là hẩn, thì ngươi mới được phép dẫn hai con bé này về đây. Bây giờ thì đi đi. Càng đi sớm thì càng trở về sớm. Ta không muốn lưu giữ bọn ngươi làm gì. Đến lúc mọi việc đã hoàn tất, ta sẽ có tin mừng cho ngươi. Thôi, đi đi!

Thần tình của Cừu Thạch càng lúc càng ngơ ngẩn, không sao hiểu được ý tứ của Bạch Phát bà bà. Đến một bữa ăn mà bà bà cũng không màng lo cho khách, hi nột bất thường thế này, nếu Cừu Thạch còn lừng khờng có khi lại bị trừng trị nữa là khác.

Thế là trước sau Cừu Thạch không dám mở môi, chàng bèn tung người lướt đi, nếu không muốn Đoàn Khuê Văn và Khả Mỹ Dung chạy bỏ lại. Đến khi vượt khỏi Định Quân sơn được chừng mười dặm, lúc ngay qua một tiểu trấn, Cừu Thạch mới dám hé miệng kêu lên :

- Khả muội, Đoàn cô nương, chúng ta hãy tìm một túp điểm dừng bữa tối đi, tại hạ đói bụng quá rồi.

Vừa ngồi vào bàn thì Đoàn Khuê Văn đã sừng sộ với Cừu Thạch ngay :

- Ê! Bà bà vừa dặn gì ngươi quên rồi sao? Sao lại nhất bên trọng nhất bên khinh thế?

Cừu Thạch ngơ ngác :

- Tại hạ có khinh trọng ai đâu? Sao Đoàn cô nương lại nói vậy, Khả muội, muội có nghe...

- Đó! Đó... vậy mà ngươi còn cãi chày cãi cối nữa à? Ngươi gọi ta bằng gì? Gọi Dung muội của ta ra làm sao? Sao một đẳng thì ngươi thân thiết gọi muội này muội nọ, còn một đẳng thì lại gọi là cô nương? Không phải ngươi đang khinh ta xem trọng Dung muội sao?

Trong lúc Cừu Thạch ở người ra thì Khả Mỹ Dung đã bụm miệng cười khúc khích khiến cho tên tửu bảo vừa đến gần cũng muốn phát điên luôn. Không điên sao được, khi hẩn nhìn thấy một nam nhân tuấn tú lại đi cùng với hai nữ nhân có sắc diện khác nhau một trời một vực. Đã thế kẻ có sắc diện xấu xí thì cười, còn người đẹp như tiên thì hằm hằm giận dữ. Đợi cho tên tửu bảo sắp bày thức ăn xong và bỏ đi, Cừu Thạch mới lúng túng giải thích :

- Là... là do giữa tại hạ và Khả muội có kết giao làm huynh muội, còn giữa tại hạ với... với... à thì không có, vậy thì làm sao tại hạ dám lạm xưng?

Lần này do Cừu Thạch ngại Đoàn Khuê Văn bắt bẻ, nên chàng không dám gọi nàng danh xưng gì nữa. Đoàn Khuê Văn lại hé miệng ra định nói gì đó, thì may sao Khả Mỹ Dung đã lên tiếng giảng hòa :

- Thôi thì Cừu huynh hãy gọi Văn tỷ ti đây như đã gọi muội đi. Điều này đâu có gì bất ổn.

- Bất ổn chứ sao không bất ổn, hẩn gọi muội là Khả muội thì cũng kể như đệ đệ của ta. Vậy thì ngươi muốn tốt cho cả ba, thì hẩn và muội đều gọi ta là tỷ ti được không? Bằng như không đồng ý, thì từ đây về Định Quân sơn không xa là bao. Ta sẽ về gọi bà bà đến đây phân xử vậy thế nào?

Nói ngang và bướng cổ như Đoàn Khuê Văn thì đúng là Cừu Thạch phải chịu phép thôi.

Và lại theo Cừu Thạch thì dù có làm đệ đệ cũng không sao kia mà!

- Được rồi! Đoàn tỷ ti hà dạ rồi nhé!

Vừa bung bát com lên định ăn, Đoàn Khuê Văn nghe Cừu Thạch gọi thế, bèn đặt xuống lại. Sau đó nàng lại sừng sộ :

- Vẫn chưa được, ngữ như ngươi không được kêu đại tánh của ta. Ngươi phải gọi ta là Văn tỷ tỷ, và phải gọi là Dung muội đúng như ta đang gọi đây, bằng không...

- Lệnh của Văn tỷ ti đệ nào dám kháng lại.

Vô tình Cừu Thạch đã lập lại lời của bọn người Lam Y môn khiến chàng chợt nhớ đến tên ác tặc họ Từ cũng là họ Thạch. Nhưng do không muốn làm hai người mất vui, Cừu Thạch bèn bỏ qua không nhắc đến.

Để tạm quên đi, Cừu Thạch bèn lên tiếng hỏi Khả Mỹ Dung :

- Khả... à Dung muộn này! Có một việc là không hiểu, hôm đưa Dung muội về đây, lệnh sư rõ ràng là dùng chỉ lực công phu phé đi võ công của huynh. Nhưng sau đó không thấy lệnh sư làm gì cả, mà sao võ công của huynh tự nhiên lại phục hồi, đó là công phu gì vậy?

Khả Mỹ Dung đáp :

- Thứ nhất muội muốn đính chính điều này, thật ra thì muội chỉ gọi bà bà là bà bà thôi, cũng như tỷ tỷ đây gọi người nuôi dưỡng là gia gia. Bà bà không xứng với danh phận sư đồ. Còn công phu đó thì chỉ là một loại chỉ kình bình thường thôi, có khác chăng là do bà bà rành về y lý, nên có thể nhấn huyết một cách chính xác để tạm thời khống chế võ công của đối phương trong thời gian hoặc là phé bỏ hoàn toàn không có gì khó hiểu cả.

Ra về đã hiểu, Cừu Thạch lại quay sang hỏi Đoàn Khuê Văn :

- Văn tỷ tỷ! Việc bà bà vừa nhìn thấy Văn tỷ ti đã biết Văn tỷ ti họ Đoàn. Đó là tại làm sao? Văn tỷ ti có thể chỉ giáo cho đệ đây biết qua được không?

Được Cừu Thạch gọi tên là tỷ tỷ, Đoàn Khuê Văn cực kỳ khoan khoái, nàng cứ tùm tùm cười, sau đó mới nói :

- Ủ! Để tỷ ti giải thích cho đệ đệ nghe. Này nhé! Nguyên ta có khuôn mặt giống... ờ... ờ giống với gia gia, nên bà bà thoát nhìn đã nhận ra ngay. Đã nhận ra thì làm sao bà bà lại không biết ta họ Đoàn? Có thể mà người cũng hỏi. Thôi! Lo ăn cho xong bữa đi, đừng quấy rầy ta nữa.

Nghe lời giải thích quàng xiên của Đoàn Khuê Văn, suýt nữa là Khả Mỹ Dung đã phải phát sắc vì cười, may mà Khả Mỹ Dung nhận được cái lườm mắt của Đoàn Khuê Văn, bằng không Khả Mỹ Dung đã nói huych toẹt ra rồi.

Cũng một phần may mắn khác là do Cừu Thạch đang nhìn trừng trừng ra bên ngoài tửu điểm, nên chàng không hạn ra những cái nháy mắt làm hiệu giữa hai nàng Khả, Đoàn. Và rồi Cừu Thạch bỗng reo lên :

- Cỗ sư huynh! Cỗ sư huynh, là đệ đây, là Cừu Thạch đây mà.

Hai nàng Đoàn, Khả nghe thế, bèn quay nhìn ra phía ngoài. Và cả hai đều nhìn thấy Loạn Pháp Đả Cầu Cỗ Khả Lạc đang tất tả chạy đến. Đoàn Khuê Văn thì trước sau hai lần đã tận mắt nhìn thấy lão, nên nhận ra ngay. Còn Khả Mỹ Dung tuy chưa một lần hội diện, nhưng dù sao nàng cũng bồn tẩu giang hồ một thời gian, nên nàng nhìn thấy dáng vẻ bên ngoài và cây gậy đả cầu có hình thù quái dị trên tay lão, nàng cũng đoán định được là Cừu Thạch vừa gọi vị sư huynh đó là nhân vật nào. Duy có điều vẫn nan là Khả Mỹ Dung không hiểu sao được lý do là Cừu Thạch lại có lối xưng hô như thế với vị Bang chủ một đại bang mà tuổi tác có khi còn cao niên hơn Bạch Phướng bà bà nữa.

Và Khả Mỹ Dung còn ngạc nhiên hơn khi nghe Cỗ bang chủ gọi lại Cừu Thạch, mình định rõ lối xưng hô giữa hai người là sự thật :

- Phù... phù... thật tình là vất vả lắm ta mới tìm được sư đệ. Thế nào? Con bé ấy đây, nghĩa là việc Định Quân sơn của người đã xong. Thế việc cả con bé này thì thế nào rồi? Người đã tìm được hung phạm chưa? Nếu xong rồi thì mau mau đi với ta đến Không Động xem nào!

Cỗ Khả Lạc nói luôn một hơi, song thù không để không. Lão nhắc đến việc Định Quân sơn, thì lão đưa tay chỉ Khả Mỹ Dung, nhắc đến việc tìm hung thù thì chỉ về Đoàn Khuê Văn, còn khi hỏi thúc Cừu Thạch đi với lão thì tay còn lại chộp vội vào bình rượu mà Cừu Thạch đang nâng trên tay để mời lão khi thấy lão đến.

Kính lão đắc thọ, Cừu Thạch không dám cười cợt, chàng chỉ nắm tay lão và ấn lão ngồi xuống ghế, đoạn nói :

- Tất cả mọi việc đều đã xong, ngoài ra đệ còn minh bạch được một điều, thì sư huynh cứ ngồi xuống đi đã, việc dù gấp thì cũng phải có cái lót dạ đã chứ.

Không đợi Cừu Thạch nhắc đến lần thứ hai, Cỗ bang chủ đã ngồi xuống và nuốt vội miếng ăn đang ngòm ngoàm trong miệng. Chiều một hóp rượu đầy, sau đó Cỗ bang chủ mới hỏi :

- Người minh bạch điều gì? Quan trọng không?

Cừu Thạch cố dằn cơn xúc động đáp :

- Từ Kinh Nhân là thù gia của đệ, là kẻ hãm hại lệnh gia gia của Văn tỷ ti đây, là kẻ đã lưu danh lại Cừu Chuyển động là Thạch Kiện Toàn. Sư huynh có hiểu thế là thế nào không? Là họ Từ đã biết từ trước Lam Chùy lệnh là tín phù tối cao của Lam Y môn. Do đó, tặc nhân dùng Lam Chùy lệnh sai khiến bọn người Lam Y môn gây khốn đốn cho đệ không biết là bao nhiêu kẻ từ khi đệ rời Thiếu Thất sơn cho đến nay. Đệ cũng đang định tìm sư huynh đây. Thế có tin tức gì về tặc nhân không, sư huynh? Và việc ở Không Động là việc gì? Khẩn cấp lắm sao?

Trong lúc Cừu Thạch nói thì Cỗ bang chủ đã dùng hết cái đùi gà, lão đưa tay quét đại vào y phục, kẻ đó lại thông thả nói :

- Những điều sư đệ vừa nói thì ta không biết, mà bây giờ có biết cũng muộn rồi.

- Sao lại muộn?

- Thì hần đã cao bay xa chạy rồi còn đâu nữa? Hừ! Mới cách đây hai ngày, hần tự dung tìm đến Tà lão thần quyền Không động phái, sau khi đánh cho Tà lão đến thập tử nhất sinh, hần bèn nói nhảm lại là ba năm nữa hần sẽ tái xuất giang hồ, lúc đó võ lâm Trung Nguyên nếu không muốn bị như Tà lão thì nhất tề suy cử hần lên làm Minh chủ. Có vậy thôi!

- Vậy tại sao sư huynh muốn đi đến Không Đông? Tà lão không duy trì nổi ư? Lão sắp...

- Đừng nói nhảm. Là ta cùng với Thánh tăng đã nhất quyết một là đưa ngươi làm Minh chủ. Chưa... hãy để ta nói hết đã. Còn như ngươi không tán đồng, cứ nhất mực từ chối thì bọn ta sẽ tiếp trợ ngươi một tay trong việc sáng lập môn phái Cửu Chuyển. Có thể mới không thể ở thế bị động, nếu tên tặc nhân kia thi hành mưu gian như lời hần nói với Tà lão. Thế nào? Hai đường đó, ngươi chọn đường nào?

Cửu Thạch thờ người ra suy nghĩ, còn Đoàn, Khả hai người thì lại tròn mắt lên nghe đề xuất của Loạn pháp, Thánh tăng, Thần quyền, ba vị kỳ nhân đương đại. Công phu của họ là thế, niên kỷ của họ là vậy, thế mà lại đồng lòng công cử Cửu Thạch của họ vào chức vị Minh chủ. Đoàn, Khả hai nàng không sao tưởng tượng một trang nam nhân niên kỷ đôi chín mà lại đứng lên hiệu triệu quần hùng. Dù hai nàng thừa biết công phu võ học của Cửu Thạch lúc này đã là cái thế, vô địch. Nhưng bảo chàng làm một vị Minh chủ đề nhất hô bá ứng thì đúng là khó coi thật.

Không phải thế sao, một khi Cửu Thạch không nhận chức vị này thì đúng là vô tiền khoáng hậu, trước không có, sau không có, vậy thì không là biệt lệ thì là gì? Không riêng gì hai nàng Đoàn, Khả đang nghĩ thế, mà chính Cửu Thạch cũng đồng một suy nghĩ như vậy.

Do đó Cửu Thạch khẽ lắc đầu đáp :

- Hai con đường do sư huynh và Thánh tăng, Thần quyền cùng đề ra, sư đệ không chọn con đường nào cả.

- Tại sao chứ? Hay là ngươi sợ? Hừ! Vậy mà cũng xưng là nam nhân đại trượng phu. Đầu! Ngươi nói ta xem nào. Là nguyên nhân gì nào?

Cửu Thạch vẫn thản nhiên mặc dù Cổ bang chủ đã vỗ bàn, la lên oang oang. Chàng từ tốn đáp :

- Bà vinh hoa phù phiếm thì không phải là sở nguyện của đệ. Việc kế truyền võ học của ân sư thì đệ sẽ liệu sau. Sư huynh đừng có cưỡng ép đệ. Đợi khi nào đệ phan thây được tặc nhân họ Từ hay họ Thạch cũng vậy, thì đệ mới nghĩ đến việc khai tông lập phái. Bây giờ thì đệ không có tâm trí đâu mà nghĩ đến điều đó. Sư huynh thứ cho, đệ hứa sẽ không phụ lòng của sư huynh và nhị vị huynh trưởng là Thánh tăng và Thần quyền đâu. Nhưng bây giờ thì không được.

- Thế ngươi định chờ họ Từ đến bao giờ? Liệu ngươi có tìm được hần không? Tại sao ngươi không tận dụng thời gian này để chuẩn bị? Nhỡ sau hần tái xuất giang hồ, hần tàn độc hơn, hần tàn hại nhiều người thì trách nhiệm này ai gánh chứ? Ngươi gánh nổi không?

Cửu Thạch vẫn an tường cho dù Cổ bang chủ quở mắng. Chàng vẫn khăng khăng với chủ định của chàng. Chàng đáp :

- Chờ giặc đến mới đánh mới là hạ sách. Tiến đánh địch nhân trước lúc địch nhân chưa chuẩn bị xong dò mới là thượng sách. Sư huynh hiểu ý của đệ chứ?

- Nhưng ngươi biết hần ở đâu mà tìm? Có khi chỉ phí công mà không được gì là khác.

Cửu Thạch lại nói :

- Rồi đệ cũng sẽ tìm được nơi hạ lạc của hần. Không lẽ hần cứ chui đầu rút cổ mãi được sao khi đệ quyết tâm dụ hần, khích bác hần?

Dường như thấy không thể nào lay chuyển được Cửu Thạch, Cổ Khả Lạc có vẻ bức tức, lão đứng lên, giận dữ nói một câu :

- Thì tùy ngươi vậy! Ta không thấy ai mà bướng bỉnh như ngươi vậy. Ngươi mà không tìm được hần thì...

- Thì đệ sẽ tán đồng kế sách của sư huynh.

Cổ Khả Lạc nhìn chàng lom lom, lão hỏi :

- Được! Ngươi nói thì phải giữ lời. Kỳ hạn là bao lâu đây?

Cửu Thạch đưa một ngón tay ra đáp :

- Một năm!

Cổ Khả Lạc tuy có phần nào thán phục lòng kiên quyết của chàng, nhưng vẫn nói :

- Ủ! Cứ thế đi! Thế nào? Quân tử nhất ngôn ký xuất...

- Tứ mã nan truy. Sư huynh hãy bảo trọng.

- Chính ngươi mới là người cần bảo trọng đó. Đừng để như La Thái - La sư huynh và Tiên kiếm nha. Ta đi đây!

Đội lão đi khuất, Cửu Thạch bèn thảy lên bàn một nén bạc, đoạn bảo hai nàng Đoàn, Khả :

- Chúng ta cũng đi thôi.

- Đi đâu?

Hai nàng cùng hỏi. Cừu Thạch mỉm cười, không đáp, lẳng lặng bước đi. Bắt buộc hai nàng cũng phải theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Về Thạch Cúc đảo tìm cừu nhân

Thời gian thấm thoát trôi.

Nửa năm đã trôi qua mà Cừu Thạch, Đoàn Khuê Văn, Khả Mỹ Dung dù đã sục tìm kỹ khắp nơi bất kể là thâm sơn cùng cốc vẫn không tìm được tông tích gì của Từ Kinh Nhân - Thạch Kiện Toàn.

Không nản lòng, Cừu Thạch bảo với hai nàng :

- Văn tỷ tỷ, Dung muội muội. Hai người đã chán ngán kiếp sống giang hồ chưa?

Khả Mỹ Dung từ sau lần bị nội thương, sau đó hội diện lại với Cừu Thạch đâm ra ít nói hẳn. Nàng điềm đạm hơn, trầm tĩnh hơn, do đó thường ý nghĩ nàng nói ra đều đã được nâng suy nghĩ kỹ lưỡng. Vấn đề mà Cừu Thạch vừa nêu ra xem chừng Khả Mỹ Dung đã nghĩ đến từ lâu nên nàng đáp lại ngay :

- Đúng là chán ngán thật. Không hiểu tại sao lại có nhiều người suốt đời thích sông phiêu bạt, bôn tẩu giang hồ đến thế nhỉ? Văn tỷ tỉ nhận thấy thế nào?

Đoàn Khuê Văn tuy cũng rất vui khi được đồng hành cùng Cừu Thạch và Khả Mỹ Dung, nhưng nàng cũng không thể không chán ngán. Đoàn Khuê Văn đáp :

- Xem ra Thạch đệ tuy niên kỷ không là bao, nhưng lại có cái nhìn viễn kiến. Thảm nào đệ lại không ham thích gì ngôi vị Minh chủ. Làm Minh chủ để làm gì khi không bao giờ được nghĩ đến việc riêng của ta? Chuyện bất bình ở đâu mà lại không có? Có Minh chủ hay không có Minh chủ thì chuyện bất bình cũng không ít hơn hay nhiều hơn là bao. Phải thế không? Thạch đệ?

Được có đến hai người đồng tâm đồng điệu. Cừu Thạch thích chí cười vang lên, sau đó chàng mới nói nhận định của chàng :

- Văn tỷ tỉ nói không sai! Do là Minh chủ nên khi ta đi đến đâu cũng thấy xôn xáo trước những bất bình, và đã xôn xáo thì không thể chỉ lấy mắt mà ngó. Yên tâm đi. Xong việc này chúng ta sẽ an nhàn thảnh thơi nếu không là Thủy Diệu cốc thì cũng là Khô Lâu cốc.

Cừu Thạch nói thế là đã quá rõ, khiến cho hai nàng dù là hung dữ hay trầm tĩnh gì thì cũng phải sung sướng đến đỏ mặt.

Đoàn Khuê Văn có phần nào nôn nóng, nên đã hỏi :

- Khi nào sẽ xong?

Cừu Thạch lộ vẻ suy tư đáp :

- Chờ xong chuyện đi này đệ mới biết chắc được.

- Đi đâu?

Đến lượt Khả Mỹ Dung không nhịn được đã phải hỏi gặng, Cừu Thạch bèn đáp với vẻ cả quyết :

- Thạch Cúc đảo!

- Sao lại là Thạch Cúc đảo!

Cả hai nàng cùng kinh ngạc khi hỏi thế, Cừu Thạch lập lại lần nữa, sau đó mới giải thích cho hai nàng nghe :

- Không sai! Đúng là Thạch Cúc đảo. Vì hai nàng có thấy lạ không, khi đã lâu, chúng ta không bắt gặp một tung tích gì về gã tặc Từ, vẫn không thấy một môn nhân nào của Lam Y môn cả. Vậy thì Thạch Cúc đảo không là nơi đáng để chúng ta nghĩ đến sao?

Ngẫm nghĩ những lời Cừu Thạch vừa mới nói, hai nàng Đoàn, Khả đồng cảm nhận mười phần đúng hết bảy tám phần, do đó Đoàn Khuê Văn liền nói :

- Người biết đường đi đến Thạch Cúc đảo không?

Cừu Thạch thấy cả hai hầu như tán đồng với chàng, chàng ra vẻ phấn khích nói nhanh :

- Cứ hướng đông mà đi thì lo gì không tìm được chứ? Đi thôi!

* * * * *

Phàm đã là cư dân sống ven biển, thì ai lại không biết danh tự Thạch Cúc đảo? Do đó Cừ Thạch và hai nàng Đoàn, Khả chỉ gặp đôi chút khó khăn khi nghe thuyền phu trước khi cập biển hỏi :

- Tam vị định cập đảo nào?

Do có dung mạo đẹp đẽ, lại là nữ nhân nên Đoàn Khuê Văn giành phần đối đáp :

- Thì còn đảo nào nữa, Thạch Cúc đảo đó.

Nếu không vì Đoàn Khuê Văn là giai nhân tuyệt sắc, lại có mang kiếm bên lưng, thì có lẽ tên thuyền phu đã mắng té tát vào mặt nàng rồi. Đàng này hấn chỉ tươi cười, đoạn dài dòng giải thích :

- Cô nương à! Tiếng là Thạch Cúc đảo, nhưng lại là một quần thể gồm năm đảo lận. Cô nương phải biết rõ đảo nào trong năm đảo mà cô nương muốn đến thì tiểu nhân mới cập bờ chính xác được, chứ...

Hấn còn muốn nói nữa, nhưng Đoàn Khuê Văn đã cắt ngang, nàng hỏi hấn :

- Có đến năm đảo ư? Là những đảo gì?

- Tọa đảo và Tiền, Hậu, Tả. Hữu bốn đảo nữa là năm, cô nương muốn...

- Ngươi có biết ghềnh Giải Oan ở đảo nào hay không?

Cừ Thạch do không rõ đích xác nên đã phải hỏi hấn như thế. Phần thì chàng còn biết đến danh tự này ngoài Thạch Cúc đảo mà mẫu thân đã nói cho chàng nghe.

Tên thuyền phu tròn mắt nhìn cả ba người, sau đó hấn làm ra vẻ đã hiểu, bèn nói :

- Là ở Hậu đảo. Té ra là chư vị đây muốn tìm đến ghềnh Giải Oan ư? Là muốn tự tuyệt hay là đến cúng vái vong linh ai?

Suýt nữa thì Đoàn Khuê Văn đã đập cho tên thuyền phu một chưởng khi hấn bảo bọn nàng đến đó tự tuyệt. Nhưng Cừ Thạch đã kịp ngăn lại bằng mắt. Đoạn chàng đáp :

- Không tự tuyệt, cũng không cúng bái gì hết. Là bọn ta muốn tìm đến động Khốc Biệt. Ngươi biết chốn này chứ?

Tên thuyền phu một lần nữa tỏ ra hiểu khi hấn nói :

- Thì ra chư vị đến đây tiễn biệt người thân. Tiểu nhân sao lại không biết chứ?

Đoàn Khuê Văn liền trừng mắt hỏi thúc hấn :

- Biết thì chèo đến ngay đi, trời sắp tối rồi.

- Đi ngay! Tiểu nhân trèo ngay đây.

Thế là tên thuyền phu vừa chèo vừa làm bầm :

“Xúi quẩy, chớ ai lại không chớ, nhè bọn người đi tiễn biệt người sắp từ giả cõi đời. Đúng là xúi quẩy.”.

Được chừng một lúc, Cừ Thạch lại hỏi :

- Ngươi liệu có thể đưa bọn ta đến thẳng ghềnh Giải Oan không?

Tên thuyền phu lắc đầu đáp :

- Đó là nơi bọn kinh ngư thường hay tụ tập, tiểu nhân thực tình không dám.

Cừ Thạch nghe gã nói thế bèn không ép buộc gã nữa, nhưng chàng lại nhìn Đoàn, Khả hai người ý muốn nói :

“Chỗ đó vốn là thế, vậy mà mẫu thân chàng lúc đó võ công không còn là bao, lại còn mang vết thương trí mạng thể mà vẫn còn sống. Đủ biết mẫu thân chàng đã phải khổn đốn biết là bao nhiêu với chí cầu sinh. Cầu sinh để được rửa thù.”.

Câu chuyện bi thảm này hai nàng đã từng nghe Cừ Thạch kể qua, do đó hai nàng đã từng nghe Cừ Thạch kể qua, do đó hai nàng rung rung nước mắt

nhìn lại chàng và gật đầu, tỏ ý đã hiểu nỗi thống hận của chàng còn cao hơn núi Thái nhiều là sự thật.

Với lòng thống hận đó, khi cả ba người đặt được chân lên Hậu đảo, thì Cừu Thạch đã lẳng lặng dùng khinh thân lướt quanh đảo một vòng. Đêm đã về khuya từ lâu, nên hai nàng Đoàn, Khả không khó khăn lắm trong việc chạy theo Cừu Thạch.

Đúng như mẫu thân đã nói, trứ sở của người Lam Y môn rất bí ẩn, ít người biết đến. Cừu Thạch trước sau đã dò hỏi ba cư dân bản địa, họ chỉ lắc đầu không biết gì hết.

Đoàn Khuê Văn thấy thế bèn hỏi :

- Lệnh tiên mẫu không chỉ rõ nơi nào sao?

Cừu Thạch lắc đầu :

- Những gì liên quan đến sự môn tiên mẫu không bao giờ đề cập đến cả.

- Vậy thì... nếu không tìm được thì đêm nay chúng ta biết ngủ ở đâu đây?

Cừu Thạch lặng lẽ trầm tư đáng suy nghĩ, sau mới gượng hỏi :

- Hai người dám đến động Khốc Biệt không? Có sợ oan hồn uổng tử không?

Khả Mỹ Dung liền đáp thay cho Đoàn Khuê Văn vì cả hai bây giờ là một, vốn là một :

- Việc gì phải sợ! Cứ xem như chúng ta đến để tưởng niệm lệnh tiên mẫu vậy.

Cảm động trước mối chân tình, Cừu Thạch gật đầu nói :

- Đa tạ! Thay mặt tiên mẫu, Cừu Thạch này xin khắc cốt ghi tâm.

Hai nàng thấy thế suýt nữa đã bật khóc, cũng may là Cừu Thạch đã nói tiếp :

- Thôi! Có đi thì đi cho sớm vậy.

Dù chưa biết ghềnh Giải Oan và động Khốc Biệt ở đâu, nhưng cứ dựa vào địa thế của Hậu đảo Cừu Thạch cứ lựa chỗ nào có dốc cao là đi.

Quả nhiên, khi đến được chỗ xa hẻo lánh dân cư, Cừu Thạch đã nhìn thấy mờ mờ phía dưới ánh sáng đêm một hang động. Và từ phía đó, tiếng sóng hung hãn vỗ vào ghềnh đá nghe rõ mồn một. Biết đã đến không làm chổ, Cừu Thạch cứ hướng đó mà đi tiếp.

Và khi còn cách động Khốc Biệt độ mười trượng, thì Cừu Thạch đột ngột dừng lại khiến hai nàng phải kinh ngạc. Nhưng hai nàng chưa kịp lên tiếng hỏi, thì Cừu Thạch đã đặt một ngón tay lên môi. Rồi hạ giọng thấp xuống, chàng nói :

- Suyt! Trong động Khốc Biệt dường như có người.

Sinh nghi, hai nàng bèn ngưng thần lắng tai nghe ngóng một lúc. Nhưng ngoài tiếng sóng vỗ ầm ầm, hai nàng nào nghe được gì. Nhưng do đã biết thánh lực của Cừu Thạch, nên hai nàng không thể không tin. Và ngay lúc đó Cừu Thạch lại bảo :

- Dường như người đó đang làm nhảm gì một mình, hai người cứ đứng ở đây, để ta đến đó xem thử nha.

Không chờ hai nàng tỏ ý tán đồng, Cừu Thạch đã lẳng lặng vượt đến thật êm thắm không cả tiếng giũ y phục. Thế mà từ trong lòng động đã có tiếng người quát hỏi :

- Là ai? Ta đã nghiêm lệnh rồi kia mà? Sao lại còn dám tới đây?

Hai nàng Đoàn Khả hốt nhiên giật mình kinh sợ cho công phu của người trong động. Chính như hai nàng đây còn không sao nghe được bất kỳ tiếng động nào do Cừu Thạch phát ra, thế mà người đó lại..

- Hai người sao còn đứng đó, dám bất tuân thượng lệnh từ Lam Chủy lệnh sao?

- Thạch Kiện Toàn!

- Từ Kinh Nhân!

Hai nàng phần vì vỡ lẽ ra rằng người đó vốn quát lên như thế là muốn quát với hai nàng, chứ không phải là do đã phát hiện được Cừu Thạch mà quát. Và rồi hai nàng đã không kiềm được sự kinh ngạc, sự vui mừng, sự phấn khởi khi qua ngưỡng cửa của người đó đã tốt giác hấn chính là kẻ họ đang tìm kiếm, là kẻ vốn đang cầm giữ Lam Chủy lệnh, nên hai nàng nhất thời đã hồ hoán lên. Một nàng thì gọi hấn bằng tên hiện thời, còn một thì gọi đúng bằng danh tánh của hấn.

Vừa nghe được hai tiếng hô hoán lạ tai và trịnh thượng này, tên trong động Khóc Biệt lại quát :

- Là ai? Sao dám gọi đích danh Môn chủ?

Đến lúc đó Cừ Thạch mới ồm ồm lên tiếng :

- Thạch Kiện Toàn! Mi đang khóc ai thế? Hay là mi khóc cho chính mi vậy? Mi thần cơ diệu toán đã tính được ngày tàn của mi sao?

Âm thanh của Cừ Thạch làm sao Từ Kinh Nhân quên được? Vốn đang sợ Cừ Thạch từ trong thâm tâm, nên hắn đã kêu lên :

- Cừ Thạch! Ngươi đến tận đây ư? Làm sao ngươi biết ta đang ở đây? Thôi ta hiểu rồi. Ra là oan hồn của con tiện nhân đã đưa đường ngươi đến đây. Ha ha ha... vừa khéo, vừa khéo lắm... vậy là đồ công cho ta biết mấy. Ha ha ha...

Ngữ điệu lúc đầu của Từ Kinh Nhân thì Cừ Thạch và hai nàng còn hiểu được, nhưng càng về sau thì tất cả còn ngỡ ngàng, không hiểu Từ Kinh Nhân có cái gì sở cựa mà hắn đã nói thế.

Không vội, Cừ Thạch lẳng lặng từ một bên động tiến hẳn ra ngay động khẩu. Sau đó Cừ Thạch mới hướng vào lòng động mà nói :

- Để mi khỏi cực công, thì ta đây này. Thạch Kiện Toàn, đêm nay là đêm cuối cùng của mi ở trên đời. Mi còn muốn nói gì không?

Đoàn Khuê Vãn, Khả Mỹ Dung cũng khoa chân bước lần đến và hai nàng đã nhìn thấy Từ Kinh Nhân đang ung dung từ trong lòng động tiến ra, và trên tay hắn là thanh Lam Chủy lệnh.

Hắn nhìn chằm chằm vào Cừ Thạch, đoạn bảo với về cuồng ngạo :

- Còn chưa biết là đêm cuối cùng của ai đâu, tiểu tử chưa ráo máu đầu kia. Thế nào? Muốn đấu chưởng hay kiếm, chọn đi!

Xoa hai tay vào nhau, Cừ Thạch nhón nhơ đáp :

- Ta biết mi vốn sở trường về kiếm, vậy thì tùy mi vậy. Ta sẽ cho mi tâm phục khẩu phục ngâm người nơi chín suối. Đoàn Khuê Vãn, đưa ta thanh kiếm của nàng đây.

Đây là giờ phút cuối, nên Đoàn Khuê Vãn rất đổi vui mừng khi nghe Cừ Thạch gọi nàng theo lối đó, chứ còn cách nào khác, nếu sau khi diệt được ác nhân này, nàng và Khả Mỹ Dung không là thế tử của Cừ Thạch sao? Do đó, cúc cung Đoàn Khuê Vãn nâng trường kiếm trên hai tay dâng lên cho chàng. Đoạn hai nàng bước lùi lại, chuẩn bị xem một trường huyết chiến ngắn ngủi mà kẻ thắng chắc chắn phải là Cừ Thạch.

Tay hừng hờ giữ kiếm. Cừ Thạch trầm giọng xuống bảo đối phương :

- Xuất thủ đi!

Trước khi ra chiêu, Từ Kinh Nhân còn đủ dõm lược để cười lên và nói :

- Ha ha ha... ngươi đừng quên câu: quân tử cách nhau ba ngày đã thấy khác nhau. Cừ Thạch xem đây!

Chưa cần hẳn quát hai câu cuối, Cừ Thạch đã cảm nhận là chàng đang đương đầu với một người khác, khác hoàn toàn chứ không còn là Thạch Kiện Toàn lúc trước nữa. Nhưng biết là biết vậy, thế tử đối đầu này vô phương biến đổi được. Cừ Thạch bèn tận lực bình sinh với thập thành công lực phổ vào Cửu Chuyển Âm Nguyệt kiếm pháp chiếm thế thượng phong, còn vấn đề đoạt được mạng hắn hay không thì chàng còn chưa dám nghĩ đến.

Còn nhìn thấy kiếm pháp thượng thặng này với Cửu Chuyển Thần Long bộ vào một đêm không trăng như đêm nay mới biết thế nào là Âm Nguyệt kiếm. Thanh kiếm tâm thường là thế, mà vào tay của Cừ Thạch khi chàng sử dụng kiếm pháp Cửu Chuyển âm nguyệt lại biến thành một quả sáng bạc to như vàng nguyệt đang từ trên không nhào xuống đất, rồi lại bay vọt lên cao, và cứ nhắm đầu Thạch Kiện Toàn mà đánh vào.

Không phải đánh xuống vì Thạch Kiện Toàn đâu có nguyên vị dưới đất. Hắn cũng nhào lên, sa xuống, lạng trái ngoặc hữu với Lam Chủy lệnh trên tay, đánh áp vào Cừ Thạch không chút nao núng.

Thoạt nhìn qua, hai nàng Đoàn Khả có cảm giác bất an. Hai nàng bây giờ mới thật sự kinh hãi và lo sợ cho sinh mạng của ý trung nhân. Đúng là Thạch Kiện Toàn bây giờ không còn là Thạch Kiện Toàn ngày trước nữa rồi. Sao lạ vậy? Không lẽ hắn đã gặp kỳ tích gì gần đây sao? Như thế thì khác nào thêm vẩy cho rồng, thêm can cho hổ?

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, và hai nàng đã nhận ra Cừ Thạch lần lần núng thế. Chàng đang bị hắn áp đảo liên tục

Và nghiệt ngã thay, Cừ Thạch lại không dám cùng hắn chạm kiếm vì Lam Chủy lệnh vốn là thần vật, là lợi khí cơ mà.

Bên ngoài thì nhìn thấy thế, còn Cừ Thạch là người đương cuộc thì ngay ở chiêu đầu, Cừ Thạch đã biết là không xong rồi. Mọi sự biến hóa của Cửu Chuyển Âm Nguyệt kiếm đều như gặp phải khác tính khi đụng phải loại kiếm pháp cực kỳ lợi hại của Thạch Kiện Toàn. Nhưng bảo là khác tính mà lại cho rằng Cửu Chuyển Âm Nguyệt kiếm pháp kém thế hơn thì Cừ Thạch không cam lòng.

Đến lúc này chàng mới nhận thấy là do chàng đã quá chủ quan, đã quá xem thường Thạch Kiện Toàn. Cừ Thạch hối tiếc vì bao nhiêu ngày kề cận với

Đoàn Khuê Văn mà không hỏi nàng về đoạn kinh văn do ân sư lưu lại mà Thạch Kiện Toàn đã hủy đi. Bằng không bây giờ kiếm pháp của chàng đâu có sút kém kiếm pháp của Thạch Kiện Toàn.

Nước xa không cứu được lửa gần, Cừu Thạch liền dồn tất cả sức lực vào chiêu kiếm cuối cùng, quyết diệt cho bằng được thù nhân đầu cho động qui u tận cũng được.

Cừu Thạch hét lớn :

- Đờ này!

Dường như đoán biết được ý định của chàng lúc lâm thế bí này, Thạch Kiện Toàn chợt vui lên đánh ác, hấn cất giọng âm hiểm nạt lên :

- Định liều há tiểu tử? Xem Lam nhận kiếm pháp của ta đây!

Cừu Thạch nghiêng chặt răng, vung trường kiếm như Thần long xuất động, đâm bổ vào vầng chùy quang màu lam của địch nhân

Choang!

Đúng với dự tính, sau khi trường kiếm bị Lam Chùy lệnh chém gãy, Cừu Thạch do đã dồn sẵn khí lực vào tả chương bên cứ sẽ nguyên tư thế đang lao vào bóng chùy của địch nhân mà xuất kinh...

- Ha ha ha...

- Hự! Phịch!

Đã đoán được ý đồ của Cừu Thạch, Thạch Kiện Toàn vừa thấy chàng xuất chương thì hấn vung cười lên đầy mỉa mai, hấn vụt thu Lam Chùy lệnh về, lạng thân bay vụt sang mé tả, nhượng cho kinh lực từ tả chương của chàng quật vào quảng không, đoạn hấn thích nhẹ mũi Lam Chùy lệnh vào Kiên Tinh huyết của chàng, khiến cho Cừu Thạch như bị thoát lực phải té ngã xuống nền đất ngang trước động Khốc Biệt.

Vừa khoa chân bước tới chỗ Cừu Thạch đang nằm chưa gượng dậy nổi, Thạch Kiện Toàn vừa âm độc nói :

- Ta đã bảo trước kia mà! Quân tử cách biệt ba ngày người phải kể là ba năm chứ. Bây giờ ta tạm lưu lại mạng cho sống người, chỉ phé bỏ võ công thôi. Đợi đến ngày ta té cờ xuất phát tiến nhập Trung Nguyên sẽ lấy máu người để tế.

Nghe đến đây, trông thấy hiện trạng này, hai nàng dù biết rằng liên tay lại cũng là lấy trứng chọi đá so với hấn, nhưng không lẽ đứng nhìn hấn muốn làm gì Cừu Thạch thì làm sao? Do đó cả hai nàng đồng một lúc nhảy lên án ngữ trước mặt Cừu Thạch và hét lên lanh lảnh :

- Ác tặc, đền mạng cho gia ta đây!

- Đừng hại mạng Cừu lang!

Tên ác tặc Thạch Kiện Toàn trông thấy thế bèn cất giọng cười khà ồ và nói :

- Hó... hó... hó... Hằng Nga hay Dạ xoa gì cũng có. Hó... hó... hó! Rất tiếc, rất tiếc! Ta còn nhiều việc phải làm, nếu không.. Ha... ha... ha... mà cũng không sao, hai nàng hãy đợi đến ngày đó vậy. Còn bây giờ thì đừng có mà hung hăng. Hai nàng đừng có đại dốt làm chuyện châu chấu đá xe chứ! Ha ha ha... Tạm thời ta hãy phé võ công của cả hai, cùng lưu hai nàng ở lại đây vậy. Hừ! Đừng vọng tưởng mà chống lại công phu võ học của Lam y khách này!

Không cần hấn nói ra, Đoàn Khuê Văn và Khả Mỹ Dung cũng biết là vô vọng rồi. Nhưng con giun kia, khi bị xéo cũng phải oằn lên mà kháng cự thì hỏi làm sao hai nàng lại không?

Không ai trước ai sau, hai nàng Đoàn Khả cùng lúc tiến lên, tận lực mọi sở trường quyết sống chết với tên ác tặc!

Nhưng đúng là hành vi của châu chấu đá xe, Thạch Kiện Toàn đã bằng thân pháp như ma muội, xuyên qua giữa bóng chương của hai nàng đang ngợp trời và kết thúc chóng vánh cuộc giao đấu không cân tài cân sức.

Hự! Hự!

Hai tiếng kêu uất nghẹn vang lên và hai nàng đành chịu chung số phận với Cừu Thạch. Cừu Thạch trước khi thiếp đi còn kịp nghe tên họ Thạch cất giọng căm phẫn mà nói :

- Hừ! Người đứng là kẻ đối đầu của ta đó Cừu Thạch. Kể từ khi người còn nằm trong bụng mẹ người đã luôn là kẻ gây rối cho Thạch Kiện Toàn ta. Để lần này ta có diệt trừ hấn mới hậu họa này không biết. Vận may của người thế là hết rồi... Ha ha ha...

* * * * *

Không biết Cừu Thạch thiếp đi được bao lâu, thế nhưng khi chàng từ vô thức trở về với thực tại thì bên tai chàng đã nghe những tiếng khóc vang lên ầm ĩ.

Hơi thở của Cừu Thạch đang nhẹ nhàng trở nên mạnh mẽ hơn cùng với khí lực đang dần dần được phục hồi. Cừu Thạch vừa cố lắng nghe xem là tiếng ai đang khóc, vừa khe khẽ mở mắt xem đây là đâu.

Cùng với khí lực đang trở về cùng với Cừu Thạch, thì thị lực và thính lực cũng lần lần tỏ tường hơn. Và dù hai bên chứ không phải là một, hai giọng khóc đó đã khàn khàn nhưng với đôi tai tường thì Cừu Thạch đã mừng đến vô tường. Còn ai nữa nếu không phải là hai nàng Đoàn Khả đang khóc? Và Cừu Thạch cũng thừa biết nguyên nhân nào khiến hai nàng phải khóc. Đó là do họ ngờ Cừu Thạch đã chết. Vì thế họ đã khóc than, khóc tiếc cho chàng.

Đúng lý ra thì Cừu Thạch đã lên tiếng báo cho họ biết rằng là Cừu Thạch của họ không chết, chàng vẫn còn sống sờ sờ ra đây để hai nàng đừng khóc nữa. Nhưng Cừu Thạch đã không làm được điều này, chỉ vì qua thính lực tinh tường, Cừu Thạch thừa năng lực nhìn trong bóng tối, mà chàng đã nhìn thấy có tận hai nàng Đoàn Khuê Văn đang khóc. Hai nàng Đoàn Khuê Văn này chia nhau ngồi hai bên thân chàng. Và cả hai nàng Đoàn Khuê Văn cùng nhắm mắt để tấm tức khóc nuối tiếc khóc, bi thương khóc. Cả hai nàng Đoàn Khuê Văn đều không nghe được tiếng hô hấp của chàng, đều không nhìn thấy đôi mắt của chàng đang mở to ra, đến nỗi không nhận ra là chàng vẫn đang sống như mọi người đang sống.

Cừu Thạch cảm nhận như đầu óc đang quay cuồng. Nhất là khi Cừu Thạch không nhìn thấy Khả Mỹ Dung đâu cả. Cừu Thạch từ từ khép lại đôi mắt, chàng nửa mơ hồ hiểu, nửa không. Rồi như người lòa bỗng được sáng mắt, Cừu Thạch bỗng thấy tâm linh sáng ra khi chàng đã hiểu ngọn ngành. Làm gì có Khả Mỹ Dung ở đây, là nói Khả Mỹ Dung có dung mạo xấu xí. Nhưng thật ra Khả Mỹ Dung đang hiện diện ngay kế bên chàng đây cũng như từ bao giờ Khả Mỹ Dung vẫn ở bên chàng. Làm gì có một Khả Mỹ Dung xú diện. Thảo nào Bạch Phát bà bà có diện mạo khác hẳn lời đồn đại. Thảo nào Bạch Phát bà bà đã không sùng sốt khi kêu lên :

- Sao mà giống quá!

Khi vừa thoát nhìn thấy Đoàn Khuê Văn. Đoàn Khuê Văn còn giống ai được nếu không giống như Khả Mỹ Dung? Chứ làm sao có một nữ nhân có diện mạo giống với một nam nhân khác, khi cả hai không cùng chung huyết thống được.

Nhưng dầu sao, Cừu Thạch vẫn còn một điều chàng chưa hiểu, đó là Đoàn Khả hai nàng sao lại giống nhau như tạc thế này? Hay đây là tỷ muội song sinh.

Cùng với vấn nạn này trong tâm trí, Cừu Thạch đã lại mở mắt ra, ngấm nhìn vóc dáng cả hai, và không cảm được, Cừu Thạch đã phải kêu lên nho nhỏ :

- Giống quá!

Tiếng kêu dù nhỏ nhưng cũng xóa ta không khí đau thương lúc bấy giờ của hai nàng Đoàn Khả. Thay vào tiếng khóc là tiếng kêu khác lớn hơn đây về kinh ngạc sùng sốt :

- Cừu lang!

- Có phải tiếng Cừu lang không? Hay là âm hồn của Cừu lang hiện về?

Cừu Thạch nhìn thấy rất rõ hai nàng Đoàn Khuê Văn đang nhìn ngay vào đôi mắt đang mở to của chàng nhưng hình như cả hai không nhìn thấy gì hết. Thoạt tiên Cừu Thạch kinh nghi, ngờ hai nàng do quá đau bi thương, khóc quá nhiều nhưng đến nỗi hai mắt phải lòa đi, nhưng sau đó chàng nhớ lại mới biết rằng hai nàng lúc này đã bị mất hết võ công, hai nàng hiện giờ đâu khác gì thường nhân? Chẳng trách hai nàng không sao nhận ra rằng Cừu Thạch vẫn đang sống.

Cừu Thạch sợ làm cho hai nàng phải giật mình bèn khe khẽ thật khẽ để thốt lên :

- Ta còn sống đây! An tâm đi! Đừng có la to kéo làm cho tặc nhân nghe được thì khốn.

Để cho hai nàng vững tin hơn, Cừu Thạch lại nói tiếp :

- Ta còn chưa được phân biệt được nàng nào là Khả Mỹ Dung, nàng nào là Đoàn Khuê Văn? Ta không sao nhận diện được? Hai nàng có phải là tỷ muội song sinh không vậy? Sao lại giấu ta? Ta đã có lỗi gì sao? Nói đi chứ! Dung muội, muội hãy lên tiếng để ta nghe nào. Hay là Văn tỷ... mà không, ta phải gọi là Văn muội mới đúng. Phải thế không Văn muội?

Dù rằng Cừu Thạch đã có lời ngăn chặn, nhưng cả hai nàng Đoàn Khả không làm sao trấn áp được nỗi vui mừng quá lớn như thế này. Do đó cả hai đồng một lúc lại kêu lên :

- Cừu lang còn sống! Cừu lang nói thật ư? Muội là Văn tỷ... à... là Văn muội của Cừu lang đây!

- Tạ ơn Trời Phật đã để cho Cừu lang được sống. Cừu lang hãy lượng thứ cho muội muội không thể cãi lời bà bà được. Đừng giận muội nghe Cừu lang.

Bằng vào hai câu nói đó, Cừu Thạch đã biết ai là Khả Mỹ Dung rồi, do đó, Cừu Thạch vụt ngồi dậy xoay mặt vào nhìn chăm chăm Khả Mỹ Dung, đoạn nói :

- Nếu là lệnh của bà bà, thì ta không trách muội, bằng không thì... Mà thôi, chuyện đó hãy để sau này hẵng nói. Bây giờ hai nàng hãy nói cho ta nghe nào. Đây là đâu? Và ta đã thiếp đi bao lâu rồi?

Điều mà Cừu Thạch vừa hỏi cũng chính là nghi vấn lớn nhất của hai nàng. Hai nàng đáp :

- Muội không rõ!

- Muội cũng không biết.

Cừu Thạch bèn đưa tay ngăn cả hai lại và bảo :

- Một người nói thôi, đừng tranh nhau như thế. Bây giờ thì do Văn muội là tỷ tì của Dung muội, vậy Văn muội nói trước đi. Đây là đâu?

Theo sự phân chia của Cừu Thạch, Đoàn Khuê Văn liền đáp :

- Đây là một động thất, nằm sát mặt biển, vậy thì chắc chắn chúng ta bị giam tại một nơi nào đó cũng nằm trong Thạch Cúc đảo.

Cừu Thạch gật đầu, hỏi Khả Mỹ Dung :

- Dung muội...

Khả Mỹ Dung hiểu ngay ý định của chàng bèn đáp :

- Muội và Văn tỷ do cũng bị hôn mê nên không rõ Cừu lang thiếp bao lâu, nhưng theo muội ước đoán thì không đến hai ngày, vì đến lúc này muội đang cảm thấy đói đây.

Khả Mỹ Dung đoán không sai bao nhiêu vì ngay lúc đó, từ bên vách phía trên có tiếng nói vọng xuống :

- Tiến lên phía trước mà nhận thức ăn đi. Ta để trong chiếc giỏ mây đó. Môn chủ còn hỏi tiểu tử đó đã chết chưa? Nếu muốn chôn hán thì đem thi thể của hán bỏ vào giỏ mây. Ta sẽ kéo lên và thủy táng cho hán. Thế nào?

Cừu Thạch khẽ đung tay vào Đoàn Khuê Văn, nàng lên tiếng, cố nói thật to cho tên môn nhân nào đó của Lam Y môn nghe :

- Hán chết rồi nhưng bọn ta chưa muốn xa lìa hán vội, vì hán là phu quân của bọn ta. Bọn ta còn muốn lưu lại bên mình thêm ít ngày nữa. Ngươi hãy báo...

- Được rồi! Muốn ôm ấp thi thể rửa nát của hán thì mặc xác bọn ngươi. Hừ! Đồ ngốc! Ra lấy thức ăn đi!

Cừu Thạch bỗng nghiêng người, phụ nhĩ với Khả Mỹ Dung :

- Hãy hỏi hán đây là đâu? Và chúng ta đã bị...

Khả Mỹ Dung không chờ chàng nói hết câu đã lên tiếng ngay :

- Đây là đâu? Sao bọn ngươi lại giam chúng ta? Và hôm nay là ngày nào rồi vậy?

Gã ở trên kia sau khi kéo cái giỏ mây lên, đã bật cười khinh khỉnh đáp :

- Hỏi chi vậy cô nương? Xem đã đủ ngày mãn tang lang quân chưa à? Hô hô hô... đừng nôn nóng thế. Mới hôm nay là ngày thứ hai cô nương bị giam thôi mà. Còn đây không là Hậu đảo thì còn ở đâu nữa? Này, thức ăn là dành cho ba người đấy nhá. Đừng có ăn lẫn vào phần người khác đó. Hô... hô... hô...

Cả ba người đều kinh hồn vía khi nghe gã bảo thế, tưởng như gã không tin Cừu Thạch đã chết vậy, hay là gã đã từ phía nào nhìn vào và thấy Cừu Thạch đang ngồi sờ sờ ra đó?

Dựa vào thị lực và sự nghi ngờ, Cừu Thạch đứng lên tìm kiếm chỗ hờ đó. Chỗ hờ thì không thấy, nhưng Cừu Thạch lại nhìn thấy trên một tảng đá khá cao có một bóng người ngồi thu lu trên đó.

Vừa giật mình đánh thót một cái, Cừu Thạch đã kịp nghĩ có lẽ bóng người đó cũng là phạm nhân như bọn chàng, nên chàng đã điềm nhiên cất giọng hỏi bóng người đó :

- Tôn giá là ai? Sao lại bị giam giữ ở đây?

Nghe Cừu Thạch bỗng dừng lại phát thoại như vậy, Đoàn, Khả hai nàng hoảng hồn nhìn theo hướng nhìn của Cừu Thạch, nhưng hai nàng nào nhìn thấy gì ngoài bóng tối âm u.

Bóng người đó có lẽ cũng giống tình trạng của hai nàng, khi bóng đó lên tiếng hỏi :

- Ngươi nhìn được ta? Ngươi không bị phé võ công sao? Thạch Kiện Toàn lại sơ suất đến thế sao?

“Người này lại biết ác tặc, vậy là người Lam Y môn. Nhưng người này không nhận ra âm thanh của ta, vậy thì là ai mới được?”.

Nghĩ thế Cừu Thạch lại hỏi :

- Tôn giá nói đúng, nhưng không đúng hoàn toàn, nhưng tại hạ không thể trình bày được nếu tôn giá không nói rõ tôn giá là ai? Sao lại bị giam ở đây?

Bóng người đó không đáp chỉ bảo :

- Người họ Cừu? Là ta nghe hai con bé kia khóc gọi, vậy thì người hẳn là Cừu Thạch, mà ta đã có lần nghe tên nghiệt đồ Thạch Kiện Toàn nói qua. Có đúng thế không? Sao lại là Cừu Thạch?

Cừu Thạch vừa nghe xong đã thấy chấn động tâm linh, thân hình rung động mấy lượt, rồi ngay lúc đó, Cừu Thạch liền quỳ thụp xuống, bái lạy cừu lễ, đoạn tâu :

- Ra là sư tổ, hải nhi đúng là Cừu Thạch. Tiên mẫu là Hà Thạch Cúc, ắt sư tổ còn nhớ? Sao sư tổ lại ra nông nổi này? Là phản đồ khi sư diệt tổ Thạch Kiện Toàn đã tạo ra ư?

Đến lượt bóng người kia rung động. Nhưng Cừu Thạch không nghe bóng người đó lên tiếng. Biết là sư tổ còn giận mẫu thân, và lại mẫu thân đã không chết đúng với mạng lệnh của sư tổ lúc trước tại ghềnh Giải Oan, bằng chứng là có sự hiện diện của Cừu Thạch trên cõi đời này. Do đó, Cừu Thạch bèn đem hết mọi chuyện xưa phân tỏ cho sư tổ nghe qua. Sau đó chàng lại nói :

- Tuy bị oan, nhưng tiên mẫu không bao giờ dám oán hận sư tổ. Tiên mẫu hằng dạy dỗ hải nhi phải biết tôn kính sư tổ. Có hận chẳng là hận tên ác tặc Thạch Kiện Toàn, hôm nay hải nhi ra tận đây định diệt trừ hắn, không ngờ võ công của hắn tinh tiến bất ngờ, khiến hải nhi phải bị giam ở đây. Và nhờ Hoàng thiên hữu nhân, hải nhi được bái kiến sư tổ, xin sư tổ rộng lượng hải hà dung thứ tội bất tuân lệnh dụ trước đây của tiên mẫu. Hải nhi xin cáo ngậm vành khấu lạy sư tổ.

Nói xong Cừu Thạch lại dập đầu xuống nền động liền mấy cái, khiến cho hai nàng Đoàn Khả cũng quỳ phía sau Cừu Thạch cũng vừa khóc vừa khấu đầu theo.

Bóng đó thở dài sườn sượt, không ra vẻ gia ân hay kết tội, chỉ lăm bằm một mình :

- Lại có việc này sao? Hóa ra là Môn chủ như ta lại thiếu sáng suốt đến thế sao? Tất cả đều do tên nghiệt súc đó à? Hà nhi bị oan uổng mà lại không dám kêu nài, không thông hận ta. Ta có đáng mặt sư phụ không? Ta có còn đáng sống không? Ha ha ha... ác giả ác báo, nghịch cảnh này sao ông tạo khéo sắp đặt. Ta biết làm sao đây? Liệu có nghịch thiên vô luân không? Không... việc này chỉ có ta biết, trời biết và đất biết. Hắn đáng phải bị quả báo, trách nhiệm này, tội lỗi này ta chịu, ta hoàn toàn gánh chịu. Và lại đó không là ý muốn của Hà nhi sao?

Bóng đó lăm bằm duy bóng đó hiểu. Cừu Thạch và Đoàn Khả hai nàng đang trong tâm trạng phập phồng lo sợ dù có những lời này cũng không sao hiểu ý tứ của bóng đó. Cả ba người còn đang quỳ mọp xuống sát nền động.

Bóng đó bỗng lên tiếng hỏi Cừu Thạch :

- Là Hà nhi bảo người phải báo thù, phải giết cho bằng được Thạch Kiện Toàn ư?

Nghe sư tổ gọi mẫu thân là Hà nhi, Cừu Thạch tràn ngập niềm vui mừng, chàng gạt đầu và nhân đó đã vạch rõ mọi tội ác của Thạch Kiện Toàn đã gây ra: nào là mẫu thân chàng, gia gia Đoàn Khuê Văn, La Thái, Võ Đang Tiên Kiếm, Cừu Dĩ Đào. Nào là có mưu đồ bất chính với dã tâm làm bá chủ quần hùng, gây cảnh náo loạn trên giang hồ. Nào là mấy lần ám hại Cừu Thạch, Loạn Pháp Đả Cầu, Thánh tăng, Đoàn Khuê Văn, và mới đây là Khả Mỹ Dung và sư tổ của chàng nữa.

Nghe Cừu Thạch thuật lại xong, bóng đó gạt gù mấy cái, đoạn nói :

- Thiên võng khô khô, tuy thưa mà khó lọt, quả là thiên định mà. Được! Cừu nhi và nhị vị tiểu diệt nữ hãy đứng lên đi. Nghe ta hỏi đây, tại sao võ công Cừu nhi vẫn còn? Ta không tin tên nghiệt đồ lại có lòng nhân như vậy.

Hai nàng Đoàn Khả tuy đã đứng dậy, nhưng thay vì đứng bên Cừu Thạch lại lấp xấp chạy đến đứng dưới chân tảng đá cạnh chỗ vị sư tổ của Lam Y môn đang ngồi vắt vẻo trên cao, tròn mắt nhìn Cừu Thạch khi nghe chàng giải thích rõ :

- Võ công của tặc nhân tinh tiến bất thường đến độ hải nhi định cùng chết với hắn cũng không thành công. Nhưng dù sao hải nhi vẫn có điều bất phục đó là công phu Cừu Chuyển không thể nào thua kém bất kỳ loại công phu nào, chỉ do hải nhi còn thiếu một đoạn kinh văn nữa nên mới phải chuốc lấy nhục bại. Lúc hải nhi tưởng hắn sẽ hạ thủ giết hải nhi thì hải nhi đã chuẩn bị sẵn cho hắn một đòn sát thủ sau cùng. Nhưng khi nghe hắn bảo là sẽ lưu mạng cho hải nhi để lấy máu tể cò, hải nhi biết ngay là hải nhi còn cơ hội, miễn sao hải nhi được cùng Văn muội giam chung một chỗ. Nguyên là đoạn kinh văn mà hải nhi chưa biết đó, Văn muội đây biết rõ. Thế là hải nhi đành phải giả chết. Muốn qua mắt tên ác tặc hải nhi phải dùng đến Quy Tức công, thấu liêm toàn bộ kinh mạch giống y như người chết vậy, khiến cho ác tặc dù muốn phê bỏ võ công của hải nhi cũng không thể nào làm được.

Nghe thế, tất cả mọi người đồng thời “à” lên một tiếng, thầm phục cho công phu Quy Tức và sự mưu tiếp nhanh trí của Cừu Thạch. Đoàn Khuê Văn liền lên tiếng :

- Thảo nào muội cứ mãi nghi ngờ, không hiểu sao Cừu lang lại thất thủ nhanh như thế? Biết rằng trước sau gì Cừu lang cũng bại trận nhưng không thể nhanh thế, mà phải là trường long tranh hổ đấu đến kinh thiên động địa kia. Hóa ra là Cừu lang đã có mưu sẵn.

Khả Mỹ Dung cũng nói :

- Báo hại muội và Văn tỷ nóng lòng, những muốn chết đi cho rồi, và cả tên ác nhân cũng thế, hấn kinh ngạc kêu lên lại còn châm chọc...

- Hấn bảo sao, Dung muội?

- Hấn bảo... cái này muội thuật lại lời hấn à nha... chứ muội thì biết là không phải vậy. Hấn nói “tiểu tử thật giống ta, chắc là đam mê tửu sắc quá nên yếu hèn thế này. Hừ! Vưu vật ngay bên mình những hai đóa bảo sao lại không...” đây, hấn nói như vậy đó, nhưng lúc đó muội và Văn tỷ không sao cái chính được.

Cửu Thạch tức giận đáp :

- Hừ! Hấn tưởng cứ ai cũng như hấn sao? Cửu Thạch này bình sinh ghét nhất loại dâm tà. Phen này thì đồ hấn thoát khỏi báo ứng.

Sư tổ của Cửu Thạch thoát nghe đã hiểu ngay Thạch Kiện Toàn muốn nói gì khi báo thế, nhưng lão ta không dám nói ra e có chuyện xấu xảy ra không lường được. Vị sư tổ cứ giữ kín trong lòng điều bí ẩn này, và lên tiếng :

- Thôi! Không nói đến chuyện đó nữa. Bây giờ thì Cửu nhi nói đi, liệu Cửu nhi luyện thêm công phu mất bao lâu? Chứ theo ta biết thì công phu của Lam y khách nguyên là sư tổ Lam Y môn không sao bằng được Cửu Chuyển quái khách rồi đó, ta chỉ e hỏa hầu của Cửu nhi còn kém hơn hấn thôi.

Cửu Thạch định lên tiếng hỏi xem Lam y khách là ai? Và tại sao sư tổ lại biết rằng công phu của Lam y khách không thể so bì với Cửu Chuyển quái khách, thì Đoàn Khuê Văn đã nhanh miệng khoe rằng :

- Sư tổ an tâm, thế sư tổ sẽ nói gì khi biết nội lực của Cửu lang đã đạt đến mức tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên?

Nghe Đoàn Khuê Văn nói thế không riêng gì vị sư tổ và Khả Mỹ Dung bàng hoàng sững sờ ra vẻ không tin, mà đến Cửu Thạch cũng phải giật mình cho là Đoàn Khuê Văn nói quá lời.

Thấy vậy Đoàn Khuê Văn liền thuật lại hiện tượng mà chính nàng chứ không phải ai khác đã tận mục sở thị lúc Cửu Thạch vận công trực độc tại cánh rừng gần Định Quân sơn, ngay lúc lửa đỏ bao quanh tinh thể đã nguy ngập như chỉ manh treo chuông cho tất cả cùng nghe. Thuật xong nàng lại hỏi :

- Đó không phải là tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều thiên thì còn là cái gì nữa phải không sư tổ?

Cửu Thạch còn đang bán tính bán nghi, thì vị sư tổ nói với vẻ miễn nguyện :

- Hay lắm! Vậy thì chúng ta không việc gì phải lo. Tên nghiệt súc đúng là hết số rồi. Bây giờ nghe ta nói đây, để Cửu nhi tự tin ở chính bản thân, thì Cửu nhi hãy thử khôi phục võ công cho ta xem nào. Nguyên chúng ta không bị tên nghiệt súc đó phế hấn đâu, mà đây là độc môn công phu của Lam y tổ sư lưu truyền. Nếu quá mười lăm ngày mà không được giải khai, thì công phu mới hoàn toàn bị phế bỏ. Cửu nhi, con không được chần chừ nữa, ta bị hấn cấm chế đến nay là đúng ngày thứ mười lăm rồi. Hãy lắng nghe khẩu quyết giải cấm chế đây.

Thế là do tình thế khẩn trương, Cửu Thạch chỉ còn nước vâng lời mà thôi. Chẳng vận toàn bộ nội kinh lên đầu ngón tay chỉ sau đó cứ nghe sư tổ bảo điểm vào đâu thì Cửu Thạch cứ thế mà thi hành.

Không đầy một tuần trà, vị sư tổ đã xạ hai tia hàn quang lấp lánh nhìn Cửu Thạch và bảo :

- Khá lắm, đúng là Cửu Thạch đã đạt mức tối thượng trong võ học rồi. Quả là kỳ tài trăm năm khó gặp. Được rồi. Mọi điều Cửu nhi muốn hỏi thì hãy để sau. Bây giờ thì Cửu nhi lo tiếp thu kinh văn khẩu quyết Cửu Chuyển đi, sau đó hãy khôi phục võ công cho hai tiểu đệ nữ này sau. Dù Cửu nhi có muốn hành động ngay bây giờ cũng không sao có đủ năng lực đâu. Đừng có vội vàng, có khi bất lợi cập hại đó. Cứ nghe theo lời ta đi. Ta không nói sai đâu.

Để tránh mọi tổn thất ắt sẽ xảy ra, nếu Cửu Thạch làm càn, trái lời của sư tổ, Đoàn Khuê Văn bèn cất giọng đọc lại những đoạn kinh văn mà tên ác nhân đã hủy bỏ cho Cửu Thạch nghe.

Nghe qua một lượt, Cửu Thạch bèn đi qua đi lại để ngẫm nghĩ thấu triệt toàn bộ công phu Cửu Chuyển của ân sư.

Được một lúc, Cửu Thạch lại giải khai cấm chế cho Đoàn Khuê Văn, xong lại ngẫm nghĩ.

Kế đó, giải cấm chế cho Khả Mỹ Dung rồi tiếp tục ngẫm nghĩ.

Mãi đến khi tên môn nhân Lam Y môn đưa đến một lần thức ăn nữa thì Cửu Thạch xem như đã thành toàn, đại công cáo thành.

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cửu Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Oán giải ân tiêu còn chỉ một

Vừa nhìn thấy Cừ Thạch mỉm cười sau khi đã nhăn trán nhíu mày suốt thời gian qua, Đoàn Khuê Văn liền reo lên :

- Thế nào rồi Cừ lang?

Cừ Thạch gật đầu nói :

- Đúng là tư chất của ta còn kém, nếu như ta chịu ngẫm nghĩ tất cả những biến hóa mà ân sư lưu lại thì đâu cần đoạn kinh này, ta cũng cũng có thể thấu triệt toàn bộ. Nhưng cũng may là chưa muộn lắm... Sư tổ! Lam y khách là ai?

Đoán trước nếu Cừ Thạch không còn suy nghĩ về kinh văn, thì thế nào chàng cũng hỏi đến vấn đề này, cho nên sư tổ liền giải thích :

- Cách đây hai trăm năm dư, võ lâm có hai vị đại kỳ nhân là Cửu Chuyển quái khách và Lam y khách. Một đẳng thì nhờ công phu khổ luyện đến thập thành, một đẳng thì kém hơn nhưng nhờ có lợi khí phần vật là Lam Chủy lệnh nên thành danh. Một đẳng thì rộng lượng xem danh lợi là phù phiếm, còn một đẳng thì bụng dạ hẹp hòi, không chịu sự thua kém người khác, nên Lam y khách bèn bỏ ra đây, sáng lập Lam Y môn. Sau đó, Lam y khách tổ sư đã bỏ đi đâu mất. Nhưng theo di thư lưu lại cùng Lam Chủy lệnh thì dường như tổ sư vẫn ở đây nhưng không ai tìm được. Và những công phu thất truyền của tổ sư cũng thất truyền từ đấy. Mấy đời Môn chủ kể cả ta muốn phát dương quang đại môn phái đã bỏ công truy tìm nhưng không thể nào tìm được. Có lẽ tên nghiệt đồ bầm sinh tư chất thông minh nên khi về đây đã tìm được kho tàng võ học của tổ sư, nên võ công của hắn mới đạt đến độ đó. Rồi còn muốn hỏi gì không nào?

Nghe thế Cừ Thạch lại quay sang nhìn Đoàn, Khả hai nàng ý muốn hỏi. Bắt được cái nhìn này Đoàn Khuê Văn lên tiếng :

- Đúng! Bọn muội là tỷ ti muội muội song sinh, do gia gia và bà bà curu mang từ lúc mới lọt lòng. Sau này vì mâu thuẫn với nhau, một bên thì bảo y học để cứu người chứ không hại người, do đó không cần võ công cao thâm làm gì. Vì có ai lại đang tâm nỡ hại người đã có công cứu họ. Còn bà bà lại bảo y đạo và võ đạo không thể không đi đôi, cũng như phu phụ vậy. Nếu thế cũng có nghĩa là gia gia không muốn tình phu phụ keo sơn. Nói xong bà bà dẫn Dung muội đi biệt Sau này khi bà bà nhìn được muội, bà bà đã hối hận nhiều, và ý bà bà muốn gả bọn muội cho...

Nghe đến đây, vị sư tổ liền ngắt lời :

- Thôi! Đó là chuyện riêng tư của bọn trẻ, đừng có quấy rầy người cao niên như ta. Bây giờ sao nào? Có muốn ra ngay bây giờ không? Hay lại muốn đứng yên đó tâm tình?

Dù biết đây là sư tổ trêu chọc nhưng Cừ Thạch cũng cảm thấy ngượng ngùng. Để khóa lấp chuyện này, Cừ Thạch bèn hỏi :

- Hàng chân song bằng sắt luyện to thế, nếu không có lợi khí làm sao đi ra bây giờ sư tổ?

Vị sư tổ như đã tính trước, bèn đáp :

- Cái đó còn tùy ở năng lực của Cừ nhi. Bây giờ Cừ Thạch hãy vận công vào gang bàn tay, biến thành tam mụi chân hỏa và đốt nóng chỉ một thanh sắt thôi. Sau khi nó đã nóng đỏ lên, thì Cừ Thạch uốn nó qua một bên, thế là xong!

Cừ Thạch y lời, tiến đến sát bên hàng chân song được làm bằng sắt luyện to bằng miệng bát, sau đó Cừ Thạch bèn đề tụ toàn bộ công lực thượng thừa vào hữu chưởng và nắm chặt vào phần giữa của một thanh sắt. Công phu nội kinh từ Đan Điền cuộn cuộn dâng lên xông đến hữu chưởng. Do Cừ Thạch không phát thành chưởng lực nên luồng nội kinh đạt dào này liền biến thành lửa tam muội, được gọi là tam muội chân hỏa truyền vào thanh sắt.

Một lúc sao thanh sắt dần dần đỏ lên và phát ra hơi nóng hừng hực trước những cái nhìn thán phục của sư tổ, Đoàn, Khả hai nàng. Chờ cho thanh sắt đã thật đỏ, Cừ Thạch bèn kéo hữu chưởng sang bên hữu. Thanh sắt liền theo tay chàng cong dần qua bên hữu, hợp với thanh sắt bên tả thành một lỗ hồng khá lớn đủ cho một người chui lọt.

Thấy đã đủ, Cừ Thạch liền rút tay lại vừa điều tức bổ sung lại chân lực, vừa chờ cho thanh sắt nguội dần đi.

Cuối cùng khi thanh sắt đã xi màu trở lại, Cừ Thạch bèn cung thỉnh sư tổ ra ngoài trước. Sau đó đến lượt ba người, thế là thoát.

Vừa ra đến bên ngoài, vị Môn chủ Lam Y môn bèn đi trước dẫn đường, vừa lên tiếng dặn :

- Đề ta đi trước, dặn bảo bọn thúc bá ngoại một tiếng, kéo bọn chúng lộ diện ra ắt tên nghiệt đồ sẽ dùng Lam Chủy lệnh mà khống chế bọn chúng. Hay Cừ nhi định thế nào? Có cách khác nào hay hơn không? Ta không muốn bọn đệ tử đồ máu vô ích, vì xét ra cũng đều do tên nghiệt đồ nắm giữ Lam Chủy lệnh trong tay cả.

Cừ Thạch bèn đáp :

- Hải nhi có cách này có lẽ sẽ không gây náo động đến ai cả. Sư tổ của đến Khốc Biệt động, cả nhị muội cũng theo sư tổ đến đây. Sau khi mọi người đã đi được một lúc, hải nhi sẽ dùng Thiên Lý truyền âm dẫn dụ tên ác tặc ra đó, được không sư tổ?

Nghe thế vị sư tổ dừng lại quay nhìn Cừ Thạch một lúc đoạn hỏi :

- Cừu nhi định chọn cho hấn ghềnh Giải Oan à? Cũng được! Hay lắm! Cừu nhi biết lối chưa? Tốt! Vậy ta đi trước đây! Đi nào!

Cừu Thạch chờ thêm một lúc, để đủ thời gian cho sư tổ, Đoàn Khuê Văn và Khả Mỹ Dung đến được Khốc Biệt động, phía cuối cùng của hậu đạo. Đoạn Cừu Thạch vừa dùng thân pháp thượng thừa lẳng không lượn vào bóng đêm

Vừa đi Cừu Thạch vừa vận nội công lên phổ vào âm sắc phát lên những âm thanh :

- Thạch Kiện Toàn... Từ Kinh Nhân...

Âm thanh này qua công phu Thiên Lý truyền âm nên được nén lại mạnh hơn, và không đập thẳng vào thính giác của bất kỳ một ai cả, nó chỉ đi ngang qua mà thôi. Và khi đó, nếu không phải là người có nội công cao siêu thì không thể nào nghe được âm thanh này.

Trên Thạch Cúc đảo này vào lúc này kẻ có đủ năng lực nghe được tiếng kêu đó chỉ có mỗi Thạch Kiện Toàn - Từ Kinh Nhân mà thôi. Nhưng dẫu có nghe hấn cũng không thể nào nhận ra đây là âm thanh do công phu thượng thừa gây nên. Mà hấn chỉ cho là tiếng vọng từ đâu đó xa tít từ mặt biển mênh mông vọng đến tai hấn và hấn nghe được là do công phu bản lãnh của hấn đã hơn người.

Và sau khi đã nghe, với một người có tính đa nghi như hấn thì hấn sẽ lao bỏ đi tìm nơi xuất phát âm thanh réo gọi tên hấn, và hấn cũng không hề phải ngần sợ bất kỳ một ai trên đời này mà không dám đi tìm cả.

Xét ra võ lâm Trung Nguyên lúc này hấn đâu còn ai là đối thủ nữa? Cừu Thạch kể từ đối đầu của hấn, hấn đã trừ khử xong. Đến Cừu Thạch còn bại dưới tay hấn thì Thánh tăng, Thần quyền, Loạn pháp ba người này dù có liên thủ hấn cũng không xem vào đâu.

Cừu Thạch đã đoán đúng tâm trạng của kẻ đối đầu là Thạch Kiện Toàn. Và khi chàng đến được Khốc Biệt động thì Thạch Kiện Toàn cũng đang lao đến. Từ xa Cừu Thạch đã nhìn thấy vật bất ly thân Lam Chủy lệnh trong tay hấn. Biết là đã không nhận định nhầm, Cừu Thạch bèn nâng cao tả thủ, dùng ống tay áo che hờ trước mặt, đoạn tiếp tục phát âm

- Ngươi đâu rồi, Thạch Kiện Toàn? Từ Kinh Nhân trả mạng ta đây...

Vừa phát âm, Cừu Thạch cứ liên tục ngã người xuống phía trước mà thân dưới không di động, lại bật đứng lên, rồi lại ngã ngửa về phía sau. Đây là công phu Thiết bản kiều được Cừu Thạch dùng tốt đỉnh công phu thi triển. Nấp kín trong Khốc Biệt động, ba người là sư tổ của Cừu Thạch, Đoàn, Khả hai nàng chỉ nhìn thấy cử động chập chòn ma quái của chàng mà không nghe một âm thanh nào hết, nên không rõ chàng làm thế để làm gì, nhưng dù sao bọn họ cũng tin rằng đây là Cừu Thạch đang dẫn dụ tên ác nhân kia ra mặt.

Đúng như ý nghĩ của cả ba, ngay lúc đó họ đã nghe giọng nói của Thạch Kiện Toàn âm trầm vang lên không chút sợ sệt nao núng :

- Đừng hòng giả thần giả quỷ mà nhát bản nhân nữa! Ngươi là ai? Dẫn dụ bản nhân ra đây làm gì? Không lẽ muốn bản nhân tiễn biệt ngươi trước khi gieo người xuống ghềnh Giải Oan sao? Thì bản nhân đây, ngươi nháy xuống được rồi đó. Hay lại muốn bản nhân giúp cho một tay hử?

Đến lúc đó, Cừu Thạch mới hạ ống tay áo xuống, chàng hỏi :

- Có nhận ra ta không? Liệu ta đòi mạng ngươi là đúng hay là sai nào Thạch Kiện Toàn?

- Cừu Thạch! Sao lại là ngươi, ngươi chưa chết! Làm sao ngươi thoát được Từ Vong động? Ta... ta không tin ngươi là hồn ma đâu, đừng có dọa ta. Ta... ta... được! Liệu ngươi đòi mạng ta hay ta đưa ngươi một lần nữa về Âm ty qua ghềnh Giải Oan này. Ta cho ngươi chết. Này!

Đứng ra Cừu Thạch còn muốn giả thần giả quỷ làm cho hấn sợ đến vỡ mật kia, chàng còn muốn hỏi hấn nhiều điều nữa kia. Nhưng chàng không ngờ Thạch Kiện Toàn lại phả ứng mau đến thế. Có lẽ một phần do hấn đã sợ, một phần hấn cũng mừng rỡ tưởng rằng Cừu Thạch đang hiện diện là thật, cho nên hấn mới có phản ứng cấp kỳ, nhanh lẹ đến vậy.

Không phải là một cuộc giao đấu bình thường, mà dường như chỉ là Thạch Kiện Toàn muốn minh bạch mọi nghi vấn mà thôi nên hấn không kể đến Cừu Thạch chỉ có hai tay không, còn hấn thì lại lăm lăm Lam Chủy lệnh. Và hấn lại không nghĩ đến câu Tiên khách hậu chủ, hấn cứ ào ào lao tới, tận lực bình sinh mà đánh vào.

Đầu nhịp này Cừu Thạch không muốn, nói đúng hơn là tâm trạng của Thạch Kiện Toàn lúc này không phù hợp với một cuộc tử đấu mà Cừu Thạch muốn xảy ra để xem Cừu Chuyển công phu liệu có hơn được Lam y công phu như lời sư tổ đã nói không ngươi? Do đó, Cừu Thạch bèn dịch người sang một bên, lại còn cố tình đặt chân xuống nền đất trên đảo khá mạnh, vang lên thành tiếng động rõ rệt.

Vừa phát giác được điều này, tên ác tặc Thạch Kiện Toàn liền cười lên vang động và nói :

- Ha ha ha... Là người! Đúng là người rồi. Ha ha ha... được, được lắm! Ngươi đúng là oan gia của ta. Ngươi đúng là kẻ tử đối đầu truyền kiếp của ta. Để xem lần này người còn sống được nữa không nhé. Ha ha ha... Xóa từ! Ta mừng ngươi không sai chữ nào cả. Đã thoát ra được thì cao bay xa chạy đi, sao lại đến đây tìm ta. Muốn thí mạng à? Ha ha ha... xem Lam nhân kiếm pháp đoạt mạng ngươi đây

Đờm lược đã về với hấn, hùng khí của tên gian hùng đã xuất hiện nơi con người hấn. Thế là đúng với mong muốn của Cừu Thạch rồi. Do đó, chàng bèn gầm lên một tiếng kinh thiên động địa :

- Ai chết chứ! Hãy xem Cừu Chuyển Thần Long bộ đây!

Theo tiếng gầm Cừu Thạch nhanh chóng lao thẳng toàn thân vào bóng Lam Chùy của Thạch Kiện Toàn trông không khác nào con thiêu thân lao đầu vào lửa. Khiến cho bọn ba người đang nấp kín để quan chiến kia trông thấy mà run rẩy thần hồn. Dù bọn họ vốn đặt trọn niềm tin vào Cừu Thạch nhưng cách giao đấu này bọn họ không dám tưởng đến. Ngay chính bản thân Thạch Kiện Toàn dù đoán trước là Cừu Thạch sẽ chơi đòn thí mạng nhưng không sao dám nghĩ đến hành động tự hủy hoại này của chàng.

Nhưng đối với hấn sớm hay muộn gì Cừu Thạch cũng chết, vậy tại sao không hóa kiếp ngay, không thành toàn ý định tự vẫn của chàng cho rồi. Nghĩ thế nên Thạch Kiện Toàn vẫn giữ nguyên thế kiếm trong Lam nhận kiếm pháp lao đến đón đầu Cừu Thạch, vây kín chàng trong vầng chùy quang màu lam và đánh toàn bộ những chiêu thức trong Lam nhận kiếm pháp vào khoảng không. Giống như Cừu Thạch là một người hữu hình vô thể vậy.

Nếu không cho là vậy thì Thạch Kiện Toàn tự lý giải làm sao khi rõ ràng Lam Chùy lệnh đâm chém sả chặt tạt vào Cừu Thạch nhưng sau đó lại rơi vào quãng không đây?

Hắn bắt đầu thấy khiếp vía, sau đó lại kinh sợ, núng thế lần lần...

Ngược với Thạch Kiện Toàn, thoát đầu Cừu Thạch vẫn chưa trọn tin lắm vào Cừu Chuyển Thần Long bộ. Vì sau khi chàng thấu triệt toàn bộ kinh văn Cừu Chuyển xong, chàng nào có thời gian thực nghiệm. Mà lúc này đâu phải là lúc để thực nghiệm, trái lại đây là một cuộc chiến quyết tử, một cuộc chiến sống mái kia mà.

Nhưng chỉ sau khi bằng Cừu Chuyển Thần Long bộ, Cừu Thạch thoát được một chiêu đầu của địch nhân thì chàng dần dần tự tin thân pháp càng linh hoạt hơn, uyển chuyển hơn, đến mức độ gần như là huyền ảo.

Thoát cái đã sử trọn cả bộ kiếm pháp Lam nhân, Thạch Kiện Toàn thật sự kinh khiếp cho công phu thượng thừa của Cừu Thạch... Đó là chàng chưa hoàn thủ đây, chàng chỉ mới dùng thân pháp để tránh chiêu thôi. Cả giận, Thạch Kiện Toàn gầm lên vang dội :

- Ta liều mạng với ngươi. Ngươi không chết thì ta chết. Xem Lam Nhân Phi Quang này.

Lam Chùy lệnh vốn đang trong tay hắn bỗng nhiên vụt bay đi cực nhanh, chỉ thấy một làn sáng màu chói, lao nhanh vào bóng nhân ảnh đang còn lơ lửng trên không của Cừu Thạch.

Cừu Thạch vẫn bằng Cừu Chuyển Thần Long bộ, thân người đang lơ lửng không một điểm tựa đó, vụt cái đã đảo ngược lại đầu dưới chân trên, thế là Cừu Thạch chỉ cần với tay ra, hấp kinh cuộn cuộn trong tả thủ là chàng đã chớp cứng được thanh Lam Chùy lệnh rồi.

Bằng tuyệt kỹ cuối cùng đó mà vẫn không động được đến Cừu Thạch dù chỉ là động đến treo áo, tên ác nhân Thạch Kiện Toàn trụ cứng thân hình và giương mắt nhìn chàng ngỡ như nhìn thấy một thân nhân không bao giờ có thật.

Đến lúc đó, Cừu Thạch mới chùng giọng xuống, và bảo nhỏ hấn sau khi chàng hạ thân đứng đối diện với hấn :

- Tiếc là ngươi không còn binh khí, bằng không ta sẽ ngươi thương thức Cừu Chuyển Âm Nguyệt kiếm. Còn bây giờ thì...

Nói đến đây thì Cừu Thạch liền cất cao giọng lên để nói tiếp :

- Hãy xem qua Cừu Chuyển Dương Nhật chương đây.

Tả thủ vẫn còn đang giữ Lam Chùy lệnh, Cừu Thạch bèn vấy hữu thủ ra xô một luồng lực đạo vào Thạch Kiện Toàn đang đứng cách chàng đúng năm trượng.

Đối với một kẻ địch như Thạch Kiện Toàn mà Cừu Thạch chỉ dùng đơn chương, với một khoảng cách rõ ràng là xa, thì đúng là Cừu Thạch quá xem thường Thạch Kiện Toàn rồi.

Ai cũng nghĩ thế thì Thạch Kiện Toàn làm sao nghĩ khác được. Do đó, râu tóc đã lốm đốm bạc của Thạch Kiện Toàn liền dựng đứng lên, chứng tỏ hấn đã quá đối giận dữ rồi. Hấn gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc :

- Đồ phách lối. Đáng chết!

Rồi hấn liền rún người xuống, nâng cả song thủ lên ngang ngực, tụ khí Đan Điền, dồn kinh lực vào song chương, chờ cho luồng lực đạo của Cừu Thạch tiến đến cách chỗ hấn đứng hai trượng, hấn liền xô cả song chương ra, cùng với tiếng thét kinh khiếp.

- Chết...

Âm “chết” kéo thật dài, nghe lọt tai không khác nào tiếng oan hồn uổng tử kêu lên đòi mạng.

Nhưng rồi âm thanh đó cũng tắt hấn, khi chương kinh song phương chạm vào nhau.

Ầm! Ầm

Vậy đó. Tiếng sấm lúc cơ giông kéo về cũng không gây nên tiếng động cỡ này.

Cùng với tiếng chấn động, toàn thân Thạch Kiện Toàn chúi ngược về phía sau, thoát đầu là do hấn cố dùng Thiên cân trụ trụ lại, nhưng do dư kinh còn

quá mạnh, nên phần hạ thân của hắc phải bật lên, và lần này hắc phải ngã sấp xuống, úp mặt vào nền đất và tiếp tục còn chúi ngược nữa.

Đến khi hắc gượng đứng lên được, thì toàn thân phía trước đều tóe máu, thấm ướt bộ y phục màu lam, lộ rõ dù bây giờ đang là đêm đen

Cừu Thạch trông thấy thế đã không chút đau lòng, chàng còn cảm phần hơn khi hết lớn :

- Kê táng tâm lương tâm kia, kê mặt người lòng thú kia, người có tưởng đến một ngày như hôm nay không? Ta giết mi...

- Khoan!

Cừu Thạch kịp thu tả thủ về khi chàng định ném thanh Lam Chủy lệnh vào ngực hắc và nghe tiếng kêu dừng của sư tổ.

Sư tổ của chàng lại nói với chàng :

- Đưa cho ta nào!

Cừu Thạch biết ngay là sư tổ bảo đưa cái gì rồi. Do đó chàng trao kính cẩn bằng cả hai tay, trao trả thanh Lam Chủy lệnh cho sư tổ và nói :

- Hải như phục mạng sư tổ!

Nghe được thế, Thạch Kiện Toàn biết ngay là mọi việc đã vỡ lở, nếu không thì sao Cừu Thạch lại gọi sư phụ hắc là sư tổ. Đã thế thì hắc muốn cho vỡ lở luôn, hắc cố dôn tàn lực để kêu lên :

- Còn người! Cừu Thạch! Người là kẻ vô...

Hắc định nói gì chỉ có hắc biết, và sư tổ biết. Do đã biết nên sư tổ của Cừu Thạch đã gầm lên, không cho hắc nói hết lời :

- Câm! Nghiệt súc! Còn không quỳ xuống chịu tội trước tín phò tử sư à?

Hắc không quỳ, hắc cũng không nhìn sư phụ của hắc, hắc giương mắt khinh ngạo nhìn Cừu Thạch. Không thể kéo dài được, vị sư tổ bèn quát lên :

- Tất cả đồ nhi đâu! Ra đây nghe lệnh.

Không biết từ lúc nào, đám mười người môn nhân đệ tử của Lam Y môn đã lần lượt bước đến đây, có lẽ là do tràng cười cuồng ngạo của Thạch Kiện Toàn chăng? Giờ đây nghe sư phụ gọi, bọn họ lần lượt hiện thân, Đoàn, Khả hai nàng cũng từ trong lòng động bước ra.

- Ta tuyên cáo rõ, nghiệt đồ Thạch Kiện Toàn khi sư diệt tổ, hãm hại sư phụ và sư muội, làm những việc...

(Mắt mắt gần trang)...

Nói đến đây, vị sư tổ mới tự để dòng lệ thấm tuôn chảy trên khuôn mặt và bảo với Cừu Thạch :

- Hải nhi thấy lạ lắm phải không? Đừng kinh ngạc khi thấy ta làm thế. Vì từ nay Lam Y môn sẽ không bao giờ xuất hiện trên giang hồ nữa, ta chỉ muốn mọi chuyện đau thương qua đi thật nhanh, không còn dấu tích gì của tên nghiệt đồ này nữa. Đây! Cừu nhi hãy giữ lấy thủ cấp này để về tế tiên mẫu và đừng bao giờ quay lại đây, Cừu Thạch hiểu ý ta không?

Cừu Thạch đưa tay nhận lấy thủ cấp đó, ngừng nghĩ một lúc, chàng trao lại cho Đoàn Khuê Văn và nói :

- Văn muội, muội hãy tự mình xử trí vật này đi. Vì đây là kẻ đã hãm hại lệnh gia gia.

Đoàn Khuê Văn cảm lấy vói về mặt kinh tởm, đoạn không nói không rằng nàng ném nó xuống dưới ghềnh Giải Oan, xem như là ném bỏ một vật đáng tởm lợm vậy. Sau đó nàng mới nói :

- Sư tổ lão nhân gia nói đúng, chúng ta đừng để lại dấu tích gì của ác nhân cả.

Tất cả mọi người đều đồng ý với cách giải quyết của nàng, xem như là hành vi chối bỏ một quá khứ đáng ra không nên có, và hãy xem đó chỉ là một con ác mộng.

Duy chỉ có vị sư tổ của Cừu Thạch là không thể nào quên được quá khứ vì chỉ có mỗi mình vị Môn chủ đó biết, một điều mà ông không thể nói ra với bất kỳ ai cũng như Hà Thạch Cúc đã không bao giờ nói. Đó là điều không bao giờ Cừu Thạch được biết đến.

Chuyện xưa nay vì nghĩa công dẹp bỏ tình riêng không phải không có, và cũng còn một điều khiến sư tổ bứt áy náy, đó là chính ông đã kết liễu mạng sống của tên đại gian đại ác đáng chết cả trăm lần chứ không phải là Cừu Thạch.

* * * * *

Vừa đặt chân lên đất liền thuộc miền Trung Nguyên rộng lớn, Đoàn Khuê Văn chợt lên tiếng :

- Bây giờ chúng ta đi đâu Cừu lang?

Vốn đã suy tính trước và đã bàn về điều này, nên Cừu Thạch không ngập ngừng khi đáp lại :

- Khô Lâu cốc trước, sau đó là Thúy Diệp cốc. Dung muội, liệu bà bà có đồng ý về Thúy Diệp cốc cùng với chúng ta không?

Khả Mỹ Dung sau một lúc ngẫm nghĩ mới nói lên ý nghĩ của nàng :

- Điều này muội cũng không rõ, cũng còn tùy vào cái họ của muội.

- Sao lạ vậy? Việc bà bà có về Thúy Diệp cốc hay không thì có liên quan gì đến đại tánh của Dung muội?

Không những Cừu Thạch không hiểu khi chàng hỏi thế, mà đến cả Đoàn Khuê Văn cũng không sao hiểu được ý tứ của muội muội. Cả hai cùng nghe Khả Mỹ Dung giải thích :

- Gia gia vốn họ Đoàn, bà bà thì họ Khả. Nếu bà bà vẫn để muội lưu giữ họ Khả, thì có lẽ bà bà không muốn đặt chân về Thúy Diệp cốc, vì nếu về đó thì bà bà sẽ phải thực hiện câu xuất giá tòng phu, và như thế muội sẽ giữ họ của gia gia.

Cừu Thạch nhăn mặt nói :

- Thế nhị vị muội muội đều không rõ lệnh tôn có đại tánh là gì sao?

Hai nàng Đoàn, Khả cùng lắc đầu.

Thấy thế, Cừu Thạch như cảm thấy băng khuâng khi chàng nói khá nhỏ :

- Cũng như ta thôi, vì họ Cừu vốn là của dưỡng phụ ban cho. Mà thôi, cứ mọi việc cho bà bà quyết định, riêng ta thì muốn về Thúy Diệp cốc hơn. Bởi vì khi ta và Cổ sư huynh thoát nạn tại Cừu Chuyển động, ta cảm thấy khung cảnh của Thúy Diệp cốc quả đáng để ẩn thân, để hưởng thụ cảm mỹ quan mà hóa công đã trao cho người, ý muội thế nào, Dung muội?

Khả Mỹ Dung đáp nhỏ :

- Muội thì... xuất giá tòng phu thôi!

Cừu Thạch há miệng to ra định cất tiếng cười lớn, thì Đoàn Khuê Văn lại lên tiếng, khiến chàng không sao cười nổi :

- Cừu lang! Ngộ nhờ lão già họ Cổ đến tìm thì sao? Liệu Cừu lang có chối từ ngôi vị Minh chủ không? Và liệu Cừu lang có chối từ việc khai tông lập phái, phát dương quang đại cho môn phái Cừu Chuyển không?

Như ăn phải ớt cay, Cừu Thạch nhăn trán, nhú mày, nói khổ nói sở :

- Vấn đề Minh chủ thì ta đã có nói qua rồi, ta không màng đâu, lão họ Cổ đừng hòng lung lạc được ta. Còn vấn đề phát dương quang đại thì ta không sao chối bỏ được rồi, như vậy thì rất có lỗi với ân sự, nhưng ta đã có biện pháp giải quyết hay lắm.

- Sao?

- Cái gì mà hay? Cừu lang nói nhanh đi nào!

Cừu Thạch cố nín cười khi chàng đáp lời cho hai nàng giai nhân tuyệt thế khỏi nôn nóng :

- Ta đã có truyền nhân rồi. Và có đến mười lăm, hai nàng có biết là ai không? Đó là... bọn... tiểu... Cừu... ha ha ha...

Vừa cười vang, Cừu Thạch vừa bỏ chạy. Ngay tức khắc hai nàng Đoàn, Khả vừa đỏ mặt vì thẹn, vừa hồng hộc đuổi theo vì sợ chàng bỏ đi mất thì hai nàng tìm đâu ra một đức lang quân như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thần Long Cừu Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.